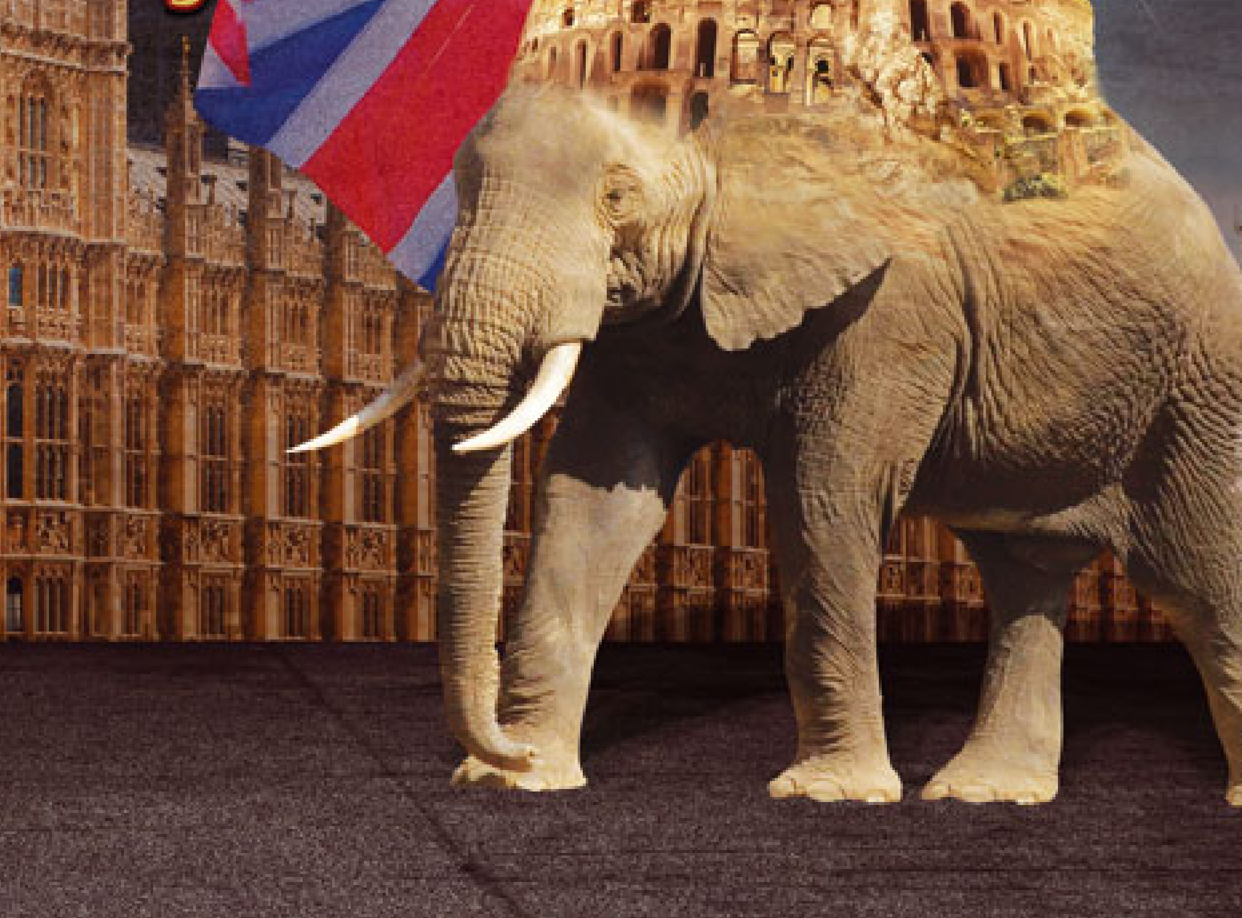
ADNAN HARUN YAHYA

ÜST AKIL

İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN İÇYÜZÜ

Dünyanın son 200 yıllık tarihi yakından incelendiğinde, dünya çapında gerçekleşen radikal değişimlerin; kurulan veya yıkılan devletlerin; milyonlarca cana mal olan savaşların; komünizm, vahşi kapitalizm, anarşizm, Darwinizm gibi belaların; ahlaki çöküntü ve dejenerasyonların arka planında bir "üst aklın" olduğu hemen fark edilmektedir. Ancak gariptir ki hemen hiç kimse, bu yapılanmanın adını koyamamıştır. Bu gizli yapılanma, İNGİLİZ DERİN DEVLETİ'dir.

İngiliz derin devleti, İngiliz halkı veya yönetiminden tamamen farklı olan tam bir mafya sistemidir. Esasen bu yapılanma, İngiliz bayrağı ve Parlamentosu'nun temsil ettiği İngiliz Devleti'nin de, İngiliz halkının da baş düşmanıdır; İngiltere'ye büyük zararlar vermiştir ve halen vermektedir. İşte bu gerçeği vurgulamak amacıyla İngiliz Bayrağı ve İngiliz Parlamentosu resimlerine kitabımızda sıklıkla yer verilmiştir.

Kitabın eleştiri konusu kesinlikle İngiliz devleti, İngiliz hükümeti, İngiliz bayrağı veya İngiliz halkı değildir. İngiliz halkı, değerli, kaliteli ve dost bir halktır. Kitapta konu edilen "derin yapı", İngiliz halkı da dahil olmak üzere tüm dünyaya bela getirmiş olan karanlık bir organizasyondur.

Elinizdeki kitap, bugün dünyayı sarsan pek çok korkunç senaryonun mimarı olan bu eli kanlı yapılanmanın zihniyetini ve son iki yüzyılı kapsayan faaliyetlerini detaylandırmakta, özellikle yakın tarihimizde milletimize ve vatanımıza yönelik kirli planlarını ortaya koymaktadır.

İçinde bulunduğumuz Ahir Zaman, bu mafya yapılanmasının korkunç faaliyetlerini artırdığı şaşırtıcı bir dönemdir. Ancak şu bilinmelidir ki, bu sinsi planlar, Hz. Mehdi (as)'ın zuhuru ile mutlaka yıkıma uğrayacaktır.

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

ÜST AKIL

İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN İÇYÜZÜ

Adnan Harun Yahya

Birinci Baskı: Mart 2017

İkinci Baskı: Nisan 2017

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen sokak No: 3

Ataşehir - İstanbul / Tel: (0216) 6600059

Baskı: Doğa Basım

İleri Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Org. Sanayi Bölgesi, Turgut Özal Cad.

Çelik Yenal Endüstri Merkezi No: 117/ 2A-2B

İkitelli - İstanbul / Tel: (0212) 4070900

ingilizderindevleti.net

ÜST AKIL

İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN İÇYÜZÜ

Adnan Harun Yahya

İçindekiler

GİRİŞ

"ÜST AKLI" TANIMAK

Dünyada sürüp giden ve ardı arkası gelmeyen karışıklıklar, çekişmeler, çatışmalar ve savaşlar, Peygamberimiz (sav)'in bildirdiği şekilde, ahir zamanda, yani dünyanın son döneminde mutlaka gerçekleşecek olan olaylardır. Fakat Allah, dünyadaki her olayı sebeplere bağımlı yarattığı gibi dünyanın son zamanındaki kargaşa ortamını da belirli sebeplere bağlı olarak yaratmıştır. Bunun için deccal var olmalı, yeryüzünde bozgunculuk çıkarmalı ve iyi ve kötünün mücadelesi mutlaka gerçekleşmelidir. Ahir zamanda yaşanacak Altın Çağ, kötülüğün kaynağı olan deccalin yenildiği, o ana kadar ciddi sıkıntıların, savaşların, kargaşanın yaşandığı, yıkım içindeki dünyanın Hz. Mehdi (as) ile buluşarak birlikte kurtuluşa erdiği bir zaman olacaktır. Hz. Mehdi (as) sevgiyi anlatacak, nefreti kaldıracak, savaşların durup kardeşliğin sağlanması yani deccaliyetin kötülük sisteminin yok olması için ilmi çalışmalar yapacaktır. Yüce Allah'ın tüm inananlara bir müjdesi olan bu Altın Çağ ise çok yakındır.

İyi ile kötünün mücadelesinin başlangıcı çok eskidir. Deccali sistem, çeşitli vesileler ve yöntemlerle iş başına gelmiş, insanları doğru yoldan saptırmak, bozguna uğratmak ve onlara öldürmeyi, nefreti, öfkeyi, mutsuzluğu ve sevgisizliği öğretmek için şeytanlarını kullanmıştır. Gizli ve şeytani yöntemlerle karanlıklar içinden çıkan ve sürekli olarak "üst akıl" olarak zikredilen bu deccali yapı, İngiliz derin devletidir.

İngiliz derin devleti, geçmişten beri kurguladığı senaryolarını sistematik bir şekilde hayata geçirmiştir. Bugün yaşanan tüm zorlu olaylar, bu ürkütücü senaryoların hayata geçirilmesinin bir sonucudur. Bu derin ya-

pılanma, Hz. Mehdi (as)'ın zuhur zamanına yaklaşıldığını çok iyi bilmekte ve şeytani uygulamalarını özellikle bu dönemde yoğunlaştırmaktadır. Felaketler, yıkımlar, savaşlar ve ekonomik krizlerle Hz. Mehdi (as)'ın çıkışını engelleyeceğini sanmaktadır. Oysa, Hz. Mehdi (as)'ın gelişi kaderdedir. Kaderde olacak olanı ise engelleyebilecek yoktur.

Üst Akıl İngiliz Derin Devletinin İçyüzü kitabının bu 1. cildi, İngiliz derin devletinin gelişim aşamalarını anlatmakta ve özellikle Osmanlı ve İslam alemi üzerindeki oyunlarını gözler önüne sermektedir. Geçmişte yaşanan ve bir imparatorluğun yıkımına ve İslam aleminin parçalanmasına sebep olan bu oyunların bilinmesi, bugün yaşadığımız dünyayı daha iyi anlamamız için büyük önem taşımaktadır. Ayrıca İngiliz derin devletinin, tarih boyunca en büyük hedeflerinden biri İngiliz halkı ve İngiliz devleti olmuştur. Bu derin yapılanmanın bu amaçla, İngiliz bayrağına ve İngiliz Parlamentosu'na zarar vermeyi hedeflediği de çok iyi bilinmelidir. Bunu vurgulamak için kitapta özellikle İngiliz Bayrağı ve İngiliz Parlamentosu resimlerine yer verilmiştir.

Bu kitap boyunca verilen detaylar iyi incelenmeli ve kitabın amacı iyi anlaşılmalıdır. Kitabın eleştiri konusu kesinlikle İngiliz devleti, İngiliz hükümeti, İngiliz bayrağı veya İngiliz halkı değildir. İngiliz halkı, değerli, kaliteli ve dost bir halktır. Burada vurgu yapılan unsur, İngiliz halkı da dahil olmak üzere tüm dünyaya bela getirmiş olan karanlık yapıdır. Bu deccali yapı, tüm deccali sistemler gibi elbette yıkılmaya ve yok olmaya mahkumdur. Fakat deccali yakından tanımak, yöntemlerini iyi tespit etmek ve ilmi mücadeleyi buna uygun yapmak bizim sorumluluğumuzdur. Dini, dili, ırkı ne olursa olsan iyi insanlar bir araya gelmeli ve dünyaya sevgi sunacak bir aile olmalıdırlar. Deccal, mutlaka yenilecektir; sonunda galip gelecek olanlar, kuşkusuz Allah'ın taraftarlarıdır.

Kim Allah'ı, Resûlü'nü ve iman edenleri dost (veli) edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Allah'ın taraftarlarıdır. (Maide Suresi, 56)

I. BÖLÜM

DÜNYAYI SİNSİCE YÖNLENDİREN GİZLİ GÜÇ: İNGİLİZ DERİN DEVLETİ

NASIL BİR DERİN GÜÇ?

Devlet bürokrasisi içinde yuvalanan, hükümetleri doğrudan kontrolleri altına alan, değişime kimi zaman şiddet, kimi zaman ise propaganda yöntemlerini kullanarak karşı çıkan ve hukuk tanımayan grupların oluşturduğu gizli sistemlere derin devletler adı verilir. Derin devletlerin, kanunlara bağımlı olmayan plan ve uygulamaları vardır. Taleplerini cebir ve tehdit yoluyla icra ettirmeleri ve en önemlisi güçlü ve köklü mafya yapılanmaları tarafından himaye altına alınmaları nedeniyle kanunlar ve legal devletler üzeri hareket ederler. Bu yolla pek çok ülke içinde daima varlığını korumuş ve daima güçlü kalmışlardır. Devletlerin üzerinde adeta bir korku imparatorluğu kurmuşlardır. Ülkelerin mevcut devlet başkanları ve siyasi sistemleri, her ne kadar ba-

ğımsız gözükseler de, maruz kaldıkları dayatma sistemi nedeniyle çoğunlukla derin devletlerin himayesinde hareket etmek mecburiyetindedirler. Devlet sistemlerinde liderler tarafından alınan kararlar, vicdani ve makul bile olsa, söz konusu derin devletler tarafından kolaylıkla reddedilebilmekte; derin devletlerin çıkarları adına savaşlar, çatışmalar, bölücü eylemler başlatılabilmektedir.

Derin devletler, hemen her ülkede o veya bu şekilde varlığını göstermiştir. Kimileri oldukça güçlenmiş, kimileri milletler üzerinde tek başına söz hakkına sahip olacak bir nüfuza erişmiştir. Fakat ABD derin devleti de dahil olmak üzere, yeryüzüne hakim tüm derin devletlerin üzerinde, çok daha etkin, çok daha hakim ve çok daha derin bir mafya yapılanması vardır. Sözünü ettiğimiz bu yapılanma, **İngiliz derin devletidir.**

İngiliz derin devleti kapalı kapılar ardında kurulmuştur. Sinsi ve acımasız yöntemlerle yeni bir dünya düzeni geliştirmek ve bu yöntemle diğer tüm milletleri sömürmek ve nihayetinde Anglosakson ırkının önderliğinde zalim bir dünya diktatörlüğünü oluşturmak üzere oluşturulmuş bir mafya örgütlenmesidir. İngiltere'nin legal devlet sistemi, bu yapılanmadan münezzehtir.

Kurulduğu 5. yüzyıldan bu yana dünya çapında çok yönlü olarak ahlaksızlığı, dinsizliği, dejenerasyonu, çete ve mafya ruhunu, öfkeyi, şiddeti, savaş felsefesini, bölünmeyi ve terörü yaygınlaştırmayı hedeflemiş olan İngiliz derin devleti, dünya finans sistemini, ardından dünya politikasını ve topraklarını elde etmiş ve dünyayı ilgilendiren hemen her olayda tarih sahnesinde olmuştur. Devletlerin yıkılması, savaşların başlaması, darbeler, parçalanan ülkeler, terör örgütlerinin desteklenmesi gibi tüm deccali uygulama ve ataklar, kapalı kapılar ardında hep İngiliz derin devletinin kararlarıyla gerçekleşmiştir. Dönemin karanlık liderleri, 5. yüzyıldan itibaren ateistlere ait olan bir kısım mason localarında aldıkları kararlar doğrultusunda hareket etmiş ve hakim oldukları devletlere istediklerini yaptırır hale gelmişlerdir.

İki konuda önemli bir hatırlatma yapmak gerekmektedir. İlk olarak günümüzde masonluk, büyük ölçüde tüm dinlere saygı duyan, inançlı ve saygın bir yapılanma olarak varlığını sürdürmektedir. Bu görünümü ile dindar masonluk, oldukça önemli, etkili, elit bir kurum olarak takdire layıktır ve özellikle içinde bulunduğumuz ahir zamanda, Hz. Mehdi (as)'ın zuhuru sırasında büyük görevler üstlenecek önemli bir teşkilattır. Fakat geçmişte masonik yapılanmaların bir kısmının özellikle dinsizliği yaygınlaştırmak gibi bir düstur üstlendiği, bu nedenle de sürekli eleştirildiği bilinmektedir. İngiliz derin devletinin çıkış noktasını oluşturan bu gizli yapılanma da, oluştuğu ve derin devleti şekillendirdiği dönemde, dinsiz ve dejenere bir yapılanma olması nedeniyle burada eleştiri konumuzdur. Yoksa burada hedeflenen günümüz dindar masonik yapılanmaları değildir.

İkinci hatırlatma ise, derin devletler ile legal devletlerin karıştırılma ihtimali üzerinedir. Okumakta olduğunuz bu kitapta, İngiliz devletinin kendisi değil, bu legal devlet içinde yapılanmış ve yüzyıllardır varlığını sürdüren derin devlet hedeflenmiştir. İngiliz hükümetinin zaman zaman tasvip etmediğimiz uygulamaları olsa da, bunların derin devletin etkisi ile gerçekleştiği aşikardır. Bu nedenle söz konusu kitapta hedeflediğimiz unsurun, legal devletler olmadığını belirtmemiz elzemdir.

Hedeflediğimiz kitlenin hiçbir şekilde söz konusu ülkenin halkı olmadığını da burada önemle belirtmek gerekmektedir. İngiliz halkı, bizim için oldukça değerli bir millettir. Halklar, derin devletlerin gerçekleştirdikleri kirli planlardan uzaktır ve masumdur. Dolayısıyla okuyacağınız kitapta İngiliz derin devletine yöneltilmiş suçlamalardan İngiliz halkını tenzih ederiz. Gerçekte, derin devletlerin söz konusu uygulamalarından o ülkenin halkları da rahatsızdır ve pek çok derin proje onları da mağdur konumuna getirmiştir. Bu nedenle halkların selameti için de bu sinsi yapılanmaların oyunları mutlaka deşifre edilmelidir. Bu oyunların deşifre edilmesiyle, halklar üzerinde sinsi planlar kuran yeraltı yapılanmalarının etkisi kolaylıkla ortadan kalkabilecek, devletler ve halklar arasındaki suni anlaşmazlıklar son bulacak ve sevgiyi inşa etme yolları açılabilecektir. Okuyacağınız bu kitabın, ifade edilen noktaları dikkate alarak değerlendirilmesi oldukça önem taşımaktadır.

İngiliz devleti ve İngiliz halkı bizim dostumuzdur ve daima öyle kalacaktır. Okuduğunuz kitapta hedeflenen kitle, gizli bir yapılanma olan İngiliz derin devletidir. İngiliz devleti ve halkı, buradaki ithamlardan münezzehtir.

DERİN MAFYA ÖRGÜTLENMESİNİN GELİŞİMİ

İngiliz derin devleti, uzun bir geçmişe dayanan ateist bir yapılanmadır. Hedefi, dünya çapında din karşıtı deccali fikir sistemini yaygınlaştırmak ve İngiltere'yi tüm dünyanın hakimi bir devlet haline getirmektir. İngiliz derin devletinin mensupları tarih boyunca, gizli kimlikleriyle bu sinsi sistemi devam ettirmiş ve bütün dünyada hakimiyet kurabilmek için karanlık yöntemlere başvurmuşlardır. Kimi zaman çeşitli devletleri içten içe ele geçirmiş, devletlerin hukuk sistemine, askeri yapılanmasına veya eğitim sistemine, kimi zaman da basınına hakim olarak ülkeler içinde hukuksuzluk ve zıtlıkların sebebi olmuşlardır. Ülkeler içinde karışıklık çıkarmak, turuncu devrimleri inşa etmek, askeri darbelere önayak olmak, hatta bu darbeleri doğrudan örgütlemek, basını, medyayı ve hatta hukuk sistemini kullanarak toplum içinde kutuplaşmalar meydana getirmek suretiyle devletlerin yönetimine hakim olmak İngiliz derin dev-

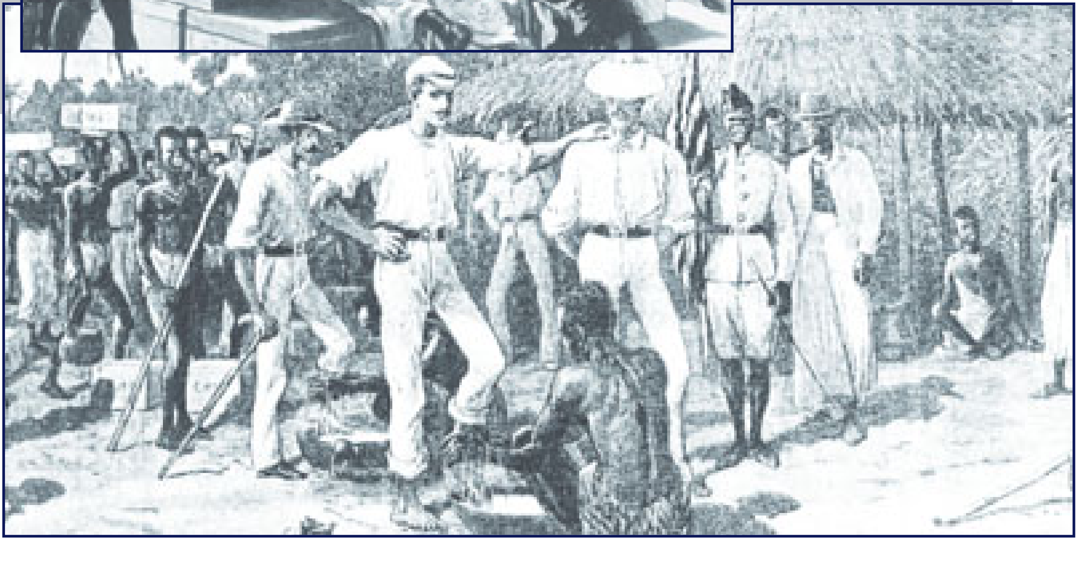
letinin başlıca hedeflerinden biri olmuştur. Toplumların yıkımı için en etkili yöntemin mevcut toplumların inançlarına, geleneklerine ve ahlaki değerlerine yönelmek olduğu, söz konusu derin güçler tarafından tespit edilmiştir. O nedenledir ki, genellikle güçsüz bırakılmak istenen toplumlar içinde dinsizliği yaygınlaştırmak, dejenerasyonu örgütlemek, gelenekleri ortadan kaldırmak ve cinsi sapıklığı yaygınlaştırmak gibi yöntemler geliştirilmiştir.

İngiliz derin devleti, bütün bu hedeflerini yerine getirebilmek için genellikle mevcut devletlerin kendi derin güçleri ile çeşitli kollardan bağlantı halindedir. Derin devlet elemanları bu yolla, hedefledikleri toplumun içine kadar sızabilmektedirler. Bunu yaparken kullandıkları çeşitli yöntemler vardır. Büyükelçi, hükümet temsilcisi, hükümet yetkilisi, asker veya gazeteci vasıflarıyla o ülkenin içinde yerleşik hale gelip kapsamlı bir istihbarat faaliyeti gerçekleştirmek en bilinen yöntemleridir. Tarih boyunca Osmanlı İmparatorluğu da dahil olmak üzere, yıkılmasını hedefledikleri her devletin içine ajanlar yerleştirmiş ve bu yolla sinsi faaliyetlerini yerine getirmişlerdir. Yıkmayı hedefledikleri ülkelerin içinden de istihbarat sağlayacak kesimlerle işbirliği içinde olmuş ve kapsamlı bir mücadele yürütmüşlerdir. Ajan olarak belirledikleri kişiler, genellikle hep İngiliz hayranı olan, az bir menfaate tamah eden, vasıfsız ve yancı karakterde kişiler olmuştur. Bu kişilerin ajanlık faaliyetleri, İngiliz derin devleti gibi ürkütücü bir gücün planladığı pek çok yıkıma ortam hazırlamıştır. Aynı durum bugün hala yaşanmaktadır. Amerika, süper güç olarak görünse de, geçmişten beri aslında İngiliz derin devletinin egemenliği altında olmuştur ve halen bu derin gücün etkisi görülmektedir. Özellikle Ortadoğu ve Afrika'da İngiliz derin devletinin sinsi faaliyetleri devam etmekte ve şu anki korkunç manzara katlanarak büyümektedir. Arka planda başkaları var gibi görünse de Ortadoğu'yu parçalara ayırıp, bölgeyi kargaşa içindeki sömürülmeye açık devletçikler haline getirmeye yönelik derin plan, geçmişten beri hep İngiliz derin devletine ait olmuştur.

İngiliz derin devleti hakimiyet planı içinde sömürgeciliği de bir yol olarak kullanmıştır. Üstün ırk iddiası ile ortaya çıkan İngiliz derin devleti, tarihte sömürgecilik kavramını en yaygın olarak uygulayan topluluktur. Özellikle Afrika'nın sömürgeleşmesinde İngiltere'nin payı çok büyük olmuştur. Afrika'da sömürge faaliyetleri, İngiliz tüccarlar tarafından kurulan şirketler vasıtasıyla yürütülmüştür. Bu şirketler gittikleri yerlerde toprakları kendi üzerlerine alarak savaş ve barış yapma yetkisine dahi sahip olacak bir güç edinmiş, bölgedeki ülkeleri tümüyle kendilerine bağlı kılmışlardır. Devlet tarafından yetkilerle donatılıp bireysel devlet görünümü alacak konuma gelmişlerdir.

İngiliz derin devleti, tarihte sömürgecilik kavramını en yaygın kullanan topluluktur.

İngiliz derin devleti, "üstün ırk" iddiasıyla ortaya çıkmış ve bu düşünce tarzı, ırkçılığın, sömürgeciliğin ve çok çeşitli belaların kaynağı olmuştur. Oysa "üstün ırk" kavramı, derin devlet temsilcilerinin ürettiği sahte bir kavramdır. Allah'ın Katında hiçbir geçerliliği yoktur.

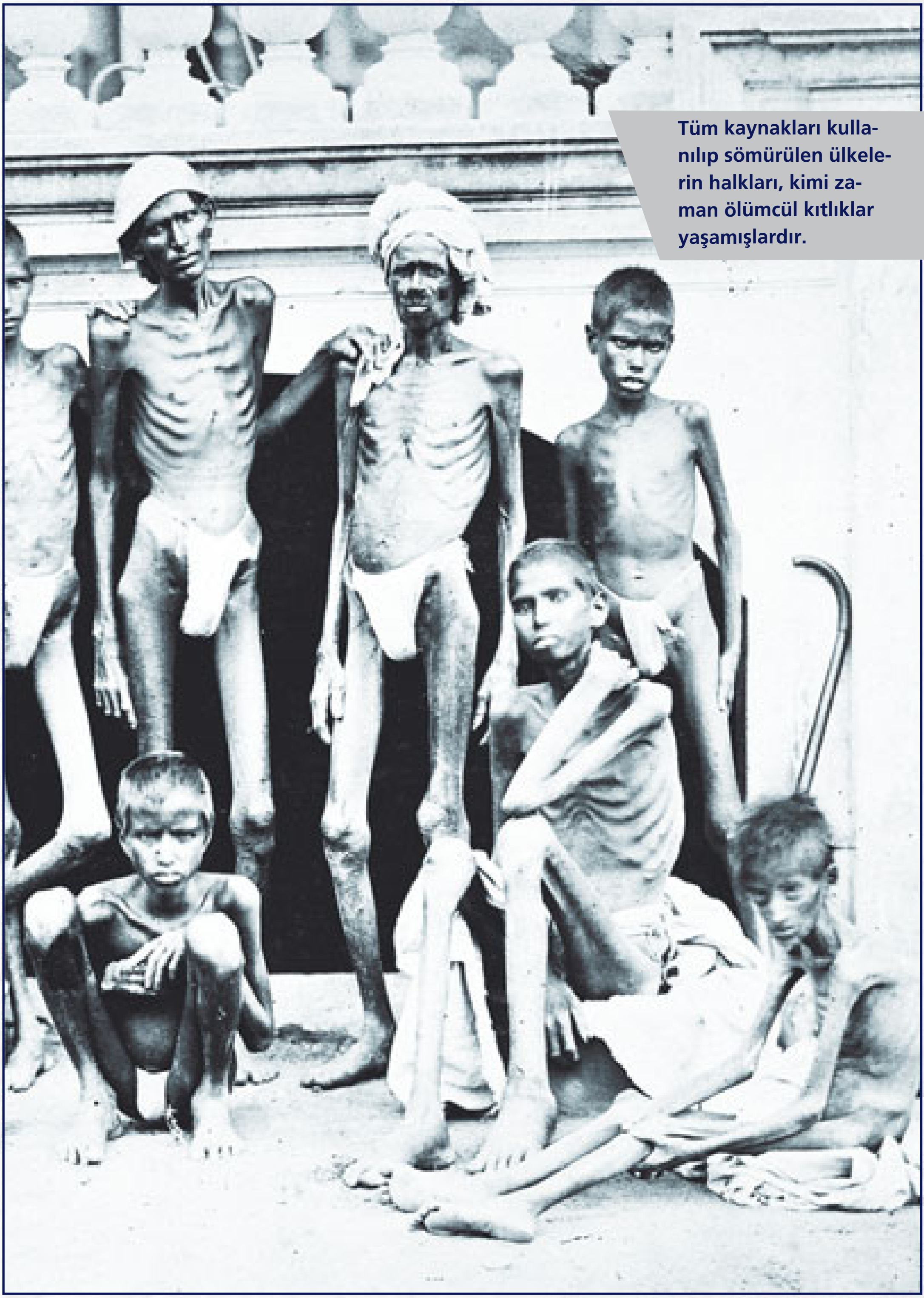
İngiliz derin devleti, ülkeleri içten zayıflatma politikalarını çeşitli azınlık grupları içinde ayrılık söylemlerini teşvik ederek veya ülkeler içinde faaliyet yürüten terör örgütlerini alttan alta destekleyerek de gerçekleştirmiştir. Derin güçlerin bu yönde faaliyetleri şu an halen aktif olarak devam etmektedir.

Dünyada bir kısım istihbarat örgütleri de, gerçekte kendi derin devletlerinin kontrolü altında faaliyet yaparlar. Günümüzde dünyada gelişen hemen hemen tüm olaylardan sorumlu tutulan ABD ve CIA'daki bazı birimler, gerçekte, birçok ülke ve istihbarat kurumları gibi, istemeyerek ya da bilmeden de olsa İngiliz derin devletinin kararlarının dışına çıkamamaktadır.

Özellikle Ortadoğu'ya gelen çeşitli yöneticiler, kilit görevlere sahip insanlar, çoğunlukla İngiliz derin devletinin yetiştirdiği kişiler olmuştur. Söz konusu kişilerin özgeçmişleri incelendiğinde, büyük ölçüde derin devletin istihbarat birimlerini yetiştiren özel okullarda eğitim aldıkları görülebilmektedir. Bu kişiler, Ortadoğu'da güçlü pozisyonlara gelebilmekte hatta devlet başkanlığı yapmaktadırlar. Bu yolla, söz konusu ülkelerin bütün kaynakları, imkanları ve planları, İngiliz derin devletinin amaçlarına uyumlu olacak şekilde şekillendirilmektedir.

Bütün bu bilgiler ışığında, dünyada gerçekleşmekte olan olayları incelerken, doğrudan ABD'yi, çeşitli hükümetleri, devlet yöneticilerini, istihbarat servislerini suçlamak yerine daha derine inmek gerektiği açıktır. Bu derin inceleme, daima İngiliz derin devletinin yapılanmasına işaret etmekte ve mutlaka yüzyıllar önce geliştirilmiş stratejik planlara sadık kalındığını göstermektedir. Şunu bilmeliyiz ki, bugün dünyada gelişen olaylar, savaşlar, ayaklanmalar, kıtlıklar, yoksulluklar, göçler, dejenerasyon, ahlaki çöküntü, dinsizlik, maneviyatsızlık ve bunun gibi çöküşe işaret eden olayların hiçbiri spontane gelişmemekte ve mutlaka yüzyıllar önce kapalı kapılar ardında kararlaştırılan planların ışığında seyretmektedir.

Bütün bunları incelerken şunu önemle belirtmek ve asla akıldan çıkarmamak gerekmektedir: Kapalı kapılar ardında her ne kadar korkunç planlar geliştiriliyor ve bu planlar sistematik bir şekilde uygulanıyor olsa da, yegane güç daima ve sadece Allah'a aittir. Tüm planları yaratan Allah'tır. Yeryüzünde hangi sinsi yapılanma hangi sinsi planı düzenlerse düzenlesin, mutlaka o planın üzerinde bir plan ve o düzenin üzerinde bir düzen vardır. Sinsi ve derin kuvvetler ne kadar güçlü görünürse görünsün mutlaka Allah'ın planı galip gelecektir. Dolayısıyla, İngiliz derin devletinin planlarını incelerken bu önemli gerçeği sürekli olarak akılda tutmak gerekmektedir. Yüce Allah ayetlerinde şöyle bildirir:

Tüm kaynakları kullanılıp sömürülen ülkelerin halkları, kimi zaman ölümcül kıtlıklar yaşamışlardır.

Kendi ırkının üstünlüğüne inanan İngiliz derin devleti, bütün dünyayı İngiliz Krallığı altında toplama hayalinde olmuştur.

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. Yoksa onların, Allah'ın dışında başka bir ilahları mı var? Allah, onların şirk koştuklarından yücedir. (Tur Suresi, 42-43)

Yukarıda kısaca özetlediğimiz İngiliz derin devletinin sinsi faaliyetleri, ilerleyen bölümlerde tüm belgeleri ve delilleriyle gözler önüne serilecek ve detaylandırılacaktır. Bu konuda tarihten ve günümüzden örnekler verilecek ve bu derin yapılanmanın kapsamı ayrıntılı olarak gözler önüne serilecektir.

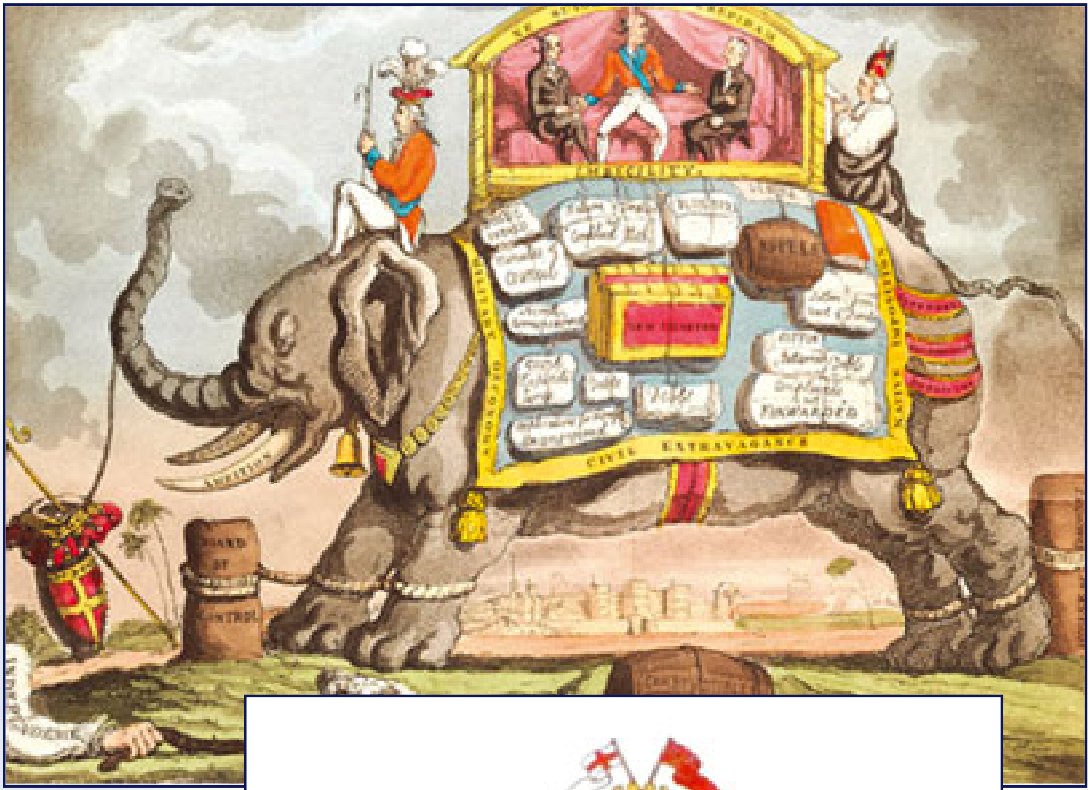
Unutmamak gerekir; İngiliz derin devletinin şekillenmesindeki ve dünya çapında böylesine korkunç faaliyetler yürütmesindeki temel sebep daima derin devleti oluşturan kişilerin inandıkları ırk üstünlüğü yanılgısı olmuştur. Kendi ırklarının üstünlüğüne inanan söz konusu güruh, bütün dünyanın kendilerine hizmet etmesi ve tüm devletlerin ve sistemlerin İngilizlerin kontrolü altında olması gerektiğine inanmıştır. Dünyayı, özellikle son yüzyıllarda yaşanan korkunç felaketlere hazırlayan Darwinizm, İngiliz derin devletinin bu altyapıyı sağlamak için ortaya attığı tarihin en büyük kitle aldatmacasıdır.

İngiliz derin devleti, tek bir krallık, tek bir bayrak ve tek bir imparatorluk altında yalnızca Anglosakson ırkının var olduğu bir dünya devleti hayalindedir.

Fil, İngiliz derin devletinin geçmişten beri önemli sembollerinden bir tanesidir. Sömürgelere ait pulların üzerinde, Kraliyeti sembolize eden amblemlerde daima yer almıştır.

CIVIL EXTRAVAGANCE

POUR PARVENIR A BONNE FOY

İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN DARWINİZM PLANI

Güney Afrika'da görev yapmış homoseksüel bir İngiliz siyasetçi olan Cecil Rhodes'un (1853-1902) aşağıdaki sözleri İngiliz emperyalizminin temelinin ne denli ırkçı bir fikre dayandığının özetidir:

Neden biz de gizli bir cemiyet oluşturmayalım? Bu öyle bir cemiyet olacak ki, amacı, Britanya İmparatorluğu'nun genişlemesi ve Amerika gibi büyük bir kaybı telafi etmek için tüm uygarlaşmamış toplumları İngiliz yönetimi altına almak olacak; ve böylelikle Anglosakson ırkını tek bir İmparatorluk haline getirecek.[1]

Sanayi devrimi sonrası "Üzerinde güneş batmayan imparatorluk" unvanıyla anılan İngiliz uygarlığının derin temsilcileri, imparatorluğun kurulduğu günden bu yana dünyanın her yanına hakim olma arzusu içinde olmuşlardır. Cecil Rhodes'un başka bir sözü daha bu ihtirası belgeler niteliktedir:

Her fırsatta daha fazla toprak elde etmeyi kollamak bizim görevimizdir ve bu fikri her zaman göz önünde tutmalıyız. Daha fazla toprak açık bir şekilde daha fazla Anglosakson ırkı anlamına gelir. Anglosakson ırkı dünyanın sahip olduğu en iyi, en beşeri ve en onurlu ırktır.[2]

Bu fazlasıyla ırkçı yaklaşım, kuşkusuz Rhodes ile aynı dönemlerde yaşamış ve "doğal seleksiyon yoluyla kayırılmış ırkların üstün geleceğine ve (sözde) gelişmemiş ırkların tarih sahnesinden silineceğine" inanan Charles Darwin'in fikirleriyle büyük oranda uyum içindedir. Darwin'in savunduğu evrim teorisi, canlıların tesadüfen meydana geldiği ve tesadüfi değişikliklerle başka türlere dönüştükleri, dolayısıyla yeryüzündeki canlılığın, başıboş ve rastgele olaylar sonucunda ortaya çıkan bir evrimsel sistem olduğunu ileri sürmektedir. Aslında evrim fikri, eski Yunan ve Mısır dönemlerinden beri var olan hakim materyalist anlayış olduğundan, materyalizmin yıllar boyunca kalesi olmuş olan İngiltere'de en geniş anlamda yaşam alanı bulmuştur. Evrim safsatasının dünya çapında yaygınlaşmasına sebep olmuş olan İngiliz maceracı Charles Darwin de, gerçekte İngiliz derin devletinin bir planıdır.

Evrim teorisinin bilimsellik kisvesi altında ortaya atılıp desteklenmesi ve Darwin gibi bir maceracının bu teori ile ön plana çıkarılması planı, o dönemdeki ateist bir mason locasında alınmış bir kararın sonucudur. Paris'teki 33. Derece Mizraim Masonluk Yüce Konseyi'ne bağlı konsey üyeleri, toplantılarında, "herhangi mantıksal bir doğrulamaya gerek duymaksızın" evrimin bir bilim olarak desteklenmesi gerektiği kararını almışlardır:

İşte bu [evrim teorisinin bilimsel olduğu] bakış açısını kullanarak, bizler hiç durmaksızın, ***basınımız yoluyla*** *bu teorilere* ***körü körüne güvenilmesini sağlayacağız****. Entelektüeller... bilgileriyle kendilerini övecekler ve herhangi mantıksal bir doğrulamaya gerek duymaksızın bilimden alabildikleri tüm bilgiyi faaliyete geçirecekler, temsilcilikleri-*

mizdeki uzmanlar ***onların zihinlerini bizim istediğimiz yönde eğitebilmemiz için*** *tüm parçaları kurnazca bir araya getirdiler. Bir an için bunların boş sözler olduğunu düşünmeyin:* ***Darwinizm için planladığımız başarılar*** *üzerinde dikkatlice düşünün.*[3]

Alınan bu gizli kararda açıkça görülebildiği gibi, evrim teorisinin körü körüne kabul edilmesini sağlamak için basını, entelektüelleri, uzmanları ve eğitimcileri kullanma yöntemi planlanmış ve insanların zihinlerini şekillendirebilmek için sinsi bir taktik geliştirilmiştir. Amerika'daki ateist masonik sistem de Mizraim'in bu kararını çok geçmeden benimsemiştir.

Bu planın ardından karar alıcılar, dünyanın en kilit noktalarına hakim bir Darwinist diktatörlük inşa etmeyi başarmışlardır. Bu diktatörlük devlet kurumlarına, basın-yayın organlarına, üniversitelere, okullara ve sanat kurumlarına kadar ulaşabilmiş ve gizli-açık faaliyete başlamıştır. Evrim, kamuoyunun tüm itirazlarına rağmen bilim gibi sunulmuş, çeşitli telkinlerle insanlar bu safsataya alıştırılmış, evrimi çürüten bilimsel deliller –örneğin yaşayan fosiller– kamuoyundan gizlenmiş ve evrime karşı gelenler toplumdan izole edilerek, işlerinden ve kariyerlerinden uzaklaştırılarak, basın yoluyla veya toplumsal baskıyla tehdit edilerek susturulmuşlardır.

İngiliz derin devletinin hakimiyetindeki Darwinist diktatörlük günümüzde halen görev başındadır ve etkilidir. Şu an dünya çapında, Müslüman ülkeler dahil, evrim safsatasını okul müfredatına almamış ülke neredeyse yoktur. Bazı ülkelerin bir kısım basın organları, İngiliz derin devletinin onaylayıp verdiği evrim haberlerini adeta gerçekmiş gibi sunmak mecburiyetindedir. İslam ülkelerinde dahi, Allah'ı açıkça inkar eden ve bilimsel hiçbir dayanağı bulunmayan evrim safsatası akademisyenler tarafından "savunulması mecburi" bir dayatma haline gelmiştir. İngiliz derin

devletinin bu konudaki baskısı öylesine güçlüdür ki, günümüzde İngiliz Kilisesi Darwin'den özür dilemiş[4]; Papa, kendi evinde Darwinizm yanlısı konferanslar vermiştir.

380-400 milyon yıllık yılan yıldızı fosili

Yılan yıldızının günümüzde yaşayan örneği

Yarımgagalı balığın günümüzde yaşayan örneği

İngiliz derin devletinin tüm evrim propagandalarına rağmen, fosiller evrimi reddetmektedir. Canlılar milyonlarca yıl boyunca değişmemiş, evrimleşmemişlerdir.

152 milyon yıllık yarımgagalı balık (halfbeak fish) fosili

İngiliz derin devletinin baskısı Papa üzerinde de kendini göstermiştir.

Papa: "Evrim ve Büyük Patlama gerçek, Tanrı sihirli değneği olan bir sihirbaz değil"

Katolik dünyasının lideri Papa Francis'ten evrimi savunanlara büyük destek: "Büyük patlama ve evrim gerçek; Tanrı sihirli değneği olan bir sihirbaz değil"

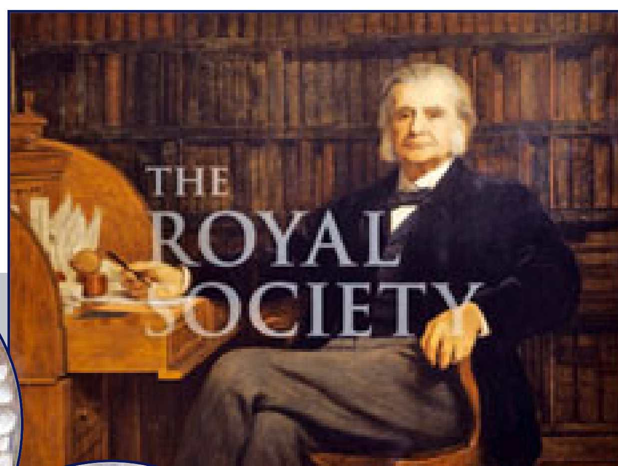
Dünya

İngiliz derin devleti, evrim teorisini kapalı kapılar ardında oluşturup servis etmiştir. Kiliseler Darwin'den özür dilemeye, Papa evrimi savunmaya mecbur bırakılmıştır.

Darwinizmin bir din gibi yaygınlaştırılması kararı, İngiliz derin devleti tarafından oldukça sistematik olarak uygulanmıştır. Darwin'in döneminde kendisinin en büyük destekçisi olan ve Darwin'in "bulldog'u" olarak anılan Thomas Huxley, İngiltere'nin en önemli bilim kurumlarından biri olan Kraliyet Akademisi'nin (Royal Society) bir üyesiydi, bu kurumun tüm diğer üyeleri gibi o da ateistti.[5] Royal Society ya da uzun adıyla The Royal Society of London for the Improvement of Natural Knowledge (Doğal Bilginin Geliştirilmesi İçin Londra Kraliyet Akademisi) 1662 yılında

kurulmuş bir akademiydi. Kurumun üyeleri genel olarak ateistlerden ve homoseksüellerden oluşuyordu.[6] [Kraliyet Akademisi (Royal Society) ile ilgili detaylı bilgileri ilerleyen sayfalarda okuyabilirsiniz.]

Hiçbir kişisel başarısı olmamasına rağmen, oldukça genç yaşta Kraliyet Akademisi'ne üye yapılan Thomas Huxley'i büyük çoğunluğunu ateistlerin oluşturduğu bu örgüt açısından önemli kılan şey, onun Darwin'in yakını ve en büyük destekçisi olmasıydı. Kraliyet Akademisi'nin diğer üyeleri de, hem kitabını yayınlamadan önce hem de yayınladıktan sonra Darwin'e büyük ölçüde destek olmuşlardır. Özellikle ateistlerin oluşturduğu bu kurum, Darwin'i ve Darwinizmi o denli sahiplendi ki, bir süre sonra, tıpkı Nobel ödülleri gibi, her yıl çeşitli bilim adamlarına "Darwin madalyası" hediye etmeye başladı.

Kraliyet Akademisi, evrim safsatasını yaygınlaştırabilmek için her yıl bilim adamlarına "Darwin Madalyası" hediye etmeye başlamıştır.

Bir Kısım Basın Tarafından Sürdürülmeye Çalışılan Evrim Propagandası

Evrim Hakkında Birkaç Şey

Zoraki Bir Evrim: Filler Artık İnsanlığın Zulmüne Maruz Kalmamak İçin Sakat Doğuyor

Fatih Muallim

GÜNDEM

En hızlı evrim geçiren tür hangisi?

Katil balinalar kültür kaynaklı genetik evrim geçiren ilk insan olmayan canlı türü

Birçok araştırmacı,kültürel deneyimlerin insan evrimini şekillendirilmesine yardımcı olduğu kabul ederler ancak şimdi aynı durumun Orca olarak da adlandırılan katil balinalar için de geçerli olabileceğine dair kanıtlara ulaşıldı.

Her canlı mutasyonu tadacak

Bilim ve Gelecek Dergisi Büyükçekmece Temsilciliği 28 Mayıs Cumartesi günü 2016 yılının ilk yarısını Evrim Kuramının Evrimi ile tamamladı...

İngiltere'de öğretmenler arasında evrim tartışması

İngiltere'de bir kilise okulunun müdiresinin "evrim teorisinin bilimsel olmadığını" söylemesi üzerine sosyal medyada yaşanan hareketli

Teknoloji

Evrim Sempozyumu sayesinde #evrimsürüyor, hem de Twitter'da!

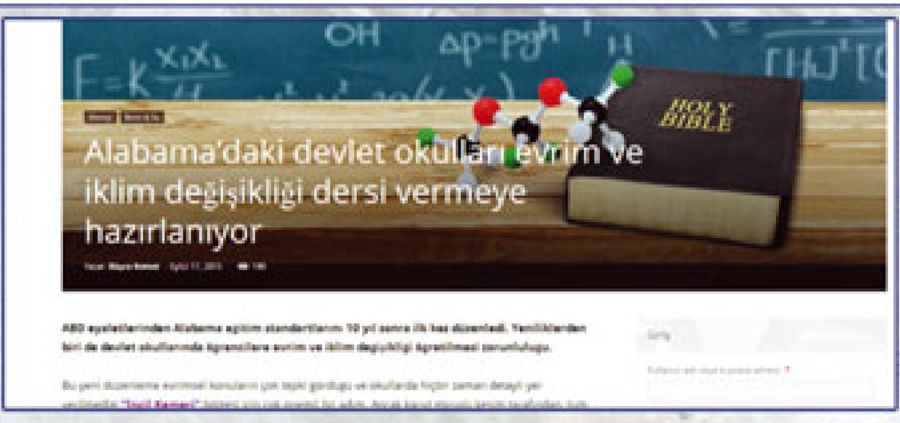
Paylaş Paylaş

Bu yıl 5. gerçekleştirilecek sempozyum kapsamında, her hafta Twitter üzerinden evrim sunumları düzenleniyor

Bu yazı Evrim Teorisi'ne bakışınızı değiştirecek

Şivan Okçuoğlu yazdı; Dünya nasıl oluştu? İlk "canlılar" ne şekilde ortaya çıktılar, ne şekilde kimyasal evrim geçirdiler?

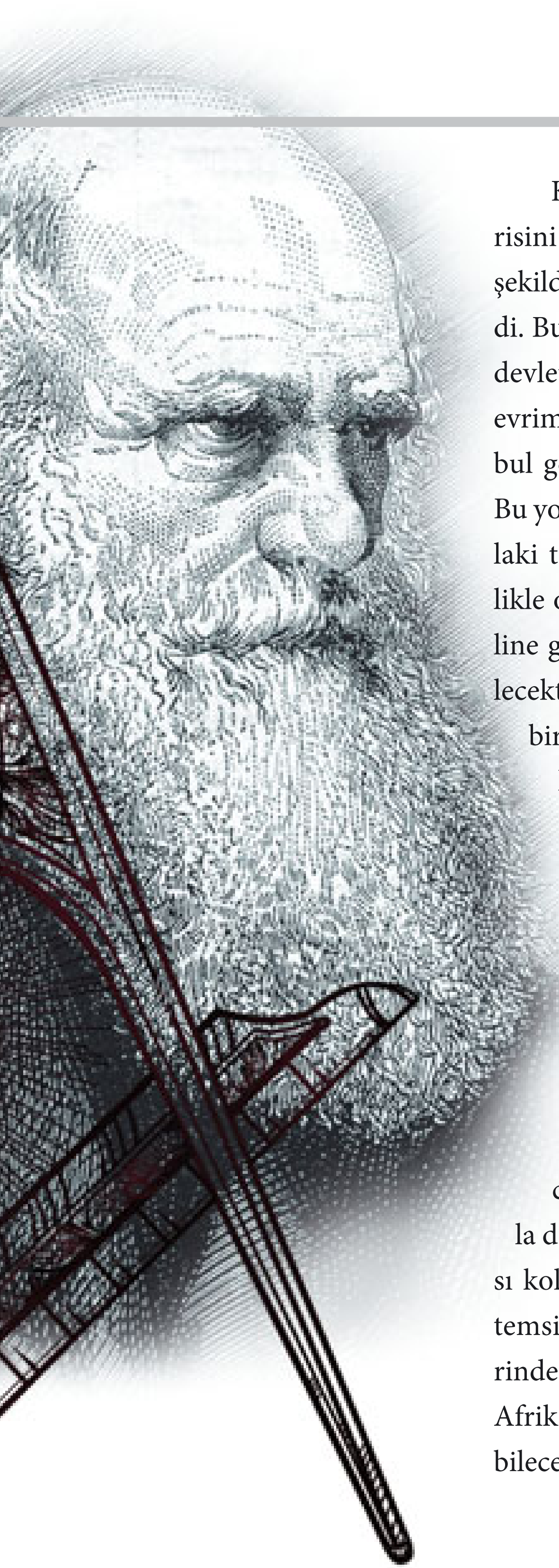

Alabama'daki devlet okulları evrim ve iklim değişikliği dersi vermeye hazırlanıyor

ABD eyaletlerinden Alabama eğitim standartlarını 10 yıl sonra ilk kez düzenledi. Yeniliklerden biri de devlet okullarında öğrencilere evrim ve iklim değişikliği öğretilmesi zorunluluğu.

İngiliz derin devletinin amacı, Darwinizm yoluyla ırk üstünlüğü safsatasını yaymak ve bu yolla diğer milletleri rahatlıkla sömürebilmektir.

Kısacası Darwin tek başına değildi. Teorisini ortaya attığı andan itibaren örgütlü bir şekilde İngiliz derin devletinin güdümündeydi. Bu örgütlü destek, doğrudan İngiliz derin devletinden geliyordu. İngiliz derin devleti, evrim teorisinin bütün dünya tarafından kabul görmesini büyük bir ihtirasla istiyordu. Bu yolla kitleleri dinden, maneviyattan ve ahlaki tüm değerlerden uzaklaştıracak, böylelikle onları yıkıma hazır, zayıf toplumlar haline getirebilecek ve kendi kontrolüne alabilecekti. Böyle toplumların çıkarcı, en küçük bir menfaate tamah eden kitleler haline geleceğini biliyordu. Bu plana göre, toplumlar böyle bir raddeye geldiği zaman, onları kullanmak, propagandaları yaygınlaştırmak ve onları yönlendirebilmek kolay olacaktı.

Dahası Darwinizm, "ırk üstünlüğü" kavramını beraberinde getireceğinden ve İngiliz toplumu beyaz ırkın en gelişmiş hali olarak lanse edileceğinden evrim fikrinin yaygınlaşmasıyla diğer toplumlar üzerinde üstünlük iddiası kolaylaşacaktı. Söz konusu derin devletin temsilcileri, kolaylıkla diğer toplumlar üzerinde hak iddia edebilecek ve Ortadoğu veya Afrika toplumlarını istediği şekilde sömürebilecekti. Bu üstünlük iddiası beraberinde ha-

kimiyet ruhunu da getirmişti. Dünyaya hakim olma iddiası adına her şey yapılabilirdi. İşte bu nedenle İngiliz derin devleti, dünyanın geri kalanında neler olduğunu umursamadan, suni sebeplerle çıkan savaşlarda kaç kişinin öldüğünün hesabını tutmadan ve ülkelerin bölünüp parçalanmasına aldırış etmeden hakimiyet hedefini daima devam ettirmişti ve ettirecekti.

Oysa Kıyamet günü, hiçkimse hiçkimsenin ırk veya soy üstünlüğünü sorgulamayacaktır dahi. O günün dehşeti, ırk üstünlüğü vehmine kapılarak fitne çıkaran bu odakları sarıp kuşatacaktır. Söz konusu derin devlet temsilcileri, işte bu gerçekten habersizdirler:

Böylece Sur'a üfürüldüğü zaman artık o gün aralarında soylar (veya soybağları) yoktur ve (üstünlük unsuru olarak soyluluğu veya birbirlerine durumlarını) soruşturmazlar da. (Müminun Suresi, 101)

İngiliz derin devleti, suni sebeplerle savaşlar çıkarmış, ülkelerin bölünüp parçalanmasına aldırış etmeden hakimiyet hedefini devam ettirmiştir. Diğer milletlerin yaşadığı yıkımları ve çektiği çileleri asla önemsememiştir.

"İNGİLTERE'NİN MENFAATLERİ"

İngiltere'nin menfaatleri İngiliz derin devleti için belki de en önemli kavramdır. İnsanların kendi ülkelerinin menfaatlerini düşünmesi pek çok kişiye normal gelebilir. Fakat burada İngiliz derin devletinin devletlerin çoğunluğu üzerinde bir güç olduğunu unutmamak gerekmektedir. İngiltere'nin menfaatleri söz konusu olduğunda, hemen her şeyi göze alabilen ve yaptıklarından sorgulanmayan mafyavari bir güçten bahsedilmektedir. Bu açıdan bakıldığında, çoğu zaman "İngiltere'nin menfaatleri" çok pahalıya mal olabilmektedir. Bunun için kimi zaman barıştan taviz verilmekte, ülkeler bölünmekte, terör örgütleri oluşturulmakta, kimi zamansa savaşlar başlatılmaktadır.

Bazı İngiliz liderler, bu ürkütücü menfaat anlayışını açıkça dile getirmekten çekinmemişlerdir.

19. yüzyılın ortalarında İngiltere'nin başbakanlığını yapan Lord Palmerston 1856 yılında yaptığı bir konuşmada şöyle demiştir:

Bana politika nedir diye sorduklarında cevabım şu oluyor: "Ortaya çıkan her durumda kendi ülkemizin çıkarlarını rehber yapmak."[7]

Şu sözler de Palmerston'a aittir:

İngiltere'nin ebedi dost ve düşmanları yoktur, değişmez menfaatleri vardır.[8]

19. yüzyılın ortalarında İngiltere'nin başbakanlığını yapan Lord Palmerston

Dönemin Dışişleri Bakanı Edward Grey de bu görüşü desteklemek için şunları söylemiştir:

İngiliz dışişleri bakanları uzun vadeli karmaşık hesaplar yapmaksızın kendi ülkelerinin o andaki menfaatlerini kendilerine rehber alırlar.[9]

Amerikan başkanlarından Truman'ın özel temsilcisi Büyükelçi Davies dönemin İngiltere Başbakanı Churchill hakkında şu açıklamada bulunmuştur:

O büyük bir İngiliz'dir; ***barışı korumaktan çok İngiltere'nin Avrupa'daki menfaatlerini korumayı düşünür.***[10]

Barışı korumaktan çok İngiltere'nin menfaatlerini düşünen zihniyet tarih boyunca İngiliz liderleri üzerinde hakim olmuştur. Bunun en önemli sebebi, söz konusu liderlerin hiçbir zaman İngiliz derin devletinin himayesinden çıkamamalarıdır. İngiliz derin devleti için de en önemli şey, evrim fantezisiyle geliştirilmiş sözde İngiliz üstünlüğünü tüm dünyaya kabul ettirebilmektir.

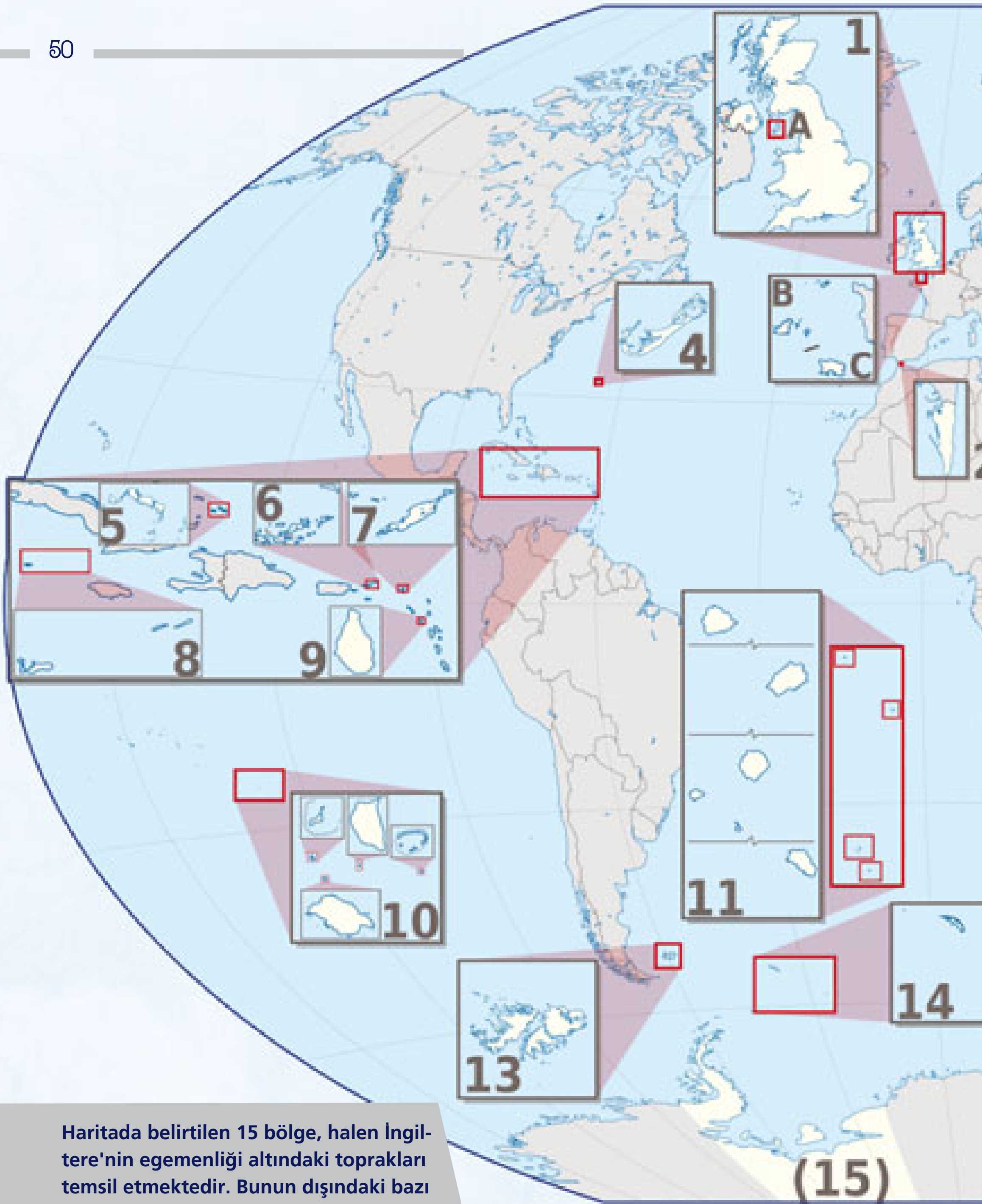

İngiltere Kraliçesi'ni insanüstü gösterme çabaları, İngiliz derin devletinin geçmişten beri süregelen bir propaganda yoludur.

Bu zihniyet nedeniyledir ki, İngiltere dünya çapında işgal politikalarını en belirgin şekilde gerçekleştiren ülke olmuştur. Öyle ki, İngiltere'nin dünyada işgal etmediği sadece 22 ülke vardır. İşgal ettiği topraklar, dünyanın %90'ına karşılık gelmektedir.[11] Şu an hali hazırda, 14'ü deniz aşırı olmak üzere 22 ülke Birleşik Krallığa bağlıdır. İngiltere Kraliçesi II. Elizabeth, sayılan bu 22 ülkenin dışında, 16 ülkenin daha kraliçesi konumundadır. Bu ülkeler Kanada, Avustralya, Yeni Zelanda, Jamaika, Barbados, Bahama Adaları, Grenada, Papua Yeni Gine, Solomon Adaları, Tuvalu, Saint Lucia, Saint Vincent ve Grenadinler, Belize, Antigua ve Barbuda, Saint Kitts ve Nevis, Fiji'dir. Kraliçe II. Elizabeth, bağımsızlıklarını kazanmasına rağmen halen bu ülkelerin kraliçesi sayılmaktadır.

Haritada belirtilen 15 bölge, halen İngiltere'nin egemenliği altındaki toprakları temsil etmektedir. Bunun dışındaki bazı bölgeler, iç işlerinde bağımsız olmakla birlikte dış işleri ve savunmada İngiltere'ye bağımlı durumdadırlar. Bunların tümü, İngiltere Kraliçesi'ni devlet başkanı olarak kabul etmektedir.

1A. MAN ADASI
1B. MANŞ ADALARI
1C. JERSEY ADASI
2. CEBELİTARIK
3. GÜNEY KIBRIS
4. BERMUDA
5. TURKS VE CAICOS ADALARI
6. BRİTANYA VİRJİN ADALARI
7. ANGUILLA ADASI
8. CAYMAN ADALARI
9. SAINT KITTS VE NEVIS ADALARI
10. PITCAIRN ADALARI
11. ST HELENA
12. BRİTANYA HİNT OKYANUSU TOPRAKLARI
13. FALKLAND ADALARI
14. GÜNEY GEORGIA
15. BRİTANYA ANTARKTİKA TOPRAKLARI

İngiliz Milletler Topluluğu'nun Başkanı olarak kabul edilen Kraliçe, bu ülkelere temsilci olarak genel vali atamaktadır. İngiltere Kraliçesi, emekli olmuş eski politikacılar veya diğer seçkin isimler arasından belirli kişileri, o ülkenin başbakanının tavsiyesiyle vali olarak belirler. Avam Kamarası ve Senato'nun çıkardığı kararnamelere, kraliyet onayını sağlayan genel vali, devlet belgelerini imzalamak, parlamento toplantılarını resmen açıp kapatmak ve seçimler öncesi parlamentoyu feshetmek gibi görevlere sahiptir.[12] Yani İngiltere, bu ülkelerde halen ciddi şekilde –hatta çoğu zaman tek– söz sahibidir.

İngiltere, derin devletin etkisiyle, genel olarak işgal ettiği topraklarda tarih boyunca mevcut farklı etnik ve dini gruplar arasındaki farklılıkları ön plana çıkarmıştır. Derin devlet onlara, birbirlerinin hasmı olduk-

Kraliçe, İngiliz Milletler Topluluğu'nun başkanı olarak kabul edilmekte ve bu ülkelere vali atamaktadır. Yani İngiltere, bu ülkelerde halen ciddi şekilde, hatta çoğu zaman tek söz sahibidir. (Arkada) İngiltere Parlamento binası ve Westminster Köprüsü (Sağ altta) İngiltere Parlamentosu'nda Lordlar Kamarası.

ları mesajını vermiştir. Üstün ırk kavramı daima bu politikada devrede olmuştur. İngiliz derin devleti, yabancı topraklarda yüzlerce yıldır birlikte yaşayan farklı etnik gruplardan bir tanesine "senin ırkın daha üstün" mesajı verir. Sonra da onları kavga ettirir. Bu şekilde kendi idaresinin daha kolay gerçekleşeceğini düşünür. Çünkü birbirleri ile çatışan toplumlar

"ortak bir güç" oluşturamayacaklardır. Tarih boyunca bu siyasetin birçok örneği görülmüştür.

Örneğin, Ruanda'daki korkunç soykırım, ne kendi kendine gelişen bölgesel bir olaydır ne de İngiliz derin devletinden bağımsızdır.

İngiliz derin devletinin siyaseti, ağırlıklı olarak ikilik oluşturma, mevcut ikilikleri körükleme veya suni ikilikler icat etme siyaseti olarak tanımlanabilir. Derin devletin diğer milletlere yönelik politikasıysa; "keskin çatışmaların devamı, çatışma yoksa icadı ve çatışma zayıfsa körüklenmesi" üzerine kuruludur. Bu politikaya aykırı hareket edenler ise gerektiğinde her türlü usül kullanılarak bertaraf edilmektedir. Çünkü, başta da belirttiğimiz gibi bu planı yapanlar için en önemli şey "İngiliz menfaatleri"dir.

İngiliz derin devleti, batıdan doğuya tüm ticaret yollarını ele geçirme ve farklı bölgelerdeki toprakları sömürge haline getirme planını, sistematik olarak uygulamıştır. Bugün aynı sömürü sistemi, farklı isimler altında devam etmektedir.

İNGİLİZ MENFAATLERİNİ ŞEKİLLENDİREN VAKIFLAR

İngiliz ırkını, menfaatlerini ve hegemonyasını hakim kılabilmek, İngiliz imparatorluğunun kurulduğu dönemden bu yana, İngiliz derin devletinin hedefi olmuştur. Bir yeraltı yapılanması olan söz konusu derin devlet, hedefine ulaşabilmek için gün ışığına çıkmaya ihtiyaç duymuş ve legal görünümle çeşitli yönetim organlarına ulaşmaya çalışmıştır. Bu çaba, kimi zaman devletin kendi kurumları içinden olabildiği gibi çoğu zaman çeşitli gizli kurumlar ve dernekler yoluyla gerçekleşmiştir. Söz konusu kurum ve dernekler, İngiliz menfaatlerini özellikle yurtdışında ayakta tutabilmek için çeşitli yöntemler denemişlerdir. Çoğunlukla basını kullanmış, devlet yetkililerinin politikalarını şekillendirmiş, kimi zaman ajanlar vasıtasıyla başka ülkelerin siyasetine sızmışlardır. Çeşitli ülkelerin devlet başkanlarını yönlendirmiş, çeşitli ülkeler için strateji ve politikalar belirlemiş ve her ülkeyi İngiliz menfaatlerine meyledecek hale getirmişlerdir.

Söz konusu vakıf ve kurumların özelliği, genel olarak toplum içinde yaygınlaşmasını istedikleri bir konunun propagandasını, hemen her yöntemi kullanarak rahatlıkla yapabilmeleridir. Darwinizmin yaygınlaşması için üniversiteler, okullar, akademisyenler, bilimsel yayınlar, basın yayın kurumları ve hatta hükümetler bu konuda kullanılmıştır. Toplum içinde dejenerasyonun da yaygınlaşma yöntemi bu şekilde olmaktadır. Örneğin günümüzde toplum içinde homoseksüellik gibi bir sapkınlığın adeta normal bir şeymiş gibi empoze edilmesi söz konusu kurumların kapsamlı çalışmaları sonucunda olmaktadır.

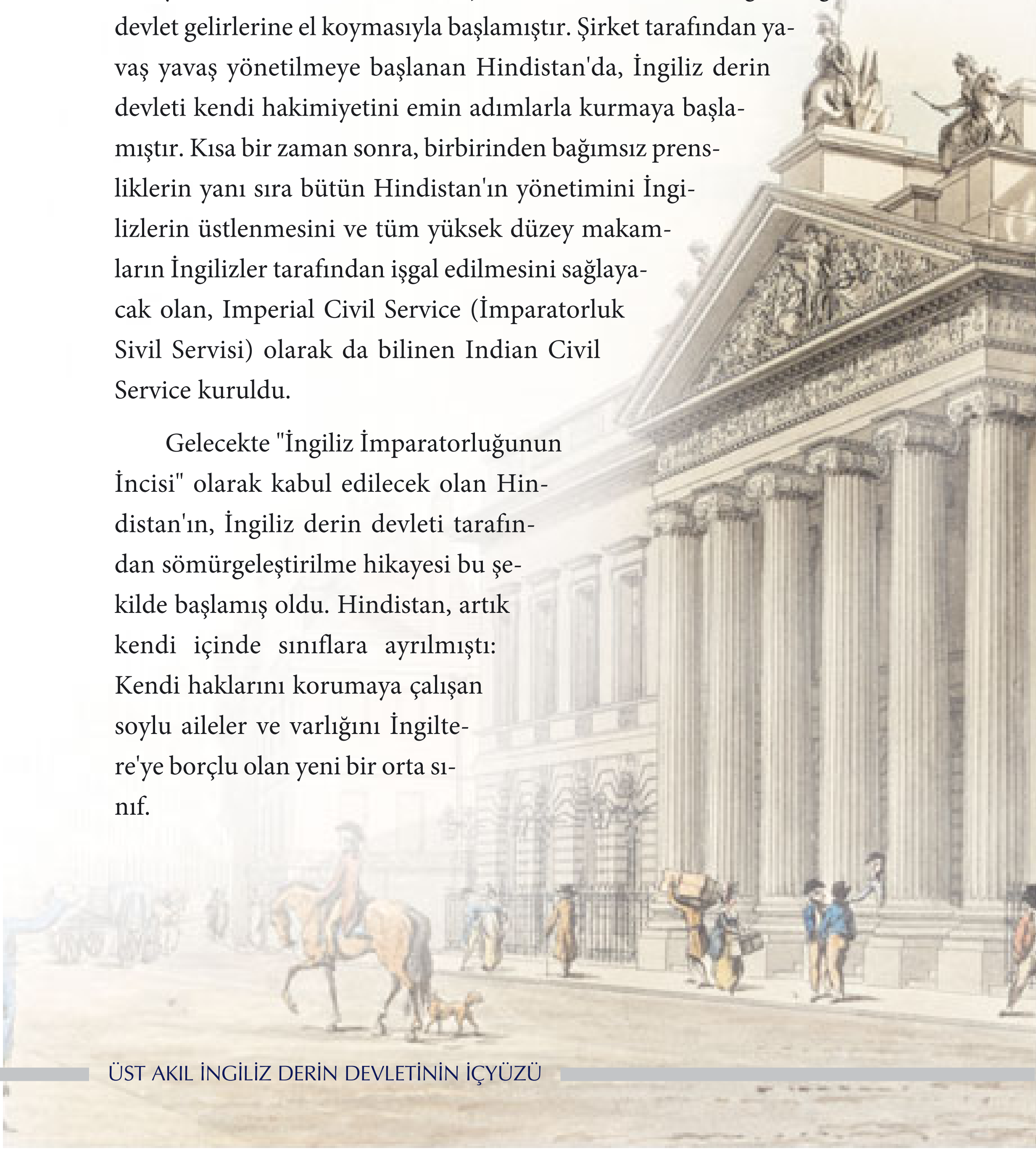
Şunu belirtelim; söz konusu kurumlar temelinde elbette legal kurumlardır ve günümüz yöneticilerinden veya çalışanlarından, derin devletin söz konusu faaliyetlerinden habersiz olan, kurumların ilk kuruluş amacını bilmeyen, doğru ve dürüst insanlar elbette vardır. Açıklamalarımız, vakıfların legal olarak yaptığı işlere veya burada dürüstçe çalışan kişilere yönelik elbette değildir. Hedefimiz, bu vakıflar yoluyla yapılan söz konusu sinsi uygulamaların temelindeki yanlış zihniyettir. Kişiler, hatalı bile olsalar, elbette değişebilirler. Zaten derin devletin sırlarının açıklanmasının sebebi, bu konuda devreye girmiş kişilere yaptıklarının getirdikleri zararları gösterebilmek, onları uyarabilmek ve değiştirebilmektir. Amaç, yıkıcı değil yapıcıdır. Söz konusu bilgileri bu gerçek ışığında değerlendirmek daha doğru olacaktır.

Ayrıca burada, asıl olarak bahsi geçen vakıfların kuruluş dönemlerinden bahsedilmektedir. Bu vakıfların bir kısmı halen derin devletin etkisinde hareket etmekle birlikte, bir kısmı günümüzde farklı bir görünüm alıp, farklı fikirler savunuyor olabilirler. Ancak özellikle kuruluş dönemlerinde, doğrudan İngiliz derin devleti adına hareket etmeleri ve gelecek nesilleri de ilgilendiren ürkütücü çalışmalara önayak olmaları nedeniyle oldukça zararlı olmuşlardır. Burada önemle üzerinde durulan yönleri budur.

İngiliz Doğu Hindistan Şirketi (British East India Company)

Doğu Hindistan Şirketi (East India Company), 1600 yılında Kraliçe I. Elizabeth'in onayı ile resmiyet kazanmıştır. İngiltere'nin Hindistan hakimiyeti, Londra'da kurulan bu şirketin Hindistan'ın Bengal bölgesinin devlet gelirlerine el koymasıyla başlamıştır. Şirket tarafından yavaş yavaş yönetilmeye başlanan Hindistan'da, İngiliz derin devleti kendi hakimiyetini emin adımlarla kurmaya başlamıştır. Kısa bir zaman sonra, birbirinden bağımsız prensliklerin yanı sıra bütün Hindistan'ın yönetimini İngilizlerin üstlenmesini ve tüm yüksek düzey makamların İngilizler tarafından işgal edilmesini sağlayacak olan, Imperial Civil Service (İmparatorluk Sivil Servisi) olarak da bilinen Indian Civil Service kuruldu.

Gelecekte "İngiliz İmparatorluğunun İncisi" olarak kabul edilecek olan Hindistan'ın, İngiliz derin devleti tarafından sömürgeleştirilme hikayesi bu şekilde başlamış oldu. Hindistan, artık kendi içinde sınıflara ayrılmıştı: Kendi haklarını korumaya çalışan soylu aileler ve varlığını İngiltere'ye borçlu olan yeni bir orta sınıf.

Hindistan'da kurulan Doğu Hindistan Şirketi (East India Company) ile Hindistan'ın İngiliz derin devleti tarafından sömürgeleştirilme hikayesi başladı. Bu proje, diğer ülkeler üzerinde de devam edecekti.
(Altta sağda) İndian Civil Service binasının çatısı

Doğu Hindistan Şirketi, Babil bankacılık sistemine dayanan ve günümüz merkez bankacılığının ilk adımı olan "Kısmi Rezerv Bankacılığı" sistemini Hindistan'dan İngiltere'ye taşımıştı. (Kısmi Rezerv Bankacılığı, bankaya yatırılan paranın belli bir miktarının rezervde tutulup, geri kalanının kredi ve diğer şekillerde yatırımcılara ve piyasaya verilmesi esasına dayanan bankacılık sistemidir.) Bu finans sistemi pek çok ilginç uygulamayı da beraberinde getirdi. Fransız Devrimi, Napolyon Savaşları, Anglo-Boer Savaşı [Britanya İmparatorluğu ile Güney Afrika'daki iki Boer (Afrika) Cumhuriyeti arasındaki savaş], I. Dünya Savaşı, Bolşevik Devrimi gibi çatışma ve savaşların ortaya çıkışında özellikle bu finans sisteminin işleyişi oldukça etkili oldu. Bolşevik Devrimi dahi, İngiliz derin devletinin güdümündeki gizli örgütler tarafından planlanmış ve finanse edilmiştir. Devrimin bağımsız bir hareket olmadığını Mart 1922'de Lenin de kabul etmiştir. 11. Parti kongresinde Lenin, partinin "dev bir bürokrasi" tarafından idare edildiğini açıkça söylemiştir.[13]

Savaşların, rezerv bankacılığı için, önemli bir kar imkanı olarak görüldüğü gerçeği, kuşkusuz günümüzde daha fazla deşifre olmuştur. Eski istihbarat ajanı Dr. John Coleman, bu durumu şu ifadelerle açıklamıştır:

> *I. Dünya Savaşı üzerine tarih bilimci Alan Brugar, uluslararası bankaların savaşta ölen her bir askerden 10.000 Dolar kar ettiklerini tahmin ediyor. Savaşın her iki tarafını da finanse eden Illuminati–Rothschilds–Warburg–Federal Rezerv Bankaları'nın oluşturduğu 300 kişilik komiteye göre hayat oldukça ucuz.*[14]

Burada adı geçen 300 kişilik komite, ilerleyen satırlarda detaylı olarak anlatılmıştır.

Doğu Hindistan Şirketi'nin şekillenişi asıl olarak başta Hindistan, Çin ve Güney Afrika Cumhuriyeti olmak üzere doğal kaynakları zengin olan ülkeleri sömürmek amacını taşıyordu. "Kısmi Rezerv Bankacılığı", yukarıda da belirttiğimiz gibi, İngiltere ve Amerika tarafından I. Dünya Sa-

vaşı'nın finansmanında kullanılmıştı. 1661 yılında İngiliz Kralı II. Charles, Doğu Hindistan Şirketi'ne bağımsız devletlere savaş açma veya onlarla barış yapma imtiyazını vermişti. Finanstan sorumlu özel bir firmaya, devletlerle savaşa girme veya savaşı durdurma yetkisi verilmesi bir ilkti. Çeşitli ülkelerdeki tarım arazilerine ve ürünlere bu yetki ile el konabilmiş, bir finans firması, çeşitli ülkelerin prensleriyle muhatap hale gelmiş ve piyasadaki para arzını arttıran kısmi rezerv sistemine hakim olmuştu. 1830 yılı itibariyle tüm Hindistan, Doğu Hindistan Şirketi'nin egemenliği altına girmişti.[15]

1702 yılında Doğu Hindistan Şirketi, ismini İngiliz Doğu Hindistan Şirketi [British East India Co. (BEIC)] olarak değiştirmiş ve Hindistan'da uygulanan bu rezerv sistemi tüm dünyaya yönelik uygulanır hale gelmişti. Bu sistem, günümüzde tüm piyasaları belirleyen federal rezerv bankacılığının yani merkez bankalarının da kökenidir.

İngiliz derin devletinin güdümünde kurulan Doğu Hindistan Şirketi, çeşitli ajanlar yoluyla Hindistan'da ırkçılığı hızla yaygınlaştırdı. Müslümanlar ve Sihler arasındaki ilk anlaşmazlıklar, bu faaliyetler sonunda ortaya çıktı.

İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin ilk uygulamalarından biri, kast sistemine karşı çıkan Sihlerin gücünü kırmak için ajanlar kullanmak oldu. Hindistan'da geleneksel olarak var olan kast sistemi, İngilizlerin bu etkisinin ardından ırkçılığı ön plana çıkaran ürkütücü bir hale büründü. İngiliz derin devletinin etkisiyle Müslümanlar ve Sihler arasında da derin ayrılıklar baş gösterdi.

İngiliz derin devleti tarafından ırkçılık ve nefret tohumlarının atılmasıyla, yıllarca Hindistan'da çatışmalar dinmemiştir. 1984 yılında yaşanan vahşet bunlardan sadece bir tanesidir.

Hindistan'da meydana gelen Sih-Müslüman çatışmaları İngiliz derin devletinin bölgeye getirdiği büyük belalardan biridir. Yıllarca kardeşçe yaşayan halklar, bir anda çatışan karşıt gruplar haline gelmiştir.

1813 yılında parlamentoda yapılan temsillerden sonra İngiliz Hükümeti, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi ile olan sözleşmesini 30 yıl daha uzattı. 1833 yılında parlamento, sözleşmeyi tekrar 20 yıl daha uzatma kararı aldı. Hindistan'da, İngiliz idaresine karşı görüşler ortaya çıkmış ve 1857'deki Büyük Hint Ayaklanması'nın (Sepoy İsyanı) hemen ardından Hindistan doğrudan doğruya İngiliz İmparatorluğu'na bağlanmış ve 1876 tarihinde hukuki olarak Kraliçe Victoria, Hindistan İmparatoriçesi sayılmıştı. Aynı yıl içerisinde oluşan kıtlık, 2 milyondan fazla alt sınıf kabul edilen Hintlinin ölümüne sebep oldu. Bununla birlikte, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin hakimiyeti boyunca 6 milyondan fazla alt sınıf Hintli kıtlık yüzünden hayatını kaybetmişti.

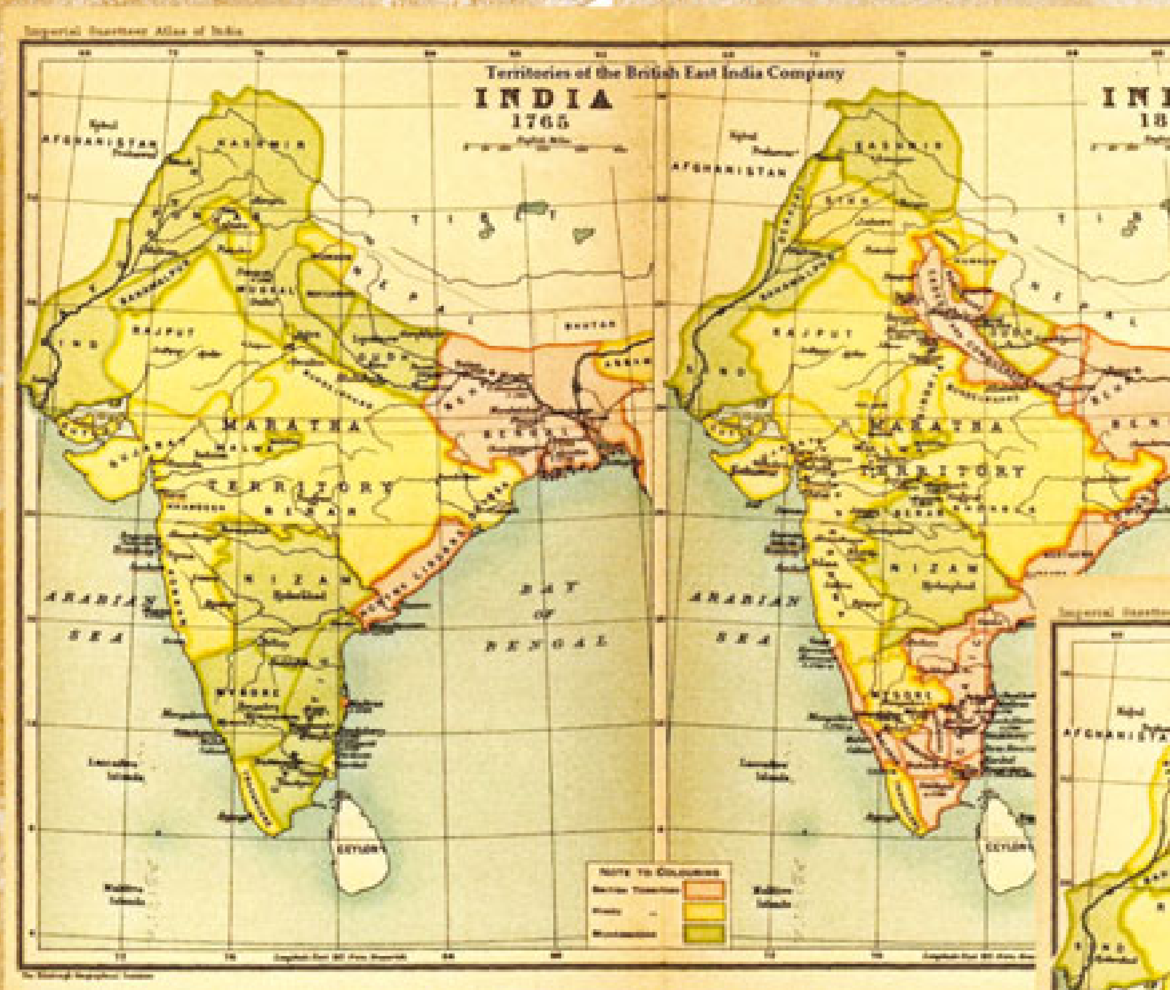
Kraliçe Victoria, 1876 yılında hukuki olarak Hindistan İmparatoriçesi sayılmıştır. Bu tarih, Hindistan'ın resmi olarak İngiliz derin devleti himayesi altına alınışını belgelemektedir.

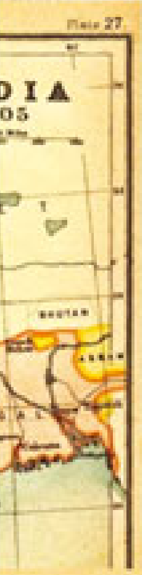
İngiliz derin devletinin güdümündeki İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin Hindistan'daki faaliyetleri boyunca, alt sınıf olarak sayılan 6 milyondan fazla Hintli, kıtlık yüzünden hayatını kaybetmiştir.

İngiliz derin devletinin hakimiyeti, Hindistan'da bu tarihlerden sonra daha da güçlendi. İngiltere'nin en iyi kurumlarında yetişen kişiler, Hindistan'da idari pozisyonlara ve toplumu yönlendirecek basın ve hukuk gibi önemli pozisyonlara getirildiler. İngiliz derin devleti, sadece ülkenin genelinde değil, prensliklerin de tümünde hakimiyet sahibi olduğu için her yere nüfuz edebildi. Her prensin yanına bir İngiliz komiser atandı. Söz konusu komiserlerin, prensleri kontrol altına alan, denetleyen kişiler olduğu herkes tarafından biliniyordu. Ülkenin askeri özgürlüğü yoktu; içte olduğu gibi dış politikada da hiçbir bağımsızlığı bulunmuyordu. İngiliz hakimiyeti ile birlikte Hindistan'a ait her şey İngiliz derin devletinin idaresi altına girmişti.

(Yukarıda) 1765-1805 yılları arasında Hindistan'da, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin hakim olduğu yerler, pembe renk ile gösterimiştir.

(Aşağıda) 1837-1857 yılları arasında Hindistan'da, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin hakim olduğu yerler, pembe renk ile gösterilmiştir. Bu bölgeler, İngiliz hakimiyet bölgeleri olarak tanımlanmıştır.
Görülebildiği gibi İngiliz derin devleti, yaklaşık bir yüzyıl içinde, bütün Hindistan'a hakim olmuştur. Dikkat edilirse hakimiyet bölgeleri, genellikle Hindistan'ın ticaret yolları, metropolleri, kıyı kesimleri ve sınır bölgeleridir.

Afyon ticaretinin de, İngiliz derin devletinin etkisiyle geliştiği ve Hindistan üzerinden en önemli sömürü kaynaklarından biri haline getirildiği bilinmektedir. İngiltere'nin Hindistan'ı işgalinde tanınan bir figür olan Robert Clive, 1765 yılına kadar dünyanın afyon yetiştiriciliği bakımından en zengin arazilerini tam olarak kontrolü altına aldı.[16] Bölgeye hakim olan ırkçı ve ürkütücü tabloya, ilerleyen yıllarda artık uyuşturucu ticareti de eklenmişti. İngiliz derin devleti, iyi bir pazar olduğunu düşündüğü Hindistan'da da idareyi ele alarak, halk arasında ayrılık çıkararak, ırkçılığı önemli bir koz olarak kullanarak, ülkenin kaynaklarını ele geçirerek ve uyuşturucu trafiğini kontrol altına alarak hakimiyet kurabilmişti.

Hindistan, o tarihten itibaren İngiliz derin devletinin pek çok propaganda projesini yürüttüğü bir ana üs haline gelmiştir. Bu projenin en önemli idari merci ise, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi olmuştur. Dünyayı idare etmek adına kurulacak olan tüm gizli derneklerin ana karargahı olan bu şirket, İngiliz derin devletinin 19. yüzyıldan itibaren dünyaya hakimiyetinin temel adımını oluşturmaktadır.

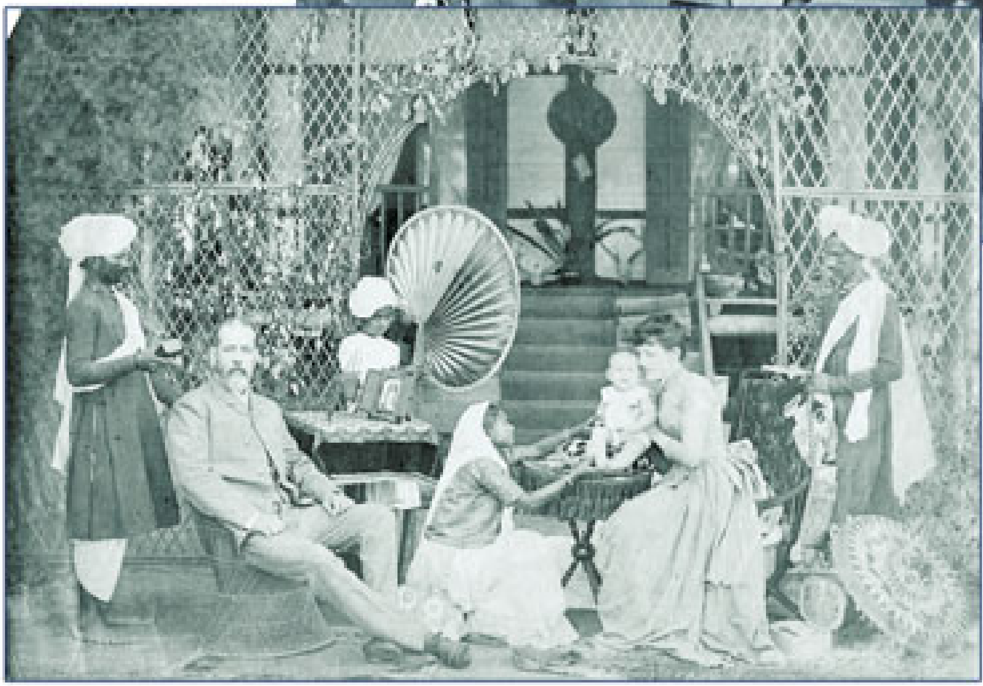
İngiliz derin devletinin Hindistan hakimiyeti sonrasında Hintli yerliler, bölgede yaşayan İngilizlerin kölesi konumuna gelmişlerdir.

O dönemlerde Hintliler için Hindistan'da yaşam, zengin İngilizlere hizmet etmek anlamına gelmektedir.

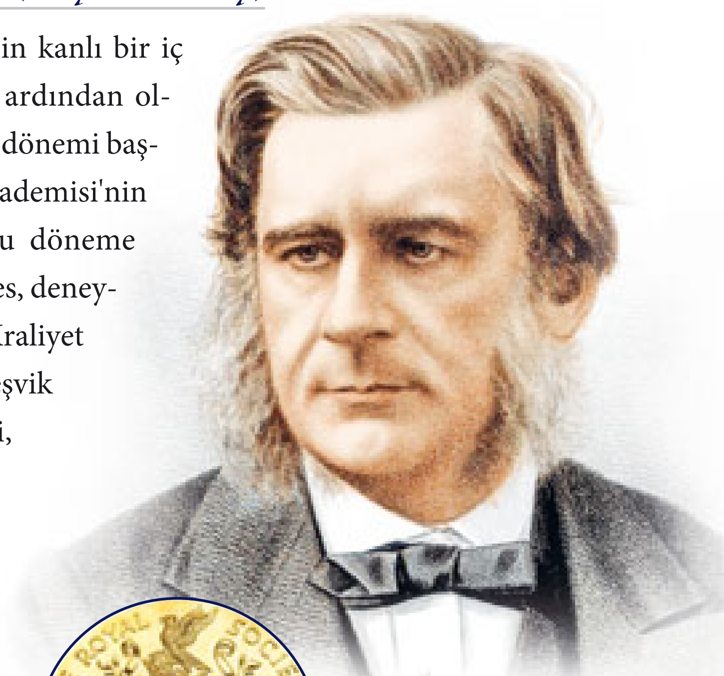

İngiliz derin devletinin sembolü olan filler, Hindistan'da, İngiliz ailelere hizmet etmek için yoğun olarak kullanılmıştır.

Kraliyet Akademisi (Royal Society)

1660 yılında, İngiltere'nin kanlı bir iç savaştan çıkmasının hemen ardından oldukça karışık bir restorasyon dönemi başlamıştır. Kraliyet Bilimler Akademisi'nin (Royal Society) kuruluşu bu döneme rastlamaktadır. Kral 2. Charles, deneysel fiziğe merakı nedeniyle Kraliyet Akademisi'nin kuruluşunu teşvik etmiştir. Kraliyet Akademisi, daha önceki bölümlerden hatırlayacağımız gibi, Darwin'in "bulldog'u" olarak anılan Thomas Huxley'in üye olduğu bir kurumdur ve Huxley Darwinizmi yaygınlaştırmaya destek olmakla görevlendirilmiştir. Yine başta da belirttiğimiz gibi bu kurumun temel hedefi, mümkün olan en etkili yöntemlerle dinsizliği yaygınlaştırabilmektir. Darwinizmin yaygınlaştırılması da bu yöntemlerden biridir.

"Darwin'in bulldog'u" olarak tanınan Thomas Huxley ve üyesi olduğu Kraliyet Akademisi'nin arması.

Kraliyet Akademisi'nin başlangıcı, Londra'da, "doğa felsefesi" problemlerini tartışmak üzere bir araya gelen bilim adamlarının 1645'ten itibaren "Invisible College" (Görünmez Okul) adıyla düzenledikleri gizli ve gayri resmi toplantılardır. Cromwell'in iktidarı döneminde, Operatif Mason Locaları'na üye olarak kabul edilmiş bilim adamları, ateist Mason localarının gizli toplantılarına katılıyor ve birbirlerini tanıma fırsatını elde ediyorlardı. (Operatif Mason Locaları, Ortaçağ'da katedralleri, sarayları, şatoları inşa eden mason localarıdır)

"Görünmez Okul" bu kişiler tarafından kurulmuştu. İngiliz filozof Sir Francis Bacon'un düşüncelerinin etkisinde Gül Haç Kardeşliği (16. yüzyılda Avrupa'da kurulan gizli bir örgüt) tarafından kurulan bu örgüt, sonradan Kraliyet Akademisi'ne dönüştürülecekti.

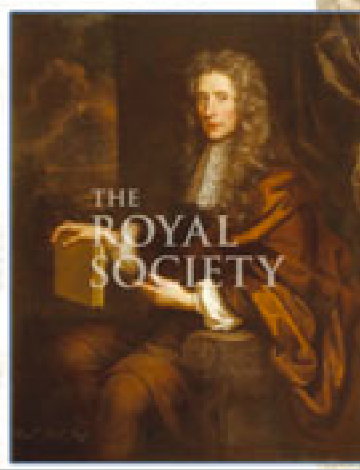
Kraliyet Akademisi'nin, döneminde bilinen bir homoseksüel olan Sir Francis Bacon'un, yine homoseksüel olan kişileri seçmesiyle oluşturulduğu ve 17. yüzyılın homoseksüellerini barındıran bir kurum olduğu bilinmektedir.[17] Bu, günümüz Kraliyet Akademisi tarafından fazla dile getirilmese de, durumun böyle olduğu tarihi kaynaklar tarafından sıklıkla doğ-

Kraliyet Akademisi, "Invisible College" adıyla düzenlenen gizli ve gayri resmi toplantılarla şekillenmiştir. Yanda bu okulun temsili çizimi görülmektedir.

rulanmaktadır. Yine Kraliyet Akademisi'nin kurucularından bir rahip olan Dr. John Wilkins'in de homoseksüel olduğu belirtilmektedir. Homoseksüel rahip Dr. Wilkins, kendi evinde ve Wadham Koleji'nde (Wadham Koleji, Oxford Üniversitesi'ne bağlı fakültelerden bir tanesidir) ilk toplantıları yapmış, Kraliyet Akademisi'nin zeminini oluşturmuştur. Bir başka kurucu olan Sir Robert Moray de, İskoçyalı bir homoseksüeldir. Kurumun ilk üyelerinden olan ve daha sonraları Kraliyet Akademisi'nin başkanlığına getirilecek olan Robert Boyle de, İrlanda'da doğmuş bir homoseksüeldir.[18]

(Üstte) Homoseksüel rahip John Wilkins
(Altta) Kraliyet Akademisi'nin başkanlarından homoseksüel Robert Boyle.

Yakın zamanda Kraliyet Akademisi tarafından Cambridge Üniversitesi'nden Doçent Dr. Bruno Perreau'ya, "What's a family? Social Work and Gay Adoption in France and in the United Kingdom" (Aile nedir? Fransa ve İngiltere'de sosyal hizmet ve homoseksüellerin evlat edinmesi) isimli çalışması nedeniyle verilen ödül de, kurumun benzer düşüncelere hala destek verdiğini doğrulamaktadır.[19]

Kraliyet Akademisi'nin şekillenmesinde, Oxford'daki Wadham Koleji'nde 1648'lerde gerçekleşen toplantılar oldukça etkili olmuştur. Söz konusu cemiyetin de bilimsellik kisvesi altında kurulmasının en önemli sebebi, evrim fikrinin şekillenmesine yardımcı olmasıdır. 1800'lerde resmi anlamda geliştirilecek olan evrim safsatasının çıkış noktası, bu gizli vakıf ve yapılanmalar olmuştur. Gizli örgütlenmeler halinde, doğa felsefesinin tartışılmasıyla başlatılan bu hareket, aslında bilim adına bir aldatmacayı

Akademi'nin ilk toplantılarının yapıldığı Wadham Koleji

üretmek amacını taşımaktadır. Bunun başlangıcı da, söz konusu görünmez okullar olmuş ve ardından bu okullar, adı geçen homoseksüel yöneticilerin kontrolünde Kraliyet Akademisi adı altında kurumlaşmıştır.

1703'te Kraliyet Akademisi'nin başkanı seçilmiş ve 1727'deki ölümüne kadar derneğin başkanlığını yürütmüş olan Isaac Newton'un mekanik evren anlayışı, Kraliyet Akademisi'nin din dışı felsefesini geliştirmesinde kullanılmıştır. Kraliyet Akademisi'nin tüm üyeleri, hem kitabını yayınlamadan önce hem de yayınladıktan sonra Darwin'e büyük destek vermiş ve katkılarda bulunmuşlardır.

Günümüzde, derin devlet faaliyetlerine destekçi olan kurumlardan sayılan Chatham House'un ilk temelleri Kraliyet Akademisi adıyla atılmıştır. İngiliz derin devletinin istihbarat ve faaliyetleri için yararlandığı ve kullandığı Chatham House ve diğer kurumlara, daha sonraki bölümlerde yer verilecektir.

Yuvarlak Masa (Round Table)

İngiliz siyasetçi Cecil Rhodes, daha önce de tanıttığımız gibi, Anglosakson ırkının dünyaya hakim olmasını isteyen homoseksüel ve ırkçı bir kişilikti. Bu ırkın büyümek ve tüm dünyaya hakim olmak için var olmasını istiyordu. Son vasiyetinde şunları söylemişti:

> *İddia ediyorum ki, bizler dünyadaki en iyi ırkız. Bu nedenle de dünyada ne kadar çok yer işgal edersek, bu insan ırkı için o kadar iyidir. İddia ediyorum ki, topraklarımıza kattığımız her bir arşın daha fazla İngiliz ırkının doğmasına sebep olacaktır. Aksi takdirde, bu ırk hiç meydana gelemezdi.*[20]

Rhodes, Anglosakson ırkının hakimiyetini istiyor ve bunun için de dünya genelinde çeşitli toprakların işgal edilmesi gerektiğini düşünüyordu. İngiltere tarafından yönetilecek bir dünya devletini oluşturmak için de Yuvarlak Masa hareketinin oluşmasını istiyordu. Rhodes, Güney Af-

İngiliz bir ırkçı olan Cecil Rhodes, Anglosakson ırkının dünya hakimiyeti için Yuvarlak Masa hareketinin oluşmasını istiyordu.

Tüm Afrika'yı ayakları altına almış şekilde resmedilen Cecil Rhodes, İngiliz derin devletinin Afrika'ya yönelik planlarını uygulamaya koyan kişiydi.

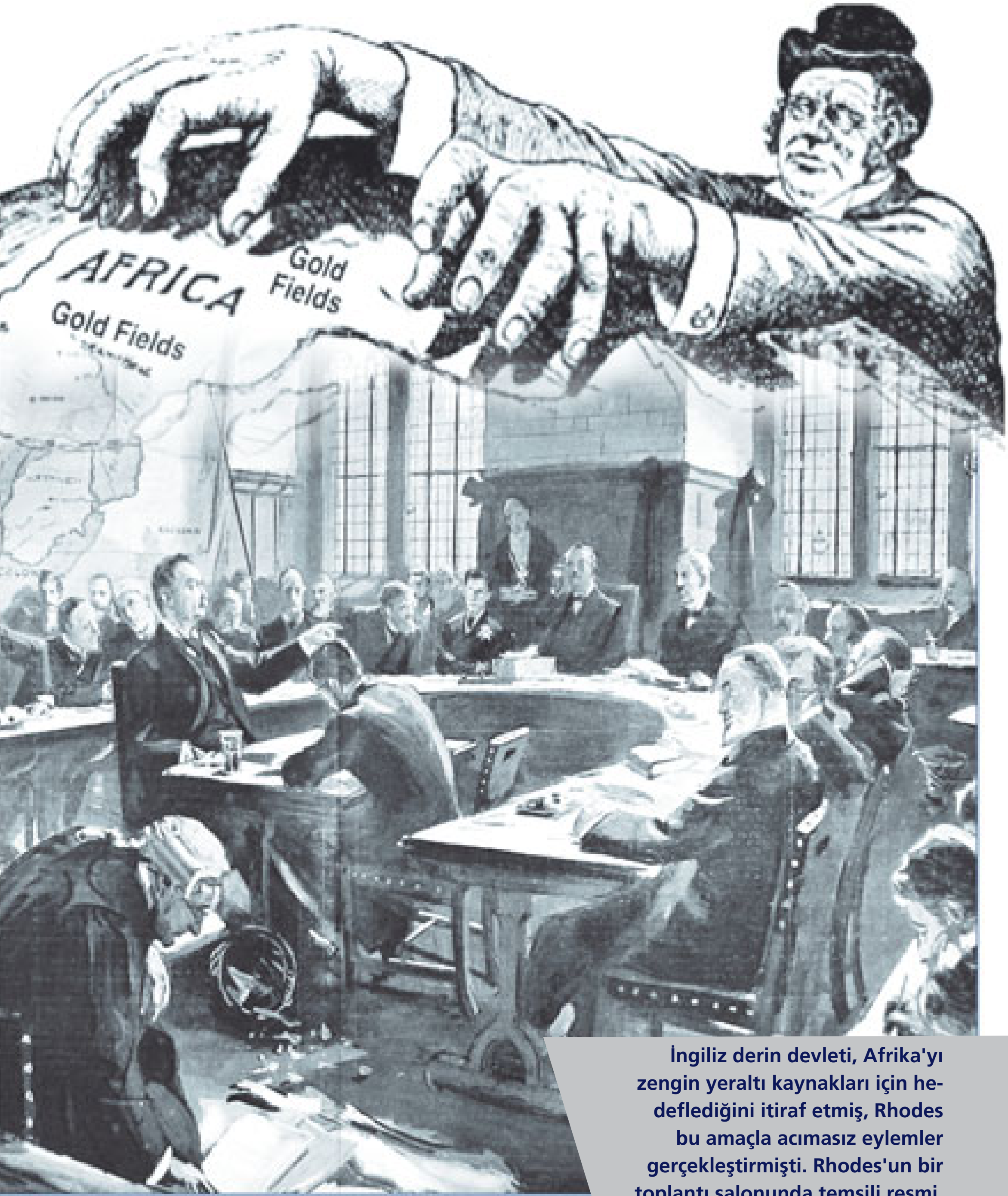
rika'da görevlendirilmiş bir siyasetçiydi. Güney Afrika'daki siyahilerin elindeki toprakları zorla alma ve o bölgelerde acımasızca hakimiyet kurma eylemlerini gerçekleştiren şahsiyetti. Bunu sağlamak için bölgede, özellikle bir kabileyi diğerine karşı kışkırtma eylemleri başlatmış ve çeşitli ayaklanmaların öncüsü olmuştur. Bu ayaklanmalar sonrasında Güney Afrika'nın kontrolünün tamamen İngiltere'nin eline geçmesini sağlamıştır. İngiliz sömürgelerinin ele alındığı bölümde Rhodes'un uygulamalarına detaylı olarak yer verilecektir. Rhodes'un zalim uygulamalarının en net özeti şu sözleri olmuştur: "Toprağı, zencilere tercih ederim."[21]

Vasiyetinde Rhodes'un Afrika ve Anglosakson ırkı için söylediği diğer ifadeleri şu şekildedir:

> *Afrika hala bizim için hazır olarak yatıyor, orayı almak bizim görevimiz. Daha fazla toprak elde etmek için her türlü fırsatı değerlendirmek bizim görevimiz ve şu düşünceyi sürekli olarak canlı tutmamız gerekir: Daha fazla toprak daha fazla Anglosakson ırkı demektir, ki bu ırk, dünyanın sahip olduğu en insani, en onurlu ırktır.*[22]

Böylesine korkunç bir ırkçı zihniyet, dönemin İngiltere derin devletinin temel zihniyetini temsil ediyordu. Aynı dönemde Amerika'nın askeri yollarla kesin olarak ele geçirilemediğinin anlaşılması, derin devletin ırk silahını daha çok ön plana çıkarmasına sebep olacaktı. İngiliz derin devleti, kendi ırkını öncü kılabilmek için bu tarihten sonra öjeni politikalarına ağırlık verdi (Öjeni: Sakat ve hastaların ayıklanması ve sağlıklı bireylerin çoğaltılması yoluyla bir insan ırkının "ıslah edilmesi" anlamına gelen kavram). Bu politikayı ayakta tutacak olan ise, Cecil Rhodes ve Lord Alfred Milner'ın Yuvarlak Masa (Round Table) hareketi olacaktı.

İngiliz derin devleti, Afrika'yı zengin yeraltı kaynakları için hedeflediğini itiraf etmiş, Rhodes bu amaçla acımasız eylemler gerçekleştirmişti. Rhodes'un bir toplantı salonunda temsili resmi.

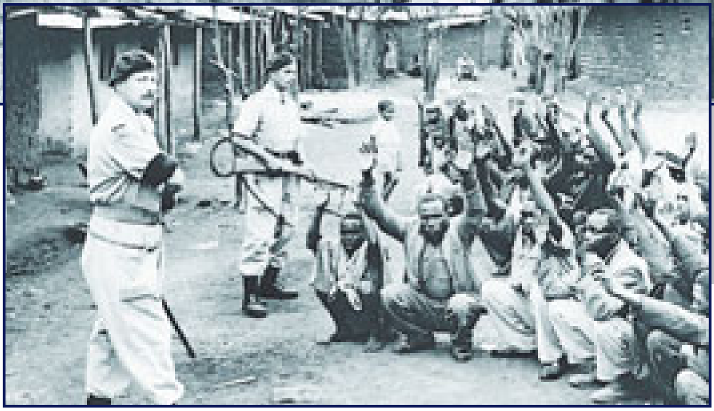
Yuvarlak Masa hareketinin meydana getirdiği "Öjeni Toplumu", sakat ve yaşlıların elimine edilmesi fikrine dayanıyordu. Afrika'da gerçekleştirilen korkunç eylemler, kendini üstün ırk gören İngiliz derin devletinin acımasızlığını gösteriyordu.

İngiliz derin devletinin emperyalizm fikrinin nasıl bir acımasızlık getirdiği, özellikle Afrika'da yaşanan zulüm ile çok iyi anlaşılmaktadır. Korkunç yöntemlerle uygulanan sömürgecilik ve kölelik, bugün farklı isimler altında hala sürmektedir.

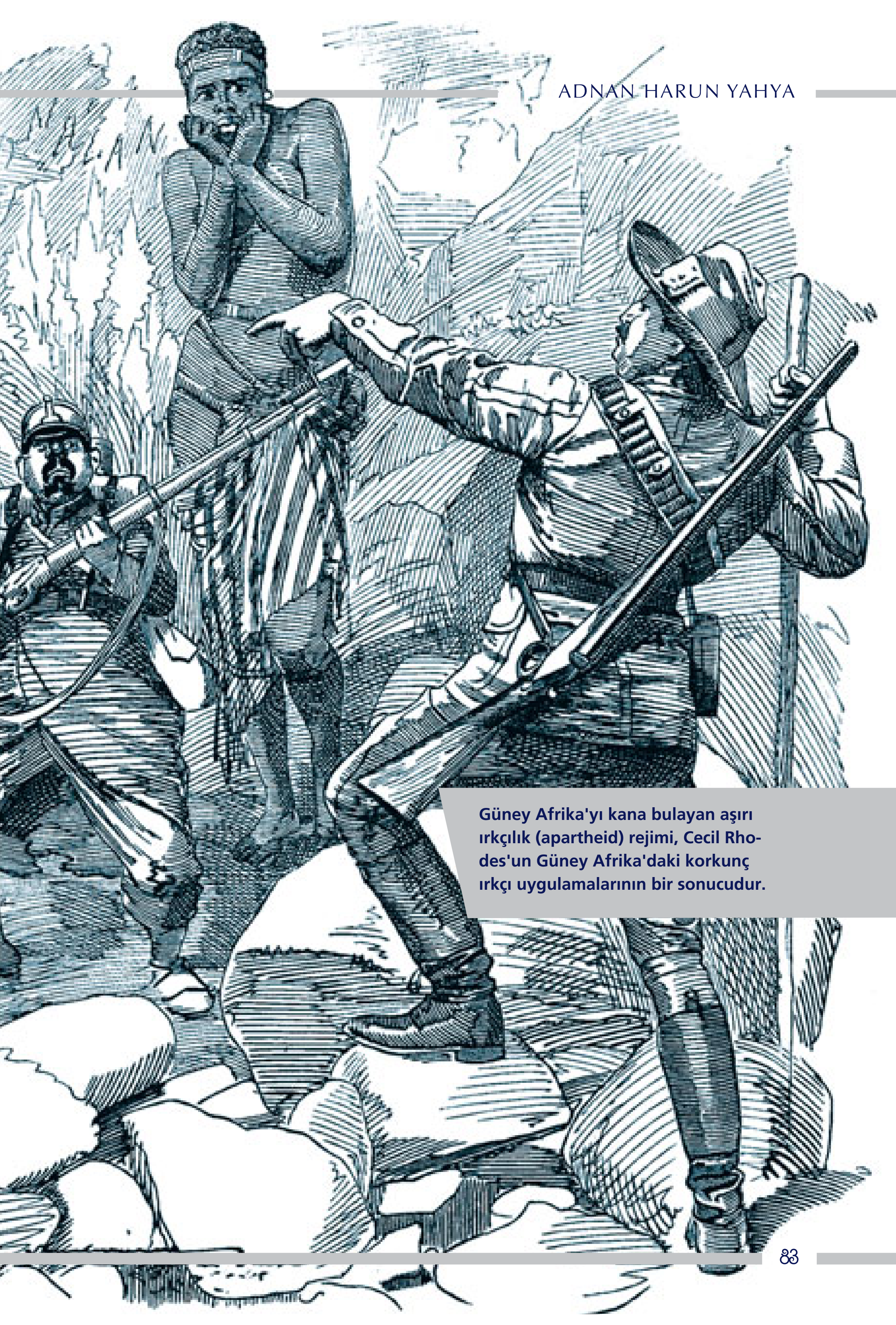
Yuvarlak Masa hareketi, 1880'lerde ve 90'larda "öjeni" toplumu meydana getirdi. Öjeni toplumunun hedefi, "aşağı ırk olarak görülen insanların ıslah edilmesi, yani bir şekilde toplumdan elenmesi" gibi hastalıklı bir mantığa dayanıyordu. Bu korkunç sosyal Darwinist zihniyet, evrim fikrinin Darwin'den çok önce, bu derneklerde geliştirilmesiyle köklü şekilde yer bulmuş ve Darwin'den sonra ise açık bir politika şeklinde uygulanmıştır. Darwin'in de bu derneklerde ortaya çıkarılan bir mühendislik çalışması olduğunu tekrar hatırlatmak gerekir. İngiltere'de öjeni vahşetinin öncüsünün, Darwin'in kuzeni Francis Galton olduğunu da burada hatırlatalım. Darwin'in oğlu Leonard Darwin ise öjeni sapkınlığının İngiltere'deki savunucularından ve uygulayıcılarındandı. Ayrıca Winston Churchill de öjeni hareketine destek verenler arasındaydı.

Bu kişilere göre asıl ırk, İngilizlerin temsil ettiği Anglosakson ırktır; onun dışındakiler ise bir şekilde elenmelidir. Bu uğurda yapılan uygulamalar sırasında, kökleri büyük ölçüde İngiliz İmparatorluğuna dayanan Amerika da, Anglosakson dünya devletine dahil edilmeli, eyaletlerdeki mal varlıkları İngiltere tarafından kontrol edilmelidir.[23]

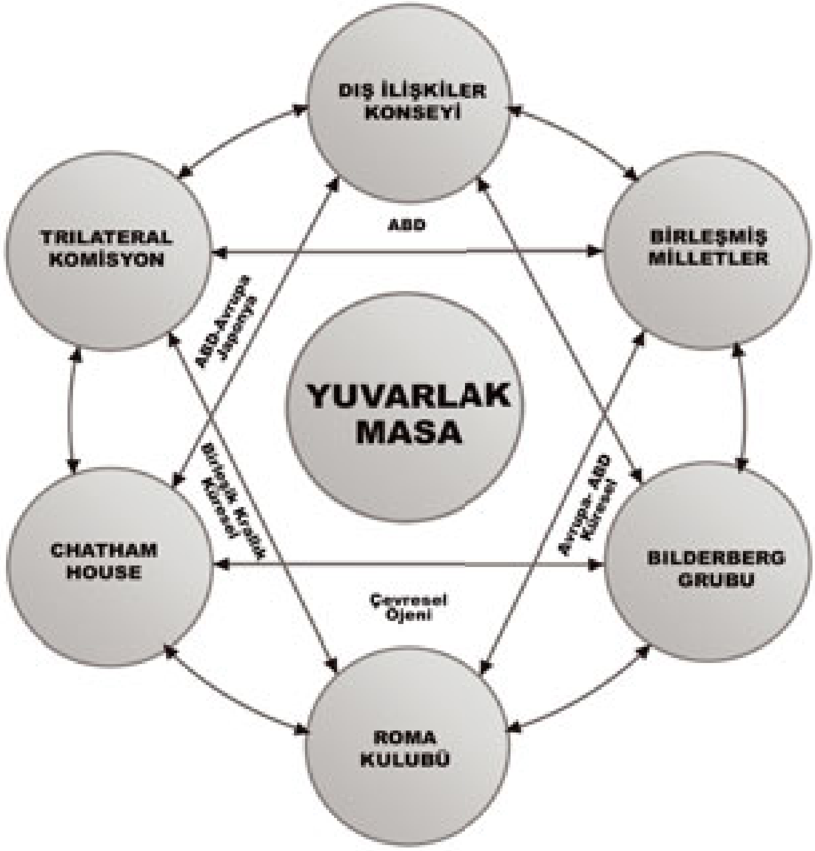
Yuvarlak Masa yöneticileri, söz konusu hedefin gerçekleşebilmesi için, ülkelere ait tüm üretim malzemelerini, tüm finans sektörünü ve bilim kurumlarını ele geçirmeleri gerektiğini düşünmüşlerdir. Hedef, bir nevi "polis devleti" gibi özel bir yapı kurarak bu yapının dünyada üstün ırkı hakim kılması ve dünyadaki diğer ırkları yok ederek, kalanları da sömürgeleştirerek tek bir dünya devleti elde edilmesidir.

Cecil Rhodes'un Yuvarlak Masa hareketi, temelde Güney Afrika'yı imparatorluk ağının merkezi olarak görmüş ve orada konumlanmıştır. Güney Afrika'da şekillenen ve korkunç katliamlara sebep olan apartheid (aşırı ırkçılık) rejimi, bu kişinin korkunç ırkçı politikalarının bir sonucudur.

Güney Afrika'yı kana bulayan aşırı ırkçılık (apartheid) rejimi, Cecil Rhodes'un Güney Afrika'daki korkunç ırkçı uygulamalarının bir sonucudur.

Yuvarlak Masa'nın kuruluşunu gerçekleştiren Illuminati yapılanmaları daha sonra Bilderberg Group, the Royal Institute of International Affairs yani diğer adıyla Chatham House, CFR, The Trilateral Komisyon ve Roma Kulübü gibi derneklerin de kuruluşuna öncü olmuştur. Bu dernekler, İngiliz derin devletinin desteğini alan ve özellikle uluslararası faaliyetleri gerçekleştirmek üzere organize olmuş derneklerdir. (Illuminati: 1 Mayıs 1776'da kurulmuş olan; zihin kontrolü uygulayarak, hükümetleri ve kuruluşları ele geçirerek Yeni Dünya Düzeni'ni sağlamak amacıyla hareket ettiği iddia edilen, monarşileri yıkmayı, dini inançları yok etmeyi, ulus devletleri ve vatanseverliği sonlandırarak sosyal düzeni alt üst etmeyi planladığı öne sürülen gizli yapılanmadır.)

#RhodesMustFall
(Rhodes Yıkılmalı)
9 Mart 2015 tarihinde, Cape Town Üniversitesi bahçesinde bulunan Cecil Rhodes heykelinin yıkılması için başlatılan protesto eylemleri, dünya çapında büyük bir destek gördü. 9 Nisan 2015 tarihinde üniversite konseyinin kararı ile heykel yıkılarak kaldırıldı.
Bu eylem, Güney Afrika halkının, Cecil Rhodes ve onun temsil ettiği İngiliz derin devletine yönelik öfkesini temsil etmektedir. Geçmişte yaşanan ırkçı eylemler, Güney Afrika halkının hala zihnindedir. Bu sapkın zihniyetin etkileri ise, ırkçılığı canlı tutmak isteyen çeşitli kesimler içinde hala görülmektedir.

300'ler Komitesi (Committee of 300)

1727 tarihinde kurulan 300'ler Komitesi veya diğer adıyla Olimpos, Yuvarlak Masa da dahil olmak üzere derin devlet adına hareket eden tüm gizli örgütlerin ana karargahı konumundadır. Şu an her ne kadar Amerika ağırlıklı faaliyet yapsa da İngiliz aristokratları tarafından kurulmuştur. Bu kurumun özellikle politikayı, ticareti, banka sistemlerini, medyayı ve askeri sistemi organize ettiği bilinmektedir. Chatham House, CFR, Bilderberg Grubu, Trilateral Komisyon, Masonlar, Gül-Haç Kardeşliği, Roma Kulübü, RAND Corporation, PNAC (The Project for the New American Century – Washington merkezli yeni-muhafazakar görüşlü think-tank), 13'ler Kraliyet Konseyi gibi dünyada pek çok olaya yön vermekte olan komite ve vakıfların genel olarak yönetimi ve kontrolü, uzun zaman varlığı gizli tutulmuş olan 300'ler Komitesi'ne bağlıdır. Komite, merkez bankaları gibi büyük finansal kurumları ve hükümetleri denetim altında tutabilmek için Yuvarlak Masa gruplarının tümünü, düşünce kuruluşlarını ve pek çok gizli kurumu içine alan bir ağ kullanmaktadır.[24]

Chatham House, Bilderberg Group, CFR gibi günümüzde dünyada pek çok olaya yön vermekte olan komite ve vakıfların yönetimi, gizli bir yapılanma olan 300'ler Komitesi'ne bağlıdır. Komite'nin kökeni ise İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'ne dayanmaktadır.

George H. W. Bush da dahil olmak üzere pek çok ABD başkanının Chatham House'un etkisi altında kararlar aldığı bilinmektedir. Bu kurum da talimatlarını 300'ler Komitesi'nin yüksek yönetim halkası olan Olimpos'tan almaktadır.[25] Olimpos ismi, söz konusu grubun kendilerini sözde Olimpos tanrıları kadar güçlü saymalarından ileri gelen sembolik bir isimdir ve komitenin kendisini ne kadar yüceltip güçlü gördüğünün de bir ifadesidir.[26] 1991 yılındaki Körfez Savaşı'nda, 300'ler Komitesi kararları doğrultusunda, Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin, Kuveyt'i İngiliz kontrolü altına getirmek amacıyla kullanıldığı artık bir sır değildir.[27]

Eski istihbaratçı Dr. John Coleman'ın yaptığı araştırmalara göre 300'ler Komitesi, İngiltere'nin en eski kuruluşu İngiliz Doğu Hindistan Şirketi ile doğrudan bağlantılıdır. Doğu Hindistan Şirketi'nin bir çok üst düzey yöneticisinin komünist olduğu bilinmelidir. Daha önce detaylarını anlattığımız gibi Hindistan'da İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin önayak olmasıyla geliştirilen afyon ticareti, önce şirketin kendisinin, ardından da onun bünyesinde kurulan 300'ler Komitesi'nin oldukça güçlenmesine sebep olmuştur. Parayla güçlenen bu kurum, giderek dünyayı yönetmeye başlamıştır.

Gerek İngiliz Doğu Hindistan Şirketi, gerekse onun izinden gelen 300'ler Komitesi'nin derin devlet kökenli liderlerinin genel olarak Hristiyanlık, Müslümanlık, Musevilik gibi tüm hak dinlere karşı nefret gösterdikleri bilinmektedir. Illuminati, özellikle bu amaç için kurulmuş bir gizli yapılanmadır. Illuminati'nin kurucularından Adam Weishaupt'un 1 Mayıs 1776'da yaptığı şu açıklama, söz konusu derin devlet kurumlarının politikalarını anlamak bakımından önem taşır:

> *Sırrımız şudur: Eğer dinleri yok edeceksek kendimizi tam dindar göstermeliyiz. Unutmayın ki, amaca bizi ulaştıran her yol mübahtır ve iyi insanlar kötülerin yaptıkları gibi amaçlarına ulaşmak için her yolu denemelidirler. Bunu yapmanın tek yolu gizli bir cemaat olarak ça-*

Yandaki çizim, İngiltere'nin liderliğinde bir dünya düzeni planını temsil etmektedir. Plana göre diğer devletler, İngiltere'nin sömürgesi olarak var olacaklardır.

lışmak, sessizlik içinde devlet yönetimlerini ele geçirmek ve onların olanaklarını kendi amaçlarımız için kullanmaktır. Bu, düzenin amacı Hristiyanlık ve tüm dinlerin yok edilmesi ve tüm sivil hükümetlerin devrilmesidir.[28]

Bu fikir sistemi ile ortaya çıkan İngiliz derin devlet kurumları, gerçekten de amaçlarını bu yönde geliştirmişlerdir. Kuruldukları dönemden bu yana hedefleri, özellikle tüm İbrahimi dinlerin toplum içinde etkisini yitirmesini sağlamak ve çeşitli darbelerle sivil hükümetleri ortadan kaldırıp, kendilerine bağlı hükümetler dizayn etmek olmuştur. İngiliz bir Hasidik Musevi ve aynı zamanda Siyonist hareketin Amerika'daki liderlerinden olan gazeteci Jacob de Haas, dünyayı üç yüz insanın yönettiğini, hatta bunların Wilson gibi Amerikan başkanlarını seçtiklerini ve bu insanların Paris Milletler Cemiyeti toplantısına kimlerin eşlik edeceğini bile belirlediklerini açıklamaktadır.[29]

Alman devlet adamı Walther Rathenau, 24 Aralık 1921 tarihinde basılan makalesinin bir bölümünde şunları söylemiştir:

Birbirini tanıyan sadece üç yüz adam Avrupa'yı idare etmektedir. Bu adamlar haleflerini kendi çevrelerinden seçerler. Bu adamların, tasvip etmedikleri her devleti yok edecek araçları bulunmaktadır.[30]

Bu açıklamaları nedeniyle Jacob de Haas da, Walther Rathenau da, esrarengiz suikastlarla öldürülmüşlerdir…

300'ler Komitesi'nin de, tıpkı Yuvarlak Masa ve İngiliz derin devletinin etkisindeki diğer komitelerde olduğu gibi İngiliz ırk üstünlüğü kavramına uygun olarak hareket ettiğini burada hatırlamak gerekmektedir. Onlar için daha küçük bir dünya, idaresi daha kolay bir dünyadır. Onlara göre dünyanın kaynakları değerlidir; ama bunlar "gereksiz" halk toplulukları tarafından sürekli olarak tüketilmektedir. Bu kişiler kendi ırklarının mutlak varlığını, bu sözde "sorun" için tek çözüm olarak görmektedirler. İngiliz derin devletinin gizli kurumlarının hedeflerini ise Dr. John Coleman şu şekilde açıklamıştır:

İncil'in Yaratılış Bab'ında belirtilen "üre ve dünyayı fethet" emri ancak uzun vadeli işlerin güvencesi olan endüstriyel iş pazarının yok edilmesiyle durdurulabilir. Bunu gerçekleştirmenin yolu Hristiyanlığa saldırmak, yavaşça endüstriyel ülkeleri çökertmek, 300'ler Komitesi'nce gereksiz görülen ve "nüfus fazlalığı" oluşturan yüz milyonlarca insanın imha edilmeleri ve Komite'nin küresel planına karşı çıkan her liderin ortadan kaldırılmasından geçmektedir.[31]

Bu hedefi gerçekleştirebilmek için 300'ler Komitesi, İngiliz derin devletine bağlı tüm kurumların yaptığı gibi kendisine bir yayılma ve genişleme politikası belirlemiştir. Bu politikaya uygun olarak yapılması gerekenler vardır. 300'ler Komitesi'nin ileriye dönük planları, örgütün kurulduğu günden bu yana canlıdır ve çeşitli aşamalarla safha safha hayata geçirilmektedir. Bu aşamalar şöyle özetlenebilir:

* Güçsüz devletleri sömüren bir para politikasıyla ortaya çıkan ve finansal güçle yükselen 300'ler Komitesi, ilk olarak tüm dinlerin ve para politikalarının tek elden yönetildiği bir dünya düzenini arzulamaktadır. Bu, İngiltere'nin başı çektiği ve İngiltere'nin hakim olduğu bir dünya düzeni olmalıdır. Bunun için ilk olarak dinlerin kontrol altına alınması gerektiğine inanılmaktadır. 1700'lerde planlarını Hristiyanlık üzerine yapmış olan derin devlet temsilcileri, 1920'lerden itibaren bütün kiliselerin bir araya toplandığı bir düzeni kurgulamaya başlamışlardır. Böylelikle din ve inançları tümüyle ve bir anda reddetmeyecek ve tepkilere maruz kalmayacak ama tüm din ve inançları tek elden kontrol edebileceklerdir. Şu belirtilmelidir ki, söz konusu tek kilise, herhangi bir dinin temsilcisi olmayan, tamamen kurgulanmış bir sahte dinin sahte kilisesi olacaktır.

* Bağımsız devletlerin yönetimini ele geçirebilmek, onların sosyal sistemlerini ele geçirmekle mümkün olabilmektedir. Bunun için sadece liderlerin değil halkların da kontrol altına alınması şarttır. 300'ler Komitesi, bunu sağlayabilmek için özellikle hedeflediği ülkeler içinde tüm ulusal, milliyetçi düşünceleri ortadan kaldıracak bir strateji belirlemiştir. Milliyetçi değerler ortadan kalktığında, halkın uğruna mücadele edebileceği hiçbir şey kalmamış olacak ve liderlerin kontrol altına alınmasıyla bu halklar zaten kolaylıkla himaye altına girebilecektir. Bugün, Irak gibi ülkelerde uygulanan usül tam olarak bu olmuştur.

* Homoseksüelliği yaygınlaştırarak insanlar arasında kabul edilir hale getirmek önemli bir hedeftir. Bunun için ünlü şarkıcıların konserlerinde, Talk Show'larda, maçlarda seyircilerin önünde yapılan homoseksüel törenleri; moda, yemek, yarışma programla-

rında homoseksüellerin ön plana çıkarılması; rahip ve imam görümündeki homoseksüellerin yüceltilmesi; film ve dizi filmlerde homoseksüelliğin makul hatta özenilir bir yaşam şekli olarak gösterilmesi; basın-yayın yoluyla toplumda homoseksüelliğin reddedilemez bir "gerçek" olduğu aldatmacasının empoze edilmesi söz konusu derin devlet komitesinin başlıca görevlerinden biri haline gelmiştir. Homoseksüelliği dini ve ahlaki değerlerden dolayı kabul etmeyenlerin toplumdan dışlanması, kitle çalışmalarıyla onların susturulması ve bu toplum mühendisliğini kullanarak söz konusu sapkınlığın dünyanın her yerinde adeta meşru hale getirilmesi yıllardır sistemli olarak kurgulanmaktadır. Okullarda bu propaganda yoğun olarak yapılmaktadır. Okul kulüplerinde homoseksüellere ayrıcalık tanınması, okullarda homoseksüelliği hoş karşılamayan öğrencilerin sosyal çevrelerinden ve okullarından dışlanması aynı mühendislik çalışmasının bir parçasıdır.

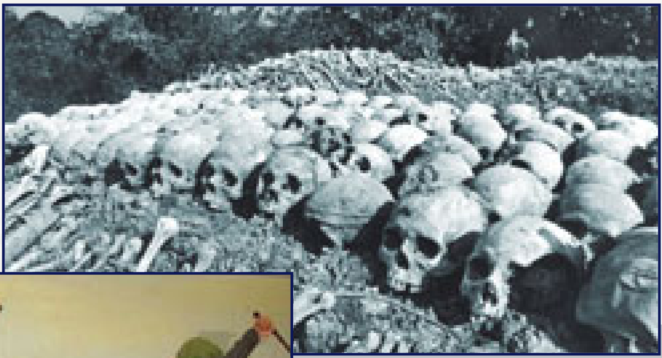

İngiltere'yi dünyanın hakimi haline getirme planı, yıllarca çizimlerin konusu olmuştur. İngiliz derin devleti, bu planın altyapısını kurgulamış, kitleleri kendince buna hazır hale getirmiştir.

* Piyasalarda uyuşturucu maddeleri artırmak, bu maddeleri yasal hale getirmek ve toplum içinde dejenerasyonun kapsamını artırmak söz konusu komitenin hedefleri arasındadır. Aile kurumu, dejenere edilmesi gereken en önemli kurum olarak görülmektedir. Çünkü aile değerlerini kaybetmiş toplumların çöküşe daha hızlı şekilde gittikleri aşikardır. Gençleri ümitsiz, amaçsız hale getirmek planın en önemli parçasıdır. İşsizliğin bunu körükleyeceği düşünülmüş ve 300'ler Komitesi de, Roma Kulübü idarecileri de işsizliğin artmasıyla isteksiz bir gençliğin gitgide batağa sürükleneceğini planlamışlardır. Bu konumdaki genç neslin uyuşturucu ve dejenerasyona daha fazla meyledeceği ve aile kurumunun tüm bunların sonucunda yıkılacağı hesaplanmıştır. Şu unutulmamalıdır ki, aile kurumlarının yıkılıp yok edilmesi komünist toplumlarının öncelikli ve en önemli özlemidir. 300'ler Komitesi'nin komünist-sosyalist liderlerinin öncelikle aile kurumlarını hedeflemesi bu nedenle sürpriz olmamaktadır.

* Özellikle büyük şehirlerde nüfus artışını durdurmak için çeşitli tedbirler almak yine Komite'nin diğer hedeflerindendir. Bu tedbirlere Pol Pot ve Stalin döneminde gerçekleştirilen soykırım yöntemleri de dahildir. Pol Pot rejiminin soykırım planlarının temelinin, Amerikan Dışişleri Bakanlığı'nda yüksek bir pozisyonda olan Roma Kulübü üyesi Thomas Enders tarafından atıldığını da burada belirtmek gerekmektedir. 300'ler Komitesi'nin Kamboçya'daki soykırımdan sorumlu kişileri yargı sürecine dahil etmeme çabaları da düşündürücüdür.[32]

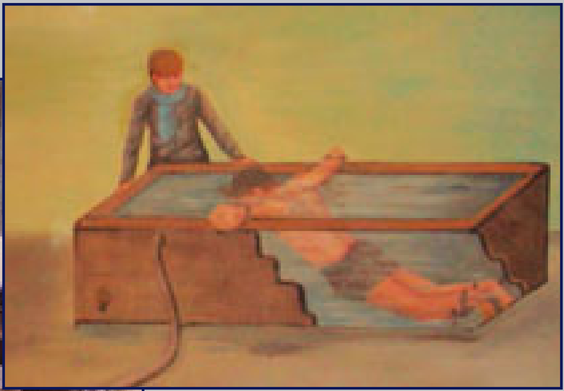
* Komite'ye yararı olacak başlıklar dışında tüm bilimsel araştırmalar durdurulmuştur. Bu konu, özellikle evrim teorisi ile ilişkili olarak dikkate alınmalıdır. Keza, bilimsel deliller her yönden evrim teorisinin geçersizliğini ispat etmektedir. Oysa evrim, daha

Pol Pot rejiminin soykırım planlarının temeli, İngiltere Dışişleri Bakanlığı'nda yüksek bir pozisyonda olan Roma Kulübü üyesi Thomas Enders tarafından atılmıştır.

Tuol Sleng Hapishanesi, Kızıl Kmerlerin elinden alınıp Soykırım Müzesi haline gelmiştir. Aşağıda görülen ve o dönemde kullanılan işkence aleti, bu müzede sergilenmektedir.

önce de belirttiğimiz gibi, İngiliz derin devletinin bir planı olarak bu komite ve kurumlarda geliştirilmiş bir safsatadır. Dolayısıyla onlar için evrimi çürütecek herhangi bir delillin ortaya çıkarılmaması, okullarda okutulmaması, gündeme getirilmemesi çok önemlidir. Bu uğurda, bulunan 700 milyondan fazla fosil sürekli olarak kamuoyundan saklanmaktadır. Çünkü bu fosillerin hiçbir değişime uğramamış, yani evrim geçirmemiş canlılara ait olduğu açıktır ve yeryüzünde Darwinistlerin iddia ettiği şekilde değişime uğramış bir canlı kalıntısı yoktur. Ayrıca moleküler düzeyde evrim çok ciddi bir açmaz içinde olduğundan, bu konudaki bilimsel gelişmeler de sadece evrimle ilişkilendirilerek dile getirilmekte, sanki evrimin bir deliliymiş gibi sunulmaktadır. Oysa tek bir proteinin evrimcilerin iddia ettiği şekilde nasıl kendi kendine meydana gelebildiği hala açıklanamamıştır. Açıklanmasına da imkan yoktur; çünkü, bir proteinin oluşması için 100 ayrı proteinin var olması ve bu üretim işleminde yer alması gerekmektedir. Bu açmaz, evrimi yok eden en önemli delillerdendir. Dolayısıyla evrim çökmüş bir teori olmasına rağmen ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Şu durumda, toplum mühendisliğinin, özellikle bilimsel olarak çökmüş evrim teorisini korumak amacıyla yoğun olarak uygulandığı bilinmelidir. Şu anda okullara, üniversitelere, akademik kürsülere, basına, bilimsel eserlere ve yayınlara, hatta devletlere hakim olan Darwinist diktatörlük tümüyle 300'ler Komitesi ve onun yan kuruluşlarına aittir.

Sürekli karışımıza çıkan sahte çizimlerle İngiliz derin devleti, bilinçaltı telkini ile evrimi reddedilemez hale getirmeye çalışmaktadır. Oysa evrim, tarihin en büyük bilim sahtekarlığıdır.

* Nüfus planlaması, daima söz konusu derin devlet kurumlarının en büyük hedefi olmuştur. 300'ler Komitesi de aynı hedeften yola çıkarak bir strateji belirlemiştir. Bu stratejiye göre gelişmiş ülkelerde çıkarılacak kontrollü savaşlarla nüfuslar azaltılacak, fakat üçüncü dünya ülkelerinde durum daha vahim olacaktır. O ülkelerde, tıpkı Thomas Malthus'un ürkütücü nüfus planlaması projesinde olduğu gibi salgın hastalıklar başlatılacak, Stalin'in uyguladığı açlık politikaları takip edilecek ve böylelikle İngiliz derin devleti kendince "gereksiz" gördüğü nüfustan kurtulmuş olacaktır (Burada hedeflenen söz konusu kişileri tenzih ederiz). Hedef, 2050 yılına kadar, Yuvarlak Masa'nın kurucularının bahsettiği bu sözde "gereksiz" kalabalıktan kurtulmaktır.

* Çeşitli ülkelerde, teşvik ve ayaklanma yöntemleriyle, çoğunlukla basını ve söz konusu ülkelerdeki bazı yancıları kullanarak krizler çıkarılması bir diğer hedeftir. Krizlerin başlangıç noktaları son derece basit ve önemsiz olsa da, propaganda yöntemleriyle kısa süre içinde halklar galeyana getirilecek ve önüne geçilemeyen isyanlar baş gösterecektir. Bu politika ile ülkelerin kendilerini yönetemedikleri algısı oluşturulacak ve o ülkenin mutlaka söz ko-

Ortadoğu ve Afrika'nın sahip olduğu ham maddeler, İngiliz derin devletinin kontrolü ve sömürüsü altındadır.

nusu Komite'nin idaresi altına girmesi gerektiği mesajı verilecektir. Bugün Ortadoğu'ya, Güney Amerika'ya, Afrika'ya, bazı Avrupa ülkelerine, hatta Amerika'ya bakıldığında bu sinsi sistemin işliyor olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Dünya ülkeleri, açık veya gizli yollarla İngiliz derin devleti tarafından yönetilmektedir ve söz konusu ülkelerin halkları, bilmedikleri bir güç tarafından farkında olmadan idare edilmekte ve duyarsızlaştırılmaktadırlar. Bunun en büyük olumsuz etkisi hem yöneticilere hem de halklara olmaktadır.

300'ler Komitesi'nin üyelerinden biri olan İngiliz filozof ve tarihçi Lord Bertrand Russell, Afrika için kurguladığı bu politikayı şöyle tarif etmektedir:

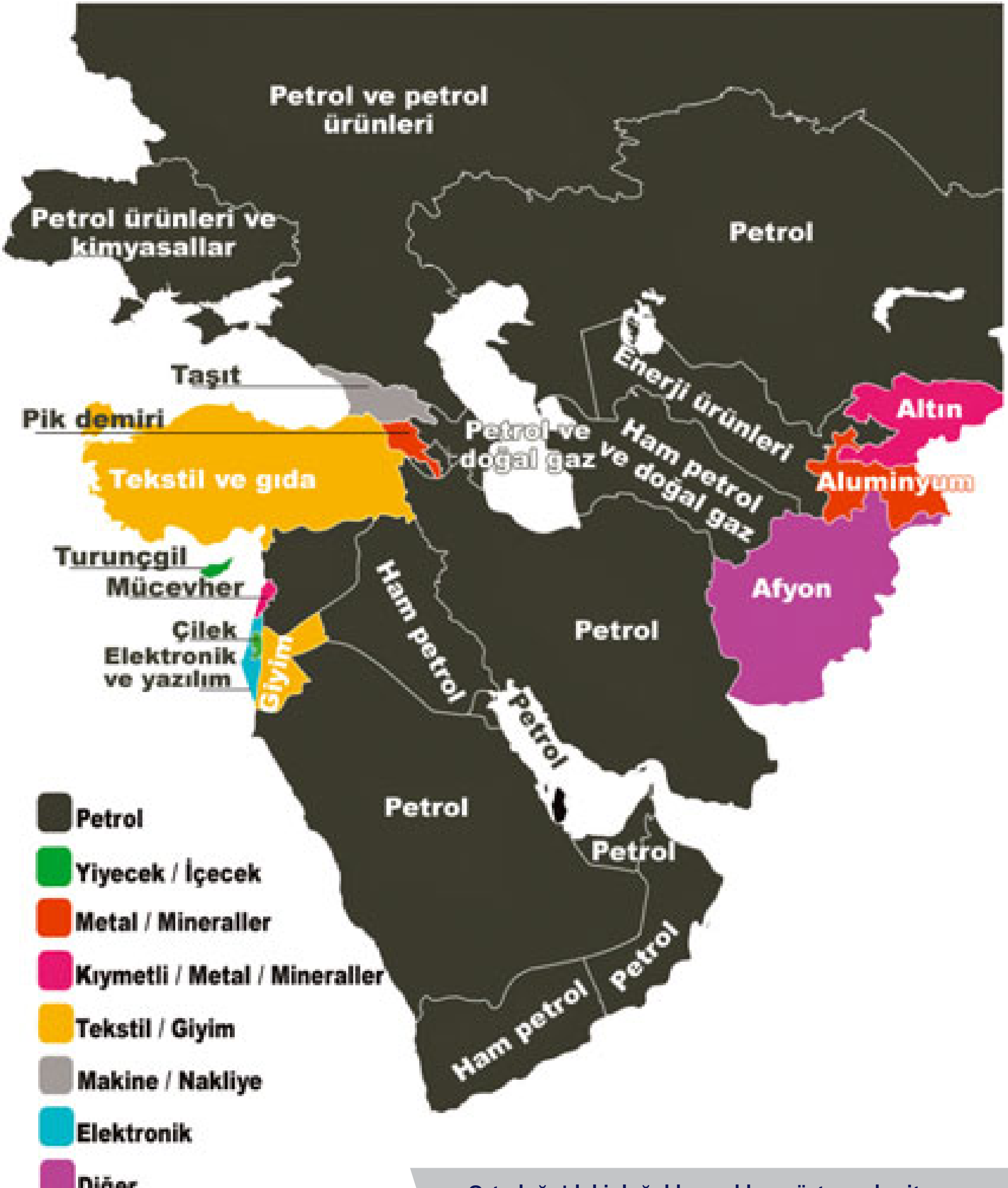
Eğer bir dünya hükümeti sorunsuz işlerse bazı ekonomik koşulların da yerine getirilmesi gerekecektir. Sanayide çeşitli ham maddelerin önemi büyüktür... İstenmeyen bir mülkiyete, sadece bireysel veya şirket mülkiyetlerini değil, aynı zamanda ayrı devletleri de eklememiz gerektiğini düşünüyorum. Yokluğunda sanayi faaliyetlerinin mümkün olmadığı ham maddeler, uluslararası otoriteye ait olmalı ve ayrı uluslara verilmelidir.[33]

Russell'ın bahsettiği bu plan günümüzde büyük ölçüde uygulamaya geçmiştir. Ortadoğu'nun ve özellikle Afrika'nın sahip olduğu ham maddeler şu anda ayrı ulusların himayesi altındadır. Bu ayrı ulusları temsil eden her bir şirket de İngiliz derin devletinin kontrolü altındadır. Afrika'daki ham maddeler, sanayiye muhtaçtır ve bu sanayi olmadan söz konusu ülke kendi ham maddesini çıkarıp işleyememektedir. Afrika'daki sistem, özellikle böylesine ilkel ve aciz bırakılmıştır. Bu mekanizma ile Afrika'nın zengin kaynakları, sürekli olarak İngiliz derin devletinin idaresi altında olacaktır.

* 300'ler Komitesi'nde çok sayıda "eğitmen" ve "lider" bulunmaktadır. Bunların tek görevi ise olabildiğince çok sayıdaki kitleleri, ani ve kabul edilemeyecek büyük değişikliklerin "bir anda olduğuna" ve bu yüzden de kabul edilmeleri gerektiğine inandırmaktır.[34] Ülkelerdeki ayaklanmalar, savaşlar, darbeler hep bu sinsi alıştırma politikasının bir sonucudur.

* Ülkeler içinde gerçekleşecek olan isyan, kargaşa ve krizler ise mutlaka demokrasi adına gerçekleştirilmelidir. "Demokrasiye kavuşacağız" diyerek başlayan Arap Baharı, kendi kendine ve bağımsız başlamamıştır; bilinçlenen bir halkın bir kıvılcımla haretlenen ani bir ayaklanması değildir. Arap Baharı, söz konusu Komite tarafından yıllar öncesinden planlanan Ortadoğu'yu ele geçirme projesinin bir aşamasıdır. Suriye'nin bugünkü hale gelmesi, Irak'ın karışıklıklardan kurtulamaması, Libya, Yemen ve Ortadoğu'nun diğer tüm bölgelerinin krizler içinde kaynaması İngiliz derin devletinin kurgulu bir planının sonucudur ve bu plan şu anda tasarlandığı gibi işlemektedir.

* Pek çok terör örgütü ile ilişkiler kurmak; legal devletleri, bağımsız ulusal hükümetleri bu terör gruplarıyla görüşmelere zorlamak da söz konusu Komite'nin görevleri arasındadır. Bunun için, her zaman olduğu gibi "demokrasi", "insan hakları", "temel hak ve özgürlükler" gibi kelimeler kullanılır ve bunlar gerçek anlamlarından saptırılırlar. Bu durum, ülkemizde çok aleni bir şekilde yaşanmıştır. Hükümetimiz, terör örgütü PKK ile masaya oturtulmaya çalışılmış, fakat çok geçmeden burada oynanan oyunu fark etmiştir. Hükümetimizin ve Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın duyarlı tavrı neticesinde terör örgütü ile doğrudan mücadele başlatılmıştır. Ancak bu mücadele, İngiliz derin devletinin planlarına hiç uymadığından, Türkiye sürekli ola-

Ortadoğu'daki doğal kaynakları gösteren harita. Ortadoğu, tüm kaynaklarına ve zenginliğine rağmen, günümüzde bile İngiliz derin devletinin sömürgesi olmaktan kurtulamamıştır.

rak Avrupa, özellikle de İngiltere tarafından baskı altına alınmış, Avrupa Birliği'ne üyelik konusunda Türkiye'ye sürekli olarak tehditler savrulmuştur. Aynı anlarda PKK, doğrudan İngiliz derin devletinin idaresi altındaki kurumlar ve kişiler tarafından koruma altına alınmıştır. PKK konusunda oynanan bu oyuna ve bu konuda derin devlete yardımcı olan yancılar konusuna başka bir bölümde değinilecektir.

ABD, İngiliz Derin Devletinin Farkında mı?

İngiliz liderler çoğu zaman İngiliz derin devletinin politikalarını açıkça belirtmekten çekinmemişlerdir. Örneğin İngiltere eski Başbakanı Benjamin Disraeli'ye göre, "seçilmiş hükümetler pek nadiren halklarını yönetirler" ve halkın seçtiği kişilerin ipleri çok farklı kişilerin ellerindedir.[35]

Bu sözler ABD için de geçerlidir. ABD'nin ekonomisinden siyasetine kadar bütün sistemlerini ele geçirmek de daima 300'ler Komitesi'nin hedefi olmuştur. Kendisi de 300'ler Komitesi'nin bir üyesi olan Theodore Roosevelt'in şu sözleri, hükümetleri çoğunlukla derin devletlerin idare ettiğinin itirafı niteliğindedir:

Theodore Roosevelt, kendisinin de bir parçası olduğu derin yapılanmayı çok iyi tanımaktadır. Görünen hükümetlerin ardında görünmeyen hükümetlerin hüküm sürdüğünü açıkça dile getirmiştir.

Görünen hükümetin arka planında, halka karşı hiçbir sorumluluğu ve sadakati olmayan, görünmez bir hükümet hüküm sürmektedir. Bu görünmez hükümeti devirmek, bozuk iş dünyası ve bozuk siyaset arasındaki bu kutsal olmayan ittifakı lekelemek, günümüz siyasetçilerinin ilk önceliğidir.[36]

Roosevelt'in burada bahsini ettiği, halka dair hiçbir sorumluluğu olmayan derin güç, kuşkusuz ki İngiliz derin devletidir. 300'ler Komitesi'nin bir üyesi olarak Roosevelt, kendisinin de bir parçası olduğu bu derin yapılanmayı gayet iyi tanımaktadır. Her ne kadar halka karşı "bu görünmez hükümetin devrilmesi" gerektiğini belirtse de, böyle bir yapılanmanın mevcut şartlar içinde yıkılmasının güç olduğunu çok iyi bilmektedir.

ABD'nin 28. Başkanı olan Woodrow Wilson'un bu konudaki açıklamaları ise şöyledir:

İnsanlar için tasarlanmış hükümet, patronların ve onların işverenlerinin, yani özel menfaatlerin eline geçti. Tüm demokrasi formlarının üzerinde görünmez bir imparatorluk kuruldu.[37]

Tüm demokrasi formlarının üzerindeki bu görünmez imparatorluk, kurumlarıyla ve gizliden gizliye hakim kıldığı sinsi politikalarıyla İngiliz derin devletidir.

Bir suikast ile öldürülen ABD'nin 35. Başkanı John F. Kennedy, İngiliz derin devletinin Amerika üzerindeki kontrolünün farkında olan ve bunu her fırsatta eleştiren bir başkan olmuştur. Bu açık sözlülüğü ve derin devleti ifşa etme çabası, onu ölüme götüren en önemli sebeptir. Kennedy, kendi döneminde, federal rezerv bankacılığını pasifize etme girişimiyle de derin devletin dikkatini çekmiştir. Rezerv bankacılığını kendilerince büyük emeklerle inşa etmiş olan Komite, bunun kendilerinden bağımsız olarak elimine edilmesine hiç de razı gelmemiştir.

Eski istihbaratçı Dr. John Coleman, Kennedy suikastının FBI ve CIA'in de dahil edildiği bir MI6 operasyonu olduğunu belirtmektedir. Şu belirtilmelidir ki, İngiliz istihbarat kurumu içinde kuşkusuz önemli görevler yapan gerçek vatanseverler ve dürüst insanlar vardır. Fakat pek çok devlet başkanı ve istihbarat kurumu gibi İngiliz istihbarat kurumu MI6'nın da İngiliz derin devletinin etkisinde olduğu unutulmamalıdır.

Coleman, Kennedy suikastı öncesinde başkanın, tüm güvenlik servislerinden ve korumalarından mahrum edildiğini belirtmektedir. Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin, başkanı korumak için yaptığı başvurunun, gizli servis tarafından geri çevrildiğini belgelemektedir. Kennedy suikastının gerçekten de özel bir istihbarat faaliyeti olduğu ve derin devletin yöntemleriyle gerçekleştirildiği bugün kapsamlı delillerle bilinen bir gerçektir. Bu deliller, İngiltere-ABD ilişkisinin konu alındığı ilerleyen bölümlerde detaylı olarak incelenecektir.

Burada önemli olan, sisteme muhalif olan devlet başkanlarının maruz kaldığı dehşet verici durumdur. Kennedy, her fırsatta derin devletin himayesinden şikayetçi olmuş ve bunu dile getirmiştir. Kennedy'nin 27 Nisan 1961'de, New York Waldrof-Astoria Oteli'nde, Amerikan Gazete Yayıncıları Derneği'ne hitaben yaptığı konuşmasındaki şu sözleri, derin devletin legal hükümetlere etkisini göstermek bakımından manidardır:

Gizlilik sözcüğü, özgür ve açık bir toplumda tiksindiricidir. Bizler insan olarak doğamız ve tarihimiz gereği gizli topluluklara, gizli yeminlere ve gizli işlemlere karşıyızdır. Karşı olduğumuz, dünyayı sarmış durumda olan ve öncelikle, kendi etki alanını genişletmek için gizli saklı amaçlara dayanan kocaman ve acımasız bir komplodur. Bu komplo, saldırı yerine içimize sızmaya, seçim yerine hükümeti yıkmaya ve devirmeye, özgür seçme hakkı yerine korkutmaya ve karışıklığa dayalı bir komplodur. Bu öyle bir sistemdir ki, muazzam miktarda insani ve maddi kaynakları, sıkıca ördüğü askeri, diplomatik, is-

tihbari, ekonomik, bilimsel ve siyasi operasyonlarla birleştirerek, yüksek verimli bir makine haline getirip, emellerine doğru sürükler. Onun hazırlıkları gizlenir, belli edilmez, yayınlanmaz. Onların hataları gömülür, gazete manşetlerinde göremezsiniz. Onun muhalifleri susturulur, övülmez. Hiçbir harcamaları sorgulanmaz, hiçbir sırları açığa çıkmaz. ... Önemli bir vazife olan Amerikan halkını uyarma ve aydınlatma konusunda sizlerden yardım istiyorum. Sizin yardımınız sayesinde rahatlıkla şunu söyleyebilirim: İnsan doğduğu şekilde olacaktır, özgür ve bağımsız.[38]

Kennedy'nin bu doğru tespitleri, oldukça korkunç bir şekilde karşılık görmüştür. Bu örnek, aslında, derin devleti ifşa etmeye çalışan liderlerin nasıl sindirildiğinin açık göstergesidir. Bu yolla pek çok lider korkutulmuş ve kendilerine dayatılanı yapmak zorunda kalmışlardır. Görüldüğü gibi süper güç ABD bile, bu korkunç sistemin bir kölesi olmaktan kurtulamamaktadır.

Kennedy, liderliği boyunca derin devletin himayesinden ve kirli oyunlarından şikayetçi olmuş ve her fırsatta bunu dile getirmiştir. Kennedy'nin doğru tespitleri korkunç bir şekilde karşılık bulmuş ve Amerikan Başkanı bir suikast ile öldürülmüştür.

Hedef "Komünist ABD"

İngiliz derin devletinin, tüm dünyayı olduğu gibi ABD'yi ele geçirmiş olduğunu genel hatlarıyla gördük. Yukarıda bahsini ettiğimiz Amerikan başkanlarının derin devlet ile ilgili sözleri de bunu teyit eder niteliktedir. İngiliz derin devletinin Amerika hakimiyetine ilerleyen bölümlerde detaylı olarak değinilecektir.

Burada belirtilmesi gereken, 300'ler Komitesi ve bunun gibi İngiliz derin devletinin idaresi altındaki komiteler tarafından ABD'nin "komünistleştirilme" çabasıdır. Bu çaba, geçmişten bugüne kadar devam etmiş ve gizli bir sosyalist olan Obama'nın iki dönem başkanlığıyla oldukça ileri bir seviyeye ulaşmıştır.

300'ler Komitesi'nin organizasyon yapısı, İngiltere'nin eski ticari kuruluşu olup zaman içinde Doğu Hindistan Şirketi ve İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'ne dönüşen firma yapılanmasına tıpatıp benzemektedir. Bu gizli örgüt daima Amerika'yı sosyalist-komünist bir devlet haline getirmeyi amaçlamıştır. Burada amaç bellidir: Amerika'da komünist düzeni hakim kıldıktan ve ABD üzerinde İngiliz idaresini kurduktan sonra diğer çağdaş ülkeleri denetim altına almak oldukça kolaylaşacaktır.[39]

İngiliz Doğu Hindistan Şirketi, komünizmi bir sistem olarak dünyaya yerleştiren derin devlet kurumudur. Komünizmin böylesine yerleşik bir hal alması ve pek çok ülkede yaşam bulması söz konusu kurumun faaliyetleri sonucu gerçekleşmiştir. İngiliz derin devletine göre Amerika'da da bu sistemin yerleşik kılınması gerekmektedir. Çünkü ABD, mutlaka kendi köklerine dönmeli ve İngiliz hakimiyeti altına girmelidir. Bunun için öncelikle eyalet ve federal anayasaların ortadan kaldırılması gerekmektedir. İngiliz derin devletinin çabası uzun zamandır bu yöndedir.

Dr. John Coleman, yaptığı araştırmalar sonucunda, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi ve 300'ler Komitesi'ne bağlı olan Pasifik İlişkileri Enstitüsü'nün, 7 Aralık 1941 yılında Japonlarca gerçekleştirilen Pearl Harbour sal-

Pearl Harbour saldırısının, İngiliz derin devleti kurumları tarafından finanse edilen kasıtlı bir saldırı olduğu, ele geçen bilgiler arasındadır. Bu saldırı ile ABD'nin savaşa girmesi sağlanmış ve Japonya'ya atılan atom bombaları ile II. Dünya Savaşı sona ermiştir.

dırısını finanse ettiğini belirtmektedir.[40] Bilindiği gibi Pearl Harbour saldırısı ABD'yi, İngiltere'nin yanında II. Dünya Savaşı'na girmeye mecbur kılmıştır. Bu saldırı, ABD'nin İngiltere ile müttefik olarak savaşa girmesini isteyen Roosevelt için önemli bir koz olmuştur. Ayrıca bu saldırı sonrası, İngiltere tarafından uzun zamandır yapılan "Almanya'nın ABD'yi işgal etmek istediğine" yönelik propaganda çok geniş kitlelere yaygınlaştırılabilmiştir. Böylece ABD'nin savaşa katılması için tüm sebepler suni olarak oluşturulabilmiştir.

Pearl Harbour saldırısından Roosevelt'in bir ay öncesinden beri haberinin olduğu gizli bilgiler arasındadır. Bu saldırı sonrasında Japonların yeni saldırılar planladığına dair iddialar ayyuka çıkmış ve bu iddialar, yüzbinlerce kişinin yaşamını yitirdiği Tokyo bombardımanı ve iki atom bombası faciasını beraberinde getirmiştir. Amerika'nın savaştaki bu "desteği", İngilizlerin içinde bulunduğu ittifakın savaşı kazanmasını sağlamıştır.

Görülebildiği gibi Amerika, geçmişten beri İngiliz derin devletinin hegemonyasında hareket etmek zorunda kalmış bir güçtür. Amerika'nın komünistleştirilmesi planı da geçmişten beri İngiliz derin devletinin gündeminde olan ve sistematik olarak uygulanan bir plandır. Aslında Amerika üzerinde geliştirilen bu politika zaman içinde kendisini çok daha açık şekilde göstermiştir. Önce ABD'nin anti-komünist kimliği ön plana çıkarılmış ve ABD, bu uğurda Kore ve Vietnam'da savaşmayı dahi göze almıştır. Bu, yine bir derin devlet planıdır ve dünyanın emperyalist gücünün kati ve kesin olarak komünizme karşı olduğunu vurgulamak için gösterilmiş bir çabadır. Fakat bütün bunlar olurken, ABD'yi komünizme doğru götüren aşamaların hepsi teker teker yerine getirilmiş ve bugün ABD, komünizm belasına her zamankinden daha fazla yaklaşmıştır.

Komünizm Karşıtı ABD'nin Sosyalist Lideri

İki dönem boyunca ABD başkanı olarak görev yapmış olan Obama, ilk seçildiğinde savaş karşıtı politikalarıyla gündeme gelmiş ilk siyahi başkan olması ve özellikle ailesinin Müslüman kimliğe sahip olması nedeniyle hem savaş karşıtları nezdinde hem de dindarlar çerçevesinde büyük bir destek görmüştü. Obama şu an görevini devretmiştir. Fakat Obama'nın, ABD askerlerini Ortadoğu'dan çekme vaatlerinin zemin bulmadığı, Guantanamo'nun kapatılmadığı ve ABD'nin hava gücü ile Ortadoğu'ya halen müdahil olduğu bir gerçektir. Burada üzerinde durulması gereken, Obama'nın, başlarda ön plana çıkmamış olan sosyalist-komünist kişiliğidir.

Obama'nın senatör koltuğu kazanmasının ardından Amerikan Komünist Partisi'nin resmi açıklaması şu şekilde olmuştur: "Bu politik bağımsızlık alanında tarihi bir başarıdır". Obama'nın başkanlık seçimlerini kazandığının ilan edilmesiyle söz konusu partinin internet sitesinde, "Partimiz birinci seçimde Obama'yı aktif olarak desteklemiştir" yazılmıştır. Nitekim Komünist Parti lideri John Bachtell 2015 yılında Obama'nın ilk başkanlık yarışında kendisine tüm eyaletlerde destek verdiklerini açıklamıştır.

Obama, Iowa'da Demokrat Parti adaylığı için seçimleri kazandığında, Komünist Parti bu zaferi, "diyalektik bir sıçrama" olarak tanımlamıştı.

2004 yılında Obama Iowa Demokrat Parti adaylığı için seçimleri kazandığında, Komünist Parti haftalık gazetesinde yayınlanan kutlama metninde şunlar yazılmıştır: *"Bu zafer ilerici bir adımdan da öte, bir diyalektik sıçramadır. Marks eserlerinde defalarca bu sıçramaların bir devrimsel köstebek tarafından yapılabileceğini yazmıştır. Öyle ki bu köstebek çoğu zaman öyle derinlerde ilerler ki hareketi asla yüzeydekileri ele vermez."*[41]

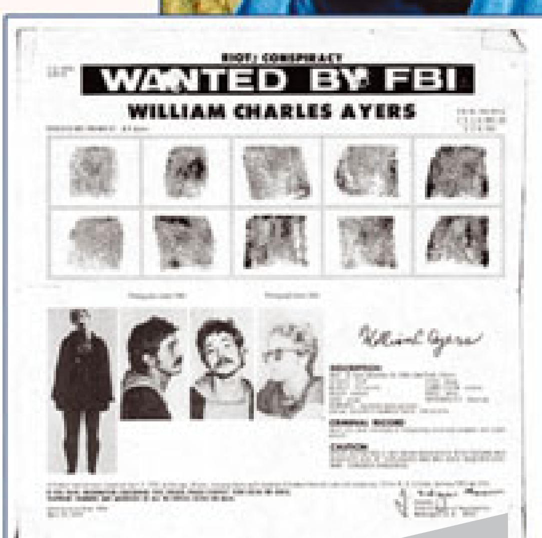

Obama, gençliğinde komünist grupların sempatizanı olarak konferanslara katıldığını, hayatını anlatan bir kitap için verdiği röportajda David Mendel'e anlatmıştır.

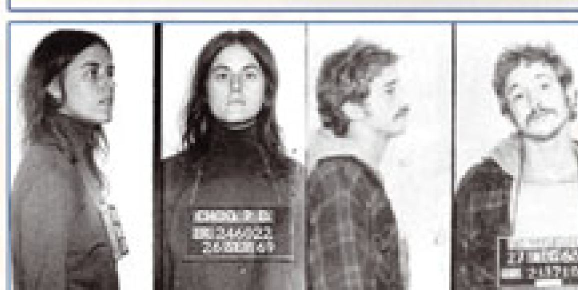
Obama'ya başkanlık yarışında destek verenler hep komünist ve Marksist geçmişi olan kimselerdir. Örneğin Obama'nın senatör seçilmesi için destek kampanyasını başlatan ve yöneten Bill Ayers ve Bernardine Dohrn, Vietnam Savaşı döneminin en radikal iki Marksistidir. Obama'yı siyasete sokan ve siyasette akıl hocası olarak bilinen Alice Palmer, Sovyetler döneminde Sovyetler'e girmesine ve 27. Komünist Kongre'ye katılmasına izin verilen ilk siyahi Amerikalı gazetecidir. Obama'nın en yakın danışmanları olan Valerie Jarrett ve David Axelrod'un aileleri komünisttir. Obama'nın bağlı olduğu kilise, neo-Marksist Liberteryen teolojiyi takip eden kilise olarak bilinmektedir. Bu kilisenin rahiplerinden ve Obama'nın akıl hocalarından biri olan Addie Wyatt, Amerikan Komünist Partisi üyelerinden biridir.

Obama'nın uyguladığı ekonomik program da Marksist-Leninist ekonomik programı olarak nitelendirilmektedir.

Obama'ya kampanyası boyunca destek veren Bill Ayers (William Charles Ayers) ve Bernardine Dorhn, geçmişte FBI tarafından aranan iki radikal Marksisttir.

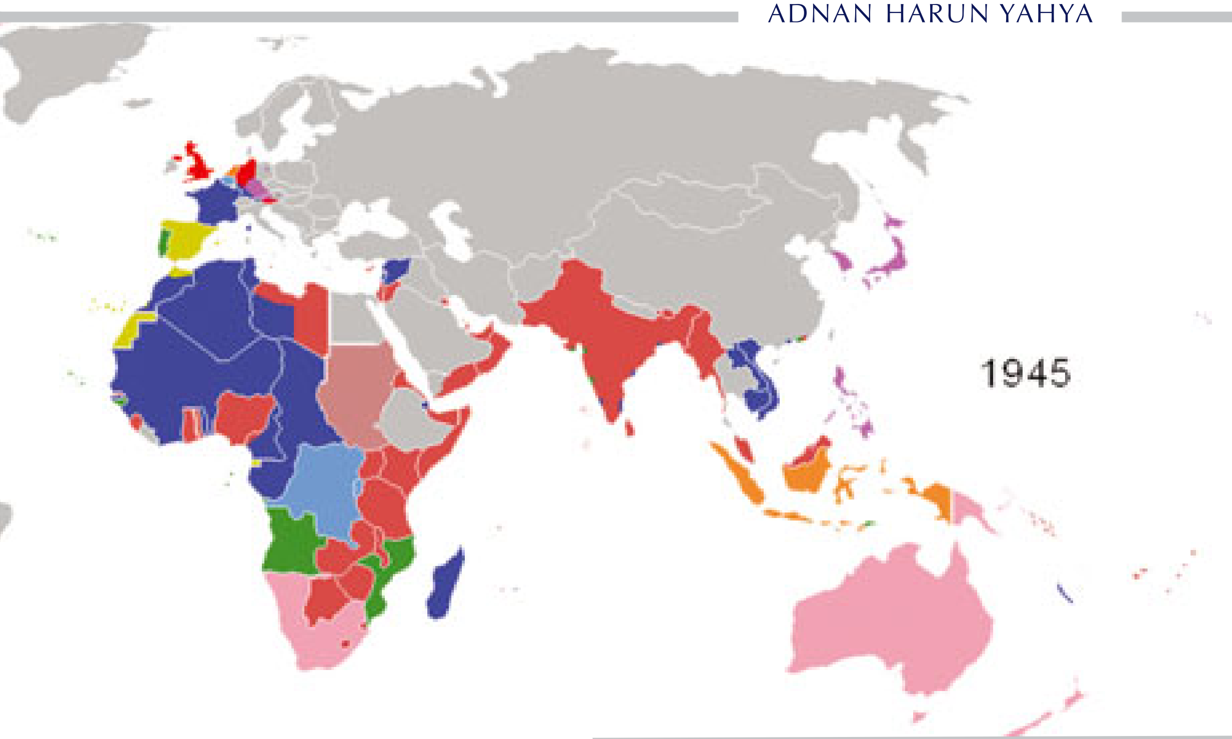
Roma Kulübü (Club of Rome)

1940'larda İngiltere Kraliçesi Elizabeth, 31 farklı ülke toprağını kontrol ediyordu. Dünya kara parçalarının 6'da biri ona aitti ve bu toprakların değeri 28 trilyon dolar idi. II. Dünya Savaşı sonrası değişen dengeler, İngiliz derin devletinin farklı yapılanmalara yönelmesine neden olmuştur. Bunlardan biri de Roma Kulübü'dür.

Pek çok insan Roma Kulübü'nü, İtalya'da kurulmasından ve Katolik Kilisesi'ne bağlı olmasından dolayı kendi halinde özerk bir kurum olarak algılamaktadır. Oysa Roma Kulübü, 300'ler Komitesi'nin önemli bir parçası ve İngiliz derin devletinin farklı isimde faaliyet yapan bir koludur.

Roma Kulübü ve Bilderberg Grubu, 300'ler Komitesi'nin en önemli dış siyaset kurumlarıdırlar. Daha önce 300'ler Komitesi hedeflerini incelerken bahsettiğimiz "tek dünya devleti", Roma Kulübü tarafından hayata geçirilecek şekilde inşa edilmiştir. Tek dünya devleti, başında İngiltere'nin olduğu, tüm dünyayı İngiliz derin devletinin yönettiği, tüm kaynakların İngiliz derin devletine aktığı bir sistemi ifade eder. Buna göre, yine daha önce belirttiğimiz gibi İbrahimi dinlerden farklı "tek bir din" olacak, insanları kapsamlı olarak dinsizleştirmek mümkün olmadığı için onların sahte bir din anlayışı etrafında toplanmaları sağlanacaktır. Böylelikle insanlar, İlahi dinlerin etkisinden çıkarılacak ve İngiliz derin devletinin dediklerini yapar hale geleceklerdir.

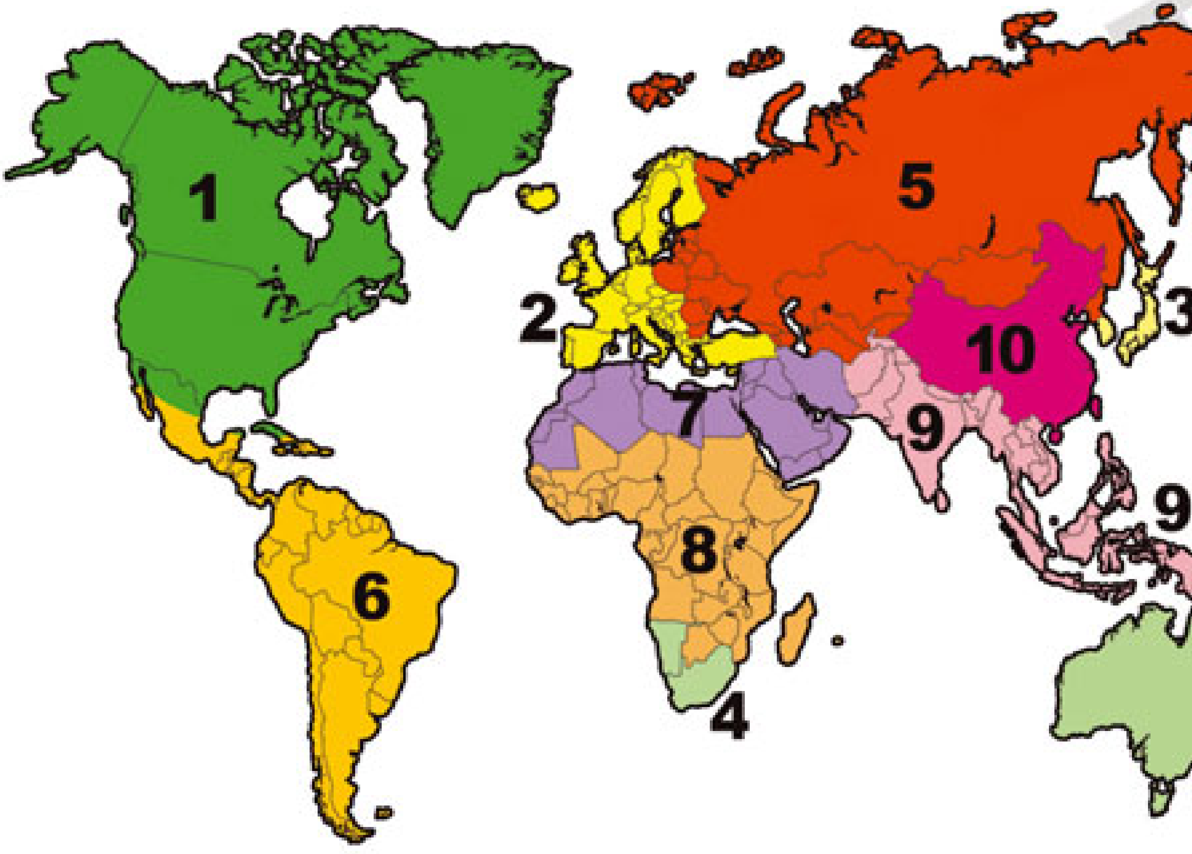

II. Dünya Savaşı sonrasına ait olan bu haritada kırmızı bölgeler doğrudan İngiltere'ye bağlı ülkeleri, pembe bölgeler ise İngiltere sömürgesi haline gelen ülkeleri temsil etmektedir.

Tek dünya düzeni, özellikle 1990'lardan sonra belirginleşse de, geçmişi yüzlerce yıl öncesine dayanmaktadır. ABD'nin kuruluşundan maruz kaldığı iç savaşa kadar her detay, söz konusu düzenin varlığı için organize edilmiştir. Dr. John Coleman, dünya tarihinde İngiliz derin devleti tarafından en fazla kandırılmış olan halkın Amerikan halkı olduğunu belirtmektedir. Amerikan halkının şu anda yaşadığı yoğun moral çöküntüsünü buna bağlamakta ve Amerikan halkının tarihinde ilk defa çöküş sürecinde olduğunu bu kadar derinden hissettiğini belirtmektedir. Coleman'a göre bütün bunlar, İngiliz derin devletinin önemli bir kolu olan 300'ler Komitesi'nin ve onun himayesindeki Roma Kulübü'nün faaliyetleri sonucunda gerçekleştirilmiştir ki, bu tespit son derece doğrudur.[42]

Roma Kulübü'nün görevi, özellikle Amerika'da endüstriyelleşme karşıtı fikirler oluşturmak ve bunları yaymaktır. Fakirleşme, insanları dini inançlardan uzaklaştırma, halkı –özellikle gençleri– depresyona sürükleyerek pasif, yönlendirmeye açık, aciz topluluklar oluşturma, amaçsız kitleler yığını var etme bu grubun hedefleri arasında olmuştur. Uyuşturucu kullanımını artırma, homoseksüelliği yaygın ve kabul edilir hale getirme, şeytana tapma, büyücülük gibi sapkın inanç şekillerini yaygınlaştırma, din ile ilgili olmayan tarikatlar oluşturma diğer hedeflerdendir.

300'ler Komitesi'nce yayınlanan *Time, Perspective and Morale* (Zaman, Perspektif ve Moral) isimli kitapta yazar Bernard Levin, Roma Kulübü'nün şu hedeflerine yer vermiştir:

1973 yılında Roma Kulübü tarafından yayınlanan yandaki haritada, dünyanın ekonomik/politik bölgeleri 10'a ayrılmış ve her biri "Krallık" olarak adlandırılmıştı. Bu harita, bütün dünyanın tek bir liderlik altında birleşmesini sembolize ediyordu. Dünyaya hükmeden liderlik ise İngiltere Krallığı olacaktı.

İnsanların moralini terör stratejisiyle yıkmada kullanılacak önemli bir taktik şöyle açıklanabilir: Kişinin durumunu ve beklentilerini muğlak hale getirin. Sonra şiddet içeren cezalandırmalar ve çözüm içeren vaatler ve tutarsız habercilik yöntemiyle kişinin bulunduğu durumu iyice bilinmez hale sokun. Bu noktada kişi kendisine önerilen planların ve sunulan vaatlerin kendi yararına mı yoksa zararına mı olacağı konusunda şüpheye düşecektir. Bunu başardığınızda, planları ve amaçları olan ve bunlar için risk alabilecek kişiler bile ne yapılması konusunda hissettiği içsel karmaşa nedeni ile paralize olacaktır.[43]

Birçok insan ciddi şekilde bu sinsi planın pençesine düşmüş durumdadır. Yoğun kafa karışıklığı içinde çoğunlukla ahlaki değerlerini, planlarını, hedeflerini, yaşama sevinçlerini kaybetmiş hale gelmişlerdir. Dolayısıyla telkinler sonucunda toplumlar, bir nevi İngiliz derin devleti tarafından güdülen bir güruh halini almaktadır. Şu anki manzaraya bakıldığında, ABD dahil dünyanın her tarafında, bu plan büyük ölçüde hayata geçirilmiş durumdadır.

İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN KONTROLÜ ALTINDAKİ DİĞER GİZLİ DERNEKLER

İngiliz derin devleti, bahsini ettiğimiz bu dernekler çevresinde yuvalanmış fakat bunun dışında da çeşitli aile dernekleri, kraliyet konseyleri ve başka dernekler vesilesiyle dünyaya yayılmıştır. Bunlar, İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin başlattığı ve Yuvarlak Masa ve 300'ler Komitesi ile şekillenen dünyaya yayılma politikalarının önemli parçalarıdır. Kısaca inceleyecek olursak:

13'ler Kraliyet Konseyi

İngiliz derin devletinin bir parçası olarak dünyayı yönetenler arasında, "13'ler Kraliyet Konseyi" denen dünyanın en zengin ve güçlü aileleri bulunmaktadır. Bu konsey, konumu gereği kimi zaman 300'ler Komitesi'ne dahi emir vermekte ve dünyada gelişen olayları masa başında şekillendirmektedir.

Illuminati, aslında 13 ailenin referans ismidir. Tabi ki, onların soyları da buna dahildir. Kimse bu 13 ailenin yetkilerini ve sınırlarını sorgulayamamaktadır. Bu aileler, aynı zamanda birçok gizli teşkilatın ve devlet bürokrasilerinin de üst düzey üyeleridir.

Doların da üzerinde bulunan 13 kademeli piramit, dünyaya hakim olmak isteyen güçlerin teşkilat şemasıdır. Bu işareti Illuminatlar (Illuminatiye bağlı olanlar), 1 Mayıs 1776 yılında sembol olarak almışlardır. Bu tarihe atıfta bulunmak için de piramidin en alt katına (1 dolar üzerinde) MDCCLXXVI (1776) tarihini atmışlardır. Pek çokları bu tarihin, bağımsızlığı simgeleyen bir tarih olduğunu zannetmektedir. İşte bu piramidin zirvesinde kendi deyimleriyle "Evrenin Ulu Mimarı"nın gözü vardır. Altında ise sırasıyla 13'ler Meclisi, 33'ler Meclisi, 300'ler Komitesi simgesel olarak yer almaktadır. Hiç kimse bunların kimlerden oluştuğunu gerçekte bilmemektedir.

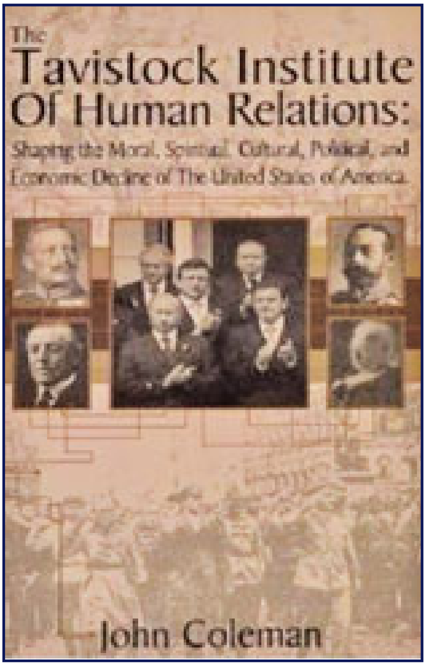

Doların üzerindeki 13 kademeli piramit, dünyaya hakim olan güçlerin teşkilat şemasıdır. Piramidin zirvesinde "Evrenin Ulu Mimarı"nın gözü sembolize edilmiştir.

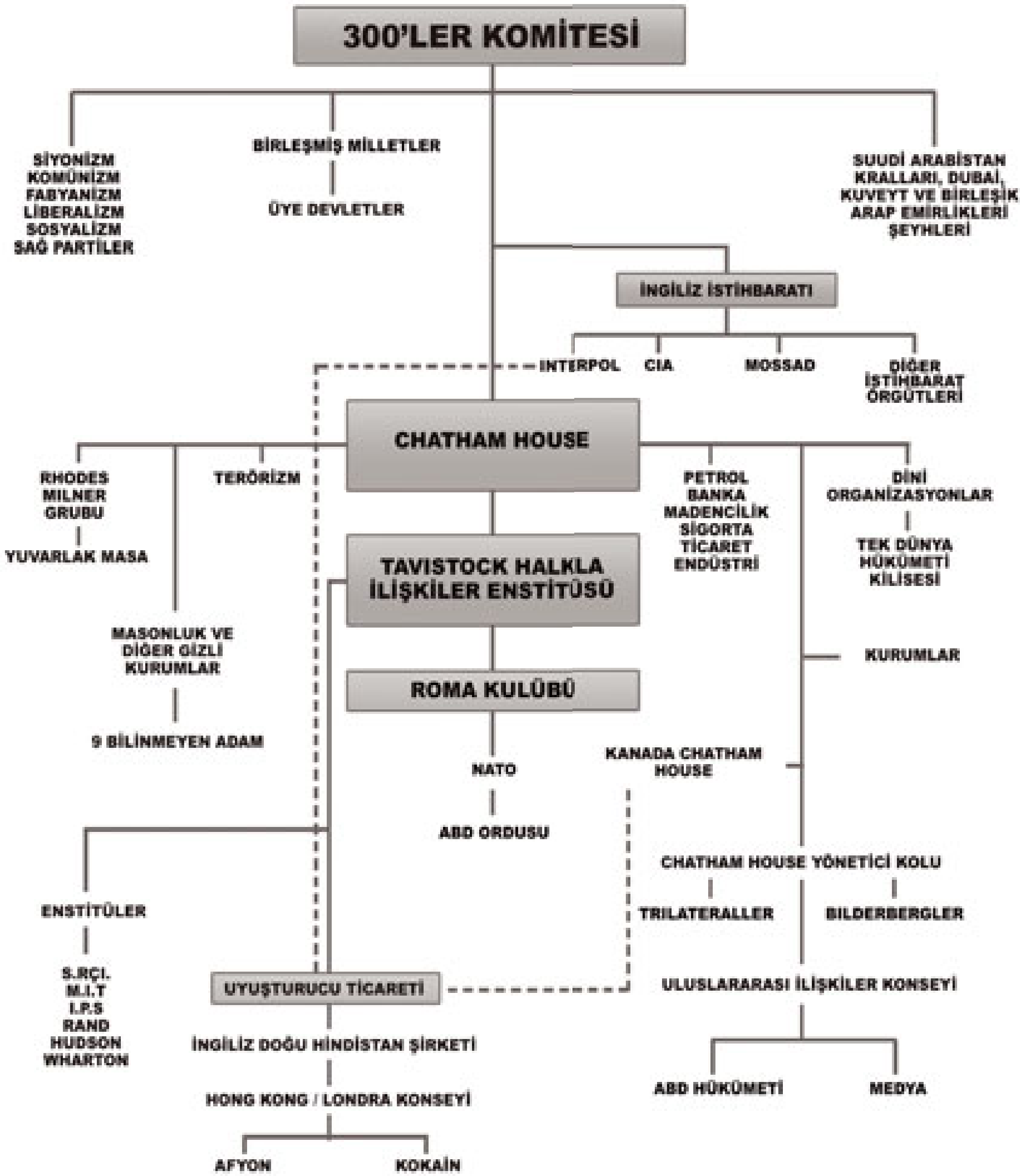
Tavistock Enstitüsü

Tavistock; 1921 yılında Londra'da İngiliz Ordusu Psikolojik Savaş Bürosu Başkanı Sir John Rawlings-Rees tarafından kurulmuştur. II. Dünya Savaşı yıllarında psikolojik savaş örgütü olarak çalışan Tavistock Grubu, Rockefeller Vakfı'nın yaptığı büyük bağışlarla 1947 yılında görev alanı genişletilerek yeniden yapılandırılmıştır. Rockefeller; Tavistock'a daha geniş çaplı savaş araştırmaları yapma ve uygulama görevleri vermiştir. Uygulama alanı elbette dünyanın çeşitli bölgeleri ve özellikle ABD'dir. Enstitü ve gerçekleştirmekte olduğu çalışmaları, ABD'nin en iyi korunan sırrı olmaya devam etmektedir.

Tavistock Enstitüsü'nün ilham kaynağı, ünlü psikanalist Sigmund Freud'un "insan davranışlarının kontrolü" konusundaki araştırmaları olmuştur. Enstitü, insan davranışlarını kontrol ederek, toplumları kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek amacıyla kurulmuştur. Bu, bir nevi psikolojik etkilerle toplumları kontrol altına alma yöntemi olarak kurgulanmıştır.

Enstitü bugün; Sussex Üniversitesi'nden, Stanford Araştırma Enstitüsü, Esalen, Massachusetts Institute of Tecnology (MİT), Hudson Enstitüsü, Heritage Vakfı, Georgetown Stratejik ve Uluslararası İlişkiler Araştırma Merkezi (CSİS), ABD Dışişleri kadrolarının eğitildiği Hava Kuvvetleri İstihbaratı, RAND Corporation, Mitre Corporation, The Mont Pèlerin Topluluğu, Trilateral Komisyon, Ditchley Vakfı ve Roma Kulübü gibi gizli gruplara kadar uzanan bir ilişkiler ağı geliştirmiştir.

Dr. John Coleman'ın yaptığı araştırmalarla hazırladığı ve yanda resmi görülen kitabında yer verdiği bu şema, 300'ler Komitesi liderliğinde İngiliz derin devletinin desteklediği kuruluşları göstermekte ve dünyada nasıl bir örtülü yapılanma olduğunu gözler önüne sermektedir.

Tüm OSS (Office of Strategic Services – Stratejik Hizmetler Bürosu) ve CIA programları Tavistock'un rehberliğinde oluşturulmuştur.

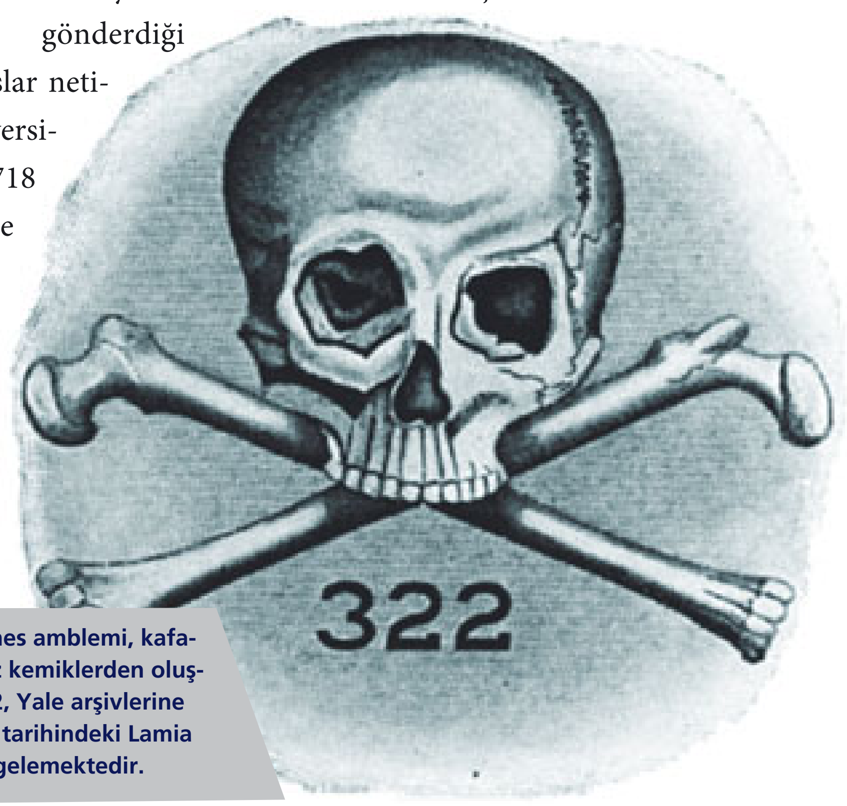
Günümüzde Tavistock, ABD'deki vakıflar ağını 6 milyar dolarlık bir bütçe ile faaliyette tutmaktadır.[44] Tavistock, stratejik misyonunu "Endüstriyel ulus-devletlerden post-endüstriyel küresel dünya devletine dönüş ve yönetimin az sayıda oligarka devredilmesi" olarak belirlemiştir. Daha açık ifade etmek gerekirse kurumun amacı, İngiliz derin devletinin kontrolü altında "Tek Dünya Devleti"ni inşa etmektir. Zaten hatırlanacağı gibi, oluşturulan tüm gizli kurumların ana hedefi bu olmuştur.

Tavistock'un bu uğurda üstlendiği görev, halka psikolojik yollarla yaklaşabilmek ve pek çok konuda psikanalitik etkilerle halkın gücünü kırabilmektir. Bunun başlıca yöntemi halkı etki altına alacak yöntemler geliştirmek olmuştur. Böylelikle halklar, İngiliz derin devletinin belirlediği derin dünya diktatörlerine muhalefet etmeyecek ve hali hazırda hedeflenen ve çoğunlukla komünist temellere dayanan tek dünya devletine doğru kanalize olacaktır. Aile, din, onur, milliyetçilik gibi kavramları çökertmek, cinsi sapıklık ve homoseksüellik gibi toplumları içten içe bitiren, dejenere kavramları yaygınlaştırmak için teknikler geliştirmek Tavistock bilim adamlarınca yıllarca üzerinde çalışılan konuların başında gelmektedir.

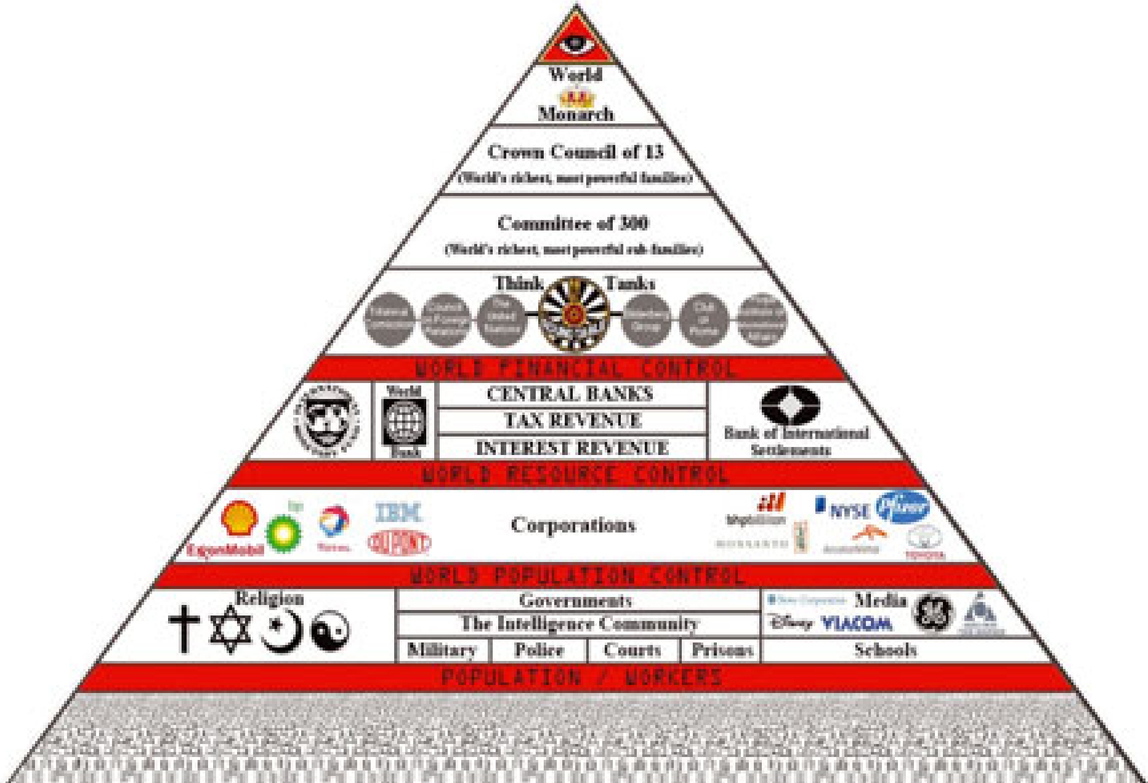
Tavistock Enstitüsü, sürekli ve kitlesel beyin yıkama teknikleri üzerinde çalışmakta ve çoğu zaman bunları toplumlar üzerinde test etmektedir. İnsanları gerilim, korku ve endişe içinde bırakacak olaylar tasarlayarak, genel bir analiz yapılmakta ve psikolojik ve sinirsel durumlarının değiştirilmesi amaçlanmaktadır. Psikolojik anlamda endişenin toplumlara yerleştirilmesiyle, daha önce de incelediğimiz gibi, toplumları yönlendirmek oldukça kolay olmaktadır. İngiliz derin devletinin büyük hedeflerinden birinin daima toplumları kontrol altına almak olduğu unutulmamalıdır.

Kuru Kafa ve Kemikler (Skull and Bones)

1832 yılında William Huntington Russell ve Alphonso Taft tarafından Yale Üniversitesi'nde Society of Skull and Bones ismi ile kurulan, gizli yapısı ve üyelerinin özel seçilmesi nedeniyle ilgi çeken bir öğrenci topluluğudur. Her ne kadar Yale Üniversitesi ana karargah olarak benimsenmişse de, bu topluluğun kökenlerinin de İngiliz derin devleti ile bağlantılı olduğunu belirtmek gerekir. Yale Üniversitesi'nin ismi, İngiltere'de eğitim görmüş ve İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin önemli bir temsilcisi olarak faaliyet göstermiş olan Elihu Yale adındaki kişiden gelmektedir. İngiliz Doğu Hindistan Şirketi'nin, İngiliz derin devletinin gizli faaliyetlerini ilk olarak üstlenen ve pek çok gizli kurumun ortaya çıkmasına neden olan bir ana merkez olduğundan bahsetmiştik. Elihu Yale de, söz konusu yapılanma içinde ticaretten elde ettiği büyük paralar ile İngiltere'ye dönmüş ve derin faaliyetlerine burada devam etmiştir. Connecticut'ta bir üniversiteye gönderdiği yüksek bağışlar neticesinde üniversitenin adı 1718 tarihinde Yale olarak değiştirilmiştir.[45]

Skull and Bones amblemi, kafatası ve çapraz kemiklerden oluşmaktadır. 322, Yale arşivlerine göre MÖ 322 tarihindeki Lamia Savaşı'nı simgelemektedir.

İngiliz derin devletinin dünya hakimiyetini sembolize eden bu pramitin en tepe noktası İngiltere Krallığını simgeler. 13'ler Konseyi, 300'ler Komitesi ve bunlara bağlı çeşitli düşünce kuruluşlarının himayesinde gelişen bir kontrol mekanizması öngörülmüştür. Bunlar, dünya merkez bankasını, vergi ve faiz değerlerini kontrol edecek ve bu kontrol mekanizması dünya kaynaklarının denetimi ile devam edecektir. Dünya nüfusunun kontrol altına alınması ise dinlerin, hükümetlerin, medya ve okulların kontrolü ile sağlanacaktır.

Skull and Bones'a üye olabilmenin şartı WASP terimi ile açıklanır. Açılımı şudur: W=White (beyaz), AS=Anglo Sakson ve P=Protestan. Yani örgüte üyeliğin şartları, beyaz, Anglosakson ve Protestan olmaktır. Bir başka deyişle bu yapılanma için de İngiliz Anglosakson köken ve Protestanlık temel şartlar olarak aranmaktadır. Gruba alınacak kişilerin 6-7 kuşak öncesinden Anglosakson ve Protestan olmasına özen gösterilir. Yani söz konusu kişinin kökenleri, İngiltere'ye ait olmalıdır. Başka bir soy veya dinden gelenlerin kulübe kabul edilme ihtimalleri yoktur.

Aslında söz konusu kurum da, tek dünya devleti, dolayısıyla tek dünya dini esasına göre hareket etmektedir. Dolayısıyla gruba üyelik için Protestanlık şartı, sadece İngiliz kökenleri teyit etmek için şart koşulmuştur. Yoksa bilindiği gibi söz konusu kurumların hiçbiri dindar değildir; aksine hedef ateizmi yaygınlaştırabilmektir.

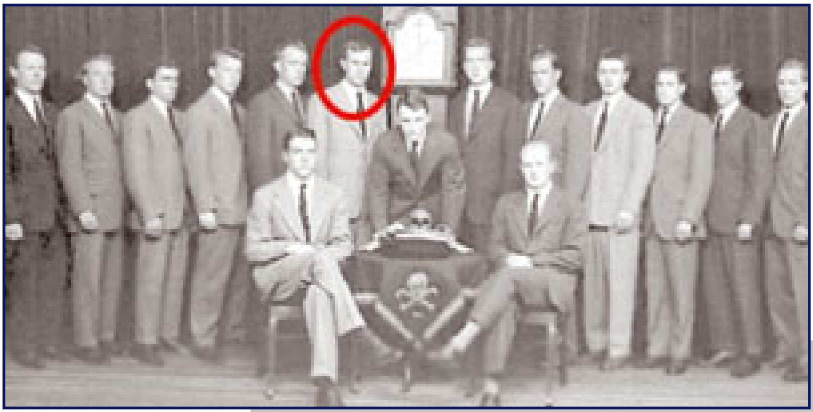

Skull and Bones Kulübü'ne üye olmanın şartı 6-7 kuşak öncesinden Anglosakson ve Protestan olmaktır.

Topluluğun üye listesine, üniversite yönetimi de dahil olmak üzere kimsenin erişimi bulunmamaktadır. Her yıl bu örgüte 15 kişi girebilir ve bu kişiler daha sonra ülke içinde en kilit noktalara getirilirler. Söz konusu kişilerin akrabaları ve dostları da bu üyelikten paylarını alırlar. Bu gizli cemiyete girebilmek ancak davetle mümkündür; kabul töreni ise masonlarınkine çok benzemektedir. Tüm ritüeller gizlidir; topluluk içinde dışarıya bilgi sızdırılması mümkün değildir.

Bu gizli yapılanma, Illuminati topluluğunun ABD ayağı olarak nitelendirilmektedir. Aradaki tek fark, söz konusu kurumun gençlere hitap ediyor oluşudur.

Üstteki resimde Skull and Bones Kulübü üyesi George W. Bush, alttaki resimde ise Skull and Bones'un İngiliz şubesi sayılan Bullingdon Club üyesi David Cameron ve Boris Johnson görülüyor. Bush konuyla ilgili şu açıklamayı yapmıştır: "Son sınıf öğrencisiyken gizli bir örgüt olan Skull and Bones'a katıldım. Oldukça gizliydi; daha fazlasını söyleyemem."

Söz konusu topluluğun etkisi oldukça fazladır. Gül Haç, Trilateral Komisyon ve CFR ile doğrudan ilişkileri bulunmaktadır. Örgütün son 150 yılda 2500'den fazla üyesi olmuştur ve bu kurum, yeni dünya düzeninin temel ideologlarından biri kabul edilmektedir. Söz konusu yapılanma, İngiliz derin devletinin ABD kontrolünü elinde tutmak adına önemli bir kozudur. Bu ve bunun gibi yapılanmalar sayesinde İngiliz derin devleti, tüm faaliyetlerini Avrupa'dan yönetmekte ve ABD'nin iç ve dış politikasına doğrudan etki etmektedir.

Skull and Bones, Trilateral Komisyon, CFR, Gül Haç ve bunun gibi pek çok grup birbirleriyle bağlantılıdırlar. Bu kurumlar yoluyla İngiliz derin devleti, tüm faaliyetlerini Avrupa'dan yönetmekte, ABD iç ve dış politikasına etki etmektedir.

TEK DÜNYA DEVLETİ HEDEFİNE DOĞRU

İngiliz derin devleti, bütün bu sayılanların dışında Mont Pèlerin, Bohemian Grove, Gül-Haç kardeşliği gibi yan yapılanmalar altında da faaliyet göstermiştir. Tek dünya devleti hedefine, söz konusu kurumlar vasıtasıyla ulaşmaya çalışmış ve Cecil Rhodes'un savunduğu gibi sadece Anglosakson ırkının varlığı ve Anglosakson ırkının hakimiyeti üzerine bir güzergah belirlemiştir. 1700'ler sonrasında vakıflar vasıtasıyla geliştirilen bu faaliyetler, dünyada güçlü ülkeleri zayıflatma, hatta Osmanlı'da olduğu gibi yıkıma götürme, kaynakları bol olan daha zayıf ülkeleri sömürgeleştirme, halkları umutsuzluğa ve belirsizliğe doğru sürükleme gibi hedeflerini sistematik şekilde gerçekleştirerek günümüzün ürkütücü tablosunu ortaya çıkarmıştır.

İçinde bulunduğumuz dönem, İngiliz derin devletinin, faaliyetlerini her zamankinden daha rahat ve kapsamlı şekilde gerçekleştirdiği bir dö-

nemdir. Bu nedenledir ki, söz konusu mafya yapılanmasının gizli faaliyetleri artık her zamankinden daha fazla ses getirmektedir. Darwinizm, tam planlandığı gibi bütün dünyada yaygınlaştırılabilmiş, uyuşturucu ve dejenerasyon büyük ölçüde hakim edilmiş, homoseksüellik reddedilemez bir "yaşam biçimi" olarak toplum baskısıyla dayatılmış ve İngiliz derin devletinin emirlerinden çıkmaya çalışan liderler derhal görevlerinden indirilmişlerdir. Dolayısıyla şu anda, tıpkı 1700'lerde planlandığı gibi, ABD de dahil olmak üzere bütün dünya devletleri, İngiliz derin devletinin hakimiyeti altında hareket etmektedir.

Dünyadaki pek çok lider, Chatham House gibi genel olarak İngiliz derin devletinin etkisindeki kurumlarda yapılmış gizli görüşmelere mutlaka katılmıştır. Liderlerin yol haritaları, daima bu gizli görüşmelerin sonrasında belirlenmiştir. Bir ülke adına verilecek ani ve önemli kararlar, mutlaka bu gizli kurumlar tarafından kararlaştırılmıştır. Bu kurumların ana karargahları, yukarıda detaylarını verdiğimiz gizli yapılanmalar olmuştur. Şu anda ekonomik dalgalanmalardan politik krizlere, savaş kararlarından askeri darbelere kadar dünyada gelişen her olay, derin devletin bu ana karargahlarında alınan kararlardır.

Bugüne kadar ciddi anlamda fark edilemeyen, fark edenler için ise başa çıkılması zor böylesine güçlü bir yapılanmanın artık deşifre edilme ve feshedilme vakti gelmiştir. Dünyayı gün geçtikçe daha fazla ırkçılık, dinsizlik, komünizm, homoseksüellik, açlık, kıtlık gibi belalara sürükleyen bu gizli oluşum, tüm yönleriyle ve her fırsatta ortaya çıkarılmalıdır. Bilinmelidir ki, bugüne kadar gerçek suçlu tam olarak teşhis edilememiş, daima hedef saptırılmıştır. Hedefi tespit ederken, asıl kaynağın İngiliz derin devleti olduğu asla unutulmamalıdır. Bundan sonra yapılması gereken, dünyayı kendi istediği şekilde yönlendirmek isteyen bu gizli oluşumun tuzaklarının farkında olmak, oynanan oyunu akılcı şekilde tespit edebilmek ve akılcı bir mücadele ile bu vebanın üstesinden gelebilmektir.

Unutulmamalıdır; burada amaç İngiliz derin devletini oluşturan ve bu yapılanmada yer alan kişileri doğruya yöneltebilmek, yaptıklarının yanlışlığını bilimsel ve ahlaki olarak gösterebilmek ve onları ilmi yollarla değiştirebilmektedir. Yine unutulmamalıdır; dünya zaten deccal ve Mehdi yanlılarının mücadele alanıdır. Bu mücadele mutlaka ilmi yollarla yapılması gereken etkili bir mücadele olmalıdır. İçinde bulunduğumuz ahir zamanda hangi dinden ya da inançtan olursa olsun barıştan yana olan, sevgiyi savunan Mehdi yanlılarının galip geleceği Allah'ın izniyle kesindir. İşte bu nedenle, bilmeden deccal yanlısı olmuş kesimleri teşhis etmek ve onlara doğruyu göstermek, mutlaka Mehdi yanlılarının hedefi olmalıdır.

Sabret; senin sabrın ancak Allah(ın yardımı) iledir. Onlar için hüzne kapılma ve kurmakta oldukları hileli-düzenlerden dolayı sıkıntıya düşme. Şüphesiz Allah korkup-sakınanlarla ve iyilik edenlerle beraberdir. (Nahl Suresi, 127-128)

Kitapta eleştiri konumuz değerli İngiliz devleti ve halkı değil, karanlık hedefleri olan İngiliz derin devletidir.

Güç ve İktidar Yalnızca Allah'ındır

İngiliz derin devletini genel hatlarıyla tanıttığımız bu bölüm boyunca, geçmiş tarihlerden itibaren gizli yollarla oluşturulmuş ve dünyaya çeşitli yollarla hakim olmuş bir deccali akımı tarif etmiş olduk. Bütün bunları okurken ve bundan sonraki bölümleri incelerken, şu önemli gerçek asla akıldan çıkarılmamalıdır: Dünya bir imtihan yeridir. İyi ve kötünün yaratılma amacı da tam olarak budur. İyi ve kötü karşı karşıya gelmeli ve bu mücadele sonucunda her kişi kendi tarafını belli etmelidir.

Fakat her şeyden önemlisi, iyileri de kötüleri de yaratan Allah'tır. Bunların hiçbiri Allah'tan bağımsız değildir. Dolayısıyla kötülük yapanların hedefleri de, tuzakları da Allah'ın kontrolündedir. Onlar, kendileri aksini iddia etmeye çalışsalar da, Allah'ın dediğini yapmak dışında başka bir şeye güç yetiremezler.

Tüm güç, tüm kudret, alemlerin Rabbi olan, tüm alemlere hükmeden, her şeyden haberi olan ve her şeye gücü yeten Yüce Allah'a aittir.

Dolayısıyla, tuzakları kuran gizli güçler, ne kadar güçlü görünürlerse görünsünler, Allah'ın Katında değersiz ve önemsizdirler. Allah'a muhtaç birer kuldurlar. Rabbimiz'in ayette belirttiği gibi, onların düzenleri dağları yerinden oynatacak güçte dahi olsa, bu düzen, Allah'ın kudreti karşısında bozulmaya ve dağılıp yok olmaya mahkûmdur.

> **Gerçek şu ki, onlar hileli-düzenler kurdular. Oysa onların düzenleri, dağları yerlerinden oynatacak da olsa, Allah Katında onlara hazırlanmış düzen vardır. (İbrahim Suresi, 46)**

Bu kitapta anlatılanlar, dünyada imtihanın gereği olarak yerleşik hale gelmiş deccali düzeni deşifre etmek ve bununla mücadele yollarını göstermek amacını taşımaktadır. Dünyadaki imtihan ortamında elbette iyiler, kendilerini belli etmek ve kötülerin düzenlerini ortadan kaldırmak

için bu önemli mücadeleyi gerçekleştirmekle yükümlüdürler. Bu, kişinin Allah'a kendisini ispat etmesinin de bir yoludur. Ancak bu mücadele sırasında asıl olması gereken, Allah'ın tüm bu tuzakları geçersiz ve bozguna uğramış olarak yarattığını unutmamaktır. Allah, bu bozgunun gerçekleşmesi için vesileler olmasını ister. İlmi mücadele yoluyla çaba gösterenler, bu bozgunun temellerini hazırlayan vesileler olacaklardır.

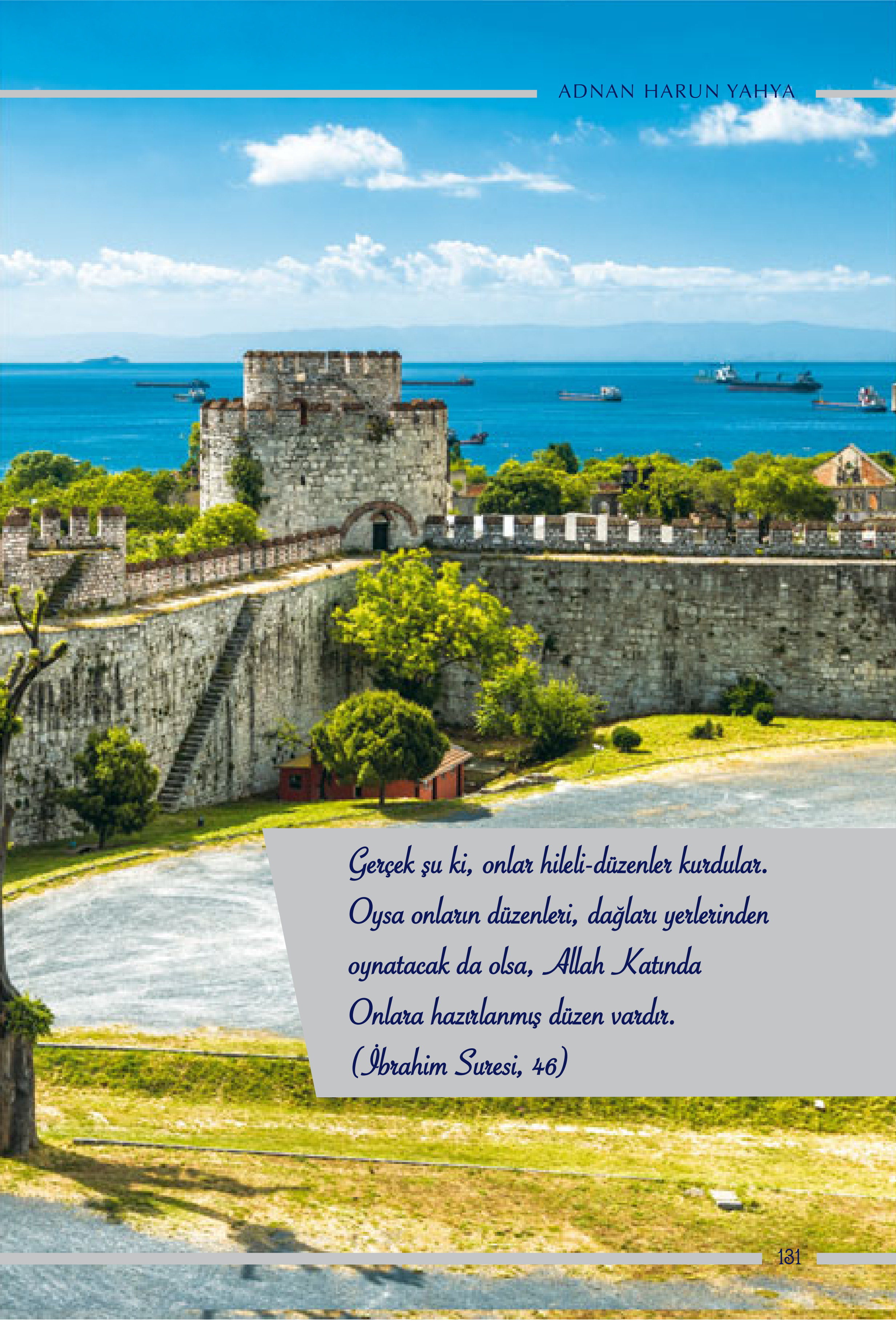
Yine unutulmamalıdır ki, bu dünyada zorluk içinde bırakılan sayısız insan bulunmaktadır. Bu vahim manzara karşısında "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyerek kenara çekilen insanlar çoğunluktadır. Kendilerine hiçbir zararın dokunmayacağını sanmakta ve zulme karşı sessiz durarak kendilerini karlı zannetmektedirler. Oysa Allah, bizden, zorluk içindeki insanlar için mücadele etmemizi istemektedir. Allah, kuşkusuz yeryüzünde zulüm bırakmayacak ve bu insanlara uygulanan zulmün karşılığını elbette verecektir. Fakat dünyadaki mücadele ortamı, imtihanın gereği olarak, "bizim" mücadele ortamımızdır.Allah'a güvenerek, Allah'a sığınarak, Allah'tan isteyerek, bu zulmü ortadan kaldırmak için ilmi ve fikri olarak elimizden geleni yapmak, bu konuda Hristiyan ve Musevi kardeşlerimizle ve barış ve sevgiyi isteyen iyi insanlarla ittifak etmek yükümlülüğümüzdür.

Şu anda Hz. Mehdi (as) ve Hz. İsa (as)'ın zuhurunu göreceğimiz ahir zamandayız. Rabbimiz'in Kuran, Tevrat, İncil ve hadislerle müjdelediği şekilde, tüm güzelliklerin yaşanacağı, zulmün kalmayacağı ve bir damla kanın dahi dökülmeyeceği ahir zamanı karşılayacağız. Şunu biliyoruz ki, deccal taraftarlarının gücü veya planları ne kadar güçlü olursa olsun, Hz. Mehdi (as) ve Hz. İsa (as) karşısında yenilmiş olacaklardır. Ahir zamanda zulüm işleyen hiçbir güç kalmayacak, herkes Hz. Mehdi (as) ve Hz. İsa (as)'ın nüfuzu altında iyi ve güzele yönelecektir. İnsanlığı değiştirmek ve düzeltmek ve onların tümünü o kutlu döneme hazırlamak Allah'a karşı sorumluluğumuzdur.

Allah, suçlu-günahkarlar istemese de, hakkı (hak olarak) Kendi kelimeleriyle gerçekleştirecektir. (Yunus Suresi, 82)

YEDİKULE, İSTANBUL

Gerçek şu ki, onlar hileli-düzenler kurdular. Oysa onların düzenleri, dağları yerlerinden oynatacak da olsa, Allah Katında Onlara hazırlanmış düzen vardır. (İbrahim Suresi, 46)

II. BÖLÜM

I. DÜNYA SAVAŞI VE İNGİLİZ DERİN DEVLETİ

OSMANLI'YA YÖNELİK POLİTİKA DEĞİŞİKLİĞİ

I. Dünya Savaşı, İngiliz derin devletinin, 19. yüzyılın başlarından itibaren sürdürdüğü küresel sömürü düzenini koruma, geliştirme ve kendisine yönelen tehditleri etkisiz hale getirme stratejisinin en son askeri ayağıdır. Bu stratejinin ilk aşamaları ekonomik, siyasi ve diplomatik süreçlerdir. Bu süreçleri İngiltere, 19. yüzyıl boyunca kendisi açısından önemli gördüğü iki büyük imparatorluğa karşı yönetti. Bunlardan ilki hem Avrupa'da gitgide güçlenmeye ve söz sahibi olmaya hem de dünya sömürgeciliğinde pay aramaya başlayarak İngiltere'nin en büyük rakibi haline gelen Alman İmparatorluğu'ydu. İkincisi de birçok yönden her dönemde ilgi alanında tuttuğu Osmanlı İmparatorluğu'ydu.

Almanya için durum çok karmaşık değildi. İmparatorluğun, herhangi bir şekilde ilerlemesinin ve güçlenmesinin durdurulması gerekiyordu.[46] Ancak Osmanlı söz konusu olduğunda durum daha karmaşıktı. Çünkü İngiliz derin devletinin, Osmanlı üzerinde hem çıkarları hem de endişeleri vardı. Çıkar bakımından Osmanlı, İngiltere için son derece

stratejik ve ekonomik değere sahipti. Doğu Akdeniz, Mısır, Süveyş ve Filistin gibi hem Hindistan'a geçiş yolu üzerinde bulunan hem de büyük doğal zenginliklere sahip olan Ortadoğu bölgesi, İngiliz hegemonyası için büyük önem taşıyordu. Bu yüzden İngiliz derin devleti kendisini daima, Osmanlı'nın dahil olacağı muhtemel senaryoları büyük bir titizlikle kontrol altında tutma ve yönetme mecburiyetinde hissetti.

Zor dönemler geçiren Osmanlı, eğer bir fırsatını bulup güçlenerek kendi ayakları üzerinde duracak hale gelirse, dünya çapında bir güç ve rakipsiz bir İslam Birliği'nin lideri konumuna gelecekti. İngiliz derin devleti ise, Osmanlı liderliğindeki bir İslam Birliği'ni daima bir tehdit ve rakip olarak görmüştü. Osmanlı'nın çökmesi ise, imparatorluğu dönemin en büyük güçlerinden olan Rus Çarlığı'na ya da Alman İmparatorluğu'na kaptırma ihtimalini beraberinde getirirdi. Bu da, İngiliz derin devletinin Ortadoğu hayallerinin sonu demekti.

Bu yüzden İngiliz derin devleti, 1878 Berlin Antlaşması'ndan sonra ciddi politika değişikliğine gitti. Osmanlı toprağı olan Kıbrıs ve Mısır'ı ele geçirmekle birlikte, Osmanlı'nın kontrolsüz bir şekilde dağılmasını engellemeye çalıştı. Çünkü, çıkarlarının zedelenmesini istemiyordu. Osmanlı'nın toprak bütünlüğünün korunması politikasına daha uygundu. Bu arada da Osmanlı'yı ekonomik ablukalarla ve siyasi manevralarla kendine bağımlı hale getirerek kontrollü bir hakimiyet sürecini işletti. Bu süreç içinde sinsi ve hain politikalarını Osmanlı'yla yakın bir dost ve müttefik ilişkisi görünümünde sürdürdü.

19. yüzyılın sonlarına doğru İngiliz derin devletinin baskıcı politikalarından, sayısız hile ve entrikalarından bunalan Osmanlı'nın bu boyunduruktan kurtulma amacıyla Almanlara yakınlaşması bütün dengeleri değiştirdi. Osmanlı'nın elinden göz göre göre gittiğini gören İngiliz derin devleti için artık Osmanlı'nın toprak bütünlüğü önem taşımaz hale geldi. İngiliz derin devleti için Osmanlı'nın sistematik şekilde yok edilmesi ve

topraklarının işgal edilmesi artık yegane çözüm gibi görünüyordu. Hedeflediği dünya hegemonyası, ancak bu şekilde sağlanacaktı. Bu çözüme ulaşmak için en ideal yol da, tarafları, süreci ve sonuçları daha baştan planlanmış ve hesaplanmış, askeri işgali doğal ve meşru hale getirecek bir büyük savaşı başlatmaktı. İşte İngiliz derin devletinin yürüttüğü yüzyıllık stratejinin, ekonomik ve siyasi kanallar tükenince başvurduğu son aşama, I. Dünya Savaşı'ydı.

Şimdi, bu son askeri harekata kadar giden süreci en başından itibaren inceleyelim.

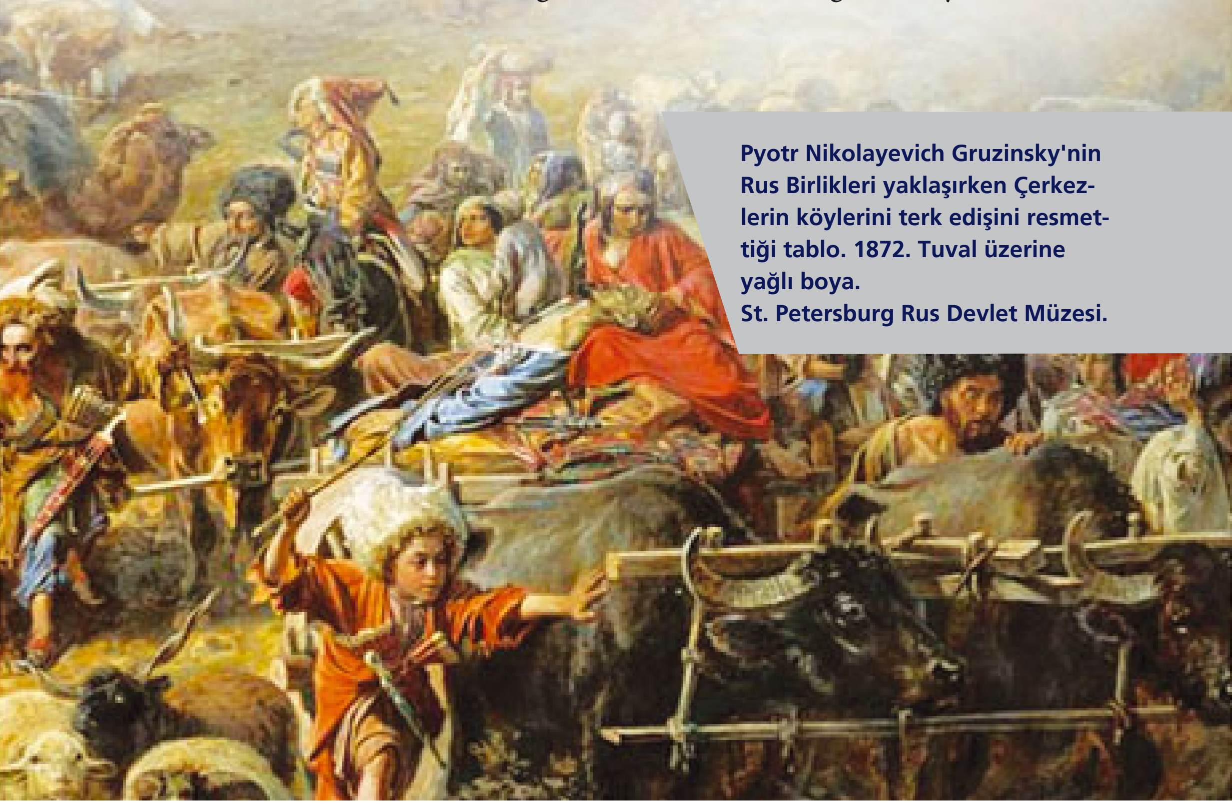
İngilizlerin Osmanlı'nın Çöküşünü Hazırlayan Ekonomik Tuzağı: Baltalimanı Antlaşması

19. yüzyıla gelindiğinde Osmanlı İmparatorluğu, Avrupa devletlerinin ağır askeri, siyasi ve ekonomik baskıları altında ezilmeye başlamıştı. Yunan isyanının sürdüğü 1827'de İngiliz, Fransız ve Rus filoları Navarin'de Osmanlı donanmasını yenilgiye uğratmış, 1828 yılında patlak

veren Osmanlı-Rus Harbi'nde Ruslar 1829'da Edirne'yi alarak İstanbul'a yaklaşmışlardı. Bu durum karşısında Padişah II. Mahmut, 1829 yılında imzalanan Edirne Antlaşması'yla savaşa son verdi. Ancak Yunanistan'ın bağımsızlık kazanması bazı şartları değiştirdi. Yunan isyanı sırasında II. Mahmut, Mısır Valisi Kavalalı Mehmet Ali Paşa'ya Yunan isyanının bastırılmasına yardım etmesi halinde kendisine Mora Valiliğini de vereceğini vaat etmişti. Yunanistan'ın bağımsızlığı ile bu vaat anlamını yitirdi. Mehmet Ali Paşa'nın Şam Valiliği isteğinin de II. Mahmut tarafından reddedilmesi ortaya Mısır Meselesi denilen problemi çıkardı. Bu kriz esnasında Fransa'nın Mısır'ı tutması, İngiltere'nin ise tarafsız görünümü karşısında Osmanlı, Ruslarla 1833'te bir yardımlaşma ve saldırmazlık anlaşması olan Hünkar İskelesi Antlaşması'nı imzaladı.

Osmanlı'yı Ruslara kaptırıyor olmanın telaşıyla İngiliz derin devleti, Fransa'yı da yanına alarak anlaşmayı protesto etti. Hatta bir İngiliz donanmasını İzmir önlerine gönderecek kadar ileri gitti. Araya Avustur-

Pyotr Nikolayevich Gruzinsky'nin Rus Birlikleri yaklaşırken Çerkezlerin köylerini terk edişini resmettiği tablo. 1872. Tuval üzerine yağlı boya. St. Petersburg Rus Devlet Müzesi.

ya'yı sokarak Çar'ı anlaşmadan çekilmeye ikna ederken, diğer yandan Osmanlı'ya Mehmet Ali Paşa ve Rus tehdidine karşı askeri destek teklifi sundu. Elbette İngiltere'nin bu hizmeti karşılıksız olmayacaktı. Bu hizmete karşılık 1838'de Osmanlı, İngiltere'ye yönelik bir nevi genişletilmiş kapitülasyonlar anlamına gelen "**Serbest Ticaret Antlaşması**"nı (**Baltalimanı Antlaşması**) imzaladı. Bir İngiliz hayranı olan Sadrazam Mustafa Reşit Paşa'nın da, ölüm döşeğindeki Padişah'ın antlaşmayı imzalamaya ikna etmede önemli rolü oldu.

İngilizlerin sözde "batılılaşma", "liberalleşme", "gelişme" sloganlarıyla oldubittiye getirdiği bu antlaşma, gerçekte, Osmanlı'nın yıkımının habercisiydi. Bu anlaşma sayesinde İngiltere, yarı-sömürge haline getirdiği imparatorluğu, çöküşüne kadar belini doğrultamayacağı bir ekonomik yıkımın içine sürüklemekteydi. Baltalimanı Antlaşması'yla, başta İngiltere olmak üzere Batı ülkelerine, kapitülasyonların bile çok daha ötesinde haklar ve imtiyazlar tanındı. Osmanlı Devleti, önce İngilizlerin sonra tüm Avrupa'nın açık pazarı haline geldi.

Antlaşma, Osmanlı'nın zararına olacak tek taraflı ve bağlayıcı maddelerle doluydu. Bu antlaşmayla, zaten yürürlükteki kapitülasyonlara ek olarak, "**Büyük Britanya uyruklarına ve gemilerine**" yeni ayrıcalıklar tanınmış ve bu ayrıcalıkların "şimdi ve **sonsuza dek süresiz** olarak geçerli" olduğu hükme bağlanmıştı. Buna göre, yurt içi ticarette, Türk tüccarlar %12 vergi öderken, İngiliz tüccarlar %5 vergi ödüyordu. Herhangi bir Türk ürünü, İngiliz bir tüccar ya da vekili tarafından ihracat amacıyla satın alınırsa, bu ürünleri satın alan İngiliz tüccar ya da vekili, hiçbir ticari kısıtlamaya bağlı olmayacak ve dilediği gibi davranmakta serbest olacaktı.

Her açıdan İngiltere'nin çıkarlarına yönelik yaptığı eşsiz katkılar nedeniyle, dönemin **İngiltere Dışişleri Bakanı Henry Palmerston** anlaşmayı, "*Capo d'Opera*" yani "**şaheser**" olarak tanımlıyordu.[47] Bir yandan da İngiliz derin devletinin klasik sahte dostluğu ve ikiyüzlülüğü içinde, alttan alta yıkımın eşiğine getirdiği Osmanlı'yı, "*Osmanlı Devleti ticari ilişkilerinde, serbest ticareti, dünyadaki bütün devletler içinde en geniş biçimde uygulayan ülkedir*" sözleriyle sırtını sıvazlayarak övmeyi de ihmal etmiyordu. Bugün de İngiliz derin devletinin temsilcilerinden Türkiye veya Türklere yönelik herhangi bir övgü, takdir ya da sözde destek geldiğinde, bu tarihi örneği hatırlayarak, perde arkasında gizlenen sinsi planı görebilmek gerekmektedir.

Baltalimanı Antlaşması'yla, dış piyasalara karşı gümrük duvarları indirildi ve hiçbir koruma önlemi alınmadan iç ticaretteki tüm ruhsat ve kayıtlar ortadan kaldırıldı. Bu, yabancı rekabete hazır olmayan ve yeni yeni gelişmeye başlayan Türk sanayiine en büyük darbeyi vurdu. Pamuk, ipek, yün ve tiftik dokuma, deri işleme, madencilik, tarım vb. gibi yerli üretime dayalı sanayiler, günden güne zarara uğrayarak can çekişir hale geldi ve sonunda yok oldu. Bir süre sonra bu ürünler işlenmeden, yalnızca çok düşük fiyatlara yabancılara hammadde olarak satılır hale geldi. 1838'den önce yalnızca iç tüketimi karşılamakla kalmayıp yurtdışı pazarlara da ihraç edilen pek çok yerli sanayi ürünü, 1850'lere gelindiğinde neredeyse tamamen ithal edilmekteydi.

Diğer yandan, dış ticaretten sağlanan vergi gelirlerinin Batılılara sağlanan ayrıcalıklar sebebiyle düşmesi, devlet bütçesinin açıkları ile birleşince, Osmanlı Devleti büyük bir mali krizin içine girdi. 1854 yılında, Kırım Savaşı'nın da getirdiği maliyetlerin altından kalkamayan Osmanlı Devleti, zaten bozuk olan ekonomisini düzeltebilmek amacıyla tarihinde ilk kez dış borç almak zorunda kaldı. İngiltere de, bu borçlanmayı büyük bir iştiyakla teşvik etti. Bunun üzerine Osmanlı devlet yöneticileri, 24 Ağustos 1854 tarihinde, Mısır'dan gelecek vergiyi teminat göstererek, Londra'da Palmer, Paris'te Goldschmidt kurumlarından 3 milyon İngiliz Lirası borç aldı.

Bu ilk borçtan sonra alınan borçların ardı arkası kesilmedi ve Osmanlı Devleti yıkılana kadar da bu borçlar ödenemedi. 1854'te alınan ilk borçtan 20 yıl sonra Osmanlı Devleti moratoryum ilan ederek iflasını açıkladı. I. Dünya Savaşı'na kadar geçen sürede devlet, 243 milyon Osmanlı Lirası dış borç almış ve toplamda 409 milyon Osmanlı Lirası tutarında dış borç yükü altına girmiştir.

Bunun sonucunda, İmparatorluğun alacaklıları devletin en sağlam gelirlerine el koydu. Batılı ülkelerin alacaklıları tarafından kurulan

Düyun-u Umumiye-i Osmaniye Meclisi, isminden yerli gibi anlaşılsa da, başta İngilizler olmak üzere, Hollandalı, Fransız, Alman, İtalyan ve öncelikli alacaklılar temsilcilerinden oluşan yedi kişilik bir kuruldu. Osmanlı'nın dış borçlarını denetleyen bu kurul, devlet bütçesinin üçte birinden fazlasını oluşturan tütün, tuz, ipek, içki, pul ve av vergilerine el koymuştu. Çünkü bu vergi kalemleri, toplanması en kolay olan ve güvence altındaki vergilerdi.

İngilizlerin kontrolündeki Düyun-u Umumiye memurları yanlarına jandarmaları alarak köylünün, çiftçinin ürünlerine el koyar ve söz konusu vergileri tahsil ederlerdi. Anadolu ve Ege'de Düyun-u Umumiye memurlarının jandarmayı da kullanarak yaptıkları vergi tahsilatına ilişkin sayısız zulüm vakaları tarihe geçmiştir.

Osmanlı'yı çöküşe götüren bu borçlar, Osmanlı'nın yıkılışından sonra Türkiye Cumhuriyeti'ne miras kaldı ve ödenmesi ancak 100 yıl sonra, 1954 yılında tamamlanabildi. Oysa İngilizlerle Baltalimanı Serbest Ticaret Antlaşması'nın imzalandığı 1838 tarihinde, Osmanlı'nın hiçbir dış borcu yoktu. İngiliz derin devletinin sinsi entrikaları, Osmanlı'yı hem borçlu hem de dost Rusya başta olmak üzere pek çok ülke ile sorunlu hale getirdi.

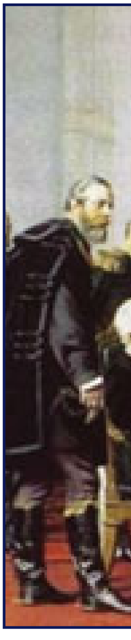
İngiliz derin devletinin kontrolündeki Düyun-u Umumiye Binası

Görüldüğü gibi Osmanlı döneminde ilk dış borç, İngiliz derin devletinin oyunları sonucunda İngiltere'ye yönelik olmuş ve bu borçlanma, çöküşün de başlangıcı olmuştur. Osmanlı'ya uygulanan Serbest Ticaret Antlaşması ve bunu kademe kademe takip eden kriz ve iflas süreci, İngiliz derin devletinin ülkeleri yıkımın eşiğine getirmek için uyguladığı sinsi, karmaşık, çok aşamalı ve uzun vadeli planlara önemli bir örnektir.

Savaşa Giden Süreci İngiliz Derin Devleti Dizayn Etmiştir

Birçok tarihçiye göre, Osmanlı'nın gerçek yıkılış tarihi Borçlar Kurulu'nun (Düyun-u Umumiye Meclisi) ilan edildiği 20 Aralık 1881'dir. Ne var ki, İngiliz derin devleti açısından oluşan bu son derece elverişli ortama rağmen, İngilizler, I. Dünya Savaşı'na kadar 37 yıl boyunca Osmanlı'yı askeri olarak işgal etmemiştir. Bunun tek nedeni, bu topraklar üzerinde hak iddia eden Fransa, Almanya ve Rusya gibi dönemin büyük güçleriyle Osmanlı'yı paylaşmak istememesidir.

Bu yüzden İngiliz derin devleti, rakiplerini ekarte edebileceği ve Osmanlı üzerinde, kendi denetiminde bir işgal ve hakimiyet süreci başlatabileceği uygun bir tarihe kadar beklemeyi tercih etmiştir. Belirlenen bu tarih, I. Dünya Savaşı'dır. İngiliz derin devleti, bu süreç zarfında en önemli rakibi Almanları zaten karşı cepheye almış, Bolşevik Devrimini finanse edip körükleyerek Osmanlı üzerinde hak iddia eden Rusları da saf dışı bırakmıştır. Bolşevik İhtilalinin en büyük parasal destekçilerinden birinin İngiliz Lord Alfred Milner olması rastlantı değildir. Milner, daha önceki bölümlerde tanıttığımız İngiliz derin devletinin derin güçlerinden "Round Table" örgütünün organizatörü ve başıdır. Bu örgüt, Lord Rothschild tarafından da desteklenmektedir.[48]

Yukarıda belirttiğimiz gibi, I. Dünya Savaşı öncesi dönemde Osmanlı Devleti, neredeyse tüm devletler tarafından fiilen yıkılmış olarak görülmektedir. Ancak, son darbeyi vuracağı ana kadar Osmanlı'nın

toprak bütünlüğünün korunması İngiltere'nin işine gelmiştir. İngiliz derin devleti, dağılma süreci yavaşlatılmış ve bu aşamada her yönden kendisine bağımlı hale getirilmiş bir Osmanlı'yı daha çok tercih etmiştir. Çünkü Osmanlı'nın idaresi altındaki bölgeler, stratejik ve ekonomik olarak İngiliz derin devleti için çok önemli bölgelerdir. Diğer yandan, 19. yüzyılın sonlarında Mezopotamya ve İran'da zengin petrol yataklarının tespit edilmesi, gelişmiş sanayiye sahip İngiltere'nin bölgeye olan iştahını daha da kabartmıştır.

Ne var ki, bu aşamada, Rusların Balkanları nüfuzu altına alarak Yeşilköy'e kadar inmesi ve bunun devamında 13 Temmuz 1878'de imzalanan Berlin Antlaşması, İngiliz derin devletinin son bir yüzyıldır izlediği Osmanlı'nın toprak bütünlüğünü koruma politikasının sonu olmuştur. Bu tarihten sonra İngiltere, Osmanlı'nın elden gitmekte olduğu endişesiyle sahte dost ve müttefik maskesini bir kenara bırakarak askeri müdahalelerine başlamıştır. İlk etapta 25 Mayıs 1878'de "Rusya'ya karşı

13 Temmuz 1878'de imzalanan Berlin Antlaşması'nın temsili resmi.

üs olarak kullanma ve bu yolla Osmanlı'ya yardımcı olma" bahanesiyle Osmanlı'nın bir parçası olan Kıbrıs Adası'nı işgal ederek Ada'ya askerlerini çıkarmış ve Kıbrıs'ın yönetimini ele geçirmiştir. Rusya'ya karşı yardım bahanesiyle Kıbrıs'ı isteyen İngilizlere, İngiliz derin devletinin baskısı altındaki Padişah II. Abdülhamid, tereddütsüz olarak Kıbrıs'ı sunmuştur. I. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla 1914'de bir kararname yayınlayan İngiltere, Kıbrıs'ı resmen ilhak ettiğini açıklamıştır. Türkiye ise Lozan Konferansı ile Kıbrıs'ın bu durumunu resmen kabul etmek zorunda kalmıştır. Dolayısıyla II. Abdülhamid'in İngilizlere yaptığı Kıbrıs "ikramı", İngilizlerin Osmanlı'yı fiziki işgal planının ilk ciddi aşaması sayılabilir.

Burada günümüze bir gönderme yapacak olursak, İngiliz derin devleti, Türkiye'deki 15 Temmuz 2016 kalkışması öncesinde ve sonrasında Güney Kıbrıs'taki üssüne ciddi bir

İngiliz derin devletinin baskısı altındaki II. Abdülhamit, Kıbrıs'ı İngilizlere sunmuştur. Yanda, Kıbrıs'ta İngiliz bayrağının göndere çekilişi.

askeri yığınak yapma faaliyeti içine girmiştir. Savaş uçakları, helikopterler, askeri çıkarma gemileri ve özel kuvvetlerden oluşan bu askeri konuşlanmanın gerekçesini de İngilizler "olası bir iç savaş veya karışıklık durumunda Türkiye'deki İngiliz vatandaşlarını kurtarmak" olarak belirtmiştir. İngiliz yetkililer, "gerekli görüldüğünde" Türkiye topraklarına girecek olan İngiliz güçlerinin ateş etme yetkisine de sahip olacağını söylemiştir.[49] Bu durum Türk kamuoyunda da Türk medyasında da ittifakla bir "işgal planı" olarak algılanmıştır.

Buradan açıkça anlaşılacağı gibi İngiliz derin devleti tarafından izlenen süreç, önce ülkeyi isyan, kalkışma, darbe girişimi gibi karışıklıklara, hatta mümkünse iç savaşa sürükleyerek o ülkeyi ekonomik, siyasi ve askeri açıdan zayıflatmaktır. Ardından da, "vatandaşlarını koruma", "insani yardım", "insani müdahale", "barışçıl müdahale" gibi suni bahanelerle o ülkeye askeri bir işgal gerçekleştirmektir. Tarihe şöyle bir baktığımızda, aslında İngiliz derin devletinin planlarının çoğu zaman bu süreç dahilinde işlediğini görebilmek mümkündür.

İlginç olan, İngiliz derin devletinin Türkiye'yi işgal planlarında başlangıç noktasının yüz yıl sonra yine Kıbrıs olmasıdır. Bu durum, bugünkü gizli planın sonraki aşamalarının da benzer olacağına dair haklı şüpheleri artırmaktadır. Nitekim İngiliz derin devletinin, Kıbrıs'ın ardından 1882'de Mısır yönetimini ele geçirme metodu, yukarıda bahsettiğimiz birkaç aşamalı sürecin tarihsel bir kopyasıdır.

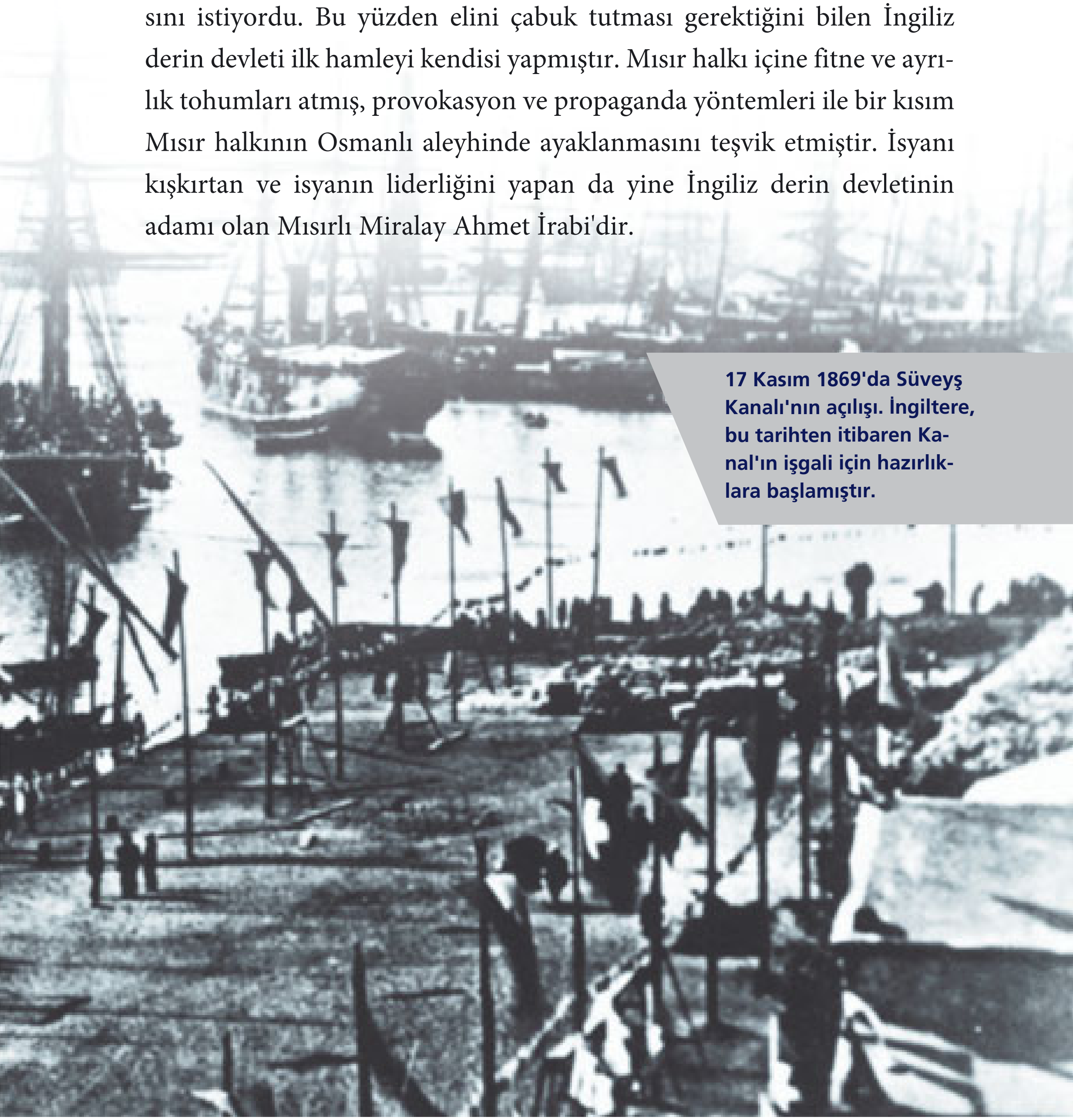
Neyse ki, 15 Temmuz'da Cumhurbaşkanımız, hükümetimiz, güvenlik güçlerimiz ve halkımız, İngiliz derin devletinin bu sinsi planına dev bir set oluşturmuşlardır. Fakat bu hain plan, hala gündemdedir. İngiliz derin devleti, bu hain planı gerçekleştirmek için sürekli olarak yol arayışındadır. Dolayısıyla, tehlikenin hala sürdüğünü bilmek ve teyakkuzda olmak gerekmektedir. Allah'ın izniyle İngiliz derin devleti, Türkiye üzerinde karanlık emellerine asla ulaşamayacaktır.

İngiliz Derin Devletinin Mısır'ı İşgal Planı

Süveyş Kanalı, İngiltere'nin Uzakdoğu'daki sömürgeleriyle çok önemli bir bağlantı yolu haline geldiği gibi Doğu Akdeniz'in ticari önemini de kat kat artırmıştı. Bu yüzden İngilizler, Kanal'ın 1869'da açılmasından itibaren, Mısır üzerinde yürüttükleri ekonomik ve siyasi oyunlarla, Mısır'ı günden güne borç batağına, ardından iflasa sürükleyerek bu işgalin zeminini hazırlamışlardır. İngiliz derin devletinin bu işgal planı, yine bir Osmanlı toprağı üzerinde sinsice uygulanmıştır.

İngiltere, en başından beri Osmanlı'ya doğru ilerleyen Rusya'nın, Doğu Akdeniz'i kontrolü altına almak amacıyla Mısır'a göz diktiğini biliyordu. Çar Nikola, İngiliz Elçisi Hamilton Seymour'a Osmanlı İmparatorluğu'nun paylaşılmasını önerirken, Osmanlı Devleti için "hasta adam" deyimini kullanıyor ve Girit Adası ile Mısır'ın da kendilerine bırakılmasını istiyordu. Bu yüzden elini çabuk tutması gerektiğini bilen İngiliz derin devleti ilk hamleyi kendisi yapmıştır. Mısır halkı içine fitne ve ayrılık tohumları atmış, provokasyon ve propaganda yöntemleri ile bir kısım Mısır halkının Osmanlı aleyhinde ayaklanmasını teşvik etmiştir. İsyanı kışkırtan ve isyanın liderliğini yapan da yine İngiliz derin devletinin adamı olan Mısırlı Miralay Ahmet İrabi'dir.

17 Kasım 1869'da Süveyş Kanalı'nın açılışı. İngiltere, bu tarihten itibaren Kanal'ın işgali için hazırlıklara başlamıştır.

Ahmet İrabi, İskenderiye'yi kuşatıp, yine İngiliz derin devletinin tahrikleriyle şehirdeki sayısız insanı katletmiş ve evlerini yaktırmıştır. Bu kişilere, şehirdeki yüzlerce İngiliz vatandaşı da dahildir. Başından beri İngiliz derin devletinin kurguladığı bu senaryo, Mısır'a askeri müdahalenin sözde meşru zeminini oluşturmuştur. İrabi'nin planlı katliamı üzerine İngiltere, "vatandaşlarını kurtarmak amacıyla" Fransa'yla birlikte birer filo göndererek, İskenderiye şehrini sabahtan itibaren altı buçuk saat topa tutmuş ve şehirde taş taş üstünde bırakmamıştır. İngiliz derin devleti, vatandaşlarını kurtarmak adına başlattığı bu katliam sırasında kendi vatandaşlarını katletmekten de çekinmemiştir.

Görüldüğü gibi İngiliz derin devleti, Süveyş Kanalı'nı ele geçirmek için böyle iç içe geçmiş bir oyun oynayarak İskenderiye'deki yüzlerce vatandaşının ölümüne bile bile göz yummuştur. Sonuçta, zaten kendi kontrolünde olan isyancıları etkisiz hale getiren İngiliz ordusu, eski Hıdiv'in (valinin) önünde resmigeçit yapmış ve görünürde Osmanlı'ya bağlı ancak İngilizlerin yönetiminde bir Mısır ortaya çıkmıştır. İstanbul ve Padişah bu duruma itiraz edince İngiliz derin devleti, Sırbistan, Karadağ, Bulgar ve en son olarak Ermeni ayaklanmalarını kışkırtarak Osmanlı'yı sindirme operasyonları düzenlemiştir.

İngiliz Derin Devletinin İslam Birliği'ni Önleme Çabaları

İngiliz derin devletinin en büyük kabusu Almanya'nın, Osmanlı'nın "Panislamizm" politikasını desteklemesiydi.[50] Eğer Osmanlı'nın İslam ülkeleri üzerinde yeniden canlandırmaya çalıştığı bu birlik ruhu başarıya ulaşacak olursa, İngiliz derin devletinin bölge üzerinde yüzyıldır uyguladığı projeler hezimete uğrayacaktı. Buradan da İngiliz derin devletinin nihai amacının, kendisi için en büyük tehdit olarak gördüğü İslam Birliği'nin oluşumunu engellemek olduğu anlaşılmaktadır.

İngiliz derin devletinin küresel zulüm ve sömürü düzeninin başındaki deccaliyet, varlığına en büyük tehdit olarak İlahi hak ve adaletin temsilcisi olan sarsılmaz bir İslam Birliği'ni görmektedir. İslam Birliği'ni kuracak ve başına geçecek olan Hz. Mehdi (as)'ın da deccaliyet sistemini yok edeceğini çok iyi bilmektedir. Peygamber Efendimiz (sav)'in 1400 yıl öncesinden Hz. Mehdi (as)'ın İstanbul'dan çıkacağını alametleriyle bildirmesi, deccaliyetin neredeyse iki yüzyıldır bütün ilgi ve dikkatini bu noktaya yoğunlaştırmıştır. Bu nedenle, Türkiye'yi parçalayıp İstanbul'u ele geçirmek deccali sistem için günümüze kadar süren en büyük hedef ve "Megalo İdea" haline gelmiştir. Ancak bilinmelidir ki, deccal taraftarlarının bu amaçla geliştirdiği karmaşık ve çok aşamalı tüm plan, proje ve stratejiler, her seferinde Mehdiyete zemin hazırlamaktadır. Nihai olarak da tüm bunlar, Allah'ın izniyle, Hz. Mehdi (as)'ın zuhur edip dünyaya huzur ve adalet getirmesine vesile olacaktır.

Deccali sistemin taraftarları, son derece üstün bir zekayla ve her türlü dünyevi imkan ve şeytani destekle hareket etmelerine rağmen, aynı derecede de akılsızlık sergilediklerinden, Allah'ın sonsuz aklını ve Allah'ın planının tüm planların üzerinde olduğu gerçeğini görememektedirler. Bu yüzden deccali sistem, her daim yenilmeye ve yok olmaya mahkumdur. Batıl, hakkın karşısında daima yenik düşmüştür ve öyle de olacaktır.

(Allah) Gökten bir su indirdi de dereler kendi miktarınca çağlayıp aktı. Sel de yüze vuran bir köpük yüklendi. Bir süs veya bir meta sağlamak için ateşte üzerine yakıp-erittikleri şeyler (madenler)de de bunun gibi bir köpük (artık) vardır. İşte Allah, hak ile batıla böyle örnekler verir. Köpüğe gelince, o atılır gider, insanlara yarar sağlayacak şey ise, yeryüzünde kalır. İşte Allah örnekleri böyle vermektedir. (Rad Suresi, 17)

İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur.
(Enfal Suresi, 73)

İSTANBUL BOĞAZI

I. DÜNYA SAVAŞI'NA DOĞRU GİDEN SÜREÇ

I. Dünya Savaşı öncesi İngiliz derin devleti, Osmanlı üzerindeki baskı ve tehditlerini artırarak eskisinin aksine gerilimi tırmandırma politikaları izlemeye başladı. Türk düşmanlığı ile ünlü İngiltere Başbakanı Lord Salisbury, yakın çevresi içinde, sık sık Türk topraklarının paylaşılması gerektiğinden söz ediyordu. Osmanlı Devleti'ni kendince "**yaşamak için çok çürük**" olarak tanımlıyor ve ülkenin, başta İngiltere olmak üzere büyük devletler tarafından paylaşılmasını teklif ediyordu.

Lord Salisbury'nin Sadrazam Sait Paşa'ya 28 Haziran 1895'de gönderdiği mektup tehditlerle doluydu:

> *Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu **çok büyük tehlikeye** dikkati çekerim. İktidara geldiğim günden beri **İngiltere'de kamuoyunun Osmanlı Devleti aleyhine döndüğünü** hayretle görüyorum. **Bu devletin devam etmeyeceğine dair** kanaat günden güne artmaktadır.*[51]

20. yüzyılın başından itibaren İngiliz derin devleti, savaşa giden yolda düşman ve müttefiklerini savaş sonrası hesaplarına göre yeniden düzenledi. Artık rakibi eskisi gibi Rusya değil, Almanya'ydı. Osmanlı Devleti ile de yakınlaşmaya girmekten titizlikle kaçınıyor ve pasif bir

politika izliyordu. İngiliz Kralı 7. Edward'la, Rus Çarı II. Nikola, 8-9 Haziran 1908'de Reval'da buluştular ve burada bir antlaşma imzaladılar. Tüm bunlar, Salisbury'nin, Sadrazam Sait Paşa'ya gönderdiği mektupta yer alan "*Eğer İngiltere, Rusya ile ittifak yaparsa Osmanlı Devleti sona erer*" tehdidinin hayata geçirildiğini gösteriyordu.

İngiliz derin devletinin tüm bu savaş öncesi stratejileri, savaş sırasında yanında ve karşısında yer alacakları önceden netleştirmeye yönelikti. Geriye yalnızca savaşı başlatmaya yarayacak göstermelik nedenleri kurgulamak kalıyordu.

İngiliz Derin Devletinin Osmanlı'yı Parçalama Stratejisi

İngiliz derin devleti, Avrupa'daki ülkeler ve imparatorluklar arasındaki gerilimleri, sinsi taktiklerle, günden güne tırmandırarak, küçük bir kıvılcımla dev bir savaşın patlak vereceği bir ortam hazırladı. İngiliz derin devleti en sonunda kiralık bir katilin düzenlediği hain bir suikastla I. Dünya Savaşı'nı başlattı.

Osmanlı Devleti, en başından itibaren böyle bir savaştan İtilaf Devletleri'nin galip çıkacağını öngörüyordu. Bu nedenle, ısrarla ve birçok girişimlerde bulunarak İngiltere, Fransa ve Rusya'yla uzlaşmaya, onların tarafında yer almaya büyük gayret gösterdi. Dönemin Osmanlı Hükümeti, Enver, Talat ve Cemal Paşa'lar vasıtasıyla bu ülkelerle birçok temas kurdu. Ancak, İngiltere'nin zaten bu savaşı çıkarmadaki en büyük amaçlarından biri Osmanlı topraklarını ele geçirmek olduğu için bu çabalar karşılıksız kaldı. İngiltere, Osmanlı'nın ittifak veya saldırmazlık paktı tekliflerini her seferinde reddetti.

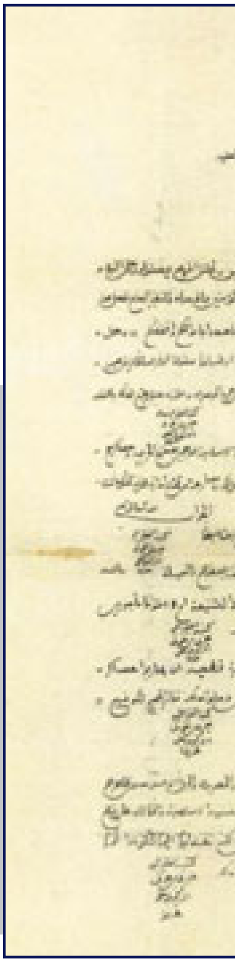
Osmanlı yönetimi de başka seçenek kalmayınca, tam da İngiliz derin devletinin planladığı gibi Almanlarla ittifak kurarak, Almanya yanında savaşa girmek zorunda kaldı. Osmanlı Devleti savaşa girer girmez, İngiliz derin devleti hiç vakit kaybetmeden Osmanlı Devleti'ni parçalama

politikasına başladı. İngiltere, Osmanlı Devleti'ne savaş açmadan sadece iki gün önce, 3 Kasım 1914'te Kuveyt'i himayesine aldığını ilan etti. 5 Kasım'da da Kıbrıs'ı ilhak ettiğini ve 18-19 Aralık'ta ise Mısır üzerine himaye kurduğunu açıkladı. Bu sayede Akdeniz ve Mısır'daki egemenliğini pekiştirdiği gibi Ortadoğu'ya giden deniz yolunun denetimini de sağlayabilecekti.

Bu süreç devam ederken İngiliz derin devleti, Osmanlı'yı içten çökertmek amacıyla, Osmanlı'ya bağlı Hintlileri, Arapları ve diğer azınlıkları, merkezi yönetime karşı kışkırtma politikaları izliyordu. Bu sayede, Osmanlı'nın parçalanmasının hızlı, pratik ve kendisi açısından minimum kayıpla gerçekleşmesini amaçlıyordu.

Derin devlet elemanları bu şekilde, ulusçuluk propagandasını tebaalara yayarak bölgesel isyan ve ayrılıkları körüklediler. Bu propagandada en büyük hedef, Halife'nin "Cihad-ı Ekber" (Büyük Savaş) ilanıyla Osmanlı bayrağı altında birleşebilecek olan Hintli ve Arap topluluklarını durdurabilmek, muhtemel bir İslam ordusunun oluşmasını engelleyebilmekti. Arapları Osmanlı'ya ve Halife'nin "Cihad-ı Ekber" ilanına karşı kışkırtmak için İngiliz derin devleti, Albay T. E. Lawrence ve Gertrude Bell gibi dönemin ünlü derin devlet ajanlarını kullandılar.

İngiliz derin devleti, 30 Nisan 1915'te, Yemen'in Sabya şeyhi Şeyh Seyyid'le, 26 Aralık'ta Suudi Şeyhi Abdulaziz ibni Suud'la, 3 Kasım 1916'da da Katar Şeyhi'yle antlaşmalar yaptı. Bunun sonucunda, Osmanlı Devleti'nin 23 Kasım 1914'te ilan ettiği "Cihad-ı Ekber" ilanı da, İngiliz derin devletinin Araplar üzerindeki bu bölücü faaliyeti nedeniyle etkisiz kaldı.

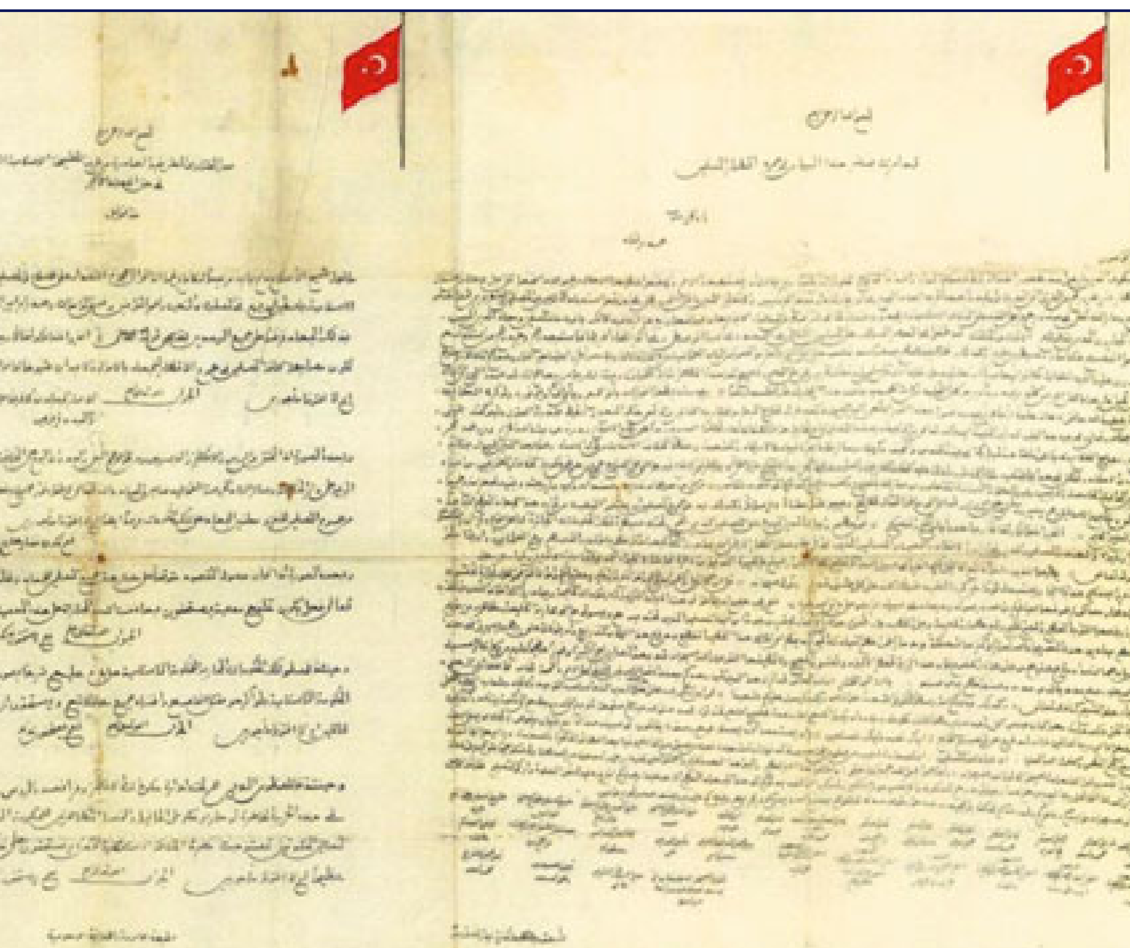

Osmanlı Bayrağı altındaki milletleri Cihan Harbi'ne çağıran Cihad-ı Ekber fetvası. İngiliz derin devleti, bu çağrıya Arap ve Hintlilerin de icabet edeceğini bildiğinden, bu milletleri aksi yönde kışkırtmak için ajanlar kullanmıştır.

İngilizlerin, Cihad-ı Ekber ilanını, Müslüman topluluklara geçersiz göstermek için öne sürdüğü mantıklar da son derece sinsi ve bölücü bir zihniyetin eseriydi. 4 Haziran 1915'te Cidde açıklarına gelen bir İngiliz kruvazörü tarafından dağıtılan ve söz konusu şeytani mantıkların yer aldığı beyannamede şu iddialar yer alıyordu:

- Osmanlı'nın, Hıristiyan bir ülkeyle (Almanya) ittifak yaptığı için ilanın geçersiz olduğu,

- Almanya'nın, içinde bulunduğu güç durumdan istifade ederek Türk Hükümeti'ni para ve vaatlerle aldatıp yanlış bir savaşa soktuğu,

- Almanların, İngilizlerin uyruğundaki milyonlarca Müslümanı, baş düşmanı olan İngilizlere karşı kışkırtmak amacıyla Osmanlı'ya cihat ilanı verdirttiği,

- Böyle bir cihada katılacakların, Almanya'nın çıkarları uğruna kendilerini feda edecekleri,

- İngiliz, Fransız ve Rus uyruğundaki Müslümanların tümünün, Türklerin izlediği yanlış yola karşı oldukları...

Bu tür provokasyona dayalı mantık ve argümanlarla, Osmanlı buyruğu altındaki birçok Arap ve Müslüman topluluk, Osmanlı aleyhine döndürülmüş ve Padişah tarafından yapılan cihat ilanına icabet etmeleri engellenmiş oldu. Bu durum, söz konusu azınlıkların, İngiliz derin devleti tarafından daha kolay yönlendirilmelerine ve bulundukları bölgelerde bağımsızlık ilan ederek ayaklanmalarına da sebep oldu. Bu ayaklanmalar yavaş yavaş bu bölgeleri Osmanlı'dan koparacak ve söz konusu toplulukların İngiliz derin devletinin himayesine girmesine neden olacaktı.

İngilizlerin Bazı Arapları Türkler Aleyhine Kışkırtması

En başta, Osmanlı'nın Cihad-ı Ekber çağrısını etkisiz kılarak bir İslam Birliği'nin oluşmasını engellemek, bir yandan da sömürgelerini genişletmek adına İngiliz derin devleti Arapları Osmanlı'dan ayırma planını devreye soktu. Arapların üzerinde yaşadığı topraklar, hem dünyanın en stratejik geçiş yolları hem de petrol bölgeleriydi.

Bu amaçla derin devlet temsilcileri, 1909 yılında göreve atanmış olan ve o tarihten beri Osmanlı'ya karşı isyankar ve tehditkar tutumuyla bilinen Haşimi Arapların önderi Mekke Şerifi Hüseyin'le bağlantıya geçtiler. İngiliz derin devleti, Hüseyin'in başlatacağı bir isyana, her türlü desteği vermeyi taahhüt etti ve savaşın bitiminde kurulacak büyük bir krallık

sözü verdi. Ancak bu vaat, İngiliz derin devletinin geçici süreliğine kullanacağı maşalar için kurguladığı oyunlardan biriydi. Zira İngilizler, Nisan 1916'da Fransızlarla aralarında gizlice imzaladıkları Sykes-Picot Antlaşması'yla zaten bu toprakları çok önceden belli hakimiyet bölgelerine ayırmışlardı. 1917'deki Balfour Deklarasyonu da Filistin'de bir Musevi devletinin kurulmasını öngörüyordu. Dolayısıyla, bu planların hiçbirinde Şerif Hüseyin'e vaat edilen "Büyük Arabistan Krallığı" yer almıyordu.

Ne var ki Şerif Hüseyin, "Büyük Arabistan Kralı" olma hayalleri peşinde, Kahire'deki İngiliz temsilcisi Sir Henry McMahon'la anlaşarak 27 Haziran 1916'da yayınladığı beyanname ile ayaklanmayı başlattı. Ayaklanma, yaklaşık **bir milyon Sterlin tutarındaki İngiliz altınıyla** finanse ediliyordu.[52]

Cidde'deki İngiliz Konsolosu Reader Bullard'ın, "**kurnaz, yalancı, safdil, kuşkucu, inatçı, kendini beğenmiş, kibirli, bilgisiz, arsız ve gaddar bir Arap şeyhi**"[53] olarak tarif etiği Şerif Hüseyin, makam ve mevki adına hareket eden ve bu uğurda kendi halkına ve ülkesine dahi ihanet etmekten çekinmeyen bir İngiliz hayranıydı. İngiliz derin devletinin, tarihin hemen her döneminde, fitne çıkarmak amacıyla Müslüman toplumların içinden satın alıp devşirdiği münafıkların tipik özelliklerini taşıyordu.

Osmanlı'ya karşı ayaklanan İngiliz yancısı Şerif Hüseyin

Ancak burada önemle belirtilmesi gereken, bu ihanet ve isyana, genelde iddia edildiği gibi tüm Arapların dahil

olmadığıdır. İngiliz tarihi kayıtlarında bu ayaklanmadan tüm Arapları içine alacak biçimde, "*Büyük Arap İhaneti*" şeklinde bahsedilir. Oysa bu, kasıtlı olarak uzun vadeli bir Türk-Arap düşmanlığını körüklemek amacıyla yapılmış bir anti-propagandadır. İngiliz yazar Robert Lacey'e göre gerçekte ortada, Osmanlı'ya karşı düzenlenen bir İngiliz-Haşimi ortak hıyanetinden başka bir şey yoktur.[54]

İngiliz derin devleti, her zaman olduğu gibi bu olayda da, Arapların içinden, kendi çıkarlarına hizmet edecek münafıkları ve yancıları kullanmıştır. Küçük bir çıkar için kendi devletlerine ve milletlerine ihanet eden bu münafıklar, İngiliz derin devletinin kendileriyle işleri bittiğinde, kendilerine önceden verilen sözlerin ve sunulan vaatlerin gerçekte hiçbir karşılığını alamazlar. Üstelik kendi toplumlarının içinde tüm şeref ve itibarlarını kaybetmiş, kınanmış ve uzaklaştırılmış zavallı bir hal aldıklarının da farkına varamamaktadırlar. Bu kişilerin durumu bir Kuran ayetinde şöyle tarif edilir:

İngiliz derin devletinin etkisinde kalan bir kısım Arapların, Osmanlı'ya ihanetini temsil eden tablo

... Kim Allah'ı bırakıp da şeytanı dost edinirse, kuşkusuz o, apaçık bir hüsrana uğramıştır. (Şeytan) Onlara vaatler ediyor, onları en olmadık kuruntulara düşürüyor. Oysa şeytan, onlara bir aldanıştan başka bir şey vadetmez. Onların barınma yerleri cehennemdir, ondan kaçacak bir yer bulamayacaklardır. (Nisa Suresi, 119-121)

Şerif Hüseyin ayaklanmasının tüm Araplara mal edilemeyeceği gerçeğini, savaşın başından itibaren Hicaz Cephesi'nde ve Medine'de bulunan Feridun Kandemir, *Fahreddin Paşa'nın Medine Müdafaası* adlı eserinde şöyle anlatır:

Araplar bütün bu harp boyunca Türklerle omuz omuza Çanakkale'den itibaren her cephede savaştılar. Hatta İstiklal Savaşı'mızda Aydın Cephesi'nde, Mehmetçikle yan yana Yunanlılarla boğuşarak canlarını veren Araplar vardı. İlk Cihan Harbi'nde, Araplarla meskun hiçbir yerde, ne Irak, ne Suriye, ne Lübnan, ne Yemen, ne Filistin'de Türklere isyan eden tek bir Arap görülmedi. ***İsyan eden, sadece Mekke Emiri Şerif Hüseyin'di****... Şerif Hüseyin'in bu isyanda kul-*

landığı Araplar da, Hicaz çöllerinde öteden beri göçebe hayatı yaşayan ve talan ile geçinen son derece cahil, dünyadan habersiz fakir fukara Bedeviler, yani Urbanlardı. Mekke, Taif, Cidde gibi şehir ve kasabalardaki Araplar isyana katılmadıkları gibi Şerif Hüseyin de zaten bunlardan asker alma teşebbüsünde bulunmamıştı. Urban ve Şeyhleri fakirlikleri dolayısıyla paradan başka bir şey bilmezlerdi. Tıpkı Şerif Hüseyin gibi ***İngilizler de bunu bildikleri için, para gücüyle ancak bunlardan faydalanmışlardı*** *ve isyanı sonuna kadar bunlarla yürütmüşlerdi.*[55]

Bu gerçek İngiliz kaynaklarında da yer alır. İngiliz diplomat Sir Henry McMahon da, Şerif Hüseyin'i isyana kışkırtmanın asıl amacının, Osmanlı safında çarpışan Arap askerlerinin sadakatlerini sarsmak olduğunu bildiriyordu:

Bu anda (1915), Gelibolu'daki Türk gücünün büyük bir bölüğünü ve Mezopotamya'daki (Irak) gücün yaklaşık olarak tümünü Arap askerleri oluşturuyor... ***Onların Türkiye'den kopmalarını haklı göstermek için****, ileride kendilerine yardımda bulunacağımız yolunda güvence verebilir miydik? Bunu ivedilikle yapmam için bana emir verilmişti…*[56]

McMahon'un da açıkça itiraf ettiği gibi Arapların Osmanlı'dan koparılması için İngiliz derin devleti tarafından her türlü propaganda çalışması yapılmış ve geleceğe dair güvenceler verilmişti. Buna rağmen Araplardan sadece belli bir kesim bu propagandanın etkisiyle hareket etmiş, ancak İngiliz desteği bu azınlığın zayıf durumdaki Osmanlı karşısında güç elde etmesine sebep olmuştur.

Şu noktayı da belirtmek gerekir: I. Dünya Savaşı'nın başladığı sırada Mısır, İngiliz sömürgesidir. Ancak İngiliz derin devleti, savaşta Mısırlıların Osmanlı saflarında savaşacaklarından emin oldukları için Mısır askerlerini savaşa dahil etmemiştir. Görüldüğü gibi İngiliz derin devleti

de, Osmanlı'nın Arap tebasının büyük bölümünün Osmanlı'ya karşı vefasızlık göstermeyeceğinin farkındadır. *(Eugene Rogan, The Fall of the Ottomans: The Great War in the Middle East, 2015, iBooks)*

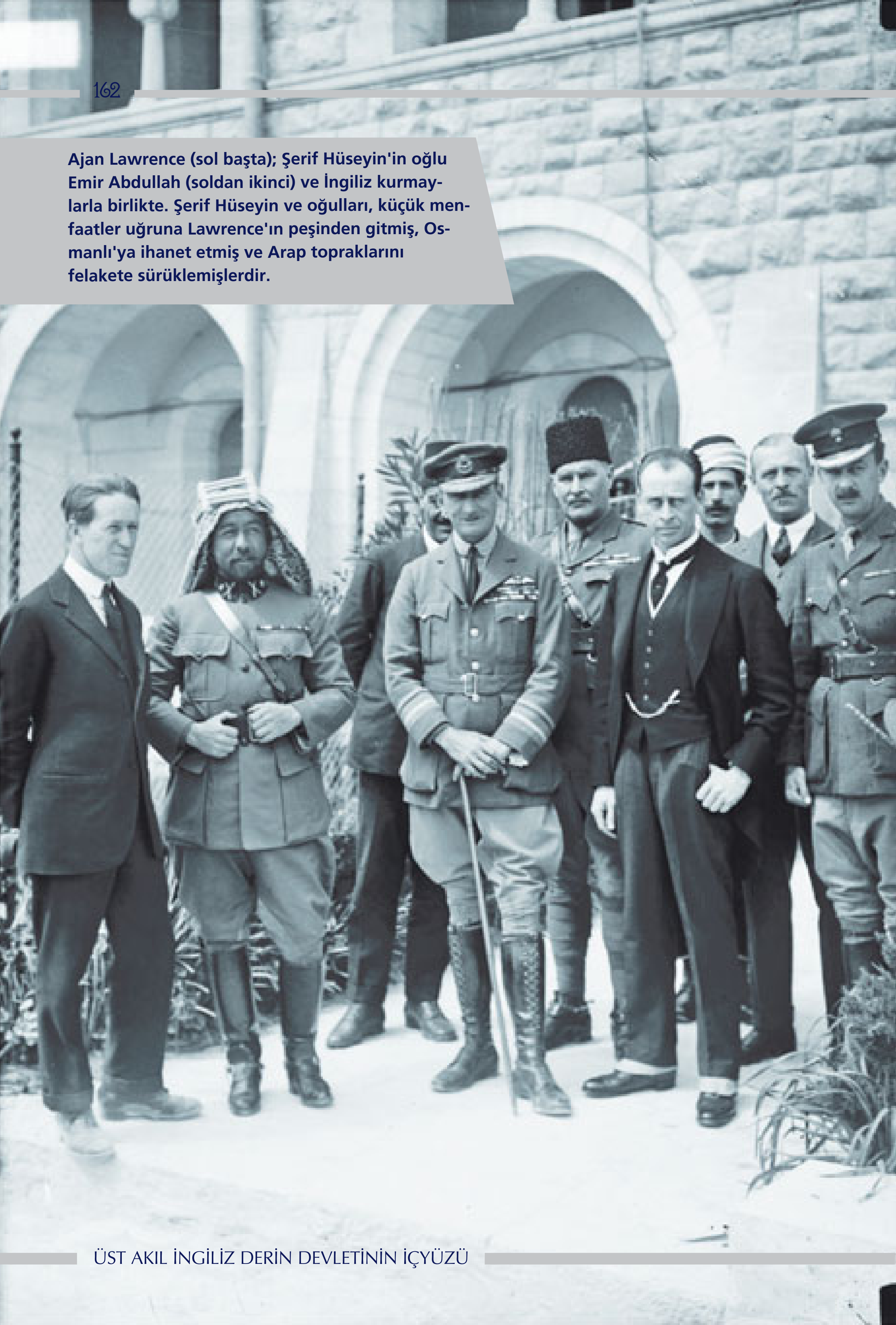
Şerif Hüseyin Ayaklanmasının Ardındaki Kilit İsim: İngiliz Casusu Lawrence

İngilizler tarafından sağlanan her türlü maddi ve lojistik desteğe rağmen isyan, tüm Arap alemini temsil edecek bir harekete dönüştürülemedi ve ancak 4-5 bin civarında bir silahlı gücün katılımıyla sınırlı kaldı. Bu isyan sırasında Mekke Şerifi Hüseyin ile birlikte adı özdeşleşen kişi, İngiliz gizli servisi ajanı Arkeolog Thomas Edward Lawrence idi. Lawrence,

İngiliz derin devletinin homoseksüel ajanı Lawrence (sağdan ikinci), Osmanlı'ya karşı ayaklanan Emir Faysal (önde) ile birlikte.

Ajan Lawrence (sol başta); Şerif Hüseyin'in oğlu Emir Abdullah (soldan ikinci) ve İngiliz kurmaylarla birlikte. Şerif Hüseyin ve oğulları, küçük menfaatler uğruna Lawrence'ın peşinden gitmiş, Osmanlı'ya ihanet etmiş ve Arap topraklarını felakete sürüklemişlerdir.

Mekke Şerifi Hüseyin ve onun oğullarından biri olan Faysal'ın yanında, Osmanlılara karşı Haşimi Arap isyanını teşvik eden İngiliz derin devletinin en önemli figürlerinden biriydi.

Lawrence'ın özgeçmişini kaleme alan isimlerden İngiliz yazar David Garnett onu, "***kendini beğenmiş** ve eza çekme, zulme uğrama kompleksine sahip bir kişilik*"[57] olarak tarif etmekteydi. Richard Aldington'a göre de "***yapmacık ve övünmekten hoşlanan**, kendi kendine önem vermiş bir **egoist,** hatta **homoseksüel***"di.[58] Kısacası Lawrence, İngiliz derin devleti mensuplarının klasik özelliklerini taşıyordu.

Şunu belirtelim: İngiliz derin devletinin eylemlerini yaparken homoseksüelleri özellikle tercih ettiği ve risk içeren görevlere özellikle bu kişileri seçtiği bilinmektedir.

16 Ağustos 1888'de, İngiltere'nin Tremadoc kasabasında, evlilik dışı bir çocuk olarak dünyaya gelen Lawrence, Araplarla ilgilenmeye 1909 yılında başladı. İki yıl sonra arkeolojik kazılar yapmak için Trablus'a gittiğinde Arap aşiretleri arasında onlar gibi giyinerek yaşıyordu.

Lawrence, Araplara duyduğu ilginin aksine, Türklere karşı özel bir nefret beslemekteydi. Türklere karşı olan bu düşmanlığını Lawrence, 5 Nisan 1913'te Oxford'dan Bayan Reider'a gönderdiği mektupta şöyle ifade ediyordu:

> *...Türkiye'ye gelince, **Türkler kahrolsun**! Ama korkarım ki **onlarda hayat değil, yapışkanlık var. Onların kayboluşu**, bir zamanlar iyi yönetim yetenekleri olan Araplar için her halükarda bir fırsat oluşturacak.*[59]

18 Eylül 1914'te, yine Bayan Reider'a gönderdiği mektupta ise şöyle diyordu:

Şii Müslümanlar Osmanlı Halifesi'nin Yanında Savaşmışlardır

İngiltere, I. Dünya Savaşı sırasında işgal ettiği Irak'ta, Şiilerin kendi safında savaşacağını düşünmüş ve planlarını buna göre yapmıştır. Ancak Şiiler, Osmanlı Halifesi'nden gelen Cihad-ı Ekber'e icabet etmiş ve Osmanlı'nın yanında yer almışlardır. "İngiliz işgalinin başladığı ve İslam beldelerinin tehlikede olduğu ve yardım gerektiğini" anlatan telgraf, Irak'ta tüm Şii camilerinde okutulmuştur. Şiilerin en üst lideri Seyyid Kazım el-Yezdi, tüm Şiileri, Kabe-i Şerif'i , Mescid-i Nebevi'yi ve imamların kabirlerini korumaya çağırmıştır. Oğlu Seyyid Muhammed'i de savaşa göndermiştir. Şii Şeyh Eş-Şeriati el-İsfehni, cihada destek vermiş "İşgalci İngilizleri kovmakta tembellik edenler, büyük günah ve haram işlemişlerdir" demiştir. Kazımiyye Şehrinde, Şeyh Mehdi el-Halisi fetva yayınlamıştır. Müslümanlara, "Küfür belası yok oluncaya kadar bütün mallarını cihat yolunda harcamalarının" vacip olduğunu söylemiştir. Şiiler "İslam topraklarından kafirlerin uzaklaşması için Osmanlı'yla birlik olacaklarını, Türklerin dinde kardeşleri olduğunu ve İngilizlerin bu topraklardan atılması için yardım edeceklerini" ilan etmişlerdir. Kuveyt Emiri Muhammara, Irak'ı işgal eden İngilizlere destek vermek amacıyla askeri kuvvet göndermek üzereyken, Şiilerin bu cesaretinden çekinerek asker göndermekten vazgeçmiştir. Şii aşiretler, gemilerle ve kafilelerle Dicle ve Fırat nehirleri boyunca, Osmanlı'nın yanında, görkemli bir şekilde savaşa yürümüşlerdir.

Kurna Cephesinde savaşan Şii ulemalar: Seyyid Mustafa Keşani, Seyyid Mehdi Haydari, Şeyhül Şeriati el-İsfahani, Seyyid Ali el-Damad, Seyyid Mustafa Keşani

Basra Doğu Cephesinde savaşan Şii ulemalar: Şeyh Mehdi el-Khalisi, Seyyid Muhammed, Şeyh Cafer Radi, Seyyid Kemal el-Hilli

Eş-Şuaybe Cephesinde savaşan Şii ulemalar: Seyyid Muhammed Said, Şeyh Abdul Kerim el-Cezairi, Şeyh Abdul Rıza Radi, Seyyid Muhsin el-Hakim

Sadece Eş-Şuaybe cephesinde 50 bin Şii kardeşimiz savaşmıştır. Cephede, Şii mücahitlerden 3 bin asker şehit olmuştur. Osmanlıların Kut'ül Amare Savaşı'nı kazanmasında, Şii aleminin desteği büyüktür. I. Dünya Savaşı'nın en önemli zaferi ve İngiliz derin devletinin en büyük yenilgisi olan Kut'ül Amare Zaferi, Müslümanların birlik olması ile gerçekleşmiştir.

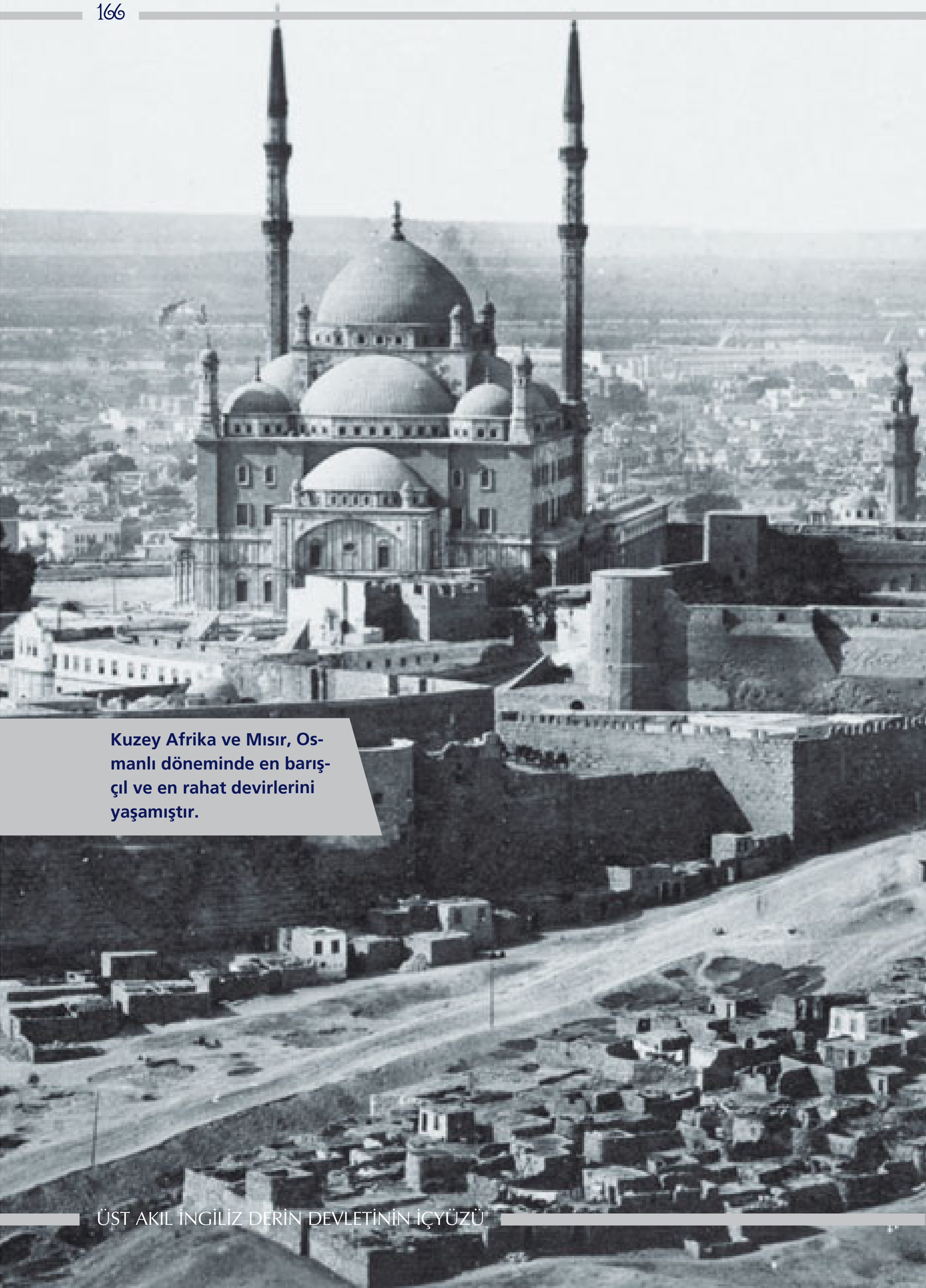
Türklerin savaşa girmek niyetinde olmadıklarını korkuyla seziyorum, çünkü onları Küçük Asya'ya sıkıştırmak ve dahası, orada bile vesayet altına almak bir gelişme olacaktır.[60]

Lawrence, I. Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden sonra 1914 yılının Aralık ayında teğmen rütbesiyle Kahire'deki İngiliz istihbarat birimine transfer oldu. Burada, savaş tutsaklarını sorguya çekiyor, haritalar çiziyor ve Türk hatlarının ardındaki ajanlardan gelen bilgileri inceliyor ve Arapların da katılımıyla Osmanlı Devleti'ni yok etmek amacıyla stratejiler kuruyordu.

Bu arada Kahire'de yeni kurulan "Arap Bürosu"nun başına geçti. Bilinçaltındaki Türk nefreti, yeni görevi sırasında 20 Nisan 1915'te arkeolog dostu D. G. Hogarth'a gönderdiği bir yazıda ağzından şöyle taşıyordu:

*... **Zavallı yaşlı Türk Devleti**, birliğini zor sürdürüyor. Herkes, onun son zamanlardaki parlak başarılarından daima söz eder ama **gerçekte çok acınacak bir durumdadır. Onunla ilgili her şey oldukça mide bulandırıyor...***[61]

Kısa bir süre sonra İngiliz Savaş Bakanlığı'nca gizli görevle Irak'a gönderilen Lawrence, Nisan 1916'da Kutü'l Amare'de esir alınan General Townshend komutasındaki 13 bin kişilik İngiliz ordusunu kurtarma operasyonu sırasında sahneye çıktı. Lawrence, Albay Beach ve Aubrey Herbert isimli bir İngiliz görevliyle birlikte, Türk Generali Halil Paşa'yla görüşerek, sarılmış bulunan İngiliz garnizonunu serbest bırakması için ona önce 1 milyon Sterlin, kabul etmezse 2 milyon Sterlin rüşvet önermeye gönderilmişti. Halil Paşa ise bu İngiliz önerisini tiksintiyle reddetmekle kalmıyor, bunu haber olarak çevreye yayarak İngilizleri rezil ediyor, onların itibar ve saygınlığını ayaklar altına alıyordu.

Kuzey Afrika ve Mısır, Osmanlı döneminde en barışçıl ve en rahat devirlerini yaşamıştır.

Bütün bunlar olup biterken, İngiliz derin devlet temsilcilerinin, Mekke Şerifi Hüseyin ile Osmanlılara karşı isyan çıkarması için yaptığı pazarlıklar da sürüyordu. Bu arada Lawrence, Irak'taki Arapları da ayaklanmaya dahil edebilmek ve onların İngiliz ordusuyla işbirliği yapmalarını sağlamak için çalışıyor ve bölgedeki Şii liderlere Halifelik vaatleri yapıyordu. Ancak başarılı olamadı.

Lawrence, Mekke Şerifi Hüseyin'in ayaklanmayı başlatmasının ardından aynı yılın Ekim ayında bu defa yüzbaşı rütbesiyle Arabistan'a gitti. Burada, Şerif Hüseyin'in oğulları Abdullah, Ali, Zeyid ve 1921 yılında Irak tahtına geçmesinde büyük rol oynayacağı Faysal ile görüştü. Henüz başlangıç aşamasında olan ayaklanmada diğer İngiliz subaylarıyla birlikte silah ve para temin ederek isyan eden aşiretleri birleştirmek, örgütlemek, belirlenen hedeflere sabotaj ve saldırılarda bulunmakla görevlendirildi.

İrtibat subayı olarak Şerif Hüseyin'in oğlu Faysal'ın kuvvetlerine katılan Lawrence, ajanlık faaliyetlerinin yanı sıra bizzat Türklere karşı sıcak savaşın içinde de bulundu. Vur-kaç taktiği ile Osmanlı birliklerine ve ikmal yollarına zarar vererek 6 Temmuz 1917'de kendisine yarbay rütbesi ve bir nişan kazandıracak olan Akabe Limanı'nı ele geçirdi. Hicaz Demiryolu'na saldırılarda bulundu. Bu tarihten sonra şiddeti daha da artan bu saldırılarda yüzlerce Osmanlı askeri şehit olurken İngilizler saldırılardan zaferle çıkmıştı. Lawrence bu başarısıyla kendince şöyle övünüyordu:

> *Savaşı kazanmak için değil;* ***Irak'ın pirinç tarlaları, Irak'ın mısır tarlaları ve petrolü bizim olsun diye (savaştık). Bunu elde etmek için düşmanlarımızı (Türkiye dâhil) mağlûp etmemiz kâfiydi.*** *(İngiliz asker ve vali) General Edmund Allenby'nin kabiliyeti sayesinde,* ***dört yüzden az İngiliz askerinin kaybıyla bu zafer sağlandı.*** *Çünkü insan kuvveti olarak Türklerin idaresi altındaki Arapları da bu işte kullanmaya muvaffak olmuştuk.* ***Otuz savaşın hiçbirinde***

İngiliz kanı dökülmemiş olmasından iftihar duyuyorum. *Çünkü İngiltere idaresindeki* ***bütün illerin toplamı bile bir tek İngiliz'in hayatına değmezdi.***[62]

Lawrence, ikiyüzlülük ve hilekarlık üzerine dayalı görevini de şöyle tanımlamıştır:

(Görevim) ***Türkiye'ye karşı bir Arap isyanını tahrik etmektir*** *ve onun için de Batılı olan dış görünüşümü gizlemek ve az da olsa Araplara benzemek zorundayım. Böylece kendimi bir çeşit yabancı sahne üzerinde, balo giysisi içinde, acayip bir dilde,* ***gece ve gündüz aktörlük yapan birisi olarak*** *görüyorum...*[63]

1918 yılının Eylül ayında, 4. Osmanlı Ordusu'na yönelik düzenlenen bir saldırıda Lawrence, adamlarına hiçbir esir alınmaması emrini vererek **5 bin Osmanlı askerinin kafalarını kestirmek suretiyle** bir katliama daha imza attı.[64] Aynı yılın sonunda beraberindeki katil güruhuyla birlikte karışıklık içindeki Şam'a girerek terör estirdi.

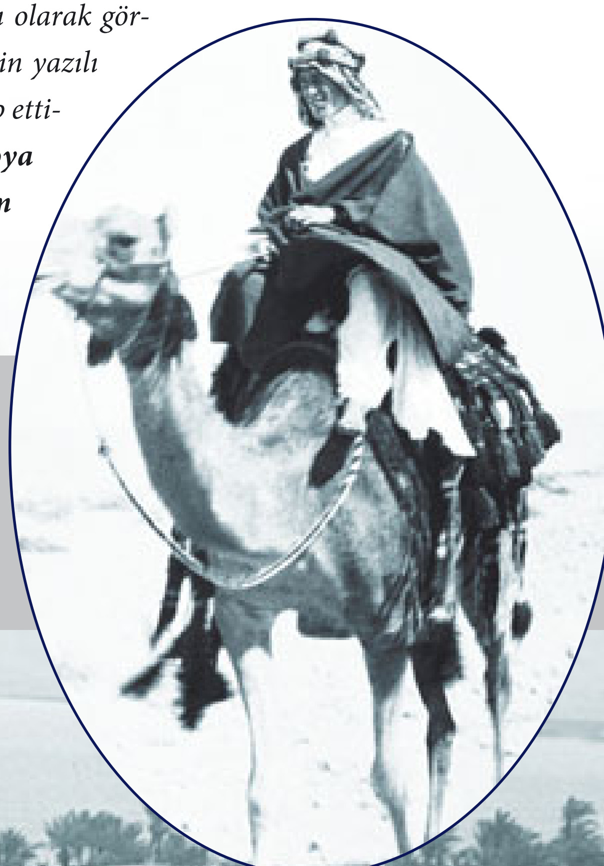
Lawrence, 1918 yılı Ekim ayında İngiltere'ye dönmek üzere yola çıktı. Hareket etmeden önce, 4 Ekim'de Binbaşı R. H. Scott'a Kahire'den gönderdiği bir mektupta şöyle diyordu:

Acayip, küçük bir gruptuk, ama ***Ortadoğu'da tarihin seyrini değiştirdiğimizi*** *sanıyorum.*[65]

Lawrence, *Seven Pillars of Wisdom (Hikmetin Yedi Sütunu)* adlı kitabının önsözünde, İngiliz derin devletinin ve bu derin güçlerin temsilcisi olarak kendisinin, Türklere karşı ayaklandırmak için Arapları nasıl yalan vaatlerle kandırdıklarını şöyle anlatır:

> *(İngiliz) Kabinesi, daha sonra* ***Araplara özerklik verileceği kesin sözleriyle*** *onları bizim için çarpışmak üzere ayaklandırdı. Araplar, kuruluşlara değil, kişilere inanırlar. Beni, İngiliz yönetiminin özgür bir ajanı olarak gördüler ve benden, o yönetimin yazılı vaatlerini onaylamamı talep ettiler.* ***Böylece, bu komploya katılmak zorunda kaldım*** *ve sözümün değeri ne ise,*

Ajan T.E. Lawrence, Akabe Körfezinde bir kısım çapulcu Arapları isyana teşvik ettiğinde, İngiliz donanması da bu isyanı desteklemek için Akabe kıyılarına gelmişti.

onlara, ödüllerini alacakları yolunda güvence verdim. ***Savaşı kazanırsak, bu sözlerin yerine getirilmeyeceği (kağıt üzerinde kalacağı) ta başlangıçtan belli idi*** *ve ben, Arapların dürüst bir danışmanı olsaydım, onlara, bu gibi şeyler için çarpışarak hayatlarını tehlikeye sokmamaları; evlerine dönmeleri öğüdünü verirdim. Doğuda ucuz ve süratli bir zafer kazanmamız için Arap yardımının gerekli olduğuna ve savaşı kaybetmek yerine, sözümüzde durmayarak kazanmamızın daha iyi olacağına inanarak, bu hilenin tehlikesini göze aldım.*[66]

Bu hileyi çok geç anlayan ve Osmanlı'ya karşı isyan başlatarak Müslüman kanı akıtmış olan Mekke Şerifi Hüseyin'in oğlu Emir Faysal, kendisine sunulan vaatlerin hiçbirinin gerçekleşmediğini görünce İngiliz derin devletinin oyununa geldiğini anlayıp şunları söyleyecektir:

Müslüman dünyasının önüne çıkamayacağım. *Kendilerinden Halife'ye karşı savaşmalarını, fedakarlık yapmalarını istedim. Oysa şimdi görüyorum ki,* ***amaçlarına hizmet ettiğimiz Avrupa devletleri, Arap ülkelerini bölüyorlar****.*[67]

Şerif Hüseyin-Faysal-Lawrence işbirliği, İslam alemine en büyük yıkım ve tahribatı yapan fitne odaklarından biri olmuştur. Bu işbirliği sonucunda başlayan Müslümanı Müslümana kırdırma stratejisi, İngiliz derin devletinin, yüzyıllardır geliştirip uyguladığı mühendislik planlarının ilk adımlarını temsil eder. Bu örnek, Müslümanlar arasında, tarihin her döneminde İngiliz derin devletinin hilelerine kanan ve küçük bir çıkar uğruna vatan hainliği yapmaktan çekinmeyen münafıkların bulunduğunu belgelemektedir. İngiliz derin devleti, İslam dünyası üzerindeki yıkıcı etkisini ancak ve ancak münafıkları kullanarak gösterebilmektedir. Bu yüzden Müslümanların, İslam aleminin selameti için en çok dikkat etmeleri ve uyanık olmaları gereken tehlike, İngiliz derin devletinin şeytani oyun ve tuzaklarına sürüklenmiş olan münafıklardır.

İngilizlerin Gasp Ettiği Osmanlı Gemileri ve İade Etmediği Paralar

I. Dünya Savaşı'nın ilk zamanlarında savaşa daha katılmamış olan Osmanlı Devleti, donanmasını güçlendirmek amacıyla İngiltere'ye 3 adet büyük savaş gemisi sipariş etti ve bunların paralarını da peşin ödedi. "Sultan Osman", "Sultan Reşad" ve "Fatih" adları verilen bu 3 savaş gemisi o dönemde İngilizlerin geliştirdiği "dretnot" tipi gemilerdendi.

Bu tip gemiler 20. yüzyılın başlarında hizmete giren ve denizcilik tarihinde yeni bir çığır açan ileri teknolojiye sahip gemilerdi. Eski model savaş gemilerine göre daha hızlı hareket edebilen, tek başına adeta yüzen bir filo niteliğine sahip modern gemilerdi. Bu gemiler Osmanlı donanmasının güçlenmesi ve denizlerde yenilgiye uğramaması bakımından son derece önemliydi. Zira 1900'lerin başlarında kara ulaşımı yeterince gelişmediği için askeri üstünlük, denizlerde üstün olmakla doğru orantılıydı.

Gemi satın alabilmek için Osmanlı Devleti'nin mali kaynakları yeterli olmadığından, o dönemde geniş çaplı bir bağış kampanyası düzenlenmişti. Zamanın imkanlarıyla kahvelerde, halkın toplandığı yerlerde, müsamere ve eğlencelerde sürekli olarak bu iş için para toplanıyordu. Öğrenciler dahi ellerine verilen kumbaralara para atarak bağışta bulunmuşlardı. Önemli para yardımlarında bulunanlara "*Donanma İane Madalyası*" adı altında bir de madalya veriliyordu. 1909 yılında kurulan Donanma-yı Osmanî Muavenet-i Millîye Cemiyeti, söz konusu gemilerin satın alınması için yardım kampanyaları düzenlemiş, gösteriler tertiplemiş ve ürün satışı gerçekleştirmişti.

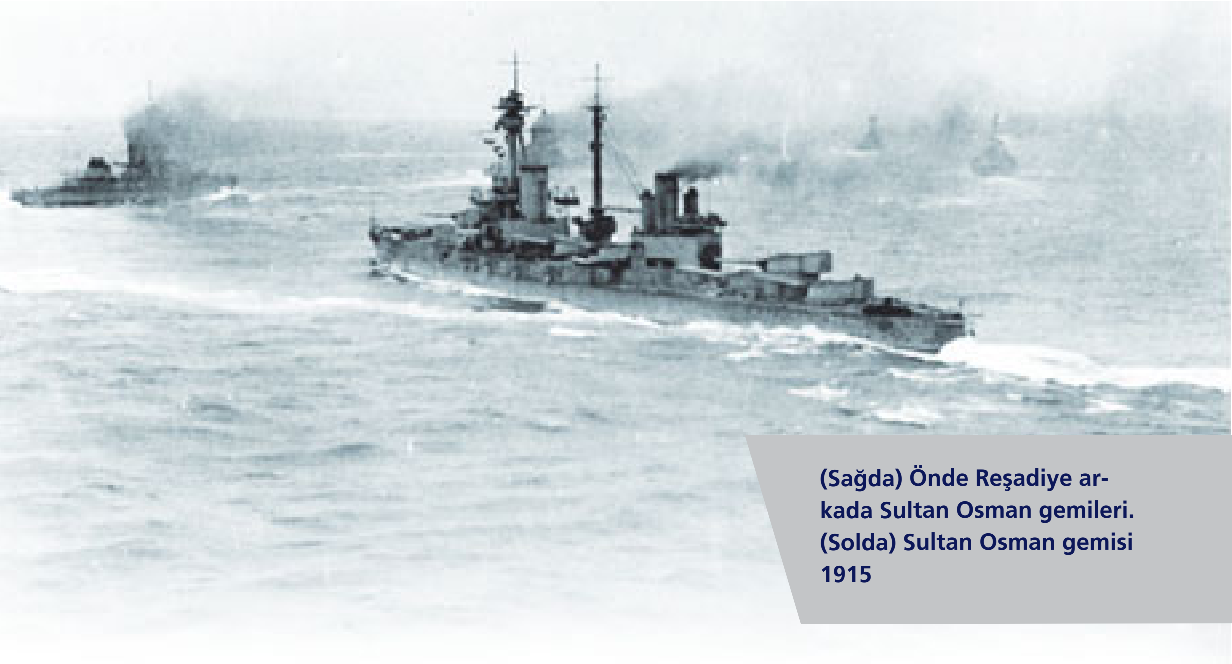
"Sultan Osman" dretnotu, aslında başlangıçta Brezilya'nın siparişi üzerine yapımı tamamlanan "Rio de Janeiro" gemisiydi. Ancak Brezilya ödemesini yapamadığı için, üretici İngiliz Armstrong şirketinin ihaleyle satışa çıkardığı gemiyi Osmanlılar satın almıştı. Kaptanının kimliği bile saptanmıştı: Hamidiye'nin efsanevi kahramanı Rauf Bey.

27 Temmuz 1914'te Osmanlı Devleti'ni temsilen Rauf Bey, Sultan Osman gemisini teslim almak üzere İngiltere'nin Newcastle şehrine gitti. Ancak işler beklenmedik bir biçimde gelişti. Çok önceden savaşta Osmanlı'yı düşman saflarına almayı planlamış olan İngiliz derin devleti temsilcileri, kısa zaman sonra kendi donanmalarının karşısına çıkacak böyle üstün özelliklere sahip bir gemiyi teslim etmek istemiyorlardı.

Churchill, Sultan Osman'a el koymanın çok büyük bir diplomatik skandala neden olacağını biliyordu; ancak her şeye rağmen, 3 Ağustos 1914'te Sultan Osman ve Reşadiye gemilerine İngilizlerin el koyduğunu resmi olarak açıkladı.

Özetle İngilizler, Osmanlı'ya ait olan gemileri, henüz gemilere Türk bayrağı çekilmeden apar topar gasp ettiler. Gemileri teslim etmedikleri gibi, tamamen haksız ve kanunsuz bir biçimde, tamamı peşin ödenmiş olan **12 milyon İngiliz altını** tutarındaki bedeli de iade etmediler. Daha doğru bir ifadeyle, bu parayı görülmemiş bir pervasızlıkla alenen çalmış oldular.

(Sağda) Önde Reşadiye arkada Sultan Osman gemileri. (Solda) Sultan Osman gemisi 1915

Dönemin Başbakanı Rauf Orbay anılarında konuyla ilgili şu açıklamayı yapar:

> ***Geminin son taksiti olan yedi yüz bin lira da ödenmişti***. *İşleri bir an önce bitirmek için denemelerin bir kısmından vazgeçerek, fabrika ile 2 Ağustos 1914 günü geminin bize teslimi konusunda anlaşmıştık. Fakat parayı verişimizin ertesi günü için kararlaştırılan* ***sancağımızı çekme töreninden yarım saat önce İngilizler, Sultan Osman'a el koydular...*** *Gerektiği şekilde şiddetle protesto edildiyse de kimse oralı olmadı...*[68]

Sultan Osman gemisi derhal İngiliz donanmasına katıldı ve ismi "Agincourt" olarak değiştirildi. Reşadiye ise Erin ismini aldı, ancak 22 Ağustos'ta seyre hazır olan Erin'in denenmesinde silahlarının iyi çalışmadığı görüldü. Başarılı biçimde onarılamadığı ve bir daha da kimseye satılamayacağı için 1922 yılında gemi sökücüler tarafından parçalandı.

Rauf Orbay konuyla ilgili açıklamalarına şöyle devam eder:

Sonra, Dünya Savaşı iptidasında (başlangıcında), henüz bizim harbe girmediğimiz günlerde ***inşaları tamamlanıp bedelleri de tarafımızdan tamamen ödenmiş olduğu halde memleketimize getirilecekleri sırada İngilizlerin el koymuş oldukları Sultan Osman, Sultan Reşad ve Fatih dretnotlarımızın, tahminen 12 milyon İngiliz altını tutarı bedellerinin geri verilmesi meselesi vardı. Bu, İngilizlerin sarih borcu idi...***[69]

Bu, İngilizlerin sarih borcu idi, ama Lozan Antlaşması'nın 58. maddesi gereğince Türk tarafı bu haktan, muhtemelen İngiliz derin devletinin baskısı sonucu, ilginç bir biçimde feragat etmişti. Lozan Antlaşması'nın söz konusu 58. maddesi günümüz Türkçesi ile şöyledir:

Bir yandan Türkiye ve öte yandan (Yunanistan dışında) öteki Bağıtlı (sözleşmeli) Devletler, bu Devletlerle (tüzel kişileri de kapsamak üzere) uyruklarının, 1 Ağustos 1914 tarihiyle ***İşbu Antlaşmanın yürürlüğe giriş tarihi arasındaki süre boyunca uğramış oldukları, gerek savaş eylemleri, gerekse zoralım, haciz, dilediği gibi kullanma ve el koyma tedbirlerinden doğan kayıp ve zararlardan dolayı her türlü parasal istemde bulunma hakkından karşılıklı olarak vazgeçerler.***[70]

Bu madde, gerçekte İngilizlerin yaptığı söz konusu gaspı kapsamamaktadır. Zira dönemin İngilizlerinin tüm dünya önünde işlediği aleni hırsızlık suçu, Osmanlı'nın tamamen savaş dışında olduğu bir dönemde gerçekleşmiştir. Bu eylem, iki ülke arasındaki ticari bir alım satım ilişkisinden başka bir şey değildir. Olayın herhangi bir savaş kaybıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Dolayısıyla Lozan'ın bu hükmü, söz konusu gasp için geçerli olmamalıdır.

Durum bu kadar açıkken, İngiliz derin devleti, o dönemde işlediği bu gasp suçunu savaş kaybı kapsamına sokabilmiştir. Sonuçta, Britanya Hükümeti'nce 1914 yılında haksız ve hukuksuz bir şekilde el konulan savaş gemileri için ödenmiş bulunan paradan Lozan'da feragat edilmiştir.

O dönemde söz konusu dolandırıcılık operasyonunu yöneten kişi ise İngiliz derin devlet yapılanmasının en sadık ve ateşli elemanlarından biri olan Winston Churchill'dir.

İngiliz Derin Devletinin Büyük Hezimeti: "Çanakkale Savaşı"

Daha önce detaylı belirttiğimiz gibi I. Dünya Savaşı, İngiliz derin devletinin kurguladığı mühendislik çalışmalarından biriydi ve planlandığı gibi de yürümüştü. Savaş öncesi İngiltere, henüz gündemde dahi olmayan savaş için tüm hazırlıklarını yapmıştı. Kömürle işleyen gemilerini benzinlilerle değiştirdi. 18 adet yeni tanker yaptırıp denizaltı ve uçak filolarını kurdu. 1911'lerden itibaren geniş çaplı tatbikatlarla deniz kuvvetlerini harekata hazır hale getirdi. Çıkacak savaşta Fransa'nın da tam desteğini almaya yönelik gerekli diplomatik girişimleri gerçekleştirdi. Sonuçta, I. Dünya Savaşı'nın başladığı 1914 yılına gelindiğinde, İngiliz donanması önceden alınmış olan önlemlerle mükemmel bir duruma getirilmişti.

I. Dünya Savaşı öncesinde, İngiliz donanmasındaki tüm bu hazırlık ve yenilenme sürecinin tasarlayıcısı, dönemin Donanma Bakanı Winston Churchill'di. Büyük bir Türk ve Müslüman düşmanı ve İngiliz derin devletinin sadık elemanlarından biri olan Churchill, aynı zamanda Çanakkale Savaşı'nın da baş mimarıydı. Churchill, daha Osmanlı Devleti fiilen savaşa girmeden önce, 1914 yılı Eylül ayında Çanakkale Boğazı'nın donanmayla geçilerek İstanbul'un işgal edilmesini öngören bir projeyi Başbakan Herbert Asquith'e iletmişti. Churchill'in planına göre, İstanbul'un işgal edilip düşürülmesi ile Osmanlı İmparatorluğu hızlı bir yenilgiye uğratılacaktı.

Cephe için yeni planlar yapılırken İtilaf Donanması, 18 Mart günü Amiral John de Robeck komutasındaki 16 savaş gemisinden oluşan dev bir donanma ile Çanakkale'yi geçmeye kalkıştı. Ancak tüm gemiler, Nusret Mayın Gemisi'nin boğazın Çanakkale tarafına yerleştirdiği mayınlarla etkisiz hale getirildi. Mayınlarla ağır bir yenilgi yaşayan İtilaf Donanmasına Osmanlı topçularının isabetli top atışları da eklenince İngilizlerin

(Üstte solda) İngiliz ve Fransız keşif uçaklarının tabyalarımızın yerini öğrenmek amacıyla Boğaz üzerinde yaptıkları keşif uçuşları.
(Altta sağda) İngiliz ve Fransız birliklerinin tabyalarımızı bombalamasıyla resmi olarak başlayan Çanakkale Savaşı.

deniz yoluyla Çanakkale'den kolayca geçme hayalleri hüsranla sonuçlandı. 18 Mart 1915'te Çanakkale Boğazı'nda yaşanan hezimet, İngilizlerde büyük şaşkınlık yarattı.

Britanya, Fransa ve Anzak kuvvetleri her ne kadar çıkarma yaptıkları sahillerde köprübaşları oluşturmayı başardılarsa da, Osmanlı kuvvetlerinin dirençli savunmaları ve karşı taarruzları sonucunda Gelibolu Yarımadası'nı işgal edemediler. Türk savunmasını aşamadılar ve büyük kayıplar verdiler.

Hem denizde hem de karadaki savaşlarda yaşanan büyük hayal kırıklığı ve verilen kayıplar sonucu, İtilaf Devletleri'nde, Çanakkale Cephesi'nin kapatılması fikri ağır bastı. İngiliz ordu komutanlarından General Charles Monro, cephede yaptığı incelemelerin ardından Londra'ya, 'Gelibolu tahliye edilmelidir' raporunu bildirdi. Tüm bu gelişmelerin sonucunda İngiliz, Anzak ve Fransız kuvvetleri Gelibolu Yarımadasını 1915 yılı Aralık ayı içinde tahliye ettiler. 7 Aralık'ta cephenin kapatılması kararı alındı; 10 Aralık'ta tahliye işlemleri başladı; 27 Aralık 1915'te ise Gelibolu'da hiçbir İtilaf Devleti askeri kalmamıştı.

İngilizlerin kendi kaynaklarında işledikleri Çanakkale katliamının korkunç bilançosu şöyle belirtilir:

> *Dokuz ay kanlı kıyımın yaşandığı, Gelibolu Yarımadası'nı almak için düzenlenen operasyonda, 29 bin İngiliz ve İrlandalı ile 11 bin Avustralyalı ve Yeni Zelandalı asker dahil yaklaşık 58 bin asker hayatını kaybetti. Dahası, kendi anavatanlarını çetince savunan 87 bin Osmanlı askeri de yaşamını yitirdi. Her iki taraftan en az 300 bin asker de ağır yaralandı.*[71]

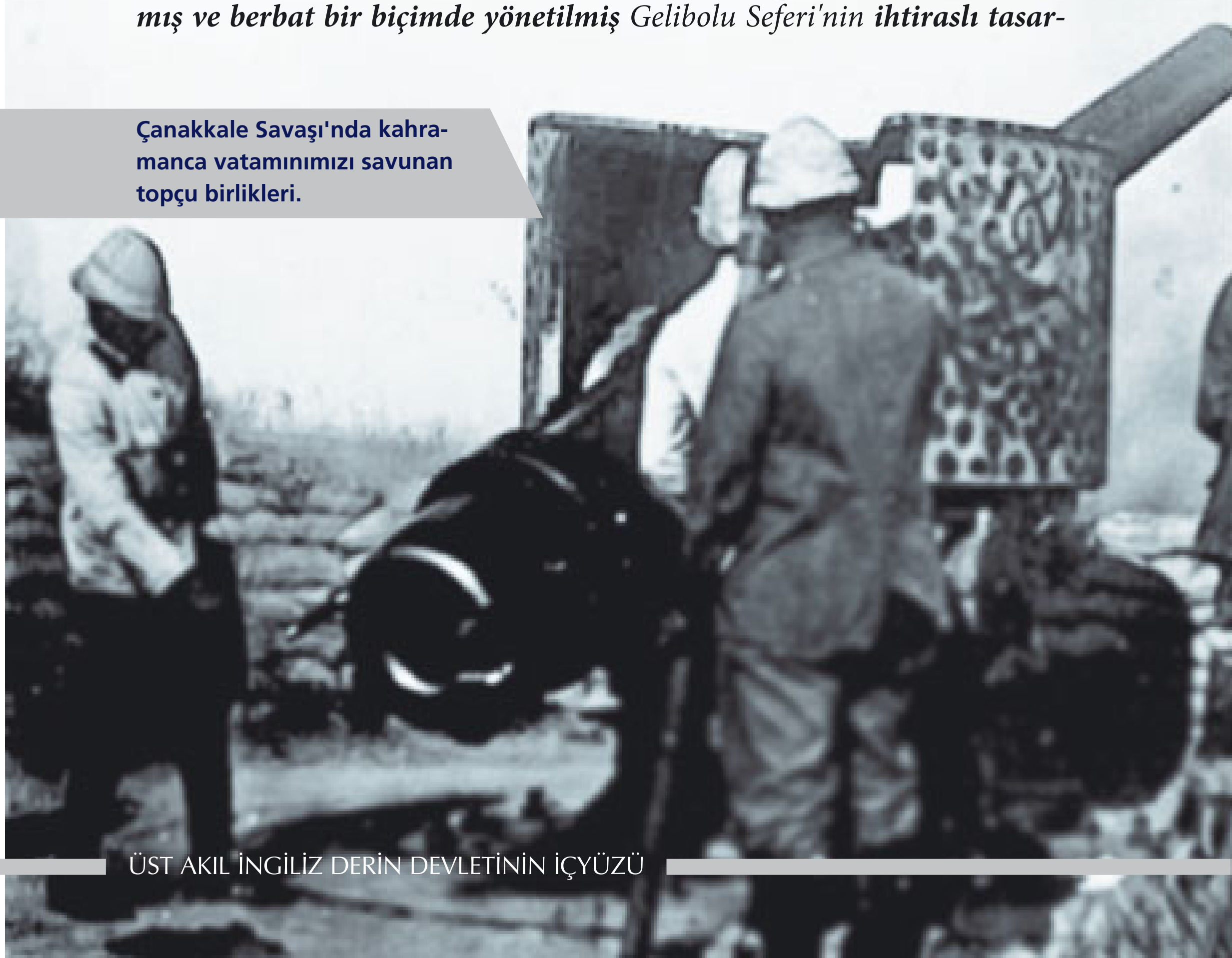
Çanakkale Savaşı sırasındaki düşman uçakları. Denizden ve havadan yapılan saldırılar, Türk askerinin azminin önüne geçememiştir.

Çanakkale Hezimetinin Baş Aktörü Churchill

İngiliz emperyalizminin büyük bir savunucusu olan Winston Churchill, I. Dünya Savaşı sırasında Rusların ilk fırsatta İstanbul'a inerek Boğazları ele geçireceğini tahmin ediyordu. Bu nedenle, erken davranıp ilk hamleyi yapan kendisi olmak istedi. Böylece İstanbul'u fethederek tarihe geçeceğini düşünüyordu.

Türklerin manevi gücünü göz ardı eden Churchill, modern silahlarla donatılmış güçlü İngiliz zırhlıları Boğaz'da göründüğünde, Türklerin hemen teslim olacağını zannetmişti. Bu büyük hatanın bedelini de, önce denizde, sonra da karada hiç beklemediği bir hezimetle ödedi.

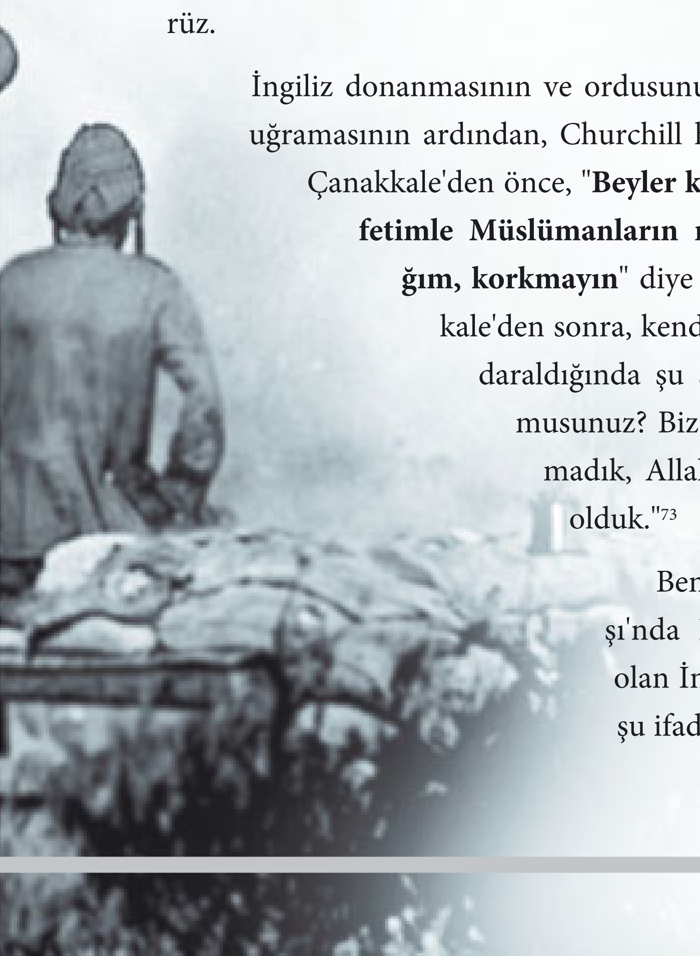
İngiliz *The Guardian* gazetesinin internet sitesinde yayınlanan, "*Gelibolu'yu hatırlamak: Kanlı kıyımın ortasında yiğitliği onurlandırmak*" başlıklı makalenin yazarı Jon Henley, Churchill'den, "***Çok kötü planlanmış ve berbat bir biçimde yönetilmiş*** *Gelibolu Seferi'nin* ***ihtiraslı tasar-***

Çanakkale Savaşı'nda kahramanca vatamınımızı savunan topçu birlikleri.

***layıcısı*"** olarak söz eder.[72] Churchill'in bu boş ihtirasını vurgulayan Henley'in kendisi de çok iyi bilmektedir ki, Çanakkale hezimeti, savaşın kötü yönetilmesinden çok, Mustafa Kemal Atatürk'ün inancı, azmi ve Türk halkının imani şevki nedeniyle gerçekleşmiştir.

İngiliz ordusunun Çanakkale'de Türklerden aldığı tarihi yenilginin baş sorumlusu Churchill, bu fiyaskonun ardından görevinden istifa etti (Aralık 1915). Lloyd George başbakan olunca, 1917'de Churchill yine bir süreliğine Levazım Bakanlığı'na getirildi ve bazı kesintilerle de olsa politik hayatına devam etti. İlginç olan, sorumlusu olduğu Çanakkale hezimetine rağmen, Churchill'in politikaya geri dönebilmiş olmasıdır. Bunun nedeni de, kendisinin İngiliz derin devletinin sadık bir –İngilizlerin kendi deyimleriyle– "**İngiliz Buldogu**" olmasından başka bir şey değildir. Nitekim İngiliz derin devletinin başlattığı bir sonraki dünya savaşı sırasında İngiltere'ye baktığımızda, başta yine Churchill'in olduğunu görürüz.

İngiliz donanmasının ve ordusunun Çanakkale'de ağır yenilgiye uğramasının ardından, Churchill hakkında soruşturmalar açıldı. Çanakkale'den önce, "**Beyler korkmayın. Ben şu deniz kıyafetimle Müslümanların merkezi İstanbul'da oturacağım, korkmayın**" diye böbürlenen Churchill, Çanakkale'den sonra, kendisine yöneltilen suçlamalardan daraldığında şu sözleri söylemişti: "Anlamıyor musunuz? Biz Çanakkale'de Türklerle savaşmadık, Allah ile savaştık. Tabi ki mağlup olduk."[73]

Benzer şekilde, Çanakkale Savaşı'nda İtilaf Devletlerinin komutanı olan İngiliz General Ian Hamilton da şu ifadeleri sarf etmişti:

Allah yolunda öldürülenleri sakın 'ölüler' saymayın. Hayır, onlar, Rableri Katında diridirler, rızıklanmaktadırlar. (Al-i İmran Suresi, 169)

ÇANAKKALE

Bizi Türklerin maddi gücü değil, manevi gücü mağlup etmiştir. Çünkü onların atacak barutu bile kalmamıştı. ***Fakat biz gökten inen güçler ile mücadele ettik. Sanki biz daha buralara gelmeden, akıbetimiz kararlaştırılmıştı ve şimdi de üzerimizde icra ediliyordu***.[74]

Churchill'in Çanakkale'de Türklere Karşı Zehirli Gaz Kullanma Planı

Churchill'in notlarının yer aldığı "Churchill Archives Centre"dan (Churchill Arşiv Merkezi) edinilen belgelere göre, dönemin Savaş Bakanı Churchill, Türklerin "***insan değil, barbar olduklarını ve bu nedenle de üzerlerinde zehirli gaz kullanılabileceğini***" hezeyanını savunmaktadır. Kendisine muhalefet eden Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne yazdığı ikna mektubunda da "***Medeni olamayan barbar kabilelere karşı zehirli gaz kullanabiliriz. Üstelik düşmanın bunu üretme ve kullanma kapasitesi yokken zehirli gaz kullanılmasından yanayım***" diyordu. Winston Churchill'in kendisine, bunun bir insanlık suçu olacağını söyleyerek itiraz edenlere cevabı ise "*Türklerin insan olmadığı, barbar ve gelişmemiş bir kavim olduğu" yönündeydi.*[75] (Necip ve saygın Türk milletini tenzih ederiz)

Churchill'e göre zehirli gaz, İngiltere'nin elinde olan gelişmiş bir silahtı. Churchill açıkça, "***Barbar bir kabileye karşı silahlarımızın bütün avantajlarından niçin yararlanmayalım ki***?" demekteydi. Arşivlerde yer alan Churchill'in kaleme aldığı savaş komitesi belgesinde ise, Çanakkale'deki İngiliz askerleri için "gaz maskesi istediği" yer almaktadır.

Churchill Archives Centre, bu belgeyle ilgili açıklamasında şöyle demektedir: "***Çanakkale'deki askerler için ilave gaz maskeleri istenmektedir. Bu, Türklere karşı gaz kullanıldığının kanıtıdır...***" Ayrıca, Churchill'in bu tavrıyla İngiliz eski başbakanlarından William Ewart Gladstone'un "***Türklerin maymunla insan arası medeniyet yıkıcı barbarlar***"

olduğu yanılgısına da destek verdiği söylenmektedir. (Necip ve saygın Türk milletini tenzih ederiz)

Dönemin Osmanlı belgelerinde de, İngilizlerin, Çanakkale Savaşı'nda gaz kullandığı detaylı olarak açıklanmaktadır. Osmanlı Hariciye Nezareti (Dışişleri Bakanlığı) "***Müttefik ordusunun Çanakkale'de boğucu zehirli gazlar kullandığını***" belirtmiş ve İngiltere'den açıklama istemiştir.

Ünlü yazar Noam Chomsky de, Churchill'in "***kimyasal silahlar ve zehirli gazları modern Batı biliminin bir parçası***" olarak gördüğünü, Araplar ve Afganlar üzerinde de deneysel amaçlarla bunların kullanılmasını onayladığını ifade etmektedir.[76]

BBC'nin internet sitesinde yayınlanan, "**Winston Churchill'in kariyerindeki en büyük 10 tutarsızlık**" başlıklı makalede de Churchill'in düşmanlarına karşı zehirli kimyasal gaz kullanımını savunduğu şöyle geçmektedir:

> *Churchill, özellikle Kürtlere ve Afganlara karşı kimyasal silah kullanılmasını savunması nedeniyle eleştirilmektedir. 1919'da, bakanlık yaptığı dönemde yazdığı bir hatırasında, "**gaz kullanımı konusundaki bu çekingenliği bir türlü anlamıyorum**" demektedir. "**Medenileşmemiş kabilelere karşı zehirli gaz kullanılmasını kuvvetle destekliyorum**" diye de devam etmektedir.*[77]

Makalede, Churchill'in temsilcisi olduğu İngiliz derin devletinin, insanlık dışı, sadist kişiliğini yansıtan şu satırlar da yer almaktadır:

> *(Cambridge Üniversitesi'nde araştırma görevlisi ve Winston Churchill ve İslam Dünyası kitabının yazarı) Doctker, 'onun 1. Dünya Savaşı'nda **Osmanlı birliklerine karşı hardal gazı kullanılmasını desteklediğini** belirtmek de önemlidir' demektedir.*[78]

Mısır Seydibeşir Esir Kampında İngilizlerin Kasten Kör Ettiği Türk Esirler

Osmanlı Devleti, I. Dünya Savaşı'nda pek çok cephede savaşa girmiş ve bu cephelerde çok sayıda Türk askeri İngilizlere esir düşmüştü. İngilizlerin Türk esirleri tuttuğu kamplardan biri de Mısır'da, İskenderiye şehrinin 15 km kuzeydoğusundaki, tam adı "Seydibeşir Kuveysna Dört Numaralı Osmanlı Üserayı Harbiye Kampı" olan Seydibeşir Kampı'ydı.

Kamp Komutanı İngiliz Yarbay Coates idi. Kamptaki esirlerin sağlığıyla Doktor Yüzbaşı Gillespie yönetimindeki bir Ermeni doktor ile bir İngiliz onbaşı ve 5 İngiliz hemşire ilgileniyordu.

Bu kampta, 1918'de Filistin Cephesi'nde esir düşen 16. Tümen'in 48. Alayı'na bağlı Osmanlı askerleri tutuluyordu. Bu askerler, 12 Haziran 1920'ye kadar İngilizler tarafından iki yıl boyunca her türlü işkence, eziyet, ağır hakaret ve aşağılamaya maruz kaldılar.

Bir kaynakta, bu kampta esir tutulan Türk askerlerinin, İngilizlerin insanlık dışı uygulamaları sonucunda eziyet gördükleri ve şehit düştükleri şöyle anlatılır:

> *1 Ağustos 1919'dan itibaren İngilizler bütün Osmanlı esirlerine at ve katır eti vermeye başlamışlardı. Ağustos'un o müthiş sıcağında Mısır gibi son derece sıcak bir muhitte kokmuş at ve katır eti yemek mecburiyetinde kalmış olan zavallı askerlerimizin birçoğu bu yüzden dizanteriye ve bazıları da bir çeşit uyuza benzeyen ve İngiliz doktorları tarafından Pellegra diye adlandırılmış olan müthiş bir illete yakalanarak can vermişlerdir.*[79]

Kamptaki esir Türk askerlerine uygulanan vahşet yalnızca bununla sınırlı değildi. Tarihi kaynaklarda İngilizlerin bu kampta I. Dünya Savaşı'nda esir aldıkları Türk askerlerinin 15 bine yakın bir kısmını kasten kör ettikleri yer almaktadır. Bu akıl almaz vahşet, başta TBMM olmak üzere,

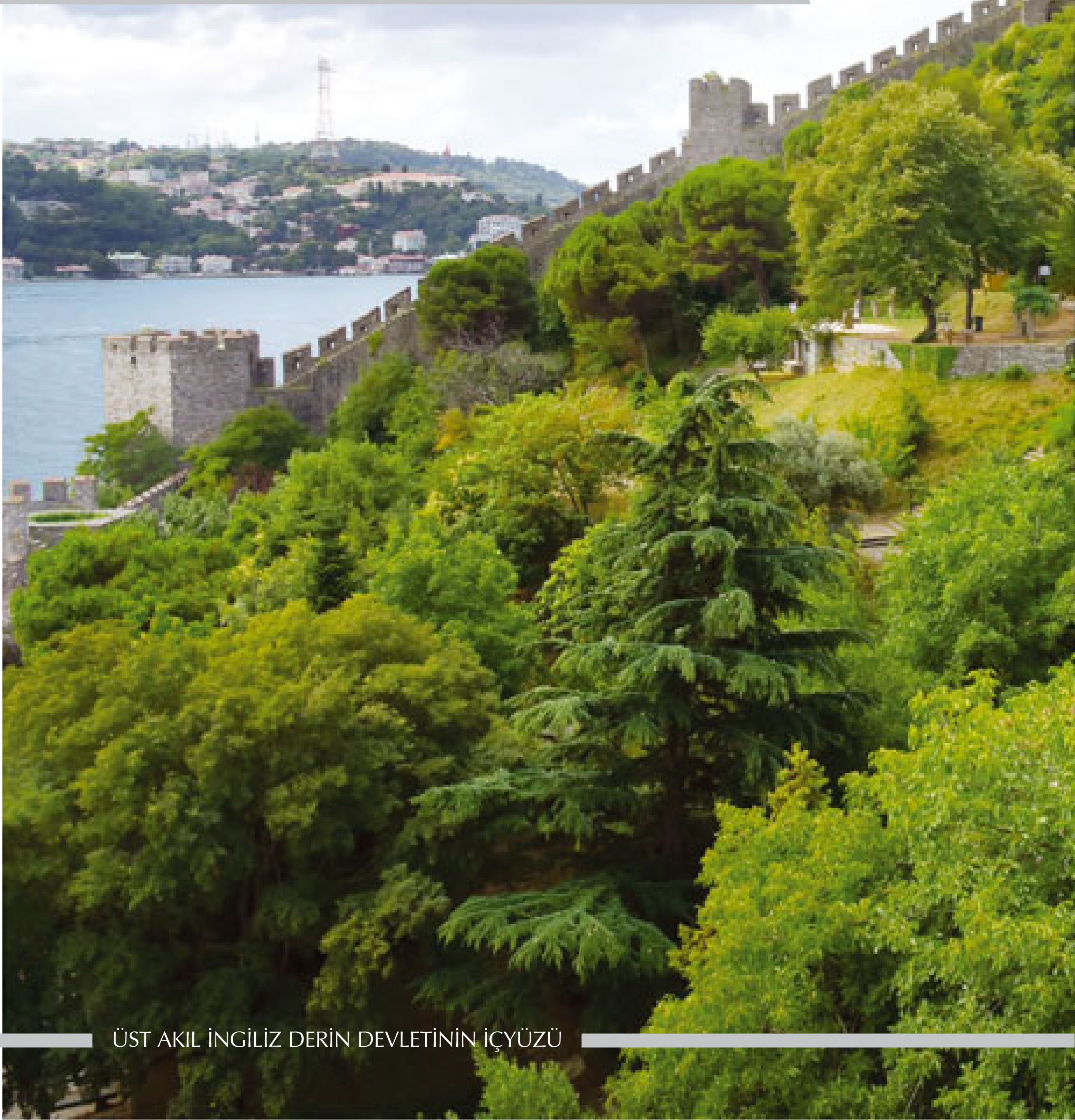
Türk kamuoyunda 1919, 1920 ve 1921 yıllarında önemli bir gündem konusu olmuştu.

Söz konusu iddiaların dayandığı iki önemli belge vardır. Bunlardan birincisi, 28 Haziran 1921 tarihli TBMM hükümet kararıdır. Kararda TBMM Başkanı olarak Mustafa Kemal Paşa'nın ve 11 bakanın imzaları yer almaktadır. Kararda şu ifadeler geçmektedir:

> *Malta'da mevkuf (tutuklu) bulunanlar ile* ***Mısır'da on beş bin esiri kasten malûl (sakat) bırakan İngiliz tabipleriyle garnizon kumandan ve zabitleri*** *hakkında Edirne Mebusu Şeref ve Faik beyler tarafından verilip, İcra Vekilleri Heyeti'ne tevdi ve tensip edilen (sunulan) ve Büyük Millet Meclisi Riyaseti Celilesi'nin 29.5.337 tarihli ve zabıt ve kavanin (kanun) kalemi 354/706 numaralı tezkere ile mürsel (gönderilmiş) takrir icra vekilleri heyetinin 28.6.337 tarihli içtimaında kıraat olunarak (okunarak) lazım gelen bu mütalaati fenniye (bilimsel araştırmaları) dermeyanı (ortaya konduğu) zımnında (için) Sıhhiye (sağlık) ve teşebbüsatı (girişimler) siyasiyede bulunmak üzere Hariciye Vekaleti'ne (Dışişleri Bakanlığına) takrir (önerge) sureti musaddakasının (onaylı sureti) lefiyle (ilişikte) işarı karagir olmuştur (bildirilmiştir). 28 Haziran 1337.*[80]

Bu belge, TBMM Hükümeti'nin, Mısır'daki esir kamplarında 15 bin esiri kasten sakat bırakan İngiliz doktorlarıyla, garnizon kumandan ve zabitleri hakkında siyasi takibatın başlatılmasına dair karardır. Diğer bir belge ise, Meclis'in 28 Mayıs 1921 Cumartesi günü yapılan 37. oturumunda Edirne milletvekilleri Faik ve Şeref beylerin verdikleri yazılı önergedir. Bu önergenin son kısmında Mısır'daki kamplarda "kasten kör edilen" Türk esirlerinden şöyle bahsedilmektedir:

Ve sakın Allah yolunda öldürülenlere "ölüler" demeyin; hayır onlar diridirler. Fakat siz bunun şuurunda değilsiniz. (Bakara Suresi, 154)

RUMELİ HİSARI, İSTANBUL

> *Mısır'da bilintizam (kasten),* **İngiliz'in** *tathirat-ı fenniye (ilaçla temizleme) bahanesiyle miktar-ı muayeninninden* ***(yeterli miktardan) fazla 'krîzol' banyosuna sokarak gözlerini kör ettikleri 15 bin vatan evlâdının üzerinde irtikab edilen (yapılan) bu cinayetin*** *müteammit (önceden tasarlayan) failleri olan İngiliz tabipleriyle garnizon kumandan ve zabitlerinin tecrim (suçlu ilan) edilmesini de ilave eyleriz...*[81]

Önergenin TBMM'de okunmasından sonra söz alan Mehmet Şeref Bey şu vahim gerçekleri açıklamıştır:

> *... Anadolu'nun, Rumeli'nin; bu vatanın namusunu müdafaa eden ve bu vatan için çarpışan çocukları,* ***İngiliz eline esir düştükleri zaman*** *doğrudan doğruya Mısır'a sevk edilmişlerdi.* ***Bunları mahsus izhar edilmiş (özel hazırlanmış) bir formüle, muzadı (karşıt) taaffün (kokuşmuş) maddeler içlerine, boyunlarına kadar sokuyorlardı... Fakat Türk çocuğu oraya girince, bir İngiliz neferi (eri) başına dikiliyor ve süngüsünü uzatınca, zavallı yavrucak, başını içeri çekiyor ve iki gözü kör oluyordu. İngilizler böylece 15 bin Türk'ün gözünü çıkarmışlardır****...*[82]

Milli Mücadele'nin başlarında, Mısır'daki Türk esirlerinin İngilizlerce kasten kör edildiği haberi, hem İstanbul hem de Anadolu basınında yoğun biçimde yer almıştır. Konya halkı bu olaya büyük tepki gösterir. Konya'da yayınlanan Öğüt Gazetesi, bu olayı sarsıcı ve çarpıcı başlıklarla halka duyurur.

Bunun üzerine, Anadolu'nun diğer yerlerinde de ciddi bir İngiliz nefreti ve karşıtlığı gelişir. Çok geçmeden, İstanbul'daki İtilaf Devletleri komutanlarından İngiliz Generali Milne'nin emriyle, Konya'daki Öğüt Gazetesi'nin kör edilen esirler konusundaki yayınları durdurulur. Sadece yayın durdurmakla da kalınmaz gazete de kapatılır.

Bunun üzerine olayla bizzat Ankara'ya yeni gelen ve burada Milli Mücadele'yi örgütleyen Mustafa Kemal Paşa ilgilenir. Öğüt Gazetesi'nin kapatılma olayını ve sebebini öğrenir öğrenmez Konya Valiliğine, Heyet-i Temsiliye adına bir telgraf çeker. Telgrafta, İngilizler tarafından Türk basınına yapılan baskı ve saldırıları kınayarak, bu girişimin halk tarafından yapılacak bir miting ile şiddetle protesto edilmesinin gerekliliğini beyan eder.[83]

Bir başka tarihi kaynakta da, Gaziantepli eski Defter-i Hakanı (Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü) memurlarından Eyüp Sabri Bey'in Ankara'da, 1922 yılında, "Bir Esirin Hatıraları" adıyla yayımlanan kitabında, Mısır'daki hastanelerde İngilizlerin gözetiminde Türk esirlerine yapılan zulüm ve işkenceler etraflıca anlatılmıştır. Eyüp Sabri Bey, Mısır'da İngilizlerin denetimindeki Heliopolis kampında kaldığı sırada bizzat yaşadığı olayları anlattığı bir bölümde, Türk esirlerini "kasten kör etme" vakalarını şöyle aktarmaktadır:

Lâkin bunlara (hastanedeki doktorlara) fevkalade yüz ve selâhiyet (yetki) verilmiş olduğundan, ***mel'unlar hareketlerinde serbest kalmışlar ve arzuları veçhile (istedikleri gibi) biçare ve masum evlatlarımızın, yani taht-ı esarette bulunan bu bigünah (günahsız) askerlerimizin, bağırta bağırta gözlerini oymuşlardı****r. Bu cinayetlerin mesuliyeti kime ait olacaktır? Faillerine olmakla beraber,* ***müsebbibi (sebep olanı) olmak itibarıyla bittab (elbette) bütün İngiliz Hükümetine*** *ait olacağını her vicdan takdir edecektir.*

Abbasiye hastanesinde... ***tabiplerin, ellerinde miller ve kolları dirseklerine kadar sıvalı olduğu halde sabahtan akşama kadar işleri güçleri Türk askerlerine ameliyat yapmak ve onların gözlerini çıkarmak*** *olmuştur. Birçok Mısırlı dindaşlarımızın ve umum üseranın (halktan esirlerin) ifadelerine nazaran bu göz ameliyatı evvelce de vuku bulur ise de, mütarekeden biraz evvel bilhassa sonra,* ***İngilizlere galibiyet gururu geldikten sonra*** *pek ziyade ilerlemiş olduğu*

anlaşıldığı gibi, ***bizim oraya gittiğimiz zamanlarda şiddetle devam etmekte olduğu*** *bizzat müşahede edilmiştir.*[84]

Türklere karşı uygulanan bu zulüm ve vahşet örnekleri İngiliz derin devletinin deccaliyetin kalesi olduğunun önemli göstergelerinden biridir. Bu zulümler Türk kamuoyunda ve hükümetinde çok büyük öfke ve tepki doğurmakla birlikte, o tarihlerde tüm güç ve imkanlar devletin ve milletin bekasına seferber edildiğinden bu rezaletlerin üzerine gitme fırsatı olmamıştır.

Sonuçta da bu zulümler ne acıdır ki, İngiliz derin devletinin tarih boyunca işlediği tüm diğer suçlarda olduğu gibi zaman içinde örtbas edilmiş, yalanlanmış ve tarihin tozlu sayfaları arasında yerini almıştır.

Lozan Barış Görüşmeleri'nde, esir mübadelesi konusu görüşülmesine rağmen, kasten kör edilen 15 bin Türk esirin durumunun görüşüldüğüne dair bir belge bulunmamaktadır. Bu durum, İngiliz derin devletinin gerçek yüzünü gizleme adına ne tür entrika, baskı ve tehdit yöntemleri kullanabileceği hakkında önemli bir fikir vermektedir.

İngilizlerin Unutturmak İstediği Türk Zaferi: Kut'ül Amare

Kut'ül Amare yenilgisi, İngilizlerin I. Dünya Savaşı'nda Çanakkale'den sonra uğradıkları ikinci büyük bozgundur. Kut-ül Amare zaferinin kazanılmasında özellikle Kürt aşiretlerin, bir kısım Arap aşiretlerinin ve hatta Şii Arap aşiretlerinin önemli rolü olmuştur. Önemli Şii aileleri Osmanlı'yla ortak hareket etmişlerdir.

Büyük hayallerle ve çetin kuvvetlerle Çanakkale'yi işgale kalkışan İngilizler, bir yandan da diğer Osmanlı topraklarını adım adım işgal etme planları peşindeydi. Ancak, Çanakkale'de aldıkları ağır yenilgiden sonra ağırlıklı olarak Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Irak cephelerine kuvvet kaydırarak bölgenin kalbi olan Bağdat'ı ele geçirme harekatına giriştiler.

Bu amaçla, 1914'te Basra'yı işgal ederek Irak cephesini açmış olan İngiliz birlikleri 24 Temmuz 1915 günü General Townshend komutasında Bağdat'a doğru ilerlemeye başladı. Bu ilerleyiş karşısında Irak Umum Kumandanı Nurettin Bey komutasındaki birlikler 28 Eylül 1915 tarihinde Kut'ül Amare bölgesine çekildi ve peşlerinden gelen İngiliz birlikleri Kut şehrini işgal etti.

Ardından İngiliz birlikleri yeniden Bağdat üzerine iki koldan ilerlemeye başladı. Bu birlikler Selmanpak'ta Nurettin Bey komutasındaki birlikler tarafından durduruldu. İngilizler tekrar Kut'ül Amare'ye geri çekilmek zorunda kaldı. Karşı saldırıya geçen Osmanlı birlikleri 5 Aralık günü Kut'ül Amare önlerine geldi. Aralık ayı boyunca Kut'ül Amare'de sıkıştırılan İngiliz birlikleri şiddetli çarpışmalar sonrasında kuşatılarak çember içine alındı.

Kut'ül Amare, İngilizlere karşı ecdadımızın elde ettiği büyük bir zaferdir.

Kuşatmayı yarmak için İngiliz birlikleri zaman zaman takviye aldılarsa da başarılı olamadılar. Nehirlerden yapılan cephane ve yiyecek yardımı yeterli olmadığından şehirde sıkışıp kalan İngiliz ordusu, hem saldırı esnasında hem de açlık ve hastalıktan dolayı büyük kayıplar verdi. İngilizler Mart başında tekrar taarruza geçtiler. 8 Mart 1916'da İngilizler, Sabis (Dujaila) mevkiinde, Miralay (Albay) Ali İhsan Bey (Sabis) komutasındaki 13. Kolordu'ya hücum ettilerse de, Sabis Meydan Muharebesi olarak da tarihe geçen çatışmalarda 3.500 asker kaybederek geri çekildiler.

22 Nisan günü, İngiliz birlikleri General Townshend komutasında 5 bin kişilik bir birlikle hücuma geçtiler, ancak bundan da bir sonuç alamadılar ve 3 bin kişilik bir kayıp vererek geri çekildiler. Bütün bunlar olup biterken İngiliz derin devleti elemanları her türlü yolu deniyor ve hayasızca **kuşatmanın kaldırılması için Halil Paşa'ya rüşvet teklif edi-**

yorlardı. Zira kuşatma biraz daha devam ederse, zaten bitik ve perişan durumda olan İngiliz ordusu tümüyle yok olmaktan kurtulamayacaktı.

2 Aralık 2015 tarihli *The Telegraph*'ın internet sitesinde yer alan bir makalede Patrick Sawer, o dönemde Kut'ül Amare'de savaşmış ve Türklere esir düşmüş Teğmen Henry Curtis Gallup'un günlüklerinden notlar aktarmaktadır. Yazının başında Patrick Sawer, I. Dünya Savaşı'nda İngilizlerin, birçok Osmanlı toprağı gibi Irak'ı da işgal etme amacında olduklarını belirtmektedir. Sawer, İngiliz derin devletinin sinsi ve ikiyüzlü politikasını ve bunun sonuçlarını şu sözlerle açıklamıştır:

> *Petrolü* ***koruma altına alma ve Irak'ı Türklerden özgürleştirme*** *misyonuyla başlayan şey, Britanyalı ve Hintli askerlerin esarette ölmeleriyle birlikte kepazelikle sonuçlandı.*[85]

Kut'ül Amare Zaferi, ülkemizde 1952 yılına kadar Kut Bayramı olarak kutlanmıştır. 29 Nisan tarihi bundan sonra da bayram olarak kutlanmalıdır.

Bu ifadeden de anlaşılabildiği gibi, İngiliz derin devleti, tarihin her döneminde entrika ve hilelere başvurarak masum halkı kandırmakta ve kapsamlı savaşlar çıkarmaktan çekinmemektedir. O dönemde, milletleri kan ve ateş denizinde boğarak 9 milyon ölü, 30 milyon kayıp, sakat ve yaralının ortaya çıkmasına yol açan İngiliz derin devletinin zihniyetinde bugün de değişen bir şey yoktur. Bugün, özellikle Ortadoğu'da, ülkeleri **KORUMAK**, buraları **ÖZGÜRLEŞTİRİP**, onları barış ve demokrasiyle tanıştırmak iddiasıyla milyonlarca masum Müslümanı, başlarına bombalar yağdırarak şehit eden, on milyonlarcasını da dul, yetim, öksüz, mülteci, hasta, sakat ve yaralı haline getiren "üst-akıl", İngiliz derin devletidir.

Makalede, Teğmen Henry Curtis Gallup'un günlüklerinden yola çıkarak, İngilizlerin Kut'ül Amare hezimetleri ile ilgili şu bilgiler aktarılmaktadır:

(Kut ül Amare) Açlıktan ölmek üzere oldukları için kendi atlarını yemeye mecbur kalan birlikleriyle ve uğursuz bir kurtarma girişimi sırasında ölen daha binlercesiyle, ***Britanya Ordusu'nun en kötü bozgunlarından biridir****.*[86]

Yazıda, İngiliz derin devletinin sinsi yöntemlerinden biri olan Müslümanı Müslümana kırdırma taktiği de açıkça gün ışığına çıkmaktadır:

Gallup'un günlükleri, aralıksız Türk saldırılarının ve askerlerin dayanmaya çalıştığı yıldırıcı şartların, tükenmiş İngiliz güçlerini nasıl çökerttiğini detaylı anlatır. 1915 Aralık itibariyle yiyecek tedarikleri aşırı derecede azalmıştı ve açlıktan ölme ihtimali belirmeye başlıyordu – askerler kendi atlarını yemek zorunda kalmışlardı. Etrafı kuşatılmış birlikleri kurtarma çabaları felaketle sonuçlandı. ***İngilizler tarafından sevk edilen Hint bölükleri****, Türkler tarafından durduruldu ve* ***23 bin Hintli kayıp verildi****.*[87]

İngilizlerin Hintli kayıp olarak bahsettikleri askerlerin tümü Hintli Müslümanlardır. Görüldüğü gibi İngilizler, zorlu savaş koşullarında kendi askerlerini riske atmayıp silah zoruyla ordularına kattıkları, bir şeyden habersiz sömürge haline getirdikleri Müslüman halklarını kullanmışlardır. İşte Kut'ül Amare'de de Müslüman Türk kardeşlerinin üzerine saldırtılan on binlerce Hintli Müslüman, İngiliz derin devletinin bu acımasız ve alçakça yöntemi yüzünden hayatını kaybetmiştir.

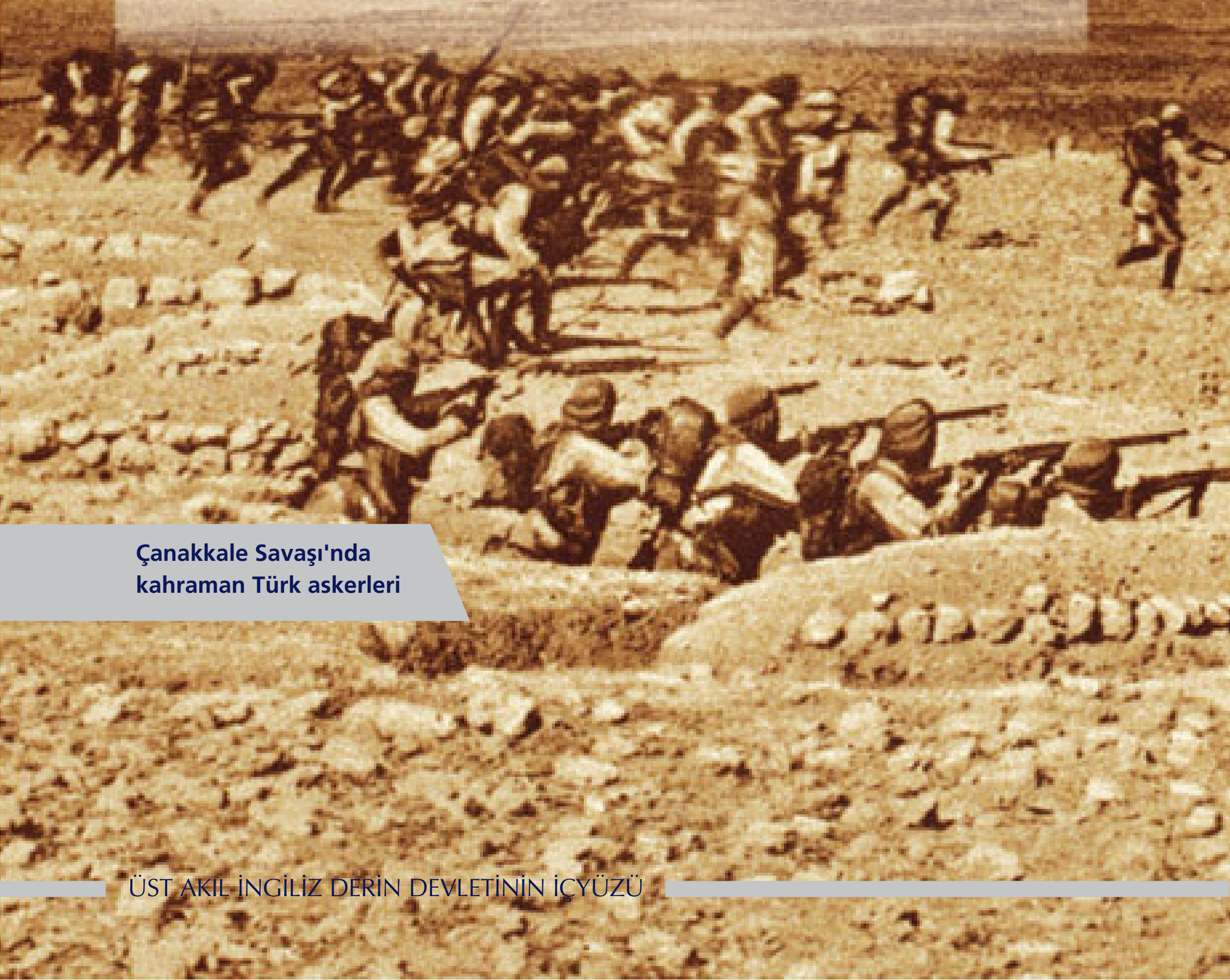
İngiliz ordusu için savaşan Müslüman Hint askerlerinin bir kısmı, silah zoruyla cepheye getirilmişti.

Sonunda hiçbir çıkış yollarının kalmadığını anlayan İngilizler, 6 ay süren bir kuşatma sonucunda 29 Nisan günü Osmanlı ordusuna teslim oldu. Tüm cephelerde duyurulan bu tarihi zafer, Türk askerlerinde büyük bir moral kaynağı olurken Avrupa'da da büyük bir şok etkisi yaptı. İngiliz gazeteleri, Osmanlı'nın zaferini manşetten verirken, İngilizler için de "**Çanakkale'den sonra en büyük hezimet**" değerlendirmesini yaptılar.

Bu yenilgi İngiliz basınında ve kamuoyunda çok büyük bir infial uyandırdı. İngiliz tarihçi James Morris, Kut yenilgisini, "**Britanya (İngiltere) askeri tarihindeki en aşağılık şartlı teslimi**" olarak tanımlar.

Halil Paşa'nın, 29 Nisan 1916 tarihli günlük ordu emrindeki sözleri Kut'ül Amare zaferini en güzel biçimde özetlemektedir:

Çanakkale Savaşı'nda kahraman Türk askerleri

Orduma;

Arslanlar!

1- Bugün Türklere şeref-ü şan, İngilizlere kara meydan olan şu kızgın toprağın müşemmes semasında (güneşli gökyüzünde) şühedamızın (şehitlerimizin) ruhları şad-ü handan pervaz ederken (sevinç içinde göğe yükselirken), ben de hepinizin pak alınlarından öperek cümleniz tebrik ediyorum.

2- Bize iki yüz seneden beri tarihimizde okunmayan bir vakayı kaydettiren Cenab-ı Allah'a hamd-ü şükür eylerim. Allah'ın azametine bakınız ki, bin beş yüz senelik İngiliz Devleti'nin tarihine bu vakayı ilk defa yazdıran Türk süngüsü oldu. İki senedir devam eden Cihan Harbi böyle parlak bir vaka daha göstermemiştir.

3- Ordum gerek Kut karşısında ve gerekse Kut'u kurtarmaya gelen ordular karşısında 350 subay ve 10 bin neferini şehit vermiştir. Fakat buna mukabil bugün Kut'da 13 general, 481 subay ve 13.300 er teslim alıyorum. Bu teslim aldığımız orduyu kurtarmaya gelen İngiliz kuvvetleri de 30 bin zayiat vererek geri dönmüşlerdir.

4- Şu iki farka bakınca cihanı hayretlere düşürecek kadar büyük bir fark görülür. Tarih bu vakayı yazmak için kelime bulmakta müşkülata uğrayacaktır.

5- İşte Türk sebatının İngiliz inadını kırdığı birinci vakayı Çanakkale'de, ikinci vakayı burada görüyoruz.

6- Yalnız süngü ve göğsümüzle kazandığımız bu zafer yeni tekemmül eden vaziyeti harbiyemiz karşısında muvaffakiyeti atiyemizin parlak bir başlangıcıdır.

7- Bugüne Kut Bayramı namını veriyorum. Ordumun her ferdi, her sene bu günü tesit ederken (kutlarken) şehitlerimize Yasinler, Tebarekeler, Fatihalar okusunlar. Şühedamız, hayatı ulyatta, semavatta kızıl kanlarla pervaz ederken, gazilerimiz de atideki zaferlerimizle nigehban (bekçi) olsunlar.

Mirliva Halil

Altıncı Ordu Komutanı

29/Nisan/1916- Bağdat[88]

Türkiye'nin NATO'ya üye olduğu 1952 yılına kadar, 29 Nisan tarihi Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından "**KUT Bayramı**" olarak kutlanmaktaydı. Kut'ül Amare'nin sürekli hatırlanması İngiliz derin devletinin hoşuna gitmemiş olacak ki, Türkiye'nin NATO üyeliğinin hemen ardından, İngilizlerin isteğiyle, Kut'ül Amare zaferi, hem milli eğitim müfredatından çıkarılmış hem de kutlanması durdurulmuştur. Yeni nesillerin bu zaferi bilmesi ve eskilerin hatırlaması engellenmeye çalışılmıştır.

Bu durum, İngiliz derin devletini hezimete uğratan Kut'ül Amare ve benzeri zaferlerin, gerçekte ne kadar büyük bir coşku ve kararlılıkla, sürekli gündemde tutulması gerektiğinin de önemini göstermektedir.

Kut'ül Amare zaferi, Türkiye'nin NATO üyeliği sonrasında artık resmi olarak kutlanmamaya başladı. Oysa tarihimizdeki bir çok zafer gibi bu zafer de her yıl hatırlanmalı, bu zafere imza atan şehitlerimiz gururla anılmalıdır.
(Üstte) NATO'ya üye olan ülkeler

General Townshend'in anılarından ilginç bölümler

İngiliz ordusunun Kut'ül Amare'deki komutanı General Townshend, 1920 yılında yayınlanan *Mezopotamya Seferim* (My Campaign in Mesopotamia) isimli kitabında ilginç bilgilere yer vermektedir.

Townshend'in bildirdiğine göre, I. Dünya Savaşı'nda İngiliz Ordusu saflarında, **1 milyonu aşkın** Hint kökenli asker savaşmıştır. Bunların bir kısmı muharip bir kısmı da destek birliğidir. Savaş boyunca bu askerlerin 74 bini yaşamını yitirirken, 67 bin kadarı yaralandı. İngiliz 6. Hint Tümeni'nde Hindular, Sihler, Bangladeşliler, Gurkalar ve Müslüman Peştunlar vardı. Townshend, Osmanlılara karşı komuta ettiği ilk savaş olan "Kurna Muharebesi"nde Müslüman kökenli askerlerin Türklere karşı savaşmak istemediğini anlatmaktadır. Kitabında, Hint kıtalarındaki diğer Müslüman askerlerin ilerleyen muharebelerde de benzer tavırlar sergilemeye devam ettiğini yazar.[1]

(Üstte sağda) General Townshend. (Altta) General Townshend teslim olduktan sonra gözaltında.

Tarihi kaynaklara bakıldığında, Hint Müslümanlarının, Halife'nin askerleri olarak tanımladıkları Müslüman Türklere karşı savaşmak istemedikleri açıkça gözlemlenebilmektedir. Irak cephesinin açılmasından itibaren Şii Müslüman Hintliler dahi, bölgede Türklere karşı savaşmayı reddetmişlerdir. Irak'ta Selman-ı Pak yakınında gerçekleşen çatışmaya 3 Hint alayı katılmayı reddetmiş ve kitle halinde İngilizlere isyan etmişlerdir.[2]

İngilizlere karşı en büyük Hint isyanı ise Singapur'da gerçekleşmiştir. İngilizler safında Osmanlı Müslümanlarına karşı savaşmayı reddeden Hintli Müslümanlar toplu halde isyan başlattılar. 15 Şubat 1915 tarihinde başlayan bu isyan, Peştun, Moghul ve Rajput asıllı Müslümanların oluşturduğu 5. Hafif Piyade Alayı'nda çıkmıştı. Müslüman askerler, İngiliz bayrağı altında Avrupa'ya götürülüp Osmanlı'ya karşı savaşmak istemiyorlardı. Ancak bu isyan, söz konusu alayın başında tecrübeli bir subayın olmaması nedeniyle etkisiz kalmıştır. Singapur'daki İngiliz koloni yönetimi, bölgedeki Fransız ve Japon müttefiklerin de desteğini alarak isyanı bastırmıştır. Kurulan sözde askeri mahkemenin aldığı jet karar ile 850 asker ve 200'den fazla subayın oluşturduğu Müslüman alayın yarısı kurşuna dizilerek veya asılarak idam edilmiştir. Geri kalanlar ise ya ağır hapis cezalarına çarptırılmış ya da Kamerun ve Alman Doğu Afrika'sına gönderilerek Almanlara karşı savaştırılmıştır. 1917 yılında ise bu birlikler Türk taraftarlığı ile tanınan "Malezya Devlet Muhafızları" ile birlikte Aden'de, zorla Osmanlı'ya karşı cepheye sürülmüştür. Bu vahim olay, tek başına, İngiliz derin devletinin Müslümanları Müslümanlara kırdırma politikasını nasıl zorla gerçekleştirdiğini gösterir niteliktedir. Müslümanlara karşı savaşmak istemeyen cesur Hintli askerlerse, böylesine bir hainliğin içine girmektense şehit olmayı göze almışlardır.[3]

Kapsamlı tarihi bilgilerin, İngiliz derin devleti elemanları tarafından özenle saklandığı burada önemle belirtilmelidir. I. Dünya Savaşı döneminde Osmanlı'ya bağlı Müslümanların büyük bir kısmının Türklere karşı savaşmayı reddettikleri ve bu nedenle de şehit olmayı göze aldıkları bilinmektedir. Fakat o döneme ait belgeler, genellikle İngilizlere ait kaynaklar ile sınırlıdır. Dolayısıyla, bu konuda İngilizlere karşı gerçekleştirilen isyanlar özenle gizlenmiş, Müslüman ittifakı tarihten silinmeye çalışılmıştır.

1. "İngiliz General'in Kut Anıları", *Al-Jazeera*,
http://appsaljazeera.com/interactive/kutul-amare/tr/ingilizin-anilari.html
2. İsmet Üzen, "Türklerin Kut'ül Amare Kuşatması Sırasında İngiliz Ordusunda Bulunan Hintli Askerlerin Tutumu (Aralık 1915 - Nisan 1916)", *Akademik Bakış Dergisi,* Cilt 2, Sayı 3, 2008, s. 81
3. Emre Gül, "Hintli Askerler Singapur'da Osmanlı İçin İsyan Etmişti", *Dünya Bülteni,* 25.07.2014

Ortadoğu Dizaynının İlk Adımı: Sykes-Picot Antlaşması

Osmanlı'nın Ortadoğu'daki topraklarının İngiltere ve Fransa arasında paylaşımını belirleyen Sykes-Picot Antlaşması, İngiltere'nin Kut'ül Amare bozgunundan 17 gün sonra, 16 Mayıs 1916'da –henüz I. Dünya Savaşı devam ederken– İngiltere, Fransa ve Rusya arasında gizli olarak imzalandı. Gizli anlaşmanın deşifre olması ise, 1917 Ekim Devrimi'nin patlak vermesiyle Rusya'nın hem I. Dünya Savaşı'nın hem de Sykes-Picot'nun dışında kalmasıyla gerçekleşti. İngiliz derin devletinin yıllar süren kışkırtmaları, casusluk faaliyetleri ve toplum mühendisliği operasyonlarıyla zemin hazırladığı komünist ihtilalin başlamasıyla, Osmanlı pastasında hak iddia edecek en büyük güçlerden biri olan Rusya saf dışı bırakılmış oldu.

Sykes-Picot Antlaşması'na göre, Doğu Akdeniz bölgesi, bugünkü Suriye ve Lübnan kıyıları, Adana, Antep, Urfa, Diyarbakır ve Musul Fransa'ya; Doğu Akdeniz'deki Hayfa ve Akka limanları, Bağdat, Basra ve Güney Mezopotamya ise İngiltere'ye veriliyordu. Filistin'de ise, kutsal bölge olması itibariyle uluslararası bir yönetim kurulacaktı. Bugünkü Irak ve Suriye topraklarının bulunduğu bölgenin büyük bölümü ise sırasıyla İngiltere ve Fransa mandasına bırakılıyordu.

Sykes-Picot'ya göre Lübnan, Fransız himayesine verilmiştir. (Sağda) Antlaşma sonrası Fransız ordusunun Beyrut'a girişi. (Sağ üstte) Sykes-Picot ile Osmanlı topraklarının parçalanmasını resmeden bir karikatür.

Sykes-Picot'da Fransa'yla arasında yaptığı bu paylaşım, bölgenin tek hakimi olmak isteyen İngiltere'yi hiç tatmin etmiyordu. Musul'un Fransızlarda kalması ve Filistin'i elde edememesi İngiliz derin devletinin çıkarlarıyla hiç örtüşmüyordu. Çünkü Musul'daki zengin petrol yataklarının varlığı 1900'lerin başından beri İngilizlerin bölgeye gönderdikleri teknik heyetlerin raporlarında önemle yer almaktaydı. Ayrıca Musul'un alınması, İngiliz derin devleti tarafından muhtemel bir İslam Birliği'nin engellenmesi için de önemliydi. İngiliz derin devleti, Hindistan yolunu korumak açısından da Filistin'i tam hakimiyetine almayı önemli görüyordu.

İşin doğrusu, 1915'te Arabistan Yarımadası'nı ele geçirmiş olan İngiltere'nin asıl planı, Osmanlı'ya karşı isyana kışkırttığı Mekkeli Şerif Hüseyin'i destekleyerek Irak ve Filistin toprakları üzerinde kendisine bağımlı bir Arap devleti kurmaktı. Mekke Şerifi Hüseyin ile Mısır'daki Britanya Yüksek Komutanı McMahon arasında böyle bir antlaşma zaten gizli olarak imzalanmıştı. Hatta aynı esnada Şerif Hüseyin'in hasmı olan Vahabi Emir Suud ile de gizli görüşmeler yürütülmüştü. İngiliz derin devleti bölgede bu tür ikili, üçlü, beşli oyunlar peşinde koşarken, kendisinin yavaş yavaş oyunun dışına itildiğini fark eden Fransa, bu plana karşı çıkarak İngiltere'yi bölgenin eşit paylaşımını öngören bu anlaşmaya zorlamıştı.

Bundan önce İngiltere, ne Kıbrıs'ı ne de Mısır'ı işgal ederken Fransa'nın iznine ihtiyaç duymuştu. Fransızlar da buralardan pay isteme gibi bir cürette asla bulunmamıştı. Öyle ki, 1869'da Fransızların bizzat açtığı Süveyş Kanalı'nı, 1882'deki Mısır işgaliyle hakimiyet ve idaresine alan İngilizlere karşı Fransızların, içten içe rahatsız olmaları dışında, hiçbir itirazları olmamıştı.

Ancak, İngilizlerin Çanakkale ve Kut'ül Amare hezimetlerinden sonra durum değişmişti. İngiliz derin devletinin karşısına artık, tepki veren ve baskı yapan bir Fransa çıkmıştı. Durumun farkında olan İngiltere, Sykes-Picot aşamasında Fransa'yla zıtlaşmak istemedi. Çünkü uğradığı güç ve prestij kaybı nedeniyle Fransa'yı karşısına alması doğru bir politika olmayacaktı.

Çanakkale Zaferi'nin temsili resmi

Bu nedenle İngiltere, geçici bir süre için bağımlı hale geldiği Fransa'yı kızdırmamak için Sykes-Picot'u ortak bir paylaşım planı dahilinde kurguladı. Osmanlı toprakları üzerindeki paylaşımın, kendi işine geldiği biçimdeki revizyonunu daha ileri tarihlere bıraktı. Sykes-Picot, deşifre olmuş bir gizli antlaşma olması nedeniyle resmi olarak hayata geçirilemese de, Osmanlı'nın dağılma sürecinde büyük ölçüde bu paylaşım esas alınmıştır. Bu gizli antlaşmanın Anadolu topraklarını içeren bölümü ise, Mustafa Kemal liderliğinde gerçekleşen Anadolu'daki Kurtuluş Mücadelesi sonrasında hayata geçirilememiştir. İngiliz derin devleti, hala bunu telafi etmek istemekte, Türk toprakları içinde kışkırttığı PKK komünist terörü ve darbe girişimi gibi eylemlerle bunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Sykes-Picot ile belirlenmiş paylaşım ile İngiliz derin devleti, büyük vaatlerle kandırıp kendi safında Osmanlı'ya karşı ayaklandırdığı isyankar Şerif Hüseyin'e verdiği sözü de bir kenara atmış oluyordu. Bu paylaşımda, Şerif Hüseyin'e bir bölge ayrılmamıştı. İngiliz derin devletinin, İslam aleminde gözüne kestirdiği münafıkları parlak ve boş vaatlerle kandırıp ardından kullanıp bir kenara atma alışkanlığı konusunda, Şerif Hüseyin oldukça belirgin bir örnektir.

İngilizlerin Sykes-Picot'nun eksikliklerini tamamlaması çok uzun sürmedi. 15 Kasım 1918 tarihinde İngiltere, bölgedeki Hristiyanların güvenliği, İngiliz savaş esirlerine kötü muamele edilmesi gibi **–tarih boyunca ve günümüzde de her fırsatta kullandığı–** göstermelik gerekçelerle, Mondros Mütarekesi'nin 7. maddesini bahane ederek Musul'u işgal etti. 24-25 Nisan 1920'de ise İtalya'nın San Remo şehrinde toplanan konferans sürecinde de İngilizler, Fransızları "kendi yöntemleriyle" ikna ederek, Suriye'ye karşılık onların Musul ve Filistin'deki haklarını elde ettiler.

Bölgedeki günümüz sınırlarının temelleri Sykes-Picot ile atılmıştır. Ancak asıl sınırlar, 1919 sonrasında yapılan (Paris ve San Remo gibi) antlaşmalarla, çeşitli revizyonlar geçirerek ve cetvellerle ince ince çizilerek son hallerine getirilmiştir. Bu konuda belirleyici aktör, her zaman olduğu gibi İngiliz derin devleti olmuş ve bölge, deccaliyetin geleceğe yönelik planları doğrultusunda suni parçalara ayrılmıştır.

İngiliz derin devleti, Müslüman alemi içinde milliyetçilik, mezhepçilik, aşiretçilik gibi unsurları kışkırtıp körükleyerek, iki yüz yıl önce başlattığı fitne ve kargaşa ortamını sürdürmektedir. Müslüman alemi, artık bu oyuna gelmemeli ve birlik olarak bu oyunu bozmalıdırlar.

Bu suretle İngiliz derin devleti, Sykes-Picot ile parçalanma süreci başlatılan ve Balfour Deklarasyonu'yla kızıştırılan bölge toprakları üzerinde yüzyıllardır kardeşçe, barış ve huzur içinde yaşayan Müslüman topluluklarını, birbirinden yapay sınırlarla ayırmış oldu. Bölgedeki sosyal, siyasal ve kültürel dengeleri özellikle göz ardı ederek, Irak, Suriye, Ürdün, Kuveyt, Hicaz Krallığı gibi manda devletler kurdu.

İngiliz derin devleti, birlik ve tek vücut olan bir İslam dünyasının amansız bir güce, etkiye ve caydırıcılığa sahip olacağını çok iyi bildiğinden böyle bir durumu tarih boyunca kendisi için en büyük tehdit olarak değerlendirmiştir. Kendine yönelik bu tehdidi durdurmak amacıyla parçaladığı Müslüman alemi içinde milliyetçilik, mezhepçilik, aşiretçilik gibi unsurları bölücülük amacıyla kışkırtıp körükleyerek halen devam eden yüz yıllık fitne, kargaşa, ihtilaf, savaş ve çatışma ortamını titizlikle hazırlamıştır.

Bu süreç içinde, yarı-sömürge konumuna getirilmiş bölge ülkeleri, İngiliz güdümlü diktatörlerin idaresinde, halkların sürekli ezildiği, zulüm gördüğü, yoksulluk ve sefaletten kurtulamadığı topraklar haline dönüşmüştür. Diğer yandan da yüzyıldan beri, bu ülkelerin devasa zenginlikleri, doğal kaynakları İngiliz derin devleti ve destekçileri tarafından sömürülmüştür.

Özetle, 21. yüzyılın başlarında adı anılmaya başlanan ve İslam aleminin çok daha küçük parçalara ayrılıp nihai olarak yok edilmesi ve bölgenin kayıtsız-şartsız İngiliz derin devletine teslim edilmesi anlamına gelen Büyük Ortadoğu Projesi'ne giden süreç, Sykes-Picot ile başlatılmıştır.

Savaş'ın Tek Galibi: İngiltere

I. Dünya Savaşı, büyük ölçüde İngiliz derin devletinin çok önceden planladığı gibi sonuçlanmış ve savaştan en karlı çıkan ülke İngiltere olmuştur. İngiltere, Avrupa'nın en güçlü devleti olarak ekonomide rakipsiz hale gelmiştir. İngiltere'nin, kendisine en büyük rakip olarak ve küresel sömürü düzenine karşı tehdit olarak gördüğü Osmanlı Devleti ve Alman İmparatorluğu yıkılmıştır. Aynı şekilde Avusturya-Macaristan ve Rusya gibi diğer büyük imparatorluklar da yıkılmış, yerlerine yeni ve güçsüz milli devletler kurulmuştur.

İngiliz derin devletinin, on yıllardır sayısız plan ve stratejiyle Osmanlı'yı, Ruslara ve Almanlara kaptırmamak için izlediği sinsi politikalar başarılı olmuştur. İngiliz derin devleti, Osmanlı topraklarındaki en önemli stratejik noktaların pek çoğunu kendi hakimiyeti altına almıştır.

İngiliz derin devleti, birkaç yüzyıldır sürdürdüğü "sömürgecilik" sistemi yerine, özellikle Ortadoğu ülkelerinde uygulamaya koyduğu ve sömürgeciliğin daha pratik ve düşük maliyetli versiyonu olan "manda" ve "himayecilik" sistemlerini geliştirmiştir. Bu suretle 20. yüzyıla uyarlanmış ve halen süregiden "gizli sömürgecilik" modeli ortaya çıkmıştır.

İngiltere, 20. yüzyılın başlarından itibaren kömür enerjisiyle işleyen sanayisinin, ordusunun ve donanmasının altyapısını, petrolle işleyen teknolojilere çevirmek istemektedir. Bu dönüşümü ise başından beri ele geçirmeyi planladığı Ortadoğu petrollerine güvenerek yapmıştır. Bu planı da sinsi bir şekilde uygulamaya koymuş, öncülüğünü yaptığı kanlı bir dünya savaşı ile hedefine ulaşmıştır.

I. Dünya Savaşı ve savaşın bitimini izleyen süreçte İngiltere, işgal ettiği Ortadoğu toprakları üzerindeki siyasi dinamikleri, kendi sömürü düzenine en uygun olacak şekilde kurgulamıştır. Bu toprakları, Müslümanların birlik olup büyük bir güç haline gelmelerini kökten engelleyecek biçimde tasarlamıştır.

İngiliz derin devleti, Müslüman dünyasını yapay sınırlarla bölüp parçalayarak, gerektiğinde milliyetçilik, mezhepçilik ve kabilecilik gibi unsurları kullanarak, onları kolayca birbirine düşürecek bir şekle getirmek istemiştir. Böylelikle, bölgede istediği gibi kargaşa, ihtilaf ve çatışma çıkarabileceği ortamın altyapısını hazırlamıştır. Bunu yaparak, bugünkü Büyük Ortadoğu Projesi'yle son halini alan, "Ortadoğu'ya tam ve mutlak hakimiyet" sürecinin temelini atmıştır.

İngiliz derin devleti, "barbarlığa" karşı "medeniyet" getirme vaatleriyle tarih boyunca ülkeleri sömürmüş, bölmek istediği toprakları kargaşa ve savaşlara sürüklemiştir.

İngiliz derin devletinin, I. Dünya Savaşı sırasında Filistin bölgesini Musevilere açarak ileride kurulacak İsrail Devleti'nin temellerini atmasının nedeni de İsrail'e veya Musevilere olan hayranlığı değil, bunun Büyük Ortadoğu Projesi'nin bir parçası olmasındandır. Musevilerin söz konusu topraklarda bulunması, Kuran'a ve Tevrat'a uygun, hayırlı bir karardır. Fakat İngiliz derin devletinin bu karar ve uygulamayı sadece kendi çıkarları için gerçekleştirdiği bilinmelidir.

Sonuçta, başından beri savaşa giden yolu ince ince kurgulayan, öncesi ve sonrasını titizlikle planlayan İngiliz derin devleti, I. Dünya Savaşı'ndan en kazançlı çıkan taraf olmuştur. Ancak İngiliz derin devletinin bu kazancının bedelini, her zaman olduğu gibi dünyanın diğer ülkeleri ve toplumları ödemiştir.

Şeytan ve deccaliyet, insanlığa vermek istediği en büyük zarar ve yıkımı yüzyıllardır İngiliz derin devletinin eliyle gerçekleştirmiştir. I. Dünya Savaşı'nda da bu kural değişmemiştir. İngiliz derin devletinin öncülük ettiği bu korkunç savaştan geriye milyonlarca ölü; on milyonlarca hasta, sakat, yoksul insan; yerle bir olmuş ülkeler; çökmüş ekonomiler; yok olmuş aileler; açlık, yokluk ve sefalet içine düşmüş toplumlar ve kaybolmuş nesiller kalmıştır.

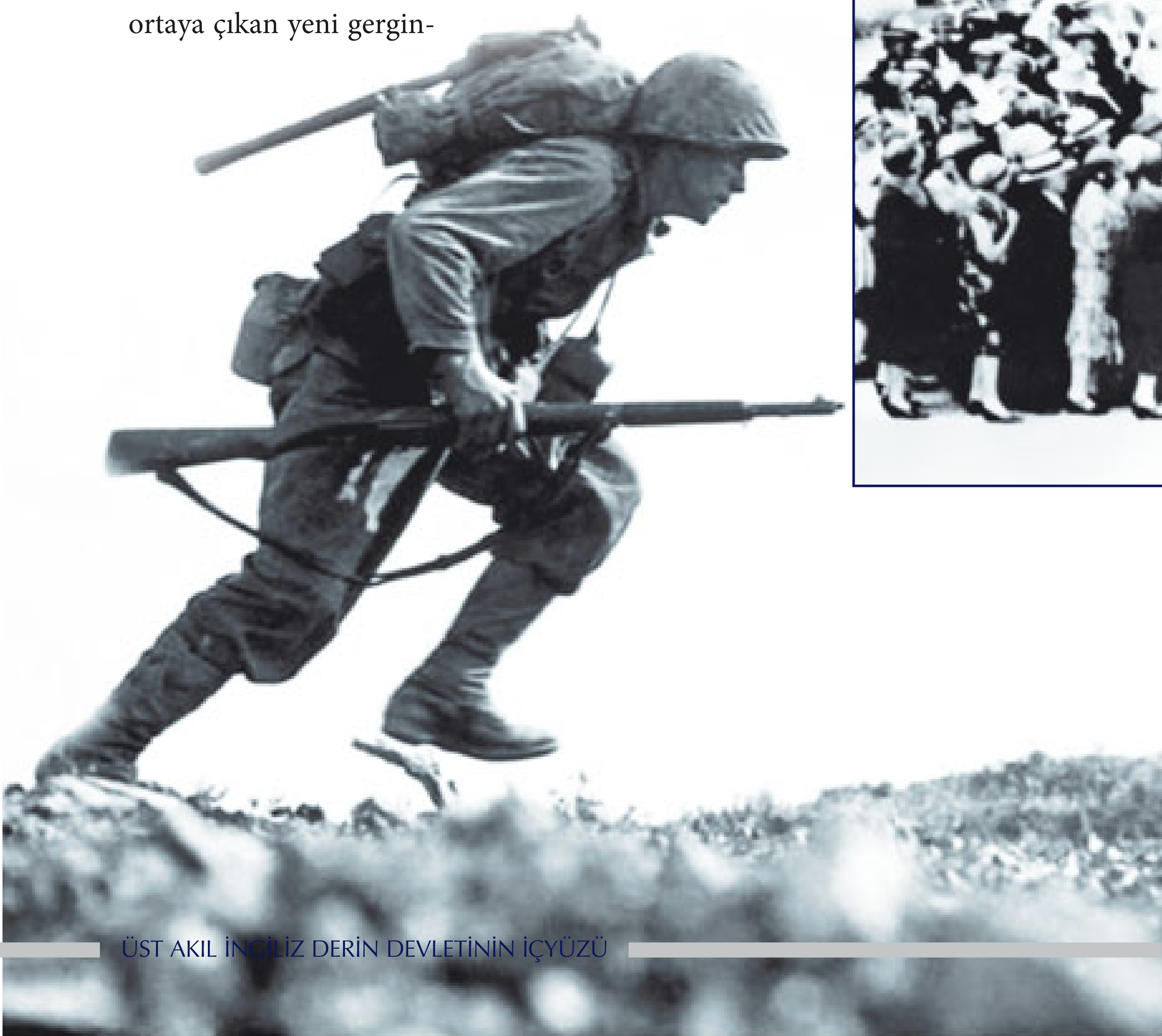
I. Dünya Savaşı'nda cephede İngiliz askerleri
(Sağda) I. Dünya Savaşı sırasında İngiltere'nin propaganda posterlerinden biri (Poster başlığı: *Adaletin Kılıcını Kaldıralım*)

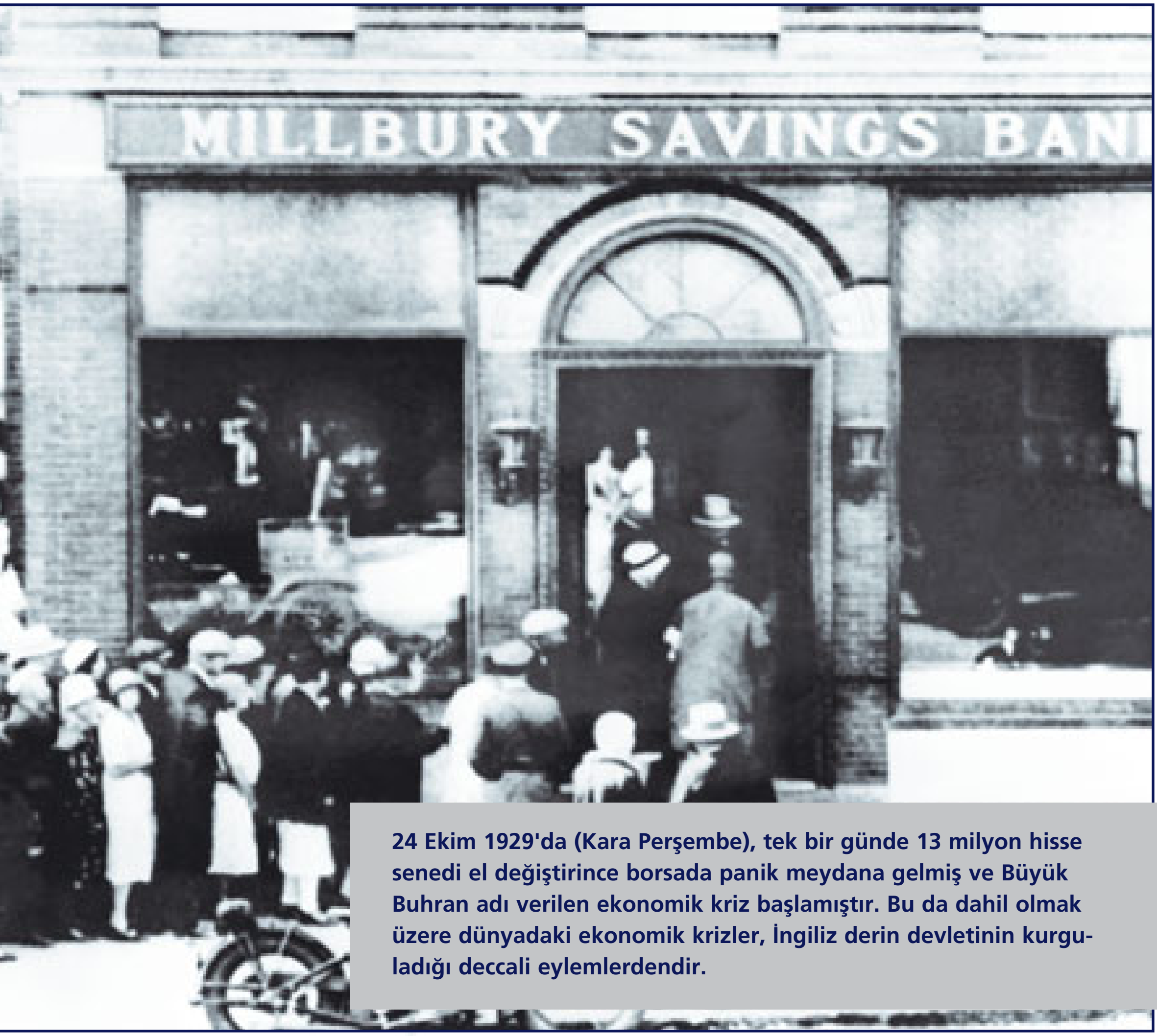

TAKE UP THE
SWORD OF JUSTICE

Tüm ülkelerden 65.038.810 askerin katıldığı savaş, arkasında resmi rakamlara göre toplam 8.556.315 ölü, 21.219.452 yaralı ve 7.750.945 kayıp veya esir bırakmıştır. Can kayıplarının yanı sıra maddi ve ekonomik yıkım da çok büyük olmuştur. Özellikle savaşı kaybeden ülkelere yüklenen ağır tazminatlar, bu devletleri ekonomik krizlere sürüklemiştir. Bu krizler, zincirleme olarak diğer ülkeleri de etkisi altına almıştır. Bunun sonucunda, 1929 Dünya Ekonomik Buhranı ortaya çıkmıştır. Ülkeler arasındaki siyasi sorunlar çözümlenmediği gibi, ağır yaptırımlar içeren antlaşmaların sonucunda ortaya çıkan yeni gergin-

24 Ekim 1929'da (Kara Perşembe), tek bir günde 13 milyon hisse senedi el değiştirince borsada panik meydana gelmiş ve Büyük Buhran adı verilen ekonomik kriz başlamıştır. Bu da dahil olmak üzere dünyadaki ekonomik krizler, İngiliz derin devletinin kurgu-ladığı deccali eylemlerdendir.

likler, ihtilaflara ve kutuplaşmalara neden olmuştur. Gittikçe güçlenen faşizm, nasyonal sosyalizm, komünizm gibi ideolojiler geniş bir coğrafyaya yayılmıştır. Bütün bunlarsa, çok daha büyük bir felaket olan II. Dünya Savaşı'na giden yolu hazırlamıştır.

Görülebildiği gibi İngiliz derin devleti, şeytani bir plan ile bütün dünyayı topyekûn yıkıma ve savaşa sürükleyebilecek sinsilikte bir yapılanmadır. Böylesine büyük bir savaşın mimarını, şu an dünyada gerçekleşen iç savaş, kargaşa ve çatışmalardan muaf görmek, bu sinsi yapılanmanın kapsamını anlamamaktan kaynaklanır. İngiliz derin devleti, daha I. Dünya Savaşı'nı kurguladığı dönemlerden itibaren bugüne dair hazırlık yapmış, her daim kargaşa içindeki günümüz Ortadoğu'sunu hayal etmiştir. Nitekim bugün Ortadoğu coğrafyasında gerçekleşen korkunç yıkım ve trajedilere yakından bakıldığında, bunların tümünün İngiliz derin devletinin menfaatleriyle tam anlamıyla örtüştüğü ve bunun 100 yıllık bir planın sonucu olduğu görülebilmektedir. Tarih sahnesindeki tüm gelişmeler, köklü bir planın sonucudur ve bir bütündür. Bu sinsi planın tasarlayıcısı ve dünya savaşı gibi trajedilerin müsebbibi de yalnızca dünyaya hakim deccali sistem olan İngiliz derin devletidir.

(Solda) İngiliz Kralı V. George, I. Dünya Savaşı sırasında İngiliz askerlerini kontrol ederken.
(Sağda) İngiliz derin devletinin organize ettiği bu korkunç savaş, geride yoksul ve perişan halklar bırakmıştır.

Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize Katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize Katından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına mücadele etmiyorsunuz?
(Nisa Suresi, 75)

SULTAN AHMET CAMİİ, İSTANBUL

III. BÖLÜM

OSMANLI'NIN YIKILIŞ NEDENLERİ

DEV İMPARATORLUK YIKILIYOR

Osmanlı Devleti'nin en geniş sınırlarına ulaştığı 1683 yılında, devletin yüzölçümü, etki alanları ile birlikte 24 milyon km^2'yi buluyordu. Dünyanın dört bir yanı, İslam Halifeliği'nin merkezi İstanbul'dan yönetiliyordu. İngiliz derin devleti için bu İmparatorluk, hem dünyaya hakimiyeti hem de İslam camiasını temsil etmesi nedeniyle oldukça riskli görülüyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nun duraklama dönemine girmesi, İngiliz derin devletinin Osmanlı üzerindeki sinsi emellerini gerçekleştirmesi için bir adım olmuştur. Aslında duraklama aşamalarını da hazırlayan yine İngiliz derin devletidir. Ortam müsait hale geldiğinde, İngiliz derin devleti çeşitli taktiklerle Osmanlı egemenliğini eline almayı başarmıştır. Osmanlı İmparatorluğu, 24 milyon km^2'lik coğrafya hakimiyetini kaybettiği gibi, dini, milli ve manevi değerlerinden de büyük ölçüde uzaklaş-

mıştır. Bir bakıma İngiliz derin devleti, hedeflediği yozlaşmış toplum modelini Osmanlı üzerinde uygulamaya başlamış ve onu adım adım çöküşe götürmüştür.

Osmanlı'nın yıkılış sebeplerini detaylı olarak incelemek önemlidir. Osmanlı'yı çöküşe götüren bütün aşamalarda İngiliz derin devletinin sinsi taktikleri görülebilecek, dindar bir toplumun nasıl materyalizme sürüklendiği izlenebilecek ve deccali bir akımın münafıkane yöntemlerle nasıl felaket getirebildiği anlaşılabilecektir.

Osmanlı'yı yıkıma götüren sebepleri çeşitli başlıklar altında inceleyelim:

1. İngiltere'ye Verilen İmtiyazlar ve İlk Borçlanma

İngiliz derin devletinin Osmanlı'ya ilgisi, Kraliçe I. Elizabeth döneminde başlar. Kraliçe, Privy Council üyesi William Harborne'u 1579'da Sultan III. Murad'a elçi olarak gönderir ve 1583 yılında iki devlet arasında diplomatik ilişkilerin kurulmasıyla Harborne İstanbul'a yerleşir. (Privy Council: Üyeleri başbakan tarafından seçilen İngiliz devlet danışma kuruludur. İngiliz derin devletinin denetiminde hareket eder.) Diplomatik ilişkilerin kurulmasında önemli rol oynayan Harborne iki İngiliz tüccar için Osmanlı topraklarında ticaret yapma izni alır. Daha sonra Kraliçe'nin ricasıyla bu izin tüm İngiliz vatandaşları adına genişletilir. Bu, İngilizlerin Osmanlı'dan elde ettiği ilk kapitülasyonlardır. Bu ilk kapitülasyonlarla İngiltere, artık Osmanlı'nın finans sistemini ele geçirecek ilk adımı atmış olur. İngiliz kapitülasyonlarının, iki devlet var oldukça devam edeceği taahhüdünün verilmesi, Osmanlı için çöküşün kapılarını açmıştır. Bu tarihten itibaren İngiliz derin devletinin Osmanlı'yla olan ilişkileri tek taraflı olmuştur ve İngilizlerin zenginleşmesi esasına dayanmıştır.

Dönemin Osmanlı Maliyesi'ne bir göz atmak gerekirse, Kanuni Sultan Süleyman döneminde sadece Sivas vilayetinin yıllık bütçesi 20 milyon altın iken, Fransa'nın toplam bütçesi 4 milyon, İngiltere'nin ise 6 milyon altın idi. Böylesine zengin durumdaki Osmanlı Devleti, İngilizlere verdiği ilk imtiyazların ardından önemli kayıplar yaşamış ve 19. yüzyıla geldiğinde mali sistemi çıkmazın içine girmiştir. Osmanlı Devleti'nin İngiliz vatandaşlarına sunduğu bu imtiyazlar, özellikle dönemin Hariciye Nazırı (Dışişleri Bakanı) İngiliz dostu Mustafa Reşid Paşa'nın, ölüm döşeğindeki Padişah II. Mahmut'a imzalattığı, detaylarını önceki bölümde gördüğümüz, Baltalimanı Anlaşması ile zirveye çıkmıştır.

Osmanlı'nın maddi sıkıntılardan uzak, huzurlu döneminin resmedildiği tablolar.

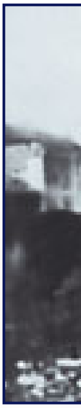
Bu anlaşmadan sadece 20 yıl sonra Kırım Savaşı patlak vermiştir. Kâğıt üzerinde, savaşın galiplerinden gibi görünen Osmanlı Devleti, gerçekte savaştan çok büyük zarar alarak çıkmıştır. Önceki bölümde detayları anlatılan İngiliz derin devleti kontrolündeki Düyun-u Umumiye'nin kurulmasıyla Osmanlı, Avrupalı devletlerin mali denetimi altına girmiş ve ekonomik bağımsızlığını kaybetmiştir.

Burada Kırım Savaşı'nı oluşturan sebeplere dikkatli bakıldığında, savaşın zeminini hazırlayanın da, Rusya'yı bombardımana teşvik edenin de İngiliz derin devleti olduğu açıkça görülebilmektedir. Kırım Savaşı'na sürüklenen Osmanlı-Rus Krizi sırasında Rusların İstanbul'daki delegasyonunun başındaki Aleksandr Menshikov, Mustafa Reşid Paşa'nın İngiliz Büyükelçisi Lord Stratford'un baskısı ile barışı engellediğini söylemiştir. Plan tanıdıktır. Zaten tarih boyunca hemen her Osmanlı-Rus geriliminde mutlaka İngiliz derin devletinin dahli olduğu görülebilecektir. Gerek Kırım Savaşı, gerekse birazdan detaylarını göreceğimiz 1877-78 Osmanlı-Rus veya diğer ismiyle 93 Harbi sırasında Osmanlı ordusunda İngiliz askeri danışmanların bulunduğunu hatırlatmak gerekir. Söz konusu danışmanlar, Osmanlı liderlerini ve komutanlarını savaşa sürüklemiş ve karşılığında, sadece İngiliz derin devletinin menfaatine olacak ucuz taahhütler vermişlerdir.

93 Harbi sırasında Niğbolu'nun Rus güçlerince işgalini temsil eden resim.

İngilizlerin, Kırım Savaşı sonrasında Osmanlı tarafında yer almalarının asıl sebebiyse, Osmanlı Devleti'nden bu "yardımın" karşılığını gani gani alabilmektir. Nitekim öyle de olmuştur; İngiltere, en büyük imtiyazları, bu sinsi savaş sonrasında kazanmıştır.

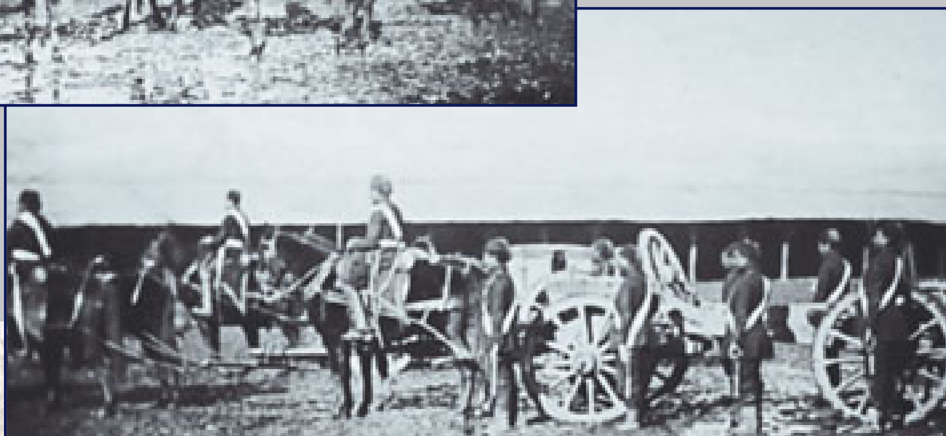
Ayrıca, Kırım Savaşı'nın sonunda zorla dayatılan Islahat Fermanı ile Batı'da dolaşan liberal düşüncelerin Osmanlı Devleti'ne girişinin hızlandığını burada hatırlatalım. Buna, Darwinizm de dahildir. Kırım Savaşı sonunda İngiliz derin devleti emellerine ulaşmış, hem ideolojik hem de mali olarak Osmanlı'yı daha iyi sömürebilme imkanı bulabilmiş ve Osmanlı, çöküşe bir adım daha yaklaşmıştır.

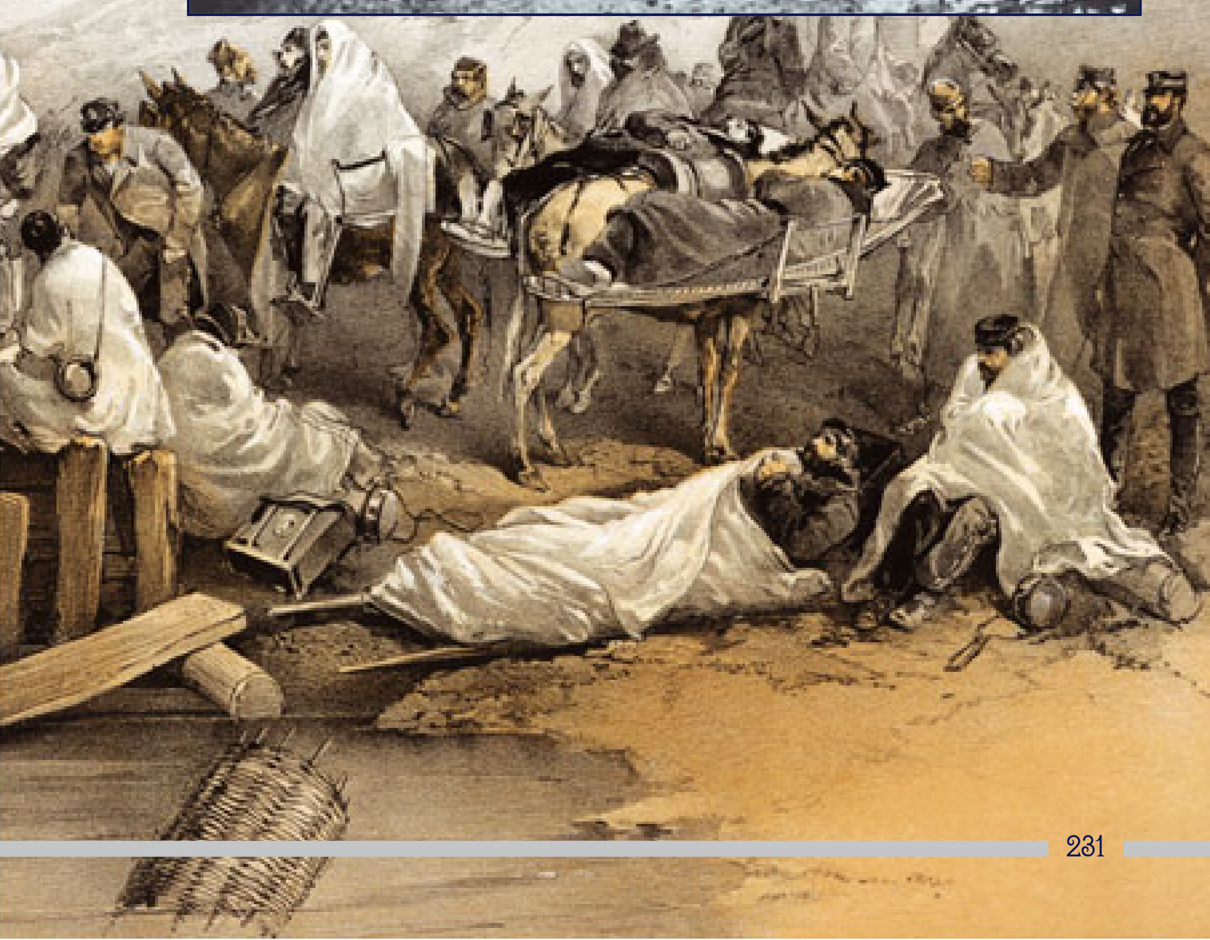
Kırım Savaşı sırasında Balıklava'daki limandan tekneye bindirilen hastaları temsil eden resim. (William Simpson, 24 Nisan 1855)

(Üstte solda) Kırım Savaşı sırasında Türk süvarileri 1855
(Altta sağda) Kırım Savaşı, Türk Topçu Birliği 1854

İngiliz Derin Devletinin Dini Kullanması

İngiltere Kraliçesi
I. Elizabeth

İngiltere Kraliçesi I. Elizabeth, Osmanlı Padişahına imtiyaz mektubu yazdığında, Müslümanların Halifesi'ne hitap ettiğinin farkında idi. Bu nedenle Katolik Avrupa ile arasına mesafe koyması gerektiğini düşünerek mektupta "**putperestliği cezalandıran hakiki Tanrı'ya taptığını**", bu yüzden de "**putperestler**" olarak gördüğü Katoliklerin amansız düşmanı olduğunu söylemiştir.

Kraliçe ve İngiliz elçileri, mektupta her ne kadar Müslümanlara yakın olduklarını iddia etseler de, bu aslında zorunlu bir tiyatrodan başka bir şey değildir. Elçiler, Londra'ya gönderdikleri mektuplarda İslam dini için "şeytani ve barbar bir din" ifadesini kullanmakta (Yüce İslam dinini tenzih ederiz), "Müslüman dostu" ifadelerini Allah adına söylenmiş yalanlar olarak adlandırmaktaydılar. Allah'ın bu "yalanları" affedeceğine olan inançları da mektuplarında dile getirilmekteydi.

İngilizlerin sahte Müslüman dostluğu, 450 yıl boyunca devam ederek bugüne kadar gelmiştir. İngiliz derin devletinin Müslüman düşmanlığını Osmanlı döneminin son alimlerinden Seyyid Abdülhakim Arvasi çok güzel dile getirmiştir:

İslam'ın en büyük düşmanı İngilizlerdir. İslamiyet'i bir ağaca benzetirsek, başka kâfirler, fırsat bulunca bu ağacı dibinden keser. Müslümanlar da bunlara düşman olur. Fakat bu ağaç bir gün filiz verebilir. İngiliz böyle değildir. Bu ağaca hizmet eder, besler ve Müslümanlar da onu sever. Fakat gece kimse anlamadan köküne zehir sıkar. Ağaç öyle kurur ki bir daha büyüyemez. Vah vah çok üzüldüm diyerek Müslümanları aldatır. İngiliz'in, İslam'a böyle zehir salması demek, para, mevki ve kadın gibi, nefsani arzular karşılığında satın aldığı yerli münafıkların ve soysuzların elleriyle, İslam âlimlerini, İslam kitaplarını ve bilgilerini ortadan kaldırmasıdır.[1] (İngiliz devletini ve halkını tenzih ederiz.)

Bu, oldukça doğru bir teşhistir. Fakat kuşkusuz Abdülhakim Arvasi'nin burada işaret ettiği, masum İngiliz halkı değil, söz konusu hainliklerin derinlerinde bulunan İngiliz derin devletidir. İngiltere Devleti ve halkı, bu tanımlamalardan uzak ve münezzehtir.

1. M. Sıddık Gümüş, 'M. Sıddık Gümüş Sözleri ve Alıntıları', Alıntısöz, http://www.alintisoz.com/sozler/bu-kitab%C4%B1-dikkat-ile-okuyan-islam%C4%B1n-en-b%C3%BCy%C3%BCk-d%C3%BC%C5%9Fman/49194

2. Darwinizm'in Osmanlı'ya Girişi ve Milli ve Manevi Değerlerin Yitirilmesi

Kitabın ilk bölümlerinde, insanlık tarihinin en büyük bilim safsatası olan evrim teorisinin, İngiliz derin devleti üyeleri tarafından, ateist mason localarında şekillendirildiğini ve dünyaya servis edildiğini detaylarıyla anlatmıştık. Darwinizm'in tüm dünyada yaygınlaştırılma sebebinin de, dünya çapında dini, manevi, ailevi ve milli duygulardan insanları uzaklaştırabilmek ve böylelikle kargaşa ve çatışmalara açık toplumlar inşa edebilmek olduğunu belirtmiştik. Bu yolla İngiliz derin devleti, deccali sistemini tüm dünyada yaygınlaştırabilecek, İslam alemini parçalara bölerken Hristiyan ve Musevi toplumları da yozlaştırabilecek ve böylelikle toplumları dejenerasyona ve çatışmalara kolaylıkla sürükleyebilecekti.

İngiliz derin devleti, Darwinizm belasını Osmanlı'da yaygınlaştırabilmek için özel bir zaman seçmiştir. Bu, İmparatorluğun büyük ölçüde kan kaybettiği, gücünü, nüfuzunu ve etkisini yitirdiği 19. yüzyıl sonlarıdır. "Aydınlanma" kılıfı altında, yine Osmanlı bünyesindeki münafıklar kullanılarak bu veba Türk topraklarına girmiş ve oldukça sinsi bir şekilde yaygınlaştırılmıştır. İngiliz derin devleti denetiminde kurulan dernekler, kurumlar ve okullar hep Darwinizm telkini üzerine faaliyet göstermiş ve Hilafetin temsil edildiği bu güzide millet, bir anda "Allah yok" diyen bir akımın pençesine düşürülmüştür (Allah'ı tenzih ederiz).

Vebayı bir kere zerk ettikten sonra, gerisi İngiliz derin devleti için oldukça kolay olmuştur. Darwinizm'in bünyeye girmesi ile İslam Birliği hayali ortadan kalkmış, İslam toplumu paramparça olmuş, halk büyük ölçüde dini ve mukaddesatçı kimliğini kaybetmiş ve milli duygular yerini büyük ölçüde münafıkane eylemlere bırakmıştır. Artık bu aşamadan sonra, İngiliz derin devleti, ajanlarını ve propaganda yöntemlerini kullanarak Osmanlı toplumunu istediği şekilde yönlendirebilmiştir. Öyle ki,

baskı altında tuttuğu II. Abdülhamid gibi padişahlara ve devlet adamlarına da istediğini yaptırır hale gelmiştir.

Dolayısıyla, Osmanlı'nın yıkılışının asıl sebebinin Darwinizm olduğunu söylemek oldukça doğru bir tespit olacaktır.

Osmanlı'ya Darwinizm Nasıl Yerleşti?

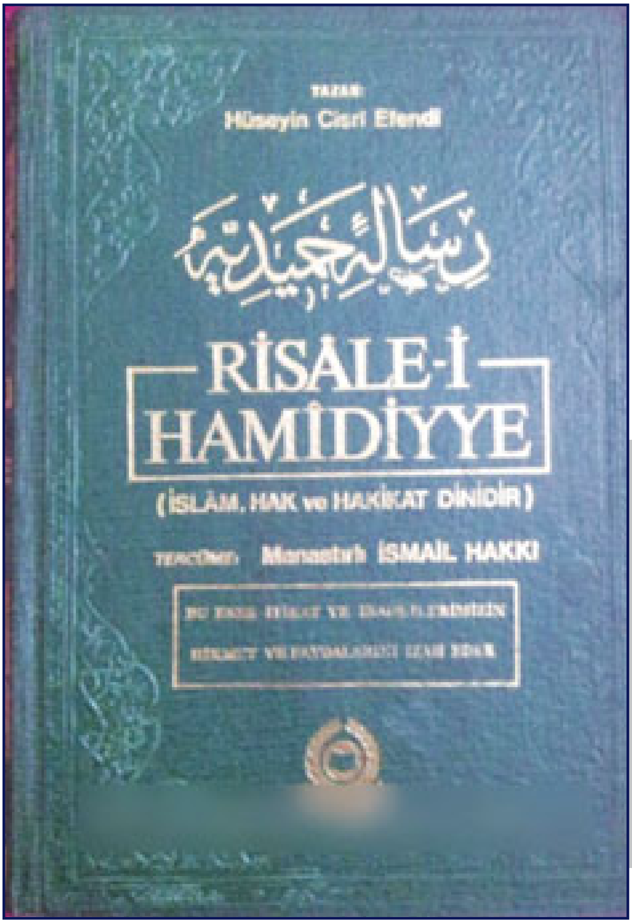
19. yüzyılın başından itibaren Osmanlı aydınlarında ve yönetici kadrolarında Batılılaşma kültürünün hakim olduğunu görürüz. Bu dönemde Osmanlı topraklarına, ilk olarak Batı'daki bilimsel gelişmeler ve teknolojik yenilikler taşındı. Ardından Batı'nın siyasi ve ekonomik modelleri taklit edilerek Osmanlı devlet sistemi yenilenmeye çalışıldı. Osmanlı ordusu da, silahlarından kılık kıyafetine kadar yenilenme sürecine girdi. Bu Batılılaşma rüzgarı, bazı alanlarda güzel gelişmelere vesile olsa da, Osmanlı düşünce yapısını ve sosyal düzenini de etkiledi. Birçok konuda olduğu gibi felsefe ve bilim alanında da Batı'nın "mutlak" üstünlüğü kabul edildi. Avrupa'da yaygınlaşan materyalizm, Pozitivizm, Darwinizm gibi ateist ideolojiler bazı Osmanlı aydınlarını çok büyük bir hızla etkisi altına aldı. Ateist olmayı, Darwin'in bilime aykırı iddialarına inanmayı, dünyayı materyalist bir gözle değerlendirmeyi modernliğin ve Batıcılığın bir gereği olarak kabul ettiler. Dönemin bazı siyasetçileri politikalarını, yaşam mücadelesinde ancak güçlü toplumların ayakta kalabileceğini iddia eden Sosyal Darwinizm üzerine bina ettiler. Osmanlı'nın sonunu getiren ise, Allah'ı inkar eden bu Darwinist akım oldu.

II. Abdülhamid'in Osmanlı'da Evrim Teorisini Yaygınlaştırması

19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren Ernst Haeckel, Herbert Spencer, Auguste Comte gibi birçok materyalist düşünürün kitapları, bir kısım Osmanlı aydınları arasında elden ele dolaşmaya başladı. 200'den fazla materyalist ve Darwinist eser Türkçe ve Arapçaya çevrildi. II. Abdülhamid'in emriyle Lübnanlı yazar Hüseyin El-Cisr'in *Hamidiye Risalesi* İstanbul'da 20 bin adet basıldı ve dağıtıldı. El-Cisr, risalesinde,

"mutasyonların evrimleştirici gücü olduğunu ve yeterli sayıda ara formun bulunduğunu" iddia ediyordu. El-Cisr'e göre, güya Darwin'in teorisi İslam dini ile çelişmemekteydi.

Oysa mutasyonlar, %99 oranında zararlı, %1 oranında ise etkisiz kalan bozulma ve yıkılmalardır. Bilim insanlarının yeni keşifleri, "etkisiz" kabul edilen %1'lik mutasyonların da zaman içinde mutlaka zararlı etki gösterdiklerini ortaya koymuş ve bunlara sessiz mutasyon adını vermişlerdir. Dolayısıyla bugün bilimin gösterdiği gerçek, mutasyonların %100 oranında zararlı olduğudur. "Yeterli sayıda ara form" iddiası ise, evrim adına ortaya atılmış en büyük safsatalardan biridir. Zira yapılan çalışmalarda 700 milyondan fazla fosil çıkarılmış ve bunların bir tanesinin bile

Lübnanlı yazar Hüseyin El-Cisr'in Hamidiye Risalesi, dindar görünüm altında evrim teorisi propagandası yapan bir kitaptı. Evrim aldatmacası, dönemin dindar kitlelerine, söz konusu hocalar ve onların bu yayınları ile empoze ediliyordu.

ara form olmadığı tespit edilmiştir. Şu ana kadar canlıların birbirlerinden evrimleştiğini gösteren TEK BİR TANE BİLE ARA FOSİL bulunamamıştır; bulunması da imkansızdır. Bulunan yüz milyonlarca fosilin tümü, hiçbir değişim geçirmemiş, tam ve mükemmel canlılara aittir. Nitekim Darwin bile, ara fosil bulunamaması durumunda teorisinin tümüyle çökmüş olacağını kitabında açıkça belirtmiştir:

> *Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu, benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.*[89]

El-Cisr, bütün bu safsataları savunurken aynı zamanda, "Allah yok" diyen bir teorinin Kuran ile çelişmediğini iddia edecek kadar da ileri gitmiştir. Dönemin dindar kitlelerine, söz konusu yazar ve hocalar yoluyla bu büyük aldatmaca işte bu yöntemlerle empoze edilmiştir. Öyle ki, el-Cisr'in bu risalesi Türkçe'ye, Urduca'ya ve diğer pek çok dile çevrilmiştir; Suriye ve Türkiye'de pek çok alim, özellikle de El-Ezher'deki alimler tarafından kabul görmüştür.

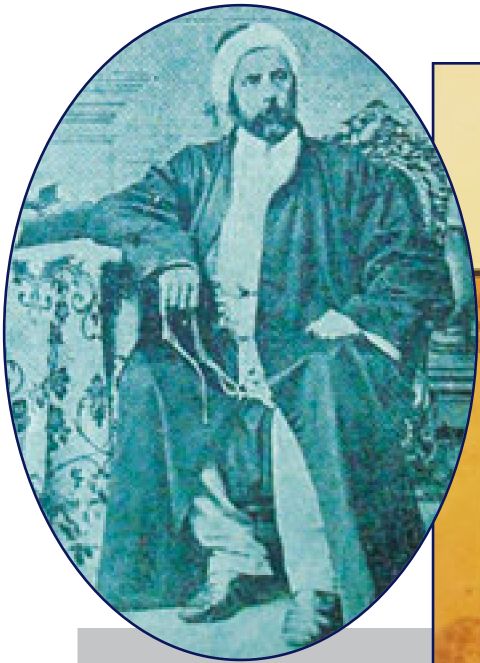
Osmanlı subay ve yöneticilerinin yetiştiği Tıbbiye, Mülkiye, Hukuk Fakültesi, Harbiye gibi okullarda, materyalist kitaplar okutulmaya başlanmıştır. 1847'de Tıbbiyeyi ziyaret eden Mc Farleyn anılarında şöyle yazmaktadır:

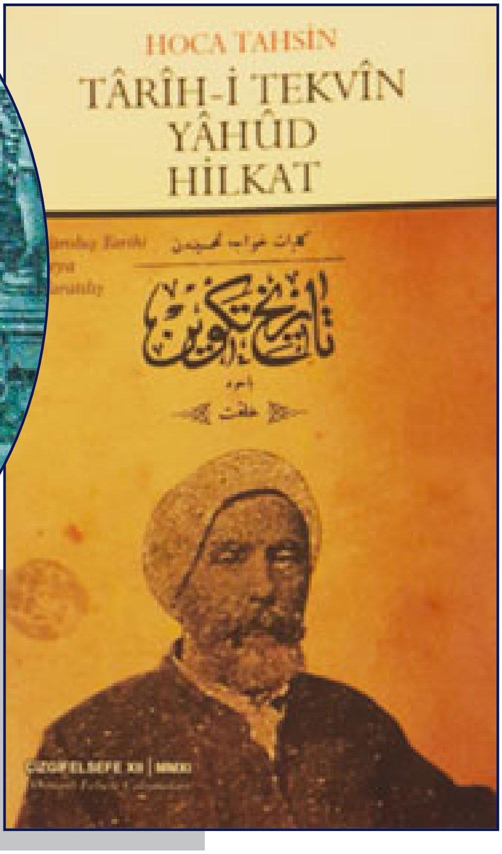
> *(Okulun kütüphanesi için) çoktan beri bu kadar materyalist kitabı bir arada toplayan bir koleksiyon görmemiştim... Kanepenin üzerinde bir kitap vardı. Bu Holbah'ın ateizmi anlattığı Doğa'nın Sistemi*

kitabının son baskısıydı. Kitabın üzerindeki notlardan çok sıklıkla okunduğunu anladım. Tanrı'nın varlığına inanmanın saçmalığını ve ruhun ölmezliği inancının imkansızlığını matematikle gösteren bölümler en çok okunan yerlerdi.[90] (Yüce Allah'ı tenzih ederiz)

Görülebildiği gibi Tıbbiye'de, oldukça kısa bir zaman içinde, öğrencileri ateizme sürükleyen Darwinist inançlar ciddi şekilde yaygınlaştırılmıştı.

İstanbul Üniversitesi'nin başlangıcı olarak kabul edilen Darülfünun'un rektörü Hoca Tahsin Efendi de ilk Darwinistlerdendi. Sadrazam Reşit Paşa tarafından Avrupa'da eğitime gönderilmiş ve aldığı eğitim sonrasında materyalist olmuştu. Tarih-i Tekvin (Yaratılış Tarihi) maka-

İstanbul Üniversitesi'nin başlangıcı olarak kabul edilen Darülfünun'un rektörü Hoca Tahsin Efendi de ilk Darwinistlerdendi. Kitabı, Darwinist propaganda örneklerinden biridir.

lesinde: "*Bütün kainat ve varlığa hükmeden tekamül (evrim) kanunu gereğince kainatın gelecekte erişmiş olacağı değişim merhalelerinden" bahsediyordu.*[91]

Darülfünun'da kaynak eser olarak bir başka evrimci Ahmet Mithat Efendi'nin makale ve kitapları da okutulmaktaydı. Ahmet Mithat Efendi yazılarında, "*insan, bir nevi hayvan olduğu için, vahşilik doğasının gereğidir*" diyor ve sosyal Darwinizm'in şiddet unsurunu şu şekilde savunuyordu:

> *İntikam bir nevi hakkaniyet ve adalet-i vahşiyanedir. Lezzet almak için fenalık edildiği pek nadir olup bunların kaynağı genellikle hırs, şan ve menfaattir. Bu halde, doğamızın özünde olan kötü davranışların bize zarar vereceğini nereden çıkarırız? Deve dikeni yırtıcı ise, yaratılışı böyle olduğu içindir.*[92]

II. Abdülhamid dönemi Maarif Nazırı (Milli Eğitim Bakanı) Münif Paşa'nın kurduğu, Cemiyeti Tedrisiye-i İslamiye grubunun amacı da "bilim dergileriyle materyalizmi ve evrimi anlatmaktı". İlk bilim dergileri olan *Mecmua-yı Fünun* evrim yazılarından oluşmuştu.

Bu Darwinist ve materyalist eğitim çok hızlı sonuç vermiş ve Osmanlı aydınları, materyalizm ve pozitivizmin merkezi olan Edebiyatı Cedide yani Yeni Edebiyat akımı ve bu akımın yayın organı, *Servet-i Fünun Dergisi* etrafında toplanmaya başlamışlardı. Hareketin önde gelen şair ve yazarlarından, Abdülhak Hamit ve Recaizade Mahmut Ekrem, Türk İslam toplumunun manevi duygularını zedeleyecek şu sapkın fikirlerle ortaya çıkıyorlardı:

> *İslam medeniyeti devrini tamamlamıştır.*
>
> *Batıda düşüncesiyle, sosyolojisiyle ve tekniği ile yeni bir medeniyet çıkmıştır.*
>
> *Bu medeniyet, Osmanlı Devleti'ni er ya da geç yıkacaktır.*

Materyalist ve Darwinist felsefe yazılarıyla tanınan Servet-i Fünun Dergisi, Abdülhamid dönemindeki Darwinist yayınlardan biridir. (1892)

II. Abdülhamid döneminde yayınlanan Sabah Gazetesi'nin başyazarı Şemsettin Sami ve İkdam Gazetesi'nin başyazarı Ahmet Cevdet de evrimcidirler. *Tercüman-ı Hakikat Gazetesi*'nin başyazarı Ahmet Mithat Efendi ile birlikte dönemin üç büyük gazetesi de evrimcilerin kontrolündedir. Dönemin bir başka önemli gazetesi olan *Ceride-i Havadis*'in baş yazarı da Beşir Fuad'dır ve ismi zikredilen diğer yazarlar, Türk ateizminin Osmanlı'da ilk yaygınlaştıran kişiler olarak kabul edilmektedir. Abdülhamid döneminde *Servet-i Fünun* ile birlikte *İçtihad, Piyano Mecmuası, Envar-ı Zeka, Yirminci Asırda Zeka Mecmuası, Güneş, Hevran, Mecmua-ı Ulüm, Saadet, Afak ve Felsefe Mecmuası* isimli dergiler de evrim safsatasının Osmanlı içinde yayılmasına neden olmuş ve bu korkunç aldatmaca nedeniyle Osmanlı toplumu kısa sürede yozlaşma ve çöküşe doğru sürüklenmiştir.

II. Abdülhamid döneminin eğitim sistemi, evrim safsatasını yaygınlaştıran birçok materyalist yetiştirmiştir. Bunlardan bazı isimlere ve onların İslam'a aykırı görüşlerine örnek vermek gerekirse:

Ahmet MİTHAT EFENDİ: Evrim teorisinin Osmanlı'daki ilk savunucularındandır. Sarayın yarı resmi yayın organı *Tercüman-ı Hakikat Gazetesi*'ni çıkarmaya başlamıştır.

Ahmet RIZA: Pozitivizmin dünya vatandaşlığı görüşünü kabul etmiştir. İngiliz dostu olduğu ve İngiliz gibi giyindiği için İngiliz Ahmet Rıza olarak tanınmıştır.

Salih ZEKİ: Ders verdiği Robert Kolej, Darüşşafaka, Mülkiye ve Darülfünun'da Auguste Comte'un materyalist fikirlerini anlatmıştır.

Rıza TEVFİK: Herbert Spencer'ı ve Darwin'i üstat olarak benimsemiştir. Çok sayıda dergide Darwinizm'i anlatan yazıları yayınlanmıştır.

Hüseyin Cahit YALÇIN: Mülkiye'de okurken materyalist olmuştur. Evrim teorisini maddeciliğin gereği olarak görmüş ve Yaratılışı reddetmiştir.

Ahmet ŞUAYB: Hukuk Fakültesi ve İstanbul Üniversitesi'nde hocalık yapmıştır. Comte'un fikirlerini savunmuştur.

Abdullah CEVDET: Tıbbiye'de evrimci düşüncelerle tanışan Abdullah Cevdet, neredeyse 28 yıl boyunca aralıksız çıkardığı *İçtihad* adlı dergide, ayrıca yaptığı çeviriler ve yazdığı kitaplarda maddeci, evrimci ve ateist görüşlerini dile getirmiş ve bu yıkıcı görüşleri Osmanlı toplumunu oldukça olumsuz etkilemiştir.

Ziya GÖKALP: Abdullah Cevdet'in talebesidir. Materyalist bakış açısını Türk toplumu içinde yayarak toplumun büyük kesiminde manevi çöküşe neden olmuştur.

Süleyman Hüsnü PAŞA: Harbiye komutanı iken Sultan Abdülaziz'i deviren cuntanın içinde yer almıştır.

İstanbul ve Kahire'de yayınlanan evrimci felsefe dergisi İçtihad Mecmuası, Abdülhamid döneminin bir başka Darwinist yayınıdır. (1904)

İslam'ı materyalizmle açıklamayı amaçlayan, Peygamberimiz (sav) ve İslamiyet hakkında saygıya uygun olmayan ifadeler içeren Hollandalı tarihçi Reinhart Dozy'nin *Tarih-i İslamiyet* adlı kitabı, Türkçeleştirilerek Osmanlı'ya girmiş ve İmparatorluğun çöküşünü hızlandırmıştır. Tercüme eden: Abdullah Cevdet, 1908, II. Abdülhamid dönemi

Süleyman Paşazade SAMİ: Darbeci Süleyman Hüsnü Paşa'nın oğludur. Maarif Nazırlığı ve Darülfünun Rektörlüğü yapmıştır. Dönemin ilkokul yönetmeliklerini hazırladığı gibi, İlm-i Terbiye-i Etfal adı altında çocuk eğitimine yönelik çalışmalar da yapmıştır.

Beşir FUAD: Materyalist görüşe sahiptir. Abdullah Cevdet, Baha Tevfik, Ahmet Nebil ve Celal Nuri'yi materyalist yapan öğretmendir. Jön Türk hareketinin temel ideolojilerinden olan Sosyal Darwinizm'i Osmanlı ile tanıştıran kişidir.

Baha TEVFİK: Abdülhamid döneminde Mülkiye'de evrimci olmuştur. Katıksız Avrupalılaşmayı savunmuştur. *Felsefe Mecmuası*'nda çıkan bir yazısında, felsefeci adını almaya hak kazanan bir kişinin "fenci", "ilim-

ci" ve mutlaka "maddeci" olması gerektiğini belirtmiştir. Onun anlayışına göre metafizik "boş ve olumsuz" görülmekte, bilim ile metafizik karşı karşıya getirilmektedir. Baha Tevfik, yayınladığı *Hassasiyet Bahsi ve Yeni Ahlak* adlı kitapta dinsel ahlaka tümüyle karşı çıkmıştır. İnsanlığın geleceği için kendince çözüm olarak sunduğu iki ideoloji ise komünizm ve anarşizmdir. Geleceğin bilimsel bir anarşizm ile canlanabileceği yanılgısını savunmuştur.

Hüseyin HİLMİ: Komünist bakış açısını Baha Tevfik'ten öğrendiği söylenmektedir. 1910 yılında yayınladığı *İştirak* adlı dergide Marksizm ile ilgili birtakım yazılar yayınlanmıştır.

Subhi EDHEM: *Servet-i Fünun Dergisi* yazarı ve doğal tarih hocasıdır. Hocalık yaptığı derslerde Lamarkizm ve Darwinizm anlatmıştır.

Ethem NEJAT: Baha Tevfik'le birlikte evrimci olmuşlardır. Abdullah Cevdet'in *İçtihad Dergisi*'nin yazarlarındandır. Türkiye Komünist Partisi'nin Kurucu Genel Sekreteri olmuştur.

Memduh SÜLEYMAN: Eduard Hartmann'ın *Darwinizm* kitabını tercüme etmiştir. Baha Tevfik ile birlikte *Nietzsche'*nin *Hayatı ve Felsefesi* kitabını yazmıştır. Osmanlı Sosyalist Fırkası ideologlarındandır.

Celal Nuri İLERİ: Maddenin ezeli ve ebedi olduğunu kabul etmiştir. Bossuet'nin, *Tarih-i Kâinat Üzerine* adlı kitabının etkisiyle evrimci olmuştur. Celal Nuri, 1915'te İstanbul'da yayınlanan *Tarih-i İstikbal* adlı kitabında, İslam'da birtakım reformlara gidilmesi gerektiğini, bu reformları sağlayacak düşünce dizgesinin de maddecilik ve evrim olduğunu yazmıştır. Celal Nuri'ye göre madde, her an her yerde olan ve bozulması olanaksız bir şeydir. Kuvvet de maddenin ayrılmaz parçasıdır; bu ikisi birbirine bağlıdır ve birbirinden ayrı düşünülemez. Celal Nuri, kendince İslam ile evrim fikrini birleştirmeye çalışmış ama daha anlatımlarının başında Allah inancını reddederek aslında bir evrimci olarak nasıl bir ideolojiyi Osmanlı içinde yaymaya çalıştığını açıkça göstermiştir.

Osmanlı Arap Dünyasında Evrim Teorisi

II. Abdülhamid'in tahta çıktığı 1876 yılına kadar, Darwin ve evrim teorisi ile ilgili Arap dünyasında hiçbir makale ya da kitap yazılmamıştır. Evrim ile ilgili ilk kitabın basım tarihi 1882'dir. İngiliz derin devleti, 1881'de Mısır'ı işgal edince, El-Ezher Üniversitesi'ni Müslüman evrimcilerin merkezi haline getirmiştir.

Arap dünyasında o dönem NAHDA Hareketi olarak gelişen sözde aydınlanma hareketi de, evrimci dünya görüşündedir. İngiliz etkisindeki Mısır'da başlayan NAHDA hareketinin kurucusu Rifa'a al-Tahtawi evrimcidir. NAHDA, Arap milliyetçiliğini körükleyen Darwinist bir harekettir. Cemaleddin Afgani ve Muhammed Abduh da bu akımın önde gelenlerindendir. NAHDA akımının takipçilerinin çoğu, aynı zamanda masondur. Muhammed Abduh, Cemaleddin Afgani ve Rifa'a al-Tahtawi masondur.

(Üstte) Mısır'da başlayan NAHDA hareketinin öncüsü Rifa'a al-Tahtawi evrimcidir. (Solda) Yine NAHDA hareketinden Muhammed Abduh da evrimcidir.

Evrimci Hristiyan Araplar, Sosyal Darwinizm'i yaygınlaştırmışlardır. Bu sayede ırkçı bir Arap milliyetçiliği, Araplar arasında kısa sürede kabul görmüştür. Benzer şekilde Jön Türkler de sosyal Darwinist olup ırkçı bir Türk milliyetçiliği kabul etmişlerdir. Bu iki propaganda, binlerce yıldır bir arada olan Müslümanların arasına fitne sokmuş, bunun ardından iç isyanlar birbirini kovalamıştır. 20 yıl gibi kısa bir sürede İmparatorluk parçalanmıştır. Tüm bu sosyal Darwinist eğitim ve propaganda, II. Abdülhamid döneminde gerçekleşmiştir. Nitekim Osmanlı'nın fiili anlamda çöküşü de bu dönemde başlamıştır.

Darwinizm'in kalesi: El-Ezher Üniversitesi

Mısır'da bulunan El-Ezher, dünya çapında pek çok tanınmış isim yetiştiren, büyük ölçüde İngiliz derin devletinin güdümündeki bir üniversitedir. Mezun ettiği söz konusu "tanınmış kişilerin" pek çoğu, genellikle İngiliz derin devletinin, dünyanın çeşitli yerlerindeki misyonlarını yerine getirmekle görevlendirilmişlerdir.

Müslüman Arap dünyasına evrim teorisinin kapsamlı olarak girişi, El-Ezher Üniversitesi üzerinden olmuştur. Darwinist Lord Cromer, ilk olarak el-Ezher Üniversitesi'nde yenilik yapmış ve evrimci Muhammed Abduh'u Mısır Baş Müftüsü olarak atamıştır. El-Ezher mezunu olan Abduh, ilk Müslüman evrimcilerdendir ve sözde İslam modernizminin kurucusudur. Muhammed Abduh, Cemalettin Afgani ile birlikte Doğu'nun Yıldızı locasında mason olmuşlardır.

İngilizler tarafından 1921 yılında Kudüs baş müftüsü olarak atanan Muhammed Emin el-Hüseyin de El-Ezher mezunudur ve Muhammed Abduh'un takipçisidir. El-Hüseyin, Filistin bağımsızlık hareketinin kurucusudur. İngiliz derin devleti Filistin'de, bir yandan Musevi ordusunu kurup yetiştirirken, bir yandan da Filistin milliyetçiliğini desteklemiştir. Filistin gerilla hareketlerinin öncüsü kabul edilen İzzettin el Kasım da Abduh'un takipçisi ve El-Ezher mezunudur. Mısır'ın İngiltere tarafından

işgal edilmesini sağlayan ayaklanmanın başı Ahmet Urabi de El-Ezher mezunudur. Müslüman Kardeşler'in (İhvan-ı Müslimin) kurucusu Hasan el-Benna, Hamas'ın kurucusu Şeyh Ahmed Yasin, Hizbut Tahrir'in kurucusu Takiyuddin el-Nabhani hep El-Ezher mezunudur. Dahası, 1993 Dünya Ticaret Merkezi bombalamalarından sorumlu olan ve ABD'de hapisteyken 2017 başlarında hayatını kaybeden Ömer Abdurrahman da El-Ezher mezunudur. Adı geçen bu kişilerin büyük bir kısmı aynı zamanda evrimcidir.

Tüm bu evrimci kadroyu yetiştiren isim 1876-1907 yılları arasında, Mısır'ı İngilizler adına yöneten Evelyn Baring ya da asıl adıyla Lord Cromer'dır. Cromer, koyu bir evrimcidir ve aynı zamanda ırkçıdır; Batı ırkının üstünlüğüne inanmıştır. Cromer, İslam dünyasının ve Mısır toplumunun aşağı ırk olduğunu ve bu toplumların hiçbir şekilde kendi kendilerini yönetemeyeceklerini iddia etmiştir. (Türk-İslam toplumlarını tenzih ederiz) Bu yanlış inanç gereğince bu ırkların, sürekli olarak sözde "daha üstün" olan ırkların himayesinde olması gerektiğini düşünmüştür. Cromer, Anglosakson ırkının üstün olduğuna ve bu ırkın tüm dünyayı bir ebeveyn gibi yönetmesi gerektiğine inanmıştır. Doğu halklarının Batı tarafından disipline edilmesi gerektiğini iddia eden Cromer, Muhammed Abduh'u Mısır baş müftüsü olarak atamasının sebebini şöyle anlatmıştır:

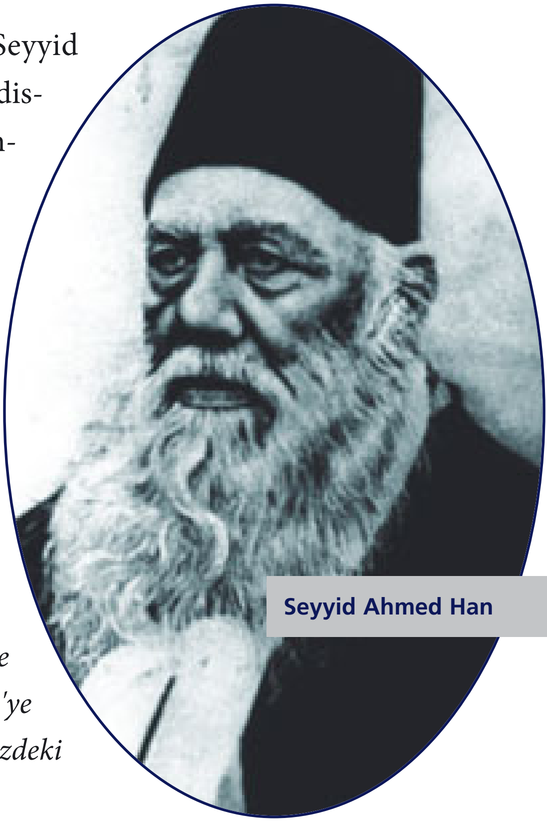
Avrupalıların doğal müttefiki olan Mısırlı vatanseverler –eğer kendi iyiliklerini düşünüyorlarsa–, tam anlamıyla özerk bir Mısır yaratma planlarını adım adım gerçekleştirme ümitlerinin, en iyi ihtimalle Muhammed Abduh destekçilerinin yükselmesinden geçtiğini göreceklerdir.[93]

Bugün, İslam için olduğunu iddia ederek kan döken radikal örgütlerin büyük bir kısmı bu ekolün öğrencisidir. İngiliz derin devleti, gerçekte İslam ile ilgisi olmayan, hatta evrimci ve dolayısıyla ırkçı inançları nedeniyle İslam inancına tamamen aykırı olan bu kişileri "radikalizmin baş oyuncuları" olarak sunmakta ve aslında kendi kurguladığı oyunu bu aktörler aracılığı ile oynamaktadır. İngiliz derin devletinin eğitimiyle yetişmiş bu Darwinist ajanlar, derin devletin talebi doğrultusunda, ülkelerde terör estirmek ve istikrarsızlık ortamını güçlendirmek adına görevlidirler.

Arap dünyasında Darwinizm'in kalesi olan El Ezher Üniversitesi. 972'de cami olarak ibadete açılan bina, 989 yılında okul statüsü kazandı.

Osmanlı Döneminde Hindistan ve Pakistan Üzerinde Evrim Etkisi

Seyyid Ahmed Han

Hint Müslümanlarından Seyyid Ahmed Han, evrim teorisinin, Hindistan ve Pakistan Müslümanları arasında kabul görmesini sağlayan kişidir. Muhammed Abduh'dan etkilenen Seyyid Ahmet Han İngiliz taraftarıdır. İngiliz Krallığı tarafından şövalye yapılmış ve kendisine SÖR unvanı verilmiştir. Seyyid Han, bir konuşmasında şu ifadeleri kullanmıştır:

> *Bizler İngiliz Hükümeti'ne bağlı ve adanmışızdır. İslam Halifesi'ne bağlı değiliz. Uzaktaki bir Halife'ye bağlı olmaktansa kendi ülkemizdeki İngiliz yöneticilere bağlı oluruz.*[94]

Pakistan'ın kurucularından olan Allame Muhammed İkbal ve Muhammed Ali Cinnah da Ahmet Han'ın takipçilerindendir. Seyyid Ahmet Han'ın kurduğu Aligarh Üniversitesi, Darwinizm'in merkezi olmuştur. Birçok Hindu ve Pakistanlı siyaset adamı bu okuldan mezundur. O dönemde söz konusu üniversite çok sayıda evrimci yetiştirilmiştir. Darwinizm'in bu kadar kapsamlı şekilde yaygınlaşması, Hindistan ve Pakistan'ın Osmanlı Halifeliği'nden ayrılışının altyapısını oluşturan en büyük unsurlardan biri olmuştur. Bir kısım özenti kişileri İngiliz derin devletine yaklaştırmış ve bu sayede Hindistan ve Pakistan'da Osmanlı aleyhine bir cephe oluşmuştur.

Osmanlı'yı Bitiren Bela: Darwinizm

Tarihçi Süleyman Kocabaş, İngiliz derin devletinin hakimiyet yöntemini şu şekilde özetlemiştir:

İngiltere'nin, 18. yüzyıldan beri, sömürgecilik için uyguladığı politikanın esasları... ahlâkı bozma, jurnalcilik, entrika ve yerli halkın bölünerek birbirine düşman gruplara ayrılmasıydı.[95]

İngiliz derin devleti bu hedefine, öncelikle İmparatorluk içinde ahlaki çöküntüye altyapı hazırlayarak ulaşmıştır. Bunun için de en öncelikli yöntem, Osmanlı'nın önemli merkezlerinde, basınında, okullarında ve üniversitelerinde Darwinizm'i yaygınlaştırmak olmuştur. Hatırlanacağı gibi İngiliz derin devletinin, evrim gibi bir safsatayı ilk olarak ortaya atma ve yaygınlaştırma amacı da bu olmuştur. Ahlaki tüm değerlerini kaybetmiş olan ve birbirine nefret besleyen topluluklar, kısa zaman içinde o ülkenin sonunu mutlaka getirecektir. İngiliz derin devleti her zaman altyapıyı oluşturan taraftır; gerisi zaten planlandığı gibi gitmektedir.

Osmanlı söz konusu olduğunda da her şey İngiliz derin devletinin planları doğrultusunda ilerlemiştir. Osmanlı Devleti içinde görevlendirilmiş birkaç evrimci aydın başı çekmiş, bu kişiler, "aydınlanma" ve "bilimsellik" kisvesi altında, devletin en önemli insanları gibi sunulmuşlardır. Ardından İngiliz derin devleti tarafından yönetilen Darwinist diktatörlük, evrim safsatasını Osmanlı içinde koruma altına almıştır. Evrimi reddedenlere adeta yaşam hakkı tanınmamıştır. Bu kişilere, işyerlerinde ve üniversitelerde bulunma imkanı dahi verilmemiştir. İngiliz derin devleti, Darwinizm'in kısa süre içinde yayılacağını ve bunun beraberinde müthiş bir ahlaki çöküntünün geleceğini çoktan hesap etmiştir. Buna uygun şekilde Osmanlı coğrafyasında kısa sürede çatışma ve ayaklanmalar başlamış ve İmparatorluk, kısa süre içinde dağılıp yok olmuştur.

Her şeyden önce şunu bilmek gerekir; Allah, "Allah yok" diyen bir devleti asla ayakta tutmaz ve asla ona yol vermez. Osmanlı'nın asıl dağılma sebebi, derin güçlerin planlarından öte, Osmanlı'da "Allah yok" diyen bu ürkütücü inkar sisteminin yaygınlaştırılması ve –Haşa– Allah'a meydan okunmasıdır. (Yüce Allah'ı tenzih ederiz). Sadece Osmanlı değil, evrimi yaygınlaştırarak kendilerini "aydın ve modern" gören ve Allah'ı inkarı, kendilerince bir üstünlük olarak algılayan hiçbir sistem ve devlet ayakta kalamaz. Allah'ın bazı ülkelere değişme ve düzelme için süre vermiş olması kimseyi yanıltmamalıdır.

Allah'ın izniyle, Hz. Mehdi (as)'ın zuhuruyla birlikte insanlar ve devlet sistemleri, içine düştükleri derin hatanın büyüklüğünü görecek ve Darwinizm belasını terk edeceklerdir. Aklı selim her kişi, Osmanlı'nın yıkımını Allah'tan gelen büyük bir ders olarak görmeli ve Darwinizm belasına karşı fikri ve ilmi olarak mücadele etmelidir.

Yüce Rabbimiz, yıkıma uğrayan her ülke halkının, doğruyu bildikleri halde vicdanlarına zulmetmeleri sonucunda bu son ile karşılaştıklarını ayetlerinde şöyle bildirir:

Ey cin ve insan topluluğu, içinizden size ayetlerimi aktarıp-okuyan ve size bu karşı karşıya geldiğiniz gününüzle sizi uyarıp-korkutan elçiler gelmedi mi? Onlar: "Nefislerimize karşı şehadet ederiz" derler. Dünya hayatı onları aldattı ve gerçekten kafir olduklarına dair kendi nefislerine karşı şehadet ettiler. Bu, halkı habersizken, Rabbinin ülkeleri zulüm ve helak edici olmadığındandır. (Enam Suresi, 130-131)

3. Osmanlı Topraklarında İngiliz Ajanları

İngiliz derin devletinin Osmanlı'daki faaliyetlerini anlatırken, İmparatorluğun birçok bölgesinde aktif görev almış İngiliz büyükelçileri, konsolosları ya da diplomatlarına özel bir yer ayırmak lazımdır. Bu elçilerin büyük bir kısmı, Osmanlı topraklarına bir konsolostan çok ajan olarak gönderilmiş kişilerdir ve İngiliz derin devletinin hedeflerine ulaşabilmesinde kilit rol oynamışlardır. Bunların bir kısmı, Türk bürokrasisi ile dost olmuş ve Türk siyasetini yönlendirmeye çalışmıştır. Bir kısmı, Osmanlı yurdunda yüzyıllarca barış ve huzur içinde yaşamış azınlıkları ayaklanmaya teşvik etmiş ve Osmanlı sınırları içindeki iç savaşların lojistiğini

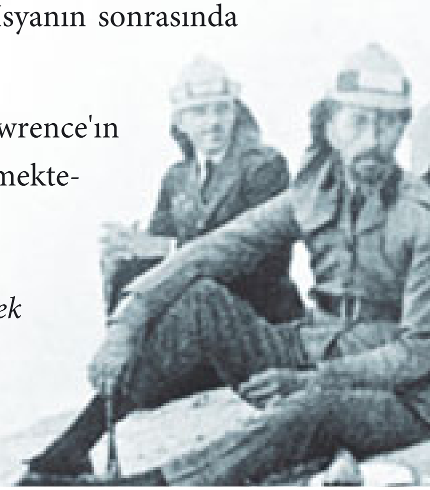
sağlamıştır. Dostlukla elde edemediklerini ise kimi zaman tehdit ve şantaj, kimi zaman da ekonomik güçle elde etmişlerdir.

İngiliz derin devleti, Osmanlı topraklarına doğrudan ajanlar da göndermiştir. Bunlar, arkeolog, gezgin gibi vasıflarla Osmanlı topraklarına giren ve burada özellikle Osmanlı'ya bağlı çeşitli etnik grupları ayaklanmaya teşvik eden kişiler olmuştur. Bunlardan en bilineni, İngiliz arkeolog/ajan Gertrude Bell, Irak, Suriye ve Ürdün topraklarındaki ayaklanmaları planlamış ve uygulamaya koymuş olan kişidir. Bell, bu topraklarda yaptığı ajanlık faaliyetiyle İngiliz derin devletinin gözünü öylesine doldurmuştur ki, kendisine "çölün kızı" ve "Irak'ın taçsız kraliçesi" gibi unvanlar dahi verilmiştir. Çok iyi Arapça, Farsça ve Türkçe bilen Bell, Osmanlı'nın kontrolündeki Kudüs, Suriye ve Irak'ta yerel halk ve tüccarlarla dostluk kurmuş, gittiği yerlerde arkeolojik çalışma adı altında çizdiği haritaları İngiliz Kraliyet Coğrafya Merkezi'ne göndermiştir. Musul, Bağdat ve Basra'nın Osmanlı'nın elinden çıkmasına neden olmuştur. Bell, daha sonra, 1919 Paris Barış Konferansı'nda, Churchill ile birlikte, cetvelle Irak sınırlarının tespit edilmesine yardım etmiştir.

Homoseksüel İngiliz casus T. E. Lawrence ise, önceki bölümde detaylı gördüğümüz gibi, Hicaz bölgesindeki Arap isyanının müsebbibidir. İngiliz derin devleti, Lawrence'ı kullanarak bir kısım Arapları silah ve para yardımıyla İstanbul'a karşı ayaklandırmıştır. İsyanın sonrasında bölge İngiliz hegemonyasına girmiştir.

Türk ordusu geri çekilirken Arabistanlı Lawrence'ın Arap asilere verdiği emir, Türk düşmanlığını göstermektedir:

Savaşçılar! İçinizde en iyisi, en çok Türk öldürecek olandır. Tutsak almayacaksınız. Teslim olmak isteyeni öldüreceksiniz. Hepsini öldürün! Hepsini öldürün![96]

Bell ve Lawrence, Winston Churchill başkanlığında 1921 yılında gizli olarak yapılan Kahire Konferansı'na katılmışlardır. Chirchill, Kahire Konferansı'na katılan 40 kişiyi, Osmanlı topraklarını Haramiler gibi yağma etmelerinden dolayı 40 Haramiler olarak adlandırılmıştır. Bu toplantıya göre, Filistin İngiliz mandasında kalacak, Haşimi ailesinden Abdullah Ürdün kralı, aynı aileden Faysal Irak kralı olacak, Mekke Şerifi Hüseyin Hicaz bölgesini, İbn Suud ailesi ise Arap yarımadası ve Nejd'i kontrol edecekti. Bunların tümü İngiltere'den para yardımı alacak ve İngiliz Hava Kuvvetleri bölgenin güvenliğinden sorumlu olacaktı. Bu görev doğrultusunda İngilizler binlerce yerleşim yeri bombalamış, on binlerce sivili şehit etmişlerdir. Konferans'ta paylaşılan toprakların tümü Osmanlı topraklarıdır. Ürdün-Suudi Arabistan sınırının Amman'a yönelen zikzaklı kısmı, Churchill hıçkırığı olarak adlandırılmaktadır.

İngiliz arkeolog/ajan Gertrude Bell, Emir Faysal ile piknikte. Faysal, Bell'in birkaç yıl sonra Osmanlı'dan ayıracağı Irak'ın tahtına geçecektir.

Ürdün-Suudi Arabistan sınırının Amman'a yönelen zikzaklı kısmı, Churchill hıçkırığı olarak adlandırılmaktadır.

Osmanlı'ya Sızan İngiliz Ajanlarından Bazıları

Charles Arbuthnot

Charles Arbuthnot, 1804-1807 yılları arasında İngiltere'nin İstanbul Büyükelçiliğini yapmıştır. İngiliz donanmasının, Çanakkale Boğazı'na saldırdığı ve Adalar açıklarına gelip İstanbul'u tehdit ettiği başarısız operasyonun mimarıdır.

1808 Çanakkale operasyonu öncesinde Rusya, savaş ilan etmeksizin Türk toprakları Eflak ve Boğdan'ı işgale başladı. Osmanlı İmparatorluğu, bunun üzerine, Fransız Büyükelçi Sebastiani'nin de baskısıyla Rusya'ya karşı savaş hazırlıklarına başladı. Bunun ardından Ruslarla ittifak halindeki İngiliz Elçisi Sir Charles Arbuthnot, Bab-ı Ali'ye ültimatom verdi. Bu ültimatomda, Sebastiani'nin İstanbul'dan gönderilmesi, Rusya ile

General Sebastiani ve Fransız subayları, Sultan Selim ile devlet ileri gelenlerine İstanbul'u savunma planlarını gösteriyor.

barış yapılması, İngiliz ittifak antlaşmasının yenilenmesi, İngiliz ve Rus savaş gemilerinin Boğazlardan serbestçe geçebilmelerine izin verilmesi istenmekteydi. Ültimatomun akabinde Rusların Eflak ve Boğdan'a girmesi karşısında Rusları destekleyen İngiltere, Çanakkale istihkamlarının da kendilerine verilmesini talep etti. Elçi Arbuthnot, bu şartlar kabul edilmediği takdirde, Bozcaada'ya gideceğini ve oradan İngiliz donanmasıyla gelerek İstanbul'u bombardımana tutacakları tehdidini de savurdu.

Arbuthnot'un katılımıyla Çanakkale'deki İngiliz donanması 10 büyük kalyonla 4 Türk gemisini batırarak Marmara Denizi'ne girdi ve İstanbul önlerine geldi. İngiliz donanmasının İstanbul'a ulaşması ile ültimatoma Türk donanmasının emanet olarak İngilizlere devredilmesi de eklendi. İngilizlerin bu hareketi önce asker içinde sonra da medrese öğrencileri arasında büyük bir hiddet oluşturdu. İstanbul halkı ve en sonunda Bab-ı Ali de direnmeye karar verdi. Sahilin kilit noktaları savunma yapacak şekilde düzenlendi. 300 kadar top yerleştirildi. Bu arada da Adalar halkı ve kayıkçılar İngiliz donanmasına karşı gerilla taktikleri ile saldırmaktaydılar. Tüm bu savunma gayreti İngiliz donanması-

nın geri adım atmasını sağladı. Son bir tehdit denemesi de başarılı olmayınca İngiliz donanması geri çekildi. Çanakkale'deki savunma topçuları da donanmaya geçit vermediler.

Henry Elliot

İngiliz derin devletinin ünlü casuslarından bir diğeri de İngiltere'nin İstanbul Elçiliği görevini yapan Henry Elliot'tur. Abdülaziz Han'ın tahttan indirilmesine ve Mısır'a dış borçlanma yetkisi veren fermanı yayınlayarak Mısır'ın İngiliz hakimiyetine girmesine neden olan Sadrazam Mithat Paşa'nın yakın arkadaşıdır. Elliot, 1876 darbesinin ve 1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı'nın mimarlarındandır.

Darbe sonrası Mithat Paşa sadrazam olunca, İngilizlerle birlikte İstanbul'da "Tersane Konferansı"nı toplamıştır. Savaşı önlemek için toplanan Tersane Kongresi'nde, Osmanlı'dan Sırbistan ve Karadağ'a bağımsızlık, Bulgaristan ve Bosna-Hersek'e de özerklik vermesi istenmiştir. İngiltere, Osmanlı'nın bu teklifleri hiçbir şekilde kabul etmeyeceğini ve savaşa gireceğini gayet iyi bilmektedir. Nitekim anlaşma şartları açıklanınca, Mithat Paşa'ya direnmesini telkin eden ve bir savaş durumunda İngiltere'ye güvenebilecekleri hususunda taahhütler veren yine İngiltere olmuştur. Sonuç olarak Elliot'un, yani İngiliz derin devletinin isteği olmuş ve Osmanlı ile Rusya savaşa girmiştir. Bu savaş, Osmanlı'nın, tarihindeki en büyük toprak kayıplarından birini yaşadığı savaş olmuştur. Yine bilindik taktik karşımıza çıkmış ve yine "barış" antlaşması İngilizlerin arabuluculuğu ile imzalanmıştır.

Sadrazam Mithat Paşa

İngiliz derin devletinin bilinen taktiklerinden biri, iki tarafı kışkırtıp savaştırdıktan sonra arabuluculuk adı altında barış anlaşması imzalat-

tırmaktır. Benzer şekilde Osmanlı Devleti'nin batıda büyük çapta ilk toprak kaybettiği anlaşma olan 1699 Karlofça Antlaşması da, o sırada İstanbul'da bulunan İngiliz Lord Piget'in baskısı ile imzalanmıştır. 1715-1718 Osmanlı-Venedik-Avusturya Savaşı'nın ardından imzalanan ve yine Osmanlı'nın toprak kaybetmesine neden olan Pasarofça Antlaşması da İngiliz elçilerinin arabuluculuğu ile imzalanmıştır. Bu anlaşmaların tümü, gerçekte İngiliz derin devletinin sinsi politikalarının bir sonucudur. Keza, savaşları alttan alta planlayan ve ateşleyen de daima İngiliz derin devleti olmuştur. Yapılan bu anlaşmaların sonrasında kazançlı çıkan taraf her defasında sadece İngiliz derin devletidir. Osmanlı ise, İngiliz derin devletinin güdümü altında imza atmak zorunda kaldığı her anlaşma sonrasında çöküşe bir adım daha yaklaşmıştır.

Austen Henry Layard

Henry Elliot'dan sonra İngiltere'nin İstanbul büyükelçisi olan Henry Layard, elçilik görevi ile Osmanlı topraklarına giren ajanlardan bir diğeridir. İngiltere'de Gladstone Hükümeti tarafından Privy Council üyeliğine yükseltilen Layard, 1878 Kıbrıs Antlaşmalarıyla Kıbrıs'ın İngilizlerin egemenliğine girmesini sağlayan kişi olarak kabul edilir. Türk dostu gibi gözükse de ana politikası, Osmanlı ve Rusların karşılıklı güçlerini tüketmesi ve İngiliz derin devletinin bundan faydalanmasıdır. Elbette bu dönemde II. Abdülhamid'in, İngiliz derin devletine, İngiltere'nin Kıbrıs hakimiyetini sağlayacak imkanlar vermesi de Layard'ın işini oldukça kolaylaştırmıştır.

Layard, İngiliz Dışişleri Bakanı Salisbury'e, İslami geleneğe göre bir idarecinin Halifelikten ve tahttan azledilebilmesi için ancak ve ancak deli hükmünde olması gerektiğini belirtmiştir. Bu yönlendirmeyle kurulan bir tertip neticesinde Sultan V. Murad tahttan indirilmiş, yerine de İngiliz derin devletinin baskısına boyun eğmek zorunda kalan II. Abdülhamid geçmiştir. Bu örnek, İngiliz ajanları yoluyla Osmanlı tahtı sahiplerinin bile değiştiğinin vahim bir göstergesidir.

İngiliz Derin Devletinin Osmanlı Devlet Adamları Üzerindeki Olumsuz Etkisi

İngiliz derin devletinin elçileri, Osmanlı Devleti'ni istedikleri zaman savaşa sokabilmiş, gerekirse tamamen kendi menfaatleri için barış anlaşması imzalatmış ve Osmanlı padişahlarını devirip sadrazamları idam ettirmiştir. Bu güce, Osmanlı içinden hizmetine aldığı devlet adamları sayesinde sahip olmuştur. Bu kişiler, İngiliz derin devletine hizmet eden ve vatanlarına ihanet eden münafık karakterli kişiler olmuştur. Bu nedenle İngiliz derin devleti, tarih boyunca Türk devlet adamlarını yakından takip etmiştir. İngiliz elçilik görevlisi G. Barclay'nin 18 Ocak 1907'de ilettiği bir değerlendirme raporu bu konuda önemli bir örnektir. Söz konusu raporda, Osmanlı Devleti'nde üst düzey görev yapan kimseler hakkında İngiliz derin devleti kurumlarına bilgiler iletilmiş, kişiler hakkında çeşitli sınıflandırılmalar yapılmış, bu kişilerin kendilerine ve hatta eşlerine yönelik hakarete varan ifadeler kullanılmıştır. Rapordan bazı bölümler şöyledir:

Sadrazam Kamil Paşa: Kıbrıs asıllı Musevi'dir. Yetenekli ve namusludur. Rodos'a sürülmüş ve İngiliz Konsolosluğu'na sığınmıştır.

Said Paşa: Eski sadrazam. Küçük Said Paşa denir. Çok enerjik ve hırslıdır. Vatanını müthiş sever. Aşırı derecede zekidir. Çok sabırsızdır. Eskiden İngiliz dostuydu, sonra Rus taraftarı oldu.

Hariciye Nazırı Ahmet Tevfik Paşa: Diplomatik yeteneği yoktur. Karısı Alman olmasına rağmen Almanlardan şüphelenir.

Dahiliye Nazırı Memduh Paşa: Gayet dar kafalıdır ve Hıristiyanlara düşmandır. Muhtelif zamanlarda İngiliz çıkarları yanında hareket etmiştir. Utanmaz derecede rüşvet yemesiyle ünlüdür.

Ferid Paşa: Sadrazam. Almanlar tarafından desteklenmektedir. Devamlı Almanya'yı destekler.

Mabeyinci Ragıp Paşa: Sultan'a etki edecek kişilerin en önemlilerinden biridir. Saray etkisini kullanarak büyük servet kazanmıştır. İngiliz çıkarlarına yatkındır.

Mehmet Nuri Bey: Chateauneuf isimli bir Fransız'ın oğludur. Fransa'da tahsil yapmıştır. Saray casusudur. Dış görünüşünün bütün güzelliğine rağmen tamamen çürümüş bir insandır.

İngiliz Dışişleri, Türk devlet adamlarını arşivlemeye bundan sonra da sistematik olarak devam etmiştir. (Bunun en son örneği, günümüzde Wikileaks belgeleriyle ortaya çıkan arşivlerdir). 1933-1939 yıllarına ait bir başka küstah diplomat dili, yine İngiliz Dışişleri belgelerinde bulunmuştur. İngiltere'nin Ankara Büyükelçisi Percy Loraine'un, 1938'de "gizlilik kaydıyla" Londra'ya gönderdiği, "Notes On Leading Turkish Personalities" (Önde Gelen Türk Şahıslarla İlgili Notlar) adlı raporunda, genç Türkiye Cumhuriyeti'nin toplam 96 yöneticisi, gazetecisi ve aydını hakkında gayri resmi bilgiler yer almaktadır:

Yunus Nadi Abalıoğlu: Gazeteci. Kısa boylu, şişmandır. Kelebek gözlük takar. Herhangi bir rüzgara kapılmaya meyillidir. Vicdansız, alçak adamın tekidir.

Celal Nuri İleri: Gazeteci. Müthiş Batıcıdır. Akıllı. Saman altından su yürüten biri. Komünist eğilimi olduğu düşünülüyor.

Ahmet Ağaoğlu: İslamiyet'i seçmiş Kafkas kökenli bir Yahudi'nin oğlu. Rus gizli servisinde çalıştı. 1926'dan sonra İngiliz düşmanlığı azalır gibi oldu.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu: Minyon. Önemli özelliği olmayan bir dış görünüşe sahip. Eşi hoş ve İngilizce bilen biri.

Ahmet Ferid: Bolşevik yanlısıydı. Fırsatçı ve prensipsiz. Çekici karısı, Londra Büyükelçiliği'ndeki başarısında ona yardımcı oldu.

Kazım Özalp: Büyük olasılıkla Alman ve Bolşevik karşıtı. Poker hastası.

İbrahim Tali Öngören: Doktor. Öküz kafalı, kısa boylu.

Hasan Saka: Bolşevik sempatizanıydı. Çekici değildir. Külhanbeyi gibidir.

Ali Çetinkaya: Bayındırlık Bakanı iken yabancı şirketlerin millileştirilmesi için çalıştı.

Fethi Okyar: Moğol yüzlü. Alçakgönüllü bir insan. İngilizce bilen çok çekici karısı var.[1]

1. Soner Yalçın, 'İngiliz 'WikiLeaks'inde Ünlü Türkler', *Hürriyet*, 04.12.2010, http://www.hurriyet.com.tr/ingiliz-wikileaks-inde-unlu-turkler-16452176

4. İngiliz Derin Devletine Hizmet Eden Yancılar

İngiliz derin devletinin, tarih boyunca, farklı coğrafyalarda hakimiyet elde etmek, isyanlar çıkarabilmek, darbeler inşa edebilmek, hükümetler devirebilmek ve farklı ülkelerde sapkın ideolojileri yaygınlaştırabilmek için kullandığı en etkili yol münafıklar olmuştur. İngiliz derin devleti, hedeflediği ülkelerde genellikle hep kendisine küçük menfaatler karşılığında tamah eden, ezik karakterli ve aşağılık kompleksi içindeki kişileri seçer. Bu kişiler, yaşadıkları kompleks nedeniyle, zaten yancılık yapacak derecede İngiliz hayranıdırlar. Onlara vaat edilen küçük görevler, ikram edilen cüzi miktarda bir ücret veya geleceğe dair hiç gerçekleşmeyecek bir vaat, bu kişilerin her türlü hayasızlığı yapmasına yetecektir. Söz konusu kişiler, bu küçük menfaatler için vatanını satan, dinini terk eden ve her türlü kalleşliği yapan yancı münafıklardır.

İngiliz derin devleti, söz konusu yancıları Hindistan'ı hakimiyeti altına alırken de kullanmıştır; bir kısım Arapları Osmanlı'ya karşı isyana teşvik ederken de. Söz konusu münafıklar, Osmanlı'nın yıkılışında da en etkili elemanlar olmuştur. Ancak vatanını satan münafık tehlikesini, sadece Osmanlı yıkılış dönemlerine ait bir tehlike olarak görmek oldukça sakıncalıdır. Bu münafıklar halen vardır. İngiliz derin devleti, günümüzde de münafıkları özenti, ezik ve yancı karakterlerinden hemen teşhis etmekte ve kısa sürede ağına düşürmektedir. Bu kişiler, Irak ve Suriye gibi ülkelerin bugünkü korkunç durumunun da başlıca müsebbibidirler. Aynı durum ülkemiz için de geçerlidir. Ülkemizde de İngiliz derin devletine yancılık peşinde olan, sıradan menfaatler karşılığında vatanını satan aşağılık karakterli münafıkların sayısı az değildir. Tarihte olup bitenlerden de ders çıkararak bu hain karakterdeki kişileri iyi teşhis etmek önem taşımaktadır.

Osmanlı'nın İngiliz Yancıları

İngiliz derin devleti, Osmanlı Devleti'nin kendi içinde bir birlik olmasını engelleyecek her akımı desteklemiştir. "Jön Türk" ve "İttihat ve Terakki" hareketlerini kuran, büyüten ve iktidara getiren İngiliz derin devletidir. Merkezi hükümeti zayıf düşürecek Tepedelenli Ali Paşa İsyanı'nı, Mithat Paşa Darbesi'ni, 31 Mart Ayaklanması'nı planlayan ve uygulamaya koyan yine İngiliz derin devletidir.

İngiliz derin devleti, bu kadrolarının yanında, her dönem yerel destekçiler de bulmuştur. Şahsi menfaatlerini İslam aleminin ve Devleti Ali'nin menfaatlerinin üzerinde tutan "İngiliz dostları", Londra mahzenlerinde İngiliz derin devletinin Osmanlı aleyhine hazırladığı sinsi planların uygulayıcıları olmuşlardır. İngiliz derin devleti, aslında tarihin her döneminde, sömürmek istediği ülkelerden bu tip vatan haini münafıkları kolaylıkla bulmuş ve onları istediği gibi kullanmıştır. Osmanlı içinde de bunları bulmak zor olmamıştır.

İngiliz derin devleti diplomasisinin, Osmanlı'daki nüfuz ajanları hakkında bazı bilgiler verelim:

İngiliz Said Paşa

İngiliz hayat tarzına olan hayranlığı sebebiyle "İngiliz" lakabını alan Said Paşa, 19. yüzyılda yenilgiyle sonuçlanan birçok savaşta görev almıştır.

Said Paşa, İngiltere'de donanma eğitimini tamamladıktan sonra, Osmanlı Donanması'nda Bahriye Nazırı görevine kadar yükselmiştir. 93 Harbi sırasında Osmanlı donanmasından sorumludur. Donanmanın savaş sırasındaki ihmallerinden dolayı, 5 ay içerisinde başkent düşme aşamasına gelmiştir. Durum Osmanlı için faciadır; bütün Bulgaristan, Kuzey Yunanistan, Makedonya ve Sırbistan, Rusya ve müttefiklerinin eline geçmiştir.

İngiliz Said Paşa

93 Harbi'nin kaybedilmesindeki bir diğer neden de Tuna Nehri'ndeki Türk donanmasının yaptığı hatalardır. Bu dönemde donanmanın başında İngiliz Hobart Paşa vardır. İngiliz hayranı İngiliz Said Paşa ise sadrazamdır. Rus ordusunun Balkanlardan İstanbul'a gelmesini engelleyecek tek savunma hattı, Tuna boyudur. Fakat nehirdeki donanmamız, İngiliz amiralin Osmanlı'ya değil İngiliz derin devletine hizmet etmesinden dolayı yenik düşmüştür.

Savaşın sonunda Rus ordusu, Yeşilköy'e gelip İstanbul'u işgal edecek hale gelmiştir. Romanya ve Sırbistan bağımsızlık ilan etmiştir. Bulgaristan Krallığı kurulmuştur. Kars, Ardahan, Batum Ruslara geçmiştir. Kafkasya'da, Türk hakimiyeti kalıcı olarak bitmiştir. Yaklaşık 1.5 milyon Çerkez, Türkiye'ye göç etmek zorunda kalmıştır. İngiltere, Kıbrıs'ın yönetimini almış ve Ada ilerleyen süreçte İngiliz derin devletinin idaresi altında, Ermeni isyanlarında lojistik merkez olarak kullanılmıştır.

İngiliz Said Paşa daha sonra Zeytun (Ermeni) İsyanları sonrasında bölgede yapılacak ıslahat hareketlerinden sorumlu kılınmıştır. Bölgede yaşananlar, İngiliz derin devleti ve Ermeniler bölümünde daha detaylı anlatılmıştır.

Abdullah Cevdet

Abdullah Cevdet, Osmanlı'da Darwinizm'in yayılması için en çok uğraşan kişilerden biri olmuştur. Gençliğinde dindar olmasına rağmen Tıbbiye'de okumaya başladıktan sonra materyalist-Darwinist ideolojinin etkisi altına girmiştir. Özellikle onun döneminde Osmanlı'da biyolojik

materyalizm Tıbbiye öğrencileri arasında çok yaygınlaşmıştır. Yazılarında, "zamanla dinin yerini biyolojik anlamda materyalizmin alacağı" yanılgısını ispatlamaya uğraşmıştır.

Cevdet, aynı zamanda İngiliz Muhipler Cemiyeti'nin kurucularından olmuştur. İngilizlerle işbirliği yapan Kürdistan Teali Cemiyeti'nde de önemli roller almıştır. Kadınlara ilk kez genelev vesikası verilmesi uygulamasını başlatan Abdullah Cevdet'tir. Çanakkale Savaşı ile ilgili olarak "medeniyet kapımıza kadar geldi, biz geri teptik" yorumunu yapmıştır.[97]

Abdullah Cevdet, Mekteb-i Tıbbiye öğrencisi iken, Ohrili İbrahim Etem (Temo)'nun öncülüğünde, Konyalı Hikmet Emin, Diyarbakırlı İshak Sukuti ve Kafkasyalı Mehmet Reşit ile birlikte, 1890 yılında "İttihad-ı Osmani Cemiyeti"ni kurmuştur. Bu cemiyet birkaç sene sonra "İttihat ve Terakki"ye dönüşecektir. İngiliz evrimci Lord Cromer'in kontrolündeki Mısır'da, 1908'de Reinhart Dozy'nin *Essai sur l'Histoire de l'Islamisme* adlı iki ciltlik kitabı *Tarih-i İslamiye* başlığı ile çevirip yayımlamıştır. Dinimiz ve Sevgili Peygamberimiz (sav) hakkında iftiralar ile dolu olan bu kitap, Osmanlı kamuoyunda büyük infiale yol açmıştır [Sevgili Peygamberimiz (sav)'i tüm iftiralardan tenzih ederiz]. 1900'lü yılların başında yazdığı makalelerde Osmanlı'nın İngiliz güdümüne girmesini savunmuştur. Açıklamalarında, İngiltere'nin, "dünyanın en medeni olan ve en namuskârâne idare edilen hükümeti" olduğunu iddia etmiştir.[98]

Gazeteci ve yayıncı Zekeriya Sertel, Abdullah Cevdet'in İngiliz ajanı olduğunu ve arkadaşları ile yaptığı bir toplantıyı ihbar ettiğini yazmıştır.

Abdullah Cevdet

Abdullah Cevdet, İngiliz emperyalizminin İspanya ile ilişkilerini *örnek vermekte ve "büyük devletlerin yaratmaya çalıştıkları etki alanlarından birisinin içerisine girmek kaçınılmaz olacağına göre, bunlardan İngilizleri tercih etmek gerekmektedir."* demiştir.[99]

Bu arada İngilizlerin desteklediği Bahailiğin (Kürdistan gazetesi Kahire'den destekli Bahai yayınevinde basılıyordu) Abdullah Cevdet tarafından ön plana çıkarıldığı da bilinmektedir.

Mithat Paşa

Mithat Paşa, İngiliz derin devletinin kışkırtmasıyla Osmanlı Devleti'ni Rusya ile savaşa sokmuştur. Sultan Abdülaziz'in devrildiği ve şehit edildiği darbenin 3 mimarından biridir. Darbe öncesi cuntanın iktidara gelebilmesi için halk ayaklanmasını başlatan da Mithat Paşa'dır. Mithat Paşa, darbeyi İngiliz elçisi Elliot ile birlikte planlamıştır.[100]

Mithat Paşa ilk sadrazamlığında Mısır'a dış borçlanma yetkisi veren fermanı imzalayarak Mısır'ın İngiliz hakimiyetine girmesine de sebep olmuştur. II. Abdülhamid döneminin İngiliz casusu olarak tanınan Armin Vambery, Mithat Paşa'nın Fransızca öğretmenidir.

Bağdat Valiliği sırasında Mithat Paşa'nın, Kuveyt Emirliği'nin İngilizlerin kontrolüne geçmesi yönünde de faaliyetleri olduğu bilinmektedir.

Kamil Paşa

4 ayrı dönemde toplam 9 yıl sadrazamlık yapmış olan Kamil Paşa'nın lakabı İngiliz Kamil'dir. 1851 yılındaki Londra'daki fuar ziyaretinden ölümüne kadar İngiliz hayranı olmuştur.

Kamil Paşa

Bu hayranlık casus raporlarından, elçilik bilgi notlarına kadar düşmüş ve alenileşmiştir. Son sadrazamlık görevi Enver Paşa'nın kafasına silah dayaması ile bitmiştir. İstifasından sonra İngiliz hakimiyetindeki Mısır'a, Mısır'ın yöneticisi ve dostu İngiliz Lord Kitchener'in yanına gitmiştir. İzmir Valisi iken Rodos'a tayin edilince İzmir'deki İngiliz Konsolosluğu'na sığınmıştır. Padişah'ın şahsı ve İngiltere adına resmen teminat vermesi üzerine İstanbul'a dönmüştür. Bundan sonra İngiltere Hükümeti'nin himayesinde bir Osmanlı vatandaşı olarak İstanbul'da yaşamıştır.

Kamil Paşa İzmir Valisi iken İngilizlerle birlikte İzmir'de, Mısır benzeri özerk bir bölge oluşturulması için çalışmıştır. Tarihçiler bu konuda II. Abdülhamid'in de kendisine gizlice destek verdiğini yazmaktadırlar.

Damat Ferit Paşa

Damat Ferit Paşa

Damat Ferit Paşa, daha Hariciye Nazırlığında bir memur iken, Londra Büyükelçiliği'ne atanmak istemiştir. Sevr Antlaşması'nı, Osmanlı Devleti adına imzalayan kişidir. İngilizlerin talimatıyla İstanbul'daki askeri cephaneliklerde bulunan 90 bin kasa cephaneyi denize döktürmüştür. Kuvayı İnzibatiye adlı, Ahmed Anzavur gibi çapulculardan oluşan bir orduyu Ankara'ya bağlı birliklere karşı savaşmak üzere Anadolu'ya göndermiştir. İngiliz Muhipler Cemiyeti'nin kurucuları arasındadır. Atatürk ve kurmayları hakkında idam fetvası yayınlatmıştır. Fetva, Dürrizade Abdullah Efendi tarafından 11 Nisan 1920 tarihinde yayınlanmıştır.[101]

Son sadrazam Tevfik Paşa'ya göre Ferit Paşa *"alafrangalıkta Frenkleri bile geçmiş idi."* Vefatında *Tevhid-i Efkâr Gazetesi*'nde çıkan bir yazıya göre:

Londra'dan avdetinde (dönüşünde) alafrangalaşmış (Batılılaşmış) ve nihayet adeta Müslümanlığa düşman kesilmişti. Sözlerinde, nutuklarında ve yazılarında hep Yunan ve Latin darbımesellerinden (atasözlerinden), hurafatından (hurafelerden) ve rivayetlerinden (mitolojinden) bahsederdi. (...) Hulasa (Özet olarak) tamamen garpleşmiş (Batılılaşmış), fakat milliyet hislerinden tamamen mahrum kozmopolit ruhlu bir adam idi.[102]

Milliyet

İSTİKLÂL SAVAŞI gazetesi

KALK UYAN YOKSA ARDI HİCRANDIR

HAZIRLAYAN: ÖMER SAMİ COŞAR

PAZARTESİ 18 AĞUSTOS 1919

MUSTAFA KEMAL'İN DAMAD FERİD'E İHTARI:

«MİLLİ HAREKETE KARŞI DÜŞMANCA DAVRANMAKTAN VAZGEÇ»

Paşa gönderdiği telgrafta, «İstanbul hükümetinin girişiği olumsuz işleri hiçbir yerde, hiçbir kimse yürütemeyecektir» diyor

İzmir Valisi,

Mustafa Kemal Atatürk, İngiliz yanlısı Damat Ferit'e yönelik çok defa ihtarda bulunmuş, İngiliz mandasının kabul edilemeyeceğini açıkça belirtmiştir.

Mahmud Raif Efendi

Londra Büyükelçiliği'nde başkatiplik görevinde bulunan ilk diplomattır. İngiliz hayranlığı nedeniyle İngiliz Mahmut lakabıyla anılmaktadır. 1808 Kabakçı Mustafa İsyanını başlatan kişidir. İsyanda ilk öldürülen kişi de o olmuştur. Bu isyanda, III. Selim önce tahttan indirilmiş daha sonra da öldürülmüştür. Yerine geçen IV. Mustafa döneminde İstanbul 1.5 sene çapulcuların kontrolünde kalmıştır. Bu dönemde Arabistan'da Vahabilik isyanı çıkmış ve Osmanlı iç karışıklıklardan dolayı uzun süre bu isyanı bastıramamıştır. Bu isyanın etkileri günümüzde hala devam etmektedir. Raif Efendi'nin, İngiltere seyahati gözlemleriyle ilgili kitabı, İngiliz yaşam sistemine olan hayranlık ifadeleri ile doludur.

Genç Osmanlılar ya da Yeni Osmanlılar

Sultan Abdülaziz döneminin muhalifleri, Genç Osmanlılar adı altında organize olmuşlardır. Mithat Paşa, 1876 darbesini yaparken, Genç Osmanlılar cemiyetinin başkanıdır. Ali Suavi de hemen birkaç yıl sonraki Çırağan Baskınını, İngiliz ajanı eşi ile birlikte planlamıştır. Jön Türkler ve İttihat ve Terakki'nin temelleri bu cemiyettir. Genç Osmanlılar cemiyetinin üyeleri, Osmanlı devletinin ancak İngilizlerin yardımıyla kurtulabileceğine inanmışlardır.

Jön Türkler, İsmail Kemal Bey ve Damat Mahmut Celaleddin Paşa

Genç Osmanlılar Cemiyeti'nin devamı olarak kurulan akımdır. Bu akım, daha sonra İttihat ve Terakki komitesine dönüşecektir. Jön Türklerin birçoğu da İngiliz derin devletinden himaye ve destek görmüştür. 1899 yılı sonlarında önce İsmail Kemal Bey, ardından Damat Mahmud Celaleddin Paşa ve oğullarının Avrupa'ya firarları ile Jön Türk hareketi İngiltere yanlısı bir çizgiye gelmiştir. Jön Türklerin içinden, Osmanlı'ya İngiliz müdahalesinin gerektiğine inananlar, Osmanlı Hürriyetperveran Cemiyeti'ni kurarak İngiliz desteğiyle darbe yapmaya çalışmışsa da başarılı olamamışlardır.

31 Mart Vakası'nın arkasındaki isimlerden kabul edilen Prens Sabahattin, Damat Mahmut Celalettin Paşa'nın oğludur. Darbe sonrası kurulacak Osmanlı devlet sisteminin, İngiliz sistemine benzer bir model olmasını savunmuştur. Bir başka Jön Türk, İngiliz Ali lakaplı Ali Rıza Bey'in oğlu Ahmet Rıza, Sarayburnu'na doğru giden İngiliz elçisinin arabasını çeken atları çözüp kendini bağlamıştır. İngiliz hayranlığı, söz konusu yancıları bu raddeye getirebilmektedir.

Bütün bunlara rağmen İttihat ve Terakki iktidara geldiğinde, İngiltere'den beklediği desteği görememiştir. Çünkü İngiliz derin devletinin gerçek amacı, Osmanlı'da muhalefeti ve radikal devlet karşıtı girişimleri destekleyerek İmparatorluk yönetiminde kargaşa ortamı oluşturmaktır. Bunu da büyük ölçüde başarmışlardır.

Paris'te düzenlenen 1. Jön Türk Kongresi'nde çekilen bir resim.

İngiliz derin devleti tarafından kullanılan Jön Türkler'e ait bir afiş.

Derviş Vahdeti ve 31 Mart Ayaklanması

31 Mart Ayaklanması'nın en önemli liderlerinden olan Derviş Vahdeti, Kıbrıs'ta devşirilmiş bir İngiliz ajanıdır. Ayaklanma öncesinde, sahibi olduğu Volkan Gazetesi'nde sürekli olarak dinin elden gittiğine yönelik kışkırtıcı yazılar yazmıştır. Sadrazam İngiliz Kamil Paşa da aynı gazetenin yazarıdır. Vahdeti, ayaklanma sırasında Sultanahmet'te toplanan halkı ateşlendirecek uzun söylevler vermiştir. "Şeriat isteriz" diyerek yola çıkan Vahdeti, ülkenin ikiye bölünmesini ve ordunun iktidara el koymasını sağlamıştır. Oysa kendisi dindar değildir.

Derviş Vahdeti

Gazetesinde, Kıbrıs'ın İngilizlerin yönetiminde küçük bir İsviçre haline geldiğini iddia ederek övünmektedir.

Derviş Vahdeti'nin İngilizlerle ilişkisi ve İngiltere'nin 31 Mart Vakasındaki rolü hakkında, dönemin genç gazetecilerinden Ahmet Emin (Yalman), hatıratında şunları yazmıştır:

...Derviş Vahdeti adlı Kıbrıslı sarhoş arzuhalci, İngiliz haberleşme servisleri tarafından seçilmiş, ihtilalci ajan olarak yetiştirilmiş, Volkan Gazetesi'ni ve İttihadı Muhammedi Cemiyeti'ni kurmak, yürütmek ve ortalığı ateşe vermek maksadı ile sahneye çıkarılmıştı. Volkan, ***görünüşte İslamcı, özgürlükçü, hümanist bir yayın politikası izliyor ve asıl görevi olan İngiliz taraftarlığını bu şekilde kamufle ediyordu. Bu, "İngiliz casuslarının kullandığı klasik bir yöntemdi****".*[103]

Vahdeti, gerçekte dindarlıkla hiçbir ilgisi olmayan bir Darwinist'ti. Fakat İngiliz derin devletinin ona verdiği görev icabı dindar bir görünüme bürünüp şeriat yanlısı bir hareketin başını çekmiş ve büyük bir ayaklanma çıkarabilecek kadar etkili olmuştur. Yazar Sina Akşin, Vahdeti'nin temel niteliklerini şöyle belirtmektedir:

İslamiyetçi nitelik, hürriyetçi ve Kanun-u Esasî düzeninden yana olmak ve insaniyetçi ve medeniyetçi nitelik... Vahdetî yazılarında Dreyfus, Zola ve Darwin'i anacak kadar Batı bilginlerinden haberlidir... Fedâkârancı niteliğe sahip olup eski sürgün ve kaçkınları korur. Derviş, başta Ahmet Rıza olmak üzere, İttihat ve Terakki Cemiyeti

sivil ileri gelenlerinin şiddetle aleyhindedir. Buna karşılık Sabahattin Bey ve onun düşünceleriyle Kâmil Paşa'yı tutmaktadır. Bu tutuma paralel olarak da ***İngiliz taraftarlığı söz konusudur. Derviş'e göre güdülecek en doğru siyaset İngiliz siyasetidir****.*[104]

31 Mart Vakası, Vahdeti'nin, İngilizlerle birlik olup oluşturduğu bir senaryodur. Asıl amaç daima, ülke içinde karışıklık çıkarıp Osmanlı'nın zayıflamasını sağlamak olmuştur. Vahdeti'nin, İngiliz ajanlar tarafından desteklenmesi şu şekilde anlatılır:

Olayların çıkmasında birinci derecede aktif rol oynayan Derviş Vahdetî, ayaklanmayı hazırlamak için elinden gelen her şeyi yapmış, kurduğu İttihadı Muhammedî Cemiyeti ve onun yayın organı olan Volkan Gazetesi, diğer muhalefet partileriyle basını, İttihat ve Terakki Partisi'ne karşı kışkırtmada başarılı olmuştu. Bütün bu bozguncu faaliyetlerinde de ***Kıbrıslı Kâmil Paşa ile İngiliz ajanları*** *tarafından desteklenmişti.*[105]

İngiliz Muhipler Cemiyeti ve İşgal İstanbul'unda İngiliz Dostları

İngiliz Muhipler Cemiyeti (İngiliz Sevenler Cemiyeti), Osmanlı devlet adamlarının İngiltere yanlısı duruşlarının geldiği en üst noktadır. Cemiyet, İstanbul ve Anadolu'nun işgal edildiği bir dönemde kurulmuş ve bağımsızlık hareketinin bastırılmasında İngilizlerle saf tutmuştur. Cemiyetin faaliyetleri ile ilgili detaylara İstanbul'un işgali bölümünde değinilecektir. Bu bölümde, cemiyet üyesi siyasetçiler ve "İşgal İstanbul'undaki" siyaset alanındaki etkisi konu edilecektir.

Cemiyetin kurucularından Damat Ferit'in yerine sadrazam olan Tevfik Paşa da, benzer şekilde İngiliz yanlısıdır. Göreve başlarken ilk demecinde, "*İngiltere ile eski dostluğumuzun yeniden kurulmasını*" hedeflediğini bildirmiştir.

Tevfik Paşa, 22 Kasım 1919'da Londra'da büyükelçilik görevindeyken de "*Osmanlı ile İngiltere arasında savunma üzerine bir birlik kurmayı*" düşündüğünü, "*Türk ulusunun, Padişah'tan halka dek Büyük Britanya'ya güveni olduğunu ve bu güveni başka herhangi bir ulusa besleyemeyeceklerini*" söylemiştir. Bu ifadeleri verdiği sırada İngiltere, Paris Konferansı'nda Sevr Anlaşması'nı hazırlamakta ve Osmanlı İmparatorluğu'nu kağıt üzerinde paylaşmaktadır.

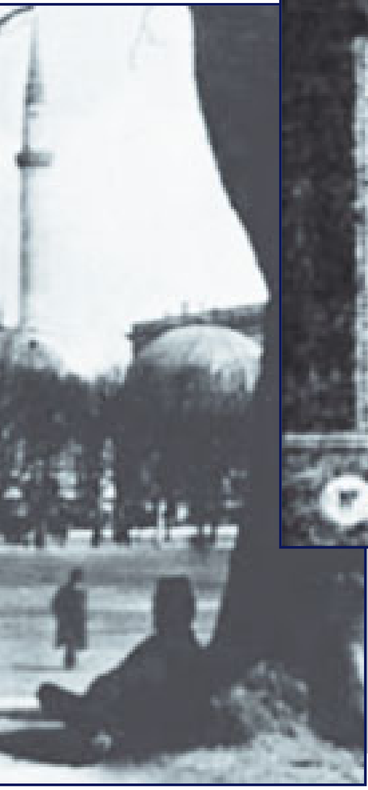
Tevfik Paşa, İngiltere Dışişleri Bakanı Lord Curzon'a; "*Zatı Şahanenin (Padişah'ın) kendi ülkesiyle taç ve tahtı için tek umudun, Türkiye ile Büyük Britanya arasındaki eski ilişkilerin yeniden canlanmasında olduğuna şiddetle inandığı ve bu konu için düşünülebilen biçimlerin en iyisiyle uyuşmaya hazır bulunduğunu*" söylemiştir.

Tevfik Paşa'nın barış önerisi şöyledir:

İngiltere ile Osmanlı arasında bir antlaşma imzalanacaktır. Antlaşma gereğince, Osmanlı, bütün ulusların yararına yansız olarak Boğazların serbestisinin korunmasını İngiltere'ye bırakacaktır. İngiltere, bu amaçla kendi askerlerini ya da Türk jandarmasını kullanabilecektir. Türk Hükümeti, Türk jandarmasını İngiltere'nin buyruğuna verecektir. Dahası Boğazların serbestisini korumak için gerekli toprak şeridinin yönetimi İngiltere'nin eline verilecektir... Böyle bir antlaşma, İngiltere'nin Hilafete düşman olduğu ve Türkiye'yi yıkmak istediği yolundaki Hindistan'da ve öteki yerlerde yaygın olan düşünceyi, hemen ve bir daha canlanmamak üzere silecektir. Antlaşma, bu düşüncenin tam tersinin parlak bir kanıtı olacak ve İngiltere'nin, Hilafetin koruyucusu ve dostu olduğunu bütün İslam dünyasına açıklayacaktır.[106]

(Yanda) İngiliz Muhipler Cemiyeti-1919, İstanbul
Kurucu ve Yöneticiler: Eski Dahiliye Nazırı Memduh Paşa, Şehremini Cemil Paşa, Ahmet Zülüfkül Paşa, Ali Rüştü Efendi
(Üstte) İngiliz Muhipler Cemiyetine üyelik kartı

Mütareke sonrası İstanbul'da ilk hükümeti kuran Ahmet İzzet Paşa da, Kuva-yi Milliye'yi gereği gibi benimseyememiş; Ankara'ya söz vermesine karşın İstanbul hükümetlerinde görev almıştır. İngiliz işgal kuvvetleri subaylarından John Godolphin Bennett'le görüşmesinde; "*Britanya'nın Türkiye ile dost olma isteğinde olduğuna inanabilmesi durumunda, Mustafa Kemal'i, Britanya Başkomutanı ile buluşturarak, Yunanların Anadolu'yu boşaltmaları konusunda bir uzlaşma sağlanması için bütün gücünü kullanacağını ve onu inandırmaya çalışacağını*" söylemiştir. Açıktır ki, Yunanların Anadolu işgali, tümüyle bir İngiliz derin devleti planıdır ve derin devlet elemanları bunu istedikleri zaman durdurabilmektedirler. Sevr ve Lozan Antlaşmalarının incelendiği bölümlerde, bu gerçek detaylarıyla anlatılacaktır.

Osmanlı Siyasetinde İngiliz Emperyalizminin Sadık Yancıları

Osmanlı'nın çöküşe yaklaştığı yıllarda, aslında İstanbul Hükümeti, en tepeden en aşağıya kadar, çoğunlukla, devletin geleceğinin İngilizlerle ittifakta olduğunu düşünen siyasetçilerden oluşmaktaydı. Bu kişiler, istikballerinin İngiliz emperyalizmine sığınmakla kurtulacağına inanmaktaydılar.

Örnek vermek gerekirse;

Hariciye Nazırı Mustafa Reşid Paşa, İngiliz Yüksek Komiseri Webb'e, kendisi ve hükümetteki arkadaşları, Sultan ve geniş bir halk kesimi adına genel isteğin İngiltere tarafından yönetilmek olduğunu söylemiştir.[107]

Dahiliye Nazırı Ali Kemal ise İngiliz Amiral Calthorpe'a, kurtuluş yolunu, "ne şekilde olursa olsun, İngiliz güdümünde" gördüğünü söylemiştir.

Kısa dönem Dâhiliye Nazırlığı yapmış olan barış kurulu üyesi Ahmet Reşit (Rey); "Britanya liderliğinin kabulünü Damat Ferit adına" dilerken, "şimdiki hükümetin sürekli siyasası; Türk devletinin Büyük Britanya'nın yardımına güvenmesi temeline dayanmasıdır", ifadelerini kullanmıştır.

Fahri başkan olarak da Şeyhülislâm Mustafa Sabri Efendi'yi seçen İngiliz Muhipler Cemiyeti hakkında Atatürk, Nutuk'ta şunları yazmıştır:

İstanbul'da önemli sayılabilecek kuruluşlardan biri, İngiliz Muhipleri Cemiyeti idi. Bu addan, İngilizlere dost olanların kurduğu bir dernek anlaşılmasın. Bence, bu derneği kuranlar kendi şahıslarını ve kendi çıkarlarını gözetenlerle, kendi çıkarlarının korunma çaresini Lloyd George Hükûmeti aracılığıyla İngiliz himâyesini sağlamakta arayanlardır. Bu zavallıların, İngiliz Devleti'nin Osmanlı Devleti'ni bir bütün olarak korumak ve himaye etmek isteğinde olup olamayacağını bir defa olsun dikkate alıp almadıkları üzerinde düşünülmeye değer.

Bu derneğe girenlerin başında Osmanlı Padişah'ı ve Halîfe-i Rûy-i Zemîn unvanını taşıyan Vahdettin, Damat Ferit Paşa, Dahiliye Nâzırı olan Ali Kemal, Âdil ve Mehmet Ali Beyler ile Sait Molla bulunuyordu. Dernekte Rahip Frew gibi İngiliz milletinden bazı macera heveslileri de vardı. Yapılan işlemlerden ve gösterilen faaliyetlerden anlaşıldığına göre derneğin başkanı Rahip Frew idi.[108]

Görülebildiği gibi Mustafa Kemal Atatürk de, Osmanlı içindeki İngiliz derin devleti ajanlarını ve hayranlarını gayet iyi görmüş ve bu kişilerinin yegane amacının Osmanlı'yı parçalamak olduğunu hemen tespit etmiştir. Planın büyüklüğünü gören Atatürk, devletin bütünlüğünü koruma ve kurtarma planını da buna göre yapmış ve gerçek vatanseverlerle birlikte Kurtuluş Mücadelesini başlatmıştır.

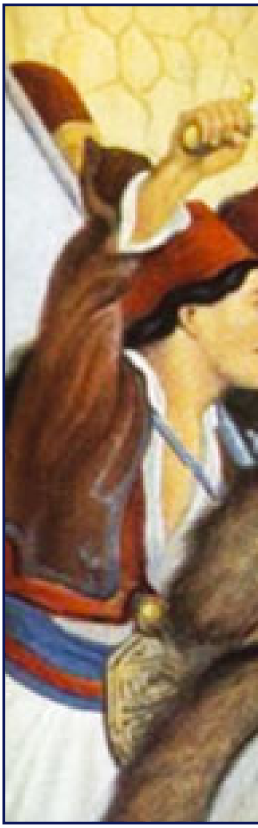

DOLMABAHÇE SARAYI, İSTANBUL

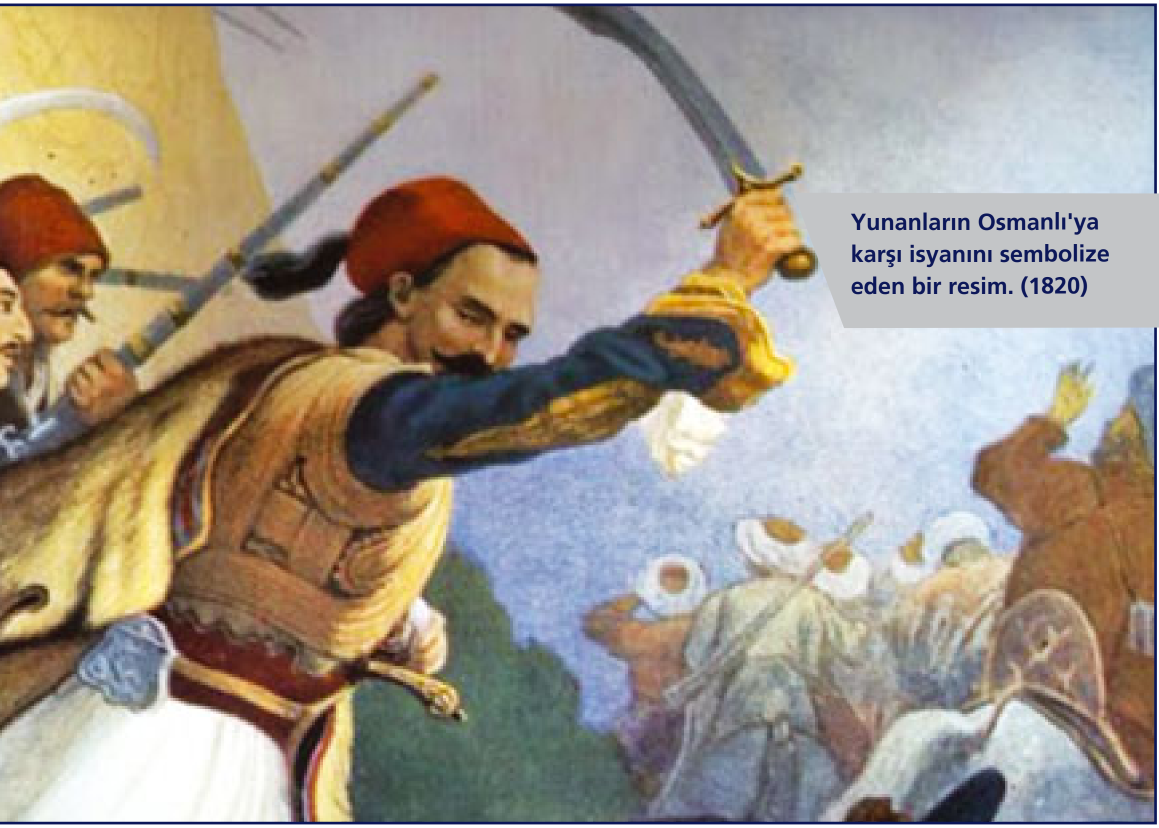
Fitne kalmayıncaya ve dinin hepsi Allah'ın oluncaya kadar onlarla mücadele edin. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarını görendir. (Enfal Suresi, 39)

5. İngiliz Derin Devletinin Güdümündeki Osmanlı İsyanları

Birçokları Osmanlı Devleti'nin Ortadoğu topraklarını kaybetmesiyle İsrail ve Musevi devleti arasında bir bağ olduğunu iddia eder. Oysa bu, İngiliz derin devletinin gizlenme tekniğidir. Osmanlı Devleti'nin parçalanması sonrasındaki duruma kısaca bir göz attığımızda kimin bu gelişmeden karlı çıktığını rahatça görürüz. Osmanlı'nın dağılması, sadece ve sadece İngiliz derin devletinin işine yaramıştır. İngiliz derin devleti, Ortadoğu'daki bu parçalanmadan her daim yararlanmıştır; hala da yararlanmaktadır. Osmanlı bölgesindeki Filistin, Irak, Katar, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Suudi Arabistan, Yemen ve Ürdün, Osmanlı Devleti'nin parçalanmasından sonra doğrudan İngiliz kontrolüne geçmiştir. Lübnan, Suriye, Libya ve Cezayir ise Fransız yönetiminde olmakla birlikte dolaylı olarak İngiliz kontrolündedir. Milyonlarca kilometrekarelik uçsuz bucaksız topraklardan Musevi kontrolünde kalan alan ise, Filistin'den payına düşen 14 bin km^2'dir ve bu alanda sadece 800 bin kişi yaşamaktadır. Bu alan Kuveyt'in toplam alanından küçük, Katar'dan biraz büyüktür. Üç büyük Arap-İsrail Savaşı sonrasında bu alan 20 bin km^2'ye çıkmıştır. Ama hala Ankara ilinin yüzölçümünden daha ufaktır. Açıktır ki, Osmanlı'nın dağılmasına sebep olan güç, yalnızca ve yalnızca İngiliz derin devletidir.

İngiliz derin devletinin I. Dünya Savaşı'nda, Osmanlı'nın son zenginliğini de ele geçirmek amacıyla el koyduğu Arap Yarımadası, Irak, Suriye ve Körfez bölgeleri, dünya petrol rezervlerinin yarısını barındırmaktadır. İşte bu nedenle İngiliz derin devleti, 19. yüzyıl sonlarında Ortadoğu'ya daha ihtiraslı bir görünüm vermiştir. Nitekim İngiliz derin devleti, bu coğrafyayı güdümüne aldıktan sonra bölge Müslümanlarının

Yunanların Osmanlı'ya karşı isyanını sembolize eden bir resim. (1820)

tüm zenginliklerini yıllar boyunca kullanmıştır. Osmanlı Devleti'nin yıkılışından sonra bile Irak, Suudi Arabistan, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri petrollerinden aslan payını hep İngiliz derin devleti almıştır.

Tarihin bu döneminde yaşananlar günümüze ve 21. yüzyıl Müslümanlarına örnek olmalıdır. Bugün, mezhep çatışmaları kışkırtmasına aldanarak kendi din kardeşini düşman olarak görenler, 100 yıl önce yaşananlara bakarak nasıl bir oyun oynandığını anlamaya çalışmalıdır. Farkında olmadan, aslında Londra'da Chatham House'da ve Privy Council'de yazılan projeleri uyguladıklarını bilmelidirler. İslam dünyası, bu projeler nedeniyle 100 yıldır sefalet çekmektedir. Unutulmamalıdır ki bu karanlık planları engelleyecek olanlar yine Müslümanlardır.

Bugün bölgede Lübnan, Irak, Suriye ve Yemen'de iç savaş vardır. Mezhep savaşları her geçen gün daha fazla Müslüman canı almaktadır. İngiliz derin devleti ve zaman içinde yürürlüğe konan gizli Sykes-Picot anlaşması bölgeye sadece savaş ve ölüm getirmiştir. Barışı geri getirmenin yolu deccali sistemi doğru tespit etmekten geçmektedir. Açıktır ki, İngiliz derin devletinin manen ve fikren yenilgiye uğramadığı bir ortamda Ortadoğu'ya huzur ve barış gelmesine imkan yoktur.

Yapılacak şey, İngiliz derin devletinin deccali fikir sistemini iyi tespit ederek ona ilmi bir cevap vermek ve Allah'ın Mehdiyet taraftarlarını mutlaka galip kılacağına inanmaktır.

Yoksa kötülükleri yapanlar, Bizi (aşıp) geçeceklerini mi sandılar? Ne kötü hükmediyorlar? (Ankebut Suresi, 4)

İngiliz Derin Devletinin Kışkırtma Siyaseti

İngiliz derin devleti, Osmanlı'yı parçalamaya karar verdiğinde işe ilk olarak bölgesel isyanları kışkırtmakla başlamıştır. Önceki bölümde gördüğümüz çeşitli ajanlar ve onların yancıları, söz konusu isyanların başlatılması ve yürütülmesinde doğrudan rol almışlardır. Osmanlı kimliği altındaki farklı halkların bu isyanlara katıldığı zannedilmemelidir. İsyanlar kitlesel halk isyanları olmayıp, çeşitli etnik gruplar içinden devşirilmiş, küçük bir menfaat karşılığı vatanına ihanet etmiş münafıklar tarafından gerçekleştirilmiştir.

İsyanların olmadığı Osmanlı'dan bir görünüm. 1877, İstanbul'da bir pazar yeri.

İngiliz derin devleti, 19. yüzyılın sonlarına doğru Sırbistan'ı, Bosna-Hersek'i, Romanya'yı, Bulgaristan'ı, Karadağ'ı ve 20. yüzyılın başlarında da Makedonya'yı, Selanik'i ve Manastır'ı Osmanlı'dan koparmıştır. Aynı "azınlık" kartı oynanmış, aynı provokasyonlar yapılmış, aynı kışkırtıcı İngiliz ajanları kullanılmış ve 600 yıldır Osmanlı içinde huzur içinde yaşayan milletler, Osmanlı aleyhindeymiş gibi bir propaganda yapılmıştır. Ön plana çıkarılan birkaç ajan ve paralı asker ile bu bölgelerde iç karışıklıklar ve ayaklanmalar başlatılmıştır. Bu dönemde yaklaşık 5 milyon Balkan Müslümanı şehit olmuş ve 5 milyonu da Anadolu'ya göç etmek zorunda kalmıştır. İngiliz derin devleti tarafından geniş çaplı bir katliam ve soykırım gerçekleştirilmiştir.

İngiliz derin devleti, bağımsızlıklarını kazandırdığı Yunanistan, Bulgaristan, Sırbistan, Karadağ ve Romanya'yı da kendi piyonları haline getirmiştir. Yıllarca Osmanlı'da barış içinde yaşayan bu milletler, Balkan Savaşı'nda İngiliz derin devleti adına Osmanlı'ya saldırmışlardır. Yunanistan, Kurtuluş Savaşı öncesinde Anadolu'yu işgal etmiştir.

Osmanlı'yı derinden etkileyen en büyük isyanlar Arap isyanlarıdır. Doğrudan ajan Lawrence'ın kışkırtması ile başlayan bu isyanlar, İngiliz hayranı yancıların desteği ile başarılı olmuştur. Osmanlı'yı yıkıma götüren sebeplerden biri olan Ermeni isyanları, bir sonraki bölümde detaylı olarak anlatılmıştır.

İngiliz derin devletinin politikası, milletleri birbirine kırdırma üzerine kuruludur. 100 yıl içinde Balkan halkları Osmanlı Devleti'yle, Ermeniler Türklerle, Kürtler Ermenilerle, Araplar hem birbirleriyle hem Türklerle, Kafkaslar birbirleriyle ve Ermenilerle savaşmıştır. Osmanlı'ya saldıran İngiliz birlikleri de, kışkırtılan sömürge halklarından oluşmaktadır. Bu süreç içinde İngiliz derin devleti, hiçbir zaman bu ayaklanmalara doğrudan katılmamış, ajanlarını, propagandalarını ve hakim olduğu medya gibi kanalları kullanarak zavallı halkları kullanmıştır.

Darwinizm nedeniyle manevi anlamda, borçlar nedeniyle maddi anlamda, münafıklar nedeniyle de milli anlamda çöküşe doğru giden Osmanlı Devleti, söz konusu isyanlara karşı koymaya çalışsa da, yine İngiliz derin devletinin sinsi taktikleriyle topraklarını kaybetmiştir. Bu kayıp, sadece Osmanlı için değil, söz konusu milletler için de büyük felaketleri beraberinde getirmiştir. Bu bölgeler, artık bu aşamadan sonra İngiliz derin devletinin birer piyonu olmuş ve iç karışıklıklar günümüze kadar son bulmamıştır.

Yunan İsyanı ve Lord Byron

Yunan isyanları sırasında Osmanlı Devleti, Yunan birlikleri ile değil, doğrudan İngiliz derin devleti ile savaşmıştır. Homoseksüel İngiliz şair Lord Byron, savaş sırasında Yunanlardan daha çok Yunan ordusunun bir neferi gibi mücadele etmiştir. İngiliz derin devletinin finansmanı ile paralı askerlerden oluşan "Byron Birliği"ni kurmuştur. Birliğin başında savaşırken ölmüştür. Lord Byron, Tepedelenli Ali Paşa'yı ayaklanmaya ikna etmiş, bu sayede Osmanlı ordusu iki tarafta birden mücadele etmek zorunda kalmıştır.

Osmanlı ordusu, Yunan İsyanı'nı bastırmak üzereyken, İngiliz derin devletinin öncülüğünde İngiliz, Fransız ve Rus donanması, Navarin'de Osmanlı ve Mısır donanmasının 70'ten fazla gemisini batırmıştır. (Navarin saldırısında İngiliz derin devletinin oyunlarına ilerleyen satırlarda detaylı yer verilmiştir) Ancak Osmanlı ve Mısır donanmasının yok edilmesi de Yunanların galibiyeti için yeterli olmamıştır. Yunan Devleti, ancak 1828-29 Osmanlı-Rus Savaşı'nın akabinde kurulmuştur. Gerçekleşen bütün bu olaylar, İngiliz derin devletinin güdümünde olmuş ve derin devletin himayesinde Yunanlara bağımsızlık sunulmuştur.

Yunan komutan Kolokotronis, anılarında, Tripoliçe şehrinde 32 bin Türkü şehit ettiklerini yazmıştır. İngiliz tarihçi Walter Alison Phillips ise Tripoliçe katliamı hakkında şunları söylemiştir:

Üç gün boyunca şehrin sakinleri, bir vahşi çetenin kötülüğüne ve keyfine bırakıldı. Yaş ve cinsiyet ayrımı yapılmadı. Kadınlar ve çocuklar, öldürülmeden önce işkencelere tabi tutuldu. Katliam o kadar büyüktü ki, Kolokotronis, kapıdan hisara kadar, atının ayaklarının yere hiç dokunmadığını söyledi. Şehirdeki Yunan zaferinden sonra yol kenarları cesetlerle doldu. Kadınların ve çocukların bulunduğu Müslüman kitleleri yakınlardaki dağlarda katledildi.[109]

(Yanda) Yunan isyanı sırasında Yunan ordusunun neferliğini üstlenen homoseksüel İngiliz şair Lord Byron
(Altta) Yunan isyanı sırasında Yunan askerlerinin halka saldırmasını sembolize eden tablo

William St. Clair, katliam sırasında Tripoliçe'de bulunan yabancı subayların gördüklerini böyle anlatmıştır:

10 binin üzerinde Türk öldürüldü. Paralarını sakladığı şüphe edilen tutsaklara işkence edildi. Kolları ve bacakları kesildi ve ateşin üzerinde yavaş yavaş kızartıldılar. Hamile olan kadınların karınları kesildi, kafaları kesildi ve köpek kafaları bacaklarının arasına sokuldu. Cumadan Pazara kadar hava çığlık sesleriyle doluydu.... Bir Yunan "90 kişiyi öldürdüm" diye övünüyordu. Yahudi topluluğu sistemli bir şekilde işkenceden geçirildi.... Haftalarca aç bırakılan Türk çocukları çaresiz yıkıntıların arasında koşarken Yunanlar tarafından yere atıldılar sonra vuruldular... Su kuyuları cesetlerle dolduruldu...[110]

İngiliz derin devletinin kendi çıkarları doğrultusunda gerçekleştirdiği Yunan İsyanı, Yunanlara da bir fayda sağlamadı. Osmanlı'dan bağımsız bir Yunanistan devleti kurulduktan sonra, göç ters yönde, yani Yunanistan'dan Osmanlı'ya doğru gerçekleşti. 1834-36 yılları arasında 60 bin kişi bağımsız Yunanistan'ı terk etti ve birçoğu Mısır Hidivi Kavalalı Mehmet Ali Paşa idaresindeki Girit Adası'na yerleşti. Tarihçi Sebastijan Slade Yunanistan'ı ziyaret eden her seyyahın, Osmanlı idaresinde, maddi ve manevi açıdan daha iyi yaşamış olduklarını kabul ettiğini yazmıştır.

Yunan İsyanının Asıl Amacı

Yunan isyanının ana amacı Türklerin Avrupa'dan çıkartılmasıdır. Bu isyanlarla başlayan proje sonunda 100 yıl içinde Balkanlardaki 500 yıllık Türk varlığı bitmiş ve Müslüman sayısında büyük bir azalma olmuştur. Amerikalı tarihçi Justin McCarthy, 1821-1922 yılları arasında yaklaşık 5.5 milyon Müslümanın Avrupa'dan sürüldüğünü ve 5 milyondan fazlasının şehit edildiğini ya da kaçarken hastalık veya açlık sonucu şehit olduğunu tahmin etmektedir.

Osmanlı'da Bulgar İsyanları

Dönemin İngiliz Başbakanı William Ewart Gladstone, Osmanlı Devleti ve Türkler aleyhindeki iftira dolu kampanyasının temelini, Bulgaristan'da yaşanan olaylar üzerine kurmuştu. *The Times Gazetesi* ile birlikte Londra'da günlerce Türk aleyhtarı organizasyonlar düzenlemişti. 200 bin adet basılan *Bulgar Dehşeti ve Doğu Sorunu* isimli kitabı, abartılı izahlarla Türk düşmanlığını işlemekteydi. İngiliz derin devletinin teşvik ettiği Bulgar isyanlarını, Osmanlı aleyhinde başlatacağı asılsız bir kara propaganda için bahane olarak kullanıyordu.

Bulgar isyanı, aslında, Osmanlı'nın çöküş döneminde, İngiliz derin devletinin teşvikiyle, ardı ardına çıkarılan isyan hareketlerinden biriydi. O dönemde, yıllarca Osmanlı topraklarında barış ve huzur içinde yaşayan yerel azınlıkların birdenbire hareketlendiğine ve isyana kalkıştıklarına şahit oluyoruz. Tüm bu isyanları incelediğimizde ise, isyanların ve kışkırtıcı propagandaların çıkış noktasının İngiliz derin devletine bağlı askerler, subaylar, elçiler veya ajanlar olduğunu görürüz. Her bir azınlık grup içinde söz konusu isyancılar, birer birer, İngiliz derin devleti tarafından silahlandırılmış, Türkler aleyhine cesaretlendirilmiş ve ayaklanmaları sağlanmıştır. Ayaklanmalar, yüzlerce, hatta kimi zaman binlerce Müslüman Türk'ün şehit edildiği korkunç olaylarla başlamıştır. Ardından Osmanlı ordusu, saldırıda bulunan çetelere hak ettikleri cevabı verince de bu sefer İngiliz derin devletinin ajan provokatörleri tarafından "katil ve katliamcı Türkler" yaygarası koparılmıştır. İşte, İngiliz derin devletinin Osmanlı içinde kışkırtma ve isyan çıkarma politikası bu şekilde vücut bulmuştur.

Tarihçi yazar Süleyman Kocabaş, o dönemde İngiliz derin devleti tarafından gerçekleştirilen Bulgar tahrikini şu sözlerle anlatmıştır:

İngiltere, Bulgar isyanı konusunda da Yunan isyanı konusundaki tutumunun aynısını sergiledi. İlkin, Osmanlı toprak bütünlüğünü

korumak uğrunda Slav isyanlarına cephe alan İngiltere, 1870'li yıllara gelindiğinde "Bulgarları sözde Rus nüfuzundan kurtarmak için himaye etmeye" başlamıştır. (Panslavistler'in) Londra'da komiteler kurmalarına, bu komitelerin tertip ve teşvikiyle Türklerin aleyhine bir çete harbi yapmalarına müsaade etmiş ve Türklerin bu çeteleri ortadan kaldırmalarına itirazcı kesilmiştir.[111]

1800'lerde Osmanlı'daki Bulgar isyancılar. Arkadaki bayrak Bulgar isyancıları temsil ediyor.

İngiliz derin devletinin teşvik ettiği söz konusu isyanlar ile yüzyıllarca bir arada yaşayan Osmanlı halkları birbirlerine kırdırılmış, ardından ortaya çıkan siyasi sonuçlar tümüyle İngiltere'nin lehinde olmuştur. İngiliz derin devleti, siyasi çıkarları için kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden milyonlarca Müslüman, Hristiyan, Musevi, Türk, Bulgar, Ermeni, Rum, Boşnak, Arap, Çerkez ve Arnavut masumu gözünü kırpmadan katletmiştir.

İsyanda ölen Bulgar sivil sayısı, resmi Osmanlı raporlarına göre 1400'dür. Buna karşılık, 1000 kadar da Müslüman Osmanlı vatandaşı katledilmiştir. Avrupa basını kimi yerde ölü sayısını 200 bine kadar çıkarmıştır. Oysa bugün bile Bulgar tarafının resmi iddiası 30 bindir. Tarafsız Belçikalıların hazırladığı rapor bile en fazla 4500 sivilin öldüğünü kabul etmiştir. Kuşkusuz, rakam kaç olursa olsun sonuçta masumlar yaşamını yitirmiştir; önemli olan ise bu masumların kanının İngiliz derin devletinin elinde olmasıdır. Burada rakamların farklılığına dikkat çekmemizin nedeni, İngiliz derin devletinin entrikalarını gözler önüne sermek içindir. İngiliz derin devleti, her daim abartılı rakamlarla bir galeyan oluşturmak istemiştir.

Bulgar isyanının en önemli sebeplerinden biri, İmparatorluğun sonunu getirecek olan 1876 darbesine hazırlıktır. Bulgar ayaklanmasından sadece 1.5 ay sonra, İngiliz yanlısı cunta İstanbul'da darbe yapmış, Sultan Abdülaziz Han şehit edilmiş, V. Murat deli ilan edilmiş ve II. Abdülhamid zorla tahta geçirilmiştir. Bunların tümü, İngiliz derin devletinin planları dahilinde gerçekleşmiştir. Bütün bunların ardından İngiliz derin devleti, II. Abdülhamid'e baskı uygulayarak kendi isteklerini hayata geçirme safhasına geçmiştir. Zaten dönemin İngiliz Başbakanı Gladsto-

ne'un Türk karşıtı sözleri de, II. Abdülhamid'in tahta çıkmasının ardından bıçak gibi kesilmiştir.

Osmanlı'yı darbeye götüren olayların fitilini tutuşturan asıl aşama ise Nisan Ayaklanmasıdır. Ayaklanmanın başladığı 20 Nisan 1876'dan II. Abdülhamid'in tahta çıktığı 31 Ağustos'a kadar geçen 4 ay içinde İngiliz derin devleti tüm imkanları ile Türklere kin kusmuştur. Türkleri sanal katliamlarla suçlayan ağızlarsa İngiliz derin devletinin Afrika'da Zululara, Avusturalya'da Aborjinlere, Amerika'da Kızılderililere, Uzak Doğu Asya'da Hint ve Çinlilere yaptığı gerçek ve belgeli katliamlara karşı sessiz kalmışlardır.

Yemen İsyanları

Tarihte, İngiltere ile Osmanlı Devleti arasında ilk ciddi askeri çatışma belirtileri, İngiliz derin devletinin çıkar peşindeki bazı şeyhleri para ile kandırarak Aden liman şehrine yerleşmesi ile kendisini göstermişti. Aden'i içerisine alan Yemen, değerli ve önemli bir Osmanlı vilayeti idi. İngiliz derin devleti, adı geçen bölgede tutunabilmek için kuzey doğudaki Yemen topraklarında sağlam dayanaklar aramaya başlamıştı. Tarihçi Süleyman Kocabaş, Yemen'in sinsice işgal ediliş aşamalarını şöyle tarif eder:

> *İngiltere Aden'e yerleştikten sonra, Kuzey-Doğu'ya doğru toprak işgallerine devam ederek, bu verimli toprakları ele geçirmek için her çareye başvurdu. Bu amaçla, Arap kıyafetine bürünerek, Arapça konuşarak, onları aldatıp bağımsızlıktan söz ederek, fakat her şeyden evvel, kendi adalarının çıkarlarını göz önünde tutarak çalıştılar.*[112]

Osmanlı tarihindeki ünlü "Yemen İsyanları" bu sebeple başlamıştır. Bu isyanları bastırmak için Osmanlı Devleti, burada, kolordu ve hatta ordu seviyesinde askeri birlikler kullanmıştır. Oldukça büyük kayıplar vermiş, ancak Yemen'i koruyamamıştır. Diğer pek çok Osmanlı topra-

ğında olduğu gibi Yemen'de de, vatanından çok kendi menfaatlerinin peşinde koşan birkaç şeyh, küçük çıkarlar uğruna İngiliz derin devleti yancılığını yapmayı tercih etmişlerdir. Bu korkunç ihanetse binlerce insanın şehit edilmesine neden olmuştur.

Kuzey Afrika'da Yaşananlar

Osmanlı İmparatorluğu, 16. yüzyılın başından itibaren güçlü donanması ile Afrika'nın kuzey kıyılarını kontrol altına almıştı. Kuzeyde İtalya kıyılarına dayanan, tüm Doğu Akdeniz'i çevreleyen, güneyde de Mısır'dan Fas'a kadar hakim olan İmparatorluk, Akdeniz'i bir Türk denizi haline getirmişti. Sömürgeci Fransa, İspanya, İngiltere ve Hollanda'nın, Güney ve Batı Afrika'ya ulaşabilmek için Atlas Okyanusu'nu dolaşmaları gerekiyordu.

Bu durum, kuşkusuz en çok İngiliz derin devletinin ağırına gitmişti. Derin devlet yöneticilerine göre İngiltere'nin hakim olması gereken topraklar, Müslüman bir imparatorluk tarafından yönetiliyordu. İslam'a ve Türklere şiddetle karşı olan İngiliz derin devleti için bu kabul edilemez bir durumdu. İşte bu nedenledir ki İngiliz derin devleti, 18. yüzyıl ile birlikte, çeşitli entrikalar, iç çatışmalar, propaganda ve sinsi provokasyonlar yoluyla, Afrika'daki Müslüman topraklarını bir bir İmparatorluktan ayırmaya başladı.

Fas

İngiliz derin devletinin Fas ile ilişkileri 16. yüzyılda başlamıştır. Kraliçe I. Elizabeth, Osmanlı'ya yaptığı gibi, Fas Kralından da ticari imtiyazlar alarak bu bölgede kendi ülkesi adına ticarete başlamıştır. İngiliz Barbery Company (Barbery Şirketi), Kraliçe'den aldığı yetki ile her sene Fas'ın şeker üretiminin bir kısmını satın almış ve şirketin çoğunluğunu elde etmiştir. Karşılığında ise İngiltere'den Fas'a, silah ve tekstil ürünleri vermiştir. Benzer şekilde de İngiliz Turkey Company de, 300 yıl imtiyazlı bir monopol olarak Osmanlı ile ticaret yapmıştır.

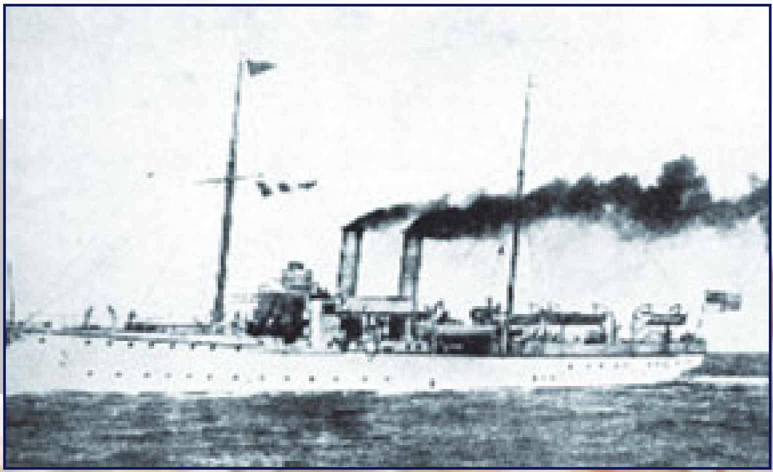
İngiliz derin devleti, 20. yüzyılın hemen başında 1906 ve 1911'de, Fas'ta, el altından tarihe Agadir Krizleri olarak geçen iki ayaklanma başlatmıştır. Fas'ta patlak veren iktidar mücadelesini müdahale için gerekçe olarak kullanan Fransa bu ülkeye asker çıkarmıştır. Almanya da işgalden pay kapma amacıyla Fas'a donanmasını göndermiştir. Almanya ve İngiliz-Fransız ittifakı iki defa savaşın kıyısına gelir. Bu iki kriz, tarafları I. Dünya Savaşı'na götüren en önemli olaylardan biri olarak kabul edilmektedir.

Aslında bütün bunlar planlanmış gelişmelerdir. İngiltere, bu sayede Fransa'nın kendisine olan ihtiyacını arttırmıştır. Kendi kamuoyunda da Alman düşmanlığı oluşturmuştur. Bu durum, tümüyle İngiliz derin devleti tarafından planlanmış ve uygulanmış olan I. Dünya Savaşı'nın başlamasını da hızlandırmıştır. Ayrıca İngiliz askerleri Mısır'ı ele geçirirken,

İngiltere, rakiplerini de Fas'ta meşgul etmiştir. İngiliz derin devletinin bu çıkar savaşının mağdurları da, her zaman olduğu gibi, ayaklanmalarda can veren binlerce Faslı Müslümandır.

Krizlerin sonunda Fas, 1912'de Fransız sömürgesi haline gelmiş ve 40 yıl Fransız yönetiminde kalmıştır. Fas'ın, kendi müttefiklerinden birinin kontrolünde olması İngiltere için çok önemlidir. İngiliz derin devleti Akdeniz'in giriş kapısı olan Cebelitarık Boğazı'nın bir kıyısını kontrol etmektedir.

(Sağda) Almanlar'ın Agadir'e göndererek krize neden oldukları Panther gambotu. (Altta) Gambotun temsili resmi

Batı Sahra'da İngiliz Destekli Çatışmalar

Fas Devleti, Batı Sahra bölgesindeki Polisario ayrılıkçı grubuyla hali hazırda son 30 senedir savaş halindedir. İngiltere ise iki tarafı da el altından desteklemektedir. İki taraf da, birbirleriyle çatışırken İngiliz silahlarını kullanmaktadır. Sadece 500 bin kişinin yaşadığı Batı Sahra bölgesinde 100 bin kişilik bir Fas ordusu vardır. İngiltere, Fas'a bu bölge için zırhlı araçlar, nişancı tüfekleri, karadan karaya füzeler, füze rampaları ve havan bombaları satmaktadır. Sadece son iki yılda 1 milyar dolardan fazla tutarda hafif silah teslim etmiştir. Cezayir ve Fas arasındaki rekabet yüzünden Cezayir de Batı Sahra'daki ayrılıkçıları desteklemekte ve onlara silah temin etmektedir. Fas, son dönemde ABD ile de 150 tanklık bir anlaşma imzalamıştır.

İngiliz derin devleti, bölgeye barışın gelmesini kesin olarak istememektedir. Birleşmiş Milletler, Batı Sahra bölgesinin bağımsızlığını tanımadığı gibi, Fas'ın egemenliğini de tanımamaktadır. Bu nedenle de bölge, yıllardır barıştan uzak yaşamaktadır. Bu kuşkusuz, İngiliz derin devletinin 100 yıl önceki Osmanlı'yı parçalama planları dahilinde kurgulanmıştır. Kurgulandığı gibi de uygulanmaktadır.

Tunus

Tunus, 1850'lerde Osmanlı'ya bağlı beyler tarafından yönetilirken, modernleşme adı altında yeni bir yapılanmaya girmiştir. Söz konusu "modernleşme", aslında İngiliz derin devletinin, devletleri, hem ekonomik ve sosyal hem de kültürel açıdan çökertme adına başlatmış olduğu bir sömürme politikasıdır. Nitekim Tunus da, söz konusu planın bir parçası olmuş ve özellikle ordu harcamaları ve silah alımı için İngiltere'ye büyük paralar harcamıştır. Bundan sonrası İngiliz derin devletinin bilindik taktiğidir. Ekonomisi zayıflamış ülke, İngiltere'ye gebe kalmıştır. İngilizler, Tunus'a borç para vererek ekonomisinin tümüyle batmasına sebep olmuşlardır. Fahiş faiz uygulaması sonucunda 30 milyon Frank borç para alan Tunus Hükümeti, bu miktarı kısa zaman içinde 70 milyon olarak geri ödemek zorunda kalmıştır. Bu faiz kapanını, aslında Türk

halkı da gayet iyi tanımaktadır. Söz konusu faiz kapanı, Osmanlı'nın da çöküşünü hazırlayan unsurlar arasında olmuştur ve yine İngiliz derin devleti tarafından planlanmıştır. Benzer yöntem, aynı yıllar içinde Mısır, geçmişte ise Hindistan için de uygulanmıştır.

1863'te alınan ilk borcun ertesi yılında Tunus Hükümeti yeni vergiler çıkartmak zorunda kalmıştır. Zaten fakir olan halk, ekonomik baskıya dayanamayarak 1864 yılında ayaklanmıştır. Hükümet ayaklanmayı bastırsa da, yeni borçlarla birlikte yeni vergiler ve yeni ayaklanmalar gelmiştir. Bu döngü, Tunus, Fransız sömürgesi haline gelene kadar devam etmiştir.

Tunus, tahıl üretimi bakımından zengin bir ülkedir. Fakat Tunus Hükümeti, borçlarını ödemek için ülkenin tahıl üretiminin çoğunu ihraç etmek zorunda kalmıştır. Ana besin kaynağını kaybeden Tunus'ta kıtlık ve kolera baş göstermiş ve 10 bin kadar Tunuslu hayatını kaybetmiştir.

Devlet iflas edince, borç tahsilatını yönetecek, Osmanlı'daki Düyun-u Umumi benzeri bir kurum kurulmuş ve Tunus ekonomisi, İngilizlerin ve Fransızların kontrolüne geçmiştir. Nihayetinde Tunus, savaşmadan alınan Kıbrıs karşılığında Fransızlara bırakılır. Bu, İngiliz derin devletinin, Osmanlı topraklarını paylaştığı ne ilk ne de son antlaşmadır.

İlk dış borcun üzerinden sadece 18 yıl geçtikten sonra Fransızlar, 1881 yılında Tunus'u 36 bin asker ile işgal etmiştir. Tunus Beyi Muhammed Es-Sadiq, karşı koyamayacağını anlayınca anlaşma imzalamış ve Tunus, Fransız kolonisi haline gelmiştir.

Bu tarihten, Habib Burgiba liderliğinde bağımsızlık kazandıkları 1956 yılına kadar Tunus'ta terör, iç savaş ve çatışma hiç eksik olmaz. Naziler, Fransız toprağı olan Tunus'u işgal etmiştir. Müttefikler ise, Nazilerle savaşarak bu toprakları geri almışlardır. Fransızlar, Tunus milliyetçiliğini bastırmak için ağır yöntemler uygulamış ve on binlerce Müslüman bu yıllarda Fransızlar tarafından katledilerek şehit olmuştur.

İngiltere, bu dönemde dünyanın kimin kontrolünde olacağına tek başına karar veren bir devlettir. Hiçbir devlet İngiltere'den izin almadan herhangi bir yeri işgal edememektedir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, belli bölgelerin Fransa kontrolü altında olması, yine İngiliz derin devletinin planladığı bir şeydir. Bu yolla İngiltere, hem müttefikleri yoluyla geniş topraklara hakim olabilmekte, hem de Fransa gibi bir gücü kendi güdümünde tutabilmektedir. İngiliz derin devletinin bu taktiği uyguladığı ülkelerden bir tanesi de Cezayir olmuştur.

Cezayir

Cezayir, 300 yıl boyunca Osmanlı Devleti'nin Mağrib (Batı) topraklarındaki merkezi olmuştur. Sürekli olarak İmparatorluk tarafından atanan paşalar tarafından yönetilmiştir. Fransa, 1827 yılında Fransız Konsolosu ile olan bir tartışmayı savaş sebebi sayarak Cezayir'i işgal etmiştir. Bahsi geçen olayda dönemin Cezayir Valisi Hüseyin Paşa'nın borç ödemesi konusunda Fransız elçisi ile yaptığı tartışma bir anda alevlenmiş ve Paşa, yelpazesi ile Büyükelçiye üç kere vurmuştur. Böyle sudan bir sebep işgal için yeterli olmuştur. Fransız işgali ile Hüseyin Paşa, ülkeyi terk etmek zorunda kalmıştır.

Fransız sömürgesi haline gelen Cezayir'de geleneksel tüm eğitim sistemi değiştirilmiş, yerel liderlerin gücü ellerinden alınmış ve sosyal

Osmanlı'yı yıkıma götüren sebeplerden biri Arap isyanları olmuştur.

düzen kırılma noktasına gelmiştir. Müslümanların zengin toprakları ellerinden alınmış ve sömürgeci Fransız kolonicilere tahsis edilmiştir. Cezayir, Fransa'nın Afrika sömürgelerinin yönetim merkezi olmuştur. Kuzey Afrika Müslümanları, Avrupa emperyalizminin çirkin yüzünü tüm ürkütücülüğüyle görmüştür. Müslümanlar kitleler halinde şehit edilmişlerdir. Fransız hakimiyeti, Cezayir Müslümanlarına sadece ölüm getirmiştir. I. Dünya Savaşı'nda 175 bin Cezayirli Fransa için savaştırılırken, 40 bini memleketlerine geri dönememiştir. Cezayir bağımsızlık savaşında ise 1 milyon Müslüman can verirken 3 milyonu da kamplara sürülmüştür.

Bağımsızlık ilanı da Cezayir'deki şiddet ortamını sona erdirememiştir. 20. yüzyılın sonlarında ülke ağır bir iç savaşın içine sürüklenmiştir. 1991 yılında Cezayir İslami Kurtuluş Cephesi'ne (FIS) karşı yapılan darbeden sonra başlayan iç savaşta 150 bin Müslüman, yine Müslüman kurşunları ile şehit olmuştur. 1993'te kurulan GIA (Cezayir silahlı İslami grubu), FIS üyesi Müslümanlar dahil her kesimden Cezayirliyi şehit etmeye başlamıştır. Bu grubun arkasında da İngiliz derin devleti vardır. GIA, İngiltere'de *El-Ansar* adıyla bir dergi çıkarıp dünyadaki Müslümanlar arasından savaşacak gerillalar toplamıştır. İngilizler bu faaliyetlere izin vermiş, kimi zaman bunları desteklemiş, kimi zaman da tüm bunlara altyapı hazırlamışlardır.

İngiliz Derin Devletinin Gözde Silah Pazarı: Afrika

Cezayir, dünyanın en büyük doğalgaz rezervlerine sahip olan, tahıl üretimi yapabilen ve normal şartlarda doğal kaynakları bakımından oldukça zengin bir ülkedir. Fakat ülkede yıllardır devam eden savaş ortamı, tüm gelirin silahlanmaya harcanmasına sebep olmaktadır. Afrika'nın silah ithalatının %30'unu Cezayir, %26'sını ise Fas yapmaktadır. Cezayir, sadece 2011-2015 yılları arasında 4 savaş gemisi, 190 tank, 42 helikopter, 14 savaş uçağı ve 2 denizaltı almıştır. Görünürde bu silahları kullanacağı Fas'tan başka bir rakibi de yoktur. İngiliz derin devletinin, özellikle Müslümanlar üzerinde kurguladığı sinsi planı burada da devreye girmiş, Müslümanlar, değerli kaynaklarını Müslümanlarla çatışmak için harcar konuma getirilmiştir. Burada en karlı çıkan ise, tüm bu ticaretin ana kaynağı olan İngiltere'dir. İngiliz derin devleti, hem kaynakları kullanarak hem de çatışmalar çıkararak Afrika'yı sömürme politikasına halen devam etmektedir.

Mısır

Mısır'ın İngiliz kontrolüne geçmesine asıl sebep, Mithat Paşa'nın ilk sadrazamlığı döneminde yaptığı dış borçlanmadır. 15 sene içinde ülkenin ekonomisi iflas etmiş ve bunun sonucunda, tam da İngiliz derin devletinin planladığı gibi, İngilizler Mısır'ı işgal etmişlerdir.

Mısır, 1869'da Fransızlarla birlikte inşa ettiği Süveyş Kanalı'nı çok ağır krediler ile finanse etmiştir. 6 yıl sonra kredi faizlerini ödeyemediği için Kanal'daki hisselerini İngilizlere devretmek

zorunda kalmıştır. 3 yıl sonra da alacaklı İngiliz ve Fransız devletlerine ait denetleyiciler, Mısır Hükümeti'nde yer almaya başlamıştır. İngilizler 9 sene içinde Mısır'a el koymuş, 4 sene sonra da ülkeyi işgal etmişlerdir.

Mısır'ın işgaline yol açan olaylar daha önce birçok Osmanlı toprağında gördüklerimizden çok da farklı değildir. İngilizlerin tahriki ile İskenderiye şehrinde Maltız Olayı adı verilen ayaklanma başlar. Tam bu sırada İskenderiye Körfezi'nde İngiliz ve Fransız savaş gemileri hazırdır. İngilizler, ayaklanmayı bahane ederek Mısır'ı işgal eder. Bu işgal 1914'e kadar devam eder; Mısır, bu süre içinde yarı sömürgedir; I. Dünya Savaşı ile birlikte tam sömürge haline gelir. İngiliz derin devleti, işgalin ardından o dönemde Mısır'a bağlı olan Sudan'da da benzer bir ayaklanma çıkarır. İngiliz General Herbert Kitchener komutasındaki Mısır ordusu ayaklanmayı bastırır. İngiltere, Sudan'ı işgal eder ve Mısır'dan bağımsız olarak bu bölgeyi de kendi sömürgesi ilan eder. Sudan, 1956'ya kadar İngiliz sömürgesi olarak kalacaktır.

1882 yılında Mısır'ın İngilizler tarafından işgali

6. Propaganda

Propaganda, tarihin başından beri İngiliz derin devletinin en önemli kozlarından biri olmuştur. İngiliz derin devletinin kullandığı propaganda metotları ve medya hakimiyeti, ilerleyen bölümlerde detaylı incelenmiştir. Burada genel hatlarıyla, Osmanlı'nın çöküş ortamını hazırlayabilmek için Türkler aleyhine geliştirilen propagandaya ve propagandacılara yer verilecektir.

Osmanlı Devleti içinde Darwinist ideolojinin yaygınlaştırılması ile propaganda yolları İngiliz derin devleti tarafından daha etkili bir şekilde kullanılabilmiştir. Çünkü bölümün başında da belirttiğimiz gibi, Darwinist ideoloji sadece manevi anlamda çöküşe yol açmamış, aynı zamanda milli şuurun da zedelenmesine neden olmuştur. Milli bilincini büyük ölçüde kaybeden bir toplum içinde propaganda yaymak, yalan haberlerle kamuoyu oluşturmak, provokasyon yoluyla kitleleri olumsuz ve öfkeli bir ruh haline sürüklemek mümkün olmuştur.

Söz konusu durum, kuşkusuz tüm dünya için geçerlidir. Darwinist ideoloji, nefreti daha da körüklemiş, zaten savaşlarla boğuşan dünyada, İngiliz derin devletinin provokasyonlarıyla "Türk nefreti" şaşılacak boyutlara ulaşmıştır. Verilen demeçler, yazılan makaleler ve kitaplar yoluyla, özellikle Avrupa'da, Osmanlı aleyhinde bir kamuoyu oluşturulmuştur. Büyük ölçüde ajanlardan oluşan İngiliz diplomatlar, Avrupa devletlerine, Osmanlı'nın katliamcı olduğunu, "vahşi Türklerin Hristiyanları öldürdüğü" yalanlarını söylemişlerdir. (Türk milletini tenzih ederiz)

19. yüzyılda İngiliz derin devleti, sadece Osmanlı'yı değil, İslam dinini de hedef almıştır. Yapılan provokasyonlarda dinimize yönelik de saldırılar gerçekleştirilmekte ve İngiliz derin devletinin İslam alemini güçsüzleştirme politikası hayata geçirilmektedir. Daha önce çok defa belirttiğimiz gibi, İngiliz derin devletinin en büyük korkusu, Müslüman-

Balkan Savaşı sonrası Osmanlı bayrağının yere serilip çiğnendiğini gösteren çizimler, Osmanlı'ya yönelik yapılan kara propagandanın bir örneğidir.

ların kayıtsız şartsız ittifakı ile oluşacak etkili bir İslam Birliği'dir. Söz konusu derin güçler, bunun önüne geçebilmek için tüm güçlerini harcamış ve bu uğurda Osmanlı Devleti'nin önünü kesmek istemişlerdir. Çünkü İslam Birliği'nin Türklerin manevi liderliği ile gerçekleşebileceğinden eminlerdir.

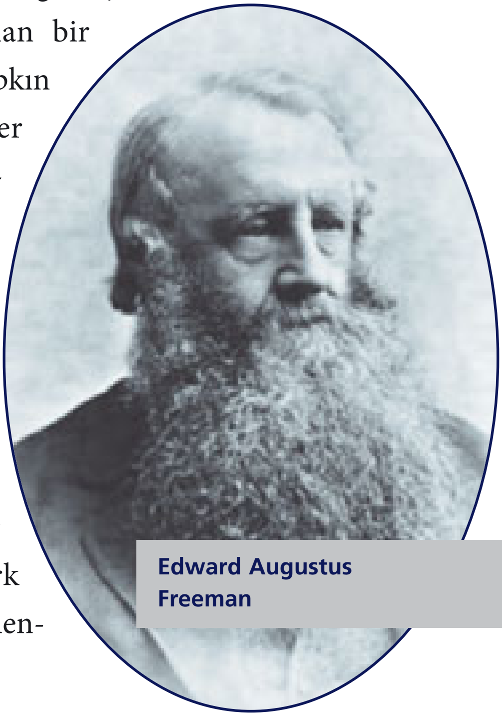
Türkler ve İslam aleyhine yapılan propagandalar için İngiliz siyasetçiler, yazarlar, şairler, tarihçiler, gazeteciler ve gazeteler etkili olarak kullanılmıştır. Bunlardan bazı örnekler aşağıdadır. Yüce dinimizi ve saygın Türk milletini bu çirkin iftiralardan tenzih ederiz.

Türkleri Hedef Gösteren İngiliz Provokatörler

Edward Augustus Freeman

İngiliz politikacılarından Edward Augustus Freeman, İslam'ın engelleyici ve hoşgörüsüz bir din olduğu iftirasıyla ortaya çıkmış ve İslam'ın sözde "despotluğu ve köleliği kutsadığını ve farklı dinlere savaş ilan ettiğini" iddia edecek kadar ileri gitmiştir. Freeman, Müslümanların her zaman bir düşmanının olması gerektiği gibi sapkın bir mantıkla ortaya çıkmıştır. Eğer düşmansız kalırlarsa başka mezhepten kardeşlerine saldıracaklarını iddia etmiştir.

Oxford Üniversitesi'nde eğitmen olan Freeman, öğrencisi Arthur Evans'la birlikte Bosna-Hersek ayaklanmalarının Britanya'daki en büyük destekçisi olmuştur. Bulgar ayaklanması sonrası yaşanan Türk aleyhtarı propagandanın da önde gelenlerindendir.

Edward Augustus Freeman

Freeman bir mektubunda Amerika için "*Eğer her İrlandalı, bir zenci öldürse ve bu suçundan dolayı asılsa, bu Amerika güzel bir ülke olur*" ifadesini kullanmış olan katil zihniyetli bir ırkçıdır.

Charles Dickens

19. yüzyıl İngiliz edebiyatçısı Charles Dickens da, Türk düşmanlığını yaygınlaştıranlardandır. 1844 yılında yazdığı "Mevsimdeki Bir Kelime" isimli şiirde Türkleri, kendince "Tanrı'nın yaşayan görüntüsünü merhametsizce yok etmekle" suçlamaktadır. Dickens şiirde, Türklerin vahşi bir cahillik ve kıtlık içinde yaşadığını ve bu özelliklerin, yüksek bir medeniyet kuran İngiliz milletinden çok farklı olduğunu yazmıştır.

Charles Dickens

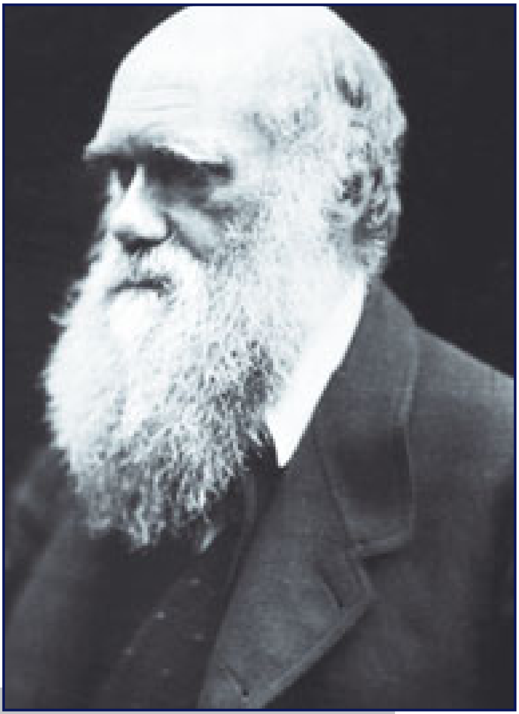
Cardinal Newman (John Henry Newman)

İngiliz Katolik Kilisesi'ne bağlı olan Kardinal Newman, Türk ve Müslüman düşmanlığının önde gelen savunucularındandır. Türkler hakkındaki iftira dolu sözlerinden bir tanesi şu şekildedir:

> *Eski dünyanın tam kalbine asırlardır yerleşmiş, yeryüzünün en semereli ve en güzel diyarlarını ve klasik ve dini antikitenin en meşhur ülkelerini* ***hayvani pençesinde tutan ve kendisine ait bir tarihe sahip olmayan barbar güç (Türkler)****, tüm dünyanın yarı tarihini cahilce mülkiyetinde tutarak, İstanbul ve İznik, İzmit ve Kayseri, Kudüs ve Şam, Musul ve Babil, Mekke ve Bağdat, Antakya ve İskenderiye'nin tarihi isimlerinin mirasına konmuştur.*[113] *(Saygın Türk milletini tenzih ederiz)*

Cardinal Newman

Charles Darwin

Charles Darwin

Evrim teorisi safsatasını dünyaya tanıtan ve I. ve II. Dünya Savaşları'nın ideolojik arka planını oluşturan Sosyal Darwinizm belasını yayan Charles Darwin de, klasik bir Türk ve Osmanlı düşmanıdır. Aşağıdaki alıntı, Türkiye'de evrim teorisini savunan Darwin hayranlarının gerçekte kimin peşinden sürüklendiklerini görmeleri için önemlidir:

Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu gösterebilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa, TÜRKLER TARAFINDAN İŞGAL EDİLDİĞİNDE, Avrupa milletleri nasıl risk altında kalmıştı. Bugün Avrupa'nın TÜRKLER TARAFINDAN İŞGALİ bize ne kadar gülünç geliyor.

Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde Türklere karşı kesin bir galibiyet elde etmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, çok sayıdaki AŞAĞI IRKLARIN medenileşmiş yüksek ırklar tarafından ELİMİNE EDİLECEĞİNİ (YOK EDİLECEĞİNİ) görüyorum.[114]

Edwin Pears

40 yıl İstanbul'da yaşayan ve ardından İstanbul'dan zorla uzaklaştırılarak Londra'ya gönderilen Pears, İngiltere'de Türklere duyduğu nefretiyle ön plana çıkmıştır. İngiliz derin devletinin verdiği görevi en iyi şekilde yapmış olacak ki, ülkesine döndüğünde kendisine şövalyelik unvanı verilmiştir. 1876'da *Daily News* gazetesinde Bulgaristan'daki sözde katliamlarla ilgili makalesi, Türk aleyhtarı protestolara neden olmuştur.

Edwin Pears

Pears, Yunanistan ve Bulgaristan'da da onursal şövalyelik almıştır. Edwin Pears, *Turkey and its People* (Türkiye ve İnsanları) kitabında Ermeniler için "*Onlar da bizim gibi İndo-Avrupa ırkına mensupturlar*" ifadesini kullanmıştır.

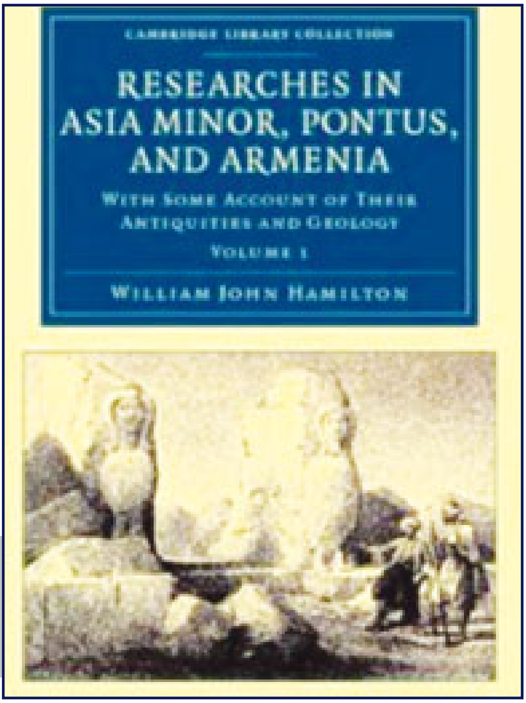
Pears kitabında, Ermenice konuşanların Türkler tarafından ceza olarak dillerinin koparıldığı iftirasını atacak kadar ileri gitmiştir. Oysa Ermeniler, 500 yıl boyunca, Osmanlı topraklarında bu toprakların bir parçası olarak barış içinde yaşamış, kendi dillerini de rahatça konuşmuşlardır. 1897'de Osmanlı sınırları içinde Ermeni okul sayısı 922'dir.

Edwin Pears'ın 1918'de İstanbul'un işgali hakkında *Daily News* Gazetesi'ne yazdığı "Konstantinapol'ün Romantizmi" isimli makaledeki şu ifadeleri İngiliz siyasetçinin Türk düşmanlığını göstermektedir:

> *Görünen o ki Türklerden kurtulmak üzereyiz. Bu kutlu olayın gerçekleşmesi durumunda, dünyadaki tüm Hristiyan ırklarda, zafer şarkıları yükselmeli ve bu ilahiye tüm medeniyet aşıkları katılmalıdır.*
>
> *Osmanlı İmparatorluğu'nda yaşayan Hristiyanlar, yüzyıllardır umutlarını korudular. Hayatın zor ve bıkkınlık verici olmasına rağmen istirahat vakti geleceğine ve zulmün karanlık gecesinin bitip yeni günün başlayacağına emindiler.*[115]

William John Hamilton

İngiliz jeolog William John Hamilton, 1835-1842 yılları arasında Anadolu'yu dolaşarak *Researches in Asia Minor, Pontus and Armenia* (Küçük Asya, Pontus ve Ermenistan'da Araştırmalar) kitabını yazmıştır. Kitapta, Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırları içeri-

William John Hamilton'un *Researches in Asia Minor, Pontus and Armenia* (Küçük Asya, Pontus ve Ermenistan'da Araştırmalar) adlı kitabı.

sinde kalan bölgenin tamamı; coğrafyası, tarihi, yeryüzü şekilleri, bitki örtüsü ve jeolojisi istihbaratçı gözüyle anlatılmıştır. Hamilton'a göre Türk halkının gelecekte gösterebileceği yetenekler çok sınırlıdır. Hamilton buna gerekçe olarak İslam dinini göstermiş ve İslam'a olan karşıtlığını her fırsatta dile getirmiştir.[116] Hamilton, Anadolu'yu analiz edip İngiliz derin devletine Türkler aleyhinde raporlar sunan İngiliz derin devletinin gizli ajanlarından bir diğeridir.

Stratford Canning

Stratford Canning, Osmanlı Devleti'nde uzun süre büyükelçilik görevi yapmıştır. Osmanlı dış siyasetinde sözü geçen İngiliz derin devleti ajanlarından biridir. Tanzimat Dönemi'ne denk gelen 1842-1857 yılları arasındaki görevinde İngiliz dostu Mustafa Reşit Paşa ile yakın bir dostluk kurup İstanbul'daki en güçlü yabancı devlet adamı haline gelmiştir. 1853 yılında Osmanlı ile Rusya arasındaki anlaşmazlıkta barış yolunu engellemiş ve bu sebeple Kırım Savaşı başlamıştır.

Stratford Canning

Civinis Efendi, Canning'in istihbarat şefidir. Rum Civinis Efendi, Ege adası Mikonos'ludur. Yıllarca St. Petersburg'da yaşamış; sarayda Çariçe'nin özel hizmetçilerinden biri olmayı becermiştir. Sarayda görevli bir subayın kızıyla evlenmiş, ancak daha sonra Çariçe'nin mücevherlerini alarak Rusya'dan kaçmıştır. Ardından üzerinde imam kıyafetleri ile Anadolu'da görülmüştür. Cami cami dolaşıp vaaz vermiştir. Civinis Efendi, daha sonra, Ege Denizi'nde yatıyla gezen zengin bir İtalyan rolünde ortaya çıkmıştır. Adını, Comte de Rivoroso olarak değiştirmiştir.

Rum asıllı, Fransızca-İngilizce-Rusça konuşan Civinis Efendi herkesin ilgisini çekmeyi başarmıştır. Canning'in takdimiyle Sadrazam Mustafa Reşid Paşa ile tanışmış ve hemen akabinde Sadrazam tarafından kendisine miralay (albay) rütbesi verilmiştir. Böylelikle, İngiliz derin devletinin güdümündeki Osmanlı İstihbarat Örgütü'nün başına geçirilmiştir. Kısa zamanda kurduğu ekibine tanınmış tüccarların, paşaların özel hayatlarını izlettirmeye başlamış ve toplattığı dedikoduları rapor haline getirmiştir. Kısacası, İngiliz derin devletinin üyeleri tarafından kurulmuş olan ilk Osmanlı istihbarat teşkilatının başına, İngiliz derin devletinin ajanlarından biri getirilmiştir.[117]

Canning döneminde İngiliz vatandaşı William Churchill, Osmanlı Devleti içinde ilk özel gazeteyi çıkarmaya başlamıştır. Serbest piyasayı savunan *Ceride-i Havadis*, Osmanlı ekonomisinin İngiliz etkisi altına girmesini sağlayacak politikaları savunmuştur. Canning, 1820 yılında henüz 34 yaşında iken Privy Council üyeliğine seçilmiştir. Canning'in, Yunan İsyanı sırasındaki aktif rolü sebebiyle, bir dönem Yunan Kralı ilan edilmesi bile düşünülmüştür. Osmanlı-Mısır donanmasının ateşe verildiği Navarin Deniz Muharabesi'nde, İngiliz ve Rus donanmalarının birlikte hareket etmesini sağlamıştır. 1851'deki Kırım Savaşı öncesinde Canning, Osmanlı yöneticilerini Rusya ile barış şartlarını kabul etmemeye ikna etmiştir. İngiliz Başbakanı William Gladstone, Türklerin Avrupa topraklarından sürülmesi gerektiğini anlattığı *Bulgar Dehşeti* ve *Doğu Sorunu* raporunu, Stratford Canning'e ithaf etmiştir.

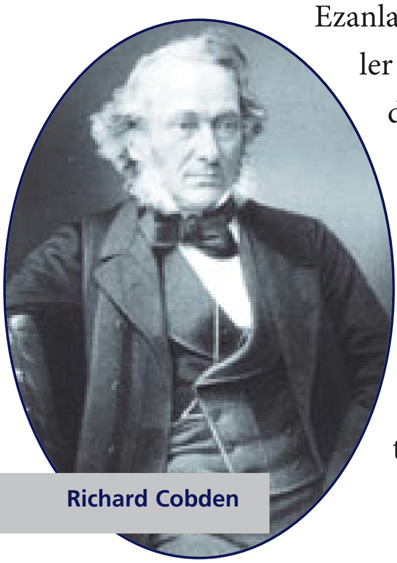
Canning, Osmanlı'da kötülüğün kaynağının İslam dini olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmiştir (Yüce dinimizi tenzih ederiz). İslam dininin adaletsizliğin ve zayıflığın temeli olduğunu iddia eden Canning'e göre, Osmanlı'nın gelişmesi ve zenginleşmesi için İslam'dan uzaklaşması gerekmektedir.

Richard Cobden

İngiliz siyasetçi Richard Cobden, Türkiye ziyareti dönüşü Avam Kamarası'nda yaptığı konuşmada, Osmanlı İmparatorluğu'nun bağımsızlığının ve bütünlüğünün korunmasının imkansız olduğunu savunmuştur. İngiltere'nin kendine müttefik olarak her geçen gün yok olmakta olduğunu iddia ettiği Müslümanlığı değil, İmparatorluğun Hristiyan vatandaşlarını kabul etmesinin akılcı olacağını iddia etmiştir. Cobden'in Avam Kamarası'ndaki sözleri şöyledir:

> *Muhammedizm [İslam dinini ve Sevgili Peygamberimiz (sav)'i tenzih ederiz] kesin olarak sürdürülemez. Bu ülkenin insanlarının, bu yok olmakta olan inancı korumak için mücadele vermelerinden sadece üzüntü duyarım. Türkiye'yi Avrupa haritasında tutabilirsiniz. Hatta ülkenin adını Türkiye olarak kullanmaya devam edebilirsiniz. Ama Muhammedi (İslami) bir iktidarı koruyabileceğinizi hiçbir zaman aklınıza bile getirmeyin.*[118]

Bugün Richard Cobden'in ölümünün üzerinden 150 yıl geçmiştir. Fakat onun beklentilerinin aksine Anadolu toprakları milyonlarca Müslümanın yuvasıdır. Müslümanların sayısı gün geçtikçe artmaktadır. Ezanlar hiç susmamıştır, hiç susmayacaktır. Camiler Müslümanlar tarafından imanla ve sevgiyle doldurulmaktadır. Dolayısıyla, İngiliz derin devletinin geçmişten beri süregelen en büyük arzusu gerçekleşmemiştir ve gerçekleşmesi imkansızdır. İngiliz derin devletinin bugün bu yönde gösterdiği çabalar boşa gidecek, İslam ile yoğurulmuş topraklar, büyük ve barış dolu bir İslam Birliği ile taçlanacaktır.

Richard Cobden

Allah, suçlu-günahkarlar istemese de, hakkı (hak olarak) Kendi kelimeleriyle gerçekleştirecektir. (Yunus Suresi, 82)

Winston Churchill

İngiltere'de İçişleri Bakanı, Donanma Bakanı, Savaş Bakanı, Maliye Bakanı, Dışişleri Bakanı ve son olarak da Başbakan olarak görev yapan Winston Churchill, İslam dini ve Müslümanlar hakkında defalarca iftiraya varan ifadeler kullanmıştır. İngiliz derin devletinin oldukça tanınmış bir üyesi olan Churchill'in bakış açısını ve İngiliz derin devletinin İslam düşmanlığını daha iyi anlayabilmek için bu sözlerin bilinmesi önemlidir. Churchill'in sözlerinden bazıları şunlardır: [Burada geçen tüm ifadelerden yüce dinimiz İslam'ı ve Sevgili Peygamberimiz (sav)'i tenzih ederiz]

Churchill, İslam'a keskin ifadelerle cephe almış İngiliz derin devletinin bir üyesidir. Resimde Winston Churchill, Joseph Stalin ve Harry Truman ile birlikte.

Muhammedi dine mensup her kadın; çocuk, eş ya da kapatma olarak bir erkeğin mutlak malı konumundadır. İslam bir güç olarak kaldığı sürece köleliğin yeryüzünden yok olması mümkün değildir.

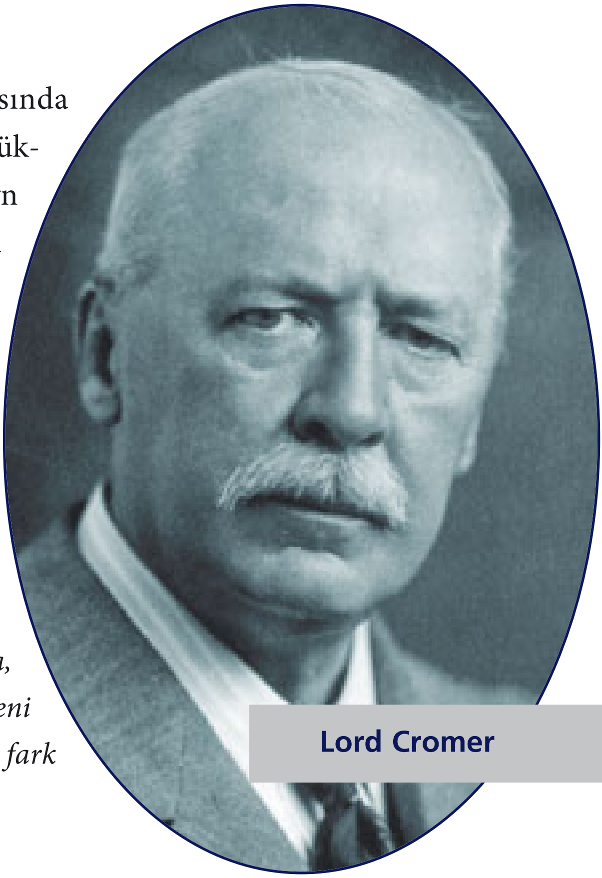
Müslümanlar birey olarak mükemmel özellikler gösterebilirler ama dinin etkisi inananların sosyal gelişimini felç etmektedir. Dünya üzerinde daha yozlaştırıcı ve geri bırakıcı bir güç yoktur.

Muhammedilik yok olmakta olan bir inanç değildir. Aksine militan ve yayılmacı bir inanç sistemidir. Orta Afrika'da geniş bir alana yayılmıştır. Her aşamada korkusuz savaşçılar yetiştirmektedir. Fakat İslam, bilim karşısında bocalamaktadır. Modern Avrupa medeniyetinin Roma İmparatorluğu gibi yıkılmasını engelleyen Hristiyanlığın ayrıcalığı, İslam'ın aksine gücünü bilimden almasıdır.[119]

Lord Cromer

1883-1907 yılları arasında sömürge Mısır'ında İngiliz Yüksek Komiserliği yapan Evelyn Baring ya da diğer adıyla Lord Cromer'e ait şu sözler İngiliz emperyalizminin Müslüman dünyasına hükmetme sevdasını gözler önüne sermektedir:

Hindistan Müslümanları, Avrupa'daki Türk hakimiyetinin çökmesi sonucunda, İngiltere merkezli olarak yeni bir düzenin yükseldiğini fark etmelidirler.[120]

Lord Cromer

Lord Cromer'in İslam'a ve Müslüman Toplumlara Bakış Açısı

Lord Cromer, 19. yüzyılda dünyayı en vahşi yöntemlerle sömürge haline getiren İngiliz derin devleti yöneticilerinin çirkin bir örneğidir. Kendisinin, üstün ırkın temsilcisi olduğuna inanan, Darwinist, kibirli ve ırkçı bir adamdır. Müslüman dünyasını yerle bir eden zihniyeti tanımak adına Cromer'in bakış açısını kendi sözleri ile anlatalım[1] (İslam'a yönelik ifadelerden yüce dinimizi tenzih ederiz):

İngiliz derin devletinin, Mısır'ın kendini İslam'a göre yönetmesine izin vermeyeceği

Avrupa'nın, Mısır'da tamamen Müslüman ilkelerinde, gerici bir hükümetin kurulmasına öylece seyirci kalacağını sanmak mantık dışıdır. Mevzubahis maddi çıkarlar bunun için fazla önemlidir. Yeni kuşak Mısır halkı, Batı uygarlığının gerçek ruhunu özümsemeye ikna edilmeli veya zorlanmalıdır.

Kadın haklarına gerçek bakış açısı

Lord Cromer, Müslümanlara kadın hakları konusunda ders verirken, kendisi İngiliz kadınlarına oy kullanma hakkı verilmesine karşı kampanya yürüten ve zamanında başkanlığını da yaptığı B.K. "Kadınların Oy Kullanması Karşıtı Erkekler Derneğinin" bir üyesiydi.

Lord Cromer, Mısır'ın "özerkliği" ile neyi kastettiğini şöyle açıklamıştır:

Avrupalıların, Mısır'ın özerk yönetiminden bahsederken genel olarak neyi kastettiğini ele alalım. Eğer kastettikleri şey Mısır halkının kendini, kendi kaba anlayışlarına göre yönetmesine izin verilmesi olsaydı, onları özyönetim sanatında eğitme vazifesi oldukça kolay olurdu. Hatta böyle bir vazifeye girişilmesini gerektirecek bir ihtiyaç olmazdı. Avrupalıların, Mısır'ın özyönetiminden kastettikleri şey, Mısır halkının, kendi ıslah edilmemiş eğilimlerinin peşinden gitmelerine müsaade edilmeden, yalnızca Avrupalıların uygun gördüğü yönetim şekli ile kendilerini yönetmelerine izin verilmesidir.

İngilizlerin, laik 'Müslümanlardan' oluşan yeni bir elit iktidar sınıfı yaratması

İşin aslı şudur ki, Mısırlı bir Müslüman genç, Avrupai eğitimin çarkından geçerek İslamcı görüşünü yitirir... Mısır toplumu bir değişim içerisinde olduğundan,

bu sürecin doğal bir sonucu olarak, pek çoğu hem Müslümanlıktan uzaklaştırılmış, hem de içi boş Avrupai bireyler ortaya çıkmıştır.

Avrupa uygarlığının Mısır'a getirilmesi konusunu ele alırken şu unutulmamalıdır ki, İslam asla ıslah edilemez; diğer bir değişle, ıslah edilmiş İslam, İslam olmaktan çıkar; artık başka bir şeydir.

İngiliz eğitiminden geçmiş 'Müslümanların'
İslam'ı ve alimleri hor görmeleri

Avrupalılaştırılmış Mısırlı, çoğu durumda yalnızca ismen bir Müslüman'dır. Anlayışlı bir Avrupalı, "Âlim'e", yalnızca kadim bir inancın, hürmeti fazlasıyla hak eden bir temsilcisi olduğu için ilgi duymaz; her ne kadar dini Hristiyanlık olmasa da, dindar bir şahıs olduğu için yakınlık duyar. Öte yandan Avrupalılaştırılmış Mısırlı, "Âlim'e" sonradan görme bir aydının sahip olduğu tüm o kibirle yaklaşacaktır. Deneyimsel bilgisinin getirdiği üstünlük hissiyle, "Âlim'i", katlanılması gereken ve hatta zaman zaman politik amaçlar doğrultusunda istifade edilebilecek, ancak saygı duyulmayı hak etmeyen, sosyal bir harabe olarak görecektir.

Yeni 'Müslümanların' Hristiyanlara olan tahammülsüzlüğü

Her ne kadar Avrupalılaştırılmış Mısırlı tam anlamıyla bir Müslüman olmasa da, çoğunlukla Hristiyanlara karşı Avrupai eğitim almamış gelenekçi bir Müslüman kadar, hatta bazen daha da fazla tahammülsüz olur. Hristiyanlara karşı sıklıkla büyük bir nefret besler ve bunun sebebi kısmen, temas kurmuş olduğu Hristiyanların birçoğunun nefret edilmeyi hak ettiğini düşünmesi, kısmen de Avrupalılaştırılmış Mısırlının, Hristiyan'ı, kendinin sahip olması gerektiğini düşündüğü mevkileri, Avrupalılık sıfatı dolayısı ile elinde bulunduran bir rakip olarak görmesidir.

---

1. Abdullah Al Andalusi, "Lord Cromer on the British Colonial Project for Egypt", Abdullah Al Andalusi, 23.12.2013, https://abdullahalandalusi.com/2013/12/23/a-brief-word-by-lord-cromer-on-the-british-colonial-project-for-egypt/

Tarihten Alınacak Ders

Yukarıda adı geçen kişiler bilgisiz, cahil ya da kandırılmış kişiler değildir. Bu kişiler, İngiliz derin devleti tarafından itina ile seçilmiş, yıllarca Türkler arasında yaşamış, Anadolu'yu bir uçtan bir uca dolaşmış, Türk insanından hürmet, saygı ve dostluk görmüş, fakat buna rağmen İngiltere'ye döndüklerinde Türk ve Müslüman düşmanlığının bayraktarlığını yapmışlardır. Burada alıntı yaptığımız kişiler, İngiliz derin devletinin Müslüman ve Osmanlı düşmanlığını temsil eden kişilerin sadece küçük bir kısmıdır. İngiliz derin devletinin bankacıları, bilim adamları, gazetecileri, politikacıları, askerleri, diplomatları ve akademisyenleri 200 yıl boyunca topyekûn bir saldırı yapmışlardır. İngiliz derin devletinin hakimiyet alanının büyük bir kısmını, bu vasıflarla Osmanlı topraklarına girmeye hak kazanan ajan provokatörler sağlamıştır. Osmanlı'nın dağılma sebeplerinden en büyüğü, söz konusu ajan provokatörlerin yaptığı provokasyonlar ve kullandıkları münafıklardır.

İngiliz derin devletinin İslam dinini hedef alan bu sinsi politikası, Osmanlı yıkılana kadar devam etmiştir. Aynı politika, hala Türkiye ve Ortadoğu için aktif olarak kullanılmaktadır. Bir kısım ajan provokatörler bu konuda hala görev başındadırlar ve söz konusu ülkelerde kullandıkları münafıklar ve yancılar yoluyla, halen bu propagandayı yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu sinsi plana karşı kurulacak en büyük set, Müslümanların ittifak ettiği güçlü bir İslam Birliği'dir. Müslümanlar topyekûn bir sevgi birliği içinde olduklarında, hiçbir hain planın bu coğrafyada etkili olma imkanı yoktur. İngiliz derin devleti, işte bu sırrı çok iyi bilmektedir. Tarih boyunca İslam, işte bu nedenle derin güçler tarafından daima hedeftedir.

Şüphesiz Allah, Kendi yolunda, sanki birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak mücadele edenleri sever. (Saff Suresi, 4)

19. Yüzyılda İngiliz Derin Devletinin Sesi, *The Times* Gazetesi

"*The Times Gazetesi, dünyanın en büyük güçlerinden biridir. Aslında ondan daha büyük bir güce sahip hiçbir şey bilmiyorum.*" ABD Eski Başkanı Abraham Lincoln

19. yüzyıl, basının dünya politikaları üzerindeki etkisinin zirve yapmaya başladığı bir dönemdir. İngiltere de bu etkiden nasibini almıştır. *The Times Gazetesi*, bu dönemde basılan yüzlerce farklı gazetenin önünde yer almıştır. İngiliz derin devleti, kamuoyu görüşlerini ve siyasi kararları bu gazete üzerinden şekillendirmiştir.

The Times Gazetesi, başlangıcından itibaren bilgiye ulaşma hızı ile öne çıkmıştır. Uluslararası birçok gelişme, İngiliz Hükümeti'nin resmi kanallarından kimi zaman 48 saat önce *The Times Gazetesi*'nde yer almıştır. Dönemin Adalet Bakanı Lord Lyndhurst, *The Times Gazetesi* Genel Yayın Yönetmeni Thomas Barnes'ı "ülkedeki en güçlü insan" olarak nitelendirmiştir. Bunun ana sebebi *The Times Gazetesi*'nin 1855 yılında ulaştığı günlük 70 binlik tirajdır. Bu rakam, dönemin Londra'sında basılan tüm gazetelerin toplamının 3 mislidir.

The Times'in uluslararası haber ağı, gazeteyi tüm Avrupa'nın en önemli gazetesi haline getirmiştir. Avrupa'nın dört bir yanındaki devlet adamları gelişmeleri bu gazeteden takip etmeye başlamışlardır. Fransız Başbakanı Francois Guizot, *The Times Gazetesi* ile defalarca açık tartışmalara girmiştir. Rus Çarı I. Nikola, İngiltere'nin ültimatomunu resmi kuryeden önce *The Times Gazetesi*'nden öğrenmiştir. Gazetenin 21 Haziran 1861'deki sayısı 24 say-

fadır. 144 kolon yazı vardır ve 4 bin reklam verilmiştir. Osmanlı'nın büyük toprak kayıplarına sebep olan Berlin Anlaşması'nın 64 maddesinin 57'si daha imzalanmadan, *The Times Gazetesi*'nde yayınlanmıştır.

The Times Gazetesi, 100 yıl boyunca Osmanlı'da çıkan tüm ayaklanmaları desteklemiştir. Her uluslararası sorunda, Türk düşmanı ve Osmanlı karşıtı bir tutum izlemiştir. İleriki sayfalarda Bulgaristan ayaklanması konusunda, *The Times Gazetesi*'nin o dönemdeki kışkırtıcı tutumunu detayları ile inceleyeceğiz.

Günümüze ait kısa bir not düşelim: *The Times Gazetesi*'nin bugünkü sahibi Robert Murdoch'tur. Murdoch, Fransa'daki Charlie Hebdo saldırısından sonra sosyal medyada yazdığı, "Müslümanların çoğunluğu barışsever olabilir ama içlerinde büyüyen cihatçı kanserin farkına varıp onu ortadan kaldırılana dek onlar da sorumlu sayılmalıdır" mesajı ile İslam dünyasından tepki almıştır. Gezi Olayları sırasında Türkiye karşıtı görüşleri ile tanınan yazar Claire Berlinski tarafından kaleme alınan ve *The Times*'da yayınlanan ilanda, Türk Hükümeti ve Cumhurbaşkanı Erdoğan, Nazilere ve Hitler'e benzetilirken; milli iradeye saygı mitingleri için Nazilerin Nürnberg mitingi ifadesi kullanılmıştır.[1] (Söz konusu ithamlardan, değerli Hükümetimizi ve Sayın Cumhurbaşkanımız Erdoğan'ı tenzih ederiz)

1. 'So-called Celebs, Who Signed the Times Gezi Letter Were 'Deceived': PM Erdoğan', *Hürriyet Daily News,* 26.07.2013, http://www.hurriyetdailynews.com/so-called-celebs-who-signed-the-times-gezi-letter-were-cheated-pm-erdogan.aspx?pageID=238&nID=51487&NewsCatID=338

7. Darbeler

Son 200 yıl içinde dünya üzerindeki birçok darbede, İngiliz derin devletinin izleri vardır. Bu karanlık yapı, darbe ile yönetimleri değiştirerek kendi politikasının uygulanmasını, hızlı, sessiz ve masrafsız olarak elde eder. Darbeciler kimseye hesap vermek zorunda olmayan, kibirli ve çoğu zaman kolay yönlendirilen kişilerdir. Küçük bir menfaate tamah etmişler ve İngiliz derin devletinin oyununa gelmişlerdir. Geldikleri makamı hak etmemektedirler. Onları iktidara getiren unsur, bilgi, beceri ya da tecrübeleri değil; şiddet ve silahtır. Darbe dönemleri ara rejimler dir; dolayısıyla, böyle zamanlarda alınan kararların sorumlusu belli değildir. Tüm rezillikler bir ya da birkaç darbecinin üzerine yıkılır. Bu sayede başta İngiliz derin devleti olmak üzere asıl failler, tüm suçlardan elleri tertemiz kurtulurlar.

Osmanlı İmparatorluğu söz konusu olduğunda da böyle olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu, çöküş dönemine geldiğinde, gerçekte 500 yılık bir devlet tecrübesine sahiptir. Askeriyede,

Osmanlı'da gerçekleşen tüm darbeleri yakından takip eden bir Fransız dergisi. Darbelere dair Avrupa'ya ulaşan haberlerin kaynağı hep İngiliz derin devleti idi.

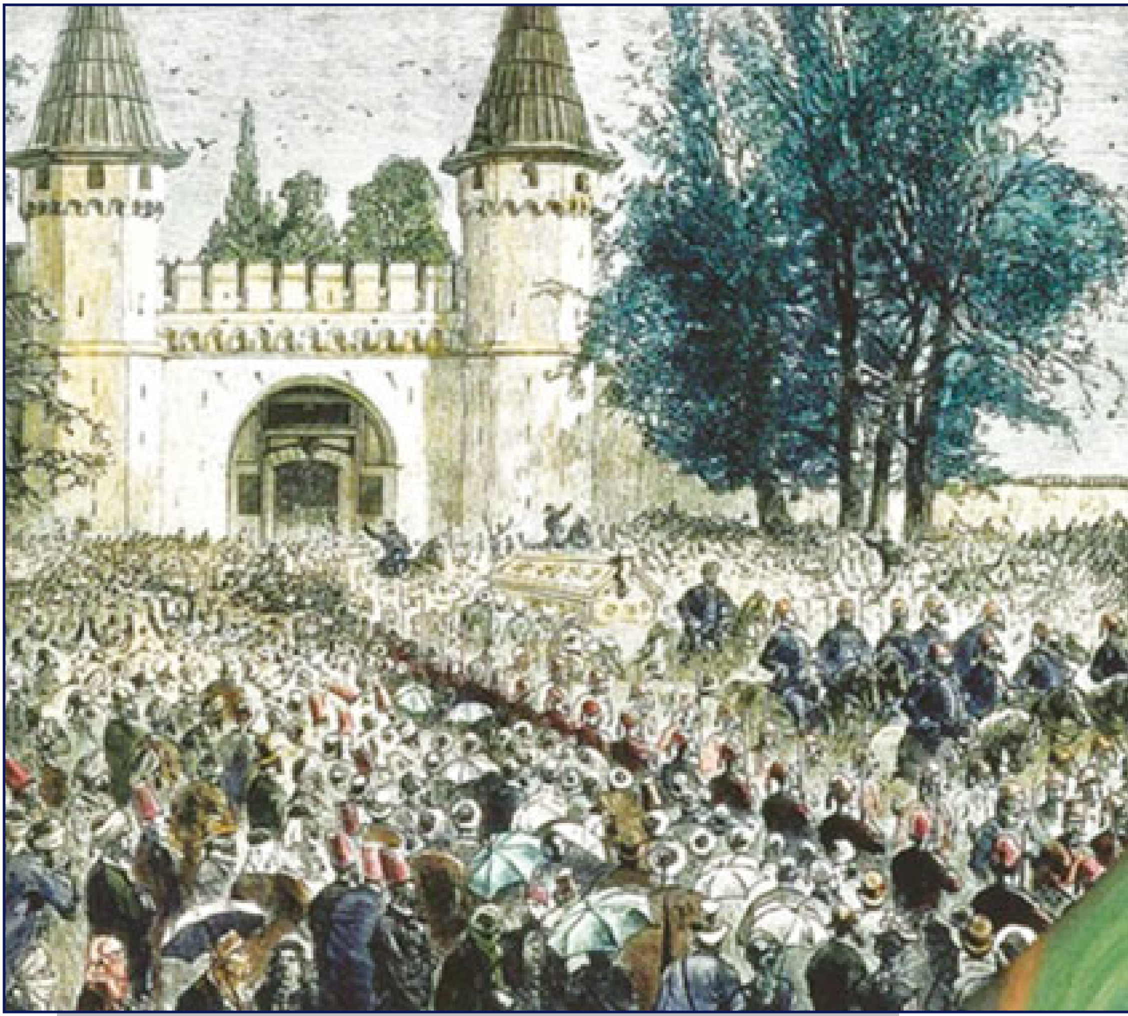
ekonomide, eğitimde kısaca devlet yönetiminin her başlığında oturmuş bir sistem hakimdir. İngiliz derin devleti, böyle güçlü bir yapıyı hızlıca yıkabilmek için, darbe dönemlerinde olduğu gibi ara rejimlere ihtiyaç duymuştur. Faili belli olmayan, usulsüz uygulamalarla dolu bu ara rejimler, İmparatorluğu yıkıma yaklaştırmak isteyen güçlere istedikleri ortamı vermiştir. İşte bu nedenle, dünyadaki pek çok darbede olduğu gibi, Osmanlı'daki darbeleri incelerken de, arkadaki itici gücün İngiliz derin devleti olduğunu iyi analiz etmek gerekmektedir.

Tüm Darbelerin Anası: 1876 Darbesi

Türk tarihindeki ilk modern darbe, 1876'da Sultan Abdülaziz'i deviren darbe olarak kabul edilir. Yeni Osmanlılar Cemiyeti'nin Başkanı Mithat Paşa, Serasker (Genelkurmay Başkanı) Hüseyin Avni Paşa, Harbiye Komutanı Süleyman Paşa'dan oluşan cunta, Sultan'ı tahttan indirip yerine V. Murat'ı geçirirler. Darbe, Cumhuriyet döneminde de birçok kez göreceğimiz gibi, Harbiye öğrencileri kullanılarak yapılır. Darbeden 10 gün sonra Sultan Abdülaziz, intihar süsü verilerek şehit edilir.

Tarihçiler, darbe öncesinde Mithat Paşa'nın Avrupa basınında sürekli olarak abartılı bir şekilde övüldüğünü ve İngilizler tarafından şımartıldığını yazar. Darbe sonrası Mithat Paşa sadrazam olunca, İngilizlerle birlikte İstanbul'da, detaylarını daha önce açıkladığımız "Tersane Konferansı"nı toplamıştır. Bu konferans, Mithat Paşa'nın Osmanlı'yı Ruslarla savaşa sürüklediği ve İngiliz derin devleti telkinleriyle Osmanlı'nın yıkılışını hızlandırdığı bir dönüm noktası olmuştur.

93 Harbi sonrası Karadağ, Sırbistan, Romanya bağımsız olmuştur. Bulgaristan ve Bosna-Hersek özerk hale gelmiştir. Rusya, Doğu Anadolu'da bazı illeri ele geçirmiş ve Kafkasya, Rus nüfuzuna girmiştir. Bunların sonucunda Kafkaslardan ve Balkanlardan 1.5 milyon Müslüman göç etmek zorunda kalmış ve Osmanlı Devleti, 150 bin kayıp vermiştir. İngil-

Türk tarihindeki ilk modern darbe, 1876'da Sultan Abdülaziz'i deviren darbe olarak kabul edilir. Darbe, Cumhuriyet döneminde de göreceğimiz gibi, Harbiye öğrencileri kullanılarak yapılır. Darbeden 10 gün sonra Sultan Abdülaziz, intihar süsü verilerek şehit edilir.

tere, savaş sonrası Rusya'ya karşı Osmanlı'yı koruma adı altında Kıbrıs'ı almış ve Anadolu Hristiyanlarının hamisi olmasını sağlayacak bir anlaşma imzalamıştır. İngiliz kontrolündeki darbe sonrası Osmanlı, büyük bir toprak kaybı yaşamış ve ilk parçalanma böyle başlamıştır.

Darbeler ve Osmanlı Toprak Kayıpları

Osmanlı'da gerçekleşen darbeler ile toprak kayıplarının arasında yakın bir bağ vardır. Genellikle Osmanlı Devleti'nin zayıflatılması, isyanların başlaması ve toprak kayıpları, darbelerin hemen sonrasındaki istikrarsızlık döneminde gerçekleşmiştir. Açıktır ki darbeler, bu toprak kayıplarının gerçekleşmesi için özel olarak planlanmış olaylardır. Osmanlı'da darbeler sonrasında toprak kayıpları şu şekilde gerçekleşmiştir:

* 1808 Yeniçeri ayaklanması ile III. Selim tahttan indirilmiş yerine IV. Mustafa gelmiştir. Bu ayaklanmayı kışkırtan İngiliz hayranı ve İngiliz lakabıyla bilinen Mahmut Raif Paşa'dır. Ardından gelen Osmanlı-Rus Savaşı kaybedilmiş, Sırbistan özerk olduğu gibi bazı topraklar da kaybedilmiştir.

* 9 Haziran 1908'de İngiliz Kralı 8. Edward ve Rus Çarı 2. Nikola'nın Reval'de anlaşmasının ardından, İttihat ve Terakki Cemiyeti, kansız bir darbe ile Sultan Abdülhamid'e 2. Meşrutiyeti ilan ettirmiştir. Ardından İngiliz Büyükelçiliği'nde tercüman olarak görev yapan casus Gerald Fitzmaurice'in organizasyonuyla 31 Mart Ayaklanması ve askeri darbe gelir. Darbe sonrası Avusturya-Macaristan Bosna-Hersek'i, İtalya ise Libya, Rodos ve 12

Ada'yı işgal etmiştir. Arnavutluk bağımsızlığını ilan ederken, Yunanistan Selanik, Girit ve Yanya'yı, Bulgaristan Kavala ve Dedeağaç'ı işgal etmiştir. Böylelikle Avrupa'da Osmanlı egemenliği de sona ermiştir.

III. Selim

* 23 Ocak 1913'te İttihat ve Terakki Cemiyeti ve Enver ile Talat Paşalar, Bab-ı Ali'yi basıp askeri bir darbe ile hükümeti devirmişlerdir. Silah zoruyla Talat Paşa'yı sadrazam yapmış ve bu ikili, Osmanlı Devleti'ni I. Dünya Savaşı'na sokmuştur. Savaşın sonucu, Osmanlı İmparatorluğu'nun sonunu getirmiş ve tüm Arap toprakları elden çıkmıştır.

Açıkça görüldüğü üzere Osmanlı tarihindeki tüm darbeler oldukça yıkıcı olmuş ve her birinde İngiliz derin devletinin ajanları kullanılmıştır. Her bir darbe, İngiliz derin devleti tarafından ince ince planlanmış ve sonucunda gerçekleşecek savaşlar ve toprak paylaşımları çok önceden belirlenmiştir. İngiliz derin devleti, darbeleri gerçekleştiren kendi yancılarını, bu savaşlara önayak olmaları için teşvik etmiştir. Sıkıntılı darbe dönemlerinde gerçekleşecek savaşların, İmparatorluğu daha fazla parçalayacağını gayet iyi bilmektedir. Sinsi plan buna uygun yapılmıştır.

1808 Yeniçeri ayaklanması sonucunda III. Selim tahttan indirilmiştir. Ayaklanmayı kışkırtan İngiliz lakabıyla bilinen Mahmut Raif Paşa'dır.

ORTAKÖY CAMİİ, İSTANBUL

Şüphesiz Allah, Kendi yolunda, sanki birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak çarpışanları sever.
(Saff Suresi, 4)

Türk-Rus Yakınlaşması ve Darbeler

Türkiye'nin Rusya ile ilişkilerinin normalleşmesi ve ardından yaşanan 15 Temmuz darbe girişimiyle birlikte Türk ve Rus hükümetleri bir ittifak arayışına girmişlerdir. Her iki ülke, başta Karadeniz ve Suriye olmak üzere bölge sorunlarında ortak stratejiler geliştirmeye başlamıştır.

Bölge sorunlarına ancak bölge insanlarının cevap bulabileceğini öngören bu ittifak, dünyanın özlemini çekmekte olduğu barış ortamını sağlayabilecek değerli bir adımdır. Rus ve Türk milletlerinin yakınlaşmasında bu bir ilk değildir. İki devlet 1833'deki Hünkâr İskelesi Antlaşması ile ortak savunma ittifakı imzalamışlardır. Sultan II. Mahmut ve Rus Çarı 1. Nikola'nın bu antlaşmayı gerçekleştirmelerinin amacı, üçüncü ülkelerin (özellikle İngiltere'nin) oyunlarını durdurabilmekti. Antlaşmaya göre taraflardan birisi askeri yardım isterse diğeri müttefikine yardım edecekti. Antlaşmanın gizli maddesiyle de, Rusya'nın Batılı bir devletle savaşa girmesi halinde Osmanlı Devleti'nin, Rusya'yla savaşan devletin gemilerine Çanakkale Boğazı'nı kapatması ve Rus gemilerinin boğazlardan serbestçe geçmesine izin vermesi kararlaştırılmıştır.

Ancak, antlaşma gizli olmasına rağmen Avrupalı devletler, İngiliz Büyükelçisi Ponsonby sayesinde anlaşmanın detaylarına ulaşmayı başarmış ve çeşitli savaş tehditleri sonucunda bu anlaşmayı, 1840'taki Londra Antlaşması ile ortadan kaldırmışlardır.

Rusya ile Osmanlı'nın yakınlaşmasına bir örnek de Abdülaziz dönemidir. II. Mahmut'un oğlu Sultan Abdülaziz de, Rusya'yı yakın bir dost ve müttefik olarak görmüş ve bir kez daha yakınlaşma dönemi başlamıştır. İstanbul'daki Rus Büyükelçisi Ignatyev bu dostluğun aracısı olmuştur. Ancak bu yakınlaşma sonunda da İngiliz yanlısı bir cunta darbe yapıp Sultan Abdülaziz'i devirmiştir. İktidara gelen hükümetten Mithat Paşa, İngiliz Said Paşa ve yeni Sultan II. Abdülhamid 'in İngiliz yanlısı politikaları sonucunda Osmanlı Devleti ve Rusya savaşa girmiş ve savaş sona erdiğinde 250 bin kişi hayatını kaybetmiştir.

Buna benzer olaylar, 18 ve 19. yüzyıldaki toplam 6 savaşta da devam etti. İngilizlerin başını çektiği Avrupa devletleri kimi zaman Osmanlı'nın yanında Ruslarla, kimi zaman da Rusların yanında Osmanlı ile savaştılar. Ama iki devletin aynı ittifakta olmasını daima engellediler.

Savaşları kışkırtan, tahrik ve provoke eden İngiliz derin devleti, kimi zaman barış antlaşmalarının da arabulucusu oldu. Fakat bu barış antlaşmalarında da daima tek kazanan İngiliz derin devleti idi. Masumlar can verdi, şehirler yıkıldı. Nihayetinde

ise Osmanlı ve Rusya gibi iki büyük imparatorluk, İngiliz derin devletinin oyunları sonucunda tarih sahnesinden çekildiler.

20. yüzyılda da Türkler, kuzey komşu Rusya'dan hep dostluk görmüşlerdir. Sykes-Picot Antlaşması'nı ortaya çıkaran Ruslardı. Mustafa Kemal, Kurtuluş Savaşı sırasında Rusya'dan silah ve para yardımı aldı. Hatta bu desteğe teşekkür amacıyla Taksim Anıtı'na iki ünlü Rus asker General Frunze ve Mareşal Voroshilov eklendi. Yine Cumhuriyet döneminde gerçekleştirilen birçok sanayi hamlesinin arkasında Rus desteği vardı. Bu dostluk, savaştan yıkık çıkan Anadolu'nun yeniden refaha kavuşmasını hızlandırdı. Ne var ki, tarihte yaşananların bir benzeri, genç Cumhuriyetimizin de başına geldi. Türkiye, ne zaman Rusya ile yakınlaşmaya başlasa, İngiliz derin devletinin planladığı iç karışıklıklara ve ardından gelen askeri darbelere maruz kaldı. Rus ve Türk milletlerinin dostluğu, İngiliz derin devletini her zaman tedirgin etmişti.

21. yüzyılda Sayın Erdoğan ve Sayın Putin'in liderliğiyle iki ülke ticari, ekonomik ve siyasi olarak adı konmamış bir ittifak yaşamaya başladılar. Mega projeler ardı ardına açıklandı. Ortak şirketler ve dostluklar kuruldu. Rus ve Türk halkları dost ve kardeş olmanın konforunu sürdüler. Kasım 2015'te Rus savaş uçağının düşürülmesi, kuşkusuz ki beklenmedik bir olaydı. Bu olayın, İngiliz derin devletinin kullandığı yancılar tarafından gerçekleştirildiği de kısa bir süre sonra ortaya çıktı.

Bu süre içinde, iki ülkenin dostluklarını sürdürmesi, kışkırtma ve provokasyonlara aldanmamaları ve mutlaka ittifaklarını devam ettirmeleri konusundaki desteklerimiz ve gösterdiğimiz çabalar önemli sonuçlar verdi. Bu çabalara duyarlılık gösteren iki ülkenin sağduyulu liderleri, ittifaklarını daha da güçlendirerek İngiliz derin devletinin oyununu bozdular.

Şu an elimizdeki en büyük avantaj ise, kirli oyunların kurucusunun İngiliz derin devleti olduğunu biliyor olmamız. Üst aklın bilinmesi, iki büyük devlet üzerinde oynanacak oyunları tümüyle geçersiz ve etkisiz kılacaktır.

Şu gerçek unutulmamalıdır ki, tarihte büyük medeniyetler kurmuş imparatorluklar hiçbir zaman tam anlamıyla yok olmazlar. Nitekim bugün, iki devlet de bölgelerinde hala büyük bir güç ve etki sahibidir. Kaldı ki, Rus Devleti birçok İslam ülkesinden daha fazla Müslümana ev sahipliği yapmaktadır. 20 milyonluk Müslüman nüfus, her iki ülkenin ortak kardeşlerinden oluşmaktadır. Bu muazzam potansiyel göz önüne alındığında kaynayan bölgelere barışı getirebilecek büyük güçlerden birinin, Rus-Türk ittifakı olduğu anlaşılmaktadır. Bu ittifak, işte bu nedenle, savaşlardan beslenen mihrakların sürekli olarak hedefi konumundadır. Bizlere, yani 230 milyon Rus ve Türk'e düşen ise, var gücümüzle ortak mücadelemize sahip çıkmak ve aramızdaki birliği artırmak için çalışmaktır.

8. Osmanlı Ordusunun "İngiliz" Paşaları

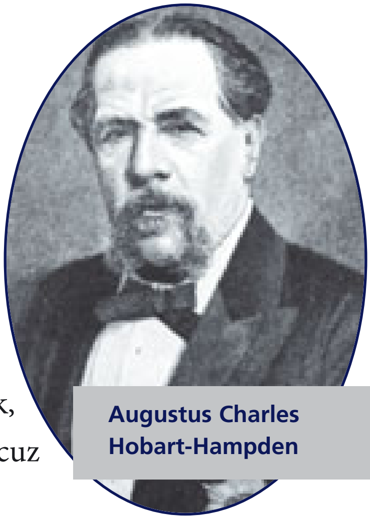
İngilizlere verilen imtiyazlar ve İngilizlerin destekçisi olan yönetimler, Osmanlı'nın sadece ticaret alanında değil, askeri ve siyasal alanda da İngilizlere körü körüne güvenmelerini beraberinde getirmiştir. İngiliz derin devletinin sinsi taktiklerle, dost gibi görünerek devletlere ve liderlere yaklaştığını daha önce belirtmiştik. Osmanlı'nın son döneminde bu taktik neredeyse her alanda kendini göstermiş, Osmanlı, dost gibi görünen İngiliz derin devletinin telkinleriyle savaşlara girmiş, yine aynı telkinlerle kendi yıkımını hazırlayacak anlaşmalara imza atmış ve bu telkinlerle İngiliz derin devletinin adamlarını kendi bünyesine almıştır. Osmanlı'nın son döneminde, ordunun ve donanmanın büyük ölçüde İngiliz paşaların denetimine bırakılması bu pervasızlığın boyutlarını açıkça göstermektedir.

19. yüzyılın ikinci yarısında Osmanlı ordusunda birçok İngiliz subayın görev aldığını ve bunların büyük bir kısmının paşa rütbesine ulaştıklarını görmekteyiz. "Ordunun modernleşmesi ve askerin eğitimi" bahaneleriyle bu görevlere getirilen söz konusu askerlerin birçoğu, son dönemde pek çok savaşın Osmanlı aleyhine sonuçlanmasında rol oynamışlardır. Osmanlı'ya hizmet etmesi beklenen bu subaylar, aslında İngiliz derin devletinin ajanlarından başka bir şey değildirler.

Osmanlı'nın İngiliz Subayları

Hobart Paşa

Hobart Paşa ya da gerçek adıyla Augustus Charles Hobart-Hampden, uzun yıllar İngiliz Kraliyet Donanması'nda görev yapmış bir denizcidir. Brezilya açıklarında köle ticareti bölgesini koruyan gemileri kullanmıştır. İngiliz donanmasından emekli olunca, bir dönem Amerikan İç Savaşı'na dahil olarak, güneylilere İngiliz üretimi silah satıp karşılığında ucuz

Augustus Charles
Hobart-Hampden

pamuk alan gemileri kumanda etmiştir. Amerikan İç Savaşı'nın ardından Osmanlı donanmasına katılmış ve tümamiral rütbesi ile donanmanın başına geçmiştir.

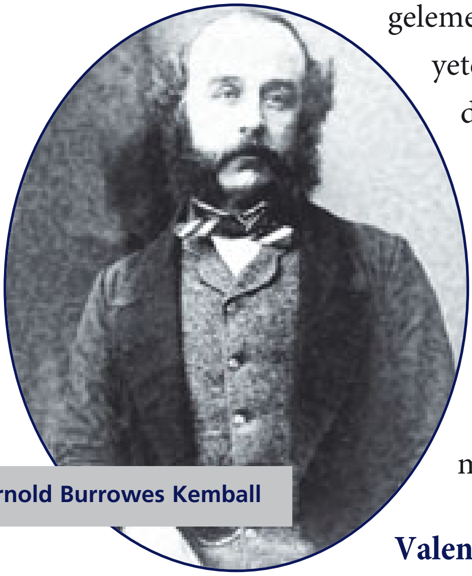
1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı veya 93 Harbi sırasında Osmanlı donanmasının başında Hobart Paşa vardır. Savaşta, Rusların Osmanlı'ya kara saldırısını engelleyebilecek tek nokta Romanya'da Tuna Nehri bölgesidir. Osmanlı donanması, Romanya'daki Siret Nehri üzerinde Rus ordusunun geçişini engelleyebilecek güçtedir. Fakat Hobart Paşa komutasındaki gemilerimiz, nehri ele geçirme konusunda geç kalmışlardır. Nehrin başındaki 4 gemi kritik noktalara gelene kadar 4-5 gün vakit kaybetmiş, bu sayede de Rus ordusu nehri kolayca geçmiştir. Sırp ve Karadağ ordularını yenip Balkanları ele geçirmek üzere olan Osmanlı ordusu arkadan vurulmuştur. Böylelikle, Rus ordusunun İstanbul Yeşilköy önüne kadar gelmesini engelleyecek hiçbir kuvvet kalmamıştır.

Hobart Paşa komutasındaki Osmanlı donanması, Rus donanmasından oldukça güçlüdür. Fakat donanma, Balkanların savunmasını sağlayacak hiçbir görevde kullanılmamıştır. Hobart Paşa, gemileri Batı Karadeniz'den Kafkaslar tarafına çekmiş ve Balkanlar'daki kara ordularını desteksiz bırakmıştır. Savaş sonucunda Osmanlı, hem Balkanları hem de Kafkasya'yı kaybetmiştir.

93 Harbi'nin kaybedilmesinde rol oynayan Hobart Paşa'nın büyük abisi Lord Henry Hobart, aynı dönemde Osmanlı Bankası Türkiye Genel Direktörüdür. Daha sonra da, Osmanlı'ya ekonomik iflası getiren Düyun-u Umumiye'de görev alır.

Arnold Burrowes Kemball

93 Harbi sırasında, Osmanlı ordusunun Balkan kuvvetlerinin başında, Abdülkerim Nadir Paşa bulunmaktadır. Ruslar, Tuna Nehri'ni problemsiz geçtikten sonra Ziştovi ve Niğbolu'ya taarruz etmişlerdir. Her iki muharebeyi kolayca kazanmışlardır. Balkan ana ordusu, henüz bölgeye

Arnold Burrowes Kemball

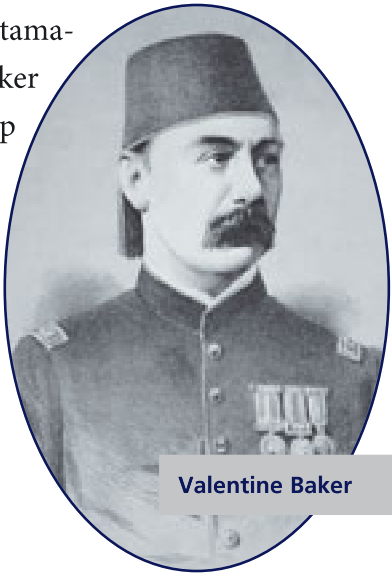
gelemediği için Türk orduları sayıca çok yetersiz kalmıştır. Sadece bir hafta içinde iki muharebe kaybedilmiştir.

Bu muharebeleri kaybeden Abdülkerim Paşa'nın kurmay heyeti arasında, İngiliz General Arnold Kemball da vardır. Kemball, daha önce İngiliz ordusundayken Afgan savaşlarında Müslümanlara karşı savaşmıştır.

Valentine Baker ya da Baker Paşa

Valentine Baker, tecavüz suçundan dolayı İngiliz ordusundan atılmış bir suçludur. 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı sırasında Mehmet Ali Paşa'nın kurmay kadrosunda, tuğgeneral olarak görev almıştır. Mehmet Ali Paşa, daha sonra Müslüman olan ve Osmanlı vatandaşlığına geçen Ludwig Karl Friedrich Detroit isimli bir Almandır. Valentine Baker komutasındaki birlikler Taşkesen Köyü bölgesinden geri çekilirken korkudan yaralılarını geride bırakmışlardır. Bulgar köylüleri, geride kalanların tamamını öldürmüşlerdir. Bunun üzerine Baker Paşa da bir kısım askerlerini geri gönderip civardaki tüm köyleri ateşe vermiştir.

Osmanlı-Rus Savaşı'ndan sonra Baker, tekrar İngiliz ordusuna dönmüş ve İngilizlerin işgal ettiği Mısır'da yeni kurulan polis teşkilatının başına geçerek, jandarma birliklerinin eğitimini üstlenmiştir.

Valentine Baker

Douglas Gamble ve Hugh Pigot Williams

Douglas Gamble, I. Dünya Savaşı'ndan 5 sene önce, Osmanlı donanmasına müşavir olarak alınmış ve 6. Filonun başına geçmiştir. Amaç, sözde "donanmanın yenilenmesi"dir. Gamble, Osmanlı ordusuna gelmeden önce İngiliz donanmasında askeri istihbaratta çalışmıştır. Bir sene sonunda ise ülkesine dönerek İngiliz donanmasında Türklere karşı savaşmıştır.

Hugh Pigot Williams

Douglas Gamble'ın yerine İngiliz Amiral Hugh Pigot Williams müşavir olarak alınır. 8 ay sonra ülkesine dönen Williams, bir kez daha Osmanlı karasularına geldiğinde, Çanakkale Savaşı'na katılan *İrresistable* gemisinin kaptanıdır ve Osmanlı'ya karşı savaşmıştır. Özetle I. Dünya Savaşı'ndan hemen önce, Türk donanması tamamıyla iki İngiliz subaya teslim edilmiştir.

Adolphus Slade ya da Müşavir Paşa

Adolphus Slade, 30 yıl Kraliyet Donanması'nda görev yaptıktan sonra Osmanlı donanmasına paşa olarak geçmiştir. Müşavir Paşa adını alan Slade, Osmanlı donanmasının içindedir. Bu dönemde, Kırım Savaşı'nda Osmanlı donanması Sinop'ta Ruslar tarafından yakılmış ve 12 gemi batırılmıştır. Bu savaştan tek kurtulan gemi, Slade'in içinde bulun-

duğu gemidir. Türk donanması böyle bir baskına maruz kalırken, İstanbul Boğazı'nın girişindeki sözde müttefikimiz Fransız ve İngiliz gemileri olayı izlemekle yetinmişlerdir.

Daha sonra anılarını kitap haline getiren Slade, yazılarında Türk ve Müslümanlara kin kusmuştur. (Türk milletini ve Müslüman alemini tenzih ederiz) Slade'in bazı sözleri şöyledir:

> *Slade, Müslüman ve Gayrimüslim tüm Osmanlı tebaasının aralarındaki tüm farklara rağmen ortak bir nitelikleri olduğunu, bunun da "vicdandan tamamen yoksun olmak" olduğunu iddia etmiştir. "Paşası kendisine güvenen konuğunu katleder, kadısı masum bir adamı falakaya yatırır, sarrafı müşterisini dolandırır, hizmetçisi efendisini soyar; hepsi de kendi inancına göre Kuran'a, Tevrat'a ya da İncil'e el basarak yemin eder" demiştir.*[121]

Osmanlı-Rus Savaşı sırasında Osmanlı donanmasının temsili resmi.

Osmanlı mahkemelerinde adalet en fazla parayı verene satılmaktadır ve şahitler de her zaman "mollanın" (Kadı'nın) hemen yanı başında vicdanlarını pazarlamak üzere hazır beklemektedirler.[122]

Üç İngiliz saff-ı harp gemisi ve üç firkateyn tüm Osmanlı donanmasına yeter de artar bile.[123]

Baldwin Walker (Yaver Paşa) ve Hain Ahmet Fevzi Paşa

İngiliz Baldwin Walker ya da Yaver Bey, 1838 yılında Osmanlı donanmasına girmiştir. 7 yıl boyunca görev yapmış ve paşa unvanını almıştır. 1840 yılında Ahmet Fevzi Paşa, sudan bir sebepten emrindeki donanmayı Kıbrıs'ta Osmanlı Devleti'ne karşı isyan başlatan Kavalalı Mehmet Ali Paşa'ya teslim eder. Bu nedenle tarihte "Hain Ahmet Fevzi Paşa" olarak anılmaktadır. Gemiler İskenderiye'de demirliyken Yaver Paşa yani Baldwin Baker, Osmanlı savaş kurmaylarını toplar ve tüm donanma ile Mısır'ı kuşattığı takdirde gemileri geri alabileceği iddiasında bulunur. Amaç, Osmanlı gemilerini, başka Osmanlı gemileri ile savaştırıp donanmamızı birbirine kırdırmaktır. Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın bir süre sonra gemileri iade etmesiyle kriz sona erer. Yaver Paşa, uzun yıllar Hain Ahmet Fevzi Paşa'nın danışmanlığını yapmıştır.

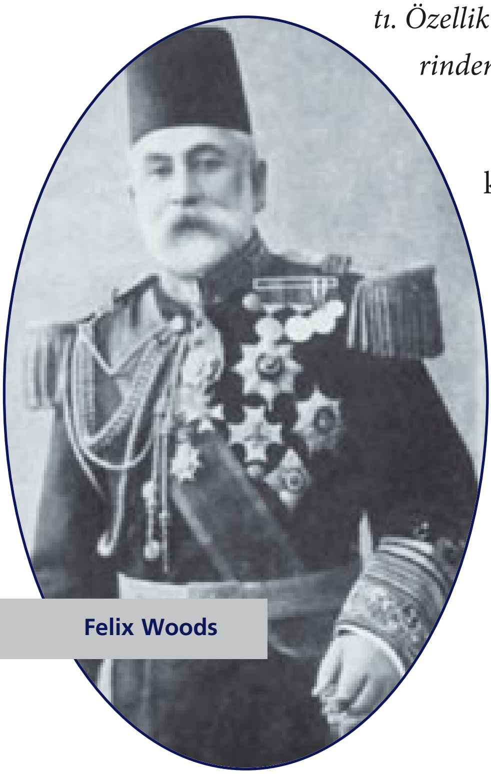

Baldwin Walker

Henry Felix Woods ya da Woods Paşa

İngiliz Felix Woods ya da Woods Paşa, çoğunluğu II. Abdülhamid döneminde olmak üzere 40 yıldan fazla süre Osmanlı donanmasında görev yapmıştır. Abdülaziz döneminde alınan Osmanlı donanmasının, II. Abdülhamid döneminde Haliç'te çürümesine önayak olmuştur. İngiliz Deniz Kuvvetleri politikasına göre, bir İngiliz subayına, görev yaptığı yabancı ülkede iki yıldan fazla vazife verilmezken, Henry Woods, Osmanlı donanmasında tam 42 yıl çalışmıştır. Woods Paşa'nın büyük masraflarla getirttiği yabancı çarkçı, kaptan ve mühendisler işlerini özellikle Türk personele öğretmemiş ve komutanın yalnızca İngilizlerin elinde olmasını sağlamışlardır. Kendi anılarında Woods, bu sistemi şu şekilde tarif etmiştir:

Yıllarca emek veren Türk makinistleri kolay kolay baş makinistliğe atanmıyordu. Onların yükselme yolunu İngiliz makinistleri tıkamıştı. Özellikle İngiliz makinistlerin bu görevlerinden dolayı özel ayrıcalığı vardı...[124]

Felix Woods

Woods Paşa, aynı zamanda, başkentteki yabancı kilit isimlerle, II. Abdülhamid arasında aracılık yapmıştır. Özellikle İngiliz gazetecileri Padişah'la görüştürmüştür. Padişah ve idare ile ilgili bilgileri el altından İngilizlere sızdırmıştır.[125]

Navarin Deniz Savaşı

Navarin Deniz Savaşı, dünya deniz savaşları tarihinin en zalim birkaç savaşından biridir. İngiliz derin devletinin önderliğindeki İngiliz, Fransız ve Rus donanması, Yunanistan'ın güneyindeki Navarin'de demirlemiş olan Türk donanmasına saldırır. Türk donanmasının içinde Mısır'dan yardıma gelen Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın donanması da vardır. Türk donanması, İngiliz derin devletinin yönlendirmesiyle başlamış olan Yunan İsyanını bastırmakla meşguldür. Gerçekte ortada ilan edilmiş bir savaş yoktur. İngiliz, Fransız ve Rus donanmaları aniden Türk gemilerine ateş açmaya başlarlar. Gafil yakalanan Osmanlı donanmasında 70 gemi batar ve 3 binden fazla denizcimiz şehit olur. 3 saat içinde Navarin Körfezi ateş ve kana bulanır. Bu savaşın önemli noktalarından biri, Türk donanmasındaki İngiliz ve Fransız denizcilerdir. Baskından bir gün evvel, o dönem Osmanlı adına savaşan Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın donanmasındaki Fransız denizciler ve Türk donanmasındaki İngiliz denizciler görevlerini bırakıp karşı tarafa geçmişlerdir. İngilizler ve Fransızlar kendi askerlerini koruma altına almakla kalmamış, Osmanlı'ya ait donanma gemileri tecrübeli gemi kaptanlarından mahrum kalmıştır. Çünkü o dönemde bu önemli görev sadece İngiliz derin devletinin adamlarına ikram edilmiştir.

İngiliz Derin Devleti ve Hilafet

17. yüzyıldan itibaren Avrupa devletlerinden bazıları, Portekiz ve İspanya'nın sömürgecilik faaliyetleriyle gittikçe güçlendiklerini görünce, kendi sömürgecilik faaliyetlerini başlattılar. Bunların başında İngiltere gelmekteydi.

İngiltere, daha önce de belirttiğimiz gibi, 1600 yılında Doğu Hindistan Şirketi'ni kurarak İngiliz sömürgeciliğinin ilk ciddi adımını atmıştı. Şirket, Hindistan alt kıtasına yönelerek önce ticaret üsleri kurmaya başladı. Buralardaki varlığını hızla genişleterek koloniler kurdu ve bölgeler ele geçirildi.

19. yüzyıla gelindiğinde İspanya ve Portekiz, sömürgelerini kaybederek dağılma sürecine girdi. Genellikle bağımsızlıklarını kazanarak İspanyol ve Portekiz İmparatorluklarından ayrılan Güney Amerika'daki ülkeler de böylece canlı bir pazar olarak İngiltere'ye açıldılar. İngilizler, aynı zamanda Avrupa'da üstünlükle tamamladıkları Napolyon Savaşları'nın (1800-1815) ardından, Doğu'da yeni topraklar elde ettiler.

Artık "kralın tacındaki elmas" olarak nitelenen Hindistan yolunun güvenliği, İngiliz sömürge siyaseti için öncelikli konuma yükselmişti. 1869'da Fransızların Süveyş Kanalı'nı tamamlaması, Hindistan yolunu kısaltırken, güvenliğini daha hassas duruma getirdi. İngiltere, buna göre Kızıldeniz ve Arabistan kıyılarında, Osmanlı'nın itirazlarına rağmen nüfuz alanları oluşturmaya başladı. Aynı şekilde Cebelitarık ve Malta gibi stratejik öneme sahip Kıbrıs Adası, Berlin Kongresi'nde Osmanlı'ya destek olma ve Rusya'nın, Osmanlı'nın Doğu Anadolu'daki topraklarını ele geçirmesi halinde silahlı yardımda bulunma vaatleriyle 1878'de İngiliz denetimine girdi. Uzakdoğu'daki İngiliz etki alanı da benzer gelişmeler sonucunda oluşturuldu.

Bu gelişmeler neticesinde İngiltere, dünya çapında çok geniş coğrafyalarda sömürgeleri olan dev bir imparatorluk haline geldi. Afrika'dan Asya'ya uzanan bu topraklarda milyonlarca Müslüman nüfus bulunuyordu. Dolayısıyla bu nüfusun kontrol altında tutulması İngiltere açısından son derece kritikti. Ancak İngiltere'nin önünde önemli bir tehdit bulunuyordu: Bu topluluklar Müslümanlık bağıyla Halife'ye bağlı idiler. Halife, tüm dünya Müslümanlarının manevi ve siyasi lideriydi. Halife'nin bir sözüyle milyonlarca Müslüman bir araya gelebilir, güçlü bir birlik oluşturulabilirlerdi. Dolayısıyla bu noktada, Müslüman topraklarını hakimiyeti altına almaya kararlı olan İngiliz derin devletinin karşısındaki en büyük tehdit, Halifelik makamına sahip olan Osmanlı İmparatorluğu idi.

İngiliz Derin Devletinin Araplara Yönelik Hilafet Provokasyonu

Müslüman dünyası Halifeleri olan Osmanlı sultanlarına derin bir bağlılık ve saygı duyuyorlardı. İngiliz derin devleti, ilk iş olarak bu hürmet ve bağlılık duygularından

faydalanabilmek amacıyla Halife'nin nüfuzunu kullanmak istediler. Örneğin Hindistan'ın güneyinde yer alan Meysur Sultanlığı ile hakimiyet mücadelesi sırasında İngiltere, Osmanlı Padişah'ı III. Selim'e başvurup Meysur'un başındaki Sultan Tipu'ya mektup yazmasını ve İngilizlere karşı savaşmamasını tavsiye etmesini istemişti.[1] Gerçekten de III. Selim, 1798'de bu mektubu kaleme aldı.

1857 yılında Hindistan'da İngiliz işgallerine karşı büyük ayaklanmalar çıkınca yine Osmanlı Halifesi'nden yardım istendi. Fakat Hilafet makamının bu büyük nüfuzu, bu sefer İngiliz derin devletini düşündürmeye başlamıştı. Şartlar değiştiği zaman Halifeliğin dini ve siyasi ağırlığı, kendilerine karşı da tehdit oluşturabilirdi. Bu yüzden İngiliz derin devleti, çok yönlü bir Hilafet politikası planlaması yaparak kendi sömürgelerinde yaşayan Müslüman nüfus içinde Halifeliğin etkisini zayıflatma çalışmalarına başladı.

İngiliz Dışişleri Bakanlığı danışmanlarından George Percy Badger, Ocak 1873'te Osmanlı Hilafeti hakkında bir rapor hazırladı. Bu rapora göre Peygamber Efendimiz (sav)'in Arap olduğu için Hilafetin de bir Arap kurumu olması gerekliydi. Ancak Osmanlı Sultanları, özellikle Asya Müslümanları arasında gerçek bir Halife olarak kabul ediliyor ve hürmet görüyordu. İngiliz derin devleti, bu aldatıcı "ırk" meselesinden yola çıkarak özellikle Arap Müslümanlarını Osmanlı'ya karşı kışkırtmaya çalıştı. Derin planlara göre bu taktik, Arapların Osmanlı padişahlarını Halife olarak tanımalarını engelleyecek ve böylelikle Osmanlı Halifelerinin İslam dünyasındaki nüfuzu azalacaktı.

Bu rapordan sadece 5 ay sonra İngiliz Dışişleri Bakanlığı İslam ülkelerindeki tüm temsilciliklerine bir memorandum yolladı. Bakanlık, "Müslümanlar arasında yaşanan dini karakterli siyasi uyanışı andıran gelişmeler hakkındaki gözlemlerinin" en kısa zamanda rapor edilmesini istedi.[2]

Yaklaşık 60 milyon Müslümanın yaşadığı bölgelerdeki hakimiyeti açısından İngiltere, Osmanlı'ya ve elinde bulundurduğu Hilafet makamına cephe almaya başlamıştı.

İngiltere Dışişleri Bakanlığı'nda diplomat olarak çalışmış olan Wilfrid Scaven Blunt, Ortadoğu ve Arap uzmanı olarak biliniyordu. Bölgeye yaptığı ziyaretlerle Arap bağımsızlık hareketinin önemli destekçilerinden olan Blunt, Arapları Osmanlı'dan ayırmak için planlar üretmeye başlamıştı. *The Future of Islam* (İslam'ın Geleceği) isimli kitabında Osmanlı Hilafetine ağır suçlamalar yöneltmişti:

Osmanlı hanedanı İslam'ın felaket sebebidir ve sonu yaklaşmıştır... Adı ister Abdülaziz olsun, ister Abdülhamid , bir Osmanlı Halifesi var olduğu sürece İslam dünyasında ahlaki bir ilerleme olamayacak ve içtihat kapısı açılamayacaktır. Abdülhamid 'in yönetimi ne adildir ne de

İslam hukukuna uygundur. Tamamen askeri güce dayanan böyle bir yönetim uzun süre yaşayamaz. Dolayısıyla yakın bir gelecekte Hilafet Mekke veya Medine'ye nakledilecektir.[3]

Blunt, geçmişte yüksek bir medeniyete sahip olan Arapların geri kalmalarının en büyük sorumlusunun Osmanlı Devleti olduğunu iddia ediyordu. İngiltere'nin artık milyonlarca Müslümana sahip bir imparatorluğunun olduğunu ve İstanbul'daki Halife'yi desteklemek yerine, kendi himayesi altında bulunan, yönlendirmesi kolay olacak bir Arap Halifesine yatırım yapmasının stratejik açıdan daha mantıklı olduğu düşünüyordu. Bağımsız Arap krallıklarının kurulabilmesi ve Hilafetin Mekke'ye taşınması durumunda, bölgedeki Osmanlı hakimiyetinin çökertilebileceğine inanıyordu.

İngilizlerin Hindistan Dış Politika Sekreteri Graat, İngilizlerin Mısır Yüksek Komiseri Kitchener'e yazdığı bir mektupta, İngiliz derin devletinin aslında nasıl bir Arap devleti arzuladığını açıkça belirtiyordu:

Kuvvetli bir Arap Halifeliği meydana getirilmesi, kesinlikle İngiltere'nin arzuları dahilinde olamaz. Biz, birleşik bir Arap devleti istemeyiz. Araplar, zayıf ve parçalanmış bir statüde bulunmalıdırlar. Bizim hakimiyetimiz altında, mümkün olduğu kadar küçük prensliklere ayrılmış oldukları halde, İngiltere'ye karşı zayıf mukavemetli, fakat Batı'nın büyük devletleri'ne karşı tampon bir statüde kalmalıdırlar.[4]

I. Dünya Savaşı günlerinde İngilizlerin, Araplara ve Hilafet makamına vermek istedikleri statü hakkında bir diğer Batılı kaynakta şu açıklamalar yer almaktadır:

Rahat rahat hükümran olmak için, tefrika ve nifak icat etmek yolundaki eski politikalarına sadık olan İngilizler, mültehid (birleşmiş) ve kudretli bir büyük (Arap) imparatorluğunu, ne pahasına olursa olsun, kesinlikle arzu etmiyorlardı. Çünkü böyle bir imparatorluğun hükümdarı, behemehal müstakil kalmak arzusuna düşecekti. İngilizler, küçük devletlerden oluşmuş bir mürekkep federasyonunu daha ziyade arzu ediyorlardı. Bu sayede, muhtelif şeyler arasında çıkacak ihtilaflarda hakemlik etmek için, İngilizlere lüzum hissolunacaktı. İngilizler, büyük bir Arap İmparatorluğu lehine Kuveyt, Bahreyn, Maskat, Hadramut Emirlikleri üzerindeki hakimiyet haklarından vazgeçmek fikrinde de değillerdi. Diğer taraftan hilâfet meselesi, İngiltere için pek nazikti. İngiltere, Hindistan Müslümanlarının hissiyatını da hesaba katmak mecburiyetinde idi. Hindistan Müslümanları ise, Araplardan ziyade Türklere taraftardılar. İstanbul Halifesi'ne bağlı kalmak istiyorlardı.[5]

Görülüyor ki, yüz milyonluk Arap aleminin, sınırları ihtilaflarla dolu şekilde 16 Arap devletçiğine bölünmesi, sadece İngiliz derin devletine hizmet etmek içindi.

Arap dünyasını parçalara bölerek hem Osmanlı'dan hem de birbirlerinden ayırma stratejisi, 1800'lerin sonu ve 1900'lerin ilk yıllarında İngiliz derin devletinin temel politikası olmuştur. Zaten kitabın ilerleyen bölümlerinde de çok detaylıca görülece-

ği üzere, İngiliz derin devleti, I. Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında, bu politika çerçevesinde sayısız girişimde bulunmuştur. Gertrude Bell ve Arabistanlı Lawrence gibi "arkeolog" kisvesi altında Arap toplumuna dahil ettikleri ajanları ile bu politikayı kelimesi kelimesine yürütmüştür. Arap kabileler arasında uzun süre dolaşarak bu toplulukları Osmanlı'ya karşı kışkırtma politikası gütmüş, para ve silah yardımı yaparak yanına çekmek istemiştir.

Nitekim İngiliz ajanı olan Arabistanlı Lawrence, toplumları birbirine düşürerek elde ettiği bu sahte zaferi, şu sözlerle dile getirir:

Onları (Arapları) birleştirerek bu yola sokmakla (Türklere isyan ettirmekle) (İngiliz) İmparatorluğunda bir Arap dominyonu (sömürgesi) ihdas ettim (meydana getirdim).[6]

Görülebildiği gibi amaç hiçbir zaman bağımsızlık veya büyük Arap devleti kurmak olmamış, Araplar, İngiliz derin devleti tarafından daima birer sömürge kabul edilmiştir. Ne acıdır ki bu bakış açısı halen devam etmekte, İngiliz derin devletinin Arap ülkeleri üzerindeki sinsi sömürge oyunu sürmektedir.

Fakat şu bir gerçektir ki, İngiliz derin devleti, Hilafet konusundaki entrikalarında başarılı olamamıştır. Ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın, Hilafetin son durağı yine Osmanlı olmuştur. Osmanlı'nın yıkılışı ile sanıldığı gibi Hilafet tümüyle kaldırılmamış, yalnızca tek kişide bulunan egemenlik sona erdirilmiş, Halifelik makamı Cumhuriyetin şahsında koruma altına alınmıştır. Gerçek sahibini beklemektedir. Mustafa Kemal Atatürk de, Hilafetin gerçek sahibinin, ahir zamanda zuhur edecek olan Hz. Mehdi (as) olduğunu bilmektedir ve dolayısıyla bu kutlu şahsın zuhuruna kadar Hilafet makamını koruma altına almayı uygun bulmuştur. Hz. Mehdi (as), içinde bulunduğumuz ahir zamanda, hadislere göre Hilafetin son merkezi olan İstanbul'da zuhur edecek ve sevgi öğretmeni olarak İslam aleminin son manevi lideri olacaktır.

1. Azmi Özcan, "İngiltere'de Hilafet Tartışmaları 1873 – 1909", *İslam Araştırmaları Dergisi,* Sayı 2, 1998, s. 49
2. Memo by G. P. Badger, "Respecting Turkey and Russia in Their Relations with Arabia and Central Asia", enc. to *Frere to Granville,* 26.11.1873, F. O, 424/32.
3. Foreign Office 881/2621, Correspondence Respecting the Religous and Political Revival Among Mussulmans 1873-1874, (London, July 1875).
4. Wilfrid Scaven Blunt, *The Future of Islam,* London: K. Paul, Trench and Co. 1882, s: 84-92.
5. Süleyman Kocabaş, *Osmanlı İsyanlarında Yabancı Parmağı "Bir İmparatorluk Nasıl Parçalandı?",* Vatan Yayınları, İstanbul, 1992, s. 96
6. Kocabaş, a.g.e., s. 96-97

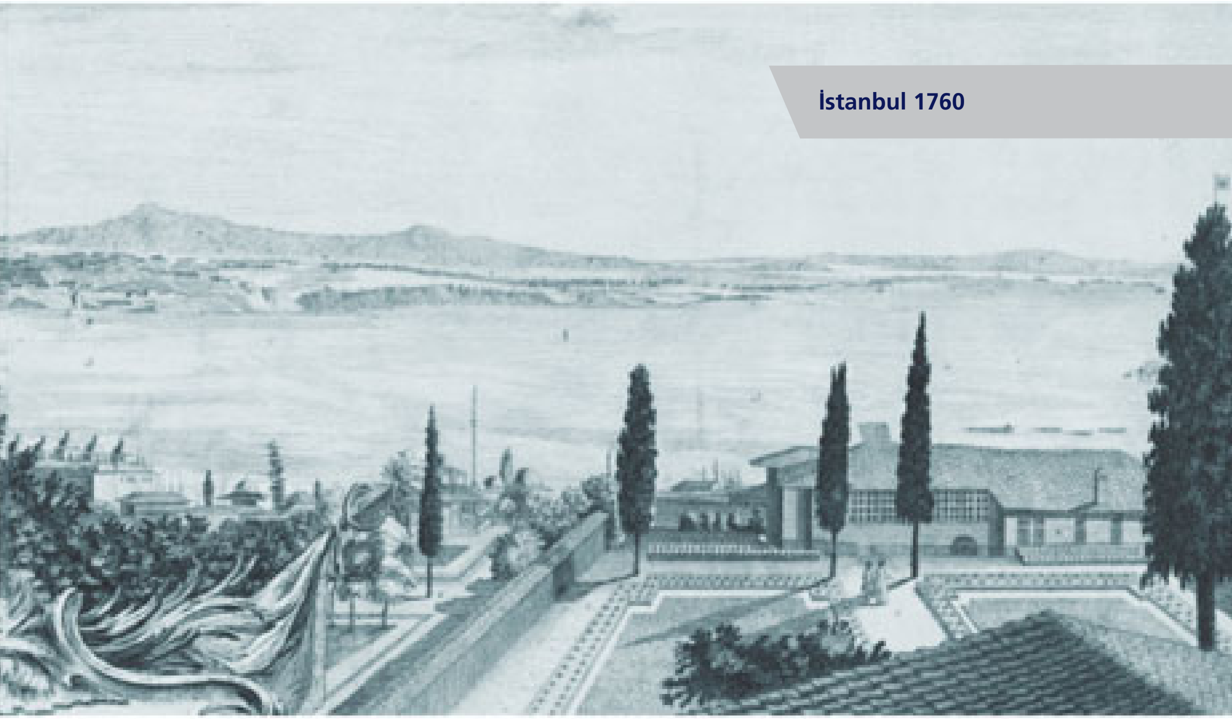
İngiliz Gizli Belgelerinde Türkler

Osmanlı'nın yıkılış nedenlerine yer verdiğimiz bu bölümün sonunda, değerli araştırmacı Erol Ulubelen'in, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye* isimli kitabında, İngiliz gizli belgelerinden derlediği alıntılardan bir kısmına yer vereceğiz. İngiliz derin devletinin güdümündeki bir kısım İngiliz siyasetçilerin, askerlerin ve devlet adamlarının o döneme ait ifadeleri, hiçbir yoruma gerek kalmadan, hain planların bugün devam etmekte olduğunu açıkça göstermektedir.

(Necip Türk milletini, aşağıdaki ifadelerden tenzih ederiz)

İngilizler "Türk düşmanı Hıristiyanlara iyi davranır, Türk köpeğini dövmek için her kırbaç mubahtır" derdi.[126]

Amerika Cumhurbaşkanı Wilson: "Türkler Avrupa'da çok uzun zaman kaldılar ve oradan tamamen temizlenmelidirler".[127]

İstanbul 1760

Lord Curzon: Türkler Avrupa'dan atılmalıdır. Amerikalı Senatör Lodge'un dediği gibi; İstanbul Türklerden tamamen alınmalı, bir veba tohumu olan; savaşların yaratıcısı ve komşuları için bir küfür olan Türkler Avrupa'dan silinmelidir.[128]

Llyod George: "Türkler bize ihanet ettiler. Çanakkale'de binlerce insanımız öldü. Şimdi Türklerin ölümüne kim bakar.[129]

İngiliz Derin Devletinin Osmanlı'yı Parçalama Planları

İngiliz gizli belgelerinde, çeşitli İngiliz diplomat ve siyasetçilerinin Osmanlı'yı parçalama planına dair ifadeleri şöyledir:

Mr. Marling: "Şimdiki durum yalnız Balkanları ve Avrupa'yı değil, Arapları, Ermenileri, Kürtleri ve diğer ırkları da İmparatorluktan ayırmaya çalışmak olmalıdır."[130]

G. Buchanon: "Bütün Avrupa Türk bölgesi Hıristiyanlara ait olmalıdır… Girit sorunu da Yunanistan lehine çözülmelidir."[131]

Lord Kicthener: "Türklerin çöküşü tamamlanmış görünüyor… Sudan'da Türklerin hak diye ileri sürdükleri ne varsa İngiltere'ye geçmelidir."[132]

A. Nicholson: "…İmroz Adası ve Bozcaada hariç bütün adaların Yunanlara bırakılmasını sağlayalım."[133]

Mr. Erskine: "…Amiral Kerr bana gizlice Türk Donanmasını mahvetmek için planları olduğunu anlattı."[134]

İngiliz Dışişlerindeki bir toplantı: "… Sonuç: Mali işler Türklerin eline hiçbir şekilde bırakılamaz. Ayrıca bütün işgal masraflarını ve toplanan bu komisyonların parasını da Türkler verecek… Sinyor Litti, 'Türkler İzmir'i isteyeceklerdir, bizde pekâlâ, İzmir'i işgal için yaptığımız bütün masrafları verin deriz, tabii Türkler bunu ödeye-

meyeceklerine göre İzmir de bize kalır' dedi. Buna karşılık Lloyd George; 'bizim Suriye'deki birliklerimiz oradan çıkacak, yani bunun masrafını biz mi ödeyeceğiz? Hiç böyle saçma şey olur mu? Hepsini Türkler ödemelidir. İngiliz vergi mükellefleri bu iş için 750 milyon Sterlin ödediler, bütün bunları Türklerden altın olarak alacağız, Türklerin altın stoklarını ele geçirmeliyiz' dedi... Mr. Cambon; 'ilk yapacağımız iş bunların milliyetçi liderlerini yok etmek olmalıdır.' ... Lloyd George; 'Sultan'a (Vahdettin'e) şöyle deriz: Biz bütün etleri alıyoruz sen de birkaç kemikle yetin.'"[135]

Türk Hükümeti'ne verilen cevap: "Türk Hükümeti'nin mesajını dikkatle inceledik. Türkler...savaşa girerek insanlığın kayıplarına ve sefaletine sebep oldular... Milyonlarca insanın ölümüne ve milyarlarca Sterlinin kaybına sebep oldular. Dünyada özgürlüğün yeniden kurulması için Türkiye'nin ödeyeceği bedel çok fazladır... Türklerden

başka ırklar, devlet haline getirilecektir. İzmir ve Trakya Türklerin elinden alınacak, Amerikan Başkanı'nın (W. Wilson) karar vereceği sınırlar içerisinde hür bir Ermenistan kurulacaktır... Türklerin uygar dünyaya bir daha ihanet etmemesi için sıkı tedbirler alınacaktır. Bu sebeple Türk toprakları, küçük bir devlet haline getirilecektir... Türk halkının emperyalist arzuları silinecektir.

Boğazların özerkliği konusuna gelince:

1. Boğazlardaki bütün askeri tesisler yıkılacak, sahiller ve adalar silahsız hale getirilecektir.

2. Silahsızlanma masrafları, Türkler ya da Yunanlar tarafından ödenecektir.

3. Adalarda müttefik kuvvetler haricinde hiçbir asker bulunmayacaktır.

Türk Jandarmaları bizim emrimiz altında olacak, Türk borçlarının hepsi Türkler tarafından ödenecektir. Eğer anlaşmayı imzalamazsanız, Avrupa'dan kesin olarak atılacaksınız. İncelemeniz için 10 gün müddet veriyoruz.[136]

İngiliz Derin Devleti ve Ermeni Ayaklanmaları

İngiliz gizli belgelerinde, çeşitli İngiliz devlet adamlarının Ermeni ayaklanmaları ile ilgili izahları şu şekildedir:

Mr. O'Beirne: *"Ermeni ayaklanması Türklere bir harp ilan etmenin en iyi aracıdır... Alman ordularının Türklerin yanında olması üçlü anlaşmayı kuvvetlendirecek ve bu reformlara yol açacak ve sonra bir Ermeni isyanı olacaktır."*[137]

E. Grey: *"... Altı ilin birleşik bir Ermenistan için ayrılması, Asya Türkiyesindeki diğer ırkların da aynı yolu tutmasına neden olacaktır."*[138]

Harbord: *"...İstanbul'dan Mardin'e kadar bütün bölgeleri gezdik...*

Türklerin Ermenileri öldürmek istediklerine dair bir işaret görmedik… Üç ay önce Ermenilerin tek bir adam kalmayıncaya kadar kesildiğini duymuştuk, halbuki duyduklarımızın hiçbiri doğru değildi. Fransızlar Türkleri mandaları altına almak istiyorlardı, bunun için de dünyanın şüphesini Türklerin üzerine çekmek gerekirdi."[139]

Mr. Kitson: *"… Ermenilerin Müslüman komşularını kesmesinden hiç şüphe etmem… Taşnaklar müthiş bir vahşetle çalışıyorlar… Kürtlere her ne kadar güvenmesek de onları kullanmamız çıkarımız gereğidir. Doğu illerine gelince; Türklerle harp etmeden o bölgeleri Ermenistan ve Kürdistan diye bölemeyiz."*[140]

Londra Konferansı: *"…Ermenistan'a altı ilden başka Trabzon ve Adana da verilmelidir. Amerika Ermenistan'a yardım edecektir… "Trabzon'da bir tane bile Ermeni yok, Ermenisiz bir Ermenistan biraz gülünç olmuyor mu?" deniliyor… Küçük bir Türk Devleti kurulmalı, kapitülasyonlar adli işlere de uzatılabilir. Japonya'dan kapitülasyonları kaldırdık, çünkü onlar kuvvetliydi başka çaremiz yoktu. Türklerin kafası daha az işler."*[141]

İngiliz Dışişlerindeki Toplantı: *"… Lloyd George 'İstanbul'dan Türkleri çıkartmalı'… Mr. Cambon'a göre: 'Bütün sıkıntı Mustafa Kemal Paşa tarafından yaratılıyor ve Sultan onu kontrol edemiyor'… Fransız gruplarının 1/3'ü Fransız askerlerinden, gerisi yerli Ermenilerdendir… İstanbul'daki komiserimiz, bu olayları önleyemezse Sultan'ı İstanbul'dan atacağımızı bildirerek tehdit etsin… Erzurum'un yeni kurulacak Ermeni Devletine katılacağı bir sırada Mustafa Kemal olmasaydı Ermenilerin bir şansı olurdu… Mustafa Kemal'in askerleri hiç para almıyor, onları harekete geçiren vatan aşkıdır.*[142]

İngilizlere ait rapor: *"Ardahan, Batum ve İmer Vadisi verilecektir. Ermenistan'ın, Kürdistan ve Türkiye ile olan sınırları şöyledir: Karadeniz'de Yanbatı Deresi… Erzurum ilinin batı sınırı, Bitlis suyu."*[143]

San Remo Konferansı: *"…Türkiye'nin sınırları: Erzurum Ermenile-*

re verilecektir. Böylece, büyük Ermeni Devleti teorisi yerine gelecektir. İtalyan Nitti, '…Erzurum'da Türkler çoğunlukta olduğu için bir yolunu bulup Türkleri oradan atmalıyız. Erzurum, son zamanlarda milli hareketin merkezi olmuştur.' Mr. Berthelot, 'Mustafa Kemal ve kuvvetleri rüşvet verilerek ya da başka bir yoldan ortadan kaldırılabilir.'… Mr. Aharonian, "Mustafa Kemal'in ordusu, sizin sandığınızdan çok daha küçüktür ve başıboş bir ordudur.'"[144]

Lord Curzon: *"…Ermeni Bogos Nubar Paşa ve Mr. Ahoromiyan'ı azarladım. Türkleri öldürmek için verilen silahların Azerbaycanlılara karşı kullanılmasının aptallığını anlattım."*[145]

Amiral F. de Robeck: *"… Mr. Khatissian, 25 bin tüfek aldıklarını, ayrıca Ermeni ordusunda 30 bin Rus yapımı tüfeğin ve bir milyon merminin bulunduğunu, Yunan ilerlemesi başlayınca Ermenilerin de derhal saldırıya geçeceklerini bildirdi."*[146]

İngiliz Derin Devleti ve Kurtuluş Savaşı

İngiliz gizli belgelerinde, Türk Kurtuluş Savaşı ile ilgili şu ifadeler gerçmektedir:

İngiliz Dış Politika Belgeleri: 1919-1939

Türkler sadece Yunanların istilasına uğradıklarını sanıyorlar ve onlarla savaşmaya hazırlanıyorlar, ancak Yunanlar müttefik planının bir parçasıdır.[147]

Türkleri rahatsız etmeyelim ve Türklere harbin bittiği izlenimini verelim… Yunanlarla İtalyanlar aralarında anlaşıp nereleri işgal edeceklerine karar veriyorlar… Türklere bu işlerin duracağı hissini vermeliyiz.[148]

Amiral F. de Robeck: *"… Sultan, İngiliz otoritelerinden kuvvet kullanarak milliyetçileri durdurmalarını istedi… Başbakan (Sadrazam) ve İçişleri Bakanı (Dâhiliye Nazırı) durumun kötülüğünü kabul edi-*

(Üstteki iki resim) Savaş sırasında cepheye malzeme taşıyan kahraman Türk halkı
(Altta) Kurtuluş Savaşı'nda Doğu Cephesi

yorlar ve asileri bastırmak için müttefiklerden izin istiyorlar… Başbakan (Sadrazam) Ferit Paşa Hükümeti, milliyetçilere karşı savaş ilan etti ve milliyetçilerle konuşulamayacağına karar verdi… İngiltere, Türklere karşı olan savaşta başrolü oynadığı halde bugün Türk gazetelerinde ve hatta milliyetçi gazetelerde bile İngiltere iyi bir yerde."[149]

Amerikan Radyosu konuşması: "…Mustafa Kemal bana dedi ki: 'Bizim hükümetimiz, yabancı hile ve müdahaleleriyle zayıflatılmıştır. Milliyetçilerin, İngiliz ve Fransızlardan yardım aldığı yalandır. İngiliz sermayesi Türkiye'yi mahvediyor. Biz İngiltere'deki eski Türk Dostları Cemiyeti Başkanı Adil Bey'in 200 bin Sterlin, Konya Vali-

Mustafa Kemal Atatürk önderliğinde gerçekleşen Kurtuluş Savaşı, dünyanın şahit olduğu bir kahramanlık destanıdır.

si'nin 150 bin Sterlin ve belki de Ankara Valisi'nin bu miktar para aldığını biliyoruz.'"[150]

Mr. Ryan'ın raporu: *"... (Türkiye'deki) Milli kuvvetler gittikçe geliştiği için, silahların bırakılmasına rağmen 40 bin kişilik bir hükümet kuvvetinin, milliyetçilere karşı kullanılması istendi." Başbakan (Sadrazam) bu isteği derhal kabul etti."*[151]

Villa Belle'deki toplantı: *"... Lloyd George, 'Mustafa Kemal'in başarısı Araplara da sıçrayabilir; bu nedenle mutlaka ezilmesi gerekir... Yunanların çarpışma yeteneğini büyüttük, Türklerinkini de küçülttük.'"*[152]

Villa Franeuse'deki toplantı: *"...İstanbul Hükümeti, yalnız bizim için değil, bütün dünya için tehlikeli olan Türk milli hareketini bastırmakta bize yardımcı olabilir... Savaşın iki yıl uzamasına sebep olan Türklere hiçbir şekilde merhamet edemeyiz... Mr. Venizalos,*

'İmkânı olsa Türklere silahtan başka bir yol kullanabiliriz, fakat Türkler silahtan başka bir şeyden anlamazlar.' demiştir."[153]

Amiral F. de Robeck: *"...Anadolu'daki bütün hareketler Mustafa Kemal Paşa tarafından düzenlenen milli hareketin parçaları olarak düzenlenmektedir... Damat Ferit, milliyetçi harekete karşı asker göndermek istiyor... Aldığımız kararlara saygı göstermeyen tek halk Türk halkıdır."*[154]

Amiral F. de Robeck: *"...Türkler Yunan idaresi altına girmezler, özellikle Yunanların İzmir'de yaptığı kepazelikten sonra... İngiliz subayları ve bizim adamlarımız Türkleri öldürmek için, Yunanlarla iş birliği yapıyorlar... Türkler müthiş savaşçıdır, cephaneleri azdır ve hiç ulaştırma araçları yoktur... Türklerle yapılacak sulh anlaşmasında Kürdistan'da Türklerin hiçbir hakları kalmayacaktır. Kürdistan'da durumdan emin olmalıyız, Kürtler bile ne istediklerini bilmiyor... Erzurum, Türklerin en kuvvetli kalelerinden biridir, çok büyük bir Türk toprağının Ermenilere verilmesine göz yummazlar... İngiliz İmparatorluğu, bir zamanlar Türk İmparatorluğu'nun olan bütün bölgeleri elde etmiştir."*[155]

Amiral F. de Robeck: *"... Anadolu hareketinin nedeni, Yunan işgali*

ve yaptığı dehşet verici eylemlerdir. Ayrıca büyük Ermenistan ve Pontus devletlerinin kurulması bu hareketin sebebidir."[156]

Amiral F. de Robeck: *"...Başbakandan (Sadrazam) Mustafa Kemal'i kötüleyen ve onları hükümetin emrine karşı gelen asiler olduklarını bildiren ve halkın hükümete bağlı olması gerektiğini anlatan bir yazı aldık."*[157]

Amiral F. de Robeck: *"... Damat Ferit (Sadrazam) şahsi emniyetinden, Sultan'ın emniyetinden ve kendi adamlarının emniyetinden korkmaktadır. Eğer milliyetçiler Türkiye'de idareyi ele geçirirlerse, kendisinin ve Sultan'ın hayatının himayemiz altında olduğunu söylememe izin verir misiniz? Ferit 'Sultan'a etki eden tek insan olduğunu ve İngiliz dostluğunu kendisinin yarattığını' söylüyor. Damat Ferit'in istifası halinde onun ve Sultan'ın yurt dışına şerefli bir şekilde çıkmasını sağlamalıyız... Sultan, tahtını terk ederse, ona Türkiye'den çıkması için gereken her türlü yardımı yaparım."*[158]

H. Rumbolt: *"... İzmir'den gelen askeri raporlar iyi değil. Yunanlar bile askeri disiplinleri olmadığını itiraf ediyorlar. 3. birliğin komutanı Kondylis Salihli'den kömür vagonlarının altına saklanarak kaçmış, öyle görünüyor ki Yunanlar tek başlarına bu işi yürütemeyecekler."*[159]

İngiliz Derin Devletinin Kürdistan Planı

İngiliz derin devletinin Türk topraklarını parçalayarak bir Kürdistan oluşturma planı, İngiliz gizli belgelerinde şu şekilde geçmektedir:

Amiral A. Calthorpe: "…Binbaşı Noel, Kürt şefleri ile görüş birliğine varırsa bundan faydalar sağlayacağını söylüyor. Kürt şeflerinden İstanbul'da (Seyit) Abdülkadir ve Bedir Han daha az önemli kimselerdir. Bunlar şüphe uyandırmamak için Noel'den ayrı olarak Kürt bölgelerine gidecekler,… Kürtler henüz Mustafa Kemal'e karşı ayaklanmadı ama Noel bunu sağlayacağından emin."[160]

Mr. Hohler: "…Benim problemim KÜRTLER. Noel, Bağdat'tan buraya geldi… Kürtlerin peygamberi olmak istiyor… Korkarım ki Noel, bir Kürt Lawrence'i olabilir. Mezopotamya şimdi bizim olacağına göre, ona bir KÜRT DEVLETİ kurdurup kuzey dağlarını böylece koruyabiliriz. (Seyit) Abdülkadir ve onun gibilerle konuştum. Onlara etki edebilmek için 'biz de Türklere hile yapıyoruz' diye belki beş defa tekrarlamak mecburiyetinde kaldım. Ancak, Kürtlere fazla güvenilmez. Majestenin Hükümeti'nin amacı Türkleri azami derecede zayıflatmak olduğuna göre Kürtleri bu şekilde harekete getirmek fena bir plan değil."[161]

Amiral Webb: " … Amerika; Trabzon ve Erzurum'u içine alan bir ERMENİSTAN'ı himaye edecek. Geri kalan dört ili de, bir KÜRT DEVLETİ olarak İngilizlerin himayesine bırakıyor… Başkan Wilson, Türklerin, Kürtlerin ya da diğer Müslümanların Ermenileri korumalarını, aksi halde Türk İmparatorluğu'nun ortadan kaldırılacağını ve kendilerine çok kötü sulh şartlarının zorla kabul ettirileceğini söylüyor. Başbakan bundan çok etkilendi…"[162]

Mr. Hohler: "…KÜRTLERİN ve ERMENİLERİN durumu beni hiç ilgilendirmez. Kürt sorununa verdiğimiz önem Mezopotamya bakımındandır. Diğer taraftan Wilson beni korkutuyor, ajanları devamlı

hatalar yapıyor. Noel'e gelince, fanatiğin biri. ERMENİSTAN'ın ve KÜRDİSTAN'IN SINIRLARININ KESİN OLMADIĞI konusunda sizinle aynı fikirdeyim… KÜRT SORUNU, Mezopotamya'da tatminkâr bir sınır oluşturmak içindir…"[163]

Amiral F. de Robek: "… Mr. Hohler Kürt meselesi hakkında Kürt başkan Şeyh Sait Abdülkadir Paşa'yla görüştü. Kürtler, bütün ümitlerini İngiliz Hükümeti'ne bağlamış durumdalar. Bu ara Mustafa Kemal gittikçe tehlikeli olmaya başlıyor. Kuvvetler, Kürtleri Mustafa Kemal'e karşı kullanmak için her türlü parayı ödemeye hazırdırlar."[164]

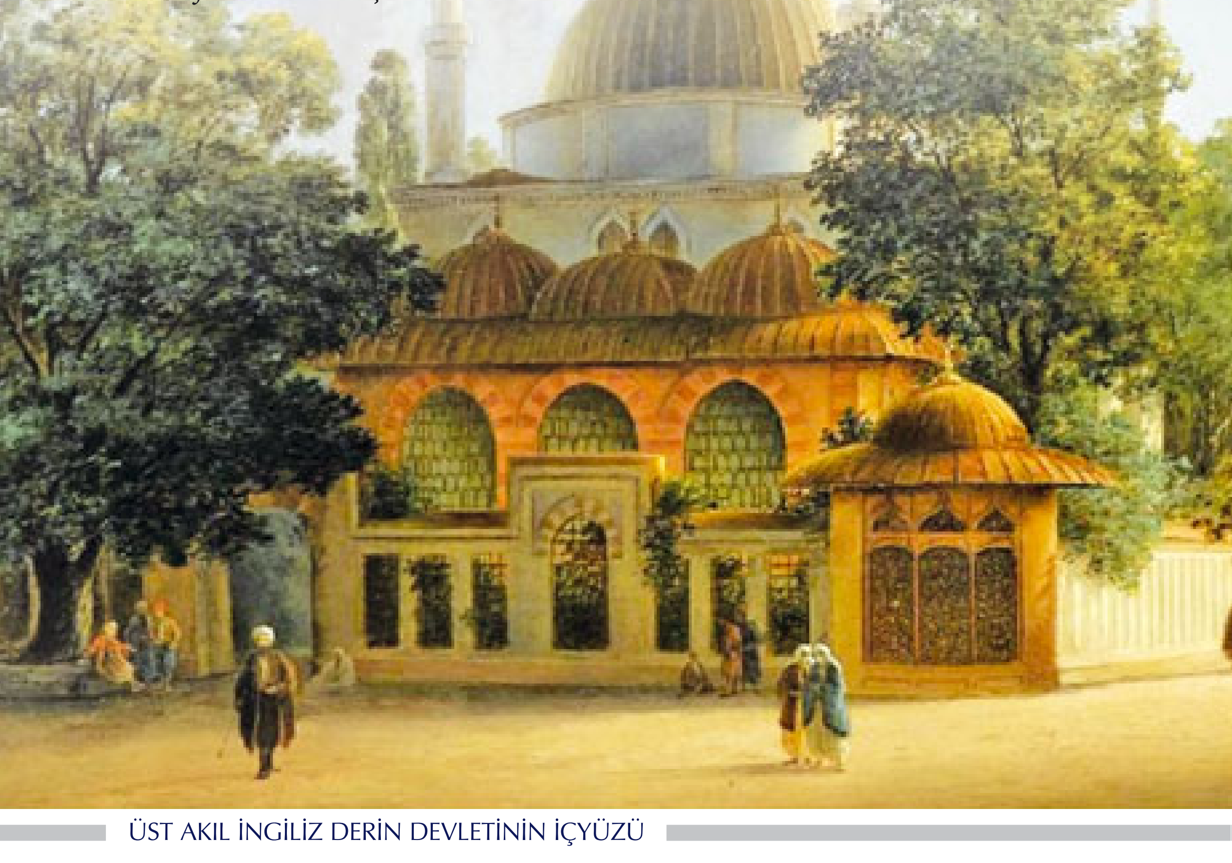

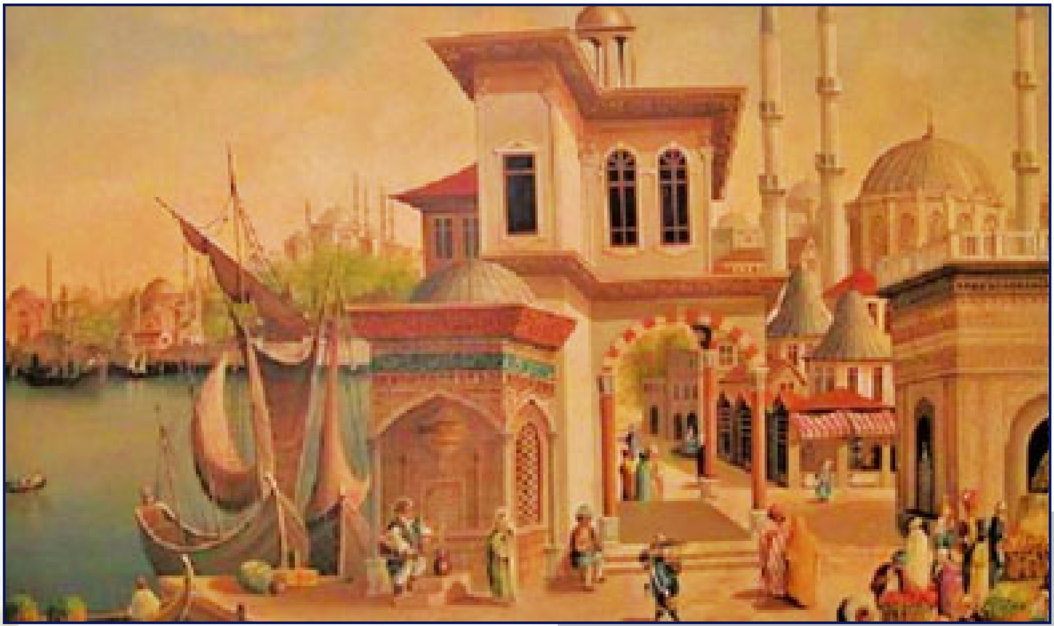
İngiliz derin devletinin Stalinist Kürdistan planı asla gerçekleşmeyecektir.

Toplantı notları: "…Kürt kabileleri, İngiliz ve Fransız hâkimiyetine konacak, KÜRDİSTAN'da hiçbir şekilde TÜRK BIRAKILMAYACAK. Bir tek KÜRT DEVLETİ mi, yoksa birçok küçük KÜRT DEVLETİ mi kurulacağı düşünülecek. Ermenilere, Amerikalılar kanalı ile SİLAH sağlanacak… İstanbul'da gizli bir örgüt kuruldu. Milliyetçileri vatan haini ilan ediyor…"[165]

Amiral F. de Robeck: "… Kürdistan Türkiye'den tamamen ayrılıp özerk olmalıdır. Ermenilerle Kürtlerin çıkarlarını bağdaştırabiliriz. İstanbul'daki Kürt Kulübü başkanı Seyit Abdülkadir ve Paris'teki Kürt delegesi Şerif Paşa emrinizdedir."[166]

Amiral F. de Robeck: "… Damat Ferit bana geldi, 'Sulh anlaşmasına göre Kürtler ayrı bir devlet olacaklardır, Kürt liderleri Mustafa Kemal'i sevmez… Siz Mustafa Kemal'den nefret ediyorsunuz çünkü o, sizin yaptığınız anlaşmayı kabul etmiyor. O halde Kürtleri Mustafa Kemal'e karşı birlikte kullanalım' dedi."[167]

Osmanlı İmparatorluğu, varlığını sürdürdüğü 600 yıl boyunca Türk-Kürt-Çerkez-Arap gibi farklı etnik gruplara ev sahipliği yapmıştır. Bu topluluklar, yüzlerce yıl barış içinde birlikte yaşamışlardır.

IV. BÖLÜM

İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN GÜDÜMÜNDEKİ ERMENİ MESELESİ

150 YILLIK YIPRATMA PROJESİ

Birinci Dünya Savaşı'ndan bu yana gündemde olan Ermeni meselesini değerlendirirken öncelikle akılda tutulması gereken husus, istenmeyen tüm olayların milyonlarca insanın hayatını kaybettiği bir dünya savaşının süregeldiği bir dönemde yaşandığı, her iki tarafın da karşılıklı büyük acılar çektiğidir. Türkiye konuyla ilgili olarak tarihi kayıtları açmayı ve tarafsız, uluslararası bir heyet tarafından öne sürülen iddiaların tarihi belgeler üzerinden doğru olup olmadığının tespit edilmesi talebindedir. Elbette tarihi belgeler gerçeklerin ortaya çıkması, asılsız iddiaların devre dışı kalması ve haksızlıkların giderilmesi açısından önemlidir. Ancak hepsinden önemlisi, tarihte yaşananları bir kenara bırakıp, dostluk ve kardeşliği inşa edebilmektir. Kuşkusuz Ermenilerin de Türklerin de bu savaş sırasında büyük kayıpları olmuştur, ancak doğru olan kin ve öfke ile yüzyıl öncesinin hesabını tutmak değil, bugünün yeni nesilleriyle herkesin mutluluğunu sağlayacak bir sevgi birliği oluşturabilmektir.

Ermeniler; dürüst, akıllı ve değerli bir millettir. Bizim milletimizdirler. Tarihte, her dönemde milletimizin en değerli parçalarından biri, bizden biri olmuşlardır. Güvenilir, sanatçı, aydın ve yetenekli kişilikleriyle ön plana çıkmışlardır. Şu bir gerçektir ki, İngiliz derin devleti, bu güzel milleti bizden ayırmaya ve uzaklaştırmaya geçmişte çok çaba göstermiş-

tir. Bu çabalar şu anda da devam etmektedir. Söz konusu derin güç, tarih boyunca Ermeni meselesini daima koz olarak kullanıp gerçek amacına ulaşmaya çalışmıştır. Ermeni meselesinin tarihini incelerken bu gerçeklerin dikkate alınması önem teşkil etmektedir.

Geçmişe dair Osmanlı'daki Ermeni meselesini gündeme getirmemiz, bu meselenin büyük oranda İngiliz derin devleti tarafından kışkırtılmış, planlanmış ve yürütülmüş bir konu olmasından kaynaklanmaktadır. Dönemin İngiltere'sinde gelişen ve dünyaya yayılan "radikal milliyetçiliğin ve ırklar arası çatışmanın ilerleme getireceği" yanılgıları, Ortadoğu'da bir çok halk arasında olduğu gibi, Anadolu halkları arasında da derin sorunlar yaşanmasına sebep olmuştur. Özellikle petrolün bulunmasıyla bölgenin jeostratejik ve jeopolitik öneminin artması, İngiliz derin devletinin Ermeniler, Süryaniler, Kürtler, Araplar, Türkler ve diğer bölge halkları üzerindeki oyunlarını hızlandırmasına sebep olmuştur. Ermeni kardeşlerimizle aramızı açan sayısız oyun da, İngiliz derin devleti tarafından geliştirilmiş ve uygulanmıştır. Bu konunun çok iyi bilinmesi ve aşağıda belirteceğimiz delillerin bu nedenle çok iyi değerlendirilmesi gerekmektedir.

Millet-i Sadıka

Anadolu Ermenilerinin Müslümanlarla tanışması 4 Halife döneminde başlamıştır. 640 yılında ilk defa Kafkasya'ya gelen Müslümanlar, 653 yılında Hz. Osman döneminde bölgede tam bir hakimiyet sağlamıştır. Dönemin Suriye Valisi, ilerleyen süreçte ise Emevi Devleti'nin ilk kurucusu olacak olan Muaviye, bölgede Müslümanlaştırma ya da Araplaştırma politikaları gütmemiş ve yerel Nakharar sülalelerine geniş özerklikler tanımıştır.

Sultan Alparslan, 1071 Malazgirt Meydan Muharebesi'nde Bizans ordusunu yenerek Anadolu'nun kapılarını Türklere açmıştır. Bu tarihten sonra Anadolu Ermeni halkları da Türklerle birlikte yaşamaya başlamışlardır. Selçukluların yıkılmasından sonra Osmanlı Beyliği Anadolu birli-

ğini tekrar kurana kadar Ermeni Kilisesi, Türk, İran ve Moğol yönetimi altında kalmıştır.

Fatih Sultan Mehmet'in 1453 yılında İstanbul'u fethetmesiyle başlayan dönem, Ermeniler için adeta bir altın çağ olmuştur. Fatih, kendi isteğiyle Ermenilerin Bursa'daki ruhani reisi Hovakim'i İstanbul'a getirtmiş ve 1461'de Rum Patrikliğinin yanında bir de Ermeni Patrikliği kurdurmuştur. Patrik, Padişah'ın fermanıyla Ermeni cemaatinin lideri ilan edilmiş ve Ermeniler tamamen onun yönetimine bırakılmıştır. Bu dönemden sonra çeşitli ülkelerden İstanbul'a büyük bir Ermeni göçü yaşanmış ve İstanbul'da güçlü bir Ermeni topluluğu oluşmuştur. Yavuz Sultan Selim'in ve Kanuni Sultan Süleyman'ın Doğu Anadolu ve Güney Kafkasya'daki fetihleriyle birlikte, buradaki Ermeniler de İstanbul'daki cemaatin bünyesine dahil olmuş ve İstanbul Patrikliğine bağlanmışlardır. Osman-

Türkiye Ermenilerinin 84. Patriği II. Mesrob'un konuşması

Türkiye Ermenilerinin 84. Patriği II. Mesrob, 22 Mayıs 1999'da, Hilton Oteli'nde yapılan bir resepsiyonda duygularını şu şekilde ifade etmiştir:

...Fatih Sultan Mehmet'in, İstanbul'u fethinden sekiz yıl sonra, 1461'de Batı Anadolu'daki Ermeni Episkoposluğunu çıkardığı bir fermanla İstanbul Patrikliğine dönüştürmesi, Fatih'in ve Osmanlı Sultanlarının gelecek vizyonu ve diğer dinlere gösterdiği hoşgörünün çok açık bir örneğidir. Tarihte bir dine mensup bir hükümdarın başka bir dinin üyeleri için ruhani riyaset makamı tesis etmesi, ne Fatih'ten önce ne de sonra görüldü... Yeni bir bin yıla girerken dünyada yaşanan gerginlikleri, özellikle yakın çevremizdeki savaş ortamını göz önünde bulunduracak olursak, 538 yıl önce gerçekleşen bu olayın değerini, dinler ve kültürler arası hoşgörünün önemini, sanıyorum daha iyi kavrayabiliriz...

lı yönetimi boyunca Ermeniler, dinsel, siyasal, ekonomik ve kültürel açıdan çok büyük bir özgürlük yaşamışlardır.

Ermeniler Osmanlı topraklarında Millet-i Sadıka (Sadık Millet) sıfatıyla, Müslüman bir ülkenin gayr-i Müslim, dost ve güvenilir vatandaşları sıfatıyla yaşamışlardır. Osmanlı'nın değerli ve vazgeçilmez bir parçası olarak varlıklarını sürdürmüşlerdir. Her Osmanlı vatandaşı gibi Osmanlı Devleti içinde her türlü hak ve hürriyete sahip olmuş, dinlerini diledikleri gibi yaşamış, diledikleri gibi ticaret, zanaat yapmış ve ibadetlerini istedikleri gibi yerine getirmişlerdir. Bu, Kuran'ın gösterdiği yoldur.

Şüphesiz, Kitap Ehlinden, Allah'a; size indirilene ve kendilerine indirilene -Allah'a derin saygı gösterenler olarak- inananlar vardır. Onlar Allah'ın ayetlerine karşılık olarak az bir değeri satın almazlar. İşte bunların Rableri Katında ecirleri vardır. Şüphesiz Allah, hesabı çok çabuk görendir. (Al-i İmran Suresi, 199)

Urfalı Mateos'un yazdıkları

Ünlü Ermeni tarihçisi ve aynı zamanda Urfalı olan Mateos, Selçukluların Ermenilere karşı tavrını, *"Melikşah'ın kalbi Hıristiyanlara karşı şefkat ve iyilikle doluydu. İsa'nın evlatlarına çok iyi davrandı. Ermeni halkına refah, barış ve mutluluk getirdi"* sözleriyle ifade eder. Mateos, Sultan Kılıçaslan'ın ölümünden sonra ise şunları yazmıştır:

Kılıçaslan'ın ölümü Hıristiyanları yasa boğmuştur. Zira bu Sultan, yüksek karakterli ve hayırsever bir insandı.[1]

Söz konusu örnekler, tarihin ilk dönemlerinden beri Türklerle birlikte yaşayan Ermenilerin yaşadıkları huzur dolu ortamı sergiler niteliktedir.

1. 'Urfalı Mateos Vekayinamesi', *Kronik* No 129, s.146

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık...

...Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır.
(Hucurat Suresi, 13)

İSTANBUL BOĞAZI

ADNAN OKTAR DİYOR Kİ

Adnan Oktar: Ermenilerle yeniden bu kardeşlik ortamını tesis edelim, Ermenistan'la sınırı açalım, bağrımıza basalım. Onlar Osmanlı döneminde bizim kardeşlerimizdi, canlarımızdı. Yine aynı; değişen bir şey yok. Millet-i Sadıka'dır, temiz ve munis insanlardır. Ayıptır, günahtır. Aramızı açmalarına da müsaade etmeyiz. (Sn. Adnan Oktar'ın 18 Aralık 2011 tarihli A9 TV röportajından)

Adnan Oktar: Vize konusunda bir anlaşma var. Arkasından pasaporta da gerek kalmayacak. Ermenistan ile de son görüşmeler yapılıyor. Ama Ermenistan'la görüşürken bunları mahcup edecek tarzda bir harekete gerek yok. Bunlar hakikaten şefkat isteyen insanlar, sevgi isteyen insanlar, yani eski dönemin yeniden gelmesini isteyen insanlar. Millet-i Sadıka'dır Ermeniler. Biz askerlerimizi, Mehmetçiğimizi, zamanında biz Ermeni paşalara da teslim ediyorduk ve Ermenilere devletin kilit noktalarında görev veriyorduk. Şefkatle yaklaşılması lazım. Kemik karşılaştırmaları ve kemik sayısı tespitleri, bunlar son derece tehlikelidir, zaten bunu söyledikten sonra bir daha bu gündeme gelmedi. Çok şükür bu iyi bir gelişme. Sadece sevginin gündemde tutulması lazım. Ben, "Dağlık Karabağ'dan çekilecekler" dedim, nitekim çekiliyorlar... Bu, Türkiye ile Azerbaycan arasındaki bağı sağlayacak. Mesela Cumhurbaşkanımız Ermenistan'a gittiğinde, Ermeni anıtının da o gün ışığını söndürmüşlerdi. Demek ki bunu düşünüyorlar, biliyorlar. Gereğini yapacaklardır. Sadece istedikleri samimi sevgi ve şefkattir. Sert ve töhmet altında bırakacak açıklamalardan şiddetle kaçınmak lazım. Ben böyle bir üslubu gördüğümde şahsen utanıyorum. Bir avuç, küçük bir ülke içerisinde sıkışmış durumdalar. Tabi ki onları da oradan kurtaracağız. Allah'ın izni ile İsrail'e kadar bizim sevgi bağımız. Çin'in içine kadar, Azerbaycan'ı, Türkistan'ı, Kazakistan'ı, Libya'yı, Fas'ı, Tunus'u, Cezayir'i hepsini içine alacak.

(Sn. Adnan Oktar'ın 17 Eylül 2009 tarihli basın toplantısından)

"Ermeni Toprakları" Üzerinden Yapılan Propaganda

Bugün İngiliz derin devletinin öne sürdüğü sözde "soykırım" senaryosunun temeli, Doğu Anadolu topraklarının Ermeni anayurdu olduğu iddiasına dayanmaktadır. Şunu ifade etmek gerekir ki, bugünkü sınırları içinde Ermeni Devleti, Türkiye'nin dost bir komşusu; Ermeni Devleti'nin vatandaşları ise Türk milletinin bin yıllık kardeşleridir. Türk milleti, tüm komşu devletlere olduğu gibi Ermenistan'ın da varlığına, sınırlarına, uluslararası haklarına saygı duymaktadır. Hepsinden öte Ermenistan Devleti'nin daim ve güçlü olması temennisini korumaktadır. Ancak bir kısım kesimlerin iddia ettiği şekilde, Türkiye'nin Doğu Anadolu bölgesinin sadece Ermenilere ait olduğu düşüncesi tarihi gerçeklerle çelişmektedir.

İngiliz derin devleti tarafından geliştirilmiş bu senaryoya göre Türkler; Selçuklular ve Osmanlılar döneminden itibaren Ermeni topraklarını işgal etmiş ve hatta onlara zulmetmişlerdir. Hatta bu anlatımlara göre bu sözde zulüm hala devam etmektedir. Ancak Türk-Ermeni ortak tarihi incelendiğinde, bu iddiaların tamamen asılsız olduğu görülmektedir. Üstelik Ermeni halkının da, I. Dünya Savaşı'na -yani İngiliz derin devleti kara propagandalarına başlayana- kadar bu yönde bir iddiası olmamıştır.

Öncelikle, Doğu Anadolu topraklarının Ermeni anayurdu olduğu iddiası, tarihi gerçekleri yansıtmamaktadır. Ermenilerin bir zamanlar toplu olarak oturdukları bölgeler, M.Ö. 521'den 344'e kadar Pers vilayeti, 344'den 215'e kadar Makedonya İmparatorluğu'nun bir parçası, daha sonra sırasıyla Selefkilere bağlı bir vilayet, Roma İmparatorluğu ile Partlar arasında sık sık el değiştiren bir bölge, Sasani vilayeti, daha sonra da bir Bizans vilayeti olmuştur. Bu toprakların 7. yüzyıl sonlarından itibaren hakimi ise Emeviler'dir. Onlardan sonra 10. yüzyıl sonlarına kadar Abbasilerin elinde kalmış, 10. yüzyılın sonlarına doğru Anadolu'nun tamamına Bizans İmparatorluğu yeniden hakim olmuştur. 10. yüzyıldan itibaren de bölgeye Türkler gelmişlerdir. Ermeniler çok eski tarihlerden beri bölgede varlığı devam

eden, medeni ve kadim bir millettir. Ancak tarih boyunca çeşitli devletlerin egemenliğinde yaşamış, kurdukları devletler de dönemlerinin büyük devletleri arasında tampon bölge işlevi görmüş ve sık sık müdahalelere maruz kalmıştır. Ermeniler elbette ki Doğu Anadolu'da varlıklarını sürdürecek ve kendi vatanları olarak o bölgede yaşamaya devam edeceklerdir. Fakat söz konusu tarihi bilgilerden yola çıkarak, Doğu Anadolu'nun, başka milletlerin yer almadığı, müstakil bir Ermeni anayurdu olduğu iddiası gerçeklerle örtüşmemektedir.

Bu husus Ermeni tarihçi Kevork Aslan'ın şu sözleriyle de doğrulanmaktadır::

> *Ermeniler derebeylikler halinde yaşamışlardır. Birbirlerine vatan hisleriyle bağlı değildirler. Aralarında siyasi bağlar yoktur. Yalnızca yaşadıkları derebeyliklere bağlıdırlar. Vatanseverlikleri de bu nedenle bölgeseldir. Birbirleriyle bağlarını siyasi ilişkiler değil, dilleri ve dinleri oluşturur.*[168]

İngiliz Derin Devletinin Bazı Ermenileri Yönlendirmeye Başlaması

19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren İngiliz derin devletinin Doğu politikası incelendiğinde göze çarpacak en önemli husus, İngiltere'nin yerel halklarla birebir kurduğu diyaloglar olacaktır. Kuşkusuz bu diyalogların amacı söz konusu halklara yardımcı olmak değil, onları İngiliz siyaseti doğrultusunda yönlendirmenin yollarını bulabilmek ve bu yolları en "etkili" şekilde kullanabilmektedir. Bu amaçla İngiliz derin devlet mensuplarının bir kısmı halk arasında ayrılıkçı düşünceleri geliştirip beslerken bir kısmı da halkın önde gelenlerini merkezi yönetime karşı kışkırtmışlardır. İngiliz derin devletinin bölgeye gönderdiği sayısız ajanın ilgi alanındaki halklardan biri de Anadolu'nun kadim topluluklarından sayılan Ermeniler olmuştur.

13 Temmuz 1878 tarihinde imzalanan Berlin Antlaşması ile Osmanlı; Rumeli'de ve Ermenilerin oturduğu bölgelerde, İngilizlerin baskısıyla çeşitli ıslahatları hayata geçirmek mecburiyetinde kalmıştır. Görünürde bölge insanlarına özgürlükler ve haklar tanıyacak olan bu ıslahatlar İngiliz derin devletinin, Ortodoks Hristiyan bir topluluk olan Ermeniler üzerinde hakimiyet elde etmesinin başlangıcı olmuştur. Ne var ki, mezhepleri farklı olan Ortodoks Ermenileri, Protestan mezhebine bağlı İngilizlerin safına çekmek hiç de kolay olmamıştır. Bu dönüşüm, ancak yıllar süren ve İngiliz ajanlarının kullanıldığı, mezhepsel misyonerlik çalışmaları ve Batı basınında yürütülen yoğun propaganda sonrasında sağlanabilmiştir.

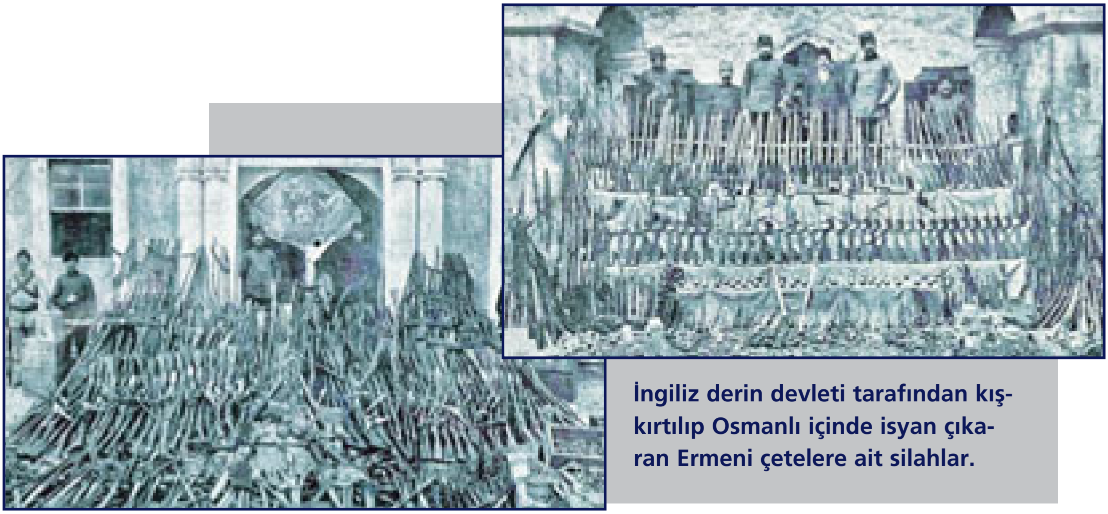
29 Kasım 1879'da Londra'ya bir rapor gönderen İngiltere'nin Van Konsolosu Clayton, raporunda, Ermeni Devleti'nin ya hiç kurulmamasını ya da kurulacaksa Rusya'ya yem olmayacak şekilde kurulmasını istemişti. Konsolos, Osmanlı Devleti'nin yıkılacağı inancındaydı. Öyleyse reformlar, İngiliz himayesi altında bir Ermeni Devleti'nin kurulmasına

19. yüzyılda Osmanlı'da Müslüman bir din adamı, Kıbrıs ve Ermeni Patriğiyle birlikte. Bu birliği bozmaya çalışan İngiliz derin devleti olmuştur.

doğru yönlendirilmeliydi. İngiliz Konsolosun düşüncesine göre bu şöyle olacaktı: "*Önce Ermeniler, İngiliz veya Avrupa protektorası (himayesi) altında serpilecek, güçlenecek ve siyasal bakımdan hazırlanacaklardı. Sonra, dışarıdan Doğu Anadolu'ya Ermeni nüfusu getirilecekti. Böylece bölgede Ermeni nüfusu artırılacaktı. Ama ne kadar artarsa artsın yine azınlıkta kalacaklardı. Bunun için ikinci adım olarak, Türk nüfusu Doğu Anadolu'dan peyderpey uzaklaştırılacaktı. Geriye Kürtler ve Süryaniler kalacaktı. Süryaniler, Ermenilerle mezhep ayrılıklarını bir yana bırakıp kaynaşacaklardı. Kürtler ise, 'silah zoruyla hizaya getirilecek', Ermenilerle birlikte yaşamaya zorlanacaklardı. Bütün bunlar, Osmanlı yönetimi altında, reformların uygulanması olarak yapılacaktı. Zamanı gelip Osmanlı Devleti çökünce de Ermenilere ayrı bir devlet kurulacaktı. Ama bu iğreti devlet, kendi kendine yaşayamayacağı için, bunun üzerinde 'güçlü bir İngiliz himayesi' kurulacaktı.*"[169]

Plan, belirlendiği gibi işliyordu. Osmanlı Devleti'nin Hıristiyanlara yönelik iyileştirme taahhüdünü takip etme adı altında İngiltere, Osmanlı vilayetlerine konsoloslar gönderdi. Rütbeli askerlerden oluşan bu konsoloslar, gözlem görevlerinin tamamen dışına çıkarak, bölgede istihbarat çalışmaları yaptılar; bir kısım Ermeni vatandaşlarımızı örgütleyip silahlandırdılar ve ardından onları açıkça isyana teşvik ettiler.

İngiliz derin devleti tarafından kışkırtılıp Osmanlı içinde isyan çıkaran Ermeni çetelere ait silahlar.

Ancak geldikleri ilk dönemde İngiliz konsolosları ile Ermeni topluluğu arasında ciddi bir iletişim ve güven sorunu vardı. Bu, farklı mezheplere mensup olmalarından kaynaklanıyordu. Bu nedenle, söz konusu konsolosların/ajanların, Ermenileri kendi yanlarına çekebilmeleri için, öncelikle Ermenilerin, misyoner çalışmalarıyla mezheplerini değiştirmelerini sağlamaları ve onları Protestan yapmaları gerekliydi. Bunun için özellikle bazı Amerikalı misyonerler aracılığıyla Mardin merkezli olarak bölgede faaliyetlere başlanmıştır. Bu çalışmalar başta Şark Kiliselerinin ve yerli halkın ciddi anlamda tepkisini çekmiştir. İngiliz konsoloslar ise hem söz konusu misyonerleri hem de mezhep değiştirip Protestanlığa geçenleri himaye etmiştir. Elbette kast edilen himaye, bu insanların inançlarına duydukları saygıdan değil, bölge üzerindeki stratejilerinden kaynaklanmaktadır.

Bu strateji, Osmanlı topraklarında çok daha önceden de yürütülen bir faaliyet olarak karşımıza çıkar. Dönemin Tekirdağ Kaymakamı Ahmed Hamdi'nin konuyla ilgili uyarısı şöyledir:

> *Tekirdağ'daki Protestan milleti İngiliz Devleti himayesinde olduklarını belirtmişlerdir. Bu devletin konsolosu ise, her türlü iş ve meselelere karışmakta olup Protestanların devletinin himayesinde olduklarını söyleyerek onları kendisine tabi ettirmek düşüncesindedir. Konsolosun bu şekilde davranması, uygunsuzluk ve şehirde karışıklığa yol açtığından, bunun önü alınmazsa Ermeni milletinin toplu halde Protestan olarak İngiliz Devleti himayesine girecekleri anlaşılmaktadır. Konsolosun söz konusu milleti kendisine tâbi ettirmek istemesi, her yönden nizama aykırı olarak memleketi fesada uğratacağından, bu meselede ne şekilde hareket edilmesi gerekiyorsa Sadâret'ten bildirilmesine şiddetle ihtiyaç duyulmaktadır. Protestan milleti hakkında yapılacak işlemin acilen bildirilmesi arz olunur.*[170] *(21 Ağustos 1858, Tekirdağ Kaymakamı, Ahmed Hamdi)*

İngiliz Derin Devletinin Ermeni İsyanı Karargahı: Kıbrıs

Kıbrıs'ın yönetiminin sözde geçici olarak İngilizlere verilmesini öngören ve gizli yapılan 1878 Kıbrıs Antlaşması öncesinde Ada'da 45 bin Müslüman ve 100 bine yakın gayrimüslim yaşamaktaydı. Ermeniler, Rumlar, Museviler ve az miktarda Nasranî, bu gayrimüslim nüfusu oluşturmaktaydı. İngiliz sözde bazı misyonerler de bu Hristiyan nüfusa etki etmek amacıyla Kıbrıs'ta faaliyet yapmaktaydı. İngilizler, Ada'yı kontrollerine aldıklarında Ermeniler için bir okul açarak nüfuzlarını arttırmayı

amaçladılar. Bu, İngiliz derin devletinin Ermeni meselesinde Kıbrıs'ı üs olarak kullanmak için attığı ilk adım oldu. Anadolu'da barınmakta zorlanan Ermeni komitacılar Kıbrıs'a yerleştiler. Birçok ayaklanmanın planlayıcısı Taşnak ve Hınçak komitaları Kıbrıs'ta organize oldular. Ermeni Muhibban Cemiyeti ve Ermeni Mülteciler Vakfı Komitesi, hep Kıbrıs merkezli kuruldu. Anadolu Ermenileri her geçen gün daha fazla Kıbrıs'tan sevk ve idare edilmeye başlandı. Merkezi İngiltere'de olan Hınçak komitasının Magosa'da avukatlık yapan başkanı Sivaslıyan da, Ada'daki Ermenileri Osmanlı Devleti'ne karşı kışkırtmakta ve anakaradaki ayaklanmalara katılmalarını sağlamaya çalışmaktaydı.

Kıbrıs Monagra Ermeni Lejyonu Kampında Eğitilen Kayseri/Tomarzalı Ermeniler.

Kıbrıs, sadece bir kısım Ermenileri kışkırtmak için kullanılan kültürel ve sosyal bir merkez değildi. Ayaklanmalara lojistik destek de büyük ölçüde yine Ada'dan sağlanıyordu. Osmanlı ile Avrupa topraklarındaki ayaklanma yanlısı Ermeniler, Kıbrıs üzerinden haberleşmekteydiler. Aynı şekilde yurt dışına kaçan veya Anadolu'ya dönecek kalkışma taraftarı Ermeniler de Kıbrıs üzerinden gizlice gidip gelebiliyorlardı. Halep, Diyarbakır, Bitlis, Hakkari ve Van illerinde isyana karışan Ermeniler, İskenderun ve Mersin üzerinden yelkenlilerle Ada'ya çıkıyorlar, Ada'daki İngiliz hakimiyeti sayesinde kimlik değiştirip Avrupa ve ABD'ye yolculuk ediyorlardı.

Avrupa'daki bazı Ermeniler tarafından satın alınan silahlar da, yine Kıbrıs üzerinden Ermeni komitacılara ulaştırılıyordu. Tüm bu operasyon İngiliz derin devletinin sevk, idare ve korumasında gerçekleşiyordu. Kıbrıs adası sadece Anadolu topraklarına yakın değildi. Bugünkü Suriye ya da Lübnan sınırlarında bulunan birçok Osmanlı kenti de Ada'yı üs edinmiş bir kısım Ermenilerin tehdidi altındaydı. Osmanlı Devleti ise değil bu ulaşımı engellemek, bütün bunları gözleyebilecek altyapıya dahi sahip değildi.

Burada bahsettiğimiz kişilerin, İngiliz derin devletinin hakimiyetinde bulunan Ermeni komitacılar olduğunu tekrar hatırlatmakta fayda vardır. İngiliz derin devletinin etkisi ile Ermeni vatandaşlarımızın bir kısmının propagandaya kanarak yanlış bir yol izlediği doğrudur. Fakat Ermeni kardeşlerimizin büyük bir çoğunluğu, o dönemde, kendi vatanları olan Osmanlı'ya sadık kalmaya devam etmiş, İngiliz derin devletinin sahte oyunlarına kanmamışlardır. Bu değerli millet, işte bu yüzden, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra da huzur ve güven içinde Türkiye topraklarında yaşamaya devam etmişlerdir, hala vatanımızın bir parçasıdırlar.

I. Dünya Savaşı Öncesi Yerel Ayaklanmalar

İngiliz derin devletinin Doğu Anadolu'daki çıkarları, Ermeni toplumunun belirli bir kısmının Osmanlılara karşı kullanılması stratejisi üzerine kuruluydu. Bu gerçek, şu ana kadar pek çok Batılı ve Ermeni tarihçi tarafından da dile getirilmiştir. Ancak Osmanlı yönetiminden hiçbir şikayeti olmayan ve yıllardır barış içinde yaşayan halk üzerinde bu girişimler ilk başlarda etkili olmamış ve provokasyon amaçlı kurulan teşkilatların büyük bölümü zaman içinde yok olup gitmiştir. Söz konusu teşkilatlar, Osmanlı toprakları içinde başarılı olamayınca bu kez farklı ülkelerde faaliyet göstermeye başlamışlardır.

Ermeni meselesinin bugünkü önde gelen propagandacılarından olan Louise Nalbantyan, kurulan bu komitaların amacını, "*Ermeni halkının duygularını harekete geçirmek için tahrike ve teröre ihtiyaç vardı. Halk, düşmanlarına karşı kışkırtılacak ve aynı düşmanın misilleme faaliyetinden yararlanılacaktı… Komite, Osmanlı Hükümeti'ni terörize etmeyi amaçlıyordu*" şeklinde tanımlıyordu.[171] Yani Anadolu'da isyanlar çıkartmak için İngiliz derin devleti tarafından kışkırtılan bir kısım Ermeniler, kendilerine yöntem olarak "terörü" seçmişlerdi. Nitekim bu komitaların kurulmasını takip eden yıllarda Anadolu'nun dört bir yanında isyanlar çıkartılmıştır. İsyanlarda pek çok masum Türk, Kürt, Süryani ve Ermeni hayatını kaybetmiş ve bu isyanlar nedeniyle Anadolu topraklarında huzur sağlanamamıştır.

Ermeniler, Osmanlı yönetimi altında ağırlıklı olarak sanat ve ticaretle uğraşan özgür bir milletti. Dini özgürlükleri tamdı; kendilerine ait kiliseleri olup istedikleri gibi ibadet edebilirken, kendi din adamlarını yetiştirdikleri manastırları da bulunmaktaydı. Askere gitme zorunlulukları yoktu. Bu çerçevede Osmanlı Devleti, onlar için, yüzyıllarca huzur ve güven içinde yaşamalarını sağlayan bir otorite olmuştu. Ancak Osmanlı'nın parçalanma süreci içinde İngiliz derin devleti tarafından onlara da

bir rol biçildi. Ermenilerin bir kısmının Osmanlı'ya başkaldırarak ayrı bir devlet olmaları teşvik edilecekti. Ancak İngiliz derin devleti, Ermenilerin böyle bir niyetlerinin olmadığını çok iyi biliyordu. Yapılacak şey, onları provoke edecek yollar bulmaktı.

Doğu Anadolu'yu gezen Amerikalı gazeteci George H. Hepworth, hatıralarında Ermenilerin kendisine şunları söylediklerini aktarır:

> *Ah! Biz bir zamanlar çok mutlu bir halktık. Vergimizi öderdik, büyük işlerimiz vardı; memnun ve zengindik. Ama şu Berlin Antlaşması yok mu! İngiltere'nin müdahil olması yok mu! Eğer, Avrupa bizim yakamızı bırakırsa hala bir geleceğe sahip olabiliriz .* [172]

İşte bu rahat ortam, Osmanlı yönetiminin zayıflığında yerini, İngiliz derin devleti önderliğinde bir isyan ve zulüm ortamına bıraktı. O güne dek ırkçı ve milliyetçi akımlardan hiçbir zaman etkilenmemiş olan Ermenilerin ırk ve din farkı, İngiliz derin devleti tarafından bir anda ön plana çıkarılıyordu. Bu amaçla, önce Hristiyan Ermeni toplumu Müslümanlara karşı kışkırtılmalı, haksızlığa uğratıldıkları propagandası yayılarak sözde "ezilmiş toplumun" başkaldırışı sağlanmalıydı. Çatışma ve kan dökülmesi bu sinsi planın olağan bir sonucu olmalıydı.

Rusya'nın Van ve Bitlis Genel Konsolosu General Maywesky, özellikle İngiltere tarafından yürütülen bu cesaretlendirme ve kışkırtma sürecini şöyle aktarır:

> *Türkiye Hristiyanlarının –bu sefer de Ermenilerin–, Türklerin zulüm ve baskısına maruz kaldıklarını Avrupa'ya göstermek icap ediyordu. Fikir pek doğru. Sırbistan ve Bulgaristan'da da böyle olmuştu. Ermenilerden de bu*

İstanbul Ortaköy sahilinde bulunan Neo Barok tarzındaki bu ihtişamlı cami, Sultan Abdülmecid tarafından Ermeni kardeşimiz Mimar Nigoğos Balyan'a 1853 yılında yaptırılmıştır.

İstanbul Üsküdar'da bulunan Adile Sultan Kasrı'nın mimarı da, Ermeni kardeşimiz Nigoğos Amira Balyan'dır.

suretle istifade edeceklerdi… Propaganda şu şekli aldı: "Ancak ve ancak kan dökmek lazım ki, Ermeniler serbesti kazansınlar. Kan dökünüz, Avrupa sizi himaye eder." Mutlaka kan dökülmesi lüzumuna kani idiler. Ermeni kanı dökülünce, hemen Avrupa'nın gelip Ermenistan'ı yakında ihya edeceğine iman etmişlerdi. Başka türlü bu derece vahşet irtikap edilemezdi. Muhtariyet idaresi emeli kuvvetli olmasaydı, Londra'nın emriyle binlerce hayat telef olur muydu?[173]

İngiliz derin devletinin bölücü kışkırtma politikası, yıllar sonra artık açık ve net bir şekilde ifade ediliyordu. 1880'de iktidara gelen İngiliz Başbakanı Gladstone, "*Ermenilere muavenet (yardım), insaniyeti hizmettir*" diyor, Osmanlı'dan ayrılmaları hususunda ise "*Doğu'yu ilerletip aydınlığa kavuşturmak isterseniz Ermenilere istiklal veriniz*" diyerek İngiliz resmi devlet politikasını açıklıyordu. Gladstone kabinesi, Ermenileri bir araya toplayıp organize ediyor ve kuracakları yeni bağımsız devletin İngiltere himayesinde olacağını vaat ederek onları cesaretlendiriyordu.[174] Ancak dertleri ne Ermenilerin korunması ne de Doğu'nun "aydınlığa kavuşması" idi. Asıl amaç Ortadoğu'da kolay yönlendirilebilecek küçük parçalar oluşturmaktı.

Tarihçi yazar Süleyman Kocabaş, tarihin belgelediği bu gerçeği şu sözlerle açıklamıştır:

Doğu Anadolu'da Ermeni şiddet olayları başladı. Bölgedeki yabancı görgü tanıklarının yazdıklarına göre, Ermeni komitacıları, İngiliz konsoloslarıyla gizlice temasta idiler. Bunu, Rusya'nın Van konsolosu General Maywesky eserinde yazar. Ermeni isyanlarının en civcivli

zamanı olan 1896'da Doğu Anadolu'yu gezen Amerikalı gazeteci George H. Hepworth da hatıralarında, İngiliz-Ermeni ilişkilerinden bahseder. Bölgede Müslümanlarla Ermeniler arasındaki kanlı olayların asıl sebebinin yurt dışından gelen Ermeni komitacıları olduğundan bahsettikten sonra şöyle devam eder: "Arada bir Ermeni komitacılarının tecavüzlerini yenilemeleri mümkündür. Onlar, maksatlarını açıkça söylüyorlardı. Kendileri olayların gerisinde, Türklerle Ermenileri birbirlerini öldürmeye teşvik ederlerse, Avrupa'nın kuvvete başvurarak müdahale edeceğine ve ondan sonra kendilerinin Ermeni Krallığı'nı yeniden kuracaklarına inanıyorlardı... İngiltere, onları yeni çabaları için övüyor ve teşvik ediyordu. İngilizler, gece karanlığı ortalığı sarınca, şehirlerin içindeki yollardan gizlice hareket ederek, kendilerini destekleyeceklere söz vermeleri halinde, hükümetlerinin onların yardımına koşacağını söylüyorlardı."[175]

Nitekim 1896'da söz konusu Ermeni komitaları, Liverpool'da büyük bir miting düzenlemişler, mitinge katılan Gladstone, uzun bir konuşma yaparak Ermenileri tahrik eden ifadeler kullanmıştı.[176]

Harvard Üniversitesi Tarih bölümü kürsü başkanı William L. Langer'e göre, Türkiye'de "*hunharca akıtılan kanlardan, daha ziyade İngiltere sorumluydu*".[177]

Anadolu'daki İngiliz konsoloslarının himaye ve yönetimindeki Ermeni komitaların faaliyetleri, 1895 yılı Temmuz ve Ağustos aylarında iyice yoğunlaşmıştır. 1895 yılı içerisinde çıkan bu Ermeni isyanları; 29 Eylül Divriği, 2 Ekim Trabzon, 6 Ekim Eğin, 7 Ekim Develi, 9 Ekim Akhi-

sar, 21 Ekim Erzincan, 25 Ekim Gümüşhane, 25 Ekim Bitlis, 26 Ekim Bayburt, 27 Ekim Maraş, 29 Ekim Urfa, 30 Ekim Erzurum, 2 Kasım Diyarbakır, 2 Kasım Siverek, 4 Kasım Malatya, 7 Kasım Harput, 9 Kasım Arapgir, 15 Kasım Sivas, 15 Kasım Merzifon, 16 Kasım Antep, 18 Kasım Maraş, 22 Kasım Muş, 3 Aralık Kayseri ve 3 Aralık Yozgat isyanlarıdır.

Ermeniler, yıllarca Türklerle barış içinde yaşamışlardır.
(Yanda) Kayseri Talas Ermeni Anaokulu-15 Haziran 1911
(Altta) Osmanlı'da sanatla ilgilenen Ermeniler.

Sözde Misyonerlerin Ermeniler Üzerindeki Etkisi

İngiliz konsolosları, Ermeni vatandaşlarımıza Osmanlı yönetimini kötülüyor, onların haklarını koruyacak makam olarak da İngiliz devletini ve himayesini gösteriyorlardı. Bu amaçla, bir program dahilinde Ermeni köylerini ziyaret edip propaganda faaliyetlerini sürdürüyorlardı. Adana vilayetinden Dahiliye Nezareti'ne gönderilen telgrafta konsolosların bölücü faaliyetleri hakkında şu tespitler aktarılıyordu:

İngiltere Devleti tarafından Adana Konsolos Vekili olarak atanan Yüzbaşı Cooper'ın elinde bulunan fermanda kendisinin normal konsolos vekili olarak sadece İngiltere vatandaşlarının işlerine bakmak üzere tayin edildiği açıklanmakta iken, buraya geldiğinden beri mazlumların koruyucusu şeklinde görünüp mahkemelerde davalarını kaybeden ve tüccar olan hak sahiplerinin verdiği şikâyet içeren dilekçe ve önerileri kabul ederek kendilerine yardım vaat etmektedir. "Bu davalara niçin böyle karar verilmiş?" şeklinde savcıya sorular sormak ve şikâyette bulunanlara Osmanlı Devleti'nin idaresini kötüleyip İngiltere Devleti'nin adaletini överek kalpleri kazanmaya çalışmak türündeki davranışları tahammül sınırını aşmıştır… Şu sıralar buranın da Kıbrıs gibi İngilizlere bırakılacağı, Konsolos'un gelişinin bu yüzden olduğu, Kozan, Zeytun, Dersim ve Van'ın Ermenistan adıyla -Bulgaristan gibi- Ermeni bir valinin özerk yönetimine verileceği söylentileri halk arasında yayılmaya başladı. Bu gelişmenin Osmanlı Devleti'nin hukuk ve bağımsızlığı için ne derecede zararlı olup memleketin idare ve güvenliğini bozacağını tarafınıza söylemeye gerek yoktur. Ancak bu durum biraz daha sürecek olursa vatandaşların düşünceleri tamamen değişecek ve gelecekte vaziyet daha tehlikeli bir hal alacaktır. Bunlara karşı nasıl hareket edileceği hakkında elimde talimat olmaması dolayısıyla bir taraftan sorumluluk korkusu ve diğer yandan hükümetin şerefini koruma görevi beni kararsızlık ve sıkıntı içinde bırakmaktadır. Hareket tarzımı belirlemek için ayrıntılı emirlerinizi istirham ederim.[178] *(15 Aralık 1879)*

Osmanlı İmparatorluğu döneminde kurulan Surp Boğos Ermeni Katolik Kilisesi hala varlığını sürdürmekte ve Ermeni kardeşlerimize ev sahipliği yapmaktadır.

Yukarıdaki telgrafta sözü edilen faaliyetler bir süre sonra bazı Ermeniler üzerinde etki göstermeye başlamıştır. Ermeni vatandaşlarımızın büyük çoğunluğu Devlete sadakat gösterirken, sayıca az da olsa bir kısmı İngiliz derin devletinin etkisi altında kalmıştır. İngiliz derin devleti, Osmanlı Devleti'ni yıkabilmek için Anadolu topraklarında istihbarata ihtiyaç duymuştur. İngiliz derin devleti güdümündeki Ermeni isyancılar, 1890 yılından 1922'ye kadar İngiliz istihbaratının beşinci kolu şeklinde faaliyet göstermişlerdir. Çanakkale Savaşı'nda, Adana Ermeni olaylarında ve 1915 ayaklanmalarında İngiliz istihbaratı ile Ermeni ihtilalci partileri birlikte hareket etmişlerdir. Çünkü söz konusu Ermeniler, yıllarca

Osmanlı Devleti'nin içinde yaşamaları nedeniyle Anadolu'yu Türkler kadar iyi bilmektedir. Osmanlı'yla tüm cephelerde mücadele eden İngiliz derin devletinin aradığı destek, bu Ermeni komitalarından gelmiştir. İngiliz derin devletinin manipüle edebildiği Ermenileri kendi yanında devşirmesi, neredeyse 100 yıl boyunca ince ince işlenmiş bir planın sonucudur.

Yüzyıllarca kardeşçe yaşadığımız Ermeni vatandaşlarımızın bir kısmı, İngiliz derin devletinin kışkırtmasıyla Osmanlı Devleti'ne karşı başlayan isyanlara katılmışlardır. (Yanda) Bir Fransız dergisinde yer alan, Osmanlı'daki Ermeni isyanlarının temsili resmi.

İngiliz Basınında Yürütülen Ermeni Propagandası

Asırlardır bir arada kardeşçe yaşayan Türkler ve Ermeniler arasında suni olarak geliştirilen Ermeni sorununda, Ermenilerin Osmanlı'ya karşı kışkırtılması ilk aşamadır. 1878 Berlin Kongresi'nde İngiltere'nin önderliğinde Ermenilerin Rusya'ya karşı sahiplenilmesi mantığı tartışılmıştır. Lord Salisbury, Ermenilerin menfaatlerinin güvence altına alınarak acilen durumlarının iyileştirilmesini teklif etmiş ve bu şart, Berlin Antlaşması'nın 61. maddesi olarak kabul edilmiştir. Sadece Ermenilerin değil tüm halkların durumlarının iyileştirilmesi, kuşkusuz her vicdan sahibi insanın kabul edeceği ve destekleyeceği bir tutumdur. Ancak İngiliz derin devletini, ne Ermenilerin ne de başka bir halkın iyiliği değil sadece kendi menfaatleri ilgilendirmektedir. Bu çerçevede, İngiltere içinde de lobi faaliyetleri yürütülmüş; Ermeni yazarlar, Osmanlı aleyhinde yazılar yazmaları ve Osmanlı karşıtı propaganda yapmaları konusunda teşvik edilmiştir.

Yine Lord Salisbury himayesindeki Agopyan adlı bir Ermeni, Londra'da *Haiasdan* isimli bir gazete çıkarmaya başlar. Henry Labouchère'in sahibi olduğu *Truth Gazetesi* gibi belli başlı gazetelerde "Ermenilerin Hristiyan kimlikleriyle Osmanlı tarafından ezildikleri" şeklinde yanlış haberler yapılmaya başlanır. Bab-ı Ali, bu aleyhte yayınların engellenmesi için yerel mahkemelere başvurur, ancak ifade özgürlüğü adı altında bu yalan haberlere devam edilir.

Avrupa'da olumsuz kamuoyu oluşturmak ve böylece Osmanlı Devleti üzerinde baskı oluşturabilmek amaçlanmaktadır. İngiltere'de Gladstone'un başını çektiği bazı politikacılar, Avam Kamarası'nda, "Hıristiyanların zulme uğradıkları" şeklinde -hiçbir somut dayanağı olmayan- Osmanlı aleyhine kışkırtıcı konuşmalar yapmıştır. *Times* Gazetesi, Hıristiyanların sözde türlü cezalarla öldürüldüklerini, kilise ve diğer binaları-

nın yağma edildiğini ve işin günden güne tehlikeli bir hal aldığı yalanlarını yaymaktadır.

Türk diplomatlardan Salih Münir Paşa, Yıldız Saray-ı Hümâyûnu Baskitâbet Dairesi'ne yazdığı raporda durumu şöyle özetlemiştir:

Mevcut durumun tamamı göz önüne alındığında İngiltere'nin, Osmanlı Devleti çıkarlarına aykırı bazı emellerin gerçekleşmesine hararetle çalışmakta olduğu sonucunu çıkarmak doğaldır. Bu takdirde gerek Gladstone partisi ve gerekse Salisbury grubuna mensup gazetelerin yaptıkları yayınlara, kamuoyunu kendi kötü emellerini kolayca kabule hazır bir hale getirmek için tertip olunmuş yayınlar gözüyle bakmak gerekir.[179] *(Londra, 4 Eylül 1889, Salih Münir)*

İngiliz derin devleti, bir kısım Ermeniler tarafından başlatılan 1894 yılındaki Sason ayaklanmasını kara propagandaları için kullandılar. Bir anda tüm Avrupa basını, Ermenilerin Türkler tarafından katledildiği yalanını anlatan makalelerle doldu. Bu tek yanlı, gerçeklerden uzak yayınların etkisiyle birçok Avrupa şehrinde Ermeniler lehine gösteriler düzenlendi. Avrupa kamuoyu, sözde Ermenileri Türklerden kurtarmaya hazırlanıyordu. Gerçekte ise yaşananlar, Osmanlı Devleti'nin yıkılıp Anadolu ve Ortadoğu'nun İngiliz derin devleti himayesinde bir Ermeni devletinin kurulması planının altyapısı idi.

İngiliz propaganda sistemi hiçbir olayı boş geçmiyordu. Küçük olaylar büyütülüyor, Ermenilerin katliamları göz ardı ediliyor karşılıklı çatışmalar ise Türklerin Ermenileri katletmesi olarak gösteriliyordu. *The Times, Standard, Daily Telegraph, Daily Chronicle* gibi İngiliz gazeteleri Osmanlı ve Türk aleyhtarı yazı ve makalelerle basılıyordu. Gladstone ise ateşli nutuklarla politikacıları ve İngiliz kamuoyunu Osmanlı aleyhine yönlendiriyordu.

Dönemin İngiliz büyükelçiliğinde tercüman olarak görev yapan Gerald H. Fitzmaurice'in Anadolu'yu gezip yazdığını iddia ettiği raporla-

GERÇEĞİ YANSITMAYAN PROPAGANDA POSTERLERİ

İngiliz derin devleti, Avrupa basınında Osmanlıların Ermenilere eziyet ettiğine dair provokatif çizimler yayınlatmış ve kara propagandayı bu şekilde yürütmüştür.

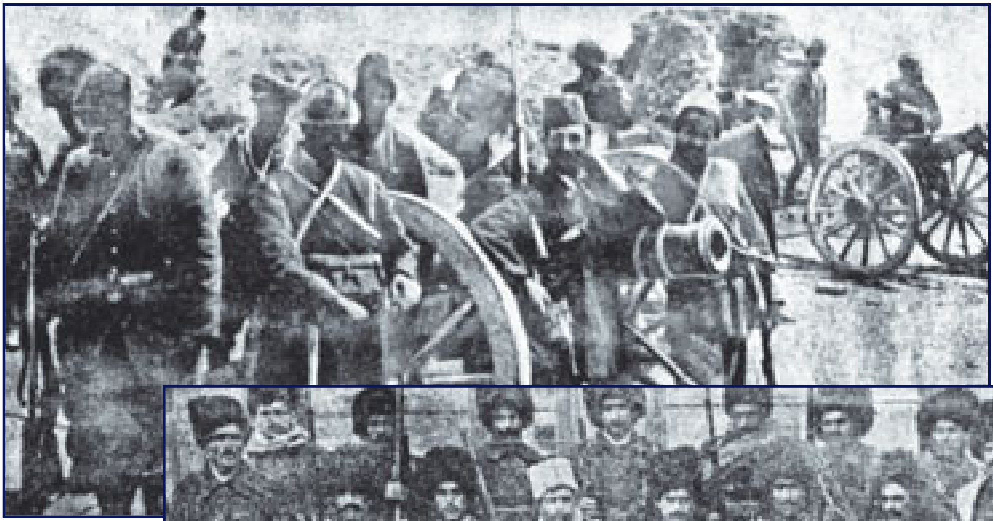
rı, bu kara propagandanın cephanesini oluşturuyordu. İngiliz diplomasisi adına yazılan çoğunluğu hayal ürünü olan bu raporlar, bazı yabancı devlet elçiliklerini de etkisi altına almaktaydı. İngiliz derin devleti, kendi kamuoyunun ardından Avrupa devletlerini de yanına çekmekte ve planlarının uygulayıcısı haline getirmekteydi. Bu yalancı delil yöntemi, yaklaşık bir asır sonra Irak'ın işgali için oluşturulan uluslararası askeri gücün harekete geçirilmesinde de karşımıza çıkacaktı.

Ermeni meselesinin, İngiliz derin devleti tarafından nasıl bir medya propagandası haline getirildiğine, "İngiliz Derin Devletinin Propaganda Gücü ve Küresel Medya Yapılanması" bölümünde çok daha detaylı değinilecektir.

19. Yüzyıl Ayaklanmaları ve Savaşın Ayak Sesleri

Osmanlı Devleti'nde Ermeni isyanları, temelde 3 organizasyon tarafından idare edilmiştir: 1885 yılında Mıgırdıç Portakalyan'in kurduğu Armenakan Partisi, Ermeni Devrimci Federasyonu (Taşnak Partisi), Avedis Nazarbeg tarafından kurulan Sosyal Demokrat Hançukyan Partisi (diğer adıyla Hınçak Partisi). Taşnak ve Hınçak Partileri sol görüşlü yapılanmalardır. Özellikle Hınçak Partisi, çalışma prensiplerini Karl Marks'ın *Komünist Manifesto*'su üzerine kurmuştur. Armenakan ve Taşnak partilerini merkezi Osmanlı ülkesinde iken, Hınçak Partisi'nin merkezi Londra'dadır.

Taşnak Partisi, ihtilalci ve acımasız yapısıyla zaman içinde Ermeni ayaklanmasını doğrudan teşvik etmiştir. Parti, Sason ve Van ayaklanmalarının, İstanbul'daki Osmanlı Bankası Baskını'nın ve Doğu Anadolu'daki birçok katliamın sorumlusudur. Taşnak Partisi tarafından kurulan Kara Haç Çetesi de ayaklanmalara destek vermeyen Ermenileri katletmek üzere çalışmıştır. Çete, ismini, öldürdüğü barış yanlısı Ermenilerin alınlarına kesici bir aletle kazıdıkları haç işaretindeki kanın kuruması ve siyah renge dönüşmesinden almıştır. I. Dünya Savaşı'nda Rus ordusu

Osmanlı'ya karşı ayaklanmış Ermeni çetelerini, Osmanlı'nın bir parçası olan Ermeni kardeşlerimizle bir tutmamak gerekmektedir. Çeteler, çoğunlukla İngiliz derin devletinin oyununa gelmiş, dağlık alanlarda yaşayan eşkıyalardan ibarettir.

içindeki 4 Ermeni gönüllü alayını da Taşnak Partisi toplamıştır. Savaş sonrası Sovyet Ermenistan'ın Kızıl Ordu kontrolüne geçmesinden sonra, 1930'larda Stalin'in emri ile Taşnakist olarak adlandırılan on binlerce Ermeni ya kurşuna dizilmiş ya da Sibirya'ya sürgüne gönderilmiştir. Kitap genelinde anlattığımız İngiliz derin devleti, elini attığı her yere olduğu gibi Ermenilere de sadece ölüm getirmiştir.

İngiliz derin devletinin kışkırtmasıyla başlayan ilk Ermeni isyanı, 1879'da yaşanan Zeytun isyanıdır. Faaliyet alanı olarak Zeytun'un seçilmiş olması dikkate değerdir. Burası dağlık bir alan olması nedeniyle eşkı-

ya çetelerinin yoğun olarak bulunduğu bir yerdir. Ancak buradaki çete mensupları, Osmanlı genelinde yaşayan barışçıl Ermeni vatandaşlarından ayrı olarak kanun tanımazlıkları ile bilinen bir grup eşkıyadan ibarettir.

Amerikalı misyonerlerden Thomas Christie de, Ocak 1879 tarihli Zeytun Ermenilerini konu alan mektubunda, buradaki Ermenilerin büyük bir kısmının eşkıya oldukları hakkında şu tespitlerde bulunmuştur:

> *Zeytun'un 8–10 bin nüfusu var. Zeytun'daki insanlar gaddarlık ve vahşilikleriyle meşhurdur... Türklerden de nefret ediyorlar. 12 yıl önce (1867) Mr. Montgomery ilk kez Zeytun'a gittiğinde; Zeytunlu papaz kalabalığı galeyana getirmiş ve misyoner Montgomery ve yanındaki kişi atlarından çekilmiş, dövülmüş ve taşlanmıştır. Zeytun'da ilk kez Protestan olan bir adam da dövülmüştü. Zeytunlu kaba eşkıyalar, Türk idaresinde de pek sessiz durmadılar. Sonunda teslim olsalar da; Türk askerini de zaman zaman püskürttüler... Fakat bu isyanlar özgürlük için değildir. Onlar kanun altında özgürlük de istemediler. Onların liderleri basit eşkıya liderleri idi. Bunlar Türkleri de, Hıristiyanları da yağmaladılar. Daima kendi aralarında da kavga ederler, bu kavgalar da çok kanlı olurdu.*[180]

Bu isyancı eşkıyaların, asırlarca Osmanlı yönetimi altında huzur içinde, sanat ve ticaret ile uğraşan dindar ve sadık Ermenileri hiçbir şekilde temsil edemeyeceği açıktır. Ne var ki, bu silahlı, sınır tanımaz yağmacılar, İngiliz derin devleti için her zaman Osmanlı'ya karşı kullanılabilecek birer paralı asker olmuşlardır.

93 Harbi sırasında ve hemen ardından 1879 yılında, Zeytun Bölgesi iki büyük isyana ev sahipliği yapmıştır. İkinci isyanda, İzmir Ermeni Kilisesi'nin başrahibinin Berlin Kongresi kararlarıyla Zeytun'da bir Ermeni Kilisesi kurulacağı ve İngilizlerin bu amaçla silah ve para göndereceğine dair propagandası etkili olmuştur. Dönemin Bahriye Nazırı İngiliz Said Paşa, günlüklerinde isyanın arkasında İngiltere'nin Halep Başkonsolosu Philip Henderson'un olduğunu anlatmaktadır.

Zeytun isyanında silahlı çeteler, Müslüman köylerini hedef almışlardır. Bölgeden düzenli olarak katliam haberleri gelmeye başlamıştır. Bu saldırılardan yılan 600 kadar bölge Müslümanı, Zeytun'daki Müslümanları korumak amacıyla isyancılara karşı harekete geçmişlerdir. İç savaş ortamının oluşmakta olduğunu gören Bab-ı Ali de, isyanı bastırmak için Zeytun'a asker sevk etmiştir. Yaşananları daha iyi anlamak için Maraş Mutasarrıfı Mazhar Paşa tarafından ele geçirilen, eşkıya reisi Babek'in, İngiltere'nin Halep Konsolosu Henderson'a yazdığı mektup çok değerli bir delildir:

(Üstte) Ermeni isyancılar (Altta) Ermeni isyanının gerçekleştiği Zeytun'dan bir görüntü.

Halep İngiliz Konsolosuna

Zeytun'a keşfe gelen Konsolos Bey Efendim,

Ayağınızın toprağına yüzlerimizi sürüp buradan oraya kadar ayaklarını öperiz… Sizinle beraber yaptığımız görüşmeyi gökte Allah yerde biz biliriz. Serkis Piskopos'un tekkedeki odasında size verdiğimiz mazbatadan bir fayda göremedik, hâlâ gözlüyoruz. Bize emrettiğiniz gibi hareket ettik. Hem siz de biliyorsunuz ki emrinizden çıkmadık. Siz bize: "Ben buradan gittikten sonra eşkıyalar gelip tekkede rahatça otursun, dağlarda perişan olmasınlar. Bundan sonra hükümetten adam gelip eşkıyaları yakalamaya cesaret ederse karşı koyun ve bana bildirin ki ben de başka yerlere ne şekilde karşı koyduğunuzu bildireyim" diye tembih ettin. Ancak Zeytun'dan dışarı çıkan adamımızı öldürüyorlar. Bu mazbatanın cevabını acele bildiriniz. Ne şekilde hareket edelim?..

Mektubunuzda bizlere Hıristiyan kaymakam geleceğini ve hükümet memurlarının bizden olacağını okuduk. Ancak yeni duyduğumuza göre Müslüman memurlar gelecekmiş. Eğer bu doğruysa biz de ona göre hazırlıklarımızı yapalım. Daha önce olduğu gibi "kör" durumuna düşmeyelim ve sizin emriniz üzere yaşayalım, siz de çok yaşayınız. Tutuklularımızı derhal çıkarmanın bir çaresine bakınız. Ne masraf ederseniz kabulümüzdür. Biz hepimiz çevre köylerimizle beraber sizin milletinizdeniz… Emretmiş olduğunuz gibi vekâleten gönderdiğiniz Patvili Efendi'ye hükümetten aldığımız silahları teslim ettik… Bizler önceki gibi mi hareket edelim, yoksa rahat mı duralım? Bize acele haber bildiriniz.[181]

Zeytun isyanı, İngiliz Said Paşa'nın aldığı tedbirlerle, genel af ve devletin şahısların zararını tazmin etmesiyle son buldu. Genel af, isyanın elebaşları da dahil tüm Ermenileri kapsayacaktı. Çok sayıda insanın kanını akıtanların dahi affedilmesine zemin hazırlayan tedbirleri düzenleyen Paşa’nın lakabının “İngiliz” olması ise dikkat çekiciydi. Said Paşa'nın şu

sözleri ise bu isyanın son olmayacağını açıkça ortaya koymaktaydı:

> *Zeytunluların bu isyankar halleri Avrupa'nın daima Hristiyanların tarafını tutmasından ve özellikle İngilizlerin Ermenileri himaye ederek İslamları kabahatli görmesinden kaynaklanmaktadır. Halep İngiliz Konsolosu Mr. Henderson'un Zeytun eşkıyasına gönderdiği mektupla asileri teşvik ettiği ortadadır. Anadolu'da Van taraflarında, Halep vilayetinde Ermenilerin isyanlar çıkarmaları ve yabancı elçiliklere iltica ederek yakınıp sızlanmaları ileride özerk bir Ermeni vilayeti teşkil etmekten başka maksat taşımaz. Bu dahi birden bire gerçekleşmez. Fakat biz önünü alamazsak Van'a bir Ermeni valinin tayin olunmasını Avrupa bizden isteyecektir. Cebel-i Lübnan ve Girit'te olduğu gibi bir Ermeni vali tayin mecburiyetinde kalacağız.*[182]

Paşa'nın bu öngörüsü tutmuştu. 1912 yılında Van'da Ermeni bir Belediye Başkanı Bedros Kapamacıyan görev alacaktı. 1915'te ise Ruslar, vali olarak bir Ermeni'yi Aram Manukyan'ı atayacaktı.

Burada tekrar hatırlatalım: Ermeni valilerimizin olması bizim için her zaman bir gurur vesilesidir. Tarihimiz boyunca Ermeni Paşalarımız, Sadrazamlarımız olmuştur. Ermeniler, Kürtler, Boşnaklar, Çerkezler gibi milletimizin tüm asil unsurları çeşitli yönetim kadrolarında yer almış ve Türk Milleti her zaman bundan gurur duymuştur. Ancak burada yapılan, İngiliz derin devletinin sinsi taktiklerinden biridir; bu nedenle eleştiri konumuzdur. (Rusların Ermeni çeteleri kışkırtmasının da İngiliz derin devletinin bir planı olduğunu hatırlatalım) Atanan valilerin büyük çoğunluğu, söz konusu bölgelerin Osmanlı topraklarından koparılmasında bir ajan ve araç olarak kullanılmak üzere seçilmişlerdir. Burada bir oyun ve bir tuzak vardır. Söz konusu Ermeniler, Osmanlı'nın sadık vatandaşları değil, İngiliz derin devletinin yancılarıdır. İngiliz derin devleti, tıpkı Osmanlı içinde bulduğu gibi, Ermeniler içinde de yancılar bulmakta zorlanmamıştır.

Kafkas Cephesinde Rus Ordusu önündeki Ermeni öncü birliği. Ermeni çeteler, Ruslarla birlik olup Osmanlı'ya karşı savaşmışlardır.

I. Dünya Savaşı'nda Kafkas Cephesinde Yaşananlar

Tamamen yanlış bir düşünce şekli olmasına rağmen, savaş psikolojisinde, taraflar kendi insanlarını korumak için hedefe giden her yolu kendilerince mubah görürler. Savaş; akıl sahibi ve mantıklı insanları akılsız hale getirebilir ve zafer hırsı ya da kendi insanlarını tehlikeden kurtarmak adına, tarafların zalimce politikalar izlemelerine neden olabilir. İşte Ermeniler ve Türkler, I. Dünya Savaşı'nın korkunç ortamında bu büyük hataya düşerek birbirleriyle çatışmış olan iki kardeş millettir.

20. yüzyılla birlikte Osmanlı topraklarında büyük bir katliamlar dönemi başlamıştır. ABD'li tarihçi Justin McCarthy 1821-1922 yılları

arasındaki 100 yıl içinde beş milyon Avrupalı Müslümanın yurtlarından sürüldüğünü, bir o kadarının da Avrupa destekli sözde bağımsızlık savaşlarında katledildiğini ifade etmektedir. Bu etnik temizlik, Sırp ve Yunan bağımsızlık hareketlerinde, 93 Harbi'nde, 1912 Balkan Savaşı'nda İç Anadolu'daki Ermeni isyanlarında, Yunan işgali sırasında ve Kurtuluş Savaşı döneminde gerçekleşmiştir. Michael Mann, Carnegie Endowment raporunda, bu dönemde yaşananların, Avrupa'da daha önce görülmemiş büyüklükte bir etnik temizlik olduğunu yazmaktadır.[183] Tarihçi Maria Todorova da benzer şekilde, 19. yüzyılın son çeyreğinde bir milyondan fazla Müslümanın, Balkanlar'dan Türkiye'ye göçe zorlandığını anlatmaktadır.[184] Bugün bu şehitlerin adı bile geçmemektedir. İngiliz derin devletinin Türkleri Avrupa'dan Asya'ya sürme planı, böyle dehşetli, böyle zalim bir uygulama getirmiştir.

İngiliz derin devletinin kendi safına çekerek aldattığı bir kısım Ermeni de, Türklerin sürgün edilmesi planının önemli bir parçası olmuştur. Tarihçi Justin McCarthy, bu dönemdeki Müslüman kayıp sayısını 260 bin olarak verirken, Kemal Karpat 300 bin kişinin şehit edildiğini anlatmaktadır. İngiliz derin devletinin himayesindeki bir kısım Ermeniler, dönemin Rus ordusunun Kafkaslardaki harekatındaki en büyük destekçileri olmuştur. İngiliz derin devleti, artık Osmanlı'nın dağılmasını kendi çıkarları için daha uygun gördüğünden, o dönemde Rusların "kendince" önünü açmış, ardından da Türklerle-Rusları ve Türklerle-Ermenileri birbirine düşürmüştür. Bu korkunç savaş ve katliamlardan kazançlı çıkan ise daima İngiliz derin devleti olmuştur.

1915 yılında İngiliz ve Fransız gemileri Çanakkale'ye saldırdıklarında Rus ordusu da Doğu Anadolu'yu işgale başlamıştır. Rus ordusu ile birlikte İngiliz derin devletinin himayesindeki bir kısım Ermeni de, Osmanlı askerine karşı saldırıya geçmiştir. Bu düzenli birliklere ek olarak, Ermeni komitacılar Türk ordusuna karşı gerilla harbine girmiştir. 1915 kışında Erzurum Sarıkamış'ta 3. Ordu'nun 80 bin askerini şehit vermesi ile Türk savunması güçsüzleşmiş ve Rus ordusuyla Ermeni çeteleri ilerlemeye başlamıştır. Ermeni isyanlarının düzenleyicileri, o dönemde İngiliz derin devletinin doğrudan denetiminde bulunan Taşnak, Armenakan ve Hınçak partileridir. 14 Kasım 1922 tarihindeki *New York Times* haberine göre İtilaf Devletleri ile beraber savaşan Ermeni sayısı yaklaşık 200 bindir.

Taşnak komitasının kendi örgütüne verdiği şu talimat, Ermenilerin savaş sırasındaki politikalarını açıkça ifade etmektedir:

Ermeni çetelerinin, I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı'ya karşı birlikte savaşmak için Ruslarla yaptığı ittifak antlaşmasını belgeleyen bir resim. Ermeni çeteler, bu yemine bağlı kalarak Sarıkamış Harekatı'nda Rusların yanında yer almışlardır.

> *Ruslar sınırı geçtiklerinde ve Osmanlı orduları geri çekilmeye başladıklarında her yerde isyanlar çıkarılmalı, Osmanlı orduları bu suretle iki ateş arasına alınmalıdır. Osmanlı ordularının ilerlemesi halinde ise Ermeni askerler silahlarıyla birlikte kıtalarını terk edecek ve çeteler teşkil edip, Ruslarla birleşeceklerdir.*[185]

1915 Şubat'ındaki Ermeni ayaklanması, Muş ilindeki neredeyse bütün Müslümanların şehit edilmesi ile sonuçlanmıştır. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kayıtlarına göre şehit olanların sayısı 20 bindir. Bu ve benzeri irili ufaklı birçok isyanın ardından Osmanlı Devleti; Ermeni Patriği, Ermeni milletvekilleri ve Ermeni cemaatinin önde gelenlerini toplayıp bu ayaklanmalara son vermeleri için gereken çabayı göstermelerini istemiştir.

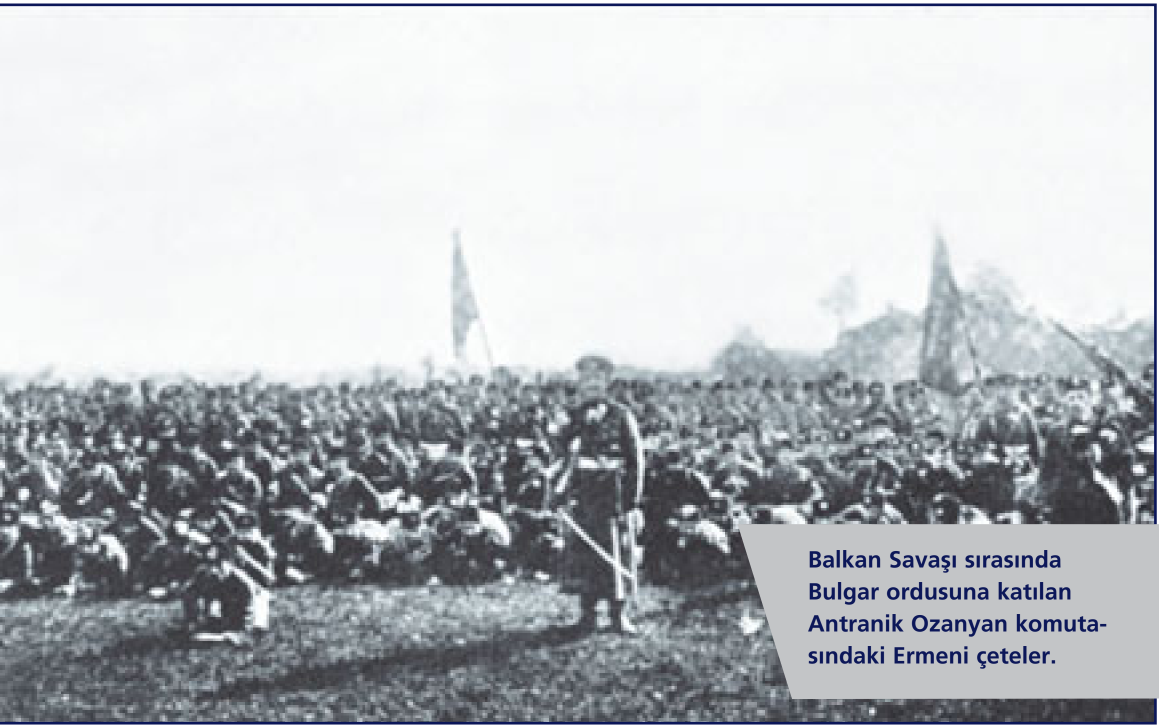

Bu uyarının ardından olaylar yatışacağına daha da hızlanmıştır. Özellikle Mart 1915 döneminde Van bölgesindeki Mahmudiye, Saray ve Perakal katliamları, Zeytun ve Bitlis ayaklanmaları bölgede gerilimi arttırmıştır. Fakat bardağı taşıran son damla Van'da yaşananlardır. Nisan ayında yaklaşık 30 bin Ermeni bölgede ayaklanmıştır. Osmanlı askerleri ayaklanmayı bastırmakta yetersiz kalmış ve Mayıs ayında isyancılar şehrin anahtarını Rus generali Yudeniç'e teslim etmiştir.

1915 baharında yaşananları, Rahip Johannes Spörri ve karısı İrene Spörri'nin yönetimindeki yetimhanede hemşire olarak görev yapan Käthe Ehrhold şöyle anlatmaktadır:

Van'da 20 bin kişi yaşıyordu. Rusların yaklaşması ile birlikte (20 Nisan 1915) Ermeniler sakladıkları silahları çıkararak savaşa başladılar. Şehirde büyük bir iç savaş, kardeş savaşı başladı. Günlerce sokak çatışmaları oldu. Ruslar kente iyice yaklaşınca, Türkler kenti boşaltma kararı aldılar ve bir gecede, sivil ve askerlerin tümü kenti terk etmek zorunda kaldı. Geriye yalnız kadınlar, yaşlılar ve hasta Türkler kaldı. Ertesi gün şehir Ermeni çetelerinin ve Rusların eline geçince, Ermeniler kaçamayan, kadın, yaşlı ve hasta Türkleri katlettiler. Dindar bir Hıristiyan olarak önce kendilerine bu günü veren Tanrı'ya şükretmeleri gerekiyordu. Fakat onlar bunu yapmadılar, bağımsız oldukları ilk gün yaptıkları bu cinayetleri büyük bir günahkârlık olarak görüyorum.

Ermeniler Türklerin geride bıraktıkları mal ve mülke el koydu ve sanki kendilerininmiş gibi kullanmaya başladı. Yetimhaneme, şimdi

Balkan Savaşı sırasında Bulgar ordusuna katılan Antranik Ozanyan komutasındaki Ermeni çeteler.

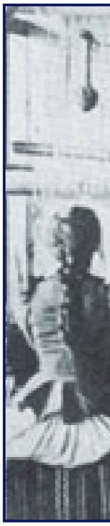
Ermeni köylüleri yerine çevre köylerden Türk kadınlar gelmeye başladı. Rusların bölgede bulup topladığı bu kadınları yetimhanemizde korumaya aldık. Yoksa bu zavallılar tutanın elinde kalacaklardı. Bu kadınlara çok fazla yardımcı olamadık. Çünkü çetecilerden çok kötü muamele görmüş ve namuslarına tecavüz edilmiş bu kadınlar korkudan tir tir titriyorlardı.[186]

Almanya'nın İstanbul Büyükelçisi Hans Freiherr von Wangenheim da Alman Dışişleri Bakanlığı'na olayları şu şekilde bildirecekti: "Van vilayetindeki Ermeniler ayaklanmışlar, Müslüman köylere ve kaleye saldırıya geçmişlerdir. Kaledeki Türk garnizonu 300 kayıp vermiş, günlerce devam eden sokak muharebeleri sonunda şehir asilerin eline geçmiştir. 17 Mayıs 1915'te Van Ruslar tarafından işgal edilmiş, Ermeniler düşman tarafına geçmiş ve Müslümanları katletmeye başlamıştır. 80 bin Müslüman Bitlis istikametine doğru kaçmaktadır."[187]

İngiliz Derin Devleti En Çok Ermenilere Ölüm Getirmiştir

Bütün bu isyanların sonrasında gerçekleşen ve Ermenilere yönelik zorunlu göç anlamına gelen Ermeni tehciri konusuna gelmeden önce, tehcirden bir önceki yüzyılda yaşananlara kısaca göz gezdirmek gereklidir.

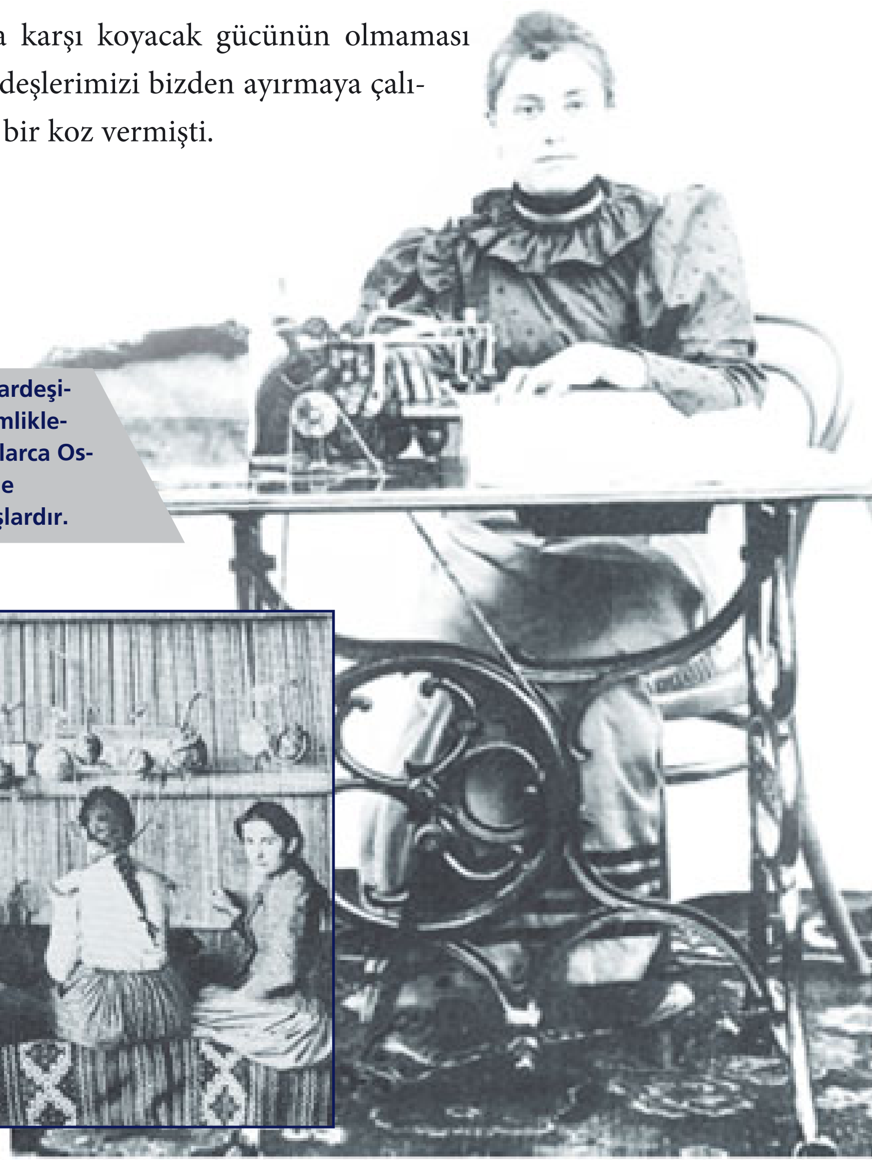
1826 yılındaki Yunan isyanından sonra Osmanlı, Rum tebaasından boşalan makamlara Ermeni politikacıları, askerleri, siyaset adamlarını ve diplomatları yerleştirdi. 19. yüzyılda, 19 Ermeni nazır (bakan) Bab-ı Ali'de görev yaptı. 29 Ermeni asıllı Osmanlı vatandaşı, bürokrasinin en yüksek makamı olan paşalık mevkiine ulaştı. 33 Ermeni milletvekili seçilerek meclise girdi. 7 Ermeni büyükelçi ve 11 Ermeni konsolos, Osmanlı Padişahı'nı dünyada temsil etti. Hariciyede, dahiliyede, sayıştayda, darphanede ve PTT'de yüzlerce Ermeni devlet adamı görev aldı. Bu Ermeniler, Osmanlı toprakları içinde kimliklerini açıkça yaşayan Hristiyan Osmanlı vatandaşlarıydı. Hiçbir baskı, zorlama ve asimilasyon yaşamadan özgürce vatanlarında yaşıyor ve en yüksek mevkilere geliyorlardı. Öyle ki, Türk askeri çoğu zaman Ermeni paşalara emanetti.

Bu yıllarda, Osmanlı toprakları içinde Ermeni Kilisesi de geniş yetkilere sahipti. Okulları ve taşınmazları devlet koruması altında idi. Aynı özgürlük ortamını, örneğin Rusya'daki Ermeniler için söylemek imkansızdı. Çarlık Rusyası 320 Ermeni okulunu kapatmıştı. Rus Hükümeti, Ermeni Kilisesi'nin bütün mallarına el koymuştu. Rusya'da 1909 yılında, Ermeni toplumunun 4 bin lideri hapisteydi ve 3 bini ise yurt dışına sürgün edilmişti.[188]

Dolayısıyla İngiliz derin devletinin kirli planlarını uygulamaya koymasının öncesinde Osmanlı, yüzlerce yıl Ermeni kardeşlerimizin barındıkları, kendi ticaretlerini ve ibadetlerini yerine getirdikleri bir yurttu. Onlar, Osmanlı'nın, hiçbir ayrısı ve gayrısı olmayan Hristiyan vatandaş-

larıydı. İngiliz derin devletinin, Osmanlı Devleti'ni yıkmaya karar vermesi ile başlattığı "ezilen azınlıklar" hikayesi, Ermeni kardeşlerimiz için de de provokasyon ve propagandalarla yayılmış kapsamlı bir yalandı. Fakat daha sonraki bölümde detaylı göreceğimiz gibi İngiliz derin devleti, medya ve propagandayı dünya çapında etkili bir şekilde kullanabiliyordu ve bu yolla kitleleri aldatmayı büyük oranda başarmıştı. O dönemde, parçalanma sürecinde olan Osmanlı'nın bu kara propagandalara karşı koyacak gücünün olmaması da, Ermeni kardeşlerimizi bizden ayırmaya çalışanlara önemli bir koz vermişti.

Ermeniler bizim kardeşimizdir. Sanatçı kimlikleriyle Ermeniler yıllarca Osmanlı ekonomisine katkıda bulunmuşlardır.

ÇIRAĞAN SARAYI, ISTANBUL

Sen af (veya kolaylık) yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir. (Araf Suresi, 199)

Ermeni Tehciri Konusunda Bilinmesi Gerekenler

1881 ve 1889 yıllarında kurulan, sosyalist ağırlıklı Hınçak ve Taşnak komitalarının temel amacı, Ermenilerin devrim yoluyla bağımsızlıklarını kazanmalarıydı. Osmanlı, 1914'te başlayan I. Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yanında savaşa girerken, bu milliyetçi hareketlerden etkilenen bazı Ermeniler de, Rusya, İngiltere ve Fransa ile işbirliği yapmaya başladılar. Söz konusu Ermeniler 23 farklı bölgede ayaklanma çıkarttılar. Bu ayaklanmalarda binlerce Türk, Kürt ve Süryani hayatını kaybetti ve İmparatorluk çapında çok ciddi bir kargaşa ortamı meydana geldi.

Osmanlı Devleti, o dönemde, özellikle 1912'de Balkanları kaybetmesinin ardından, birçok ciddi tehditle karşı karşıya gelmişti: Bulgaristan ve Kafkaslarda büyük katliamlar ve sürgünler yaşandı. 1914 yılında 1 milyondan fazla Türk, Erivan ve Tiflis'ten göç etmeye zorlandı ve sadece 702 bin kişi evlerine sağ salim dönebildi.

24 Nisan 1915 tarihinde Osmanlı Devleti, isyanlar çıkaran Ermeni çetelerinin 253 lideri hakkında tutuklama kararı çıkarttı. Bunlardan 180'i çeşitli hapishanelere gönderildi ki bu tarih Ermeniler tarafından sözde Ermeni soykırımının başladığı gün olarak kabul edilir. Bunu takiben Osmanlı Devleti, Ermeni nüfusunun, savaş ve çatışma bölgelerinden uzak, çeşitli alanlara ve bölgelere taşınmalarına karar verdi. Ermeni nüfusun başka bölgelere nakledilmesi kararının ulusal güvenlik açısından uygun olup olmadığı tartışılabilir ancak söz konusu kararın, içte zarar gören masum Ermeni halkının güvenliği için alınmış olduğu açıktır. Çatışma bölgelerinde yaşamakta olan birçok kadın, yaşlı ve çocuk, o dönemde isyanlar yüzünden düzgün gıda, temiz su ve ilaç bulamamakta, kimileri de çete saldırıları sonucu yaşamlarını yitirmektedirler. Bu nedenle de savaş bölgeleri yakınlarındaki Ermeniler, daha güneydeki Osmanlı topraklarına, Suriye'ye tehcir edilmişlerdir.

Osmanlı Bakanlar Kurulu'nun 30 Mayıs 1915 tarihli kararı, Osmanlı yönetiminin bu konudaki adaletini gözler önüne sermektedir. Bu karar ile Ermenilerin canlarının ve mallarının korunması, göçmen ödeneğinden geçimlerini sağlayabilmeleri için yardım yapılması, ihtiyaçlarına göre mal ve toprak dağıtılması, hükümet tarafından evler yapılması, alet ve teçhizat temin edilmesi, yiyecek ve diğer ihtiyaçlarının sağlanması, sağlık durumlarının her gün doktorlar tarafından kontrol edilmesi, hasta, kadın ve çocukların trenle gönderilmesi Osmanlı Devleti tarafından teminat altına alınmış ve daha başka tedbirler de getirilmiştir. Ayrıca, tehcir sırasında Ermenilere karşı herhangi bir saldırıda bulunanların tevkif edilerek Divan-ı Harp Mahkemesi'ne sevk edilmeleri ve en ağır şekilde cezalandırılmaları karara bağlanmıştır. Ermeni soykırımı iftirası, o yıllarda Osmanlı Devleti ile savaş halinde olan İngiliz derin devletinin bir propaganda malzemesi olarak ortaya atılmış ve yine benzeri siyasi amaçlarla günümüze taşınmıştır. Medya ve ajanlar yoluyla gerçekleştirilen söz konusu propaganda yöntemleri, bir sonraki bölümde detaylı işlenmiştir.

Ermeniler bizim kardeşlerimiz, ağabeylerimiz, dostlarımız ve vatandaşlarımızdır. Savaş döneminde, Türklere ve Ermenilere büyük bir oyun oynayan İngiliz derin devleti iki kardeşi birbirinden ayırmıştır. Kuşkusuz ki Ermeni halkının, mecburi bile olsa, bu topraklardan uzaklaşarak başka beldelere göç etmek zorunda kalmaları asla kabullendiğimiz bir şey olmamıştır. Şu anda olması gereken, o dönemde göç etmek zorunda kalan kardeşlerimizin torunlarının, yeniden Türkiye topraklarına dönmeleri ve bu topraklar üzerinde yeniden bu kardeşliği en güzel şekilde yaşamalarıdır. Türkiye-Ermenistan sınırının açılması, Türk topraklarından ayrılan Ermenilerin istedikleri takdirde geri dönmesi ve Türkiye'de, kendi vatanlarında, istedikleri gibi yaşamlarına devam etmeleri, ibadetlerini, sanatlarını ve ticaretlerini icra etmeleri, özlem duyduğumuz bir manzaradır. Bunun kısa zamanda gerçekleşmesi, hem kardeşlerimizle bizi buluşturacak hem de İngiliz derin devletinin halen devam eden kalleş oyunlarına mükemmel bir cevap olacaktır.

27 Mayıs 1915'te çıkarılan Tehcir Kanunu'nda Yer Alan "Ermenilerin İskân ve İaşeleri ile Diğer Konular Hakkında Yönetmelik" - 10 Haziran 1915

Savaş hali ve olağanüstü siyasi zorunluluklar dolayısıyla, başka yerlere nakledilen Ermenilerin iskân ve iaşeleri (barındırma ve bakım) ile diğer konular hakkında yönetmeliktir:

Madde 1:

Nakli gerekli olanların sevklerinin sağlanması, yerel görevlilerin yönetimine aittir.

Madde 2:

Nakledilen Ermeniler, taşınabilir bütün mallarını ve hayvanlarını beraberlerinde götürebilirler.

Madde 3:

İskân yerlerine sevk edilen Ermenilerin yol boyunca can ve mallarının korunmasından, iaşe (barınma/bakım) ve dinlenmelerinin sağlanmasından gidiş yolları üzerinde bulunan yerel görevliler sorumludur. Bu konuda meydana gelecek gevşeklik ve ilgisizlikten sırasıyla bütün görevliler sorumludur.

Madde 4:

Oluşturulan iskân yerlerine ulaşan Ermeniler duruma ve yere göre; ya mevcut köy ve kasabalarda ayrı ayrı inşa edilecek evlere ya da yerel idareciler tarafından belirlenecek yerlerde kurulacak köylere yerleştirileceklerdir. Köylerin, sağlık şartlarına, tarıma ve gelişmeye uygun yerlerde kurulmasına özellikle dikkat edilecektir.

Madde 5:

İskan bölgelerinde köy kurulmasına elverişli, boş, sahipsiz ve devlete ait arazi bulunmaması durumunda, devlet malı olan çiftlik ve köylerin iskân için tahsis edilmeleri uygundur.

Madde 6:

Ermenilerin yerleştirilecekleri köy ve kasabalarla, yeniden kurulacak Ermeni köyleri sınırlarının, Bağdat demir yoluyla birleşme hatlarından ve diğer demir yolu hatlarından en az 25 kilometre uzaklıkta bulunması şarttır.

Madde 7:

Köy ve kasabalarda yeni yapılacak evlere yerleştirilen Ermeniler ile yeni kurulan köylere yerleştirilen Ermenilerin, nüfus kütüklerine esas olabilecek bir şekil-

de düzenli olarak kaydedileceği ve her ailenin ismi, lâkabı, yaşı, sanatı, geldiği ve yerleştirildiği yer ile her aileyi oluşturan aile fertlerinin isim ve yaşlarını açıklayan bir defter düzenlenecektir.

Madde 8:

Belirlenen yere yerleştirilen bir kimsenin, bağlı bulunduğu komisyonun izni olmadan ve yerel güvenlik makamlarından özel belge almadan başka yerlere gitmesi yasaktır.

Madde 9:

İskân edilecekleri yerlere varan Ermenilerin, kesin yerleşimlerine kadar geçecek olan sürede iaşeleri ve ayrıca ihtiyacı olanlara evlerinin inşası için gerekli harcamaları yerel makamlar, göçmen ödeneğinden karşılayacaklardır.

Madde 10:

İaşe ve iskân işlerinin hızlı olarak yürütülmesi, göç edenlerin sağlıklarının korunması ve rahatlarının sağlanmasına ilişkin hususların yerine getirilmesi, o bölgenin en üst mülkî idarecileri ve sorumlu yönetici olmak üzere, göçmen komisyonlarına aittir. Göçmen komisyonu bulunmayan yerlerde Göçmenler Tüzüğü'ne uygun olarak yeniden kurulması gereklidir.

Madde 11:

İaşe ve iskân işlerinin sağlanması, hızlı olarak yürütülmesi ve göçmenlerin yeterince sevki; iaşe ve iskân memurlarının tayini, Bakanlıktan izin alınmak şartıyla, mutasarrıf ve valilere aittir.

Madde 12:

İskân edilen her aileye, daha önceki iktisadî durumları ve şimdiki ihtiyaçları göz önüne alınarak yeterli miktarda arazi verilecektir.

Madde 13:

Arazinin seçimi ve dağıtılması göçmen komisyonlarınca gerçekleştirilecektir.

Madde 14:

Belirlenen arazinin sınırı ve dönümü tespit edildikten sonra, geçici belge karşılığında sahiplerine verildikten sonra tapu ve emlak işlemlerine esas oluşturacak düzenli bir şekilde, özel defterine kaydedilir.

Madde 15:

İhtiyaç sahibi olan çiftçi ve meslek sahiplerine, uygun miktarda sermaye ya da alet ve edevat verilecektir.

ADNAN OKTAR DİYOR Kİ

Adnan Oktar: ERMENİLERLE ARAMIZDAKİ DÜŞMANLIK, O KADAR GEREKSİZ Kİ, YILLAR ÖNCE OLMUŞ OLAYLAR BUNLAR. Karşılıklı acılar çekildi. Zorluklar çekildi. Allah'ın takdiri. HİÇ KİMSE BİRBİRİNE KİN ve İNTİKAM DUYGUSU İÇİNDE YAKLAŞMAMALI. BİZ İNTİKAM İSTEMİYORUZ, TELAFİ DE İSTEMİYORUZ. BİZ SADECE KARDEŞ OLMAK İSTİYORUZ, DOST OLMAK İSTİYORUZ. Tarih olmuş, geçmiş şeyler bunlar. Genç nüfus gelmiş, genç insanlar gelmiş. Artık bunları konuşmak bizim hızımızı keser. Biz onları şefkatle bağrımıza basacağız ve onların zengin ve huzurlu olmasını istiyoruz. Bu, konuyu kökünden halledecek şeydir.

(Sn. Adnan Oktar'ın APA Haber Ajansı'na verdiği röportajdan, 16 Ağustos 2008)

Gerçeği Anlatan Deliller

Ermeni tehciri sırasında yaşanan gerçekleri anlatan birçok tarihçi ve siyasetçi vardır. Özellikle bölgedeki tarafsız yabancı gözlemciler, harp içinde olmasına rağmen Osmanlı Hükümeti'nin bu konuda son derece titiz ve hassas olduğunu açıkça belirtmişlerdir. Amerika'nın Mersin Konsolosu Edward Natan, "*kalabalık yüzünden birtakım sıkıntılar olmasına rağmen, hükümetin bu işi son derece intizamlı bir şekilde idare ettiğini; şiddete ve düzensizliğe yer vermediğini; göçmenlere yeteri kadar bilet sağladığını; muhtaç olanlara yardımda bulunduğunu*" belirtmiştir.[189] Fakat Batı kamuoyuna ulaşan bazı haberler çok daha farklı olmuştur. Görgü tanıklarının bu tarafsız ifadelerine rağmen İstanbul'daki Amerika sefiri

Henry Morgenthau, olayları tamamen ters şekilde ülkesine bildirmiş ve bir kısım Amerikan basını da bunları Türkler aleyhine kullanmıştır.

Ermeni ayaklanmaları ve Ermeni tehcirine doğru giden sürecin, İngiliz derin devleti tarafından yönetildiği açıktır. Sağduyulu pek çok kişi bu durumun açık şekilde farkındadır ve Osmanlı'yı kötüleyen sahte iddialara cevap niteliğinde açıklamalar yapmışlardır:

Ünlü İngiliz Tarihçi Norman Stone:

Bu olayların sorumlusu Taşnak ve Hınçak Partisi yetkilileridir. Onlar, Dostoyevski'nin Ecinniler romanının kahramanı gibi komplolara girişerek siyasi çıkar sağlamaya çalışmışlardır. Ancak Ermeni halkının felaketine neden olmuşlardır.

Ancak gerçekte şu unutulmamalıdır. Kafkaslarda, Kırım'da ve Balkanlarda yedi milyon Türk vardı ve bunların büyük bir çoğunluğu hayatlarını kaybetti. Bunları hiç hatırlamıyoruz. Ve ırkçılığın suç ortağı oluyoruz.[190]

İngiliz Büyükelçisi Sir Philip Currie'nin, Dışişleri Bakanlığı'na Mektubu, 28 Mart 1894

Ermeni devrimcilerin amacı, ayaklanmaları kışkırtmak, Osmanlıları önce kendi şiddetlerine karşılık vermeye sürüklemek ve daha sonra da yabancı güçleri müdahale noktasına getirmektir.

Devrimci Ermeni komitelerinin amaçları, genel hoşnutsuzluk yaratmak ve Türk Hükümeti'ni ve halkı, yabancı ulusların dikkatini Ermenilerin hayali acılarına çekecek ve bu ulusları durumu çözüme ulaştırmak amacıyla müdahaleye itecek şiddet tepkilerine zorlamaktı.[191]

Amiral Mark Lambert Bristol, 1919-1927 yılları arasında Türkiye'deki Amerikan Yüksek Komiseri ve Amerikan Donanmasında Müfreze Komutanı:

Mark Lambert Bristol

Binlerce Ermeni'nin Kafkaslarda katledildiğine dair raporların ABD'de serbestçe dolaştığını tespit ettim. Bu tip raporların sıkça tekrarı beni çileden çıkarmaktadır. Near East Relief'in (Amerika İnsani Yardım Örgütü) elinde, Amerikalı vatandaşlarımızın ve Yarrow'un, sözü edilen ilk raporların tamamen sahte olduğunu gösteren raporları mevcuttur. Bu sahte raporların yanlışlığı ortaya konulmaksızın ABD'de dağıtımı bir hakarettir ve hiç şüphesiz Ermenilere yarardan ziyade zarar vermektedir. Ermenileri bu tip girişimlerden yıldırmamız gerektiğini düşünüyorum, zira bu girişimler sadece haksız olmakla kalmayıp kendilerine de zarar vermektedir.[192]

Hovhannes Kajaznuni, Ermenistan Devleti'nin ilk Başbakanı, Taşnak Partisi Lideri:

…Bizler (Ermeniler) kayıtsız şartsız bir şekilde Rusya'ya bağlandık. Çünkü Çarlık Hükümeti'nin bize özerk bir Ermenistan'ı bahşedeceğinden emindik. Oysa yetkisiz kişilerin vaatlerine çok önem vermişiz. Girdiğimiz hipnozun etkisiyle bir süre sonra gerçekleri görmemeye başladık, hepimiz hayal âlemindeydik.

Ancak şu önemlidir ki, bize verilen vaatlerle katıldığımız savaşta (I. Dünya Savaşı) ve sonrasında içeriden ve dışarıdan durumumuzun düzelmesini sağlayacak uygun önlemler bulamadık… İşgal ettiğimiz Müslüman bölgelerinde düzeni sağlayacak idari önemler alamadık ve yeniden silaha sarılmak zorunda kaldık. Ordular gönderdik, yaktık, yıktık ve katliamlar gerçekleştirdik...[193] *(H. A. Arslanian)*

İngilizlerin Ermenilere verdikleri sözler; *aynen Suriye, Filistin ve Mezopotamya'da Araplara verdikleri sözlere benzemektedir. Bu sözler, Ermenilerin savaş çabalarını teşvik etmek, devletleri İngiltere lehinde etkilemek ve bu tarafsız devletlerin yönetimi altındaki etnik azınlıkların, ayrılıkçı eğilimlerini kışkırtarak düşmanlarının yani Osmanlı İmparatorluğu'nun içten çökmesini sağlamak amacıyla verilmiştir.*[194]

Amerikalı Bilim Adamlarının Açıklaması (19 Mayıs 1985)

"Soykırım" suçlamasına gelince, bu açıklamayı imzalayanların hiçbiri, Ermenilerin çektikleri acıların boyutlarını küçümseme amacını taşımamaktadır. Aynı şekilde, söz konusu bölgedeki Müslüman halkın da acılarının farklı şekilde değerlendirilemeyeceği görüşündeyiz. Şu ana kadar ortaya konan kanıtlar, (Müslüman ve Hıristiyan gruplar arasındaki) toplumlararası bir iç savaşın, I. Dünya Savaşı sırasındaki bulaşıcı hastalıklar, kıtlık ve Anadolu ve çevresindeki alanlardaki katliamlar ve acılar ile daha da karmaşık bir hale geldiğine işaret etmektedir. Gerçekten de söz konusu yıllar boyunca, bölgede, geçen on yılda Lübnan'da yaşanan trajediden çok farklı olmayan sürekli bir savaş durumu yaşanmıştır. Hem Müslüman hem de Hıristiyan nüfus arasındaki kayıplar büyük rakamlardadır.[195]

Sn. Recep Tayyip Erdoğan

Sn. Recep Tayyip Erdoğan'ın 23 Nisan 2014 tarihli 1915 olayları taziyesinden:

Her din ve milletten milyonlarca insanın hayatını kaybettiği I. Dünya Savaşı esnasında, tehcir gibi gayr-ı insani sonuçlar doğuran hadiselerin yaşanmış olması, Türkler ile Ermeniler arasında duygudaşlık kurulmasına ve karşılıklı insani tutum ve davranışlar sergilenmesine engel olmamalıdır.[196]

Eski Başbakanımız Sn. Ahmet Davutoğlu'nun 22 Nisan 2015 tarihli 1915 olayları taziyesinden:

Sn. Ahmet Davutoğlu

Türkiye, tüm görüşlerin serbestçe dillendirilip, özgürce tartışılabildiği, her türlü belge ve bilginin soruşturulabildiği bir ortam sağlayarak, ortak geleceği inşa etme hedefi doğrultusunda önemli pozitif adımlar atmaktadır. Yüz yıl önce, sevinç ve hüzünde aynı kaderi paylaşmış iki halkın torunları olarak bize düşen ortak sorumluluk, yüzyılın yaralarını sarıp, insani bağlarımızı yeniden tesis etmektir.

Türkiye, bu sorumluluğa kayıtsız kalmayacak, dostluk ve barış için elinden geleni yapmaya devam edecektir. Bütün üçüncü taraflara da tarihi yaraları deşmek yerine, adil hafızaya ve ortak barışçıl geleceğe dayalı bir tutum benimsenmesi çağrısında bulunuyoruz.[197]

İsrailli araştırmacı Tal Buenos'un, 24 Kasım 2014 günü Avustralya'nın New South Wales Eyalet Parlamentosunda sözde "soykırım" iddiasına yönelik eleştirileri:

Konuyla ilgili gerçeklere artan aşinamdan yola çıkarak şunu söyleyebilirim: Olanlar bir trajedi olarak nitelendirilebilir; zira Ermeniler; ***İngilizler*** *ve kendilerinin Ermenilerin liderleri olduğunu iddia eden,* ***Londra otellerinde Bryce önderliğinde İngiliz yetkilileriyle görüşen*** *bu sözde Ermeni temsilciler tarafından çok acı bir durumun içine sürüklendiler. Bu sözde temsilciler pek çok masum Ermeni'ye karşı sorumsuzca davrandılar ve bu masum Ermeniler sözde temsilcilerin sorumsuzca davranışlarının bedelini ödemeye mahkum oldu. Bu temsilciler; Osmanlı topraklarında bağımsız bir Ermeni devleti kurma amaçlı siyasi hedefe ulaşmaya ve bu devletin liderleri olma yönündeki kişisel ihtiraslarını yerine getirmeye çalışıyorlardı. Bu aşamada* ***İngiliz kibrinin dolduruşuna getirildiler ve esasen İngiliz emperyalist çıkarları doğrultusunda hareket ettiler.*** *Bu faaliyetler, yani* ***İngilizlerle işbirliği yapmak*** *ve yoğun bir isyan hareketini yönetmeyi kabul etmek; Doğu Anadolu'da Ermeni halkının güvenliğini yok saymak anlamına geliyordu. Öyle ki, Ermeniler bu bölgenin hiçbir vilayetinde çoğunluk değildiler ve 1890'larda Bryce'in Ermenileri isyana teşvik eden girişimlerini takiben yaşananlara benzer bir şekilde, artan şiddete maruz kalacaklardı.*[198]

İstiklal Madalyalı Bir Ermeni: Berç Keresteciyan Türker

Osmanlı Devleti'nin parçalanmasının ardından, İngiliz derin devleti, Doğu'da bir Ermeni devleti kurulması politikasını yaygınlaştırmıştı. Bu strateji sonucunda Osmanlı'nın Ermeni tebaasının bir kısmı, ulus devlet rüyalarına kapılarak isyan bayrağı açmıştı. Fakat aynı zamanda birçok Ermeni asıllı Osmanlı vatandaşı da, İngiliz derin devletinin bu planını fark ederek oyuna gelmemişlerdir. Daha sonra Atatürk'ün teklifi ile Türker soyadını alan Ermeni asıllı Berç Keresteciyan, Bağımsızlık Savaşı'nın kahramanlarından biridir.

Keresteciyan, Mustafa Kemal'in Bandırma vapuru ile Samsun'a doğru yola çıkmasından önce, Paşa'nın avukatı Sadettin Ferit'e, "Siz, Paşa Hazretleri'nin hem avukatı, hem zannederim yakın dostusunuz. Paşa hazretlerinin bindiği vapur Boğaz dışında bir İngiliz torpidosu tarafından batırılacak. İkaz ediyorum. Lütfen Paşa Hazretleri'ne iletiniz, kıyıdan gidiniz" bilgisini ulaştırarak kendi vatanı ve milletine büyük bir sadakat göstermiş ve adeta Kurtuluş Savaşı'nın ateşini yakanlardan olmuştur.

Keresteciyan, ayrıca Hilali Ahmer Cemiyeti'nin ikinci başkanı olarak Anadolu'ya takalarla ilaç sandıkları gönderme işini bizzat organize etmiştir. Sakarya Savaşı'nın en kritik anlarından birinde de, top ateşleme mekanizmaları satın alımı için de, Mustafa Kemal'in ricası üzerine aynı gün şahsi hesabından çekerek 15 bin Lira yardım yaptığı kayıtlara geçmiştir. Bu fedakârlıkları sonucunda savaştan sonra, beyaz şeritli İstiklal Madalyası ile ödüllendirilmiştir.

---

1. "Keresteciyan", Wikipedia,
https://en.wikipedia.org/wiki/Ber%C3%A7_T%C3%BCrker_Keresteciyan

Ermeni Sorununa Çözüm Sevgi ve Birliktir

Hiç kimse I. Dünya Savaşı döneminde yaşananların yarattığı tahribatı, kardeşin kardeşe kırdırılmasının oluşturduğu bu içler acısı durumu, Ermeniler ve Türkler kadar iyi anlayamaz. Her iki taraf da çok büyük kayıplar vermiştir. Öyle ki, toplu mezarlardaki kemikler halen o bölgelerde durmaktadır. Bu iki kardeş millet, İngiliz derin devletinin kirli oyunları neticesinde, zorla ve kalleşçe ayrı düşürülmüştür.

Bugün devam eden soykırım söylentileri, söz konusu oyunun bir devamıdır. Ermeni kardeşlerimizin ısrarıyla Türklerden "soykırım" iddialarını kabul etmeleri istenmektedir. İngiliz derin devletinin beklediği, Türklerin de bu defa yine soykırım talebiyle ortaya çıkmaları ve böylelikle iki millet arasındaki anlaşmazlıkların daha da güçlenmesidir. İki tarafın sürekli "soykırım" gibi korkunç bir kelimeyi telaffuz etmelerinin, bu iki millete mutluluk değil sadece acı getireceğini gayet iyi bilmektedirler.

Bu sorun, I. Dünya Savaşı'nın acılarını hiç yaşamamış, İngiliz derin devletinin himayesinde bulunan ve kendi çıkarları peşinde koşan şahsiyetlerin girişimleri ile çözülemez; bunu sadece Türkiye ve Ermenistan birlikte başarabilirler. Trajik bir olay yaşanmıştır ve bu, kuşkusuz ki iki tarafı da ciddi şekilde etkilemiştir. Bundan sonrası için atılacak en iyi adım, savaşın acılarını arkamızda bırakarak, dostluk ve kardeşlik bağı ile yaralarımızı birlikte sarmak olmalıdır. İki ülke dünyaya örnek teşkil etmek için birleşmeli, sınırlarını açmalı, vize ve pasaport zorunluluğunu kaldırmalıdır. İki ülke, sevgi ile birbirine sahip çıkmalıdır. Bu sorun ancak bu şekilde tamamen çözülebilir.

İki ülkenin, hiçbir dış faktörün etkisi altında kalmadan, yalnızca sevgi bağı ile bağlanması, İngiliz derin devletinin ve onların himayesindeki tüm sinsi güçlerin oyunlarını bozacak, onlara iyi bir ders verecek ve tüm dünyaya sevginin mümkün ve daima galip olduğunu gösterebilecektir.

ADNAN OKTAR DİYOR Kİ

Adnan Oktar: Onun için Ermenistan'la Azerbaycan'ın sınır kapılarının aynı gün ve aynı saatte açmak lazım. Mesela bir Cuma günü, Cuma namazından sonra ya Allah, Bismillah deyip iki kapıyı birden açmak lazım, o kadar. Pasaport, vize yok. Kimliği varsa, nüfus cüzdanı varsa, bitti.

(Sn. Adnan Oktar'ın, Azerbaycan Yeni Musavat Gazetesi röportajından, 11 Şubat 2009)

Türk topraklarında daha fazla Ermeni vatandaşımız olmalı, onlar Türkiye'de okullar açmalı, kendi kültürlerini yaygınlaştırmalı ve zaten var olan ortak kültürü güçlendirmelidirler. Türk Hükümeti'nin son dönemlerde Ermeni kiliseleriyle ilgili girişimleri takdire şayandır. Bu girişimler daha da artmalı ve Ermeni kardeşlerimiz, bu ülkeye yerleştiklerinde rahatlıkla ibadetlerini yerine getirebilmelidirler. Onlar için daha fazla ticaret ve zanaat mekanları açılmalı, iş imkanları sağlanmalı ve bu insanlar kendi vatandaşlarımız olarak Türkiye topraklarındaki varlıkları-

nı sürdürmelidirler. İki millet arasında husumet yaratmaya çalışanlara verilebilecek en güzel cevap budur. Tarihte İngiliz derin devletinin oynadığı oyunların, bu faydalı ve güçlü birlikteliğe engel olmasına izin verilmemelidir. İki tarafın da verdiği kayıplar birlikte anılmalı, tarih geçmişte bırakılmalı ve iki millet barışın inşasında bütün dünyaya örnek olmalıdır. Bunun, bir kısım ön şartlarla, siyasi manevralarla, çıkarların kollanmasıyla mümkün olamayacağı bilinmeli ve sadece ve sadece sevgi birliği üzerinde durulmalıdır. Bunu ise ancak, barışçıl ve aklıselim insanların sevgi mesajları mümkün kılar. O zaman nefret isteyenlerin sesleri kısılır ve sevginin sesi daha güçlü duyulur.

Bunun mümkün olabilmesi için Türkiye'nin en büyük sorumluluğu, Karabağ Meselesini bir ön şart olarak sunmamak olmalıdır. Siyaset dili, egoizm ve acımasızlık üzerine kurulu olduğunda, o siyaset, daima toprak ve çıkara odaklanır. Oysa Ermenistan'la kurulması gereken bağ siyasi değil sevgi bağı olmalıdır. Bin yıllık birlikteliğimiz bunu gerektirir. Sevgi ve dostluğun yerleştiği bir ortamda hallolmayacak sorun yoktur. Sevgi inşa edildiği takdirde toprak meselelerinin hemen çözüme ulaşacağı aşikardır. Sevgi konusunda güvence vermeden, ilk şart olarak toprak meselesini sunmak, hiç istenmediği halde egoist bir görüntü verecek ve Türkiye'ye yönelik bir güven oluşmayacaktır. Karabağ Meselesini taviz verilmez bir önkoşul haline getirmek, konuyu çözümsüz bir açmaz olarak bırakmak dışında bir işe yaramamaktadır. Benzer şekilde beklentimiz, Ermeni tarafının da tüm ön şartları bir kenara bırakmasıdır. Dünya, sevgi üzerine kurulmuştur. Dolayısıyla, bizim odaklanmamız gereken şey de sevgidir. Sevginin çözmeyeceği hiçbir sorun yoktur.

İşte Allah, iman edip salih amellerde bulunan kullarına böyle müjde vermektedir. De ki: "Ben buna karşı yakınlıkta sevgi dışında sizden hiçbir ücret istemiyorum." Kim bir iyilik kazanırsa, Biz ondaki iyiliği artırırız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, şükredene karşılığını verendir. (Şura Suresi, 23)

İman edenler ve salih amellerde bulunanlar ise, Rahman (olan Allah), onlar için bir sevgi kılacaktır. (Meryem Suresi, 96)

SAVARONA YATI, İSTANBUL

V. BÖLÜM

İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN PROPAGANDA GÜCÜ VE KÜRESEL MEDYA

TOPLUM MÜHENDİSLİĞİ

Derin güçler, dünyaya hükmetmek, ülkeleri sömürmek ve ulusları dizayn edebilmek için savaşlara, askeri operasyonlara, iç çatışmalara ya da siyasi müdahalelere başvururlar. Fakat bunlar, emellerinde başarılı olmaları için yeterli değildir. Tüm bu fiziki yöntemlerin etkili ve kalıcı olabilmesi için, her şeyden önce toplumların bu yönde zihinsel ve psikolojik olarak hazırlanmasını gerekli görürler. Sömürü politikasının işleyebilmesi için kamuoyunun şekillendirilmesi ve kazanılmasının şart olduğunu düşünürler. Bunun için de kapsamlı propaganda metotları ve algı operasyonlarından oluşan *toplum mühendisliği* çalışmalarının hayati önemi olduğuna inanırlar.

Toplum mühendisliği, toplumun geniş bir kesiminin düşünce ve davranışları üzerinde etkide bulunmak, insanların duygularını, isteklerini, sevgilerini, tepkilerini, öfkelerini, nefretlerini yönlendirmek ve bunları kontrol altında tutmak amacıyla çeşitli proje ve uygulamaları içeren çok yönlü ve kapsamlı bir faaliyettir.

Küresel hakimiyet ve sömürü düzenini sağlamak, çıkar ağlarını yerleşik kılmak, bunların önündeki engelleri kaldırmak, istenen fikir ve düşünceleri, kural ve prensipleri empoze etmek amacıyla hedef kitleler üzerinde çeşitli algı operasyonları yürütülür. Bunlar arasında saldırıyı, işgali ve sömürüyü "dostluk ve yardım eli" gibi sunmak, dostu düşman, düşmanı dost gibi göstermek, suni düşmanlar ve tehditler oluşturmak en çok başvurulan yöntemlerdendir.

Bu kara propaganda faaliyetleri yürütülürken her türlü hile, yalan, iftira ve entrika meşru sayılır. Düşman görülen kişileri, toplumları, yönetimleri veya ülkeleri yıpratmak ve bunların aleyhlerine kamuoyu oluşturmak amacıyla gerçekler çarpıtılır, sahte deliller ve dezenformasyonlar üretilir ve karalama kampanyaları düzenlenir. Yalan haberler yayılır, iftiralar, şayialar ve dedikodular üretilerek güvensizlik oluşturulur. İşgalci ve sömürgeci güçler ise güvenilir dost, yardımcı, kurtarıcı, barış ve demokrasi temsilcileri olarak lanse edilir.

Bu algı yönetiminin etkisi altına giren toplum, bu propaganda yöntemini yürüten derin güçleri desteklemeye, sevmeye, onlara güvenmeye ve katılmaya davet edilir. Derin devlet mensupları, bu süreç içinde kendilerine destek veren korkak, iki yüzlü, yaltakçı, ispiyoncu, karaktersiz kişileri övecek, yüceltecek ve etrafta saygın kişiler olarak tanıtacaktır. Onları maddi kazanç, güvence, itibar ve mevkilerle ödüllendirecektir. Aksine davranan cesur, inançlı, şahsiyetli, vatansever insanlar ise derin devlet üyeleri tarafından karalama kampanyasına maruz kalacak, hata kimi zaman bu kişiler, isyancı, terörist ve demokrasi düşmanı suçlularmış gibi topluma yansıtılacaktır. Halkın diğer bölümünün onlara katılması da, bu tür bir kara propaganda yöntemiyle önlenmeye çalışılacaktır. Ayrıca sömürgeci güçlere direnen bu cesur insanları etkisiz kılmaya yönelik işlenen hukuksuzluk, zulüm, işkence ve katliamlar da bu suretle meşru gösterilmeye çalışılacaktır.

Derin devletlerin, istedikleri ülkelerde geliştirdiği toplum mühendisliği ana hatlarıyla bu şekildedir. Tarih boyunca bu yöntem kullanılmış ve bir kısım derin devletler diğerlerinin üzerinde bu yolla hakimiyet sağlamıştır. Bu sinsi yöntemin en başlıca uygulayıcısı ise tüm derin devletleri denetimi altına almış olan İngiliz derin devletidir.

İngiliz Derin Devletinin Toplum Mühendisliği Çalışmaları

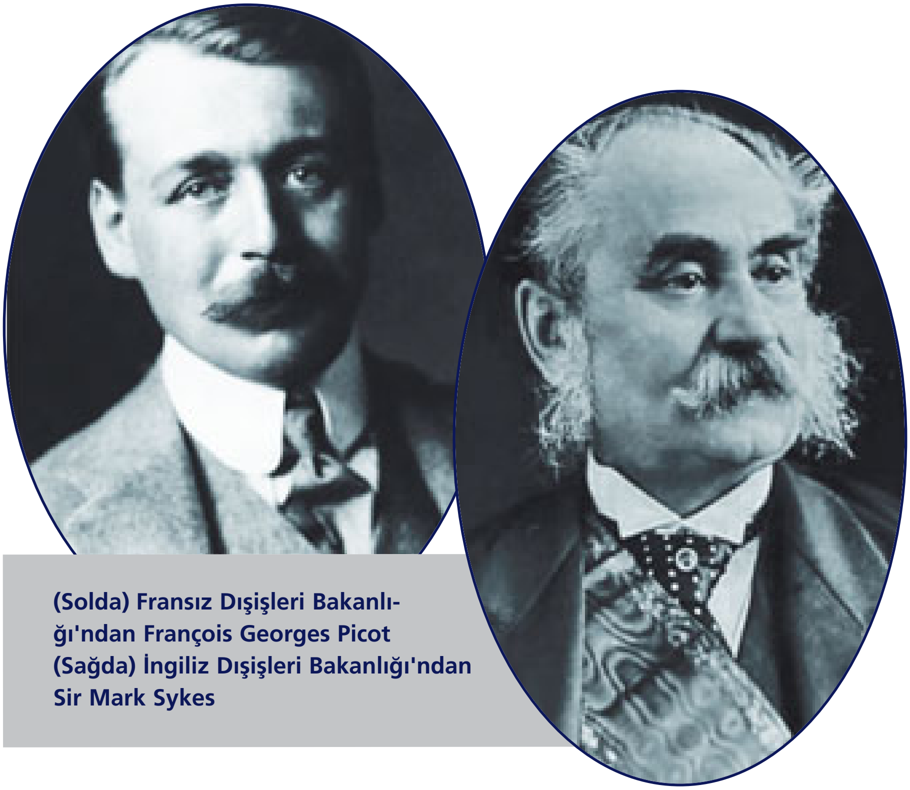
Yukarıda saydığımız tüm propaganda yöntemleri, asıl olarak İngiliz derin devletinin 16. yüzyıldan günümüze dek gizliden veya açıkça uyguladığı yöntemlerdir. İngiliz derin devleti, bu yöntemlerle dünya çapında pek çok ülkeyi sömürge haline dönüştürmüş, pek çoğunu da doğrudan hakimiyeti altına almıştır.

İngiliz derin devleti, bu toplum mühendisliği faaliyetlerini, 19. yüzyılın ortalarından 20. yüzyılın başlarına kadar özellikle Osmanlı İmparatorluğu üzerinde yoğunlaştırmıştır. I. ve II. Dünya Savaşları sırasında ve sonrasında, derin devletin en büyük ilgi alanı yine ağırlıklı olarak Osmanlı mirası olan topraklar, yani Orta Doğu, Kuzey Afrika ve genel olarak İslam coğrafyası olmuştur. Çünkü İngiliz derin devletinin mensupları, küresel çıkarlarının da, menfaatlerine yönelik tehdit ve engellerin de merkezinde bu bölgelerin olacağını düşünmüşlerdir.

Bu bölgeye hakim olmak; dünyanın en önemli ve büyük doğal kaynaklarına, yeraltı zenginliklerine, iş gücüne, ticaret yollarının, dinlerin ve medeniyetlerin kesişme noktalarına, kutsal topraklara, hepsinden önemlisi de deccaliyetin ezeli düşmanı olan Müslümanların ülkelerine, halklarına ve topraklarına hakim olmak demektir. Buna karşın, doğal akışına bırakıldığında bu bölgeden filizlenecek bir İslam Birliği ise, İngiliz derin devletinin dünya çapındaki emperyalist politikalarının son bulması ve küresel çıkar ağının yerle bir olması anlamına gelmektedir. Dolayısıyla, bu bölgeye hakim olmak, aynı zamanda İngiliz derin devleti ve onun göl-

gesinde gizlenen deccaliyetin ayakta kalabilmesi için bir ölüm-kalım meselesidir.

Bu nedenle İngiliz derin devleti, yüzyıldan uzun bir süredir bütün dikkatini ve çabasını bu bölgeye yönlendirdi. Tüm propaganda kaynaklarıyla, Sykes-Picot ile başlattığı ancak yarım kalan, Ortadoğu'yu "böl-parçala-yok et" stratejisini sonlandırmaya kilitlendi. Bu strateji, yıllarca derin devlete bağımlı hale getirilmiş Irak, Suriye, Mısır ve Libya gibi ülkeler üzerinde başarılı oldu. Bu ülkelerde iç karışıklıklar bir türlü dinmediği gibi plana uygun olarak parçalanıp bölünmek kaçınılmaz oldu. İslam Birliği'nin meydana gelmesinde öncü ve lider ülke konumundaki ülkeler üzerinde ise gitgide artan dozda kara propaganda faaliyetleri kendini gösterdi. Türkiye ve İran gibi ülkeler bu karalama kampanyasının merkezinde yerini aldı.

(Solda) Fransız Dışişleri Bakanlığı'ndan François Georges Picot (Sağda) İngiliz Dışişleri Bakanlığı'ndan Sir Mark Sykes

Sykes-Picot Antlaşması
MAYIS 1916

- İngiliz idaresi
- Fransız idaresi
- Rus idaresi
- İngiliz, Fransız ve Rus himayesi altında
- İngiliz himayesi altında Arap devleti
- Fransız himayesi altında Arap devleti

İngiliz derin devleti, Türkiye'yi parçalayıp bölmek için kullandığı en önemli silahı olan terör örgütü PKK'nın birinci dereceden destekçisi, savunucusu, reklamcısı, propagandacısı ve aklayıcısı olduğunu açıkça ilan etmiştir. Osmanlı'yı parçalama planlarında devreye sürekli olarak girmiş olan derin devletin medya imparatorluğu, ülkelerin parçalanmasında ve PKK gibi terör örgütlerinin desteklenmesinde de en önemli rolü üstlenmiştir.

Toplum Mühendisliğinin En Önemli Aracı: Medya

Bilindiği gibi, toplum mühendisliğinin en temel aracı küresel iletişim teknolojileridir. Bunların başında ise medya gelir. Medya, her türlü bilgiyi ve düşünceyi geniş kitlelere aktaran görsel ve işitsel bir iletişim aracıdır. Bu anlamda, her türlü basılı yayın (gazete, kitap, dergi, broşür, vb.), TV kanalları, radyo, sinema, internet ve sosyal medya platformları gibi iletişim araçları medyanın kapsamına girer. İşte bu özellikleri nedeniyle medya, her türlü propaganda ve algı operasyonunun vazgeçilmez unsurudur. Dolayısıyla küresel sömürgeci güçlerin ve derin dünya devletlerinin de en etkin silahlarından biridir.

İngiliz derin devleti de bir kısım medyayı böyle bir amaç için kullanmıştır. Öyle ki, kimi zaman kendi halkına bile aldatıcı bilgiler aktarmaktan geri kalmamış ve toplum mühendisliğini kendi halkına karşı dahi uygulamıştır. Kendi ülkesi içinde legal hükümetleri düşürecek kadar ileri gidebilmiştir. Dolayısıyla burada tekrar hatırlatmak gerekir: İngiliz derin devletinin bir kısım medyayı kullanarak uyguladığı toplum mühendisliği, İngiliz Hükümeti'ni veya İngiliz halkını kesinlikle bağlamamaktadır. İngiliz Hükümeti, hükümet yetkilileri ve İngiliz halkı da bu sinsi mühendisliğin çoğu zaman hedefi olmuştur. Bu nedenle, İngiliz Hükümeti ve İngiliz halkı, burada tarif edilen toplum mühendisliği uygulamalarında daima mağdur taraf olmuştur ve derin devletin uygulamalarından münezzehtir.

Toplum mühendisliği, her dönemde, ağırlıklı olarak İngiltere, ABD, Rusya, Çin gibi süper güçleri yönlendiren derin yapılar tarafından hem kendi toplumlarını hem de dünya toplumlarını manipüle etmek amacıyla kullanılan stratejilerden biridir. Bu strateji II. Dünya Savaşı'na giden süreçte ve savaş sırasında, propagandaya oldukça önem veren Hitler Almanya'sı tarafından etkili bir şekilde kullanılmıştır. Benzer şekilde Soğuk Savaş dönemi de toplumsal mühendislik stratejilerinin oldukça yoğun ve etkili bir şekilde kullanıldığı dönemlerden biridir.

Toplum mühendisliği uygulamasıyla gerçekleri çarpıtma konusundaki en ilginç örneklerden birisi Vietnam Savaşı'dır. 1975 yılında, askeri açıdan sona eren savaşta Vietnam'ın kaybı 3 milyon ölü, 300 bin kayıp ve 4 milyon yaralı şeklinde korkunç rakamlarla ifade edilmekteydi. Ölü sayısı Vietnam'ın toplam nüfusunun %17'sine eşitti. ABD'nin toplam kaybıysa 60 bin kişi civarındaydı.

Bu tabloya karşın, ABD medyası, Vietnam'ı canavar olarak gösterme yönünde çok büyük çaba sarf etti. Bu propagandalar sayesindedir ki ABD, binlerce kilometre uzaktan gelerek yakıp yıktığı ve milyonlarca insanını katlettiği Vietnam'a karşı kendini haklı çıkararak, bir de üstüne bu devlete 18 yıl boykot uyguladı. Savaş döneminde *New York Times*'ın dış politika yorumcusu Leslie Gelb "Amerikalıları öldürmüş oldukları için" Vietnam'ı "yasadışı" olarak tanımlıyordu.[199]

Medya propagandası, II. Dünya Savaşı sırasında Hitler Almanya'sında yoğun olarak kullanıldı. Propaganda posterleri, gerçekte yaşananları asla yansıtmıyordu.

Oysa komünizm ile mücadele, sadece ilmi bir çalışma ve eğitim yoluyla yapılabilecek bir mücadeleydi. ABD; Vietnam ve Uzak Doğu'nun genelinin, yanlış ideolojik eğitim neticesinde komünizmin pençesine düştüklerini ve ancak doğru eğitim verildiğinde bu beladan kurtulabileceklerini göremedi. ABD'nin ve tüm dünyanın, komünizme ve diğer tüm yanlış ideolojilere karşı bu yanlış stratejisi günümüzde hala devam etmektedir. Yanlış ideolojilere karşı hala şiddet ile cevap verilmekte, bu da beraberinde daha büyük zorluk ve daha fazla şiddet getirmektedir. Elbette bunun böyle olması, İngiliz derin devletinin istediği şeydir. Çünkü daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi İngiliz derin devletinin hedefi, karışıklık ve isyanlar çıkararak ve gerektiğinde terör örgütlerini dahi destekleyerek krizler çıkarmak, dünyayı paramparça duruma getirebilmek ve böylelikle tüm dünya üzerinde hegemonyasını kolaylıkla sağlayabilmektir.

Geride 3 milyon ölü, 300 bin kayıp bırakan Vietnam Savaşı da toplum mühendisliği uygulamalarından biridir. Ortadoğu'da da aynı yöntem, "war on terror" başlığı altında uygulanmış ve saldırılar bu şekilde mazur gösterilmeye çalışılmıştır.

11 Eylül sonrası Bush yönetimi tarafından Afganistan ve Irak'ın işgali sürecinde yaşanan geniş çaplı Müslüman kaybı da medyanın toplum mühendisliği neticesinde dünya kamuoyuna bütünüyle farklı yansıtıldı. "Teröre karşı savaş" (war on terror) adı verilen ve milyonlarca masum sivil Müslüman'ın şehit edilmesine sebep olan bu katliamlar dünya kamuoyuna ABD'nin söz konusu ülkelere insan hakları, özgürlük ve demokrasi götürdüğü şeklinde aktarıldı. Medya, bu algının kamuoyunda yerleşebilmesi için başrollerdeydi. Gerçekte, asıl plan, Irak'ın paramparça hale getirilmesi ve İngiliz derin devletinin böylelikle bölgede

hegemonya sağlamasıydı. Fakat "Irak'a demokrasi getirme" efsanesi medya yoluyla dünya kamuoyunu derinden etkilemiş ve saldırılar, pek çok kesim tarafından haklı bulunmuştu.

İngiltere'nin Irak Savaşı'ndaki rolünü irdelemek amacıyla oluşturulan "The Iraq Inquiry" isimli grubun Temmuz 2016'da yayınladığı Chilcot Raporu, Irak'ın işgaliyle ilgili bir itiraf raporuydu. Bu raporda dönemin İngiltere Başbakanı Tony Blair, Irak işgalinin sebebi olarak gösterilen Irak'ta nükleer silahların olduğuna dair istihbarat değerlendirmelerinin yanlış olduğunu, buna rağmen Irak işgalinin

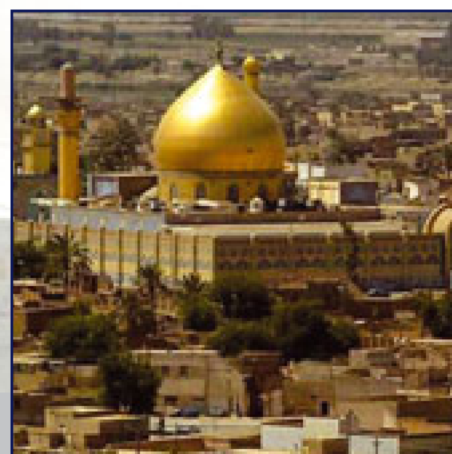

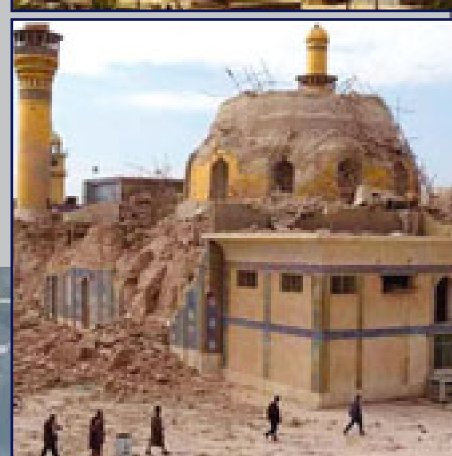
Sir John Chilcot'un sunduğu Irak Tahkikat raporu, Irak işgali için gerçekte hiçbir gerekçe olmadığını belirten bir itiraf raporudur.
(Altta) 2003 yılında Felluce'de gerçekleşen saldırı sonrası yanan kamyonun yanında duran bir Amerikan askeri.

gerçekleştiğini, müdahale sonrası ortamınsa, düşünüldüğünden daha hasmane, uzun ve kanlı olduğunu belirtmiştir. Aradan bunca yıl geçmişken ve bu kadar can kaybedilmişken gelen bu itiraf elbette pek çok yönden düşündürücüdür. Bunun gerçekten bir vicdan muhasebesi mi yoksa derin devletin başka bir oyunu mu olduğu ilerleyen zamanda ortaya çıkacaktır.

ABD ve benzeri küresel güçler, her zaman olayları geri plandan ve perde arkasından yönlendiren İngiliz derin devletinin kontrolündeki taşeronlar olarak sahneye sürülmüşlerdir. Yüzyıllardır her türlü küresel stratejide olduğu gibi propaganda ve toplum mühendisliği konusunda da üst akıl her zaman İngiliz derin devleti olmuştur.

Resimde, Bağdat yakınlarındaki El-Askeri Camii'nin önceki hali ve 2006 yılında bombalama sonrası hali görünüyor.

İNGİLİZ DERİN MAFYA ÖRGÜTLENMESİNİN GELİŞİMİ

(Bu bölüm ve sonrasında geçen, Türk toplumuna yöneltilmiş suçlamalar ve ithamlardan necip Türk Milletimizi tenzih ederiz.)

Osmanlı'nın Son Döneminde Başlatılan Kara Propaganda

Bölümün başında, İngiliz derin devletinin 19. yüzyılın ortalarından itibaren kendisine öncelikli hedef olarak Osmanlı İmparatorluğu'nu ve Türkleri seçtiğini belirtmiştik. Bu yıllarda İngiliz derin devleti, Osmanlı İmparatorluğu'na karşı sistemli bir propaganda savaşı başlatmıştır. Bu kapsamda, Osmanlı ordularının hayali bir takım vahşet hikayeleri ile kötülenmesi, Sultan Abdülhamid'in "*Kızıl Sultan*" gibi çirkin yakıştırmalar ile karalanması gibi yöntemler kullanılmıştır.

Ancak en uzun soluklu ve etkili propaganda yöntemi, Osmanlı'nın asli unsuru ve yöneticisi olan Türk Milleti'ne karşı kullanıldı. Dönemin önde gelen İngilizleri, Türk Milleti'ni, kendi hezeyanları doğrultusunda

"*geri, barbar ve ilkel bir millet*" olarak tanımlamaya ve böylece Türk Milleti'ni sömürgeleştirme projelerine uygun bir zemin hazırlamaya çalıştılar.

İstanbul'daki Amerikan Lisesi Robert Kolej'in ilk başkanı olan Cyrus Hamlin'e göre, İngiltere'nin Türklere karşı propagandaları I. Dünya Savaşı'ndan önce başlamıştı. Londra'da 1870 yılında bir "Propaganda Bürosu" kurulmuştu. Bu büronun kuruluş amacı yabancı ülkelerde Türklerin aleyhinde haberler yaymak ve propaganda yapmaktı.[200] Bu propaganda, İngiliz derin devletinin yıllar önce planladığı "parçalanmış Osmanlı" hayalini gerçekleştirmenin ilk adımıydı.

Bu politikanın mimarlarının başında, 1880-1885 yılları arasında İngiltere'nin başbakanlığını yürüten William Ewart Gladstone gelmekteydi. Gladstone, Türk Milleti'ne sayısız hakaretler yöneltmiş ve tüm bunları da "*Türkler Asya'nın içlerine geri sürülmelidir*" şeklindeki emperyalist projelerine dayanak olarak kullanmaya çalışmıştı. Bir konuşmasında şöyle demişti:

> *Türkler insanlığın insan olmayan numuneleridir. Medeniyetimizin bekası için onları Asya steplerine geri sürmeli veya Anadolu'da yok etmeliyiz. Türklerin yaptıkları kötülükler yalnızca bir surette ortadan kaldırılabilir: Kendilerinin yok olmasıyla.*[201] *(Necip Türk Milletini tenzih ederiz)"*

İttihat ve Terakki üyelerinden Ahmet İhsan da "Matbuat Hatıralarım" adlı eserinde Gladstone'dan şöyle söz etmekteydi:

> *Meşhur Gladstone (İngiliz Başbakanı) İngiliz parlamentosunda eline Kuran'ı alıp: "Türkler bu Kitap'la yürüdükçe medeniyete muzırdır (zararlıdır)" demişti.*[202] *(Kutsal Kitabımız Kuran-ı Kerim'i tenzih ederiz)*

GERÇEĞİ YANSITMAYAN PROPAGANDA POSTERLERİ

İngiliz derin devleti, Osmanlı'yı parçalama siyasetini hayata geçirirken propaganda metodunu sıklıkla kullanmıştır. Müslümanları güya vahşi ve barbar göstermeyi amaçlayan kara propaganda karikatürleri bu metotlardan biridir.

Gladstone, bu gibi çirkin sözlerinin yanında Türkler aleyhinde bir takım propaganda malzemeleri de oluşturuyordu. Londra'da Türklerle ilgili *"Bulgar Terörü ve Doğu Sorunu"* isimli bir broşür yayınlamıştı. Kısa sürede birkaç baskısı yapılan broşürle İngiliz halkı Türklere karşı kışkırtılıyordu. Gladstone'un Osmanlı'yı alabildiğine kötüleyen broşüründe, "*Türkler için en iyi yol pılı pırtılarını toplayıp, gitmeleridir...*" çağrısı yapılmıştı.

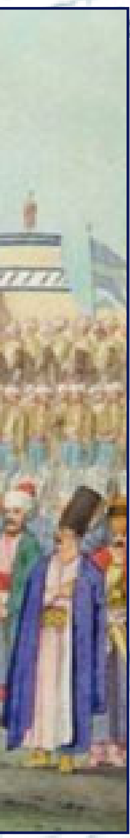
Türk düşmanlığı öylesine körükleniyordu ki, Türkiye'ye sempati duyan Muhafazakar Parti Hükümeti bile bu sempatisini kaybetmişti. André Maurois, *İngiltere Tarihi* adlı yapıtında "*Gladstone arka arkaya vermeye başladığı nutuklarla İngiliz kamuoyunu Türkiye aleyhine çevirdi*" diye yazmaktadır.[203]

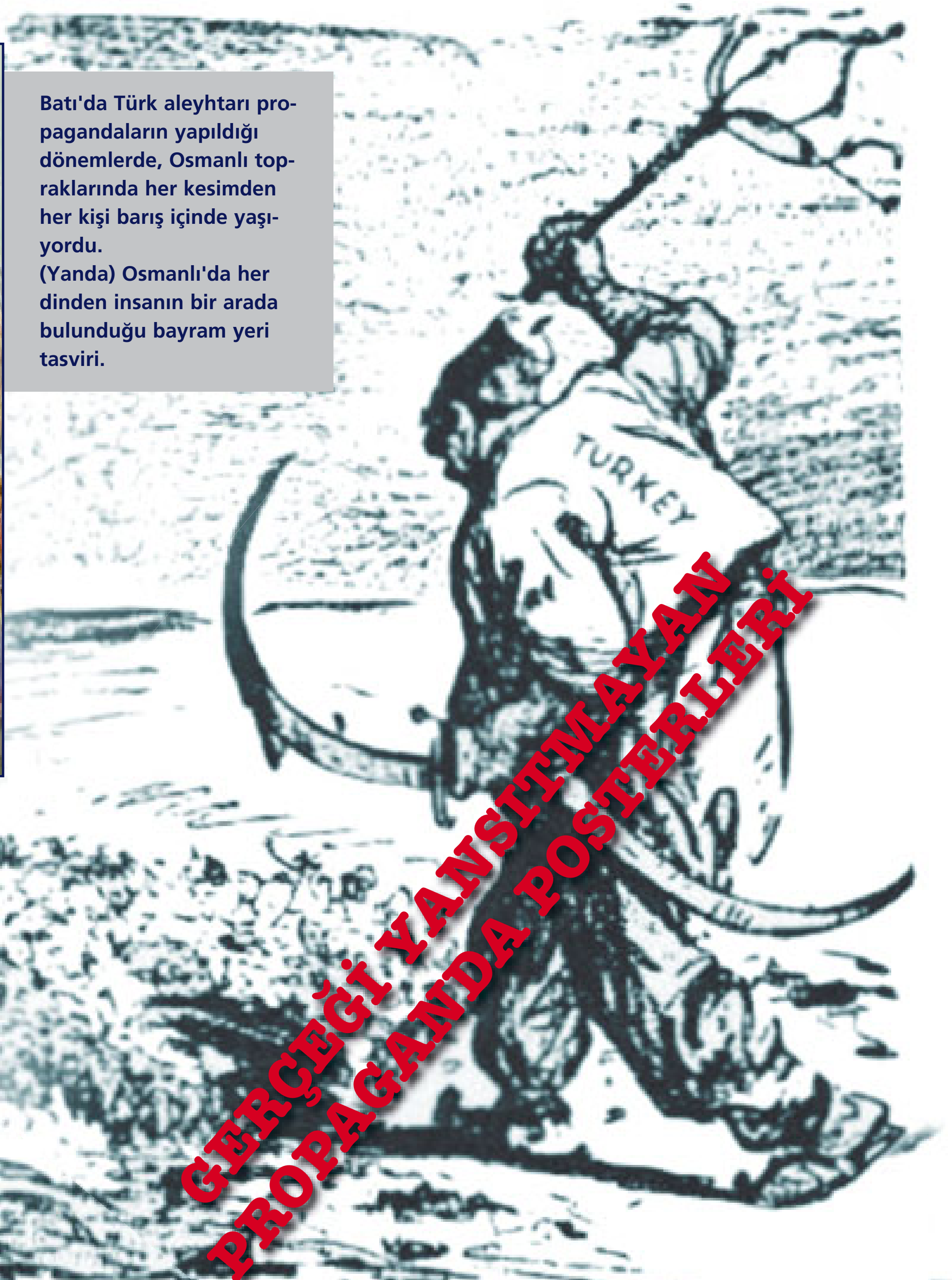
Gladstone, 1880-1885 yılları arasında başbakan olarak iktidarda kalmış ve onun zamanında Türk düşmanlığı politikası iyice yayılmıştı. Özellikle basın, İngiliz kamuoyuna Türklük ve Osmanlılık kavramlarına karşı şiddetli bir beyin yıkama programı uygulamıştı. Uydurma haberler "*Türk barbarlığı*", "*Türk vahşeti*" gibi başlıklarla ön plana çıkarılmıştı. 1897 Türk-Yunan Savaşı'nı yerinde izleyen İngiliz milletvekili Sir Ellis Achmead-Bartlett, anılarında İngilizlerin Türklere karşı birdenbire başlattıkları düşmanlık politikasından şöyle bahseder:

1894 yılı Aralık ayını izleyen on ay içinde gazeteciler, karışıklıklar hakkında aslı ve esası olmayan birtakım söylentilere dayanarak Türkler aleyhinde olabilecek en kötü şeyleri yazdılar. Bunların dillerine doladıkları olayların ya hiç aslı yoktu, yahut olaylar çok önemsiz iken abartılmıştı. Gazeteciler gerçekte asla yapılmamış şeylerden dolayı Türkleri ve Osmanlı Hükümeti'ni vahşet ve dehşet ile suçladılar. İngiltere'de dokuz ay hiç mevcut olmayan hallerden dolayı Türkler, Türk askeri ve Osmanlı Hükümeti hakkında ağır şeyler yazdılar. Türkler, vahşice hareketler yapmakla suçlandılar; iftiraya uğradılar.[204]

İngilizler akıl almaz yalanlarla bir yandan Osmanlı'yı sözde barbar, geri, ilkel ve vahşi bir toplum olarak göstermeye çalışırken, bir yandan da

Batı'da Türk aleyhtarı propagandaların yapıldığı dönemlerde, Osmanlı topraklarında her kesimden her kişi barış içinde yaşıyordu.
(Yanda) Osmanlı'da her dinden insanın bir arada bulunduğu bayram yeri tasviri.

GERÇEĞİ YANSITMAYAN PROPAGANDA POSTERLERİ

"Osmanlı yıkılmalıdır" mesajını vermektelerdi. Başbakan Herbert Henry Asquith bir konuşmasında: "*Osmanlı Devleti ölüm döşeğine yattı. Dünya için bir şer ve fenalık yuvası olan bu hasta bir daha canlanmayacak*" diye meydan okumuştu.[205]

Tüm bu propagandalar, İngiliz derin devletinin Osmanlı'yı parçalama stratejisi ile birlikte yürümüştür. 1898'de İngiltere Başbakanı Lord Salisbury, Petersburg'daki büyükelçisine gönderdiği direktifinde "*Osmanlı ülkesinin yarısında İngiltere'nin, yarısında Rusya'nın sözü geçsin*"[206] önerisinde bulunarak bu stratejiyi ifade etmektedir.

İngiliz derin devletinin bu Osmanlı aleyhtarı propagandasını dayandırdığı önemli bir unsur vardır: "Türk düşmanlığı". Derin devlet idarecileri, sömürgeciliğin genel kuralına uygun olarak, hedef aldığı toplumu "geri, ilkel, barbar" gibi sıfatlarla tanımlama ve kendisini haklı gibi gösterme yolunu seçmiştir. 2. Meşrutiyet'in ilanı üzerine, İngiliz Sir Edward Grey'in 11 Ağustos 1908 tarihinde yazdığı mektup bu yaklaşımın bir ifadesidir:

> *Türkiye'de olanlar öylesine harikadır ki, anayasayı uzun müddet devam ettireceklerini sanmıyorum. Irklarının... etkisiyle yeniden şiddete ve düzensizliğe kayacaklardır.*[207]

Lord Salisbury ise 1911 tarihli bir gizli belgede Türkler ile ilgili olarak şöyle demiştir:

> *…Aynı maskara Osmanlılık devam ediyor. Fanatik cahil insanlar ve barbar millet, kapitülasyonların da kalkmasını istiyor. Türkler daima Türk kalacaklar, hiçbir zaman Avrupalılaşamayacaklar…*[208]

İngiliz derin devleti, daha hızlı sonuç alabilmek, Osmanlı ve Türkler üzerindeki psikolojik baskıyı artırmak ve yürüttüğü Türk aleyhtarı kara propagandanın çapını genişletmek amacıyla kontrolündeki ABD yöneti-

mini ve medyasını da devreye soktu. Bu sayede Türk düşmanlığı ABD'ye de sıçramış oldu. ABD'li senatör Henry Cabot Lodge'un nefret ve fanatizm dolu sözleri bu gerçeği ortaya koymaktaydı:

Başarılı oldukları dönemlerde Osmanlı Türkleri, Avrupa ve Hristiyan alemi için adeta bir veba idi. Çöküşe doğru ilerledikleri uzun yüzyıllar boyunca Avrupa'nın başına bela oldular, sayısız savaşın sebebi haline geldiler, sayısız katliamın infaz memuru oldular. Böyle bir hükümet, modern medeniyet için bir lanettir... Benim en içten umudum, savaşın sonuçları arasındaki en önemli sonucun, Avrupa'da Türk İmparatorluğu'nun tümüyle yok olmasıdır.[209]

Lord Salisbury

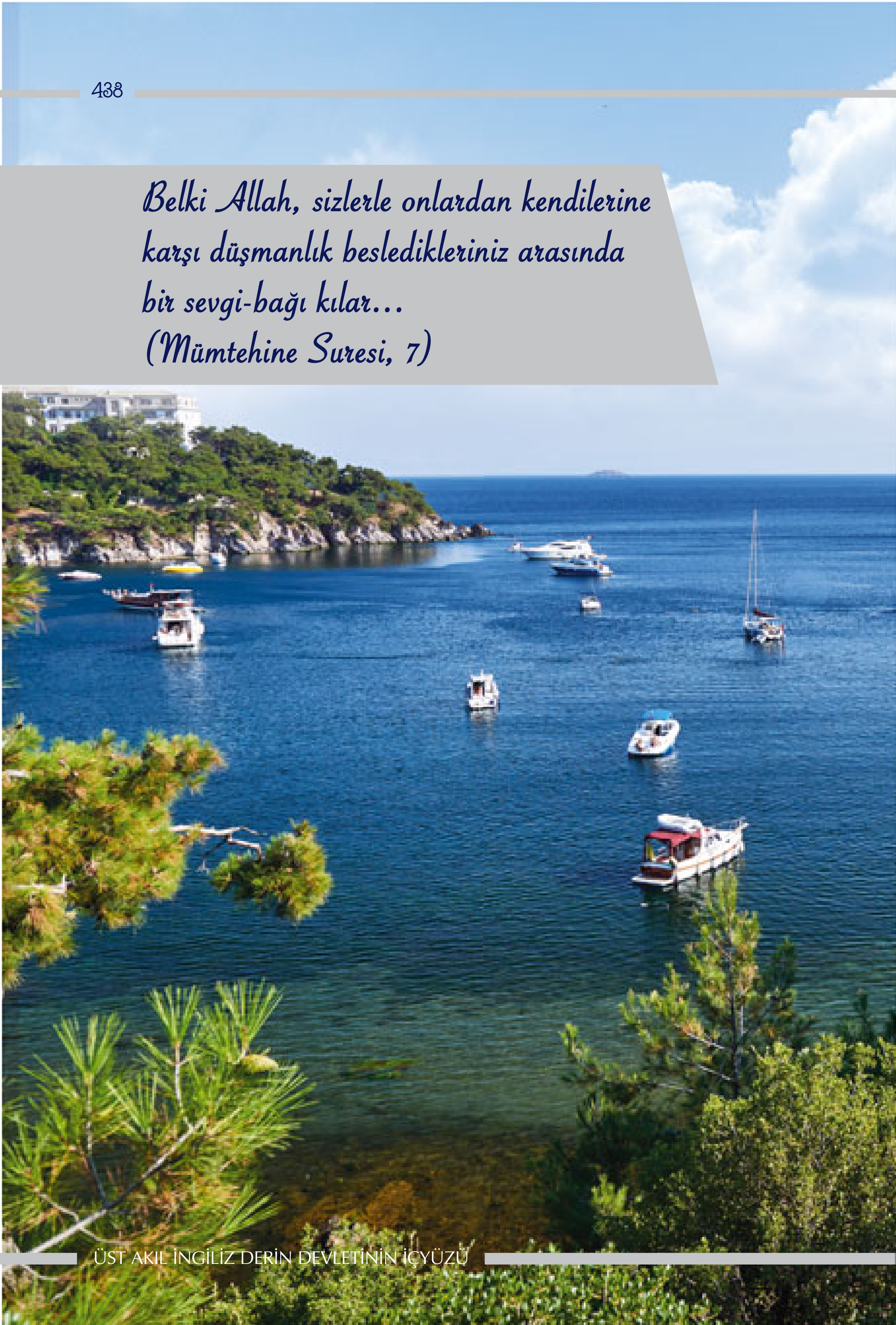
1912 yılında ABD Başkanı Woodrow Wilson'a Morgenthau'nun Türkiye'ye elçi olarak atanması önerildiği zaman Başkan, "*Türkiye diye bir şey olmayacak ki, elçi göndermek gereksin*" cevabını vermiş ve dönemin ABD'sindeki Türk düşmanlığını da şu sözlerle ifade etmişti:

Amerika'daki Türk düşmanlığı inanılmayacak ölçüdedir. Amerika kamuoyunun onaylayacağı şey, Ermenilerin ya da herhangi bir milletin Türklere karşı korunmasıdır.[210]

Fransız tarihçi Albert Sorel ise şunları söylemişti:

Bazı medeni milletlerin Doğuda izledikleri politika böyledir. Türklerin, Hintlilerin, Çinlilerin vatanlarından bir parça koparıp alınır, mal ve mülkleri yağmalanır, kendileri öldürülür ve yine de "kızmayın biz sizinle savaşmıyoruz, biz sizin en iyi dostunuzuz" denilir.[211]

Belki Allah, sizlerle onlardan kendilerine karşı düşmanlık besledikleriniz arasında bir sevgi-bağı kılar...
(Mümtehine Suresi, 7)

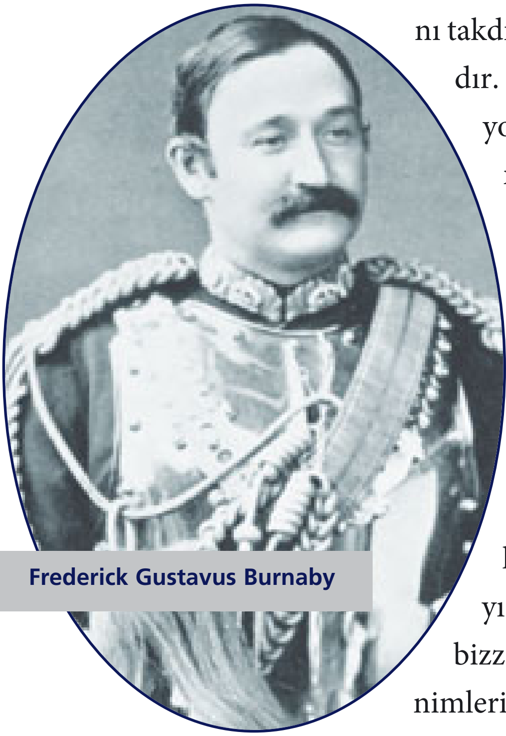
HEYBELİADA,
İSTANBUL

Ahmet Rıza da, *La Crise de L'Islâm* (İslam Krizi) adlı eserinde İngiliz derin devletinin Türkler aleyhindeki propagandasını Batılıların ağzından şöyle anlatır:

Klasik barbar ve zalim tipini muhafaza etmekte olan Türklerin Avrupa'da kalmalarına tahammül etmek Avrupa medeniyeti için bir lekedir; Türkler Avrupa'dan kovulmalıdır.[212]

I. Dünya Savaşı öncesi dönemin, İngiliz derin devletinin ABD üzerinde yoğun propaganda yaptığı ve ülkeyi kendi istediği şekilde yönlendirdiği bir dönem olduğunu hatırlatmak gerekir. O dönemde ABD'de gelişen Türk düşmanlığının temel sebebi, ilerleyen satırlarda detaylarını göreceğimiz gibi, İngiliz derin devletinin o bölgedeki faaliyetleri ve basın yoluyla yaptığı karşı propagandalar olmuştur.

Aynı dönemde, özellikle İngiltere ve genel olarak Avrupa'da hakim olan bu ırkçı rüzgara kapılmayan ve Türk insanını takdir edebilen sağduyulu kimseler de vardır. 19. yüzyılın sonlarında Türkiye'ye yolculuk yapan İngiliz yüzbaşı Frederick Gustavus Burnaby bu ender kişilerden biridir. Burnaby'nin *Küçük Asya Seyahatnamesi* adlı Osmanlı'yı konu alan eserinde anlattıkları, hem objektif hem de gerçektir. İngiltere'de Türk düşmanlığının kışkırtılmaya başlandığı ve Türklere karşı her türlü aleyhte faaliyetin hızlandığı bir dönemde, bu İngiliz subayı Anadolu'da seyahat etmiş ve her şeyi bizzat yerinde incelemiştir. Burnaby, izlenimlerini şöyle aktarır:

Frederick Gustavus Burnaby

İngiltere'yi sembolize eden John Bull ve ABD'yi temsil eden Sam Amca tiplemelerinin el ele verdiği propaganda posterleri.

Türk ulusunu yerin dibine batıran, onu dünyada akla gelebilecek her türlü kötülükle suçlayan ülkemizin insanları hikayeler yazmayı bırakıp, Anadolu'da küçük bir yolculuğa çıksalar iyi ederler... Kendilerini Hıristiyan sayan yazarlar birçok konuda Küçük Asya'daki Türklerden ders alsalardı keşke.[213]

Aynı şekilde Balkan Savaşları sırasında ülkemizde bulunan yabancı ve tarafsız birçok savaş muhabiri Türkler hakkında doğru tanıklıkta bulunmuşlardır:

Madem ki Avrupa'da Türk askerlerinin yağmacı ve insan öldürücü olduğunu yazanlar, iddia edenler bulunuyor; bunu şiddetle protesto etmek de bizim görevimizdir. Biz onlarda sabır ve dayanıklılıktan,

insaf ve doğruluktan başka bir şey görmedik ve hiçbir zaman vahşice davranışlarına rastlamadık.[214]

İngiliz Derin Devletinin Propaganda Bürosu: Wellington House

I. Dünya Savaşı, İngiliz derin devletinin propaganda malzemelerini en etkili kullandığı yıllardır. I. Dünya Savaşı'nda, cephe savaşlarının yanı sıra, yoğun olarak bir propaganda savaşı da yapılmıştır. Düşmanları kötü, müttefikleri ise iyi gösterebilmek adına yapılmış olan bu kara propaganda çalışmaları, İngiltere'nin, I. Dünya Savaşı'ndan galibiyetle ayrılmasının önemli sebeplerinden biridir. Bu sinsi propaganda savaşı, Osmanlı Devleti'nin de sonunu getiren ve Osmanlı'nın parçalanmasına önayak olan önemli sebeplerden biridir. İngiliz derin devletinin I. Dünya Savaşı'ndaki bu sinsi politikalarını görebilmek, aynı derin devletin bugün nasıl bir yöntem izlediğini anlamak bakımından da önemlidir. Çünkü İngiliz derin devleti, basın ve kurumlar yoluyla etkili propaganda yöntemlerini bugün de kullanmakta, parçalanmasını istediği ülkeleri bu propaganda ağı ile çöküşe sürüklemekte, yalanı rahatlıkla yaygınlaştırabilmekte ve sömürge imparatorluğuna yeni ülkeler dahil edebilmektedir. Elbette ki bu ağ, geçmiştekinden daha da genişlemiş ve etki alanı artmıştır.

I. Dünya Savaşı sırasında yapılan Türk aleyhtarı propaganda, İngiliz derin devletinin kontrolü altında, Büyük Britanya propaganda ofisleri tarafından özel olarak dizayn edildi ve geliştirildi. Bu propagandada, ABD'li kurum ve yöneticiler de İngiliz derin devletinin öncülüğünde ciddi bir işbirliği içine girdiler. ABD kurumlarının aynı dönemde yaptıkları aleyhte propagandaların büyük ölçüde İngiliz derin devletinin yön-

lendirmesiyle gerçekleştiğini burada tekrar hatırlatalım. I. ve II. Dünya Savaşı dönemleri, Amerika'nın sadece İngiliz enformasyonundan aktarılan bilgilerle yönlendirildiği bir dönemdi. İngiliz derin devleti kaynakları, her türlü provokasyonu bu yayınlar vasıtasıyla gerçekleştirmiş ve Amerika'nın dostlarını ve düşmanlarını bu şekilde belirlemişlerdi.

I. Dünya Savaşı boyunca, İngiliz derin devletinin propaganda faaliyetleri, İngiliz Dışişleri Bakanlığı tarafından yönetilmekteydi. Dışişleri, 1914 yılında Londra'da Buckingham Gate'deki Wellington House binasında "Savaş Propaganda Ofisi"ni kurdu ve başkanlığına Lordlar Kamarası'ndan C. F. Masterman'ı getirdi. Bu tarihten itibaren kurumsal yapısı ve yöneticileri sürekli değişse de İngiliz propagandası "Wellington House" adı altında devam etti.

O tarihten itibaren Wellington House'un denetiminde çok fazla kişi ve kurum görev yapmıştır. Bunların arasında asıl olarak propagandaları yaygınlaştıracak siyasetçiler, iş adamları ve elbette basın yayın organlarının yöneticileri vardı. Propagandayı perde arkasından yöneten kişilere "görünmeyen hükümet" deniyordu. Hedef, geniş kitleleri istenilen propagandaya uygun şekilde yönlendirebilmekti. Bunun için insanların duygularına, inançlarına ve beklentilerine uygun sözler kullanılıyor; bu yönde yaklaşımlarda bulunuluyordu. Yalanlar, büyük gerçekler edasında, çok defa ve sık sık tekrarlanıyordu.

Wellington House adıyla bilinen söz konusu propaganda ofisi, I. Dünya Savaşı yıllarında yalnız İngiliz kamuoyunu yönlendirmekle kalmamış, başka ülkelerin halklarını da etkileyecek projeler yürütmüştür. İngiliz Başbakanı Lloyd George, 19 Eylül 1916 tarihinde şunları söylemiştir:

> *Kamuoyu işin yarısını bilmiyor. Sadece zaferleri okuyorlar, savaşın neye mal olduğu halktan gizleniyor.*[215]

Savaşın sonlarına doğru basının bu şekilde kullanılması, İngiltere Parlamentosu içinde de eleştirilere sebep olmuştur. İngiliz siyasetçi Austen Chamberlain, "*Basın, özgürlüğünü kaybetti, özgürlüğüyle birlikte gücünü de kaybetti,*" demiştir.[216]

I. Dünya Savaşı sırasında söz konusu kirli propagandanın asıl hedefi Almanlar ve Türkler olmuştur. Alman askerlerinin Hollanda'da papazları kilise çanlarına asarak öldürdükleri veya küçük çocukları süngüledikleri şeklindeki haberler, savaş sonrasında hem İngilizler hem de Belçikalılar tarafından yalanlanmıştır.[217] Bu propagandaların kaynağı ise yine Wellington House olmuştur.

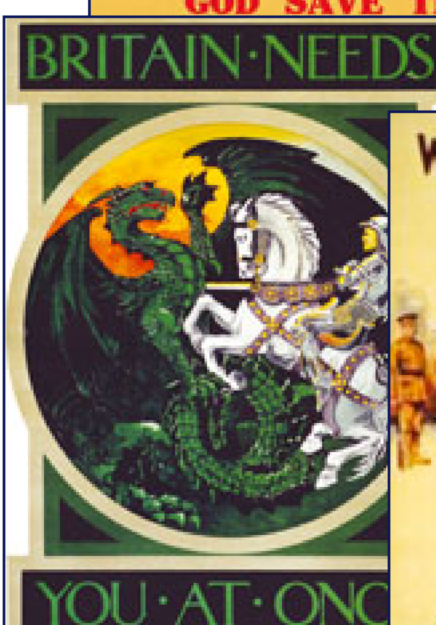
Wellington House, sadece propaganda yayınlarını basmakla yetinmemiş, basına sansürün de işletmecisi haline gelmiştir. Savaş haberlerinin kamuoyuna ulaşması, Wellington House'un belirlediği bir sansür sisteminden geçerek sağlanmıştır. Söz konusu propaganda bürosu, savaş resimlerini çekmek için iki resmi fotoğrafçı ve birkaç ressam görevlendirmiştir. Bu kişiler Wellington House'un emirleri doğrultusunda fotoğraflar çekmiş ve çizimler yapmışlardır. Bunların dışında herhangi bir gazetecinin fotoğraf çekmesi veya herhangi bir ressamın savaş ile ilgili bir resim çizmesi mümkün olmamıştır. Bu, hükümet kaynaklarını kullanan Wellington House tarafından yasaklanmıştır.

İngiltere'de belli gazeteciler ve gazete grupları seçilmiş, bunlar, propaganda bürosunun belirlediği şekilde haber yapmakla yetkili tutulmuşlardır. Büronun istediği yazıları yazmış, büronun tasvip ettiği resimleri yayınlamışlardır. Bu sansürün dışına çıkıp savaş alanını yorumlayan veya resmedenler cezalandırılmışlardır.[218] Görülebildiği gibi savaş döneminde İngiliz basını, İngiliz derin devletinin kurguladığı hayali dünyayı yayınlamıştır. Aslında durum, şu anda da bundan farklı değildir. Sadece İngiliz derin devletinin etkisi altındaki basının çapı genişlemiş, neredeyse bütün dünyaya yayılmış ve emrindeki gazeteci sayısı artmıştır.

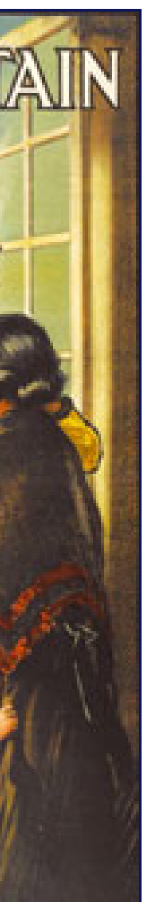
Wellington House, sadece Türklere karşı kara propaganda yapmakla kalmıyor aynı zamanda İngiliz halkının savaş haberlerini sansürlü ve taraflı olarak almasını sağlıyordu. Savaşa çağrı ilanları yoğundu; fakat kimse gerçekte cephede neler olduğunu bilmiyordu.

Wellington House'un Türklere karşı faaliyetleri, kapsamı oldukça geniş tutulan, hatta bugün bile devam eden bir kara propaganda ağını temsil eder. I. Dünya Savaşı sırasında bu kurum tarafından ortaya atılan sözde "Ermeni soykırımı" iddiaları, özellikle Amerikan kamuoyunu Türklere karşı örgütlemek ve bu yolla Amerika'nın İngiltere'nin yanında savaşa katılmasını sağlamak için kurgulanmıştır. Bu iddialar, bugün bile güncelliğini korumakta ve Wellington House'un propagandaları bugün bile karşımıza bir koz olarak çıkarılmaktadır.

Sözde "Ermeni soykırımı" senaryosunun kurgulanmasına neden olan asıl hikaye ise şöyledir:

I. Dünya Savaşı sırasında Rusya'nın İngiltere'nin müttefiki olması, Amerika'nın gönlünü kazanmak açısından büyük bir dezavantajdı. Rusya'nın kötü bir ünü vardı. Özellikle Amerika'da Rusya'ya karşı yoğun bir öfke gelişmişti. İngiltere'nin Rus desteğini koruması ve Amerika'yı savaşa dahil edebilmesi için bu iki devin uzlaşacağı bir altyapıya ihtiyaç vardı ve plana göre, Ruslar'dan daha büyük katliamlar gerçekleştirmiş gibi gösterilen ortak bir düşman üretilecekti. Bu ortak düşman Osmanlı Devleti olacaktı. Türk siyasetçi Onur Öymen, bu kurguyu şu şekilde anlatır:

İşte İngiliz Propaganda Teşkilatı Wellington House'un Türklerin Ermenilere karşı soykırım yaptığı iddiasını en önemli propaganda malzemelerinden biri yapmasının arkasındaki gerçeklerden biri buydu. Üstelik o sıralarda Türklerin İslam aleminde de büyük bir itibarı vardı. İngilizler savaşta karşı kampta yer alan Osmanlı İmparatorluğu'nun dünyadaki ve bu arada İslam alemindeki itibarını sarsmak için de bu soykırım iddiasını kullanacaktı. (Sözde) Bir milyondan fazla insanı katleden bir İmparatorluğun peşinden hangi ülke giderdi? İngiltere böyle düşünüyordu.[219]

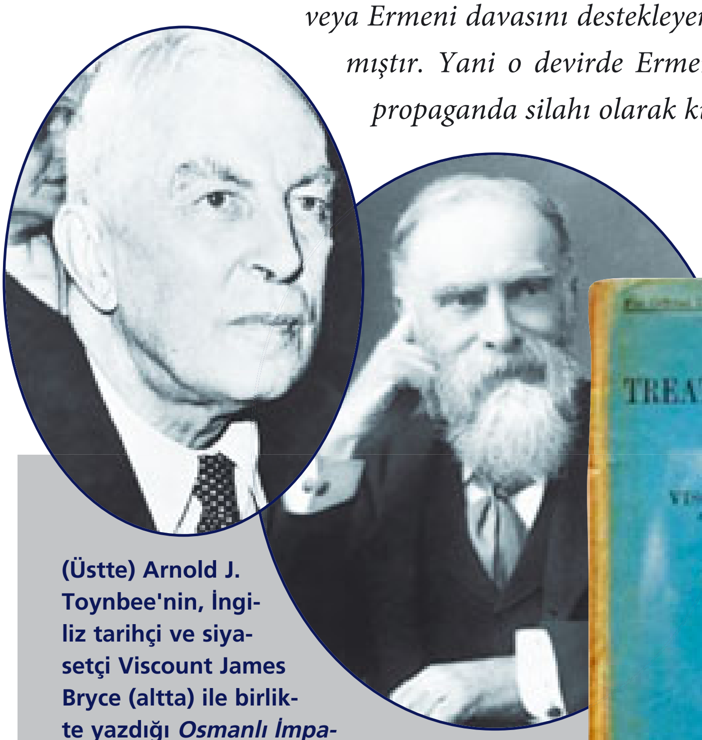
Wellington House'un Türkiye'ye yönelik olarak başlattığı bu kara propaganda, İngiliz derin devletinin beklediği sonucu getirmiştir. Bu propaganda oldukça sistemli bir şekilde uygulanmış ve o dönemde Amerika'da, -hedeflendiği şekilde- Türkler aleyhine bir kamuoyu oluşmuştur. İşin şaşırtıcı yanı, bu kara propagandaya, tıpkı bugün olduğu gibi, o yıllarda da Türklerin içinden bazı kimselerin destek vermesi ve bu kişilerin İngiliz derin devletinin sunacağı az bir menfaati, vatan haini olmak pahasına tercih etmeleridir.

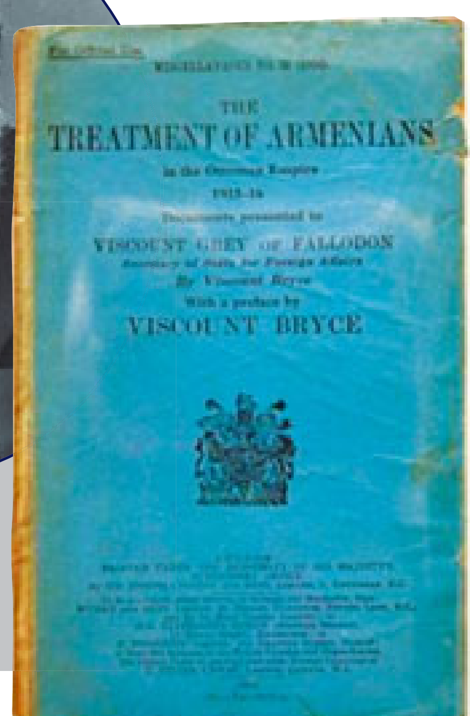
I. Dünya Savaşı Sırasında Türklere Yönelik Yürütülen Kara Propaganda

Wellington House, tüm dünya çapında, çeşitli ülkelere olduğu gibi, Türkiye'ye karşı da çok yoğun bir propaganda faaliyeti yürüttü. Başta İngiliz tarihçi ve uluslararası ilişkiler uzmanı Arnold J. Toynbee olmak üzere bazı tanınmış yazar ve politikacılara birçok kitap, makale ve broşür yazdırıldı. Amaç, Türkleri her alanda kötü, zalim ve insafsız bir halk olarak göstermek ve Osmanlı İmparatorluğu'nu tamamen gerçek dışı iddialarla suçlamaktı.

Toynbee'nin, İngiliz tarihçi ve siyasetçi James Bryce ile birlikte yazmış oldukları ve Mavi Kitap olarak bilinen *Osmanlı İmparatorluğu'nda Ermenilere Yapılan Muamele* adındaki kitap, tamamen Türkiye'ye yönelik iftiralarla dolu bir propaganda kitabıdır. Kitap, başından itibaren Türklerin sözde Ermenileri nasıl katlettiğine dair, insanı öfke ve nefret duygusuna sevk edecek hayali öyküler içermektedir. Ama söz konusu iddialar kitabın hiçbir yerinde belgelendirilmemiş ve somut bir açıklama yazılmamıştır. Onur Öymen, kitaptaki bilgilere kaynak olarak kullanılan kişileri şu şekilde açıklamaktadır.

(Kitapta) Sözü geçen kişiler X, Y, Z gibi sembollerle adlandırılmaktadır. Kimdir bu semboller? İşte bu sorunun cevabını Amerikalı araştırmacı Prof. Justin Mc. Carthy uzun çalışmalarının sonucunda büyük ölçüde ortaya çıkarmıştır. Bunların çoğu o yıllarda Türkiye'de faaliyet gösteren ve yazdıkları raporlarda Türkleri her vesileyle kötüleyen Amerikalı misyonerlerle şiddet yanlısı bazı Ermeni örgütlerin mensuplarıdır. 150 belgenin 59'u misyonerler tarafından yazılmıştır. Geri kalanlardan 52 belge Ermeniler tarafından gönderilmiştir. Osmanlıları baş düşmanı sayan Ermeni Taşnak Partisi'nin raporları da kitapta yer almaktadır. Diğer belgeler de Taşnak yanlısı veya Ermeni davasını destekleyen gazetelerden alınmıştır. Yani o devirde Ermeni gazeteleri de bir propaganda silahı olarak kullanılmıştır.[220]

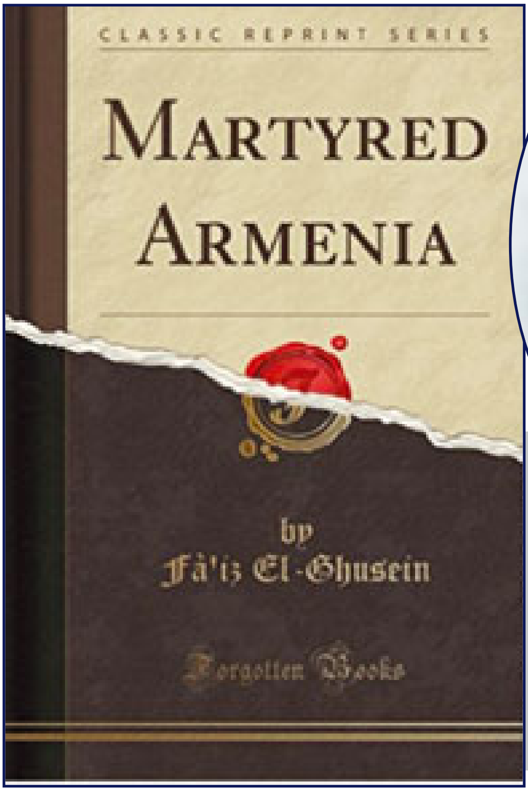

(Üstte) Arnold J. Toynbee'nin, İngiliz tarihçi ve siyasetçi Viscount James Bryce (altta) ile birlikte yazdığı *Osmanlı İmparatorluğu'nda Ermenilere Yapılan Muamele* adındaki propaganda kitabı. Toynbee, daha sonra, kitapta yer verdiği iddialardan dolayı pişmanlık duymuştur.

Yine aynı dönemde Wellington House tarafından yayınlanan kitaplardan bir diğeri de Faiz El-Ghusei tarafından yazılmış olduğu iddia edilen *Şehit Ermenistan* isimli kitaptır. Faiz El-Ghusei, Osmanlı'da çeşitli görevler yapmış bir bürokrat ve kaymakam olarak tanıtılmıştır. Ama tarihçiler, yaptıkları araştırmalarda Osmanlı'da bu görevlere gelmiş bu isimde bir kişiye hiçbir zaman rastlamamıştır.[221] Hayali bir isimle yazılmış bu kitap, İngiliz derin devletinin iftiralarla dolu bir başka propaganda malzemesidir.

Önceki bölümde incelediğimiz gibi, I. Dünya Savaşı sırasında bir kısım Ermenilerin, özellikle İngiliz derin devleti tarafından Osmanlı'ya karşı kışkırtıldığı ve bazı kimselerin bu provokasyonlara kanarak Türk aleyhtarı bir tutum takındığı doğrudur. Fakat bu, Ermeni kardeşlerimi-

Faiz El-Ghusei tarafından yazıldığı iddia edilen *Şehit Ermenistan* isimli propaganda kitabı. Tarihçiler, Osmanlı'da çeşitli bürokratik görevlere gelmiş bu isimde hiç kimseye rastlamamışlardır.

zin tümüne yorulacak bir durum elbette ki değildir. Nitekim Taşnak Partisi'nin üyelerinden Ermenistan'ın ilk Başbakanı Hovhannes Kajaznuni, 1923 yılında Taşnak Partisi kongresinde yaptığı konuşmada, "*Ermenilerin başına gelen felaketlerin başlıca sorumlusunun doğrudan Taşnak Partisi olduğunu"* söylemiştir. "*Ermenilerin, o dönemde Ruslardan etkilenerek Müslüman nüfusunu katlettiğini, Taşnakların Ermenistan'da bir diktatörlük kurduğunu ve Ermeni terörünün Batı kamuoyunu kazanmaya yönelik başlatıldığını*" ifade etmiştir. Bütün bunların karşısında, Türkiye'nin haklı olarak bir savunma güdüsüyle hareket ettiğini belirtmiştir. Ona göre, Taşnak yönetimi dışında hiçbir suçlu aranmamalıdır.[222]

İngiliz derin devleti, kendi kurguladığı oyunu daha sonra Türklere karşı kullanmış ve her seferinde Ermeni meselesini Türklerin karşısına getirmiştir. I. Dünya Savaşı sırasında başlatılan bu oyun, 21. yüzyılın ilk çeyreğinde bulunduğumuz şu günlerde halen karşımıza çıkarılmaktadır. Bu oyunu bozacak en güçlü silah ise sevgidir. Ermeni kardeşlerimize her zamankinden çok sahip çıkmamız, onlara Türk topraklarının kendi vatanları olduğunu hissettirmemiz ve Ermenistan Devleti ile yakın ilişkiler içinde olmamız, İngiliz derin devletinin bu sinsi oyununu külliyen ortadan kaldıracaktır.

Bütün bunların yanı sıra, burada adı geçen misyonerlerin de gerçekte Hristiyanlık dinini yaymakla görevli din adamları olduğu zannedilmemelidir. Gerçek Hristiyanlar, oldukça samimi ve sevecen insanlardır. Onların nefret tohumları atacak böylesine çirkin bir kirli propagandaya alet olmaları söz konusu olamaz. Burada bahsi geçen misyonerler, gerçekte doğrudan Wellington House ile bağlantıları olan ajanlardır. Söz konusu kişiler, misyoner görünümde Osmanlı topraklarına ulaşmış ve bu görünüm altında ajanlık ve provokasyon görevlerini üstlenmişlerdir. Nitekim bu sözde misyonerlerin raporlarında şu ifadelere rastlanmaktadır:

Türkler eğitimden nefret ederler ve eğitilmiş insanları ezerler. Hiçbir Hristiyan Osmanlı Hükümeti'nde yer almamıştır... Türklerin Hristiyanlara ihtiyacı vardır. Zira ırk olarak doktorluk, dişçilik, terzilik, marangozluk ve ustalık isteyen hiçbir işi yapamazlar. Şimdi Türkler Ermenileri öldürdüklerine göre Batı ülkeleri Osmanlı İmparatorluğu'nu yönetmelidir, çünkü artık Ermenilerin beyninden yoksun olan Türkler kendi kendilerini yönetemezler.[223]

Söz konusu sözde misyonerler, buradaki gibi ifadeleri içeren raporları Prof. Tonybee'ye göndermiş ve söz konusu raporlar Wellington House aracılığıyla tüm Amerika'ya ulaştırılmıştır. Bu raporlarda, "*Hiçbir koşulda bu raporların kaynağı açıklanamaz,*" ibaresi de yer almıştır.[224]

Wellington House'un Türk Destekçileri

I. Dünya Savaşı sırasında Türkler aleyhine geliştirilen bu nefret dolu üslubun, Osmanlı bünyesindeki İngiliz hayranı bir kısım Türk gazeteciler tarafından destek gördüğünü de şaşırtıcı bir gerçek olarak burada belirtelim. İngiliz derin devletinin sunduğu küçük menfaatlere kanarak vatan hainliği yapan, İngiliz derin devletine yaranmak amacıyla yancılık yapan böyle gazeteciler, derin devletin kirli tarihi boyunca hep olmuştur, hala da vardır. Öyle ki, Alemdar gazetesinden Refi Cevat Ulunay 21 Nisan 1919 tarihli yazısında, "*İngilizleri bekliyoruz. Türkler kendi güçleriyle adam olamaz,*" demiştir. 14 Temmuz 1919 tarihinde ise şu vahim ifadelerde bulunmuştur: "*Türkiye'nin yabancı bir devlete dayanması şarttır. Bu devlet İngiltere'den başkası olamaz. İslam dininin anahtarını İngiltere'nin güvenilir eline teslim etmekte İslam alemi için hiçbir tehlike yoktur.*"[225]

Mavi Kitap'ın ve Wellington House tarafından yayınlanan diğer Türk karşıtı kitapların yayınlanmasından birkaç yıl sonra ise, Mondros Mütarekesi'nin taraftarı olup "ülkeyi İngilizlere teslim etmenin en doğru

şey olacağını" söyleyip duran bir kısım basın, İstanbul'un işgal yıllarında da İngilizleri sürekli olarak övmeye devam etmiştir. İngiliz derin devletinin himayesine aldığı benzer zihniyete sahip basın organları ve gazeteciler, bugün hala Türkiye topraklarında üstlendikleri görevi yerine getirmektedir.

İSTİKLAL SAVAŞI

gazetesi

HAZIRLAYAN: ÖMER SAMİ COŞAR

20 bin Kadıköylü şiddetli yağmur altı

KAHROLACAKLAR

Şair Hüseyin Suat Bey,»Türkler birleşiniz, nifak ve şikakı bırakınız« dedi Halide Edip Hanım da, »Heyecanlarınızı unutmayınız« diyerek halkı uyardı.

İNGİLİZ MANDASI İSTEYEN ALEMDAR VE SABAH GAZETELERİ KINANDI

İstiklâl gazetesi yayınladığı makalede

Milliyet

İSTİKLÂL SAVAŞI

27 MAYIS

gazetesi

Saltanat Şûrası yerine, «Millî Meclis» istendi

«Avrupa, Türkiye'yi paylaşmak için uğraşıyor»

YEGANE KURTULUŞ YOLU İNGİLİZ MANDASI İMİŞ

Osmanlı'da çeşitli gazeteler, İngiliz mandasını kabul ettirmek için propaganda yapanları sürekli olarak deşifre etmiş ve kınamıştır.

Sözde misyonerler ve bir kısım şiddet yanlısı isyancı Ermeniler tarafından yapılan kışkırtmalar, sürekli olarak Ermeni ve Hristiyanların Osmanlı içinde kötü muamele gördüğü ve ikinci sınıf vatandaş olarak tanındığı şeklindeki sahte iddialara dayandırılıyordu. Oysa Osmanlı'da, özellikle Islahat Fermanı'ndan sonra Müslüman olmayan nüfusun Müslümanlarla tümüyle aynı haklara sahip oldukları gayet iyi bilinmektedir. Gayrimüslimler, 19. yüzyıl sonlarında oy verme hakkına da sahip olmuş, parlamentoda temsil edilmiş ve önemli görevlere gelmişlerdir. Örneğin Ali Paşa'nın sadrazamlığı dönemlerinde Nafia (Bayındırlık) Nazırı Krikor Agaton adlı bir Ermeni'dir. Ohannes Gümüşyan da Osmanlı'da Nafia

(Sağda) Islahat Fermanını (Hatt-ı Hümâyûn-û) yürürlüğe koyan Sadrazam Mehmed Emin Âli Paşa. (Sol altta) Yürürlüğe giren Islahat Fermanı ile, Osmanlı'da Müslüman olmayan nüfus, Müslümanlarla aynı haklara sahip olmuştur. O tarihten itibaren devletin üst kurumlarında Ermeniler de yer almış, bakan ve milletvekili olmuş ve Türk halkını temsil etmişlerdir.

Nazırlığı yapan başka bir Ermeni'dir. Ticaret, Orman ve Maden Bakanlığı yapan Ermeniler de bulunmaktadır. 1876'da Anayasa'nın ilanıyla birlikte oluşturulan Osmanlı Meclisi'nde toplam 46 gayrimüslim milletvekili bulunmaktadır. Bunlardan 9'u Ermeni'dir. 2. Meşrutiyet'in ilanından sonra kurulan mecliste 11, 1914'teki mecliste 12 Ermeni milletvekili bulunmaktadır. Söz konusu Ermeni milletvekillerinden 4'ü Hınçak ve 2'si Taşnak Partisi'ne mensuptur. 1908 meclisinde 13 Rum, 5 de Musevi milletvekili bulunmaktadır.[226]

Ayrıca Hariciye Nezareti'nde çalışanların %25'i Müslüman olmayanlardan oluşmuştur. Adliye Nezareti'ndekilerin %10'undan fazlası gayrimüslimdir. 1880 ile 1912 yılları arasında devletin yönetim kadrolarını yetiştiren Mülkiye Mektebi öğrencilerinin %7'si de Müslüman değildir.

Tarihçi Justin McCarthy, Wellington House'u Deşifre Etmiştir

Osmanlı İmparatorluğu, Türkler ve Ortadoğu konularında uzman ABD'li ünlü tarih profesörü Justin McCarthy, Wellington House ve burada Türklere yönelik düzenlenen propaganda faaliyetleri hakkında aşağıdaki bilgileri vermektedir:

"Wellington House, İngiliz Hükümeti'nin en iyi beyinlerinden bazılarını kendine çekmeyi başardı. Tarihçi Arnold Toynbee de 1914 yılından itibaren Wellington House'ta danışmanlık yapmaktaydı ve 1917 yılına kadar da, her gün toplanarak propaganda politikalarını belirleyen komisyonda yer aldı...

Görünüşte hükümet dışı vatansever örgütlerin üyeleri ve başka özel ya da kamuya mal olmuş isimler de bu görevli/resmi propagandacılarla işbirliği yapmışlar ya da bunların talimatları doğrultusunda hareket etmişlerdir.[1] İngiliz üniversiteleri de propaganda el kitapçıkları ve uzmanlık sağlamışlardır.

Dönemin standartlarına göre, İngiliz propaganda faaliyetleri oldukça gelişmişti. 1917 yılı civarında, Wellington House'un 54 personeli bulunmaktaydı ve diğer departmanlar ve bakanlıklardan da önemli ölçüde yardımlar istemekteydi.

Wellington House'un ilk raporu (1915 Haziranı) 17 ayrı dilde yazılarak yayınlanmış olan yaklaşık 2.5 milyon nüsha kitap, broşür ve diğer yazılı propaganda malzemesini listelemektedir. İkinci rapor (1916 Şubatı) ise dağıtılan 7 milyon nüshanın listesini göstermektedir. İngiliz propagandası 1914 yılında 45 değişik yayın dağıtmıştır; bu rakam 1915 yılında 132'ye, 1916'da 202'ye ve 1917 yılında ise 469'a çıkmıştır.[2] Ne yazık ki, 1917'den sonraki yıllara ait dağıtım kayıtları bulunmamaktadır. Ancak sayının giderek artmaya devam ettiği tahmin edilebilir. Bütün bunlar gizlice ve yaratıcı bir şekilde yapılmaktaydı.

Wellington House'un vazifesi, diğer bütün propagandacılarınkine benzer olarak basitti. Bu vazifeler düşmanları mümkün olduğunca kötü göstermek, dostları ve özellikle de İngilizleri olabildiğince iyi göstermekti. Bunların temel hedefini, doğal olarak, Almanya oluşturmaktaydı; ancak Türklere yönelik de ciddi bir gayret sarf edilmekteydi...

Savaş biter bitmez, derhal Propaganda Ofisi'nin bütün kayıtlarını imha ettiler. Tabi bu propaganda ofisinin savaş sırasındaki faaliyetlerinin neler olduğunu ortaya çıkarmamızı güçleştirmektedir...

Wellington House'un bazı kayıtları İngiliz Hükümeti'nin diğer ofislerine gönderilmiştir. Orijinalleri imha edilmiş olmasına rağmen, kopyalar Dışişleri Ofisi'nin ilgili departmanlarında, özellikle de ABD ile alakalı kayıtlar Dışişleri Ofisi'nde korunmuştur. Belgelerin sayısı oldukça mütevazidir, Wellington House'un Türklere karşı operasyonlarının ancak küçük bir kısmını göstermektedir.

Tarihi kayıtları karartma gayretlerine rağmen, Wellington House'un aktüel yayınları hakkında iyi bir kaynak bulunmaktadır: Wellington House tarafından dağıtılan pro-

paganda kitaplarının kayıtları sabit bir kitapta el yazısıyla tutulmuş ve dikkatli bir şekilde korunmuştur...

Bu kitaplar, Dışişleri Ofisi Kütüphanesi'ne gönderilmişler ve daha sonra da bunlar araştırmacıların istifadesine sunulmuşlardır... Bu kayıtlar İngiliz propaganda ofisinin faaliyetlerinin bir resmini çıkarmak için yeterlidir...

Bu kayıtlarda listelenen yayınlar sadece kitaplar ve büyük broşürlerden oluşmaktaydı. Bunlar basın açıklamalarını, makaleleri ve diğer materyalleri içermemekteydi. Propagandanın genel teması ise bütün yayınlarda tutarlılık göstermekteydi: (Türk Milletini tenzih ederiz)

- Türkler, yönettikleri bütün ülkeleri harabeye çeviren cahil yöneticilerdir. Ortadoğu'da Avrupalı bir yönetim çok daha tercih sebebidir.

- Türkler, özellikle Hıristiyanlıktan olmak üzere, diğer bütün dinlerden nefret eden Müslümanlardır. Bunlar her zaman Hıristiyanlara kötü davranmışlardır.

- Türkler Hıristiyanlara karşı insanlık dışı zulümlerin suçlularıdırlar, bu suçlar kitle katliamları ve korkunç cinsel suçları da kapsamaktadır.

- Ya bu eylemlerin yapılmasına talimat vermek suretiyle ya da Türkleri durdurmaya muktedir olmalarına rağmen bunu yapmamalarından dolayı Türklerin bu şeytani amellerinin arkasında Almanlar bulunmaktadır.

- Osmanlı İmparatorluğu'ndaki halk kitleleri kurtuluş için İngilizleri beklemektedir. Bunlara, İngilizlerin Mısır ve Hindistan'da sunduğu iyi yönetimi takdir eden Müslümanlar da dahildir.

İngiliz propagandası, Almanları Türklerle alakalandırmak için özel bir gayret sarf etmiştir. Bu, özellikle Almanlardan yana oldukça yüksek bir hassasiyetin olduğu ama Müslümanlara fazla itibar edilmeyen Birleşik Devletler'de tam bir istihbarat işiydi. İngiliz propagandası, 'şeytani' Müslümanlarla (Müslümanları tenzih ederiz) ve Asyalı Türklerle birlikte hareket eden Almanların gerçek Avrupalılar olamayacağını 'ispatlamaktaydı'.

Kayıt kitabındaki yayınlar listesi oldukça uzundur, ancak Orta Doğu hakkında çok sınırlı sayıda kitap mevcuttur. Tablo sadece bazı ciltleri vermektedir, ancak bu kadarı bile Wellington House'un ilgi sahasının ya da kapsamının ne kadar geniş olduğu konusunda bir fikir vermektedir. Bunlar, Filistin, Museviler ve Siyonizm ve özellikle de Türkleri içermektedir.[3]"

1. George C. Bruntz, *Allied Propaganda and the Collapse of the German Empire,* New York: Arno Press, 1972, p. 42
2. M. L. Sanders and Philip M. Taylor, *British Propaganda During The First World War, 1914-18,* London: Palgrave, 1982, s.108
3. Justin McCarthy, "İngiliz Propagandası, Wellington Evi ve Türkler", https://www.tarihtarih.com/?Syf=26&Syz=292357

İşte Allah, iman edip salih amellerde bulunan kullarına böyle müjde vermektedir. De ki: "Ben buna karşı yakınlıkta sevgi dışında sizden hiç bir ücret istemiyorum."... (Şura Suresi, 23)

İSTANBUL

Müslümanlara Yönelik Türk Aleyhtarı Kara Propaganda

Toynbee'nin, Mavi Kitap'ını gerçekçi gösterme çabaları uzun zaman devam etmiştir. Bryce, bu kitapta adı geçen ve bilgilerin kaynağı olan kişilerin birbirlerinden habersiz olduklarını iddia etmiş ve bağımsız kaynakların güvenilir bilgi verdiklerini ispatlamaya çalışmıştır. Oysa Amerikalı tarihçi Justin McCarthy'nin araştırmaları, tüm sözde misyonerlerin, kaynak raporları Wellington House'a göndermeden önce bir arada değerlendirdiklerini ya da daha doğru bir deyişle beraber kurguladıklarını göstermiştir. Özetle Mavi Kitap, özel ajanların birlikte hazırladığı bir senaryodan başka bir şey değildir.

Wellington House tarafından çıkarılan bir başka Türk aleyhtarı kitapta ise Türklerin 2 milyon Ermeni'yi katlettikleri yalanı yazmaktadır. Oysa o sırada, Osmanlı Devleti sınırları içinde yaşayan Ermeni nüfusu 1 milyon civarındadır.[227]

Türkiye aleyhtarı propagandalar, yalnız İngiltere ve Amerika'da değil, başka ülkelerde de yapılmıştır. Özellikle Hindistan Müslümanlarına yönelik yapılan propagandalar oldukça dikkat çekicidir. O tarihe kadar Hindistan Müslümanları, Türkiye'yi dost ve lider bir ülke olarak görüyorlardı. İngiliz derin devleti, Hintli Müslümanların ve Arapların, Türklere yönelik sempatisini kendisine karşı ciddi bir tehdit olarak

gördü. Türklerle olası bir savaş durumunda, bu topluluklar kısa süre içinde tartışmasız şekilde Türklere destek olacaklardı. Ayrıca bu devletler, Türklere yönelik İngiliz baskısını hiçbir şekilde kabullenmeyecek ve İngiliz derin devleti, bu önemli coğrafya içinde istediği nüfuzu elde edemeyecekti. İngiliz derin devletinin nüfuz elde edememesi, özellikle uzun zamandır tekelinde bulundurduğu Hindistan için büyük bir riskti. Dolayısıyla İngiliz derin devleti için Hintli Müslümanlar ve Araplar, acilen Türklerin "kötü Müslümanlar" olduğuna inandırılmalıydı. Bundan sonraki propaganda faaliyetleri de bu şekilde geliştirildi.

Wellington House propagandaları, Osmanlı'nın bir kısım Hintli ve Arap tebası üzerinde etkili olmuş, bazı Hintliler, İngiliz saflarında savaşa katılmışlardır.

Günümüzde süregelen Ermeni meselesi, çeşitli propaganda posterleri ve çizimleriyle, sistemli yapılan provokasyonlarla tüm dünyaya empoze edilmiştir. Bu kara propagandanın mimarı, İngiliz derin devletidir.

GERÇEĞİ YANSITMAYAN PROPAGANDA POSTERLERİ

I. Dünya Savaşı'ndan sonra Wellington House'un çalışmaları ile ilgili bilgileri içeren dokümanlar yakılarak imha edilmiştir. Bu durum oldukça şüphelidir; keza İngiltere, tarih konusunda oldukça düzenli bir arşive sahiptir ve tarihi bilgiler genellikle bu kaynaklardan sağlanmaktadır. Fakat konu Wellington House yayınlarına gelince, "her nedense" onların imhası gerekmiştir. Neyse ki, I. Dünya Savaşı sırasında Wellington House tarafından bazı belgeler, propaganda amaçlı olarak bir kısım bakanlık ve kuruluşlara dağıtılmıştır. Şu an Wellington House yayınları hakkında bilinenler, elde kalan bu sınırlı belgelere dayanmaktadır. Bu yayınlar arasında, "Türklerin; Musevileri, Slavları, Arnavutları, Arapları ve özellikle Ermenileri nasıl katlettiği" yolunda sahte iddialar içeren 40'a yakın kitap bulunmaktadır.[228]

Arnold Toynbee, savaştan sonra muhabir sıfatıyla Türkiye'ye gelmiş, çeşitli bölgelerde incelemelerde bulunmuş ve savaş döneminde Türklerin verdiği kayıplarla yüz yüze gelmiştir. Fikirleri tümüyle değişmiş, **Mavi Kitap'ın propaganda amaçlı olarak yazılmış bir iftira kitabı olduğunu itiraf etmiş** ve bu defa Türk halkı hakkında olumlu görüş belirten kitaplar yazmıştır. Fakat iftiralarla dolu Mavi Kitap bugün hala güncelliğini korumaktadır.

2005 yılında Türk Hükümeti, ana muhalefet partisi ile bir araya gelerek, İngiliz Hükümeti'nden, Büyük Britanya'nın Mavi Kitap ile ilgili olarak özür dilemesini talep etmiştir. Belirtilen gerekçeler; I. Dünya Savaşı sırasında bu kitapta geçen asılsız iddialarla kara propaganda yapılması, söz konusu kitabın Bryce komisyonu tarafından derlenmiş olduğu ve Toynbee'nin dahi daha sonra Mavi Kitap'ın bir anti-Türk propagandası amacıyla kasıtlı olarak yazıldığını itiraf etmesidir. İngiliz Hükümeti, aynı dönemde Almanya'ya karşı yapmış olduğu kara propagandadan ötürü özür dilemiş, fakat bu

özrü Türk Hükümeti'ne hiçbir zaman yöneltmemiştir. Söz konusu raporda, bu durum da belirtilmiş, Almanya'dan dilenen özür ile Wellington House'un bir propaganda kurumu olduğunun kabul edildiğini, fakat asıl özür dilenmesi gereken Türk Hükümeti'ne yönelik böyle bir girişimde bulunulmadığı belirtilmiştir.[229] Ancak tüm bu girişimlere rağmen ne böyle bir özür gelmiş ne de Mavi Kitap bir kısım kesimler tarafından geçerliliğini yitirmiştir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Ermeni meselesi, İngiliz derin devletinin Türklere karşı kullanmak üzere kurguladığı büyük bir oyundur. İngiliz derin devletinin, Osmanlı'yı parçalama planının henüz yeterince sonuca ulaşmadığı ve Türkiye toprakları üzerinde aynı politikayı sürdürdüğü unutulmamalıdır. İşte bu nedenle, Türkiye'yi güçsüzleştirmek, parçalamak ve himaye altına almak isteyen İngiliz derin devleti, Ermeni meselesi senaryosundan hiçbir zaman geri adım atmayacak ve bu konuda yaptığı kara propagandalarını hiçbir zaman sonlandırmayacaktır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu oyuna verilecek en büyük cevap Ermenilerle dostluk ve kardeşlik bağlarımızı güçlendirmektir.

Türklerin kara propagandaya maruz kaldığı bir dönemde, olaylara şahit olan ve gerçekleri gizlemeyen cesur kişiler de vardır. Ermeni olayları sırasında bölgede bulunan bir Fransız subayın açıklamaları şöyledir:

> *Bizi eşkıyalık hikayeleriyle aldattılar. Gerçekte Ermeni katliamı olmadı... Özsavunma durumundaki Türkler ciddi önlemler almak zorunda kaldılar... Savaşan bir ordu için en yüce ilke olan ülkeyi kurtarma çabası Türklerin tepki vermelerini gerektiriyordu. Biz kandırıldık. Türkler iyi insanlar. Katliamlar, bizim düşüncemizi çelmek ve bizi Osmanlılara karşı kışkırtmak için uydurulmuş efsanelerdir.*[230]

Yine Fransız yazarlardan Claude Farrère, İngiliz derin devletinin etkisiyle Türkleri kötüleme kervanına katılan Fransız basının tutumunu eleştirmiş ve Türk gençlerine bir mesaj iletmiştir:

Türkler ve Ermeniler, yüzyıllarca bir arada yaşamış iki millettir. Kaynaşmış, bir bütün olmuşlardır. Bu birlikteliği bozan İngiliz derin devleti olmuştur. (Yanda) Osmanlı'da bir Ermeni ailesi

Türkler kurşundan korkmaz... Fakat ben Türk gençliğine hitap ediyorum. Onlar düşmanla yalnız savaş meydanlarında çarpışılmadığını bilmelidir. Bazen ordularınkinden önemli bir mücadele vardır: Siyasi mücadele. Türklerin düşmanları Avrupa kamuoyunu yanıltmaya, kandırmaya çalışıyorlar... Bu propagandaya karşı gözlerinizi açınız...[231]

Osmanlı'nın içinde dahi İngiliz derin devletinin Türk karşıtı propagandalarına destekçi olan kişiler varken, bu apaçık manzarayı dile getirebilen duyarlı yabancıların bulunması elbette güzeldir. Bu durum, burada yapılan eleştirilerde, ülkelerin veya halkların tümünü değil, onun içinde yapılanan mafyavari derin odakların sorumlu tutulduğunu gösteren önemli bir delildir. Halklar; mazlumdur, masumdur ve her daim dostumuzdur. İngiliz derin devletine yöneltilen eleştiriler de söz konusu oyunları deşifre etmek, yapılanların mantıksızlığını anlatmak ve bu kişi ve kurumları doğru yola ulaştırabilmek içindir.

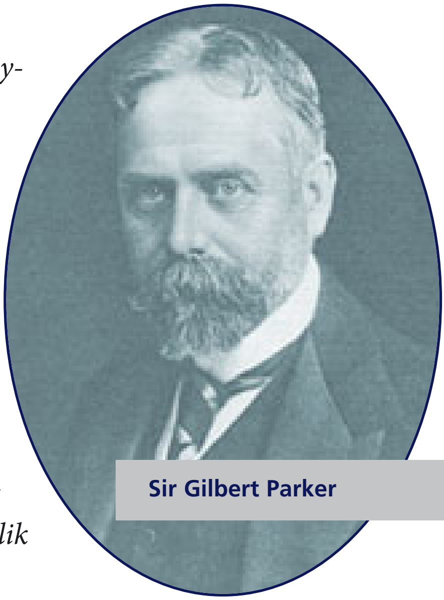
Wellington House'un ABD Üzerindeki Etkisi

İngiliz derin devleti, I. Dünya Savaşı sırasında Almanya'yı Amerika'ya bağlayan telgraf kablosunu kesmişti. Bu nedenle Amerikan halkı bütün haberleri, sadece İngiliz kaynaklarından ve İngilizlerin yorumlarından takip edebiliyordu. Avrupa'da bulunan Amerikalı gazetecilerin ilettikleri haberler ise yine İngilizler tarafından ciddi şekilde sansüre uğruyordu. Amerikan yönetimi kısmen bundan bilgi sahibi olsa da Amerikan halkının tüm bunların İngiliz derin devletinin yürüttüğü propagandanın bir parçası olduğundan haberi yoktu. İngiliz derin devletinin bu yöntemle yaptığı propaganda ciddi şekilde derin devletin lehine olmuştu.

Sam Amca ve John Bull'un dünya hakimiyetini gösteren propaganda çizimleri, I. Dünya Savaşı'nda sıklıkla kullanılmıştır. İngiliz derin devleti ABD'yi kendi hakimiyetine almış, dilediği gibi yönetmiştir.

Söz konusu propaganda kampanyasının başındaki isim Sir Gilbert Parker çalışmalarının etkilerini şöyle özetlemişti:

Sir Gilbert Parker

Aslında Birleşik Devletler'de olağanüstü yaygın olan, fakat bir organizasyon olduğundan kendisinin dahi haberi olmadığı bir organizasyonumuz var. Bu, kişisel ilişkiler ve gönüllü çalışmalar ile işletilen ve zaman geçtikçe daha da hevesli ve kararlı olarak gelişen bir organizasyon... Birleşik Devletler'in hiçbir yerinde olumsuz tepki alınmadığına dikkat edilmelidir; Amerikan halkının gözünde çalışmalarımızın ***sessiz ve derin tabiatı****, saf bir yurtseverlik ve atılganlık olarak gözükmektedir.*[232]

Görülebildiği gibi İngiliz derin devletinin "derin" ve bir o kadar da aldatıcı propagandası, Amerikan halkı üzerinde beklenen etkiyi yaratmıştı. İyi niyetli Amerikalılar, bu propaganda sonucunda haince planları görememiş, İngiliz derin devletinin istediği yöne doğru yönlendirilmişlerdir.

Bu dönemde ortaya atılan, Mavi Kitap'ın yazarlarından biri olan Bryce'ın yazdığı rapor, Amerikalıları Türk karşıtı hale getirmek için özel olarak kurgulanmıştır. Bryce Raporu denilen bu çalışmada Bryce'ın Türklere karşı sarf ettiği çirkin sözler şu şekildedir:

Türk Hükümeti son bin beş yüz yıldır insanlığa bu derecede etkisi bulunanların en kötüsüdür. Geçen yüzyılda seçkin bir Avrupalı tarihçinin söylediği gibi "(Türkler), ele geçirdikleri yerleri harap eden bir soyguncular çetesinden başka bir şey değildir". Hiçbir zaman medenileşememişler, uygar bir idarenin icra etmesi gereken prensiplerden hiçbirini uygulayamamışlardır. Yıllar ilerledikçe iyiye gitmeleri bek-

lenirken, onlar daha da kötü olmuşlardır. Türkistan steplerinden Batı Asya'ya gelirken barbardılar, yüz otuz yıl önce Edmund Burke de (İngiliz siyasetçi ve yazar) onları böyle tanımlamıştı ve devletleri, bugün de acımasız ve barbar karakterini muhafaza ediyor.[233]

Bryce, daha sonra *The Treatment of Armenians in the Ottoman Empire* (Osmanlı İmparatorluğu'nda Ermenilere Yapılan Muamele) isimli bir kitap yazmış ve karalama kampanyasına buradan devam etmiştir. Tarihçi McCarthy, bu kitabın gerçek yazarının Toynbee olduğunu belirtmiştir. Yine McCarthy'nin analizlerine göre, söz konusu Ermeni raporunda görülen tüm teknikler, daha önce Belçika'daki Alman vahşetini anlatan ve sonradan yalanlanan raporda kullanılanların aynısıdır. Bu rapor da tıpkı Alman raporunda olduğu gibi güvenilir olmayan kaynaklardan toplanmış anonim bilgilere göre hazırlanmıştır ve raporda adı geçen kişilerin gerçekten bunları yazdıkları ya da söylediklerine dair hiçbir kayıt ve kanıt yoktur.[234]

Bryce'ın Alman raporunda geçen vahşet ifadelerinin hiçbirinin gerçek olmadığı zaman içinde anlaşılmıştır. Söz konusu Alman Raporu için yazar H. C. Peterson söyle söyler:

(Bryce Raporu) yargısız infazın en uç örneğidir. Esasen raporun kendisi savaşta gerçekleştirilmiş en kötü vahşettir.[235]

İşte aynı yöntem, Türklere karşı da kullanılmış; aynı karalama kampanyası aynı şahıslar tarafından aynı yöntemlerle Türklere de uygulanmıştır. Almanya'ya bu haksızlık yüzünden İngiltere tarafından özür yöneltilmiş, fakat Türkiye, hala aynı karalama kampanyasıyla muhatap olmak zorunda bırakılmıştır.

İngiliz derin devleti, Amerikan gazetelerine de Bryce Raporu'nun önemli kısımlarını yayınlamaları için dağıtmıştır. McCarthy, bu konuyu şu şekilde aktarır:

Gilbert Parker'in belirttiğine göre The New York Times, Philedelphia Public Ledger ve Chicago Herald gibi gazeteler bu Ermeni dehşet öykülerine fazlasıyla yer ayırıyorlardı.[236] *Current History adlı New York Times'ın çıkardığı aylık dergi, Bryce Raporu'nun uzun giriş bölümünü doğrudan veren ve raporun sözde Türk vahşetiyle ilgili en korkunç kısımlarını özetleyen Türk karşıtı makaleleri orta sayfa serileri olarak veriyordu. New York Times gazetesi, üç sayfasını Bryce Raporu'nu aktarmak için kullanmıştı. New Republic, Bryce'ı, kaynaklarının seçimi ve kanıtları için övmüştü, ancak bu kaynakların çoğunun anonim olduğundan hiç bahsetmemişti. Aksine, raporun özeti verilmiş ve Türkler kınanmıştı. Diğer gazete ve dergiler de aynı şeyi yapmış raporun özetini ya da rapordan alıntıları yayınlamıştı.*[237]

Görülebildiği gibi İngiliz derin devletinin yayınlarında, hiçbir kaynak gösterilmemiş, Türkler haksız yere hedef alınmış ve bu sahte yayınlar, Amerikalılara körü körüne servis edilmiştir. Şu bilinmelidir ki, İngiliz derin devletinin propagandalarının asıl hedeflediği kitle, I. Dünya Savaşı'ndan ve Ortadoğu gerçeğinden habersiz olan kitledir. O dönemde Amerikan ve İngiliz halkının okuduğu haberlerin hemen hepsi, sözde misyonerlerin ve İngiliz derin devlet propagandacılarının yazdıklarından ibarettir. İngiliz ve Amerikan halkları, o tarihlerde bu yazılara zorla inandırılmışlardır. Bu sahte propagandanın halen devam ettirilmesi, o dönemde Türklere yapılan haksızlığı tüm detaylarıyla açığa çıkaran Amerikalı tarihçi McCarthy tarafından şaşkınlık dolu sözlerle ifade edilmiştir:

Daha şaşırtıcı bir gerçek ise, Türklere karşı yapılan bu propagandaya ve niteliklerine, dönemi inceleyen günümüzün akademik kitaplarında hiç değinilmemesidir. I. Dünya Savaşı'ndaki İngiliz propagandasını irdeleyen her ciddi akademik çalışma, o yıllarda Almanlara karşı yapılan propagandanın, zafer uğruna, gerçeğe yönelik çok dikkatli hazırlanmış bir saldırı olduğunu belirtir ve itiraf eder. Ancak aynı

akademik çalışmalar, aynı zamanda Almanlara karşı bir saldırıyı ihtiva etmediği sürece, Türklere yönelik İngiliz propagandasını asla dikkate almazlar. İngiliz propagandasını hazırlayanlar Almanlara ne yaptılarsa Türklere de aynısını uygulamışlardır, ancak bugün bu kimsenin dikkatini çekmemektedir. Almanlara karşı yapılan propaganda sonradan kınanmıştır, ancak Türklere atılan çamur bugün hala sürmektedir. Bryce'ın ünlü Ermeni Raporu söylenilenlerin gerçek olduğu iddiasıyla tekrar tekrar basılmaktadır. Aynı kişinin Alman Raporu, kütüphanelerin tozlu raflarına kaldırılmışken, Ermeni Raporu tam anlamıyla "güvenilirliği kabul edilmiş bir kaynak" olarak kamuoyunda yerini almıştır. I. Dünya Savaşı üzerine yapılan kaynakçalarda ya da soykırımın konu alındığı yayınlarda, ne için yazıldığına bakılmaksızın, bu raporlara 483 defa atıfta bulunulur. Eleştirel tarihçiliğin genel kuralları ki bu kurallar kaynakların doğrulanmasını ister, asla uygulanmamıştır. Aslında Osmanlı Ermenileri için yazılan Bryce Raporu, Almanlar için yazılan Bryce Raporu'nun bulunduğu çöp kutusuna atılmalıdır. Bu rapor, Orta Doğu'nun tarihi için değil propagandanın tarihi için güvenilir bir kaynaktır.[238]

Bir Propaganda Muharebesi: II. Dünya Savaşı

Tıpkı I. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi II. Dünya Savaşı'nda da İngiliz derin devletinin propaganda gücü etkili olmuş ve savaş, asıl olarak bu sebeple kazanılmıştır. İngiliz derin medyası, başta BBC içindeki uzantıları ile, savaş sırasında ve sonrasında sürekli görev başında olmuştur. İşin ilginç yanı, söz konusu kurum hala, İngiliz derin devletinin adeta bir propaganda kolu olarak görevine devam etmektedir.

Savaş sırasında propaganda bakanlığı kuran ve yalanlarla dolu propaganda yöntemlerini iyi kullanmış olan Alman Nazi Partisi bile İngiliz derin devletinin o dönemde yürüttüğü propagandanın yanına dahi yaklaşamamıştır. Hitler'in propaganda bakanı Joseph Goebbels, Yalan Maki-

Hitler'in propaganda bakanı Joseph Goebbels

nası başlıklı makalede, dönemin derin devlet elemanlarından Başbakan Churchill için şu ifadeleri kullanmıştır:

Churchill söylediği yalanları sık sık tekrarlıyor, sonunda kendisi de bunlara inanıyor. Churchill, I. Dünya Savaşı'nda da İngiliz propagandasında etkili rol oynuyordu. O zaman söylediklerinin gerçek dışı olduğu sonradan anlaşıldı. İngilizlerin taktiği şuydu: Yalan söyleyeceksen büyük söyleyeceksin, sonunda ortaya çıkan gerçekler sizi gülünç duruma düşürecek olsa bile...[239]

Savaş dönemleri elbette halkın moralinin yüksek tutulması gereken dönemlerdir. Ancak I. ve II. Dünya Savaşları'nda İngiliz derin devletinin etkili propaganda politikası ve basını kullanış şekli, İngiliz derin devletinin istediğinde basın yayın gücünü dilediği şekilde yönlendireceğine ve

yalanları gerçek gibi gösterebileceğine önemli bir delildir. Nitekim, savaş sonrası yıllarda İngiliz derin devletinin özellikle basın üzerindeki yönlendirmeleri olduğu gibi devam etmiş, belli ülkelere yönelik kötüleme politikası etkin bir şekilde kullanılmış ve bağımsız ülkelerde iç savaşlar, isyanlar ve darbeler bu yollarla başlatılmıştır.

İngiliz derin devleti, büyük ölçüde bu politikanın etkisiyle başka ülkelerde hakimiyet kurmuş ve devlet yönetimleri bu gücün etkisiyle derin devlet kurumlarına gebe kalmıştır. II. Dünya Savaşı sırasında, İngiltere'nin savaşı kaybetmek üzereyken aniden savaşı kazanır duruma gelmesinin vesilelerinden biri olan propaganda silahı, geçmişten bugüne İngiliz derin devletinin en önemli ve en vurucu silahlarından biri olmuştur.

İngiliz derin devleti, propaganda silahını II. Dünya Savaşı sırasında da kullanmış, provokatif yalan haberler ABD'nin savaşa girmesini sağlamış ve İngiltere, savaşın galibi olmuştur.

Hala Devam Eden Kirli Propaganda

I. ve II. Dünya Savaşları sırasında gerçekleşen İngiliz derin devletinin karşı propagandaları, farklı yöntemlerle olsa da bugün hala devam etmektedir. Wellington House'un yürüttüğü propaganda çalışmasının etkileri yalnızca bu dönemle sınırlı kalmamış, günümüze kadar süregelmiştir. Wellington House'un I. Dünya Savaşı boyunca yaptığı propaganda yayınları düzenli ve sistemli olarak tekrar tekrar basılmış, birçok eserde ve araştırmada bunlardan alıntılar yapılmıştır. Bu kitapların çoğu bütün olarak internet sitelerine kopyalanmış ve dünya çapında yayılmıştır.

Bugün hala, Wellington House'un kitapları Avrupa ve Amerika'daki okul ve üniversitelerde, öğrencilere kaynak tarih kitapları olarak önerilmektedir. Türkiye ve Ermeniler konusu, Wellington House'un özellikle önem verdiği konulardan biri olarak kurumun belli başlı yayınları arasında yer almaktadır. Toynbee'nin kitapları ve hayali bir kişilik olarak öne sürülen Ghusei'in kitabı da dahil olmak üzere bu yayınlar, tarihçiler ve bir kısım Ermeni bilim adamı için temel tarihi dayanak teşkil etmektedir. Mavi Kitap gibi, I. Dünya Savaşı'nın gerçek dışı propaganda malzemelerinin yeni baskıları yapılarak, bütün bu yalanlar sanki tarihi gerçeklermiş gibi çeşitli ülkelerde yayınlanmaktadır. İngiliz derin devletinin sinsi propagandası, sanki hiçbir şey olmamış, yapılan bu sahtekarlık anlaşılmamış gibi sürekli gündemde tutulmaya çalışılmaktadır. Amaç, en azından, bu kara propagandaların farkında olmayanları aldatabilmektir.

Dünya kamuoyunun büyük bir kesiminin beyinleri de bu düzmece hikayelerle yıkanmaya devam etmektedir. İnsanların bu kaynaklardan öğrendikleri ise gerçekler değil, İngiliz derin devletine bağlı propaganda ofisinin kendilerinden inanmalarını istediklerinden ibarettir.

Söz konusu dönemde, İngiliz derin devletinin iftiralarının kapsamı ve boyutları o derece büyüktür ki, bizzat İngilizlerin içinden bile bunca aldatmacaya isyan eden kimseler çıkmıştır:

İngiliz derin devleti, daima sözde barbarlığı yok etme adına ortaya çıkmış; fakat elini attığı her yere daha korkunç bir vahşet getirmiştir.

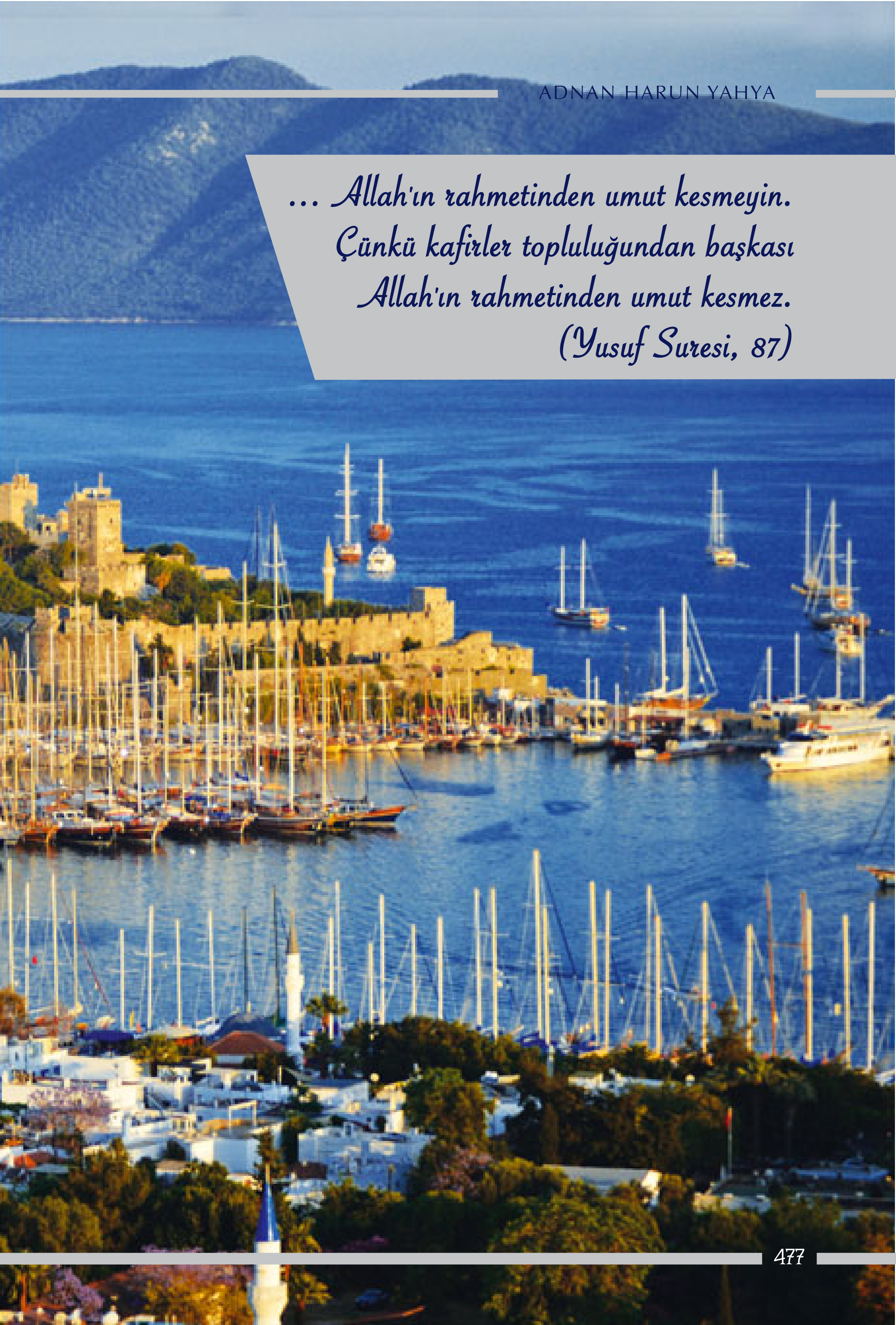
İngiliz Dışişleri Bakanı Chamberlain, 1925 yılının Aralık ayında Avam Kamarası'nda yaptığı bir konuşmada bütün bunların bir "propaganda yalanı" olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Savaştan dört yıl sonra Belçikalılar bu yayınlarda yer alan iddiaların tamamının gerçek dışı olduğunu açıkladılar. İngiliz Milletvekili Arthur Ponsonby, 1928 yılında bir kitabında I. Dünya Savaşı sırasında İngiliz Propaganda servisleri tarafından üretilen gerçek dışı haberleri ayrıntılı açıkladı... 1938 yılında İngiliz yazar ve diplomat Harold Nicolson, Parlamento'da yaptığı bir konuşmada, "I. Dünya Savaşı'nda lanet edilecek derecede yalan söyledik" dedi.[240]

Mavi Kitap'taki bilgilerin çoğu, I. Dünya Savaşı yıllarında sadece 26 ay İstanbul'da Amerika'nın İstanbul Büyükelçiliği'ni yapmış olan Henry Morgentau'dan kaynaklanıyordu. Morgentau kitabında Osmanlı'nın Ermenilere karşı büyük zulümler yaptığı yalanını ortaya atmıştı. Associated Press yıllar sonra Morgenthau'nun kitabındaki bu iddialar için **gerçek dışı açıklamasını** kullanmıştır. Amerikalı profesör Heath W. Lowry ise bu kitap için "*ham, yarı gerçekler ve düpedüz yalanlarla dolu*" ifadelerini sarf etmiştir.[241]

BODRUM

... Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin.
Çünkü kafirler topluluğundan başkası
Allah'ın rahmetinden umut kesmez.
(Yusuf Suresi, 87)

VI. BÖLÜM

İSTANBUL'UN İŞGALİ

İSTANBUL NEDEN ÖNEMLİ?

İngiliz derin devletinin, Osmanlı ve Türk toprakları hakkındaki planlarının ilk yazıya döküldüğü eser, 5 Eylül 1876'da basılan *Bulgarian Horrors and Question of East* (Bulgar Korkuları ve Doğu Sorunu) adlı kitaptır. Bu eserin yazarı William Ewart Gladstone, 4 ayrı dönemde toplam 15 yıl İngiltere başbakanlığı yapmıştır. İngiliz Kraliçesi'ne Danışma Kurulu olarak görev yapan ve İngiliz derin devletinin önemli kurumlarından biri olan Privy Council'deki üyeliğini 57 yıl boyunca sürdürmüştür. Kitabın ilerleyen bölümlerinde detaylı tanıtacağımız Lord Curzon, Lloyd George ve Horace Rumbold gibi işgal dönemi siyasetçileri de bu konseyin üyesidir. Gladstone bu 64 sayfalık kitapta Doğu Sorunu adı altında Osmanlı'nın parçalanma planını anlatmıştır.

Gladstone kitabında, imparatorlukları içten dağılmaya yöneltecek gizli taktikler vermiştir. Nitekim, kitabın yayınlanmasının hemen ardından İngiliz politikacılarda Osmanlı azınlıkları sevgisi baş gösterecektir. Bağımsızlık isteyen azınlıklar desteklenecek ve Osmanlı aleyhine tahrik edilecektir. Gladstone Bulgar, Lloyd George Yunan ve Ermeni, Lord Curzon Kürt ve Churchill ise Arap dostu görünümünde ortaya çıkmışlardır. Şunu belirtmeliyiz, dünya liderlerinin çeşitli ülkelerle, etnik gruplarla dostluk kurması elbette güzeldir ve isteyeceğimiz bir şeydir. Fakat burada belirtilen dostluklar, İngiliz çıkarlarını korumak ve özellikle Osmanlı'yı çökertmek amacıyla oluşturulmuş sözde dostluklardır. Menfaat bitince söz konusu dostluklar da daima bitmiş ve kullanılan piyonlar hemen harcanmıştır.

Gladstone'un kitabı tam bir kara propaganda örneğidir. (Kitapta geçen ifadelerden necip Türk Milletini tenzih ederiz) Söz konusu kitapta Türkler, "insanlığın dev bir insanlık dışı örneği" olarak tanımlanmakta ve dünyadan tasfiye edilmeleri gerektiği vurgulanmaktadır. Kitapta Gladstone, Osmanlı hükümetine yönelik olarak, *"hiçbir hükümetin işlemediği kadar günah işlemiş, hiçbir hükümet onun kadar günahkarlığa saplanmamış ve hiçbiri onun kadar değişime kapalı olmamıştır"* iftiralarını ortaya atmıştır. Bu iftiraların tek sebebi, Gladstone'un gerçekte Osmanlı'yı tamamen parçalamak isteyen İngiliz derin devletinin en güçlü adamlarından biri olmasıdır.

Çanakkale Savaşı'yla Başlayan Derin Plan

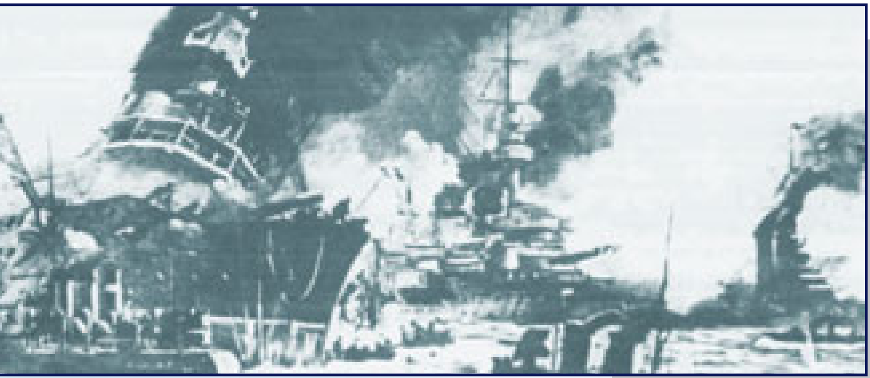
İngiliz derin devleti Osmanlı'yı bölme planının son darbesini Çanakkale çıkarması ile gerçekleştirmeye çalıştı. Fakat Çanakkale Savaşı, derin devletin hiç beklemediği bir kahramanlık örneği olarak tarihe geçti. Avrupa'nın yıllardır "hasta adam" olarak küçümsediği Osmanlı ordusu, iki büyük kuvvetin tam güçleriyle saldırdıkları Çanakkale Boğazı'nı canı pahasına korudu. Anzaklardan, İngilizlerden, Kuzey Afrikalılardan, Hintli-

lerden, Fransızlardan oluşan müttefik ordularını, geri çekilmek zorunda bıraktı. Bu askeri başarı, İngiliz derin devletinin bölme planlarını 1918'e yani Mondros Mütarekesi'nin ardına bıraktı.

Oysa Osmanlı Devleti, sadece 4 yıl evvel, uzunca bir dönem yönetimi altında olan Balkan devletlerinin orduları karşısında ağır bir yenilgi almıştı. Öyle ki, Bulgar ordusunun İstanbul'u işgal etmesini tifo ve kolera salgını engellemişti. İtilaf orduları da, bu yenilgiyi göz önünde tutup Çanakkale Savaşı'nın çok kısa sürede zaferle biteceğine emindi. Fakat Türk ordusu 250 bin şehit vermesine rağmen Çanakkale kapısını açmadı.

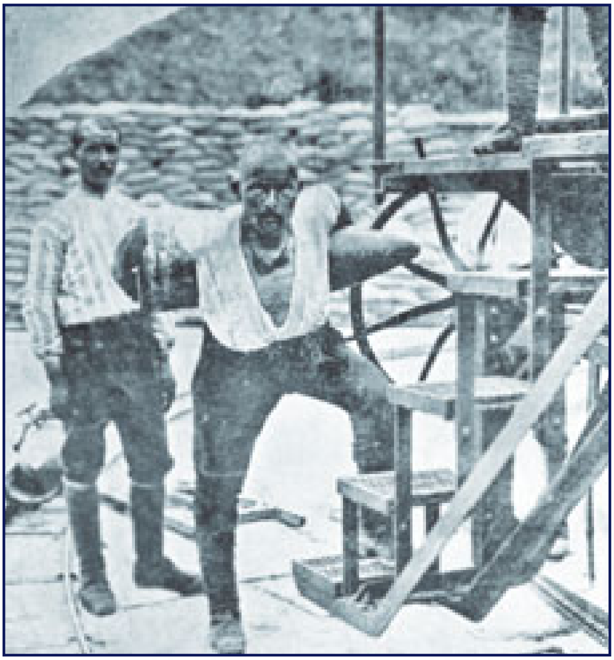
18 Mart 1915 tarihinde gerçekleşen deniz muharebesinde İngiliz ve Fransız savaş gemileri etkisiz hale getirilmiştir. Türk ordusu, 250 bin şehide rağmen Çanakkale'de geçit vermemiştir.

İngilizler ve Anzaklar Gelibolu Yarımadası'nda. Kıyılarda tutunabilmek için siperler kazan bu askerlere, Gelibolu'ya çıkma izni verilmemiştir. (1915)

İstanbul'dan askeri okul öğrencileri gönüllü olarak savaşa gidip burada şehit olmayı göze aldılar. Galatasaray Lisesi 1915 ve 1916 senelerinde hiç mezun veremedi. 1917'deyse mezun sayısı sadece 5'di. İstanbul Lisesi, sadece 19 Mayıs 1915 taarruzunda 50 öğrencisini şehit verdi. Vefa Lisesi ve Çapa Erkek Öğretmen Okulu da aynı yıllarda hiç mezun veremedi. Balıkesir Lisesi ve Balıkesir Erkek Muallim Mektebi 1914-1918 yıllarında sadece 2 mezun verdi. Trakya'daki birçok okulun, babaları Balkan savaşında şehit düşen öğrencileri, gönüllü olarak Çanakkale Savaşı'na gitmiş ve orada şehit olmuşlardı. Sivas, Trabzon, Konya, Erzurum ve Kastamonu liseleri de 1916-1917 mezunlarını Çanakkale'de toprağa vermişlerdi. Bu okullu neslin kaybı, etkisini hem Kurtuluş Savaşı'nda hem de cumhuriyetin ilk yıllarında gösterecekti. İngiliz derin devletinin planları henüz 18 yaşını bi-

(Sol altta) Çanakkale Savaşı'nda kahramanlık destanı yazan Seyit Onbaşı. (Altta) Seyit Onbaşı'ya ait temsili bir resim.

le bulmamış masum Türklerin şehit kanı ile engellenmişti. Bugün PKK terörüne şehit verdiğimiz askerlerimiz, subaylarımız, polislerimiz, öğretmenlerimiz de bu tablonun benzerini oluşturmaktadır. Allah vatanımızı şehitlerimizle bereketlendirmiştir. Anadolu toprakları şehit kanıyla sulandığı için vatan olmuştur.

I. Dünya Savaşı'nın ardından imzalanan Mondros Mütarekesi ile savaş Osmanlı Devleti açısından sona ermişti. Mütareke aynı zamanda İngiliz derin devletinin

Çanakkale Savaşı'nın çocuk kahramanları, Türk olmanın ne demek olduğunu tüm dünyaya göstermişlerdir. Galatasaray Lisesi, 1915 ve 1916 yıllarında tek bir mezun bile verememiştir.

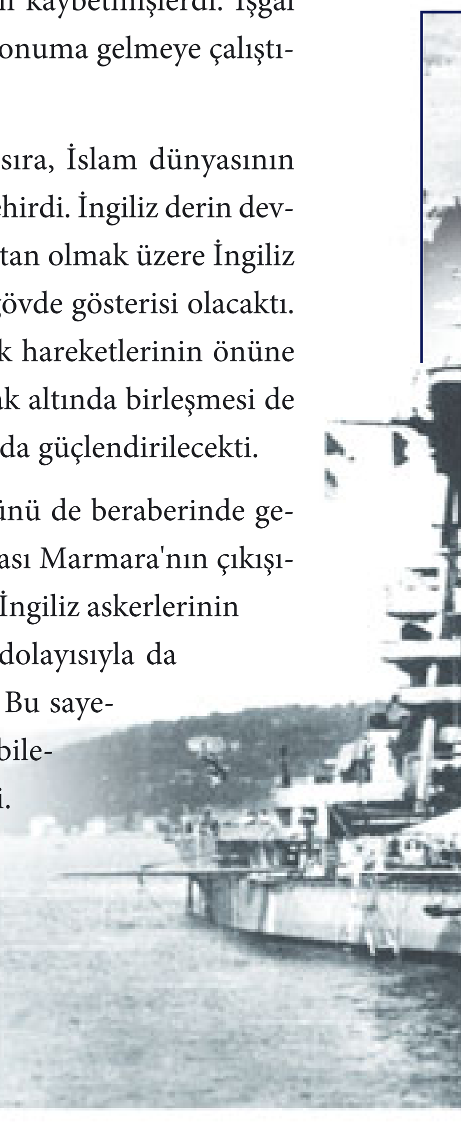
parçalama planının uygulanmasına da öncü oldu. Mütareke'nin "İtilaf Devletleri, güvenliklerini tehdit edecek bir durumun ortaya çıkması halinde herhangi bir stratejik yeri işgal etme hakkına sahip olacaktır." maddesi gerekçe gösterilerek İngiltere'nin "Doğu Sorununa Çözüm" olarak adlandırdığı parçalama planı yürürlüğe girdi. Bu planın en önemli hedefi de İstanbul'un işgalidir. İstanbul, I. Dünya Savaşı'ndan yenik çıkan İttifak Devletleri başkentleri arasında, savaş sonrası işgal edilen tek başkentti. İstanbul'un işgali ilk olarak Lord Curzon tarafından ortaya atıldı.[242]

İngiliz Derin Devleti İstanbul'un İşgaliyle Birçok Hedefi Yerine Getirecekti

Çanakkale Savaşı'ndaki Türk kahramanlığı, İngiliz derin devletinin uluslararası arenada küçük düşmesine sebep olmuştu. İslam başkenti işgal edilerek yaşanan yenilginin intikamı alınacaktı. Çanakkale Savaşı'nı planlayan, ilan eden ve uygulamaya koyan siyasetçilerin tamamı İngiliz derin devletinin emirleri doğrultusunda hareket ediyordu ve Çanakkale yenilgisi sonrası İngiliz kamuoyunda saygınlıklarını kaybetmişlerdi. İşgal maddesi ile bu kadrolar tekrar halkı etkileyecek konuma gelmeye çalıştılar. Ana strateji buydu.

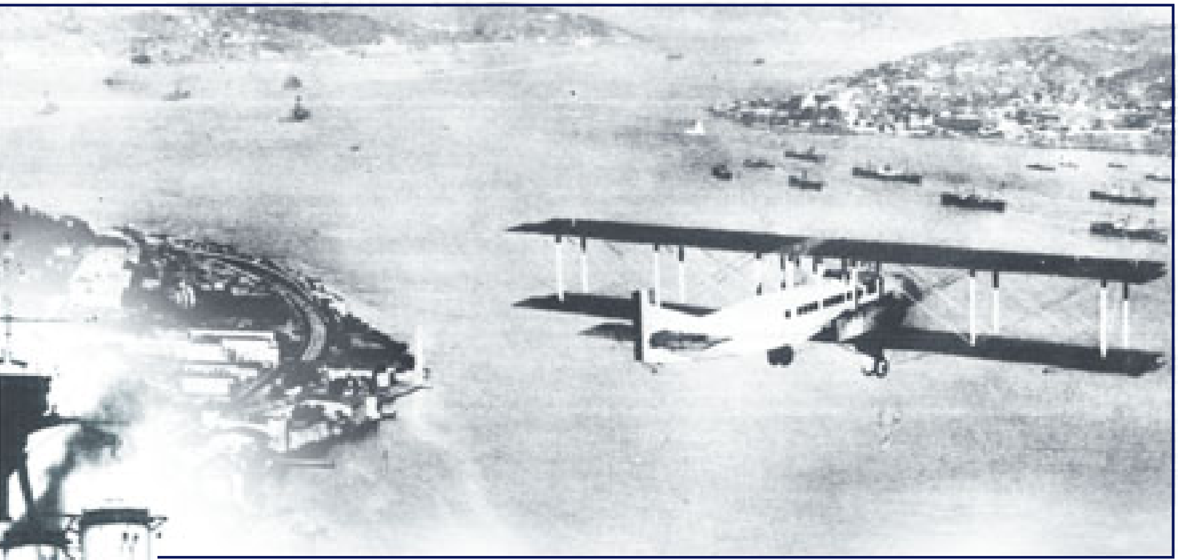
İstanbul, Osmanlı başkenti olmasının yanı sıra, İslam dünyasının başkenti ve Müslümanların Halifesi'nin yaşadığı şehirdi. İngiliz derin devletine göre, işgal edilmiş bir başkent, başta Hindistan olmak üzere İngiliz iktidarı altında yaşayan Müslümanlara karşı bir gövde gösterisi olacaktı. İngiltere aleyhtarı ayaklanmalar ya da bağımsızlık hareketlerinin önüne set çekecekti. Bu sayede Müslümanların bir bayrak altında birleşmesi de engellenecek ve İngiliz hegemonyası bu topraklarda güçlendirilecekti.

İstanbul'un işgal kararı, iki boğazın kontrolünü de beraberinde getirdi. İstanbul Boğazı'nda demirli İngiliz donanması Marmara'nın çıkışını kontrol ediyordu. Çanakkale Boğazı bölgesi de İngiliz askerlerinin kontrolü altına girdi. Artık Marmara Denizi'ne dolayısıyla da Karadeniz'e giriş ve çıkış İngiliz kontrolündeydi. Bu sayede hem Rus donanmaları kontrol altında tutulabilecekti, hem de Rus ticareti vergilendirilebilecekti. Bu, yeni kurulan Bolşevik Rusya üzerinde stratejik bir üstünlük demekti. Rusya'nın, Avrupa yakınlarındaki tek limanı olan St. Petersburg ya da Sovyet dönemi ismiyle Leningrad limanı 6 ay boyunca donmuş durumda kalıyordu. Do-

nanma için coğrafi ve stratejik altyapıya sahip değildi. Bu nedenle Ruslar, uzun zamandır sıcak denizlere inme planı gütmekteydi. Her ne kadar Karadeniz, Rus gemilerinin kontrolünde olsa da, boğazları kontrol eden devlet bu hakimiyeti esaret altına alıyordu. İngilizler, İstanbul ve boğazları işgal ederek devrim sonrası Rusya'yı da elinin altında tutmayı planlıyordu.

İngiliz derin devleti, Bolşeviklerin, Türk bağımsızlık hareketi ile yakınlaşmasını da mercek altına almıştı. Rusların tekrar güçlenip emperya-

İstanbul Boğazı'nda itilaf devletleri donanması ve şehri havadan kontrol eden Fransız uçağı. (üstte) İstanbul'un işgali sırasında Boğaz'daki İngiliz donanması. (altta)

list bir politika gütmeye başlamasını büyük bir ihtimal olarak görüyordu. Onlara göre boğazların ve İstanbul'un İngiliz kontrolünde olması bu genişlemenin önüne set çekebilecekti.

İstanbul'un işgali ile İngiliz derin devletinin bir başka amacı da Halifenin sömürgeler üzerindeki etkisini kırmak ve Müslüman dünyasına artık padişahın yani Halifenin ve tüm Osmanlı Devleti'nin İngiliz kontrolüne geçtiğini göstermekti. Böylece Osmanlı'ya sadık kalmak isteyebilecek Müslüman tebanın cesareti kırılacak, bölgenin aşiret liderleri, dini liderler ve azınlık önderleri de artık İngilizlerden korku duyacaklardı. Kısaca dosta düşmana, Osmanlı Devleti'nin geri dönüşünün olmayacağı açık ve sarih bir şekilde ilan edilmiş olacaktı. İşgal, İngiliz İmparatorluğu'nun gücünün zirvesi demekti. İşgalle hem sömürgelerindeki İslami uyanışı bastıracak hem de yeni sömürgelerde kolayca yol alabilecekti.

İstanbul'un işgalinin en önemli sembolik mesajı ise Türklerin Avrupa'dan çıkartılmasının delili olmasıdır. İstanbul, tarih boyunca her dönemde Avrupa'nın "Doğu Başkenti" olmuştur. Avrupa medeniyetinin ilk temsilcileri olarak görülen Antik Yunanlar, Venedikliler, Roma İmparatorluğu, Ceneviz yöneticileri ve Bizans İmparatorluğu hep bu güzel şehri mesken edinmişlerdir. 600 yıllık Osmanlı hakimiyeti de Türklerin Avrupa devleti olarak kabul görmesini sağlamıştır. Bu nedenle İngiliz derin devletine göre işgal Türklerin Avrupa'dan sürüldüğü manasına gelecekti.

İngiliz kamuoyu, Osmanlı'nın I. Dünya Savaşı'nda Almanya ile ittifak etmesini kendilerine ihanet olarak görüyordu. Oysa daha önce detaylı incelediğimiz gibi bu ittifak, zaten İngiliz derin devletinin yönlendirmesiyle mecburen gerçekleşmişti. Çeşitli mahfillerde bu sözde ihanetin cezasız kalmaması gerektiği seslendiriliyordu. İngiliz derin devleti, İstanbul'un işgali ile Osmanlı Devleti'ne ağır bir ceza vereceğine ve kendince Türklere bir bedel ödeteceğine inanıyordu. İstanbul'un Türklerin elinden alınmasının, savaş yenilgisinin en belirgin kanıtı olacağını düşünüyordu. Böylece İslam dünyasının da artık Türkleri "İslam'ın muzaffer askeri" ola-

(Üstte) Harbiye-Şişli yolu üzerinde işgal kuvvetlerinin yürüyüşü (Altta) İstiklal Caddesi'nde işgal kuvvetleri

rak görmeye son vereceklerini sanıyordu. İngiliz derin devleti için bu işgal o kadar sert ve küçük düşürücü şekilde yapılmalıydı ki, Türklerin geri dönülemeyecek bir şekilde tükendiği görüşü hakim kılınmalıydı. İngiliz derin devleti, kendi hakimiyet politikası için bunun temel bir gereksinim olduğuna inanıyordu. İngiliz derin devletinin Osmanlı'ya yönelik hastalıklı zihniyeti tam olarak bu şekildeydi.

Fakat İngilizlerin evdeki bu hesabı Anadolu'nun kapısından döndü. Mustafa Kemal ve arkadaşlarının önderliğindeki Anadolu bağımsızlık hareketi, tüm dünyaya bir kez daha Türklerin neden İslam'ın muzaffer askeri olarak kabul edildiğini gösterdi. Üç sene içinde, I. Dünya Savaşı'nın galip devletleri, ağır bir yenilgi ile başları önlerinde Anadolu'yu terk etmek zorunda kaldılar. Fransızlar, İtalyanlar, Yunanlar ve İngilizler birer birer yenilgiyi kabul ettiler ve Anadolu'dan askerlerini çektiler

AVRUPA'NIN DERİN TUZAKLARINI ALTÜST EDEN MERKEZ: İSTANBUL

İngiliz derin devleti, İstanbul'un, Avrupa güç dengelerini altüst eden önemli bir merkez olduğunu görmekteydi. Bu nedenle İstanbul, Boğazlar ve Trakya'nın Osmanlı hükümetinin denetiminde kalmaması gerektiğine inanıyordu. İstanbul'a sahip olmayan bir Türk devletinin, artık Avrupa'yı ilgilendiren konularda söz sahibi olma hakkının ortadan kalkmış olacağını düşünüyordu.

İngiliz derin devleti, Osmanlı'yı yıkma planını hep farklı amaçların arkasına sakladı. I. Dünya Savaşı döneminde bu emperyalist projenin maskesi, azınlık haklarını korumak oldu. İngiliz kamuoyunda, Osmanlıların Hristiyan tebaasına karşı güya acımasız politikalar güttüğü, başta Ermeniler ve Rumlar olmak üzere Osmanlı topraklarındaki Süryanilerin, Hristiyan Arapların sözde tehlike altında olduğu propagandası yaygınlaştı. Bu propagandanın temelini ise Anadolu'nun gerçek sahiplerinin

Hristiyanlar olduğu ve bu bölgenin Türkler tarafından zorla gasp edildiği iftirası üzerine kurdular. Örneğin, Parlamenter James Bryce, Lordlar Kamarası'ndaki konuşmasında, "*Küçük Asya, Ermenistan, Suriye ve Arabistan'da 1000-1500 yıl önce uygarlıklar bulunduğunu*" söylüyordu. "*Daha sonra 600 yıl boyunca sözde Türk vahşetinin bu uygarlıkları yok ettiğini*" iddia ediyordu. "*Tekrar eski uygarlıklarını elde etmeleri için ise onların bölgedeki temsilcilerine bağımsızlık verilmesine İngiltere'nin yardımcı olması gerekti*ği" yalanını savunuyordu. İngiliz derin devleti, İstanbul'un işgaliyle bu sözde "adaletsiz" politikaların son bulacağı iddiasındaydı. İstanbul'un, Türklerin milli başkenti olmadığı ve şehrin çoğunluğunu gayri Müslimlerin oluşturduğunu iddia eden yazılar İngiliz gazetelerinde sıklıkla yer almaktaydı. Oysa 1919 yılındaki nüfus sayımına göre İstanbul'un %67'si Müslümanlardan oluşmaktaydı. Bu oran gerçekte daha da fazlaydı, fakat Müslüman nüfusun bir kısmı Balkan Savaşları ve 1. Dünya Savaşı'nda cephelere gidip şehit olmuştu.

Dahası azınlık politikaları, İngiliz derin devletinin yaygınlaştırmaya çalıştığı kanının aksine son derece özgürlükçü ve sevecendi. Azınlık hakları Osmanlı içinde 600 yıl boyunca korunmuştu ve azınlıklar daima Osmanlı'nın bir parçası olarak yaşamış ve devlet kademelerinde dahi görev almışlardı. Genellikle sanat ve ticaretle uğraşan azınlıklar, daima İmparatorluğun ve İstanbul'un en güzel yerlerinde varlık içinde yaşamış ve destek görmüşlerdi. Hatta İmparatorluğun yıkılmasından sonra da Türkiye toprakları üzerindeki varlıklarını sürdürmüşler ve yeni Türk devletine destek olmuşlardı. Dolayısıyla, azınlıklar üzerinden yaygınlaştırılan söylentiler yalnızca bir kara propagandaydı. O dönemde İstanbul'a istihbarat için gelmiş bir kısım İngiliz ajanlar bile, sonradan Türklerin azınlık politikasını takdir etmişlerdir.

Bu gerçeğe rağmen İngiliz derin devleti, azınlıklar üzerinden kara propagandaya devam etmiş, özellikle "haksızlığa uğrayan farklı millet,

farklı din" kozunu oynayarak etki uyandıracağından emin olmuştu. Nitekim de öyle oldu. İngiliz derin devletinin işgal politikası bazı azınlık temsilcilerinde destek buldu. İstanbul Rum Patriği, Paris Konferansı'na gönderdiği bir mektupta Doğu Sorunu'nun (Osmanlı'nın parçalanması), İstanbul tekrar Yunan kontrolüne geçmediği sürece çözümlenemeyeceğini yazmıştı.

1900'lerde İstanbul...

Benzer şekilde Osmanlı'nın Hristiyan tebaaları Mısır'daki Kıptiler, Lübnan'daki Marunîler ve Suriye'deki Hristiyan Asurlular, tıpkı İstanbul Rumları gibi işgali bağımsızlıklarının bir ön adımı olarak görüp desteklediler. Osmanlı tebaasında sadece Museviler, başta Haham Naum Efendi olmak üzere Avrupalı işgalciler karşısında Türklerin yanında yer aldılar.

(Üstte) İşgal yıllarında İstanbul sokaklarındaki yabancı askerler (Altta) Karaköy Limanı'ndaki İngiliz birlikler

... "Rabbinizin rızkından yiyin ve O'na şükredin. Güzel bir şehir ve bağışlayan bir Rabb(iniz var).
(Sebe Suresi, 15)

İSTANBUL

İngilizlerin İstanbul'un İşgali İçin Uyguladığı Taktikler

İngiliz derin devleti, İstanbul'u işgal ederken birçok farklı taktik kullanmıştır. Benzer yöntemler bugün de devam etmektedir. Söz konusu taktiklerin deşifre edilmesi, ülkemizin ve tüm dünyanın içinde bulunduğu tehlikenin anlaşılması için de elzemdir. 100 yıl sonra da yürürlükte olan "Türklerin Anadolu'dan çıkarılması planı" en yüksek noktasına İstanbul'un işgali ile ulaşmıştır. İngiliz derin devleti, bu amaca ulaşmak için kendi kamuoyunu hatta müttefiklerini bile kandırmakta bir mahsur görmemiştir. Milyonlar, bir avuç sözde derin devlet yöneticisinin oyuncağı olmuştur. Şöyle ki;

*** İngiliz derin devleti ilk başlarda Anadolu'ya göz koymadığını savunmuştur**

İngiliz Başbakanı Lloyd George, 5 Ocak 1918'de Parlamento'da yaptığı konuşmada milletvekillerine; İstanbul, Anadolu ve Trakya için herhangi bir savaş olmayacağını savunmuştur. Bu tarif edilen coğrafya, Osmanlı Devleti'nin Türk nüfusunun çoğunlukta olduğu topraklardır. Aslında burada Lloyd George, bir hedef şaşırtmacası yapmaya çalışmış ve İngiltere'nin bu bölgelerde gözü olmadığına dair kendi halkını ve Osmanlı'yı manipüle etmeye çalışmıştır.

Yine I. Dünya Savaşı'nı sonuçlandıran Mondros Mütarekesi'nde, İstanbul'un işgaline dair hiçbir maddede hiçbir ifade geçmemektedir. İtilaf devletleri adına imza koyan Amiral Calthorpe, İstanbul'u işgal ederek, Osmanlı hükümetini feshetmek ya da askeri boyunduruk altına almak gibi bir niyetleri olmadığının sözlü garantisini vermiştir. Mütareke sonrası İstanbul'a dönen Osmanlı heyeti, Calthorpe'un kişisel mektubunu da yanlarında taşımıştır. Calthorpe mektupta, Fransız ve İngiliz askerlerinin sadece boğazlarda bulunacağını, hatta Türk ordusundan küçük bir birliğin de bölgedeki Osmanlı egemenliğinin göstergesi olarak orada bulunabileceğini söylemektedir.

Fakat Mütareke'den sadece 13 gün sonra İngiliz ve Fransız güçleri İstanbul'a girdiler. Mütarekede işgal olmayacağı sözünü veren Calthorpe, bu kuvvetlerin başına geçirildi ve ilk işi Tevfik Paşa hükümetinden 200 kişiyi tutuklamak ve 30'unu Malta'ya sürgüne göndermek oldu. Tutuklananların tamamı Türk ve Müslüman yöneticilerdi. Calthorpe bu hareketi ile İstanbul'da bir işgal olduğunu ve işgal kuvvetleri ile birlikte hareket etmeyenlerin en sert şekilde cezalandırılacağı mesajını veriyordu. Amiral Calthorpe daha sonra Dışişleri Bakanlığı'na gönderdiği 371/4172/23004 no'lu mesajda tutuklamaların amacına ulaştığını ve tutuklamalarla İstanbul'daki muhtemel ayaklanmanın liderlerine gözdağı verildiğini söylüyordu.[243]

Ayrıca savaş döneminden fişlenmiş birçok subay da bu sürgüne dahil edildi. İngilizler İstanbul'a ayak basınca, yalnız İstanbul'da değil, bütün Türkiye'de insan avı başlattı. Öncelikle 9 Türk komutanın cezalandırılmak üzere yakalanmasını istediler. Bunlar, 6. Ordu Komutanı Ali İhsan Paşa, Medine'yi savunan Fahrettin Paşa, Kafkasya Ordusu Komutanı Nuri Paşa, Azerbaycan Ordusu Komutanı Mürsel Paşa, Kafkasya 9. Ordu Komutanı Şevki Paşa, Pozantı'da 2. Ordu Komutanı Nihat Paşa, Yemen 40. Tümen Komutanı Galip Paşa ve Yemen'de 7. Kolordu Komutanı Tevfik Paşa'dır. Görüldüğü gibi bu isimler, savaşta İngilizleri yenen veya onlara güçlükler çıkaran ve vatanlarını kahramanca savunan Türk

Yemen'de 7. Kolordu Komutanı Tevfik Paşa ve pek çok vatansever komutan, İngiliz derin devletine geçit vermedikleri için sürgün edilmişlerdir.

Ordusunun komutanlarıdır. Şunu belirtmek gerekir ki İngiliz derin devleti, komutanları hedef alarak Türklerin milli şuuru konusunda tarihi bir yanılgıya düşmüştür. Çünkü Türkler gibi milli şuur varlığı çok eskilere dayanan, tarih boyunca bağımsız yaşamış bir milletin içinden 100-150 kişinin yakalanıp sürgüne gönderilmesi, Türk Milletinin verdiği Kurtuluş Mücadelesini engelleyememiştir.

Dokuzuncu Ordu'yu dağıtmayan, silahları ve cephaneyi İngilizlere kaptırmayan, gıda stoklarını batıya taşıyan Yakup Şevki Paşa bu listenin en başındadır ve Malta'ya ilk sürgün edileceklerden olacaktır. Onun gibi Kars Şurası'nın bütün üyeleri de Malta'ya sürülecekler arasındadır. Kafkas Ordusu'ndan Halil Paşa, Küçük Cemal Paşa, Tümen komutanlarından Ali Rıfat ve Mürsel Bey'ler gibi birçok Türk Subayı, Mütareke'nin daha ilk aylarında İngilizlerce mimlenirler. İşgal karargahında bunları yakalamak, yargılamak ve sürmek için plan yapılmaktadır.

İşgal öncesi söylenen sözler ve verilen vaatler İngiliz taraftarı birçok aydın ve diplomat tarafından bir garanti olarak alınmıştır. Fakat mütareke sonrasında İngiliz Başbakan Lloyd George, sözlerini Türklere bir garanti amacıyla değil de kendi kamuoyunu, özellikle de Müslümanlarla savaştan muzdarip olan Hindistan Müslümanlarını rahatlatmak amacıyla söylediğini açıklayarak işgali kendince meşru göstermiştir.

Bilmemiz gereken şudur: İngiliz derin devleti amacına ulaşmak gayesiyle hedef şaşırtmacaya yönelik konuşmalar yapabilir, dost gözükebilir, söz verebilir veya resmi mektuplar imzalayabilir. Ama tüm bu vaatler, derin devletin temsilcilerini gerçek planlarından bir milim bile saptırmamaktadır. Onlar, yüzyıllar önce kapalı kapılar ardında yapılan sinsi planlardan hiçbir şekilde şaşmayacaklardır. Göz boyamaya ya da süslü sözlere aldanmak ileride büyük felaketlerin yolunu açacaktır.

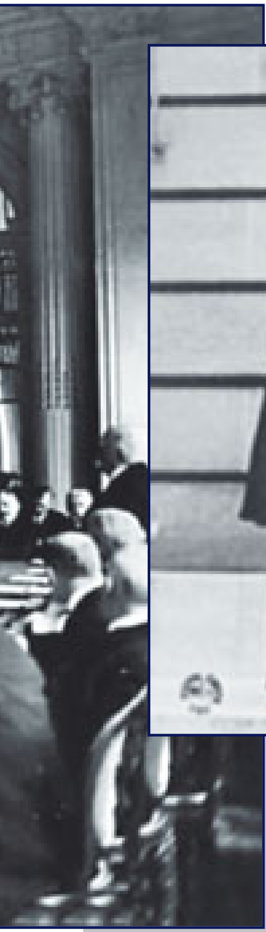

Mondros Mütarekesi sonrasında, 13 Kasım 1918'de İstanbul Boğazı'nda demirlenmiş işgal kuvvetlerine ait donanma

*** İngiliz Derin Devleti Müttefiklerine, Anadolu için ABD Mandası Planladığını Söylemiştir**

I. Dünya Savaşı'nın ardından haritaların yeniden şekillenmesi, 1919 Paris Konferansı'nda gerçekleşmiştir. 18 Ocak 1919 tarihinde başlayan ve aylarca süren konferansa 32 ülkeden temsilciler katılmış ve 1646 ayrı oturum gerçekleştirilmiştir. Ama bu geniş yelpaze göstermeliktir. Konferansın kararları "4 Büyük" adı verilen grup tarafından alınmıştır. İngiltere Başbakanı Lloyd George, ABD Başkanı Woodrow Wilson, Fransız Başbakanı Georges Clemenceau, İtalyan Başbakanı Vittorio Emanuele Orlando bu kararları alan 4 büyüktür.

(Üstte) Soldan sağa, İngiltere Başbakanı David Llyod George, İtalya başbakanı Vittorio Orlando, Fransa Başbakanı Georges Clemenceau, ABD Başkanı Woodrow Wilson Paris Konferansı'nda.
(Solda) Paris Konferansı'ndan bir kare.

Savaşı bitiren beş antlaşmanın metinleri Paris Konferansı'nda hazırlanmıştır. Aynı yıl Almanya ile imzalanacak Versailles, Avusturya ile imzalanacak Saint Germen, Bulgaristan ile imzalanacak Neuilly ve ertesi yıl Macaristan ile imzalanacak Trianon ile Osmanlı ile imzalanacak Sevr Antlaşması'nın şartları bu konferansta belirlenmiştir.

Osmanlı'yı parçalama planına geçmeden, Almanya ile yapılan Versailles Antlaşması'na da değinmekte fayda vardır. Anlaşma öncesi Alman kamuoyuna, Wilson Prensipleri olarak bilinen 14 ilkenin antlaşmanın temeli olacağı anlatılmıştır. Fakat iş imza aşamasına geldiğinde, ağır bir sömürgecilik antlaşması ortaya konmuş ve Almanlar manen ve maddeten

Almanya ile yapılan Versailles Antlaşması'nın resmedildiği bir tablo. Bu anlaşma ile belirlenen ağır sömürge şartları, pek çok tarihçiye göre, Almanya'da Nazi Partisi'nin yükselmesine neden olmuştur.

aşağılanmıştır. Ağır şartlar, Alman ekonomisinin senelerce İtilaf Devletleri için çalışmasına sebep olmuştur. Birçok tarihçi, Almanya'da Nazi rejiminin yükselmesine ve Alman halkında intikam hislerinin doruğa çıkmasına sebep olarak, bu antlaşmanın ağır şartlarını göstermektedir.

İngiltere ve Fransa, Paris Konferansı'nda Osmanlı'nın; Arap bölgesi, Trakya, Akdeniz ve Ege bölgelerindeki topraklarını kendi aralarında paylaşmayı planlamışlardı. Türkiye'yi sadece Anadolu içlerinde sıkışmış Asyalı, küçük bir ülke haline getirmek istiyorlardı. Plana göre bu toprak parçasına sıkıştırılmış küçük Türkiye, ABD mandası altında hayatına devam edecekti.

Özetle Paris Konferansı'nda İngiliz derin devletinin planı; kendisini idare etmekten aciz gördüğü ülkelerin, gelişmiş ülkelerce sömürülmesi üzerine kuruluydu. İşte Orta Doğu, bu plan üzerine paylaşıldı. 21 Mayıs 1919'da İngiltere, Konferans'a bir bildiri sunarak Mezopotamya, Suriye ve Filistin'in İngiltere ve Fransa mandasına verilmesini, Osmanlı'nın da ABD

mandasına katılmasını önerdi. Bu planın gerçek yüzünü Halide Edip Adıvar'ın 10 Ağustos 1919'da Mustafa Kemal'e gönderdiği telgraftan okuyalım:

Dış durum İstanbul'da şöyle görünüyor:

Fransa, İtalya ve İngiltere, Türkiye'nin mandaterlik meselesini Amerikan Senatosu'na resmen teklif etmiş olmakla birlikte, Senato'nun bu teklifi kabul etmemesi için bütün güçlerini kullanıyorlar. Taksimden pay kaçırmak elbette işlerine gelmiyor.

Suriye'de aradığını bulamayan Fransa, zararını Türkiye'den kapatmak istiyor. İtalya, namuslu bir emperyalist olduğundan, savaşa ancak Anadolu'nun bölüşülmesinde pay almak için girdiğini açıktan açığa söylüyor. İngiltere'nin oyunu biraz daha incedir.

İngiltere, Türk'ün birliğini, çağdaşlaşmasını, gerçek bir bağımsızlık kazanmasını gelecekte bile istemiyor. *Yeni imkan ve görüşlerle ta-*

mamen çağdaş ve kuvvetli bir Müslüman Türk hükümeti -başında hilafet de olursa- İngiltere'nin elindeki Müslüman esirler için kötü bir örnek olur. İngiltere, Türkiye'yi bütünü ile ele geçirebilse, kafasını kolunu koparır, birkaç yılda sadık bir sömürge durumuna sokar.[244]

O dönemlerde de açıkça görülebildiği için İngiliz derin devletinin planları, her zaman daha sinsi ve daha kapsamlıydı. Amerikan mandası teşviki sadece bir oyundu. İngiliz derin devletinin çok önceden beri asıl isteği, parçalanmış, yıpranmış, yok olmuş ve zayıf bir Türk devletiydi.

İngiliz Derin Devletine Çalışan Gazeteci Walter Lipmann

Birçok kaynağa göre, 1. Dünya Savaşı sonrası hazırlanan antlaşmaların temeli olarak belirlenen Wilson'un 14 İlkesi, İngiliz Hükümeti'nin, Wilson'un danışmanı ve Harvard mezunu bir gazeteci olan Walter Lipmann ile birlikte hazırladığı bir dokümandı. Barışı, bu ilkeler üzerine bina edeceklerini iddia etmişlerdi. Ancak daha sonra, gerek Versailles gerekse de Sevr antlaşmalarında görüldüğü gibi bu dokümanda ne barışa dair ilkeler vardı ne de ABD Başkanı Wilson'ın imzası. Wilson İlkeleri'nin yazımına önayak olan gazeteci Lipmann, daha sonra İngiliz derin devleti kurumu olan Chatham House'un ABD şubesi CFR'nin (Council for Foreign Relations) yöneticisi oldu. 8 Amerikan başkanına gayri resmi danışmanlık yaptı. 1946'daki kitabıyla Soğuk Savaş konseptini ilk tanıtan kişi oldu. Bugün geriye baktığımızda Lipmann'ı, "20. yüzyılın en etkili gazetecisi" ya da "modern gazeteciliğin babası" olarak tanımladıklarını görürüz. Başkanlar, başbakanlar, bakanlar değişse de derin devletin derinlerdeki adamları hiç değişmeyecektir.

İngiliz derin devletinin planlarını doğru analiz edebilmek için birkaç adım ilerisine bakmak gerekmektedir. Churchill için söylenen "*O büyük bir İngiliz'dir;* ***barışı korumaktan çok İngiltere'nin Avrupa'daki menfaatlerini korumayı düşünür***"[245] sözlerinin sadece Churchill için değil, derin devletin her adamı için geçerli olduğunu unutmamak gerekir. İngiliz derin devleti için müttefik ya da dost yoktur. Planın içindeki herkes amaca ulaşmak için kullanılacak bir elemandır. Bunların tek varlık sebepleri derin devletin amacına hizmet etmektir. Dünyanın en güçlü başkanı dahi olsa, kendisine dayatılan senaryoyu oynamaktan başka bir imkanı bulunmamaktadır.

*** İngiliz Derin Devletinin Derin Stratejilerinden İtalyanlar da Zarar Görmüştür**

I. Dünya Savaşı sürerken, Osmanlı Devleti'nin paylaşılması için İtilaf Devletleri arasında gizli anlaşmalar gerçekleşiyordu. Londra Protokolü olarak da bilinen ilk gizli anlaşma 1915 yılında imzalandı. Londra'da İngiltere, Fransa, İtalya ve Rusya arasında imzalanan gizli anlaşmaya göre, İtalyanlara itilaf kuvvetlerinin yanında savaşa girmesi karşılığında Antalya ve etrafındaki Akdeniz kıyıları vaat edilmişti. Rusya'da Çarlık iktidarının düşmesi ve Bolşeviklerin iktidara gelmesi ile bu anlaşma yerini 1917 yılındaki St. Jean de Maurienne Anlaşması'na bırakmıştır. Bu anlaşmada sadece İtalyan, Fransız ve İngiliz imzaları vardır. Yeni planda İtalyanlar, Akdeniz kıyılarına ek olarak İzmir dahil Batı Anadolu'yu alacaklardır.

Fakat savaş sonrası gerçekler bir kez daha İtalyanların beklediği gibi değil İngilizlerin en başta planladığı gibi gerçekleşti. Venizelos-Lloyd George işbirliği sonucunda Yunan ordusu 15 Mayıs 1919 tarihinde İzmir'i işgale başladı. 9 Eylül 1922'de Türk ordusu geri püskürtene kadar Batı Anadolu, Yunan ordularının işgalinde kaldı. İngiliz derin devleti, Yunanların emperyalist ihtirasını kullanarak, Anadolu topraklarında istek-

İngiliz derin devleti, Yunanistan'a İzmir'i vaat etmişti. Resimde, bu vaade inanan Yunan askerlerinin İzmir'de geçit töreni görülüyor.

lerini yerine getirecek bir ordu oluşturdu. Aynı zamanda İtalya'nın bölgede tek başına güç ve söz sahibi olması engellenmişti. Tüm bu işgal planı da tümüyle bir propagandaya dayandırılmış, yerel Hristiyan halkını, sözde Müslüman çetelerden korumak adı altında bu sinsi plana uluslararası meşruiyet kazandırılmıştır. Oysaki bu iddiaların yalan olduğu, 12 Ekim 1919'da İstanbul'daki Müttefiklerarası Komisyon'un, İzmir'in Yunanlar tarafından işgali hakkındaki raporu ile açıkça ortaya konmuştu.

Rapor şu sözlerle başlıyordu:

İzmir'in Yunan işgali sırasında, Yunan ideallerini temsil eden bir çizim. Yunanların emperyalist ihtirasları, İngiliz derin devleti tarafından kullanılmıştır. Yunanlar, aldatıldıklarını çok geç anlamışlardır.

Yapılan soruşturma göstermiştir ki, Mütareke'den beri Aydın vilâyetindeki Hristiyanların genel durumları memnunluk vericidir ve güvenlikleri hiçbir zaman tehlikeye düşmemiştir. Onun için, bu işgalin hiçbir şekilde haklı olmadığı ve Türkiye ile Müttefikler arasında imzalanmış bulunan Mütareke'nin şartlarını ihlal ettiği muhakkaktır.[246]

Fakat bu rapor dahi İngiliz derin devletinin planlarını engellememişti.

İngiliz derin devleti İtalya'yı da tam olarak ihtiyaç duyduğu dönemde, müttefik görünümü vererek ve çeşitli vaatlerle kandırarak kullanmıştır. İhtiyacı bittiğinde de kendi başına bırakmıştır. Burada elbette İtalyanların Osmanlı üzerindeki bölme planlarının diğer İtilaf Devletleri'nin yaptığı gibi alçakça bir işgal politikası olduğu açıktır ve bu yönüyle dönemin İtalya'sı da diğer devletler kadar suçludur. Burada vurgulamak istediğimiz husus, İngiliz derin devletinin, kendi müttefikleri söz konusu olsa bile, her zaman kendi menfaatini düşünen ikiyüzlü politikasıdır.

Milli Mücadele hareketinin öncüsü ve Türk halkının ve Türkiye'nin kurtarıcısı Mustafa Kemal, İngilizlerin İtalyanlara yönelik bu çift yönlü siyasetini bağımsızlık mücadelemiz sırasında Türk halkı lehine kullanmıştır. İtalyan hükümeti, 1920 yılından itibaren Türk bağımsızlık hareketine silah, lojistik ve istihbarat desteği sağlamıştır.

İZMİR

Müminler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup-düzeltin ve Allah'tan korkup sakının. Umulur ki esirgenirsiniz. (Hucurat Suresi, 10)

*** Sözde Azınlık Haklarını Savunmak, İngiliz Derin Devleti'nin İşgalleri Meşrulaştırma Yöntemidir**

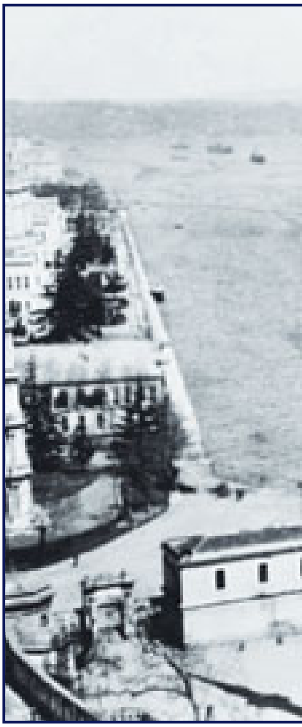
Savaş sonrası imzalanan Mondros Mütarekesi'ne göre ordular karşılıklı olarak bulundukları yerde kalacaklardı. Herhangi bir tehlike baş göstermediği sürece hiçbir yeni işgal olmayacaktı. Fakat daha önce belirttiğimiz gibi İngilizler önce İstanbul'u işgal ettiler, daha sonra İzmir Yunanların işgaline girdi. Bu işgalleri haklı çıkarmak için kullanılan tek argüman, azınlıkların, özellikle de Hristiyan azınlıkların tehlike altında olduğu iddiasıydı. Mondros Mütarekesi'nin 7. Maddesi, İtilaf Devletleri'ne, güvenlik tehdidi görüldüğünde stratejik yerleri işgal etme hakkı vermişti. Anadolu işgali, 7. Madde'nin tanıdığı işgal hakkı ve azınlıklara yönelik tehditlerle birleştirilerek, uluslararası hukuka sinsi bir şekilde uygun hale getirildi.

Oysa Mütareke'nin imzalanmasının ardından ilk günlerde başkentte hava bambaşkaydı. Osmanlı Parlamentosu, Mütareke anlaşmasını oy birliği ile onayladı. Osmanlı PTT'si, mutlu bir olayı kutlarcasına mütareke için anma pulları çıkardı. Rauf Bey'in iyimser demeçlerinden sadece on gün sonra ise, 13 Kasım 1918 günü, 55 parçalık düşman donanması Ça-

(Üstte) Mondros Mütakeresi'nin imzalandığı gemi.
(Altta) Mondros Mütarekesi'nin imzalanmasından sonra işgal edilen bölgelerin haritası.

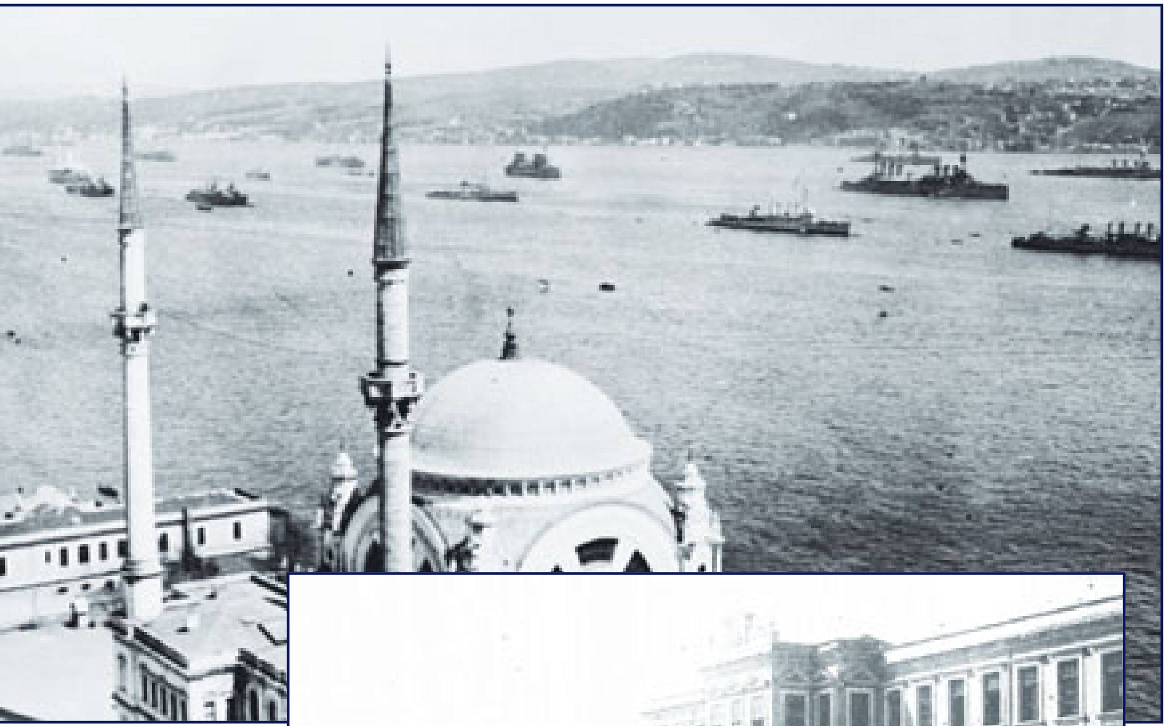

nakkale Boğazı'ndan girip Dolmabahçe önünde demirledi. Bu büyük armada, 22 İngiliz, 17 İtalyan, 12 Fransız ve 4 Yunan gemisinden oluşmaktaydı.

İngiliz derin devletinin yüzyıla yakın süredir yürürlükte tuttuğu Osmanlı'yı parçalama ve Türkleri Avrupa'dan atma planı, bu işgalle en yüksek noktasına ulaşmıştır. Başkent işgal edilmiş, ordu terhis edilmiş, ticaret gemileri, tersaneler, limanlar, demiryolları ve tüm haberleşme birimleri işgal kuvvetlerine tahsis edilmiştir. Tüm bu plan hukuki bir kılıfa uydurulmuş ve askeri kuvvetle desteklenmiştir. Osmanlı yanında yer alabilecek kamuoyu da, kara propaganda ile engellenmiştir.

Yıllar boyu gazete haberleri, romanlar ve tiyatro eserleriyle, Avrupa ve ABD kamuoyunda işlenen Osmanlı düşmanlığı bu işgal için planlanmıştır. Barbar Türk imajlı karikatürler ve basılan yüzlerce kitap, risale, el ilanı, Hristiyanları sözde katleden Müslüman Türk imajı için kurgulanmıştır. Başta İngiltere ve Amerika olmak üzere tüm dünya kamuoyuna Hristiyanlık, özgürlük ve insan hakları adına Osmanlı'nın yıkılması gerektiği propagandası yapılmıştır. Osmanlı haklarını ve adaletini savunabilecek her ses önceden susturulmuştur. İngiliz derin devleti kendince tüm delikleri kapatmış, hiçbir açık nokta bırakmamıştır. Bu plan, Anadolu bağımsızlık hareketi ile 100 yıllık bir sekteye uğratılsa da bugün hala yürürlüktedir. Anadolu toprakları benzer bir şekilde 360 derece kuşatılmıştır. İman, birlik ruhu ve milli şuur ise bu planın karşısında durabilecek tek güçtür.

Eğer Allah size yardım ederse, artık sizi yenilgiye uğratacak yoktur ve eğer sizi 'yapayalnız ve yardımsız' bırakacak olursa, O'ndan sonra size yardım edecek kimdir? Öyleyse müminler, yalnızca Allah'a tevekkül etsinler. (Al-i İmran Suresi, 160)

(Üstte) İşgal yılarında Dolmabahçe önündeki itilaf devletlerine ait gemiler. (Ortada) Dolmabahçe Sarayı önünde talim yapan İtalyan askerleri. (Solda) 1910 yılında Amerika'da yayınlanan *The Saturday Evening Post*'un kapağında, barbar ve vahşi bir biçimde çizilmiş Türk askeri resmi. O dönemde ABD basını, Ortadoğu ile ilgili bütün istihbaratı İngilizlerden almakta ve bunun sonucunda korkunç bir "Türk" algısı oluşmaktadır. (Türk Milletini tenzih ederiz.)

İstanbulun işgali sırasında Marmara sahilinde taşkınlık yapan İngiliz askerleri.

İSTANBUL'UN İŞGALİ, SON OSMANLI MEBUSAN MECLİSİ VE MİSAK-I MİLLİ

İzmir'in işgali ile Anadolu bağımsızlık hareketinin güçlendiğini ve taraftarların gün geçtikçe arttığını görmekteyiz. Temmuz-Ağustos 1919'daki Erzurum ve Eylül 1919'daki Sivas kongreleri ile Türk Milletini temsil edecek kadrolar oluşturulmaya başlandı. Anadolu'da hemen her şehirde oluşan direniş hareketleri, Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti adında tek bir organizasyon altında toplandı. Bağımsızlık hareketinin ise yeni bir ismi vardı: "Kuva-yi Milliye". Aralık 1919'da, Osmanlı Devleti'nin son meclisi için seçimler yapıldı. Bu seçimler 22 Ekim 1919 Amasya Protokolü kapsamında planlanmıştı. Seçimlerde, yurdun dört bir yanında Kuva-yi Milliye görüşündeki adaylar milletvekili seçildi. Mustafa Kemal, bu seçimlerde Erzurum milletvekili seçildi.

12 Ocak 1920'de son Osmanlı Mebusan Meclisi İstanbul'da toplandı. 16 Mart'ta İstanbul'un işgalinin ardından meclis, Misak-ı Milli'yi ilan ederek Erzurum ve Sivas kongrelerinde kabul gören milli sınırları duyurmuş oldu.

(Üstte) Kuva-yi Milliye'nin Adapazarı'na girdiği günlerde çekilmiş bir fotoğraf. (Altta) Sivas Kongresi yıllarında Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları.

Misak-ı Milli (Milli Sınırlar) ve Önemi

6 Maddeden Oluşan Misak-ı Milli Kararları Özetle Şunlardır:
Arap kökenli halkın oturduğu, aynı zamanda da Mondros Mütarekesi imzalandığı tarihte yabancı devletlerin işgal ettikleri bölgelerin gelecekleri, halkın serbest ve kendi oyuyla belirlenecektir. Mütareke sınırları içerisinde Osmanlı–İslam çoğunluğunun çoğunluk olarak yerleşmiş bulunduğu kısımların tümü, gerçekte ya da hükmen hiç bir neden ile birbirinden ayrılmayacak bir bütündürler.

İlk serbest bırakıldıkları anda tekrar kendi istekleri doğrultusunda anavatana katılan Kars, Ardahan ve Batum'da gerekirse tekrar bir halk oylaması yapılabilecektir.

Batı Trakya'nın hukuki durumu da, halkın kendi özgür iradesiyle verecekleri oylarla saptanacaktır.

İstanbul ve Marmara Denizi'nin her türlü güvenliği, tehlikeden uzak tutulması, Boğazların ise ticaret gemilerine açılması ilgili devletlerin aralarındaki anlaşma ile sağlanmalıdır.

Misak-ı Milli kararları doğrultusunda belirlenen ilkeler çerçevesinde azınlıkların hukuki hakları, komşu ülkelerde yer alan Müslümanların da aynı haklardan yararlanması koşuluyla güvence altında olacaktır.

Türkiye'nin siyasal, adli ve mali olarak tam bağımsızlığı kabul edilecektir; bu konularda hiç bir kayıt ve kısıtlama getirilmeyecektir.

Erzurum ve Sivas kongreleri kararları doğrultusunda Misak-ı Milli'nin ilanıyla hedeflenen sınırlar ve Milli Mücadele ile varılmak istenen hedef belirlendi. Misak-ı Milli, Amasya Protokolü'nden sonra Milli Mücadele'ye meşruluk kazandıran ikinci belgedir.

Osmanlı Mebusan Meclisi seçimleri ve ardından Misak-ı Milli'nin ilan edilmesi, İngiliz derin devletinin henüz Türk Milletini tanıyamadığının en büyük göstergesidir. Avrupa'daki kibirli bakış açısı ve Türkleri ikinci sınıf insan görme hastalığı, İngiliz derin devletinin 100 yıldır ilmek ilmek ördüğü planın en zayıf noktasıdır. Derin devlet zihniyeti, Türk Milletinin de, güç karşısında geri adım atacak ve zayıflık gösterecek bir karakterde olduğunu düşünmektedir. Fakat derin devlet temsilcilerinin hata yaptıklarını anlamaları için, ağır bir mağlubiyetle Anadolu'yu terk etmeleri gerekecektir.

İngilizler, Osmanlı Mebusan Meclisi için yapılacak seçimlerden rahatsız değillerdi; hatta saltanat yanlısı bir meclis kurulacağına emindiler. Fakat seçim ile birlikte Kuva-yi Milliye görüşündeki adaylar meclise girdiler. Bunun üzerine derin devlet temsilcileri meclisin İstanbul'da açılması konusunda baskı yapmaya başladılar. Bu sayede padişahın etkisi arttırılacak ve meclis, derin devletin isteklerine uygun kararlar alacaktı. Fakat bu da doğru bir öngörü değildi. Kurulan mecliste bağımsızlık sevdalıları Felah-ı Vatan (Vatanın Kurtuluşu) Grubu adıyla organize oldular. Ankara'da Misak-ı Milli hazırlandı ve İstanbul'a açıklanması için gönderildi. Bu gelişmeler işgal devletleri için kabul edilemezdi. Bu nedenle 16 Mart 1920 tarihinde İstanbul'un işgali resmi olarak başlamış oldu. Meclis, işgal ile birlikte son karar olarak Misak-ı Milliyi ilan etti ve kendini kapattı.

İstanbul'un işgali tüm yurtta protesto mitingleri ile kınandı. İşgal sırasında tutuklanan mebuslara karşılık olarak Anadolu'daki itilaf subayları tutuklandı. İşgal ile birlikte İstanbul ile haberleşme yer altına girdi. Anadolu ve İstanbul arasındaki tren yolu bağlantısı Geyve ve Ulukışla yakınlarında kesildi. İstanbul'a para ve değerli eşya gönderimi yasaklandı.

(Üstte solda) İngilizlerin tutukladığı 15-16 yaşlarıda bir Kuva-yi Milliyeci Türk genci. Temmuz 1920.
(Üstte sağda) İngilizlerin esir aldığı Kuva-yi Milliyeciler.
(Sağda) Meclisin dualarla açılışı. Açılış için özellikle Cuma günü tercih edilmiştir.

Artık Türk halkını temsil edebilecek bağımsız tek hareket olarak Kuva-yi Milliye kalmıştı. Ankara yönetimi, ilk iş olarak Anadolu mücadelesinin haklılığını dünya kamuoyuna duyurmak için 6 Nisan 1920'de Anadolu Ajansını kurdu. Ardından da 23 Nisan 1920'de cumhuriyetin temelini atan ilk meclis Ankara'da eski bir okul binasında kuruldu. Artık Türkleri temsil edecek yegane yasama organı Ankara'daydı. İki yıldan uzun sürecek Kurtuluş Savaşı bu sıralarda planlandı ve uygulamaya geçirildi.

İşgalin Stratejik Noktaları: Galata Kulesi ve Galata Bölgesinin Önemi

İngiliz derin devletinin işgal sırasındaki görüşü *"Türkler yüzlerce yıl Avrupa'da kaldılar ve Avrupa'daki bütün belaların başı oldular. İstanbul Türk değildir Yunandır; Türkler oradan atılmalıdır"* zihniyetiyle şekillenmekteydi. Aslında İngiliz derin devletinin bugün ülkemize yönelik yürüttüğü planları bundan farklı değildir; 100 yıl önce belirlenen siyaset, halen çeşitli yöntemlerle uygulanmaya devam etmektedir. Bugün ABD ve AB, derin devlet zoruyla, bu planın uygulayıcısı konumundadırlar. Rusya da bu plana çekilmeye çalışılmaktadır.

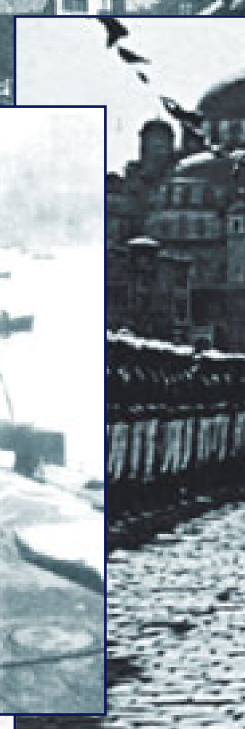
İşte yaklaşık 100 yıl önce, 16 Mart 1920'deki işgal ile bu plan zirveye çıkmıştır. Birleşik Krallık, 26.525 asker ve 894 subay ile İstanbul'a girmiştir.[247] İstanbul'un işgal kuvvetlerinin kontrolüne geçmesiyle birlikte, Londra'da derin mahfillerde bir neşe oluşmuştur. Bu ihtiras ise işgalin korunabilmesi için uygulanacak olan şiddet politikasını peşinden getirmiştir.

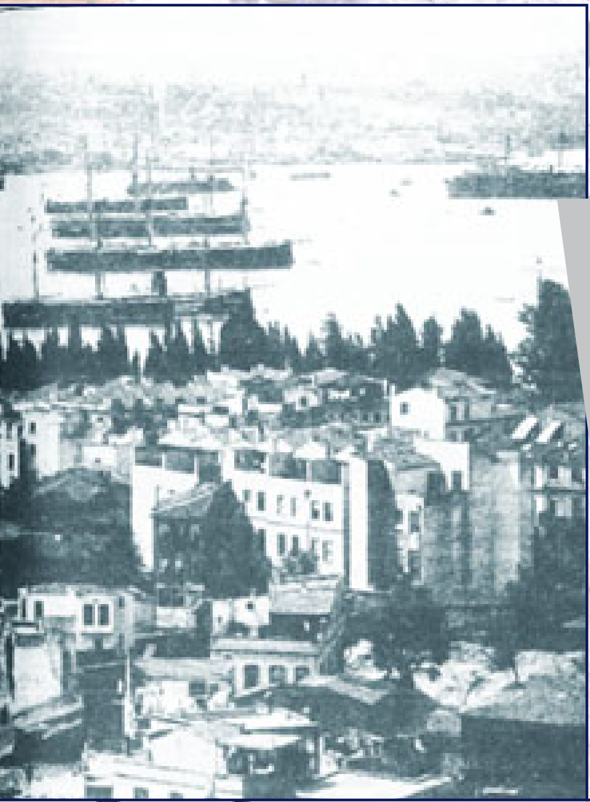
İşgal devletleri İstanbul'u paylaşırken, sur içindeki eski İstanbul'u Fransızlar; Beyoğlu ve Boğazlar mıntıkasının denetimini ise Britanya almıştır. Kadıköy ve Üsküdar bölgesinin kontrolü İtalya'ya verilmiştir. Ancak İngilizler, İtalyanları güvenilir bulmadığı için buraya da el atmışlardır. Zaten şehrin yüksek komutası Britanya yüksek komiserindedir.

İstanbul'da Fransız işgal güçlerine ait sadece Kumkapı'da bir hapishane vardı. Fakat İngilizler Galata Kulesi'nin altında, Arabyan ve Sansaryan Hanlarında, Kroecker ve Şahin Paşa otellerinde olmak üzere 5 hapishane kurmuşlardır. Bu bölge, binlerce insanın fişlendiği, işkenceye maruz kaldığı, Kuva-yi Milliye hareketine karşı casusluk faaliyetlerinin yürütüldüğü bir yerdir. Galata Kulesi, şehrin her yerinden görünen özelliği ile hem İngiliz derin devletinin sembolü olmuş hem de tüm istihbaratın toplandığı bir işkence merkezi olarak kullanılmıştır.

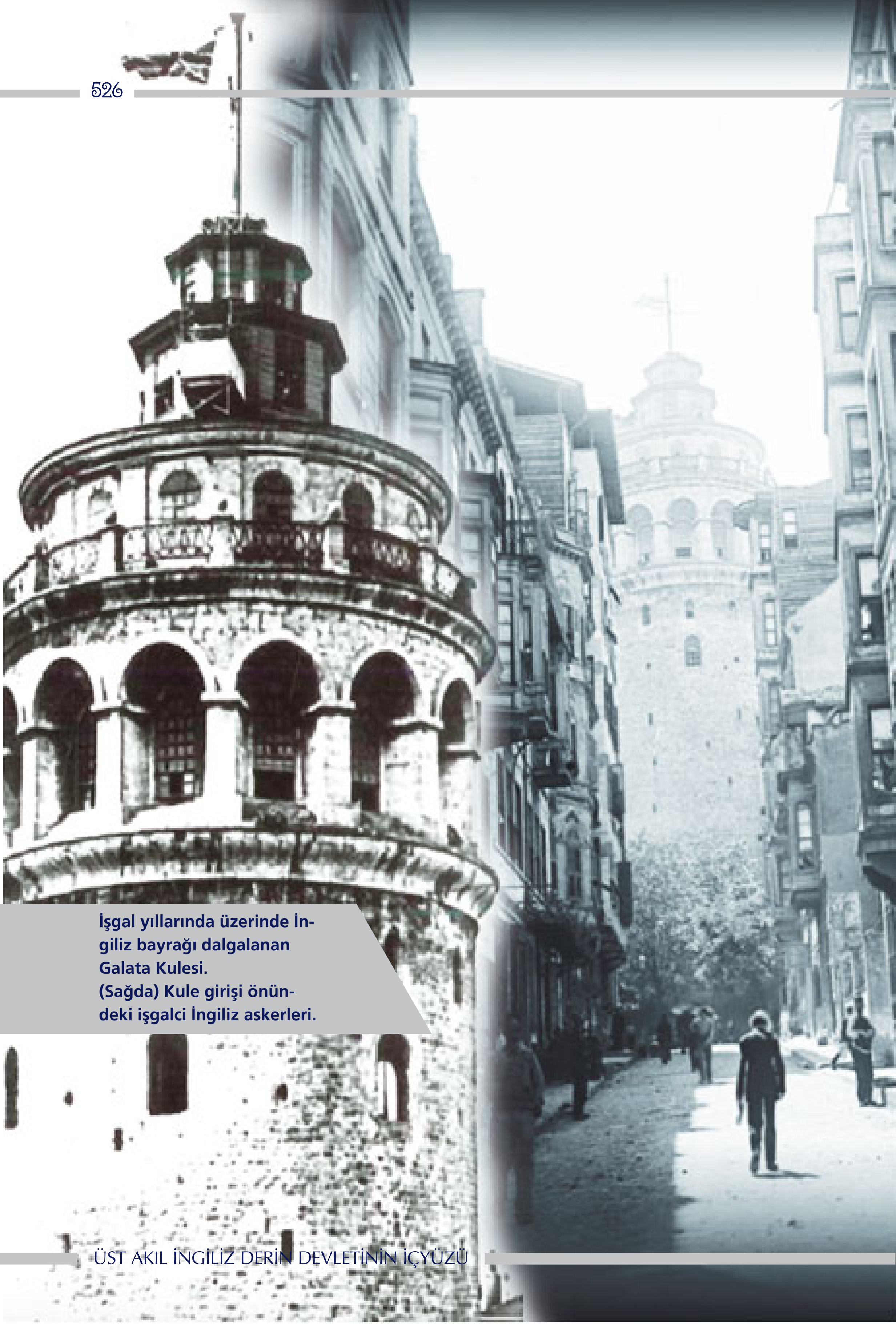

H.M. SUBMARINE

(Üstte solda) Galata Kulesi'nin İngiliz derin devleti tarafından tercih edilmesinin en büyük sebeplerinden biri, kuleden şehrin her yerinin görülebilmesidir.
(Altta sağda) Fransız işgal kuvvetleri Galata Köprüsü'nün üzerinde.
(Altta solda) Galata Köprüsü'nün önüne yerleştirilen İngiliz Donanmasına ait denizaltı, İngiliz derin devletinin kendince yaptığı gövde gösterilerinden biriydi.

İşgal yıllarında üzerinde İngiliz bayrağı dalgalanan Galata Kulesi.
(Sağda) Kule girişi önündeki işgalci İngiliz askerleri.

Aslında işgal yıllarında tüm Galata mahalleri birer İngiliz üssü haline gelmiştir. Galata Kulesi'nin bulunduğu sokak, Kuva-yi Milliyecileri izlemeye çalışan İngiliz istihbaratının merkezi olmuştur. Galata Kulesi de İngilizlerin gözetleme kulesi haline gelmiştir. İşgal süresince kulenin üzerinde İngiliz bayrağı dalgalanmıştır. O yıllarda kulenin kademeli çatısı üzerinde bir baraka vardır. İstihbarat amacıyla sonradan eklenen bu baraka, İngiliz askerleri tarafından gözetleme odası vazifesi görmüştür. Kulenin tepesi, Haliç ve İstanbul'un geniş bir alanını kapsayacak görünümünü gösteren eşsiz bir konuma sahiptir ve şehirdeki tüm hareketlilik kolayca takip edilebilmektedir.

Galata Kulesi'nin yanındaki 1904 yılında inşa edilen Galata Evi isimli bina da İngiliz karakolu olarak kullanılmaktadır. Bu bina ve kule içinde, Kurtuluş Savaşı destekçileri, İngiliz derin devletinin profesyonel sorgucuları tarafından ağır işkencelere tabi tutulmuşlardır. İşgal kuvvetlerine tabi olan korkaklar tarafından gelen jurnaller burada değerlendirilmiş ve kilit önemdeki kişiler bilgi amacıyla burada sorguya çekilmiş, şiddet görmüş ve işkenceye tabi tutulmuşlardır. Birçok vatansever burada şehit edilmiş ve Kule'nin altına gömülmüştür. İleriki dönemlerde, Galata Kulesi'nin derinlerinde bulunan çukurlar ve alt kısmındaki kanallarda insan kafatasları ve kemikleri bulunmuştur. Kulenin orta boşluğunun bodrumu da zindan olarak kullanılmıştır. İşgal döneminde bu metotlarla binlerce insan fişlenmiş ve işkence görmüştür.

Galata Kulesi, İngiliz derin devleti için çok hayati bir noktadır. Hem Mevleviliğin merkezi olarak bilinmekte, hem de İngiliz istihbaratının ve İngiliz dehşet ve şiddetinin üssü olarak görülmektedir. Bölge, aynı zamanda İngiliz mahkemesi olarak da kullanılmıştır. Yani Galata bölgesi,

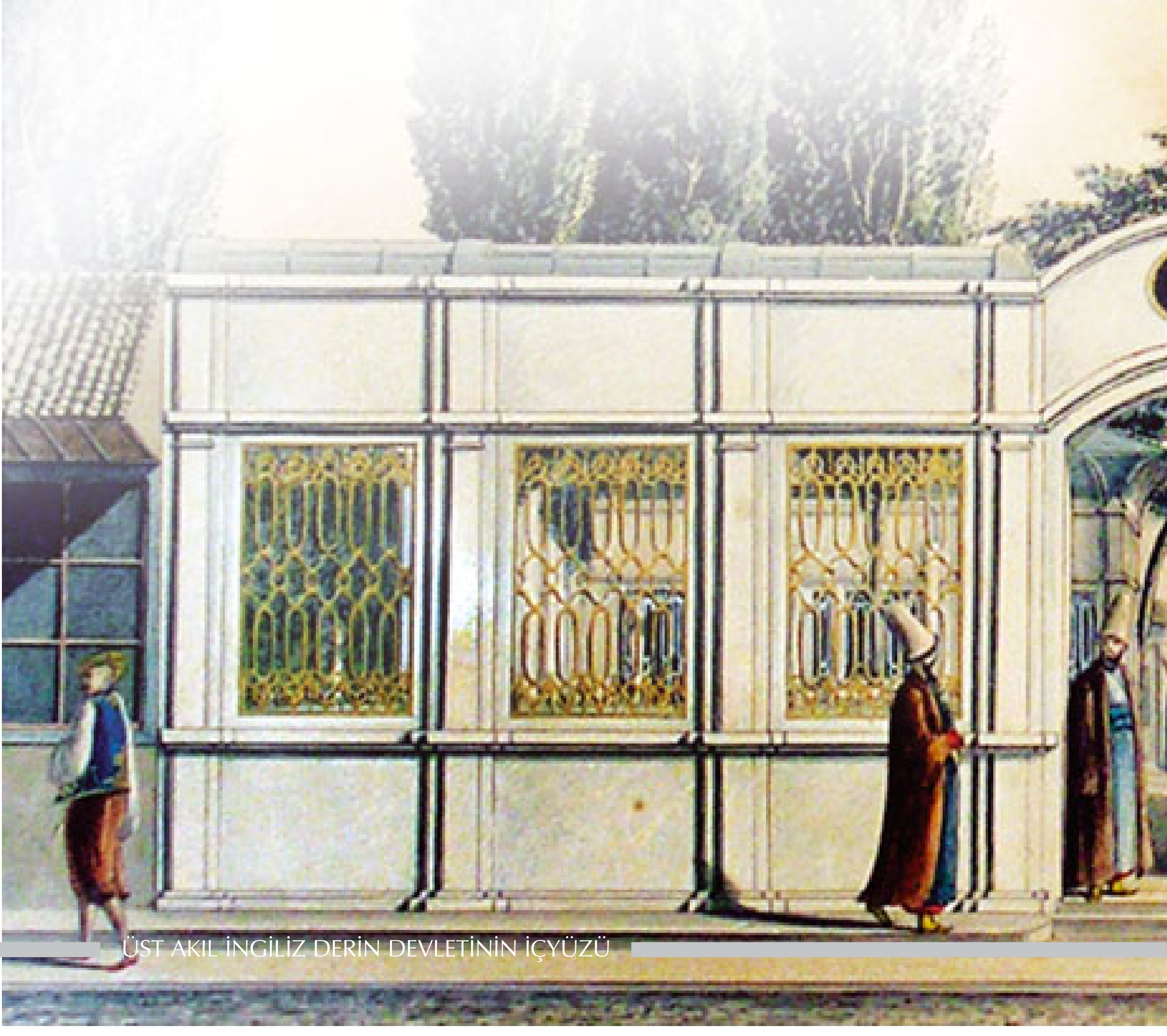
Galata Kulesi'nden İstanbul'un panoramik görüntüsü

hem karakol, hem işkence evi, hem hapishane, hem mahkeme, hem de istihbarat elemanlarının buluştuğu bir noktadır. İngiliz derin devleti, Firavun'un Tarassut Kulesi'nde yaptığı gibi Türk halkını Galata Kulesi'nden izlemiştir. Galata'daki arazi üzerinde kurulan İstanbul'un ilk Mevlevihanesi de İngilizler tarafından istihbarat için kullanılmıştır.

İşgal döneminde İngilizlerin İstanbul halkına yaptıkları zulmün ikinci önemli noktası ise Kroecker Oteli'dir. (Bu bina şu an öğretmenevi olarak kullanılmaktadır.) Otelin bodrumundaki odalar işkence odaları olarak kullanılmış ve işgale karşı gelen yüzlerce Kuva-yi Milliye direnişçisine bu odalarda işkence yapılmıştır. İngiliz derin devletinin John Bennett isimli istihbaratçı subayı işgal günlerinde Beyoğlu'nda şehre hakim konumdaki Kroecker Oteli'ni karargah haline getirmişti. Yüzbaşı Bennett elinde kamçısıyla, gece yarısı aşağıdaki işkencehanelerde kişileri sorguluyordu. Bennett işgal sonrasında da bir Mevlevi ve Sufi olarak Osmanlı ve Müslüman coğrafyası ile bağlarını hiçbir zaman koparmamıştır. İngiltere'de açılan ilk Mevlevi/Sufi tekkesini kuracak ve oranın ilk şeyhi olacak-

tır. Buradan, Türk Milletine ve Müslümanlara, Mevlevilik kisvesi altında zarar vermeyi hedefleyecek ve pek çok kişi onun ikiyüzlülüğünü fark edemeden İslam'ın yerine Rumilik gibi İslam'a muhalif bir anlayışı benimseyecektir. İngiliz derin devletinin İslam alemini içten çöküşe uğratma politikası, özellikle bu tarihlerden sonra Rumilik adı altında daha da yoğunlaşacaktır.

İngilizlerin İstanbul'daki istihbarat kaynaklarının özellikle Mevlevi tekkeleri olduğunu da burada belirtelim. Osmanlı'daki dönemin İngiliz hayranları, bir kısım "Rumi" vatan hainleri, söz konusu Mevlevihaneleri mesken edinmiş ve İngilizlere "sadık birer işbirlikçi" olabileceklerinin mesajını vermişlerdir.

(Sağda) Galata Mevlevihanesi müzesinden bir görünüm. (Altta) Galata Mevlevihanesi'nin temsili resmi

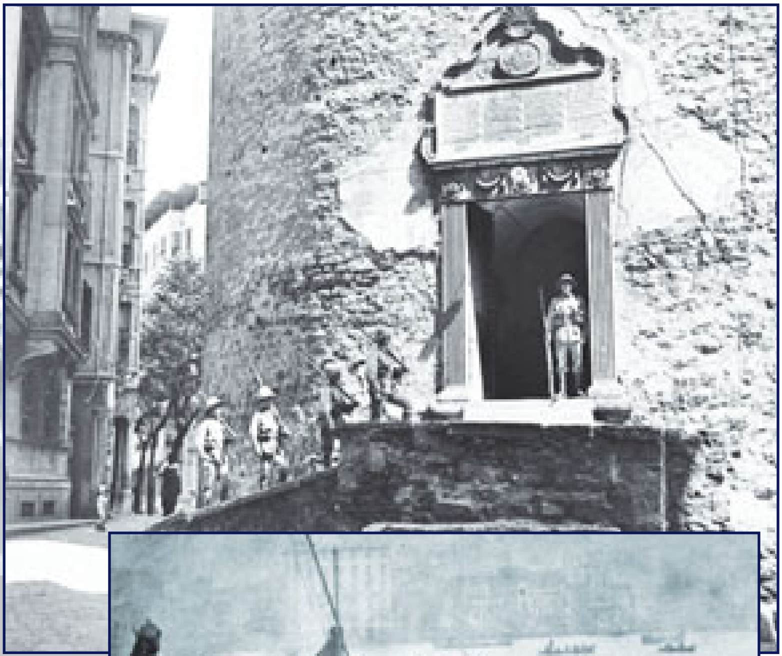

Galata Köprüsü üzerinde
İngiliz deniz piyadeleri

İstanbul'u elinde tutmak isteyen işgal kuvvetleri halka yönelik de baskı uyguluyordu. Boğazda demirli işgal donanmasına ek olarak Galata Köprüsü'nün önüne de İngiliz denizaltısı yerleştirilmişti. Filoya ait silahlar şehre dönük ateşe hazır vaziyette bekliyordu. İşgal orduları tanklar ve zırhlı birliklerle İstanbul'da gövde gösterileri yapıyordu. Taksim Meydanı'nda hemen her noktaya tanklar yerleştirilmişti. Şehir içinde Osmanlı askerleri rütbesi ne olursa olsun işgal askerlerini selamlamak zorundaydı. İşgalcilerden karşılık vermesi ise beklenmiyordu. Halkın milli şuurunu engellemek için Padişah'a işgali tasvip eden ferman yayınlatılmış, Şeyhülislam'dan ve bazı din alimlerinden de fetva alınmıştı. Ayrıca İngiltere'den getirilen kasa kasa içkiler İstanbul meyhanelerini ve kahvehanelerini doldurmuştu. Bu sayede halk pasifize ve dejenere edilmeye çalışılıyordu.[248]

(Üstte) 1919 yılında Galata Kulesi girişinde İngiliz askerleri
(Altta) Galata Köprüsü önünde İngiliz denizaltısı

İstanbul'un her yerinde İngiliz casusları mevcuttu. Kod adı RV5 olan bir ajan 1921'de İstanbul'da açtığı terzi dükkanıyla İttihatçı çevrelerin ve Atatürk'e yakın isimlerin terzisi olmayı başardı. Türk Dışişleri'ne girip çıkabiliyordu. Elde ettiği bilgileri İngilizlere aktarıyordu. Kod adı JQ6 olan diğer bir ajan ise İstanbul'da bir kahvehane işletiyordu. Bu kahvehane, Mustafa Kemal'e yakın isimlerin uğrak yeriydi. Mustafa Kemal taraftarlarının tüm toplantıları burada gerçekleşiyordu. Konuşulan gizli planlar, kahveci ajan tarafından doğruca İngilizlere aktarılıyordu. İstanbul halkı dört bir yandan İngiliz derin devletinin kuşatması altında yaşamını sürdürüyordu.[249]

(Sağda) İşgal kuvvetleri Galata Kulesi'nde (Altta) Günümüzde Kule'den İstanbul.

Mevlevilik Konusunda Önemli Açıklama

Mevlana, 13. yüzyılda yaşamış bir mutasavvıftır. Mesnevi onun eseridir ve bu eserde, iman ve İslam ile ilgili güzel ifadeler bulunmakla beraber, Allah'a ve Kuran'a muhalif ve İslam itikatlarıyla ciddi şekilde çelişen ifadeler de bulunmaktadır. Bu özellikleriyle Mesnevi ve Mesnevi çerçevesinde geliştirilmiş olan Mevlevilik kültürü, İslam dinine muhalif izah ve uygulamalar barındırdığından, günümüzde İslam ile sinsice mücadele etmek isteyen bazı kesimlerin desteklediği bir kültür haline getirilmiştir. Bu kültür, daima Allah'ı inkar edenler, İslam karşıtları, cinsi sapıklar ve Darwinistler tarafından üstün tutulmuştur. Özellikle İslam camiasının içinde, homoseksüellik gibi Kuran'da haram kılınan uygulamaları, Darwinizm gibi Allah'ı inkar eden zihniyeti yaygınlaştırmaya çalışan kesimler, yöntem olarak Mevlevilik ve Rumilik kültürünü kullanmışlardır. İngiliz derin devleti de, tarih boyunca bu tehlikeli kültürü sürekli olarak Müslümanlara karşı kullanmaktadır.

Fakat bu izahları değerlendirirken, yapılan eleştirilerin doğrudan Mesnevi'nin yazarı Mevlana'ya yöneltilmediğini belirtmek gerekmektedir. Mesnevi'nin 13. yüzyıldan bu yana değiştirilmiş olabileceğini dikkate almak gerekmektedir. Söz konusu izahların, İslam toplumlarını yaralamak adına sonradan Mesnevi'ye eklenmiş olması muhtemeldir. Dolayısıyla burada eleştiri noktamız Mevlana Celalettin Rumi'nin kendisi değil, Mesnevi kitabının içeriği ve ona dayanarak geliştirilmiş garip Rumilik kültürüdür.

Rumilik felsefesi, sonraki bölümlerde detaylı olarak anlatılacaktır.

İşgal Sırasında Basın Sansürü

Tarihçi ve yazar Atilla Oral, İstanbul'un işgal edildiği günlerle ilgili olarak şu bilgileri verir:

İstanbul Boğazı'nda demirli düşman savaş gemilerinin çok önemli faaliyetleri vardı. Düşman savaş filosu İstanbul'da 5 yıl boyunca süs olsun diye beklemedi. Planlı ve programlı bir sindirme savaşı yürüttü.[250]

Sindirme savaşı, halk üzerinde psikolojik çöküntü oluşturabilme amacı taşıyordu. Halk üzerinden yapılan propagandaya ağırlık verilmişti; çünkü İngiliz derin devleti, Milli Mücadele'ye yönelik halk desteğinin ortadan kalkmasını istiyordu.

Kitabın 1. bölümünde detaylı bahsettiğimiz gibi, İngiliz derin devleti, kuruluşundan itibaren halkın "milli ve milliyetçi" değerlerini çöküşe uğratmak istemiştir. Bunun temel sebebi, bu değerlerden uzaklaşan toplumların fazla ayakta kalamamalarıdır. İngiliz derin devleti, İstanbul'un işgali sırasında da halkın desteğini alamayan bir hareketin "milli" olmaktan çıkacağı düşüncesiyle psikolojik anti propagandaya ağırlık vermiştir.

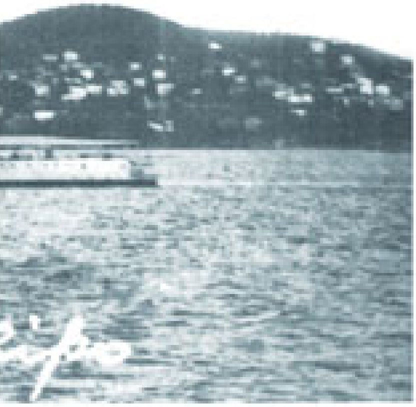
İngiliz derin devleti için bunu sağlamanın en önemli yollarından biri, basına yönelik sansürdür. Bu nedenle, işgal sırasında Türk basınına ciddi şekilde sansür uygulanmıştır. Gazeteler, yayınlanmadan önce mutlaka İngiliz güçlerinin denetimindeki sansür memurlarının kontrolünden geçirilmiştir. İngiliz derin devleti tarafından uygun görülmeyen yazı ve fotoğrafların; gazete, dergi ve diğer yayın organlarında yayınlanmasına izin verilmemiştir. Bu dönemde yayınlanan pek çok gazetede, birçok sütun boş olarak basılmıştır. Bunun nedeni, İngiliz derin devletinin uygun görmediği içeriklerin baskı aşamasında zorla gazeteden çıkarılmasıdır. Üzerinde İngiliz sansür otoritesinden geçtiğine dair "Censored By Allied Authorities The Censor" (Müttefik Yetkililer Tarafından Sansürlenmiştir) ibaresi bulunmayan fotoğrafların yayınlanması çok büyük suçtur.

İşgal kuvvetlerine ait donanmalar İstanbul sularında

İngiliz derin devletinin uyguladığı insanlık suçunun tüm görsel kanıtları, o dönemde tamamen ortadan kaldırılmıştır. İşgale dair fotoğraf bulabilmek oldukça zor olmuştur. Çekilen savaş fotoğraflarının tümü İngiliz derin devleti tarafından sistematik bir biçimde toplanmıştır. Bu fotoğraflar yıllar sonra ancak İngiliz arşivlerinden elde edilebilmiştir. İngiliz arşivlerinden ele geçirilen bu fotoğraflar, yıllar sonra Türk halkını oldukça şaşırtmıştır. Atilla Oral, söz konusu fotoğraflara nasıl ulaştığını şu sözlerle açıklamıştır:

> *İngiltere arşivlerinde Türk Kurtuluş Savaşı ve işgal yıllarına ait çok sayıda önemli, görsel belgeler var. İngiliz devletinin, üzerinden belli bir süre geçtikten sonra arşivlerini araştırmacılara açtığı söylenir ama bu sadece yazılı bazı belgeler için geçerlidir. Fotoğraf gibi görsellere, ses kayıtlarına gelince bu iş değişir. Bu kitabı hazırlamak için 20 yıldır belge ve fotoğraf topladım. Hemen tüm görselleri İngiliz kaynaklarından, mezatlardan elde ettim. İşgalcilerin yıllarca sakladıkları görselleri, üçüncü kuşak torunları elden çıkarıyor, tarihin bilinmeyen pek çok yönü şimdi ortaya çıkıyor.*[251]

İngiliz derin devletinin yaptığı zalimlikler, işgalin işkencelerle ve haksızlıklarla dolu gerçek yüzü, sansür nedeniyle hiçbir zaman Türk halkına ulaşamadı. Bu vahşeti anlamak ve o dönemde olanlara şahit olmak için 21. yüzyılın başlarına

16 Mart 1920'de işgalci İngilizler, Şehzadebaşı'ndaki Mızıka Karakolunu basıp 4 askerimizi şehit etmiş ve çok sayıda askerimizi de yaralamışlardı.

kadar beklemek gerekecekti. Bütün bu engellemelere rağmen gerçekleşmiş olan Milli Mücadele, İngiliz derin devletini en fazla şaşırtan olaylar arasındadır. Casuslar ve sansürler, Türk milletinin ferasetini engelleyememiş ve İngiliz derin devletinin bu tuzakları sonuç vermemiştir.

İşgal İstanbul'unda İngiliz Derin Devletinin Destekçileri

Kitabın önceki sayfalarında İngiliz derin devletinin İstanbul'u işgal planını nasıl uyguladığını detaylandırmıştık. Türk aleyhtarı propaganda ile nasıl uluslararası kamuoyunu yanlarına çektiklerini, diğer ülkelerle askeri işbirliği yaptıklarını, devletleri nasıl yönlendirdiklerini, anlaşmaları işgale uygun bir hale nasıl getirdiklerini, kendilerine karşı potansiyel muhalefeti nasıl engellediklerini ve en son olarak 16 Mart 1920'de işgali nasıl başlattıklarını anlattık. İngiliz derin devleti, işgalin devam edebilmesi için askeri, ekonomik ya da siyasal güç haricinde yerel destekçilere de ihtiyaç duyuyordu. Bu bölümde, bilerek ya da bilmeyerek işgalin parçası olan dönemin şahsiyetlerini ve kurumları anlatacağız.

İşgal döneminde yayınlanan Yeni İstanbul Gazetesi başyazarı Said Molla, 9 Kasım 1918 tarihinde "İngiltere ve Biz" başlıklı yazısında, bir kısım Osmanlı yöneticilerinin İngilizlere yaklaşımını şöyle anlatmıştı:

> *..."Anadolu köşelerine kadar memleketimizin bütün muhitinde İngilizler hakkında büyük bir hürmet ve muhabbet inkişaf eylemiş (meydana gelmiş) olduğundan, Türkiye'de ufak bir İngiliz müzaheretinin (yardımının) büyük ve vasi mikyasda (büyük ölçüde) başarıya ulaşacağı pek aşikardır", "Osmanlılar eski Türkler, ancak İngiliz kavm-i necibinin (soylu kavminin) samimi müzaheretiyle (yardımıyla) te'min-i hayat (hayatını temin) ve refah edebilir."*[252]

İngiliz derin devleti, işgalin hemen sonrasında İstanbul'da, Müslüman düşmanı olan ve Anadolu hareketine karşı hareket eden büyük bir casus ağı kurdu. Bunların bir kısmı maaşa bağlanmışken bir kısmı gönüllü olarak çalışıyordu. İngilizlerin gücü, bazılarını adeta hipnoz etmişti.

İşgal subayları, bazı tekke ve dergahları istihbarat amacıyla kullanıyordu. Bu tekkelerin en başında da Galata'daki Mevlevi tekkeleri vardı. O

tekkelerin müdavimlerinden bir tanesi de, önceki bölümlerde kimliği hakkında bilgi verdiğimiz, İngiliz İşgal Komutanlığı İstihbarat Şube Başkanı John Bennett'ti. Bennett anılarında şöyle söylüyor:

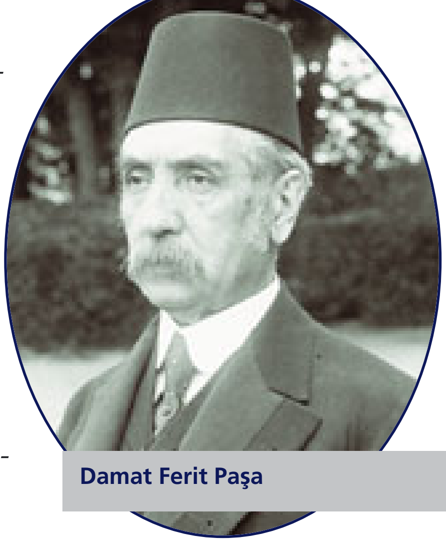
> *Dervişlerin nelerle meşgul olduklarını öğrenmek üzere talimat almıştım. Bir derviş kılık değiştirmiş, gizli bir ajan ya da siyasi, dini bir cemaatin fanatik bir misyoneri olabilirdi. Bunların başında da Mevleviler geliyordu.*[253]

İngiliz derin devleti, kendisine istihbarat sağlayacak elemanlarını tek tek seçmekte, yetiştirmekte ve kendisine tabi kılmaktaydı. Birkaç övgü, biraz para, biraz da gelecek vaadi bir kısım İstanbulluları yoldan çıkarmıştı. Basit çıkarlar, bazıları için vatanın kurtuluşundan önde gelmişti. İşgalci askerlerin anılarında tarif ettikleri gibi, İstanbullular arasından fesini atıp İngiliz dostu olduğunu iddia ederek derin devletin kapılarını aşındıranlar vardı. Ancak her zaman olduğu gibi zalimin ve casusun hesapları geldiği yere geri dönecek ve sadece Allah'ın planı galip gelecekti.

> **Onlara bir süre tanıyorum. Hiç şüphesiz Benim düzenim sapasağlamdır. (Araf Suresi, 183)**

İngiliz Muhipler Cemiyeti – Osmanlı Yönetimindeki İngiliz Dostları

İngiliz Muhipler Cemiyeti (İngiliz Dostları Derneği), Damat Ferit Paşa ve Said Molla gibi üyeleri bünyesinde barındıran, hararetli bir şekilde İngiliz mandasını savunan ve Milli Mücadele'ye karşı hareket eden bir dernektir. 20 Mayıs 1919'da kurulmuştur. Derneğin ana politikası İngilizlerden para yardımı alarak Anadolu'da karışıklıklar çıkarmak ve Milli Mücadeleyi engelleyebilmektir. O dö-

Damat Ferit Paşa

nemde Kurtuluş Savaşı'na karşı yapılan tüm yerel ayaklanmaların arkasında derneğin izi vardır. Derneğin bir diğer hedefi ise, çeşitli yayın organları yoluyla İstanbul kamuoyunda, Ankara hükümeti aleyhinde ve İngiliz derin devleti lehinde imaj oluşturmaktır.

Dernek kurucu üyelerinden Said Molla, *İstanbul'da Yeni İstanbul* gazetesi ile propagandalar yapmıştır. İngiliz Büyükelçiliği'nden aylık 300 lira maaş aldığı daha sonra belgelerle ortaya çıkmıştır.[254] Derneğin kuruluş beyannamesi, sözde "ilkel Türk soyunun Avrupa'dan getirilecek damızlık erkekler yoluyla ıslah edilmesi" gibi ilginç düşünceleri olan Dr. Abdullah Cevdet tarafından kaleme alınmıştır (Necip Türk Milletini tenzih ederiz). Dernek, kuruluşundan sonraki 3 ay içinde 53 bin üyeye ulaşmıştır. 23 Mayıs 1919'da Said Molla, tüm belediye başkanlarına tek kurtuluş yolunun İngiliz manda ve himaye fikrinin kabulü olduğunu telgrafla telkin etmiştir.[255]

Mustafa Kemal Atatürk, Nutuk'ta, derneği ve üyelerinin amacını şu şekilde anlatmıştır:

> *İstanbul'da, mühim addolunacak teşebbüslerden biri İngiliz Muhipleri Cemiyeti idi. Bu isimden, İngilizlere muhip olanların teşkil ettiği bir cemiyet anlaşılmasın! Bence, bu cemiyeti teşkil edenler, kendi şahıslarını ve menfaati şahsiyetlerini sevenler ve şahıslar ile menfaatlerinin masuniyeti (korunması) çaresini Lloyd George hükûmeti marifetiyle İngiliz himayesini teminde arayanlardır. Bu bedbahtların (mutsuz insanların), İngiltere Devletinin, kül halinde, bir Osmanlı Devleti muhafaza ve himaye etmek emelinde olup olamayacağını, bir defa mülâhaza edip etmedikleri cayi teemmüldür (etraflıca düşünmeye değerdir)...*
>
> *Cemiyette İngiliz milletine mensup bazı sergüzeştcular (maceracılar) da vardı. Meselâ: Rahip Frew gibi. Ve muamelât ve icraattan anlaşıldığına göre, cemiyetin reisi Rahip Frew idi.*

Bu cemiyetin iki cephe ve mahiyeti vardı. Biri alenî cephesi ve medeni teşebbüsatla (girişimle), İngiliz himayesini talep ve temine matuf mahiyeti (yönelik bir içerik) idi. Diğeri hafî ciheti (gizli yönü) idi. Asıl faaliyet bu cihette idi. Memleket dahilinde teşkilât yaparak isyan ve ihtilâl çıkarmak, şuuru millîyi felce uğratmak, ecnebî müdahalesini teshil etmek (kolaylaştırmak) gibi hainane teşebbüsat, cemiyetin bu hafî (gizli) kolu tarafından idare edilmekte idi. Sait Molla'nın cemiyetin alenî teşebbüsatında olduğu gibi hafî cihetinde de ondan daha ziyade rolü olduğu görülecektir. Bu cemiyet hakkında söylediklerim, sırası geldikçe vereceğim izahat ve icabında irade edeceğim vesaikle (belgelerle) daha vazıh (açık) anlaşılacaktır.[256]

Atatürk'ün Nutuk'ta bahsettiği Rahip Frew, İngiliz istihbaratının İstanbul şefi idi. Bütün İngiliz haberleşme şifreleri Frew'in elinde idi. Karakol Cemiyeti'nden Ali Rıza Bey bu şifreleri çalmış ve çözmüştü. Bu sayede Damat Ferit Paşa'nın teşviki ile Diyarbakır'da isyana kalkışacak Bedirhan Aşireti'nin bilgileri ve bu isyanın ne zaman başlayacağı Frew'un dosyasından öğrenilmiş, doğrudan doğruya Mustafa Kemal Paşa'ya haber verilerek tedbir alması sağlanmıştı.

İstanbul'da İngiliz propagandası yapanlar sadece İngiliz Muhipler Cemiyeti üyeleri değildi. Refi Cevat Ulunay'ın çıkardığı Alemdar gazetesi Atatürk'ün Samsun'a ayak bastığı gün "Kimi İstiyoruz" başlıklı başyazısında, "*Her gün bir uzvumuz (organımız) koparılacağına tenimizi bir doktora teslim edip kurtulalım. Anglosaksonlar bulundukları yere öyle bir hayat nefh ederler (üflerler) ki, onu istikbale (geleceğe) karşı kuvvetli bir namzet (aday) olacak bir mevkiye (konuma) getirirler.*" demişti.

Yine Damat Ferit'in ardından göreve gelen Sadrazam Tevfik Paşa, 11 Kasım'da göreve gelir gelmez Daily Mail gazetesine şu demeci vermişti: "*Gayemiz, İngiltere ile eski dostluğumuzu canlandırmaktır. İtilaf devletlerinin bizi biraz tecrübeli şahısların emrine vermeleri lazımdır.*"[257]

İstanbul'un İşgali Sırasında İngiliz İşbirlikçileri Romanlara Konu Olmuştur

Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun İstanbul'un işgalini anlatan "Sodom ve Gomore" adlı ünlü romanındaki kahramanı Sami Bey; milli değerlerden uzak, kendi benliğini unutmuş, yabancılara yakın olursa değer kazanacağını zanneden bir kozmopolittir. Sami Bey, İngilizlerin her şeye muktedir olduğu kanısındadır. Bu nedenle Anadolu'daki Millî Mücadele'ye karşıdır. İşgalde Sadrazam Damat Ferit ve gazeteci Ali Kemal bu tiplemenin önde gelenleridir.

Görülebildiği gibi işgal sırasında İngilizlere yaranmaya çalışanların sayısı çok olmuştur. Bunlar, yaptıkları casusluk faaliyetleri ve verdikleri gizli bilgilerle güçlük içindeki İstanbul ve Anadolu halkına zorluklar yaşatmışlardır. Milli mücadele, bu zorlu şartlar altında başlamış ve casuslara rağmen başarıya ulaşmış olağanüstü bir mücadeledir.

Bediüzzaman, Kuva-yi Milliye Karşıtı Fetvaları Geçersiz Saymıştır

İngiliz derin devleti, İstanbul'un işgalinden hemen sonra, bazı sözde din adamlarını da kendisine destekçi olarak devşirmiştir. 1920'de İngilizlerle işbirliği yapan sözde alimler, İngiliz işgalinin hak olduğunu, Kuva-yi Milliye'nin İslam'a uygun olmadığını belirten bir fetva yayınlamışlardır. Bu fetvaya ilk karşı çıkan Bediüzzaman Said Nursi'dir:

> *İşgal altındaki bir memlekette İngilizlerin emri ve tazyiki altında bulunan bir idarenin ve meşihatın (şeyhülislamın) fetvası mualleldir (sakattır), mesmu (güvenilir) olamaz. Düşman istilasına karşı harekete geçenler asi değillerdir, fetva geri alınmalıdır.*[258]

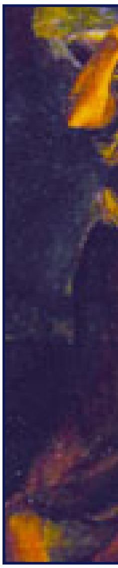
Bediüzzaman'ın İngiliz derin devletini tasvir eden sözleri şöyledir:

İngiliz (İngiliz derin devleti) siyasetinin hassa-i mümeyyizesi (ayırıcı özelliği), fitnekârlık (fitnecilik), ihtilâftan istifade (ayrılıklardan menfaat sağlamak), menfaat yolunda her alçaklığı irtikâp (organize) etmek, yalancılık, tahripkârlık (tahrip edicilik), hariçte menfiliktir (olumsuzluktur). Fenalık ve ahlâk-ı seyyie (kötü ahlak) siyasetine vasıta olduğu için, her yerde ahlâk-ı seyyieyi (kötü ahlakı) himaye ederek teşcî eder (cesaretlendirir).[259]

Bediüzzaman ve Hutuvat-ı Sitte isimli eseri (Sağda) Kurtuluş Savaşı sırasında cefakar Türk kadını

Bediüzzaman, İstanbul'un işgali ve kara propagandaları ile fikri olarak mücadele eden dönemin en önemli din alimidir. Üstadın, Arapça ve Türkçe olarak gizlice basılıp el altından dağıtılan Hutuvat-ı Sitte isimli eseri, İngilizlere karşı Kuva-yi Milliye şuurunu pekiştiren önemli bir yayındır. Bu eserden sonra İngiliz işgal komutanlığı Bediüzzaman'ın öldürülmesi emrini vermiş ve Üstad, İngilizler tarafından tüm İstanbul'da aranmıştır. Ama Allah'ın koruması ile derin devletin eli Bediüzzaman'a ulaşamamıştır.

İngiliz Derin Devleti, Milli Mücadele'yi Engelleyememiştir

İngiliz derin devletine yaranma amacı güden daha önce bahsettiğimiz kişilerden gelen istihbaratlarla, Milli Mücadele'nin yanında yer alan, Anadolu'ya silah getiren, insan ve yardım malzemesi sağlayan vatanseverler deşifre ediliyordu. Yakalanan kahramanlar mahkeme edilmeden sorgusuz sualsiz İngiliz idam mangalarının önünde kurşuna dizilerek şehit ediliyorlardı. İdam öncesinde, Yüzbaşı Bennett'in Kroecker Oteli'ndeki işkencehanelerine getiriliyor ve bodrum katında istihbarat amacıyla ağır şekilde şiddet görüyorlardı.

Elbette yukarıda anlatılan karakterler, Türk halkı içinde sadece küçük bir zümre idi. İstanbul halkı ölümü göze alarak eline geçen silah ve cephaneyi saman arabaları, yem torbaları ve sebze küfeleri içinde Karadeniz Boğazı'nın dışına kadar taşıyıp İnebolu'ya gidecek mavnalara yüklüyordu. Vatanseverler kurşuna dizilmeyi göze alarak Selimiye ve Maçka gibi silah depolarını boşaltıyordu. Düşman kuvvetleri, Türk limanlarındaki bütün gemi ve motorlara el koymuşlardı. Onun için karada kağnılar, denizde mavnalar tek nakil vasıtaları idi.

Milli Mücadele yıllarında, cepheye gerek kağnılarla gerekse sırtlarında cephane taşıyan Türk kadınları.

İstanbul halkı işgal yıllarında aç ve çıplak kaldı. İstanbul'u besleyen, giydiren şehirler artık bu görevi yapamıyordu. Bütün bu yokluklara rağmen fedakar Türk Milleti, elinde avucunda ne varsa Milli Mücadele'yi

desteklemek için Anadolu'ya gönderdi. Kadınlar yatak ve yastıklarındaki yünleri Anadolu'daki askerlere giyecek ve çorap yapmak için kullandılar.

İşgalin Organizatörleri ve Derin Devlet Bağlantıları

Dönemin İngiliz Başbakanı Churchill, "*Dünyada çok kapsamlı bir olayın yaşandığını ve çok ince hesaplarla yapıldığını, bizlerin de bu senaryoda sadece sadık bir uşak olarak hizmet edeceğimizi göremeyen kör ve ahmaktır*" demiştir.[260]

PKK terör örgütünün lideri Öcalan da, başlattığı terör faaliyetlerine asıl olarak İngiliz derin devletinin yön verdiğini ve bu tip temel politikaları bu derin güçlerin planladığını açıkça ifade etmektedir:

> *İngiltere, bizim konumuza en akıllı yaklaşan ülkedir. MED TV'ye yayın hakkı verdi. Politikaları İngiltere oluşturur. ABD'ye uygulattırır. İngiltere bence ana politikayı oluşturmaktadır. Avrupa'daki işbirlikçilerine ama özellikle ABD'ye bunu uygulattırmaktadır. Ortada bu konularla ilgili belge yok, olması da mümkün değildir zaten. Ancak gelişmelerde dikkat edilmesi gereken konu Avrupa'nın İngiltere'de düğümlenmesidir. Konulara çok derin yaklaşıyor.*[261]

Öcalan, 11 Nisan 2008 tarihinde İmralı'daki bir konuşmasında ise İngiliz derin devletine şu şekilde dikkat çekmiştir:

> *(İngilizler) Ta 16. yüzyıldan bu yana dünyada neler olacağını Londra'da planlayıp dünyaya servis yapıyorlar.*
>
> *İngilizler toplumda her türlü yönlendirmeyi de yapıyorlar, Marks da Londra'da yaşıyordu, onu orada tuttular. Marks fikirlerini orada oluşturdu, oradan dünyaya yaydı... Marks, Kraliçe Elizabeth'in eli altındaydı. Marks da Lenin de, Mao da hepsi İngiliz oyunlarına geldiler.*

İngiliz derin devleti, yıllarca Müslüman alemi içinde mezhepçilik, aşiretçilik gibi unsurları yaygınlaştırmış ve Müslümanlar arasında bölücülük çıkarmıştır.

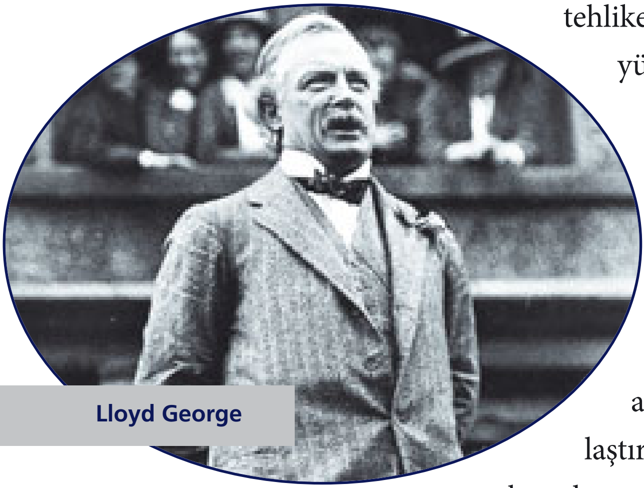
İngiliz derin devletinin, planlarını uygulayan ve yöneten kadrolara ihtiyacı vardır. Bu bölümde İstanbul'un işgali temelinde "Osmanlıyı Parçalama Planı"nı yöneten ve uygulayanları kendi ağızlarından tanıyacağız.

Lloyd George

Osmanlı'nın parçalanışı planının uygulanması yıllarında, İngiliz Hükümeti'nin başı Başbakan Lloyd George'du. Başbakan, Türk toprakları ve Türklerin geleceği için uyguladığı planı şöyle tanımlıyordu:

> *Yunanlar, Doğu Akdeniz'de geleceğin milletidirler. Büyük Yunanistan, İngiliz İmparatorluğu için paha biçilmez bir kazanç olacaktır. Doğu Akdeniz'in en önemli adaları onlarındır. Bunlar, Süveyş Kanalı Yolu ile bizim Hindistan, Avustralya ve Uzakdoğu'ya giden ulaştırma yollarımız üzerinde bulunan tabii deniz üsleridir. Eğer onlara milli yayılışları devrinde sağlam bir dostluk gösterirsek, İmparatorluğumuzun birliğini sağlayan büyük yolun başlıca koruyucularından biri olurlar.*[262]

George'un bu sözlerinin anlamı şuydu: Anadolu topraklarını da içine katarak kurulacak sözde "Büyük Yunanistan", İngiliz İmparatorluğu'nun sınırlarını koruyacak bir bekçi görevini üstlenecekti. Lloyd George bu amaç doğrultusunda da Yunanları Doğu Trakya ve İzmir'e çıkartarak, onların sözde "milli yayılışlarını" sağlamaya çalıştı. İngiltere bu sayede Türkleri kendi ülkelerinde yenmek için İngiliz askerini

Lloyd George

tehlikeye atmamış olacak ve "Büyük Yunanistan" ideali peşinde olan Venizelos'u alet olarak kullanacaktı. Lloyd George; Yunan işgali ile Türkiye'nin gücünü yok edip , Türk topraklarını müttefikler arasında paylaşmayı kolaylaştırmak niyetindeydi. George, bu planı gerçekten de uygulamaya koymuş, Yunan yenilgisinin ardından sürekli övgü yağdırdığı bu müttefiki tam anlamıyla yarı yolda bırakmıştır.

İngiliz Başbakanı daha önce de birçok defa "*Türkleri Orta Asya'ya sürmek Avrupa için bir mecburiyettir*" gibi ırkçı sözlerle Türklere bakış açısını anlatıyordu. Keza, İstanbul'un işgalini kabinesinde ve İngiliz Parlamentosu'nda onaylatmak için kullandığı "*Türkler ancak direnemeyecekleri bir güç kullanılarak akıl yoluna götürülebilirler*," ifadeleri işgalin fitilini ateşlemiştir.[263]

Lloyd George'un Atatürk'le ilgili 19 Ekim 1922 tarihinde Avam Kamarası'nda sarf ettiği meşhur söz, İngiliz derin devletinin planının kimler tarafından ve nasıl bozulduğunu açıkça ortaya koymaktadır:

> *İnsanlık tarihinde dâhiler pek ender görülür. Fakat ne acıdır ki, Tanrı, bir dâhiyi Türkiye'de dünyaya getirdi ve biz onunla çarpışmak zorunda kaldık. Mustafa Kemal gibi bir dâhiyi yenmemiz imkânsızdı.*[264]

Llyod George, Türkiye'yi parçalama planlarının başarısızlığa uğramasının hemen ardından istifa etmek zorunda kaldı. 1930'lara gelindiğinde siyaset alanından uzaklaşmış ve güven duyulmayan bir siyasetçi olarak etkisiz hale gelmiştir.

Lord Curzon

Lloyd George hükümetlerinin Dışişleri Bakanı Lord Curzon, "*Hindistan sınırı Fırat'ta olmalıdır*" tezinin sahibidir. İngiliz derin devletinin politikası gereği, Hindistan'ın tam kontrolü için, Osmanlı sınırları içindeki Arap ve Kürt bölgelerinin, İngiliz mandası altına alınması gerektiğini savunmuştur.

> *Nereden para bulacaksınız, ancak biz verebiliriz. Memnun olmazsak kimden alacaksınız? Harap bir memleketi nasıl kurtaracaksınız?* ***İhtiyaç sebebiyle yarın para istemek için karşımıza gelip diz çöktüğünüz zaman, bugün reddettiklerinizi cebimizden birer birer çıkartıp size göstereceğiz!*** [265]

Bu sözler Lozan Görüşmelerinde Lord Curzon tarafından İsmet İnönü'ye söylenmiştir. Gerçekten de bugün dahi görüşme masalarında Lozan'da geri aldığımız tüm haklar çeşitli vesilelerle karşımıza çıkartılmakta, zorla geri alınmaya çalışılmaktadır. Bugün, AB'nin vize serbestisi için terörle mücadele kanununu değiştirmemizi istemesi dahi Curzon'un tehdidinin hayata geçmiş örneğidir.

Lord Curzon

Curzon'un, necip milletimize yönelik bakışı 4 Şubat 1920'deki notlarında şöyle geçmektedir:

> *Türkler Avrupa'dan atılmalıdır. Amerikan Senatör Lodge'nin dediği gibi İstanbul Türklerden tamamen alınmalı, bir veba tohumu olan savaşların yaratıcısı, komşuları için*

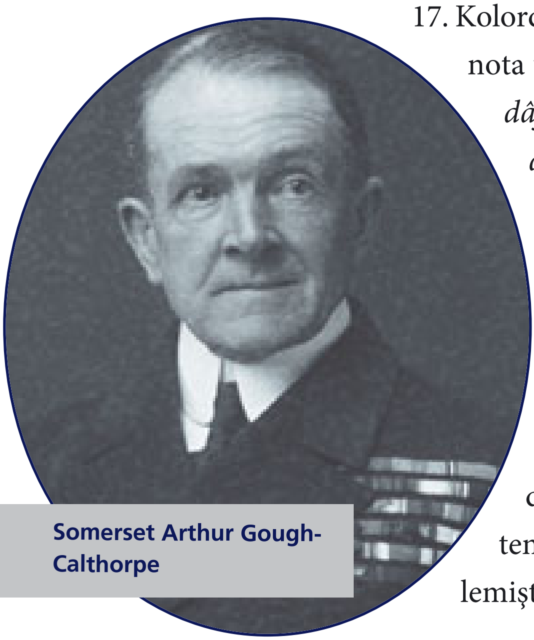
bir küfür olan Türkler, Avrupa'dan silinmelidir. Türkler Asya'nın Kızılderilileridir, akıbetleri de onlar gibi olacaktır.[266] *(Türk Milletini tenzih ederiz)*

Somerset Arthur Gough-Calthorpe

İstanbul'daki İngiliz Yüksek Komiseri Amiral Calthorpe'un, Londra'ya gönderdiği birçok telgrafta, Osmanlı Devleti'ni zayıf düşürmenin bir yolunun da Kürtler ile Türkleri birbirine düşürmekten geçtiği ifade edilmiştir.

Mondros Mütarekesi görüşmeleri sırasında Amiral Calthorpe "*Türkleri incitip üzmemek için elden gelen her şeyin yapılarak, Yunan gemilerinin İzmir gibi İstanbul'a da gönderilmeyeceği kanaatinde bulunduğunu; fakat 'İstanbul işgal edilmeyecektir' suretinde bir madde konulamayacağını*" söylemiştir.[267] Bu sözlerden sadece 13 gün sonra Yunan ve İngiliz gemileri boğaza demir atmışlardır.

İzmir'in Yunanlar tarafından işgal edileceğini bildirmek görevi de yine Calthorpe'a düşmüştür. Amiral 14 Mayıs 1919 günü sabah saat 9:00'da 17. Kolordu Kumandanı Ali Nâdir Paşa'ya bir nota vererek "*İzmir istihkâmları ile müdâfaa tedbirlerini hâiz (sahip olan) arazinin, Mütârekenâme'nin 7. maddesine uygun olarak İtilâf Devletleri kuvvetlerince işgal edileceğini*" bildirmiştir. Aynı gün ikinci nota ile de, 15 Mayıs 1919 günü Yunanların İzmir'i müttefikler adına işgal edeceği ve limandaki donanmanın işgal sırasında düzen temininde en üst yetkili olacağını söylemiştir.

Somerset Arthur Gough-Calthorpe

John Michael de Robeck

John Michael de Robeck

Amiral Robeck, Kürt-Ermeni anlaşmasının taraflara ve İngiltere'ye önemli siyasi kazançlar sağlayacağına inanıyordu. 11 Aralık 1919'da Lord Curzon'a gönderdiği telgrafta anlaşmanın İngiltere'nin bölgedeki çıkarlarını koruduğunu yineleyerek, Kürt ve Ermeni isteklerinin dikkatli bir şekilde desteklenmesi ve himaye edilmesi gerektiğini ifade etti. Lord Curzon ise 20 Aralık tarihli cevabında Komiserliğe tarafların cesaretlendirilmesi ve teşvik edilmesi emrini verdi.[268]

Kürt ve Ermeni kardeşlerimize isteklerinin verilmesi kuşkusuz normaldir. Burada dikkat çeken nokta, İngiliz derin devleti elemanlarının bunu sadece kendi menfaatleri için istemeleridir. Menfaat bittiğinde ise İngiliz derin devleti, tıpkı Lozan sonrasında olduğu gibi, Kürt köylerini bombalamaktan çekinmeyecektir.

Aynı zamanda İstanbul'un işgalinin mimarlarından olan De Robeck "*Müttefikler barışı zorla kabul ettireceklerse, İstanbul'da Türklere üstün gelip onların direnişlerini zayıflatmak zorundadırlar*" ifadesi ile işgali haklı göstermeye çalışmıştır.[269]

George Francis Milne

Savaş ve işgal öncesi Karadeniz orduları komutanlığı yapan ve İstanbul'un işgalinin komutasına atanan George Milne, Kafkas halkları ve Türkler için şu sözleri sarf etmiştir:

George Francis Milne

Bölge ve tüm yerleşik halkların hepsi aynı şekilde tiksindiricidir. Gürcüler, Bolşeviklerin kılık değiştirmiş halidir. Ermeniler, her zamanki Ermenilerdir - değersiz bir ırk. En iyisi gibi olan Azeri Türkleri de gerçekte barbardırlar. İngiliz ordusunun çekilmesinden sonra halklar birbirlerine düşecektir ama tüm ülke birbirinin boğazını kesse bile dünyanın büyük bir kaybı olmaz. Bu halklar için bir İngiliz askerinin bile hayatını kaybetmesine değmez."[270] *(Burada adı geçen tüm milletleri sarf edilen sözlerden tenzih ederiz)*

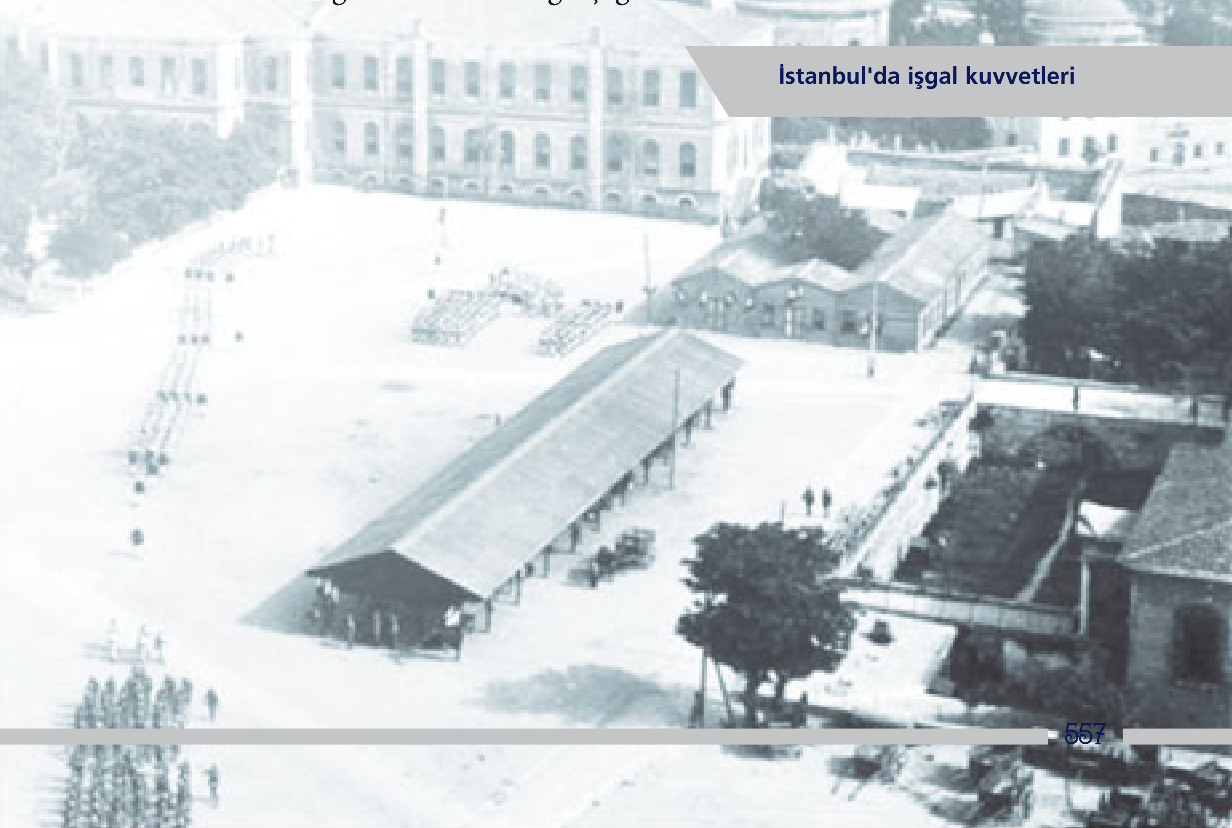
George Milne, Atatürk'ün Anadolu'da başlattığı hareketten çok tedirgin olmuştu. Osmanlı Savaş Bakanlığı'ndan 6 Haziran 1919'da şu istekte bulundu:

General Kemal Paşa ile kurmaylarının vilâyetlerde bulunuşlarının istenir bir şey olmadığını ekselansınıza bildirmekle onur duyarım. Seçkin bir generalle kurmaylar kurulunun ülke içinde dolaşmaları, kamuoyunu tedirgin etmektedir. Ben askerlik bakımından bunların çalışmalarını gereksiz görmekteyim. General Kemal Paşa ile yanındakilerin hemen İstanbul'a dönmeleri için emir vermenizi dilerim.[271]

Milne'ın Türk halkını ve İstanbul yönetimini küçük gören, çoğunlukla üst perdeden olan konuşma üslubundan ve Savunma Bakanlığı'nın çaresiz cevaplarından Atatürk de çok rahatsız olmuştur. Nutuk'ta düşünceleri şöyledir:

...Bu hâl, ne teşkilât-ı milliyeye karşı izzetinefis meseleleri çıkaran Harbiye Nazırı'nın ve ne de Osmanlı Devleti'nin istiklâlini temin etmek mesuliyetini deruhte etmiş (üzerine almış) olan kabinenin izzetinefis ve haysiyetine dokunmuyor. Bu hâlin kendilerinin haysiyetini ve devletin istiklâlini çoktan rahnedar eylemiş (zarar vermiş) olduğunu fark etmek istemiyorlar. Hiç olmazsa protesto etmiyorlar. Hiç olmazsa bu tasallut (saldırı) ve tecavüz-i istiklâlşikenaneye (istiklali bozacak bir tecavüze) vasıta olmayız diye feryada cesaret edemiyorlar...[272]

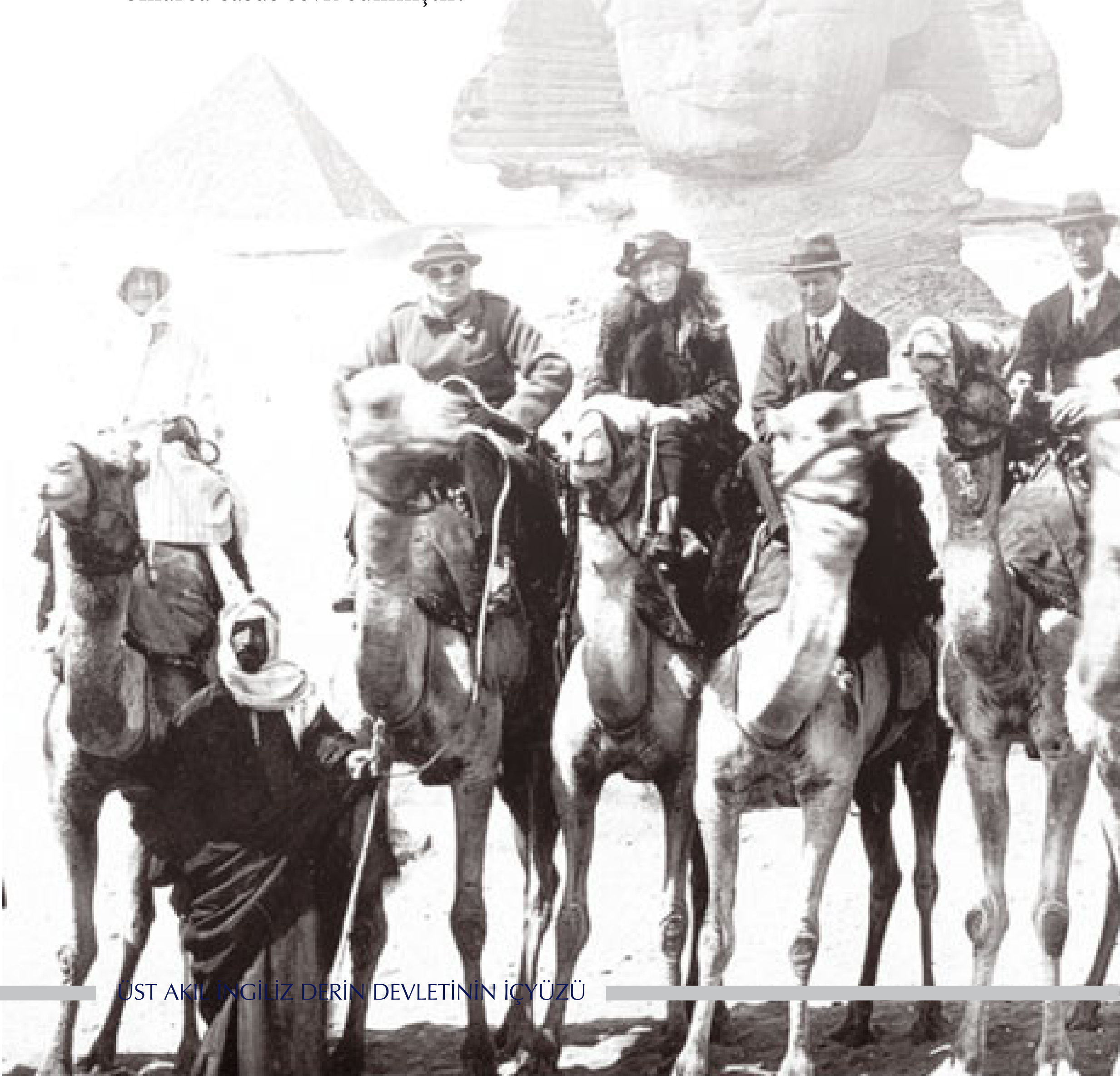
Burada yer verdiğimiz ifadeler, bu şahısların Türklerin aleyhine sözlerinin sadece küçük bir kısmıdır. Gerçekte kalpleri Türk Milleti'ne karşı kin ile doludur ve İstiklal Mücadelesi'nin başlama tarihine kadar ve sonrasında bu kini ortaya çıkaracak galiz uygulamalarda bulunmuşlardır. Kendilerince aşağı bir ırk olarak gördükleri Osmanlı Milletlerini her fırsatta ezmeye ve küçük düşürmeye çalışmışlardır. Gerçekte, bugün de benzer zihniyet devam etmektedir. Dostluğu ve geleceğini derin devletler yanında bulacağını sananlar bu gerçeği unutmamalıdırlar.

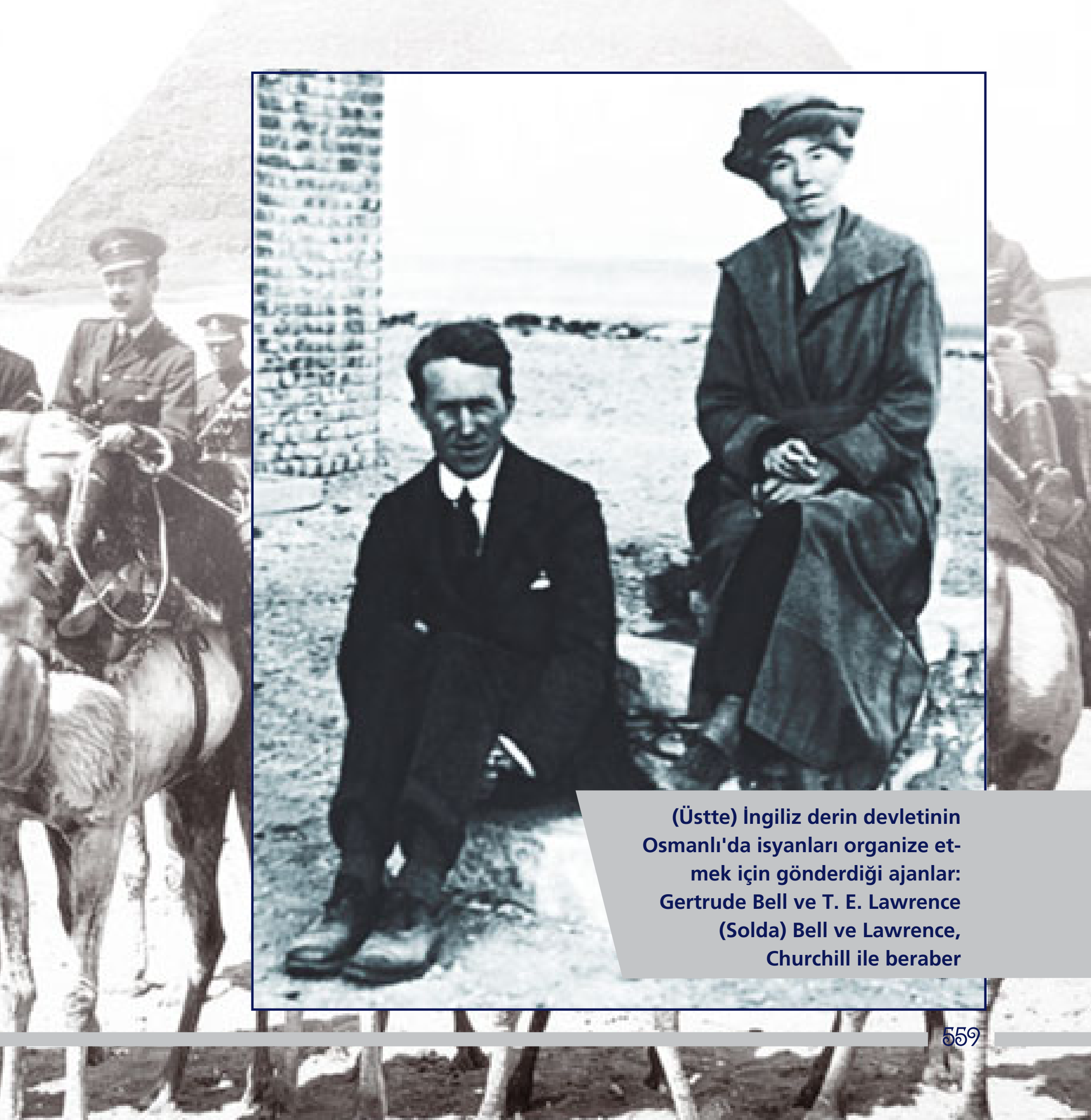
İstanbul'da işgal kuvvetleri

Osmanlı Topraklarındaki Casuslar İstanbul'a Rapor Vermektedir

Osmanlı'nın yıkılması planının temel uygulayıcıları, toprakların dört bir yanına dağılmış olan casuslar olmuştur. Bu casuslar devletler kurmuş, ülkeleri bölmüş, krallar atamış ve sınırları çizmişlerdir. Bu geniş casus ağı, İngilizler tarafından, İstanbul'daki askeri istihbarata bağlı operasyon merkezi tarafından yönetilmiştir. İstanbul'un işgali, bu casusluk ağına da lojistik anlamda destek sağlamıştır. "İşgal subayı" adı altında Anadolu'ya onlarca casus sevk edilmiştir.

Bağımsızlık hareketinin güçlenmesi ile bu istihbarat ağı Türk askeri planları üzerine yoğunlaşmıştır. 1921'de James Marshall-Cornwall, Genelkurmay Başkanı Charles Harington Harington'a bağlı özel istihbarat subayı olarak atanmıştır. Cornwall, Ankara Hareketi'ni ve Mustafa Kemal Paşa'yı izlemek için küçük ama operasyonel bir ekip kurmuştur. Çok iyi Türkçe konuşan Cornwall, daha sonra 1941'de, İsmet İnönü'yü İngilizlerin yanında II. Dünya Savaşı'na girmeye ikna etmek için bir kez daha Türkiye'ye gönderilmiş fakat bu çabasında başarılı olamamıştır.

(Üstte) İngiliz derin devletinin Osmanlı'da isyanları organize etmek için gönderdiği ajanlar: Gertrude Bell ve T. E. Lawrence (Solda) Bell ve Lawrence, Churchill ile beraber

İNGİLİZ DERİN DEVLETİNİN SALTANATA BAKIŞI VE OSMANLI'NIN GELECEĞİ PLANI

I. Dünya Savaşı sırasında İngiliz Başbakanı Lloyd George "*Arapça konuşan her yer Osmanlı İmparatorluğu'ndan alınmalı ve manda haline getirilmelidir*" demiştir. Başbakan sözlerini, "*Türkler Anadolu'nun bir kısmına sahip olacaklar, fakat Avrupa'da hiçbir toprak sahibi olamayacaklardır. Türklere boğazlarda ve denizlerde hiçbir yer verilmeyecektir.*" diyerek tamamlamıştır.[273] İngiliz derin devletinin Osmanlı'nın geleceğine yönelik yüzlerce yıl öncesinden belirlenmiş planı tam olarak budur.

Kastedilen, Türklerin; Ankara, Konya ve İç Anadolu çevresinde tutulmasıdır. Bu plan, İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Curzon tarafından Lozan'da açıkça dile getirilecektir. Aslında bu plan da sadece geçici bir duraktır. İngiliz derin devletin planına göre, Türk Milleti Orta Asya'ya sürülmeden bu baskı bitmeyecektir. Bu, İngiliz derin devletinin derin siya-

setidir. Bugün Güneydoğu'yu PKK'ya vermek isteyen; Karadeniz'de federasyon olsun ve bölge Doğu ve Batı Karadeniz olarak ikiye bölünsün, Akdeniz ile Antalya bölgesi federasyon olarak ayrılsın diyen; İstanbul'u uluslararası bir toprak, İzmir ve bölgesini ise bağımsız bir devlet olarak gösteren haritaları basan yine bu derin devlettir.

İngiliz derin devletinin bölme planını, Maurice de Bunsen başkanlığında "Asya Türkiye'sini İnceleme Komisyonu"nun 30 Haziran 1915'te hazırladığı rapor yeterince anlatmıştır. Komisyon raporda, Osmanlı topraklarının Suriye, Filistin, Ermenistan, Anadolu/Türkiye ve Irak adıyla beş büyük bölgeye/özerk vilayete bölünmesini önermiştir. Ayrıca Akdeniz'den Basra Körfezi'ne uzanan hat üzerinde stratejik noktaların doğrudan veya dolaylı yollarla İngiliz kontrolü altına alınmasını şart koşmuştur. Bunun da yolu, Filistin ve Irak'ın tamamen işgal edilmesinden geçmektedir. Böylece İngiltere, savaş sonrası Asya Türkiye'sinde (Musul dahil) petrol başta olmak üzere bütün ekonomik imtiyazları ele geçirebilecektir.

İngiliz Yüksek Komiseri Amiral Webb, İngiltere'deki bir dostuna 19 Ocak 1919'da gönderdiği bir mektupta şöyle demiştir:

> *Görünürde memleketlerini işgal etmediğimiz halde valilerini tayin ediyor veya görevlerinden uzaklaştırıyoruz. Polislerini yönetiyor, basınlarını denetliyor, zindanlarına girerek Rum ve Ermeni tutukluları işlemiş oldukları suçlara aldırmadan özgür bırakıyoruz. Demiryollarını sıkça denetimimizde tutuyor ve istediğimiz her şeye el koyuyoruz. Politikamız süngünün keskin ucuna dayanıyor... Halife elimizin altında bulundukça İslam dünyası üzerinde ek bir denetim aracına da sahibiz.*[274]

Bu sözlerin geçtiği zamanlar, İngiliz derin devletinin Osmanlı üzerindeki gücünün zirvede olduğunu düşündüğü anlardır…

Bu kibir ve üstünlük kompleksi, İngiliz derin devletinin, Anadolu hareketini tam olarak kavrayamamasına sebep olmuştur. İngilizler ilk başlarda ulusal direnişe inanmamışlardır. Ankara'da şekillenen bu harekete karşı görüşleriyle bilinen dönemin Renin gazetesi, bunu, şu aşağıdaki sözlerle ortaya koymaktadır:

Mustafa Kemal Paşa, Anadolu'da bir ulusal eylem oluşturmaya çalışıyor. Bu ne çocukça bir hayaldir! Bütün dünyanın gücüne karşı, savaştan ezilmiş olan zavallı Anadolu'nun gücüyle kafa tutmasının ne hükmü olabilir? Anadolu'da ne kalmıştır, ne vardır ki direniş eylemi yapılabilsin?[275]

Mondros Mütarekesi'nin ardından imzalanan Sevr Antlaşması da bu planın son uygulama tahtasıdır.

1920'de imzalanan Sevr Antlaşması'na göre sınırları belirlenmiş Türkiye Cumhuriyeti haritası. Bu ihanet antlaşması, Atatürk'ün başlattığı Milli Mücadele vesilesiyle geçersiz kılınmıştır.

(Altta, sağda) Sevr Antlaşmasını imzalayan Osmanlı heyeti. Soldan sağa; Rıza Tevfik, Damat Ferid Paşa, Hadi Paşa, Reşid Halis.

(Üstte solda) Türk topraklarının itilaf devletlerine teslim edildiği Sevr Antlaşması'na imzalar atılırken.

Sevr Antlaşması İngiliz derin devleti emperyalizminin en şaşırtıcı örneklerinden biridir. Zamanın sözde en ileri, en modern ve en liberal devlet adamları, konferans masalarında emperyalizm ve toprak ihtirası ile uluslarla nasıl oynayıp, dünyada nasıl bir güç dengesi kuracaklarını hesaplamaya başlamışlardı. Sözde "Hasta Adam" ilan edilen Osmanlı Devleti'ni yalnız parçalamakla kalmayacaklar; aynı zamanda önemli bölgelerini ve limanlarını işgal ederek bu hayati parçaları da alıp götüreceklerdi. İngiliz derin devleti, yenilmiş ve yıkılmış olarak gördükleri Türklerin bütün bu işgal ve parçalama planlarına itiraz edemeyeceğine emindi.

İngiliz derin devleti, Halifelik ve saltanatın kendi kontrollerinde sembolik bir makam olarak kalmasını planlıyordu. Plana göre, İstanbul ayrı bir devlet haline gelecek, padişah ise Kocaeli ya da Bursa dolaylarında mukim kılınacaktı.[276] Ancak Yüce Allah, Hz. Mehdi (as)'ın çıkış yeri olan

İstanbul'u ve Türk topraklarını deccali odakların eline bırakmadı. Kendilerini en üst akıl zanneden bu kibirli güruh, her aklın üzerindeki Aklı, Yüce Rabbimiz'in planını hiç hesaba katmamışlardı.

Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi, 54)

İstanbul Devleti Projesi, Boğazların Kontrolü Planı

İngiliz derin devletinin savaş sonrası İstanbul için planı, şehri, bağımsız bir şehr-i devlet haline getirmekti. Kurulacak yeni devletin sınırları, doğu-batı hattında Marmara Denizi'ne kıyı olacaktı. Avrupa yakasında Çatalca'ya kadar, Asya yakasında da İzmit'e kadar olan topraklar bu şehrin sınırları içinde kalacaktı. Bu devlet, aslında İngilizlerin boğaz hakimiyetini sağlamak için görev yapacak bir uydu-devlet olacaktı. Bu nedenle Çanakkale Boğazı ve Marmara'daki adalar da bu devletin sınırlarına eklenecekti. Milletler Cemiyeti (şimdiki Birleşmiş Milletler) hamiliğine verilecek bu devlet ile sınırdaşları arasında da silahsız tampon bölgeler oluşturulacaktı. İstanbul Devleti Hükümeti, Milletler Cemiyeti tarafından oluşturulacak ve bu hükümetin başkanlığını İngiliz ve Fransız delegeler dönüşümlü olarak yapacaktı. Plana göre İstanbul Devleti, Osmanlı'dan tamamen, Müttefik devletlerden de sadece finans, adalet ve jandarma konularında bağımsız olacaktı.

Günümüzde de "İstanbul Devleti" projesi farklı adlarla gündeme getirilmektedir. İstanbul'un farklı özerk bir yönetimi olması ve AB içine Türkiye'den ayrı statüde kabulü gibi farklı modeller sunulmaktadır. *New York Times* gazetesinde 14 Mayıs 2016'da yayınlanan Türkiye'nin ayrı devletler şeklinde bölümlere ayırıldığı haritada, İstanbul bağımsız bir devlet olarak gösterilmiştir. Yani 1900'lerin planı, hala yürürlüktedir. Daha önce de birçok kez belirttiğimiz gibi İngiliz derin devletinin planları hiçbir zaman ortadan kalkmaz, sadece soğutulur, geçici olarak rafa kaldırı-

14 Mayıs 2016 tarihli *New York Times* Gazetesi, I. Dünya Savaşı sırasında gizli olarak imzalanan ve Osmanlı topraklarını parçalara ayıran Sykes-Picot Antlaşması'nın 100. yıl dönümünde, dönemin ABD Başkanı Woodrow Wilson tarafından hazırlanan bu haritayı yayınladı. Amaç, Sykes-Picot'nun hala geçerli olduğunu hissettirmek, İngiliz derin devletinin parçalama planının hala gündemde olduğu imajını vermekti.

lır veya oyuncuları değiştirilir. Bütün planlar, yüzyıl da geçse, zamanı geldiğinde tekrar karşımıza çıkartılır.

Fakat önemli olan, Türkiye'yi hiç bir gücün asla bölemeyecek olmasıdır. Türkiye'nin kaderinde bölünüp parçalanma yoktur. Dolayısıyla İngiliz derin devletinin planı ne kadar güçlü olursa olsun, ne kadar sıklıkla

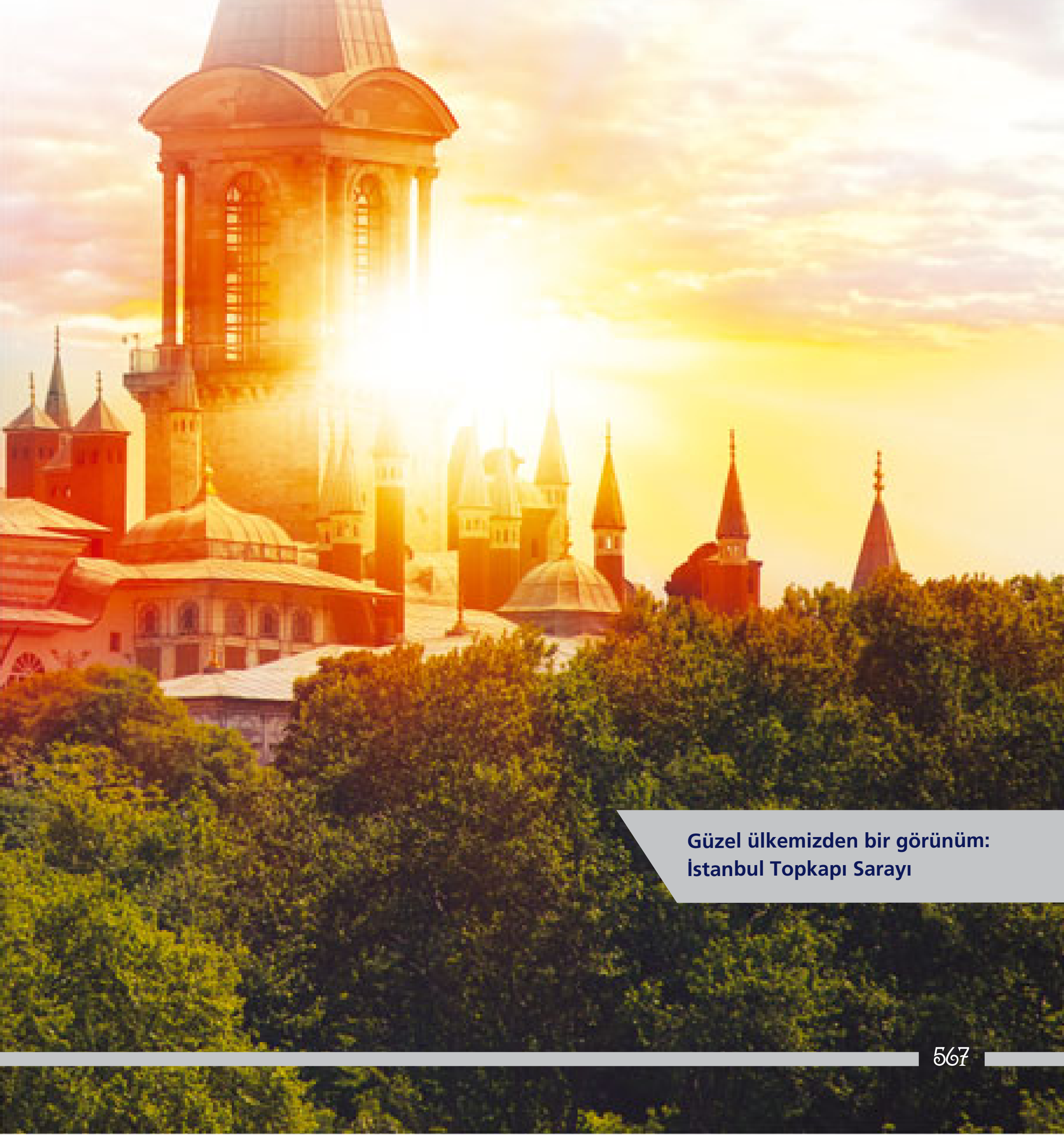
karşımıza çıkarsa çıksın, Yüce Rabbimiz'in yazdığı kaderin asla önüne geçemeyecektir.

İngiliz derin devletinin o dönemlerde sorunu, Milli Mücadele hareketini ve Türklerin vatan bağlılığını tam kavrayamamış olmalarıydı. Derin devletin şu anki temsilcilerinin bugün düştüğü hata, yine aynı hatadır. Bu derin yapının insanları, çeşitli yayın organları yoluyla, hayali bir bölünmüş Türkiye haritası yayınlayarak bunun için terör örgütleriyle sinsi bağlantılar kurarak veya ülke içinden casus yancıları kullanarak emellerine ulaşacaklarını zannetmektedirler. Türk Milletinin buna asla ve kesinlikle izin vermeyeceğini bir türlü kavrayamamaktadırlar. Planlarının asla işlemeyeceğini, Türkiye'nin kaderinde hiçbir şekilde bölünme olmadığını yakında anlayacaklardır.

Aslında İngiliz derin devletinin asıl sorunu, Allah'ın planının her şeyin üzerinde olduğunu ve tüm sinsi planları ortadan kaldıracak güçte olduğunu kavrayamamalarıdır. Kaderde gerçekleşecek olan mutlaka Allah'ın planıdır. Yüce Allah ise, imanlı insanların, samimi olanların, doğru ve dürüst insanların aleyhinde asla yol vermez.

…Allah, kafirlere müminlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez. (Nisa Suresi, 141)

Güzel ülkemizden bir görünüm:
İstanbul Topkapı Sarayı

Anadolu'da Kuva-yi Milliye'ye Karşı İsyanlar ve Derin Devlet Bağlantıları

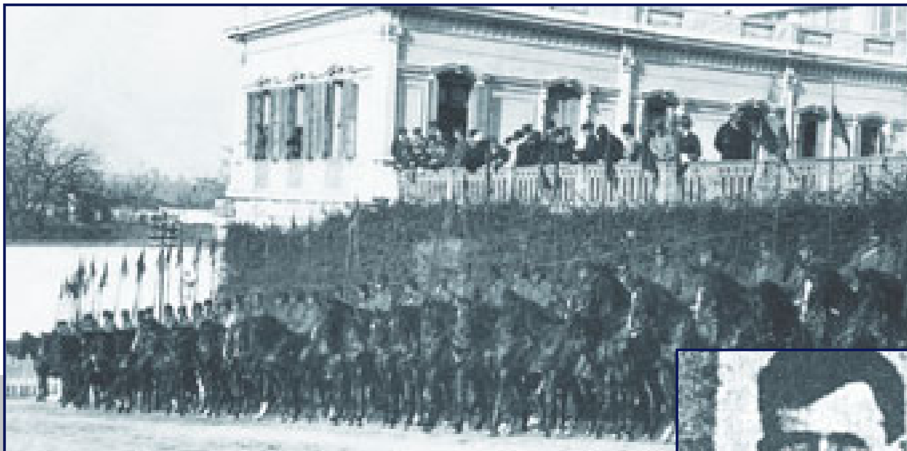
İngiliz derin devleti İstanbul'u işgal ederken, aynı zamanda güçlenmekte olan bağımsızlık hareketini de bastırmak için planlar yapmaktaydı. İlk planda Milli Bağımsızlık hareketine karşı bir birlik oluşturdu ve askerlerini eğitip silahlandırdı. Bu küçük orduya Kuva-yi İnzibatiye dendi ve başına Süleyman Şefik Paşa getirildi. Benzer şekilde Anadolu'nun içlerinde, Ankara Hükümeti'ne karşı mücadele veren çeteleri de silah ve para ile destekledi. Başta Ahmet Anzavur olmak üzere bu çeteler, Rus iç savaşından kaçan Kafkas kökenli mültecilerden oluşuyordu. Mustafa Kemal, bağımsızlık savaşının ilk yıllarında bir yandan devletleşme mücadelesi verirken bir yandan da bu çetelerle savaşmak durumunda kaldı.

İngiliz derin devleti, Anadolu sınırları içinde kalan Kürtleri de Kuva-yi Milliye ile karşı karşıya getirmeye çalıştı. "Kürtlerin Lawrence'ı" lakabı ile anılan istihbarat subayı Binbaşı Edward William Charles Noel, Kürtleri ayaklandırmak ve Güneydoğu Anadolu'yu Osmanlı'dan koparmakla görevlendirilmişti.

Noel ve faaliyetlerini yine Nutuk'tan Atatürk'ün ağzından anlatalım:

Türklerle Kürtler arasında bir kardeş harbine sebebiyet vermek için, Kürtleri, İngiliz himayesi altında müstakil bir Kürdistan kurma planına iştirak etmek üzere tahrik ettiler. Bu teşebbüslerini tahakkuk ettirmek için büyük paralar harcadılar, her türlü casusluğa baş vurdular... Bu suretle Noel isimli bir İngiliz subayı uzun bir zaman Diyarbakır'da gayretler sarf etti ve faaliyetlerinde her türlü aldatma ve sahtekârlığa başvurdu.[277]

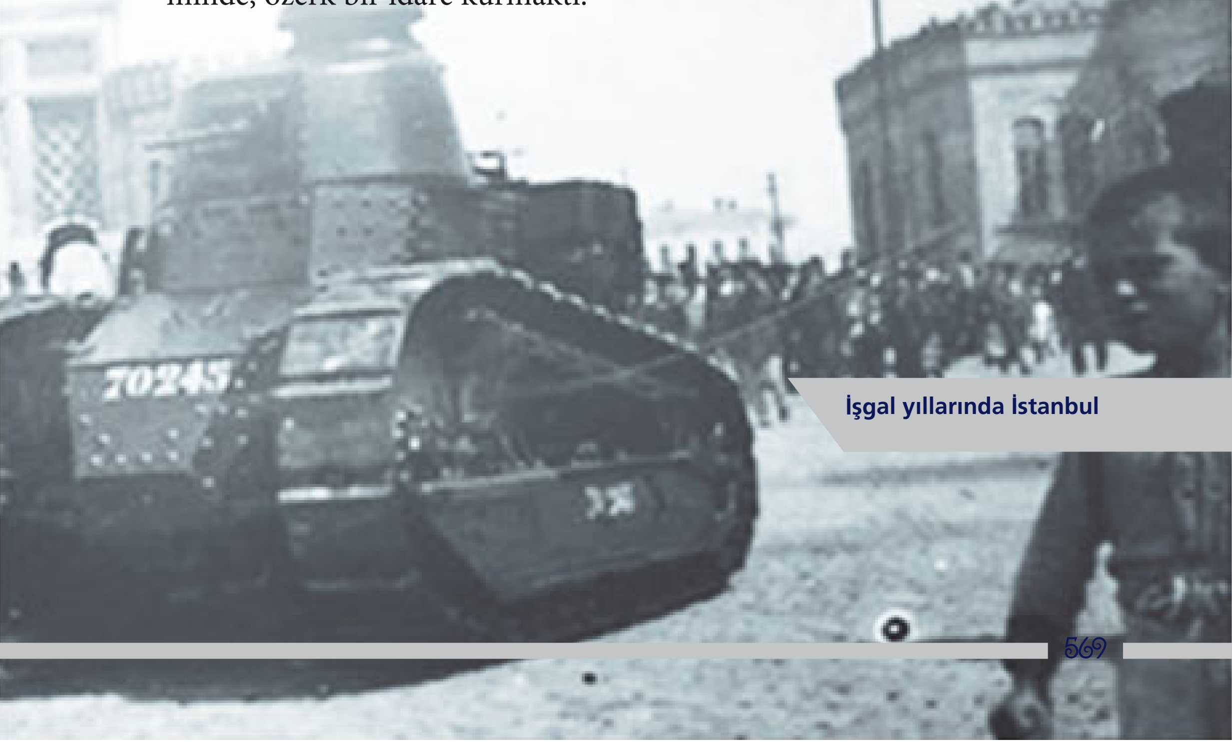

(Üstte) Kurtuluş Savaşı'nda İstanbul Hükümeti'nin Kuva-yi Milliye'ye karşı kurduğu Kuva-yi İnzibatiye.
(Yanda) İngiliz İstihbarat subayı Binbaşı Edward William Charles Noel

Kürtlerin ari ırktan olduğunu ve bu nedenle Avrupalılara Türklerden daha yakın olduğunu savunan Binbaşı Noel'in önerisi, Güneydoğu Anadolu bölgesinde Kuzey Kürdistan ismiyle İngiltere'nin gözetiminde, özerk bir idare kurmaktı.

İşgal yıllarında İstanbul

İSTANBUL'UN KURTULUŞU

Kuva-yi Milliye orduları 9 Eylül 1922'de İzmir'i düşman işgalinden kurtardıktan sonra kuzeye Çanakkale Boğazı'na doğru yöneldiler. 15-23 Eylül tarihlerinde, Türk ve İngiliz orduları karşı karşıya iken, İngiliz Parlamentosu içinde tartışmalar devam ediyordu. Kimisi barışı istiyor, kimisi "savaşa devam" diyordu. En sonunda 23 Eylül günü, Doğu Trakya ve İstanbul'un Türklere verilmesine karar verildi ve hemen ardından 11 Ekim 1922 tarihinde de Osmanlı Devleti'nin hukuken sonunu getiren ve Kurtuluş Savaşı'nın sona erdiğini belgeleyen Mudanya Mütarekesi imzalandı. İngiliz derin devletinin 100 yıllık Anadolu planı, Atatürk önderliğindeki Anadolu bağımsızlık hareketi ile yıkılmış oldu. İngiliz derin devleti, bu başarısızlıktan Başbakan Lloyd George'u sorumlu ilan ederek istifa ettirdi. George'un, bir daha İngiliz siyasetinde adı hiçbir zaman geçmeyecekti.

İngiliz orduları belki İstanbul'dan ayrıldılar ama Musul'dan, Irak'tan, Arabistan'dan ve Kuveyt'ten çekilmediler. İngiliz derin devleti, İsrail ve Filistin sorununu oluşturmaktan vazgeçmedi. Elini Süveyş ve Mısır'dan, Suriye'den ve Ürdün'den hiç çekmedi. Kürtleri kışkırtma çabasından hiç vazgeçmedi. İngiliz derin devletinin Osmanlı'yı yıkarak Ortadoğu'da kurduğu sistem bugüne kadar Müslümanlara hep savaş ve ölüm getirdi. Ortadoğu ve Kuzey Afrika bölgesinde 20. yüzyılda 100'den fazla ihtilal, 30 iç savaş yaşandı. 15 milyondan fazla Müslüman can verdi. Suikastlar, ayaklanmalar, toplu katliamlar, kimyasal silahlar, Müslümanın Müslümanı şehit ettiği kanlı savaşlar hiç eksik olmadı. 21. yüzyılın başları, yani içinde bulunduğumuz dönem ise çok daha kanlıydı.

Sadece Ortadoğu değil Hindistan, Pakistan, Bangladeş ve Afganistan'da da benzer şeyler yaşandı. Derin devlet elemanları kuzey adalarındaki köşklerinde, dukalıklarında keyif sürerken, uçsuz bucaksız topraklar Müslüman kanıyla sulandı. Ne gariptir ki, İngiliz derin devleti, bu savaşları kendi askerleri ile kazanmadı. Müslüman kanı yine Müslümanlar tarafından döküldü.

İngiliz derin devletinin Ortadoğu'ya getirdiği kargaşa ruhuna devam edecek olursak; kendi devletini kurmak hayaliyle kandırılan Kürtler, Irak ve Suriye'deki hükümetler tarafından yoğun baskı ve zulme uğradılar. Şii komşular, Sünni komşular aleyhine; Sünni komşular da Şii komşular aleyhinde kışkırtıldı. Dindarlar, milliyetçiler, liberaller ve solcular hep birbirlerine karşı tahrik edildi. Kuveyt işgal edilirken İngiliz derin devleti ajanları Saddam'a, Kuveyt'in kendisine ait olduğu ve bu yüzden kendi malına el koyması gerektiği telkinini veriyorlardı. Hafız Esad Hama'da katliam yaparken, yanındaki sözde danışmanları "sen onları öldürmezsen onlar seni öldürecek" diyorlardı. Arap orduları İsrail'e toplu olarak saldırmadan evvel İngiliz diplomatlarından yeşil ışık almışlardı. İngiliz derin devleti, söz konusu Arap ordularının İsrail güçleri karşısında yenilgiye uğrayacaklarını elbette ki biliyordu. Mısır'ın, sözde kendi ülke menfaatleri adına Süveyş Kanalı'nı millileştirmesi sadece İngilizlere yaramıştı.

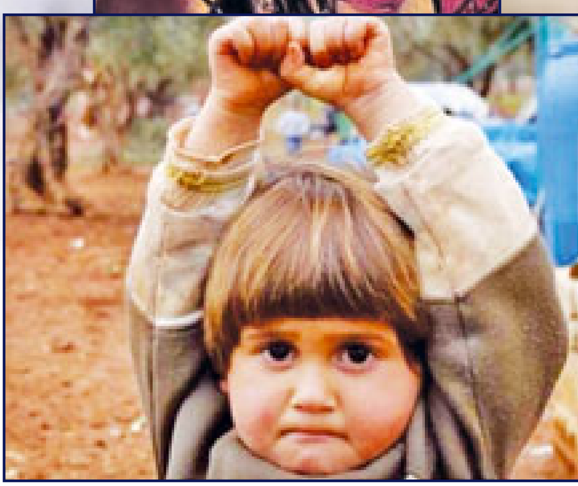

Burada şunu belirtmek gerekir: Ortadoğu politikasında suçun tümünü İngiliz derin devletine yüklemek o kadar gerçekçi olmayacaktır. İngiliz derin devletinin oyunları kuşkusuz sinsi ve acımasızdır. Fakat derin devletin bütün bu oyunlarına gelmek, asıl olarak Müslüman camiasının en büyük gafletlerinden ve hezimetlerinden biridir. Kuran'a dayanıp Allah'a güvenmeyi unutmuş, hurafeleri din gibi görmeye alışmış, İngiliz derin devletinin türettiği "üstün ırk" safsatasına inanarak kendisini aciz ve aşağı görmeye alışmış bir kısım İslam toplulukları, bu hezimet ile karşı karşıya kalmışlardır. Bu insanlar, kimi zaman sözde "üstün ırk"ın yancılığını yapmakta sakınca görmemiş ve derin devletin propagandasına daima açık hale gelmişlerdir. İşte bu yüzden bu gafletin ceremesini fazlasıyla çekmişlerdir, hala da çekmektedirler. İslam camiası, Kuran'dan uzaklaştıkça, Müslümanlar Müslümanlardan uzaklaştıkça, derin devletin tezgahladığı bu oyunların piyonu olmaya devam edeceklerdir. Bu büyük tehlikenin

Çocuklar savaşı, kavgayı, yıkımı, zulmü hak etmemezler. Ancak İngiliz derin devletinin dünya üzerinde oluşturduğu kabus, bu zulüm sisteminin içinde yaşayan çocukların yüzlerinden okunmaktadır.

mutlaka görülmesi ve İslam camiasının İslam'da –yalnızca Kuran'a dayalı İslam'da– bir araya gelmeleri şarttır. İslam camiasının bir araya gelerek, tüm dünyaya kaliteyi, sevgiyi, barışı, adaleti getirecek bir öncü olması elzemdir.

İnkar edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)

Dolmabahçe Sarayı, İstanbul

İngiliz Derin Devletinin İslam'ı Müslümanların Elinden Alma Çabası

200 yıl evvel "Kuran-ı Kerim yok edilmedikçe, Avrupa'ya barış gelmeyecek. Kuran'ı Müslümanların elinden almalıyız"[278] diyen İngiltere eski Başbakanı William Ewart Gladstone'un takipçileri, bugün tüm güçleriyle Kuran'ı Müslüman dünyasından uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Bunda da belli oranda başarılı olmuşlardır. Kuran'ı Kerim, Müslümanların elinden geniş çapta alınmış, yerine hurafelerle dolu bağnaz bir felsefe konmuştur. İngiliz derin devletinin günümüz siyasetinin, daima Müslümanların elinden gerçek İslam'ı, yani Kuran Müslümanlığını almak olduğu asla unutulmamalıdır. İngiliz derin güçleri, Kuran Müslümanlığının olağanüstü kaliteli, barış ve sevgi kaynağı, tam demokratik bir model olduğunu, gayet iyi bilmektedirler. Böyle bir modelin, mutlaka dünya çapında galip geleceğinin ve kendilerinin inşa etmeye çalıştığı sahte sosyalist-komünist-anarşist-emperyalist sistemi yok edecek güçte olduğunun farkındadırlar. İşte bu farkındalık nedeniyledir ki, İngiliz derin devletinin asıl mücadelesi, gerçek İslam ile olmuştur.

İngiliz derin devleti, Osmanlı'yı yıkarken ve ardından parçalarken daima bu kirli yönteme başvurmuştur. Kuran Müslümanlığını tanımayan,

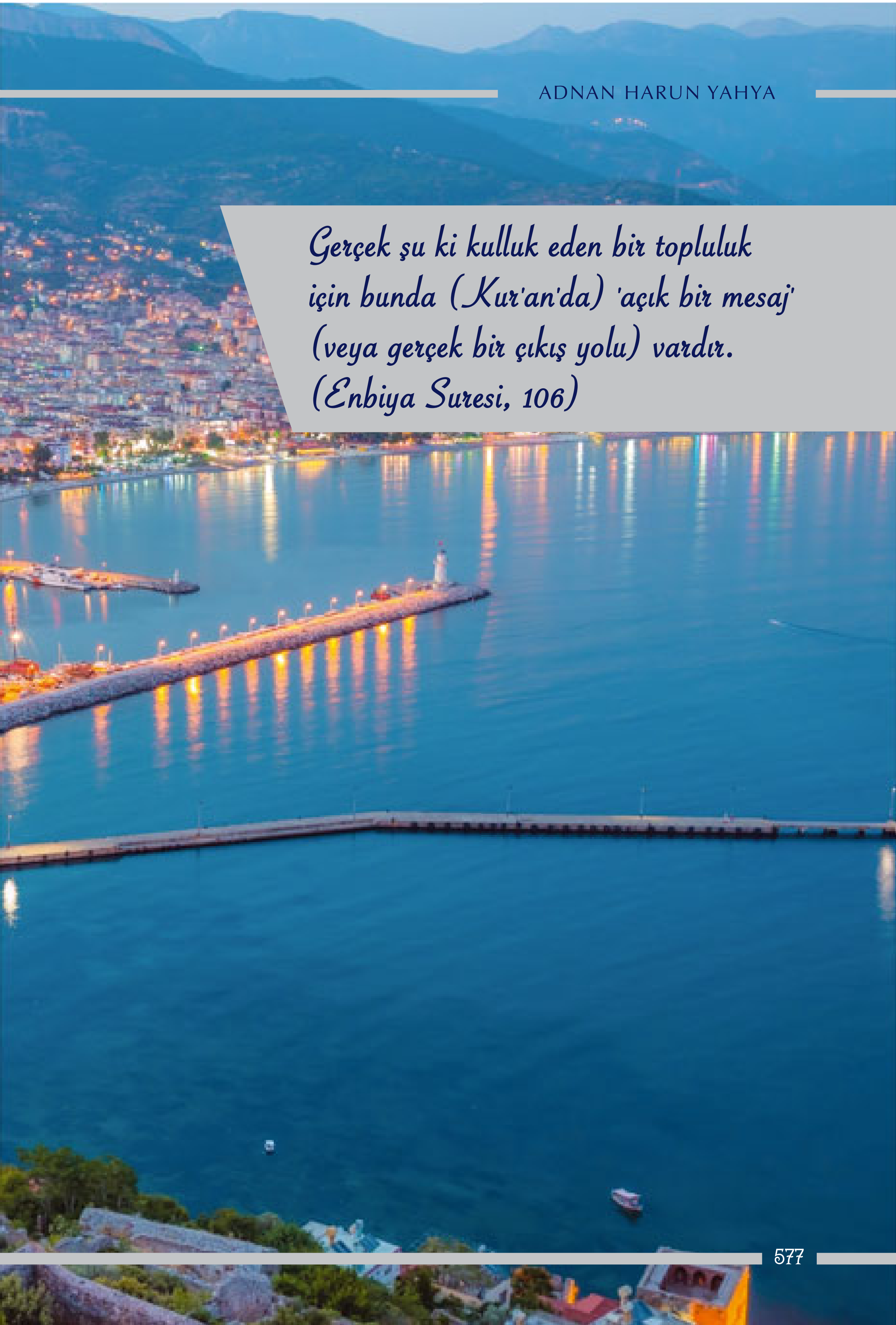
kendisinde imani bir güç bulamayan ve hurafeler nedeniyle doğru dürüst düşünemeyen bir kısım Osmanlı paşaları ve öncüleri, bu yıkımı adeta kendi elleriyle hazırlamışlardır. Bugün Ortadoğu ülkelerini paramparça ederken İngiliz derin devletinin hala aynı yönteme başvurduğu unutulmamalıdır. En önemli yıkım yolunun "kardeşler arasında ayrılık çıkarmak" olduğunu gayet iyi bilen ve çok iyi tecrübe etmiş olan İngiliz derin devleti, bunu her fırsatta, tekrar tekrar uygulamaya geçirmektedir. Bu kirli plan deşifre olduğuna göre, Müslüman camiasının buradaki mesajı görmesi ve hatayı teşhis etmesi elzemdir.

Parçalanmaya ve savaşlara çare, daha fazla Müslüman düşman edinmek değildir. Tam tersine, Müslümanları bir araya getirebilecek yola başvurmak gerekmektedir. Bu yol ise, sadece ve sadece Kuran'a sarılarak bulunabilecektir. Dolayısıyla İslam aleminin yapması gereken şey, kendi düştüğü hatayı görüp, Yüce Kitabımız Kuran ile bu durumu acilen bertaraf etmektir.

(Onlar) Rablerine icabet edenler, namazı dosdoğru kılanlar, işleri kendi aralarında şura ile olanlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak edenler ve haklarına tecavüz edildiği zaman, birlik olup karşı koyanlardır. (Şura Suresi, 38-39)

ALANYA

Gerçek şu ki kulluk eden bir topluluk için bunda (Kur'an'da) 'açık bir mesaj' (veya gerçek bir çıkış yolu) vardır. (Enbiya Suresi, 106)

VII. BÖLÜM

LOZAN'A GİDEN YOL

BÜYÜK SAVAŞ SONRASI

Düyun-u Umumiye İngiliz Dainler (Alacaklılar) Başkanı Sir Adam Block, 1914'te savaş ilanı nedeniyle İstanbul'dan ayrılacağı zaman şöyle demişti:

Eğer Almanya kazanırsa, siz Alman sömürgesi olacaksınız. ***Eğer İngiltere kazanırsa, mahvoldunuz!***[279]

28 Temmuz 1914 tarihinde sıkılan ilk kurşunla fitili ateşlenmiş olan korkunç yıkım, Büyük Savaş olarak da adlandırılan I. Dünya Savaşı, 11 Kasım 1918'de neticelenmişti. Savaşın resmen bitirilişinden yaklaşık 2 ay sonra, 18 Ocak 1919'da toplanan Paris Barış Konferansı'nda, savaş sırasında imzalanmış olan gizli antlaşmaların uygulanması karara bağlanmıştı. İngiltere ve Fransa, Wilson İlkeleri'ne tamamen ters düşmemek için "savaş tazminatı" yerine "savaş onarımı", "sömürgeciliğin" yerine ise "manda sistemini" gündeme getirerek kendi sömürü taleplerinin uygulanmasını sağladılar.

Paris Barış Konferansı bir yandan savaş hukuku ve savaş sonrası toprak paylaşımlarını konu edinirken, başka bir tarafta da ilginç bir

konuya ev sahipliği yapıyordu. Yeni dünya düzeninin şekillendirilmesi amacıyla gizli adımlar atılmaktaydı. 30 Mayıs 1919 tarihinde yapılan bir oturumda, derin dünya devletinin ilerleyen yıllarda dünyayı şekillendirmek amacıyla kuracağı bir organizasyon resmileştirilecekti. Bugün CHATHAM HOUSE olarak bilinen bu organizasyonu daha iyi tanıyabilmek için, bu organizasyonun kurucu babası olarak bilinen kişiyi biraz daha yakından incelememiz gerekmektedir. Bu kişi, Lionel Curtis'dir.

Sevr'in Mimarları

Lionel Curtis'in dikkat çekici faaliyetleri, İngiltere'nin Güney Afrika'daki sömürgelerinde görev aldığı 1899–1909 yılları arasında başlamıştı. Onu buradaki görevine getiren Sir Alfred Milner, koloniler için görev yapmak üzere Curtis'ten başka birçok Oxford mezununu da Güney Afrika'ya getirmişti.

Bu ekip "Milner'in Anaokulu" olarak tanınmaktaydı. Ekip üyeleri; eğitimleri, yaşam tarzları ve paylaştıkları değerler ile birbirine sıkı sıkıya bağlıydı. Güney Afrika günlerinde sürekli beraber zaman geçirmekte, politik ve sosyal konularda tartışmalar yapmaktaydılar.

Anaokulu ekibi şu kişilerden oluşmaktaydı:

George Geoffrey Dawson: Times Dergisi Direktörü ve Editörü

Richard Feetham: Avukat, Güney Afrika Baş Hakimi, Yüce Divan Hakimi

William Lionel Hitchen: English Electric Company (İngiltere Elektrik Şirketi) Yönetim Kurulu Başkanı

Robert Henry Brand: Lazard Brothers (Lazard Kardeşler) şirketinin yöneticisi

Sir Patrick Duncan: Güney Afrika Valisi

John Dove

J. F. (Peter) Perry

Geoffrey Robinson

Hugh Wyndham

1905 yılından sonra Philip Kerr (İngiltere'nin ABD Büyükelçisi 1939-1940), Lord Selborne ve Dougal Orme Malcolm da ekibe katıldı.

Anaokulu ekibinin birlikte yürüttükleri çalışmalar, bu ekibin Güney Afrika'yı terk etmesinden sonra da uzun süre devam edecekti.

Alfred Milner'in hedefi, Güney Afrika kolonilerini İngiliz bayrağı altında birleştirmekti. Milner, Cecil Rhodes'in vasiyetiyle kurulan "Rhodes Fonu"ndan Anaokuluna para aktarılmasına aracılık etti. Kitabın başında tanıttığımız Cecil Rhodes, hatırlanacağı gibi, Güney Afrika'da elmas ve maden ticareti ile zengin olmuş, İngiliz derin devletinin Darwinist ve ırkçı kurmaylarından biriydi.

Bu sırada Lionel Curtis de Anaokulu içinde (haşa) "Peygamber" olarak anılmaya başlanmıştı. Curtis, 31 Mayıs 1910'da Güney Afrika'yı birleştirmeyi başardı. Bu başarı, global ölçekte bir idealin peşinde koşulmasıyla sağlanmıştı. Curtis'e göre, Güney Afrika, İngiliz İmparatorluğu açısından bir "mikrokosmos" gibiydi. Burada birleşme sağlandıktan sonra, Anaokulu'nun benzer çalışmayı, İmparatorluk ölçeğinde gerçekleştirebileceğini ifade etmişti.[280]

1909'da Alfred Milner potansiyel sponsorlar ve destekçilerin katıldığı toplantılar düzenlemiş ve Lionel Curtis bu sayede bir hedefe daha ulaşmıştı: 4-5

Eylül 1909'da İngiltere Galler'de Plas Newydd'de yer alan Lord Anglesey'in konutunda **Yuvarlak Masa** organizasyonu gerçekleştirildi. Anaokulu ekibinin yanı sıra Lord Howick, Lovat, Wolmer ve F. S. Oliver de toplantıya katıldı. Kısa zaman içinde ekibe hepsi İngiliz olan Leo Amery, **Lord Robert Cecil**, Reginald Coupland, Edward Grigg ve Alfred Zimmern de dahil oldu.

Zulu Kabilesi'nden işçiler, Güney Afrika Kimberley'de De Beers elmas madenlerinde köle olarak çalıştırılıyorlardı. 1887-88 yıllarında ırkçı İngiliz diplomat Cecil Rhodes, De Beers'i de içine alan elmas yataklarını İngiltere'deki Consolidated Mines firmasının bünyesine almıştır.

Yuvarlak Masa'nın amacı çok netti: İngiliz İmparatorluğu'nun dünya çapında payidar olmasını sağlamak ve tüm dünyayı Anglosaksonların hakimiyeti altına almak. Toplantının temel felsefesi iki madde ile özetlenebilir:

1. Malthus Doktrini: Dünyadaki popülasyonun artış hızı ile tüketim maddelerinin artış hızının aynı olmaması nedeniyle fakir ulusların ortadan kaldırılması gerektiği yönündeki sapkın düşünce.

2. Öjeni (Eugenics - Üstün Irk Teorisi): Yaşlı ve sakatların elimine edilmesi yani yok edilmesi ile üstün bir ırk yaratılması iddiasıyla özetlenebilen Darwinist imha sistemi.

Lionel Curtis, Aralık 1918'de Yuvarlak Masa'nın yayın organında bir makale yayınladı. Bu makalede I. Dünya Savaşı sonrasında bir **Milletler Cemiyeti** kurulmasını ve bu organizasyon altında dünya çapında mandater bir sistem yürütülmesini önerdi. Bunu İngiliz–Amerikan ortaklığıyla yürütmenin uluslararası dengeyi sağlayacağını iddia etti. Böylece Paris Barış Konferansı'na davet edildi. Aynı zamanda Yuvarlak Masa kadrosunda da yer alan İngiltere Propaganda Bakanlığı'ndan Robert Cecil'in yürüttüğü Milletler Cemiyeti oturumuna katıldı. Bunun neticesinde 1919'da Amerikan–İngiliz Uluslararası İlişkiler Enstitüsü kuruldu. Daha sonra bu Enstitü, ABD'de CFR ismini alacak, İngiltere'de ise Kraliyet Uluslararası İlişkiler Enstitüsü yani Chatham House olarak anılacaktır.

Chatham House'un ilk başkanları:

Robert Cecil

Arthur James Balfour

John R. Clynes

Edward Grey

Bu ekip, **Paris Barış Konferansı'nda Osmanlı'yı parçalama planları yapan ve Sevr Antlaşması'nı hazırlayan ekiptir.**

Ayrıca Konferansta, İngilizlerin önderliğinde oluşturulan komisyon kararınca Milletler Cemiyeti'nin kurulmasına karar verilmiştir.

Lozan Yolunda Yeni Türkiye

30 Ağustos 1922 tarihinde Yunan ordusunun Anadolu'da hezimete uğratılması ile elde edilen Türk askeri zaferinin doğal siyasi sonucu olarak, 11 Ekim 1922 tarihinde Mudanya Mütarekesi imzalandı. Bu ateşkes antlaşması, işgal güçlerinin Türk topraklarını terk etmelerini şart koşarken, nihai bir barış antlaşması gereksinimini de doğurdu. İtilaf Devletleri, 27 Ekim 1922 tarihli bir nota ile TBMM Hükümeti'ni, 13 Kasım 1922 günü Lozan'da başlayacak olan barış konferansına davet ettiler.

Türkiye, Lozan Görüşmeleri'ne giden yola ulaşana kadar on yıl boyunca savaş vermiştir. Balkan Savaşları'nın başladığı 1912 yılından, Milli Mücadele'nin sona erdiği 1922 yılına kadar 5 milyon insanını yitirmiştir. Bu rakam, savaşa katılan ülkeler nezdinde değerlendirildiğinde, I. Dünya Savaşı'nda verilen en büyük kayıptır. Bu korkunç savaşlardan Türk milleti oldukça yorgun, bitkin ve yoksul olarak çıkmış, kendi devletini yitirmiştir. Tüm bu olumsuzluklara rağmen bu millet, milli mücadele azmini hiçbir zaman yitirmemiş, imzaladığı Lozan Barış Antlaşması'yla yeni bir devlet kurmuştur. Bu antlaşma, I. Dünya Savaşı sonrası halen yürürlükte olan tek barış antlaşmasıdır. Savaş sonrası yapılan diğer bütün antlaşmalar, II. Dünya Savaşı ile son bulmuştur. Buna karşın Türkiye, 93 yılını savaşsız geçirmiş yegane ülke olarak tarih sahnesindedir.

Lozan Konferansı, oldukça sancılı, hararetli ve zorlu geçmiş bir anlaşma sürecidir. Görüşmeler, 20 Kasım 1922'de başlamış ve antlaşma ancak 24 Temmuz 1923'te imzalanabilmiştir. Musul, Boğazlar ve Hatay gibi meselelerin çözümü daha sonraya kalmıştır. Görüşmelerin askıya alındığı ve kesintiye uğradığı durumlar söz konusu olmuştur. Fakat

1922'de Mudanya Mütarekesi'nin imzalandığı bina.

Misak-ı Milli esasında ısrarcı olan, Boğazlar ve kapitülasyonlar konusunda asla taviz verme niyetinde olmayan yeni Türk Devleti, bazı vatan topraklarını teslim etmekle birlikte, Misak-ı Milli sınırlarını büyük ölçüde korumuş şekilde masadan ayrılmıştır.

Görüşmeler sırasında Türk Devleti'ne en büyük zorluğu çıkaran, çeşitli entrikalarla aldatıcı politikalar izleyen ve Türk heyetinin telgraf yoluyla yazışmalarını dahi dinlemekten çekinmeyen İngiltere, derin devlet politikasını Lozan Görüşmeleri sırasında yoğun olarak kullanmış ve Türk tarafını kendince tuzağa düşürmek adına elinden geleni yapmıştır.

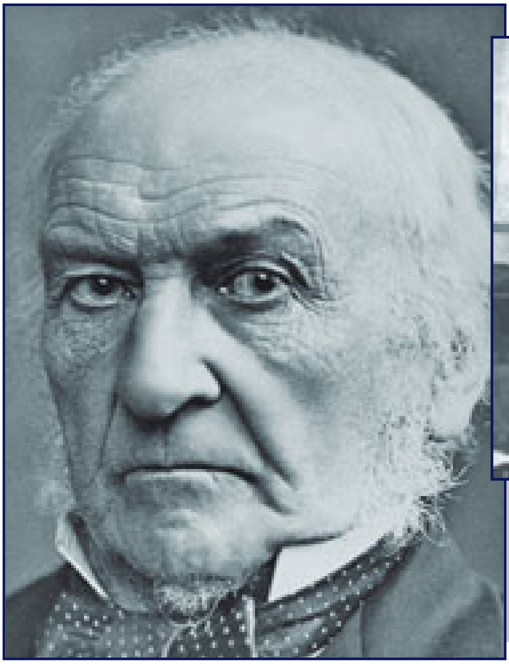
Lozan Görüşmeleri Öncesi İngiltere

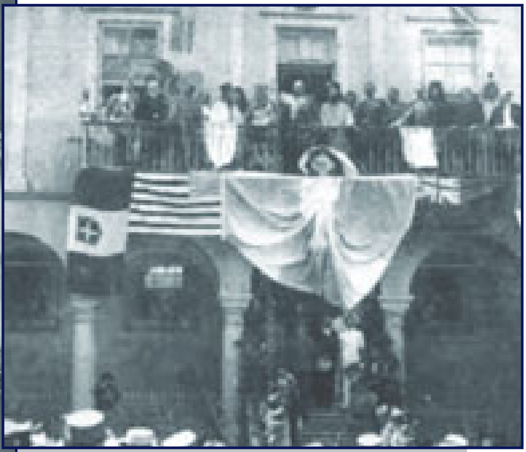
Lozan Görüşmeleri öncesinde, İngiltere'nin Türkiye'ye yönelik bakış açısını ve derin devletin etkisi altında belirlediği stratejisini bilmekte yarar vardır. Çünkü bu satırlarda konu edilecek olan asıl ayrıntı, Lozan Antlaşması sırasında İngiliz derin devletinin Türkiye'ye oynadığı oyunları gözler önüne serebilmektir. Bunun için öncelikle, dönemin İngiliz liderlerinin Türklere ve yeni Türkiye'ye bakış açısını iyi anlamak gerekmektedir.

İngiliz liderlerinin büyük bir kısmı, daha önce örneklerini gördüğümüz gibi "İngiltere'nin çıkarları" için hemen her şeyi göze almış kişilerden seçilir. Bu seçimi yapan daima İngiliz derin devleti olmuştur. Bu strateji gereği tarih boyunca İngiltere yönetimine gelen tüm Muhafazakar Parti liderleri, Rusya'yı büyük bir tehdit olarak görmüş ve bu tehdide karşı Osmanlı'yı destekleme siyaseti gütmüşlerdir. Bu siyasette, elbette, Osmanlı'nın güçlü bir imparatorluk olmasının da payı büyüktür. İngiliz derin devletinin, daima güçlüden menfaat ummuş bir yapılanma olduğu da unutulmamalıdır.

Osmanlı'nın zayıflaması ve "sömürülecek iyi bir yem" olarak görülmesi, İngiliz derin devletinin de siyasetinin değişmesine yol açmıştır. Liberal Parti temsilcisi Gladstone'un 1880'de iktidara gelmesi ve Osmanlı'ya karşı başlattığı ani düşmanlık siyaseti bunun aslında bir özetidir. Daha önce detaylarını gördüğümüz, Gladstone'un bir anda geliştirdiği Doğu siyaseti, şu mesnetsiz ithamlarında öne çıkan nefret üzerine şekillenmiştir (Necip Türk Milletini tenzih ederiz):

> *Türk Hükümeti hiçbir hükümetin işlemediği kadar günah işlemiş, hiçbir hükümet onun kadar günahkarlığa saplanmamış, hiçbiri onun kadar değişime kapalı olmamıştır!*[281] *Türkler medeniyetsiz bir ırktır, kötülüklerini alıp gitmelidirler.*[282]

(Solda) William Ewart Gladstone (Üstte) Sevr Antlaşması'nın imzalanmasının ertesi günü İzmir'de çekilen fotoğraf.

Bu sözlerin, tam olarak İngiliz derin devleti tarafından Darwinizm safsatasının yaygınlaştırıldığı ve Darwin'in özellikle Türkleri "aşağı ırk" olarak tanımladığı döneme denk gelmesi elbette bir tesadüf değildir (Necip Türk milletini tenzih ederiz). Sahte evrim teorisi yoluyla aşağı ırk-üstün ırk kavramları, yine İngiliz derin devleti tarafından dünyaya servis edilmiş bir aldatmaca, bir beladır. Türklere yönelik düşmanlık politikası da bu stratejiye uygun şekilde geliştirilmiştir.

Lozan Görüşmeleri sırasında yine Liberal Parti'nin bir temsilcisi olan İngiltere Başbakanı Lloyd George'un Türk karşıtı politikasını da bu kapsamda incelemek gerekmektedir. I. Dünya Savaşı'nın patlak verdiği 1914 yılında Lloyd George'un şu ifadeleri Türklere yönelik garip bakış açısını anlamak açısından yeterlidir:

Onlar (Türkler) insanlığın kanseridir. Kötü yönettikleri ülkelerin vücuduna sinsice yayılan ve her canlı dokuyu çürüten büyük bir ızdı-

raptır. Haklı ile haksız arasındaki bu dev savaşta (I. Dünya Savaşı), Türk'ün insanlığa karşı uzun kötü sicilinin nihai bir hesaplaşmaya tabi tutulmasından memnunluk duymaktayım.[283]

Savaş sonunda ise Lloyd George, Osmanlı'yı yenmekle, İngiltere'nin bugüne kadar yaptığı en güzel işi yapmış olduğunu belirtiyor ve bir bakıma İngiliz derin devletinin 500 yıllık sinsi planını gözler önüne seriyordu. Amaç, Anadolu topraklarını hakimiyet altına almak, Türklere yaşam alanı vermemek ve hatta onları yok etmekti. Bu, tarih boyunca başarılamamıştı. George, I. Dünya Savaşı'ndan zaferle çıkarak bunu başardığına inanmış olacak ki, 29 Ekim 1919'da Avam Kamarası'nda şu sözleri söylüyordu:

Biz dünyanın her yanında savaştık… Türkiye'nin fethinin tümünü fiilen gerçekleştiren İngiliz silah gücü oldu. Türkiye ile savaşa 1.5 milyon asker gönderildi. Bu, Büyük Britanya'nın başarısıydı. Medeniyet uğrunda ülkemizin bugüne kadar giriştiği işlerin en güzellerinden birini yapmış bulunuyoruz. Dünyanın en zengin topraklarından birisi olan geniş bir ülkeyi Türk'ün mahvedici nüfuzundan azad eyledik. Medeniyet, yüzlerce yıl bu yolda başarısızlığa uğradıktan sonra İngiltere bunu gerçekleştirdi.[284]

Sevr Antlaşması, Lloyd George'un bu hayallerini süsleyecek kadar sinsi bir projeydi. İngiliz derin devleti, savaşı başlatan Almanya için bile şartları bu kadar ağır olan bir anlaşma düzenlememiştir. Yenilen ülkelerin tümü topraklarının bir kısmını kaybetmek zorunda kaldıysa da, tüm coğrafyası işgale açık hale gelen tek ülke Türkiye olmuştur. Lloyd George, savaş sırasında, asıl "cezalandırılması" gerekenin Türkler olduğuna inanmıştır. Çünkü hedefte yerine getirilmesi gereken ve yüzyıllardır planlanan bir "Şark Meselesi" vardır. Türklerin bu meselenin tam ortasında güçlü şekilde varlığını sürdürüyor olması, daima İngiliz derin dev-

leti için sorun olmuştur. İngiliz derin devleti, I. Dünya Savaşı sonucunu bu "sorunun" köklü çözümü için bir fırsat olarak görmüş olacak ki, Lloyd George, savaş sonrasında şu sözleri sarf etmekten çekinmemiştir (Necip Türk Milletini tenzih ederiz):

> *Sulh şartları (Sevr) ilan edilince zaten Türklerin deliliklerinden, kötülüklerinden ve cinayetlerinden dolayı ne kadar ağır cezalara çarptırılacakları görülecektir. Cezalar onların en büyük düşmanlarını bile kafi derecede tatmin edecek kadar müthiştir.*[285]

Sevr, bu nefret içinde ve İngiliz derin devletinin yüzyıllık geçmişi olan derin planları eşliğinde oluşturulmuş olan, Osmanlı'nın ölüm fermanıdır. İstanbul Hükümeti, aldığı yenilginin etkisiyle bu ölüm fermanını tereddütsüz imzalamış ve İngiliz derin devletinin emriyle İtilaf Devletleri, birer birer güzel ülkemizi işgale başlamışlardır.

Unutulmamalıdır ki, Yüce Rabbimiz'in yazdığı kader, daima iyilerden ve mazlumlardan yana işler. Savaştan yenilgiyle çıkan Türkiye için de böyle olmuştur. İngiliz derin devleti ve Türk düşmanı Lloyd George, önemli bir konuda hataya düşmüştür. Mustafa Kemal'i, silah arkadaşlarını, cesur ve imanlı Türk milletini hesaba katmamışlardır. Oysa galip gelecek olanlar, daima Allah'ın taraftarlarıdır.

> **Kim Allah'ı, Resul'ünü ve iman edenleri dost (veli) edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Allah'ın taraftarlarıdır. (Maide Suresi, 56)**

İtilaf Devletleri'nin küstahça gerçekleştirdiği işgaller sonrasında büyük bir mücadele veren Mustafa Kemal liderliğindeki Türk milis gücü, Kurtuluş Savaşı'nda destan yazmıştır. Planlar, hiç de Lloyd George'un düşündüğü gibi işlememiş, Türk Devleti ve Milleti yok olmamış, Avrupa'yı terk etmemiştir. George'un ifadesiyle Türklere verilmiş büyük ceza olan Sevr çöpe atılmıştır. İngiliz derin devleti, tarihi bir zaferle kendisini Lozan'da masaya oturtmaya mecbur kılan yeni Türk Devleti karşısında ağır bir darbe almıştır.

(Solda) Dünya Savaşı sonrasında imzalanan anlaşmaların ülkeleri ne konuma getirdiğini temsil eden bir karikatür. (Sağda) Venizelos Sevr Antlaşması'na imza atarken.

Lozan Görüşmeleri, çeşitli yönleriyle defalarca incelenmiş ve üzerinde analizler yapılmış kapsamlı bir konudur. Anlaşmanın burada üzerinde durulacak olan kısmı ise, Lozan Görüşmeleri sırasında karşımıza çıkan İngiliz derin devletinin hassas noktalarıdır. Bu nedenle Lozan ile ilgili olarak yalnızca iki konu üzerine durulacaktır: Musul meselesi ve kapitülasyonlar. Bu konular önemlidir; çünkü İngilizlerin bu meselelerdeki şiddetli ısrarı, aslında İngiliz derin devletinin, Ortadoğu ve Türkiye üzerindeki gelecek yüz yıllık planlarının ipuçlarını vermektedir. Nitekim bu maddeler, Lozan Görüşmeleri'ni kesintiye uğratan ve savaş hazırlıklarının dahi başlamasına neden olan yegane iki maddedir. O gün Lozan masasında İngiliz tarafının ısrarla sahip çıktığı bu konuların ne kadar karanlık bir planın parçaları olduğu bugün daha iyi anlaşılmaktadır.

Bunun için önce, günümüzde özellikle ülkemiz için bir sorun gibi gösterilmeye çalışılan sözde Kürt meselesinin ve PKK belasının çıkış noktasını incelemekte fayda vardır. Lozan'daki Musul görüşmeleri, bu konuya ışık tutmaktadır.

LOZAN'DA MUSUL KONUSU

Mustafa Kemal, İsmet Paşa'yı Lozan Barış Görüşmeleri'ne baş temsilci olarak göndermişti. Ancak bunun gerçekleşebilmesi için İsmet Paşa'nın Bakanlar Kurulu'nda yer alması gerekiyordu. Bundan dolayı İsmet Paşa, Dışişleri Bakanlığı'na getirildi. Böylece İsmet Paşa'nın Lozan'a baş temsilci olarak gönderilmesinin yolu açıldı. Türkiye Büyük Millet Meclisi, İsmet Paşa başkanlığında Trabzon Milletvekili Hasan Bey (Saka) ve Sinop Milletvekili Dr. Rıza Nur Bey'den oluşan bir delegeler kurulu seçti. Bu kurul, Lozan'da kendilerine yardım etmek üzere uzmanlardan kurulu bir heyet oluşturdu.

Lozan Barış Kurulu'na başkan olarak seçilmiş olan İsmet İnönü, 3 Kasım 1922'de Meclis'te yaptığı konuşmada Misak-ı Milli yolunun dışına çıkmayacakları konusunda garanti verdi. Meclis'te konuşulan öneriler ve ileri sürülen görüşler TBMM Başkanı tarafından karar haline getirilerek İsmet Paşa'ya teslim edildi.

Lozan'da müzakere edilecek konular genel başlıklar olarak şunlardı:

* Sınır sorunları (Irak sınırı – Musul, Güney sınırı – Suriye, Batı sınırı – Yunanistan ve Batı Trakya),

* Kapitülasyonlar,

* Azınlıklar ve yabancı okullar meselesi,

* Savaş tazminatları,

* Devlet borçları,

* Boğazlar meselesi,

* Adalar,

* Patrikhane'nin konumu.

Lozan Barış Konferansı sırasında İngiltere'yi dönemin Dışişleri Bakanı Lord Curzon temsil edecektir. Curzon'un, Türk düşmanlığı açısından Lloyd George'dan farklı olmadığını burada belirtmek gerekmektedir. Curzon'un özelliği, tıpkı Lloyd George gibi Sevr'in mimarlarından biri olmasıdır. Daha o yıllarda Türk toprakları ile ilgili görüşlerini açıklamakta tereddüt etmemiş, "Türklerin mutlaka İstanbul'dan çıkarılmaları" gerektiğini ısrarla vurgulamıştır. Aslında o yıllarda Curzon'un asıl fikri, Türkleri, Konya merkezli küçük bir Asya devletine hapsetmek, İstanbul başta olmak üzere, Trakya, Ege ve Akdeniz kıyılarını hakimiyet altına almak, Doğu ve Güneydoğu'da da Ermenistan ve Kürdistan adı altında yine İngiltere'ye bağımlı ülkeler meydana getirmektir. İlginç olan ise, Curzon'un o yıllarda telaffuz ettiği bu korkunç senaryo, bugün hala İngiliz derin devletinin en temel hedeflerinden biridir.

Curzon'un açıkça ifade ettiği bu hedefi, bazı çevrelerce riskli bulunmuş ve İngiliz kabinesi, bunun yerine Türklerin ve Halife'nin İstanbul'da kalmasını ama iyice güçsüzleştirilmesini önermiştir. Bunu kesinlikle kabul etmeyen Curzon'un ifadeleri, önemli bir itiraf niteliğindedir:

İsmet İnönü ve Mustafa Kemal Atatürk

Avrupa'nın beş asırdır beklediği fırsatı kaçırıyoruz, bir daha bu fırsat çıkmayabilir. Konstantinopol'de saygın ve uysal bir Türk Hükümeti bulunması ve bunun askeri gücünü kırıp Müttefiklerin askeri kordonuyla kontrolde tutarak irsi kötülüklerinin önlenmesi bir hayaldir! Bütün bunların ötesinde benim büsbütün teessüf ettiğim husus, I. Dünya Harbi'nde Doğu'daki savaşın ve Gelibolu'daki fedakarlığın asıl amacı, Avrupa'yı Osmanlı Türkleri'nden kurtarmaktı. Bunun için hayatlar feda etmiş ve hazineler harcamıştık, şimdi ise tam elde etmişken bunu fırlatıp atıyoruz. Şimdi kaçındığımız bir görevi –kim bilir daha ne kadar kayıp ve acıdan sonra– gelecek nesillere bırakıyoruz.[286]

İngiliz derin devletinin oluşturup yaygınlaştırdığı Darwinizm belasının fazlasıyla etkisinde kalan Curzon, Türklerin sözde "irsi kötülüklerinden" bahsetmekte, ırka atıfta bulunmakta ve adeta I. Dünya Savaşı'nın asıl sebebinin, "Türkleri Avrupa'dan çıkarmak olduğu" itirafını yapmaktadır.

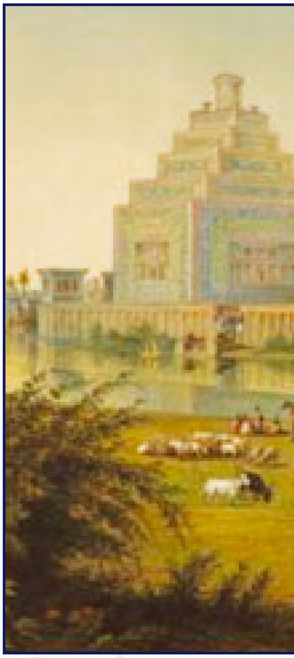
Musul konusu, Lozan Görüşmeleri sırasında Türkler ve İngilizler arasında amansız bir mücadelenin verildiği özel bir konudur. Lozan'a gelirken İngiliz derin devletinin, Türkiye'nin güneydoğusunda bir "Kürt devleti" oluşturma planıyla yola çıktığını burada hatırlatmak gerekmektedir. Türkiye, Irak sınırının belirlenmesi ile İngiliz derin devletinin planını bozmuş ama aynı planın ileriye yönelik parçası olan Musul, münakaşaların kalbine oturmuştur. Savaş meydanlarında ateşli silahlar kullanarak karşı karşıya gelmiş olan iki devlet, Lozan'da başka türlü bir savaşta, diplomasi savaşında boy ölçüşmüştür. İngiliz tarafı bu savaşı, derin devletin himayesi altında her türlü sinsi yöntemle yürütmüştür.

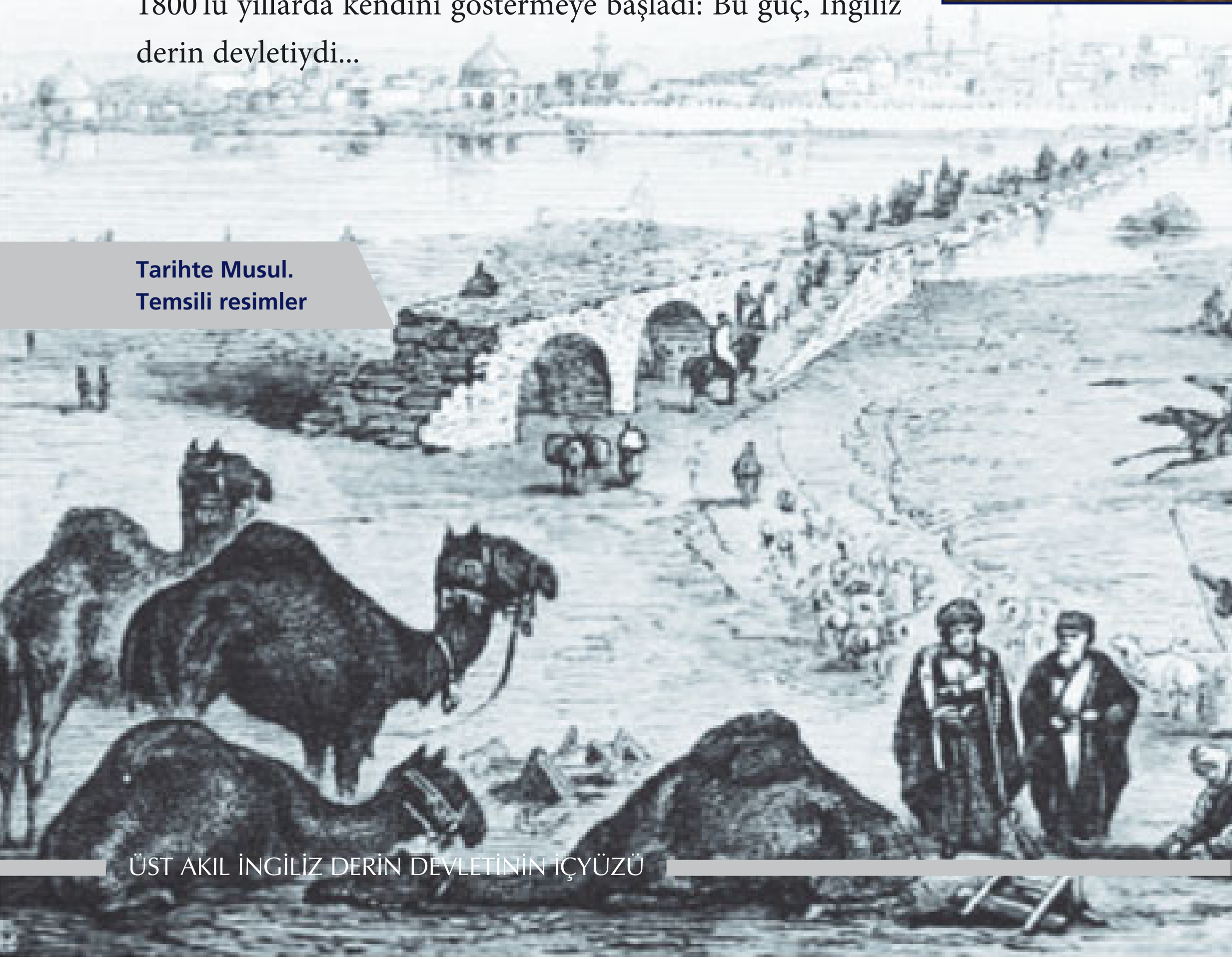
Musul'un kime ait olacağı üzerine gerçekleştirilen bu diplomasi savaşının detaylarını tam olarak idrak edebilmek için, Musul konusuna tarihi perspektiften bakmak gerekmektedir.

Tarihte Musul

Musul, 1055 yılında Selçuklu Devleti'ne bağlandıktan sonra hep Türk toprağı olarak kaldı. 1514'te Yavuz Sultan Selim'in Çaldıran Seferi sırasında Osmanlı İmparatorluğu hakimiyetine girmiş ve Kanuni'nin 1534 Bağdat Seferi sonrasında da eyalet haline getirilmişti. Böylece Musul; Süleymaniye, Kerkük ve Musul sancaklarından oluşan bir vilayetin merkezi olmuştu.[287] Bu vilayet; doğuda İran, kuzeyde Diyarbakır, güneyde Bağdat, batıda Şam, kuzeybatıda ise Halep vilayeti ve Zor Sancağı ile çevrelenmişti.

Yaklaşık 1000 yıl boyunca Türklerin hakimiyetinde ve 400 yıl boyunca da Osmanlı yönetiminde kalan bölgeye yönelik sinsi planlar peşinde olan emperyalist bir güç 1800'lü yıllarda kendini göstermeye başladı: Bu güç, İngiliz derin devletiydi...

Tarihte Musul. Temsili resimler

Musul bölgesinin İngiltere için önemi, emperyalist sömürge siyasetinin bir parçası olarak ortaya çıkmıştı. 19. yüzyılın başında en fazla Müslüman sömürgeye sahip ülke olan İngiltere'nin Ortadoğu siyasetinde, Hindistan yolu üzerindeki Irak ve Arabistan'ın stratejik önemi son derece büyüktü. İngiliz sömürge imparatorluğu, sınır ve ulaşım güvenliğini sağlamak ve dünya çapında hegemonyayı geliştirmek için açık denizlerin kontrolünü ele almak, Avrupa'daki güç dengesini korumak ve dünya petrol politikasını elinde tutmak zorunda olduğuna inanıyordu.[288] Musul, işte bu nedenle stratejik bir konumdaydı.

Musul'un jeostratejik konumunun yanı sıra, onu çok değerli yapan bir diğer özelliği de bakir topraklarının derinliklerinde birikmiş milyonlarca varil petrol idi.

Bunlar, elbette İngiliz derin devleti için paha biçilmez özelliklerdi. Fakat İngiliz derin devletini asıl ilgilendiren, Avrupa'da ve Anadolu'da Türk varlığını temelinden bitiren bir stratejiydi. Detaylarını daha sonra inceleyeceğimiz bu stratejinin en kilit noktasında ise Musul bulunuyordu.

1890 yılında Sultan II. Abdülhamid'in yaptırdığı incelemeler sonucunda Musul ve Bağdat'ın zengin petrol kaynaklarına sahip olduğu ortaya çıkmıştı. Bunun üzerine II. Abdülhamid, 1890 ve 1898 yıllarında

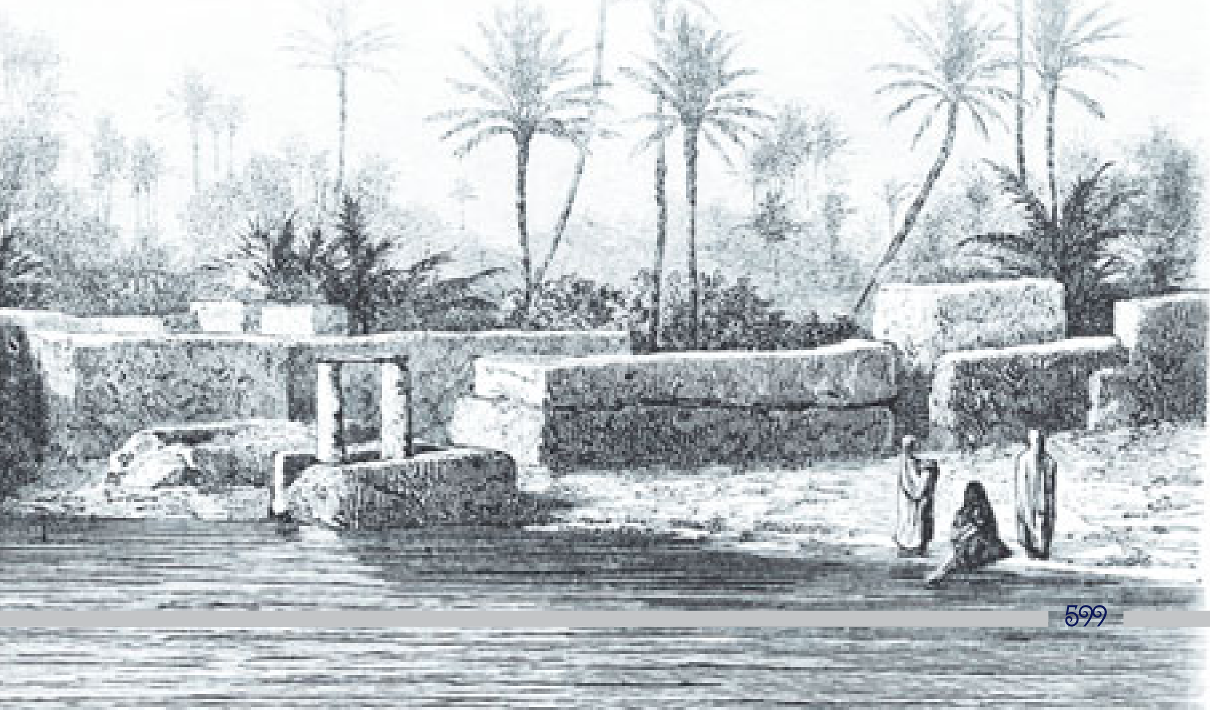

**Tarihte Bağdat.
Temsili resmi**

çıkardığı özel fermanlarıyla bu bölgeleri "Memalik-i Şahane" (Şahane Memleketler) ilan ederek, kendi arazisi haline getirdi.[289]

27 Nisan 1909 tarihinde II. Abdülhamid'in Jön Türkler tarafından tahtan indirilmesiyle II. Abdülhamid'in şahsi arazisi konumunda olan Musul ve Bağdat vilayetlerinin mülkiyeti Maliye Nezareti'ne devredildi. Bu durum, İngiliz derin devletinin oldukça işine gelmiş ve bundan sonraki stratejiler bunun üzerine şekillenmiştir.

İngiltere, 1909 yılında Osmanlı ile bir anlaşma yaparak, petrol araştırmalarına sermaye yaratmak ve elbette asıl olarak İngiliz menfaatlerini korumak maksadıyla sermayesi tamamen İngiliz olan "Türk Milli Bankası" adı altında bir banka kurdu. 1912'de ise, İngiliz bankacı olan Sir Ernest Cassel, Osmanlı Devleti'nde petrol araştırmaları yapmak ve bulunan petrol kaynaklarını işletmek maksadıyla yine tamamen İngiliz sermayesi ile "Türk Petrol Şirketi"ni kurmuştu.[290] Bu noktada İngiliz derin devletinin, hegemonya kurmak için önce finans sistemlerini kullandığı gerçeğini burada hatırlamak gerekmektedir. İngiliz derin devleti, geçmişte Hindistan'da oluşturduğu benzer stratejiyi, Osmanlı üzerinde de kurgulamak ve zayıflamış bu İmparatorluk üzerinde hakimiyetini güçlendirmek istemiştir.

Osmanlı'yı Parçalama Planları

Osmanlı'nın I. Dünya Savaşı'na dahil oluşuyla beraber, İngiltere, stratejik ve siyasi hedef tespitlerini bir kere daha revize etti. 1915'te Sir Maurice Bunsen başkanlığında "Asya Türkiye'sini İnceleme Komisyonu" kuruldu. 8 Nisan 1915'te çalışmaya başlayan Komisyon, 30 Haziran 1915'te hazırladığı raporunda Osmanlı topraklarının Suriye, Filistin, Ermenistan, Anadolu/Türkiye ve Irak adıyla beş büyük bölgeye/özerk vilayete bölünmesini önerdi.[1] Ayrıca Akdeniz'den Basra Körfezi'ne uzanan hat üzerinde stratejik noktaların doğrudan veya dolaylı yollarla kontrol altına alınmasını şart koştu. Bunun da yolu Filistin ve Irak'ın tamamen işgal edilmesinden geçiyordu.[2] Lord Curzon'a göre İngilizlerin gözünde Hindistan'ın batı sınırları Fırat Nehri boyunca uzanmaktaydı ve ancak Musul vilayeti aracılığıyla denetim altına alınabilirdi. Böylece İngiltere, savaş sonrası, Musul da dahil olmak üzere Asya Türkiye'sinde petrol başta olmak üzere bütün ekonomik imtiyazları ele geçirebilecekti.[3]

1. Selçuk Ural, "Mütareke Döneminde İngiltere'nin Güneydoğu Anadolu Politikası", *Ankara Üniversitesi Türk İnkilap Tarihi Enstitüsü Atatürk Yolu Dergisi,* s. 39, Mayıs 2007, s. 426

2. David Fromkin, *Barışa Son Veren Barış,* çev: Mehmet Harmancı, İstanbul: 1994, s.137-140; M. Kemal Öke, *Musul Meselesi Kronolojisi (1918-1926),* İstanbul: Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı: 1987, s. 15

3. İhsan Şerif Kaymaz, *Musul Sorunu Petrol ve Kürt Sorunları ile Bağlantılı Tarihsel ve Siyasal Bir İnceleme,* İstanbul: Otopsi Yayınları, 2003, s. 49; Ersal Yavi, *Kürdistan Ütopyası,* c. I, İstanbul: Yazıcı Basım Yayın, 2006, s. 63

I. Dünya Savaşı Sırasında Musul

Stratejik açıdan bakıldığında, I. Dünya Savaşı'nın başladığı sırada Osmanlı'nın Irak'ta askeri varlığı pek de parlak değildi. 2 Ağustos 1914 günü tüm ülkede genel seferberlik ilan edilmişti.[291] Seferberliği takip eden günlerde Türk ordusu, Irak cephesinde yeniden yapılandırılmıştı. Ancak bu ordunun, Avrupa'nın düzenli ordularıyla mücadele edebilmesi pek mümkün değildi. Birliklerin üniforma ve teçhizat ihtiyaçlarının ikmali, savaş malzemelerinin sevkiyatı son derece güçtü.[292] Bunların da ötesinde, Irak'ta bulunan asker sayısı çok yetersizdi. Zahiren, Trablusgarp Savaşı, devamındaki Balkan ayaklanmaları ve Balkan Savaşları sebebiyle Osmanlı Genelkurmayı'nın dikkati Irak'tan çok uzağa odaklanmıştı. Osmanlı sadrazamlarından Ahmet İzzet Paşa'ya göre ise durum daha başkaydı. Osmanlı, İngilizlerin bu bölgeye bir saldırı yapabileceğini hiç düşünmemişti.

Ahmet İzzet Paşa anılarında şu değerlendirmeyi yapar:

Irak'ta öteden beri İngilizlerin ihtiraslarının olduğunu bilmeyen çocuk bile yoktur. Irak ve Mezopotamya'nın kültür ve medeniyet tarihi, iyi idare ve kullanma halinde feyiz ve bereketinin Nil, Pencap, Sind, Ganj havzalarına taş çıkartacağı hakkındaki şöhreti dolayısıyla sahibi ve tasarrufçusu için büyük bir kıymete sahip ve istilacı bir büyük devlet için hırs ve iştihayı kabartıp tahrik ettiği apaçık bilinen gerçeklerdendi. Müslüman ve özellikle Şia gözünde çok kutsal sayılan, yüksek mertebeleri Sünnilerce mukaddes olan İmam-ı Azam Türbesi ve Hint Müslümanlarının fevkalade sevgi besledikleri ve bağlı oldukları Abdülkadir Geylani'nin kabir ve aileleri Irak'ta bulunmaktaydı. Bu açıdan bu bölgeyi sahiplenmenin, birçok İslam tebaasına sahip olup Hicaz'a da koruyuculuk edeceğini düşünen İngiltere'nin İslam siyaseti için ne kadar faydalı olacağı kolayca takdir edilebilirdi. Irak'ın coğrafi konumu bakımından, Hindistan'a karşı, güçlü bir düş-

man elinde gelecek için bir tehdit sebebi olabileceğinden dolayı, İngiltere'nin koruma ve savunma düşüncesiyle de savaş sırasında buraya göz dikmesi doğaldı. İngiltere'ye karşı, Irak bölgesini, mahalli kuvvetlerinden ayırmak, bu hükümeti, mülkümüzü istilaya hırslandırmak ve davet etmekten başka bir şey değildir. Dolayısıyla, kesin ihtiyaç meydana gelmesinden önce buralara başka asker gönderilmemesi büyük bir eksikliktir.[293]

Ahmet İzzet Paşa'nın, bölgedeki durumun vahametine ve İngiliz derin devletinin sinsi emellerine güçlü şekilde dikkat çekmesine rağmen, Musul bölgesine yeterli asker yine de gönderilememiştir. Elbette bu konuyu değerlendirirken, Osmanlı'nın Balkan Savaşları'ndan yeni çıkmış olduğu unutulmamalıdır.

Kut-ül Amare'nin Ardından Irak

Tüm güçsüzlüğüne ve yaşadığı yenilgilere rağmen Osmanlı ordusu, yine de, Osmanlı için oldukça önemli olan Irak Cephesi'nde zaferlere de imza atmıştır. 22 Kasım 1915'te Irak Cephesi'nde İngilizler yenilgiye uğratılmış ve beklemedikleri bu yenilgi karşısında oldukça sarsılmışlardır. Kut-ül Amare Zaferi, Çanakkale Zaferi gibi sürekli olarak gündeme getirilmesi gereken önemli bir başarıdır.

İngiliz kuvvetleri, beklemedikleri bu yenilgiyi bir türlü sineye çekememiş, özellikle bu tarihten sonra Irak Cephesi'ni Osmanlı'ya bırakmamak için büyük çaba harcamışlardır. Bunun için içten parçalama siyaseti de ağırlık kazanmıştır. Kût-ül Amare bozgunundan sonra İngiliz derin devletinin bölgede ajan kullanımı büyük artış göstermiştir. Bu ajanlar Irak'ın dokusunu iyi bilen, Arap'tan daha çok Arapça ve Kürt'ten daha çok Kürtçe bilen insanlardır. İngilizler, Ortadoğu kökenli olup da İngiltere'de yaşayan ve İngiltere'ye kendilerince minnet borcu olan yerli unsurlardan da yararlanmışlardır.[294] Ortadoğu kökenli İngilizlerin bir kısmının Ortadoğu'ya karşı kullanılması, bilindiği gibi bugün hala devam

eden bir derin devlet siyasetidir. Tarih boyunca İngiltere'ye gebe bırakılan milletler, daima İngiliz derin siyasetinde kullanılacak potansiyel ajanlar olarak görülmüş ve kullanılmışlardır.

I. Dünya Savaşı'nın sonuçlandığı Ekim 1918 tarihinde bile İngiliz askerleri Musul'a doğru ilerlemeye devam etmektedirler. Irak cephesi, Osmanlı 6. Ordusu'nun büyük kayıplar verdiği bir cephe olmuştur.

Vorwärts
Berliner Volksblatt.
Zentralorgan der sozialdemokratischen Partei Deutschlands.
Kapitulation der Engländer in Kut-el-Amara.

(Üstte solda) Berlin'de çıkan 30 Nisan 1916 tarihli *Vorwarts Gazetesi*'nin manşetinde Kut-ül Amare'de İngiliz ordusunun teslim olduğuna dair haber.

(Altta sağda) Kut-ül Amare'de esir alınan İngiliz askerleri

(Altta solda) Kut-ül Amare Savaşı'nda cephedeki Türk askerleri

I. Dünya Savaşı Sonrası Irak

30 Ekim 1918 günü, I. Dünya Savaşı'nı sona erdiren Mondros Mütarekesi imzalandığında Osmanlı ve İngiliz güçlerinin Irak'taki yerleşimleri şu şekildeydi: İngilizler Anelhazar, Gayyare Goz Kuyuları, Altınköprü, Salahiye ve Kerkük hattına dayanmıştı. Osmanlı birlikleri ise Rakka, Dirizar, Miyadin, Sincar, Telafir, Hamamalil, Süleymaniye ve Halice hattına hakimdi.[295]

Türkler iyimser bir şekilde mütarekenin imzalandığı gün Türk ordusunun elinde bulunan yerlerin "Mütareke Hattı'nı" oluşturacağını beklemekteydiler. Mütareke hükümlerine göre, bölgede bulunan bütün kuvvetlerin yerlerinde kalmaları gerektiği halde, İngiliz kuvvetleri buna uymamışlardır. İlerlemeye devam eden İngilizler, l Kasım'da Hamamalil'e girmişler, buradan Musul'u işgal edeceklerini söyleyerek Türk kuvvetlerinin Musul şehrinden 5 km kuzeye çekilmelerini istemişlerdir.

Ali İhsan Paşa, İngilizlerin bu talebini Sadrazam'a bildirmiş, bir seri telgraf görüşmeleri sonucunda Sadrazam, Ali İhsan Paşa'ya 15 Kasım günü şehrin boşaltılması talimatını vermiştir. Ali İhsan Paşa, buna uygun olarak 10 Kasım'da Musul'u İngilizlere terk etmiş, ordu karargahı ile birlikte Nusaybin'e doğru çekilmiştir.[296] Sonuç olarak Musul, I. Dünya Savaşı sonrasında, İngilizler tarafından mütareke hükümlerine ve uluslararası savaş kurallarına aykırı biçimde işgal edilmiştir.

Bu işgal, İngilizlere başlangıçta bir fayda sağlamamış, çünkü bölgeye hakim olamamışlardır. Bölgedeki aşiretler ve halk, bu konuda İngiliz kuvvetlerine yol vermemişlerdir. Kerkük ve Süleymaniye halkı İngilizlere vergi vermek istememiş ve bölgede sık sık sokak çatışmaları yaşanmıştır. Yöre halkının çoğunluğu Türklerin tarafında yer almıştır. Musul halkı, Ankara'da ilk meclisin açılmasıyla güçlenen Milli Mücadele hareketine destek vermiştir. Hatta bölgede bulunan Araplar dahi İngilizlere karşı Mustafa Kemal Paşa ile işbirliğini düşünmüşlerdir. Mim Kemal

Öke, İngiliz belgelerine dayanarak, Musul'daki Arap ve Kürtlerin, İngiliz himayesindeki Faysal'a değil de Anadolu'ya güvenmeyi tercih ettiklerini ifade etmektedir.[297] Bunun sebepleri ise birden çoktur; İsmet Paşa bu sebepleri şu şekilde açıklamıştır:

> *1. Musul vilayetinde oturanlar yeniden Türkiye'ye bağlanmayı ısrarla istemişlerdir; çünkü sömürgeleşmiş bir halk olmaktan çıkarak, bağımsız bir devletin yurttaşları olacaklarını bilmektedirler. Dahası bu halk, kendilerini 1055 yılından beri Türk, 1514'den beri de Osmanlı olarak görmektedir.*
>
> *2. Coğrafi ve siyasi bakımlardan bu vilayet, Anadolu'yu tamamlayan bir parçadır. İngiliz derin devleti, Akdeniz ticaretinden yararlanmak için Anadolu'ya geçmek mecburiyetindedir. Musul, İngilizler için bu bağlantıyı açan bir anahtar konumundadır.*
>
> *3. Hukuki bakımdan hala Osmanlı Devleti'nin bir parçası olan Musul için İngiltere'nin yapacağı antlaşmaların ve sözleşmelerin resmi olarak hiçbir değeri yoktur.*
>
> *4. Anadolu'nun güney kesimlerini birleştiren yolların kavşak noktası olan Musul'un, ticaret ilişkilerimiz ve bu bölgenin güvenilirliği bakımından Türkiye'nin elinde olması zorunludur.*
>
> *5. Hepsinden önemlisi, Musul bir Türk Vilayetidir. Yüzyıllar boyunca Türklerin bir parçası olarak var olmuştur; bu topraklarda yaşayan Kürtler, Türkler ve Araplar Türk Devletinin bir parçasıdır. Başka bir yönetimin kabul edilmesi, burada yaşayan ve kendilerini Türk olarak isimlendiren bu millet için imkansızdır.*
>
> *6. Musul Vilayeti, Türkiye'nin işgal edilen diğer bölgeleri gibi, savaşın bitmesinden sonra ve mütareke şartlarına aykırı olarak Türkiye'den alınmıştır. Bu yüzden, aynı durumda kalmış öteki bölgeler gibi, Musul'un da Türkiye'ye verilmesi şarttır.*[298]

Kurtlar Sofrası

İngiliz derin devleti, I. Dünya Savaşı sonrasında, bir taraftan İstanbul ve Anadolu'da işgal çalışmalarını casusluk faaliyetleriyle neticelendirmeye çalışırken, diğer yandan Avrupa ülkeleriyle birlik olup büyük ideallerine giden yolu sağlamlaştırma uğraşı içinde olmuştur.

I. Dünya Savaşı'nın galibi konumundaki Müttefikler, 25 Nisan 1920'de İtalya'da toplanan San Remo Konferansı'nda manda ve petrol paylaşımını gerçekleştirdiler. Buna göre İngiltere, Musul petrol gelirlerinin %75'ine sahip olmuş ve petrol şirketlerinin yönetimini ele almıştır. Buna karşın Fransa ise %25 ile yetinmiştir. Ayrıca İngiltere, Irak'ta Emir Faysal'ın kral "seçilmesini", İngiliz mandasının bölge halkı tarafından kabulü gibi göstermiş ve bunu San Remo'da Milletler Cemiyeti'ne de kabul ettirmiştir. Bu şekilde, mandaların Milletler Cemiyeti tarafından verilebileceği yolundaki uygulama tersine işletilmiştir.[299]

San Remo Konferansı'nın önemli amaçlarından biri de, güneydoğumuzda özerk bir Kürt devletinin kurulmasıydı. İngiltere, resmi olarak hiç bir gücün gözetimi altında olmayacak bağımsız bir Kürt devleti ya da aşiretler federasyonu önermişti. Fransa'nın bazı çekinceleri neticesinde İngiltere öyle bir politik manevra yapmıştır ki, bu manevrayla Kürtler bölgede yerel özerklik bile alabilse bir yıl içinde tam bağımsızlık için Milletler Cemiyeti'ne başvurmaya hak kazanabilecekti.[300] Bu, aslında İngiliz derin devletinin niyetini ortaya koyan bir gelişmeydi. Musul meselesi, baştan beri bağımsız bir Kürt devletinin kuruluşu üzerine geliştirilmişti. İngiliz derin devleti, Türkiye'nin güneydoğusunu da içine alan, kendi himayesindeki böyle bir devleti, Türkleri zayıflatmak ve nihayetinde Anadolu'dan atabilmek için mutlaka istiyordu.

Savaşın galipleri, yendikleri tüm devletlerle anlaşmalar imzalamıştı; Türkler hariç. Türk Devleti, artık geçersiz durumdaki İstanbul Hükümeti'nin imzaladığı Sevr Antlaşması'nı hiçbir şekilde kabul etmemiştir.

I. Dünya Savaşı'ndan sonra bağımsızlık mücadelesine devam eden ve düşmanı yurdundan atan Türkler, şimdi diğer yenik devletlere göre daha güçlü bir şekilde masaya oturmaya hazırlanıyordu. Milli Mücadele sırasındaki muhteşem kahramanlıkların ardından Anadolu işgallerini sona erdirmek zorunda kalan İtilaf Kuvvetleri, Türk tarafını Lozan'da masa başında yenme azminde olmuştur. Lozan'da İngiliz derin devletinin bütün amacı, Sevr'i Türklere kabul ettirmek olacaktı. Oysa masada artık başka bir Türk Devleti vardı. Bu Türk Devleti, Mustafa Kemal gibi büyük bir Türk'ün idaresi altında ve tüm varlığını ortaya koyarak bir zafer elde etmiş fedakar, azimli ve yenilmez bir milleti temsil ediyordu. İngiltere başta olmak üzere Lozan'ın tüm tarafları, çok geçmeden bu önemli gerçeği anlayacaklardı.

Parçalanan Osmanlı topraklarının manda ve petrol paylaşımının gerçekleştirildiği San Remo Konferansı'na katılan delegeler.

Anadolu'da Kürtleri Kışkırtma Çabaları

Kürt Teali Cemiyeti, Mondros Mütarekesi'nin imzalandığı gün, yani 30 Ekim 1918'de kurulmuştu. Cemiyetin özelliği, İngiliz devlet yetkilileri ile yakın ilişkilerinin olması ve adeta İngiliz casusluk çalışmalarının merkezlerinden biri konumunda bulunmasıdır. Mustafa Kemal, Cemiyetin amacının, yabancı devletlerin himayesinde bağımsız bir Kürt devleti kurmak olduğunu belirtmiştir.[1] İngiliz derin devletinin Anadolu toprakları içinde Kürt devleti oluşturma hedefi, kurulan bu paravan dernekler yoluyla da organize edilmiştir. Nitekim İngiliz Yüksek Komiseri Amiral John de Robbeck'in 26 Mart 1920 tarihli ifadeleri, bu planı oldukça açık şekilde ortaya koymaktadır:

Kürdistan Türkiye'den tamamen ayrılıp bağımsız olmalıdır. Ermeniler ile Kürtlerin çıkarlarını bağdaştırabiliriz. İstanbul'daki Kürt Kulübü (Kürt Teali Cemiyeti) Başkanı Seyit Abdülkadir ve Paris'teki Kürt delegesi Şerif Paşa hizmetimizdedir.[2]

Burada adı geçen Şerif Paşa, İngiliz derin devletinin yönlendirmesiyle, Anadolu topraklarında ayrılıkçı hareketlerin başlangıcını gerçekleştirmiştir. Şeyh Abdülkadir ile birlikte Sevr'e "bağımsız bir Kürt devleti" maddesini koydurmuştur.

Ancak İngiliz derin devletinin bu planı, boşa çıkmıştır.

Nisan 1919'da Binbaşı Noel'in İngiltere tarafına çekmek istediği aşiretler, Osmanlı Devleti'nin yanında yer alacaklarını ve işgalcilere karşı kanlarının son damlasına kadar savaşacaklarını açıklamıştır. İngiliz Yüksek Komiserliği'nden Londra'ya gönderilen bir telgrafta, Kurtuluş Savaşı'nın başlaması ile 30 bin Kürdün Mustafa Kemal Paşa ile birlikte savaşa gireceği yazılmıştır. Aynı dönemde Kürt aşiret liderleri, Erzurum Kongresine katılmış ve Heyet-i Temsiliye'ye seçilmişlerdir.

İngiliz derin devletinin ajanı ve yancısı konumundaki Şerif Paşa ve Şeyh Abdulkadir, Kürtlerin Osmanlı'dan ayrılmak istediği yönünde propagandalar yapmışlardır. Bu propagandalar sonucunda, son Osmanlı Meclisi Mebusanı'na, daha sonra da TBMM'ye, yurdun dört bir tarafındaki Kürt önderleri tarafından bağlılık telgrafları yağmıştır.[3]

Meclisi Mebusan'a gönderilen 26 Şubat 1920'deki telgrafta, "Vatan haini ve din düşmanı Şerif Paşa'nın Kürtler için ayrılıkçı faaliyetleri bilgisini aldık. Türklük ve Kürtlük birdir. Kürtler ve Türkler, öz kardeş ve din kardeşidirler; vatanları ortaktır. Kürtler Osmanlı camiasından ve İslam Birliği'nden ayrılmayı hiçbir zaman düşünmemektedir. Dünyanın sonuna kadar İslam camiasında yaşamak istemektedirler. Şerif Paşa ve benzer tüm faaliyetleri nefretle reddettiğimizi ve Hükümetimize bağlı olduğumuzu insanlık alemine ilan ederiz." yazmaktadır. Telgrafın imza sahipleri:

Belediye Reisi Ali Rıza, Keçel Aşireti Reisi Yusuf, Abbasi Aşiret Reisi Seyit Ali, Kelani Aşiret Reisi Hüseyin, Balanlı Aşiret Reisi Paşa Bey, Baratlı Aşiret Reisi Çiçek, Aşranlı

Aşireti Reisi Yusuf, Ulemadan; Şeyh Saffet, Şeyh Hacı Fevzi, Müftü Osman Fevzi, Tüccardan; Arapzade Ahmet, Ruhzade Halis, Tavşanzade Recep, Hacı Eşbehzade Şükrü, Müftüzade Hakkı, Eşraftan; Hacı Mehmet, Çapıkzade Münir, Ahmet Paşazade Şemsi, Beyzade Sami'dir.[4]

Benzer telgraflar da TBMM'nin açılması ile Ankara'ya gönderilmiştir. Meclis zabıtlarına göre Solhan, Çemişkezek, Hasankeyf, Kangal, Palu, Bitlis, Adıyaman, Kahta, Ahlat, Hizan, Şirvan, Şırnak bölge halkından gelen ve ayrılık hareketlerini protesto eden ve Meclis'e bağlılık bildiren telgraflar okunmuştur. Aşiret reislerinin toplu telgrafı Kürtlerin birlik kararını açıkça göstermektedir:

"Misak-i Milli içinde barışı sağlamak için bütün varlığımızla hükümetimize yardım edeceğimizi Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti dahilinde Kürtlüğün ayrı bir unsur olarak değerlendirilmesini hiçbir zaman işitmek istemediğimizi bilgilerinize sunar, başarılar diler ve en derin saygılarımızı sunarız." İmza sahipleri:

İzoli Aşireti Reisi Hacı Sebati, Aluçlu Aşireti Reisi Mehmet, Bariçkan Aşireti Reisi Halil, Bükrer Aşireti Reisi Hüseyin, Zeyve Aşireti Reisi Halil, Deyukan Aşireti Reisi Hüseyin, Cürdi Aşireti Reisi Mehmet, Ulemayı Ekrattan; Bekir, Sıtkı, Rüştü, Avni, Halil, Hafız Mehmet, Eşrafı Ekrattan; İzdelili Fehim, Hüseyin, Bulutlu İbrahim, Nail, Zabunlu Halil, Sadık.[5]

Görülebildiği gibi, I. Dünya Savaşı sonrası dönemde İngiliz derin devleti, sadece Musul'da ve Irak sınırları içinde değil, Anadolu topraklarında da Kürtler ve Türkler arasında ayrılık çıkarmaya çalışmıştır. Bu sinsi çabaya en büyük ders, yine Kürt halkımız tarafından verilmiştir. **TBMM Mebusları ve Kürt halkı, Kürtler ve Türklerin bir ve bütün olduğunu dünyaya ve özellikle de İngiliz derin devletine ilan etmiştir.** Şerif Paşa'yı kullanarak başarılı olamayan İngiliz derin devleti, Lozan sonrasında bir hamle daha yapacak ve bu defa Şeyh Said'i kullanacaktır.

1."Kürdistan Teali Cemiyeti", Wikipedia, https://tr.wikipedia.org/wiki/K%C3%BCrdistan_Teali_Cemiyeti

2. "Kürdistan Teali Cemiyeti", a.g.m.

3. Van Bruinessen, *Ağa, Şeyh ve Devlet,* çev. Banu Yalkut, İstanbul: İletişim Yayınları, 2004, s. 279

4. Meclis-i Mebusan Zabıt Ceridesi, Devre LV, c. 1, s. 208

5. Sibel Özel, "Anayasa M. 66/I Hükmünde Yer Alan Türk Tanımı Üzerine Bir Değerlendirme", *Baro Dergisi,* c. 86, sayı 2012/6, 2012, s. 48

Musul İçin Çözüm Arayışları

Türk Hükümeti, Lozan ile Türkiye arasında haberleşmenin çok zor olacağını ileri sürerek Konferansın İzmir'de gerçekleştirilmesini talep etti. Bu talebin asıl nedeniyse, Konferansın gidişatını daha yakından izlemek ve savaşla kazanılan zaferin masa başında kaybedilmesine neden olacak girişimlere izin vermemekti. Ancak devletlerarası geleneklere göre konferansın tarafsız bir ülkede yapılması gerekiyordu. Bu nedenle, Lozan'a yapılan bu davet, TBMM tarafından 29 Ekim 1922 günkü toplantıda görüşülerek kabul edildi.

Delegeler yola çıkmadan önce TBMM'de konuşulan öneriler ve ileri sürülen görüşlerden Musul konusunu ilgilendiren maddeler şunlardı:

Irak Sınırı:

Süleymaniye, Musul ve Kerkük'ün Türkiye'ye geri verilmesi istenecektir. Konferans'ta bundan farklı durumlar ortaya çıkarsa, Bakanlar Kurulu'ndan talimat alınacaktır. İngiltere'ye bazı ekonomik ayrıcalıklar; örneğin, petrol işletmeciliği alanında ayrıcalıklar sağlanması düşünülebilir.

Suriye Sınırı:

Suriye ile sınır, daha güneye ve güneydoğuya çekilmelidir. Bu sınırın düzeltilmesine imkan oranında çalışılacaktır. Sınır, Re'si İbn Hayr'dan başlayarak, Harm, Muslimiye, Meskene ve Fırat yolu, Deri Ez-Zor ve sonunda Musul ile güney sınırına ulaşan bir hat olmalıdır.

Elde edilmesi istenen Suriye sınırı; Musul, Süleymaniye ve Kerkük'e irtibatlı olup Misak-ı Milli'nin güney sınırını tamamlıyordu. Bu kısa ve kesin direktifle, genelde Misak-ı Milli temel alınıyor; Mudanya Mütarekesi'nde askıda kalan bazı toprak sorunlarının (Boğazlar, İstanbul ve Doğu Trakya sorunları) da çözüme ulaştırılması isteniyordu.[301]

Mustafa Kemal de Musul'u Türk toprağı olarak kabul ettiğini ve İngiliz mandasını tanımadığını her fırsatta dile getirmiştir. Örneğin 25 Aralık 1922'de, *Le Journal* Gazetesi muhabiri Paul Herriot'a Çankaya'da verdiği beyanatta, Musul konusundaki kesin, kararlı, açık ve net görüşlerini şu şekilde dile getirmiştir:

> *Musul vilayetinin milli sınırlarımıza dahil araziden olduğunu defalarca ilan ettik. Lozan'da bugün karşımızda duranlar bunu gayet iyi bilirler. Vatanımızın sınırlarını tayin ettiğimiz zaman büyük fedakarlıklara katlandık. Menfaatimize aykırı olmakla beraber barışçı bir üslupla hareket ettik. Artık milli arazimizin en ufak bir parçasını Türkiye'den koparmaya çalışmak pek haksız bir hareket olur. Buna kesinlikle olur veremeyiz.*[302]

Milli Mücadele yıllarında Mustafa Kemal, beyanat ve ifadelerinde hep Musul'u tekrar Türkiye'ye katacağı düşüncesini taşımıştır. *Tanin* gazetesine verdiği demeç bunu açıkça ortaya koymaktadır. Gazetenin özel muhabiri Mustafa Kemal'e telgraf çekerek Musul vilayeti hakkında-

İngiltere'yle sürdürülen Musul görüşmeleri sırasında Berlin'deki Türkler, "Musul Türk kalacak" sloganı atıyorlar. (22 Ekim 1925).

ki düşüncelerini sormuştur.[303] Mustafa Kemal, buna, 22 Ekim 1919'da Amasya'dan cevap vermiştir. Cevabında *"Musul vilayetinin 30 Ekim 1918 tarihinde imzalanan ateşkes sırasındaki sınırlar dahilinde kalan ve her noktası İslam çoğunluğuyla meskun olan bir il olduğunu ve Osmanlı camiasından hiç bir sebeple ayrılamayacağını"* belirtmiştir.[304]

Mustafa Kemal, 28 Aralık 1919'da, Ankara'ya gelişinin ertesi gününde kendisini ziyaret edenlerle yaptığı bir konuşmada, ateşkes imzalandığı gün Türk ordularının hakim olduğu yerleri sayarken Musul, Kerkük ve Süleymaniye'yi de saymış ve bu sınırların "Hudud-u Milli" (Milli Sınırlar) olduğunu söylemiştir.[305]

27 Aralık 1919'da Ankara'ya gelen Mustafa Kemal, bir gün sonra yaptığı konuşmada, Musul, Kerkük ve Süleymaniye'yi Milli Sınırlar içinde saymıştır.

Mustafa Kemal, 17 Ocak 1921 tarihinde röportaj yaptığı *United Telegraph* muhabirinin "Türk milliyetçilerinin Amerika ve İngiltere hakkındaki görüşlerini" sorması üzerine, Amerika'nın daha dostane olduğunu söyleyip şöyle devam etmiştir:

...İngiltere'ye gelince, milletimiz bu devletin emperyalist ve sömürgeci emellerini yadırgamıştır.[306]

Mustafa Kemal, Musul'un İngilizler için önemini de şu sözleriyle açıklamıştır:

Musul, İngilizler için Kürdistan'a en yakın bölge olarak çok önemlidir. İngilizler Musul'u belirli bir takım amaçlar için ellerinde bulundurmak isterler. Çünkü Musul, Sovyetler Birliği'ne, İran'a en yakın bir yol, Türkiye'ye baskı yapmak için en uygun bölgedir.[307]

Görülebildiği gibi Mustafa Kemal, İngiliz derin devletinin Musul ısrarının, Türkiye'ye baskı yapmak amacı taşıdığının bilincindedir. Dolayısıyla bu konunun, Lozan'daki en zor konulardan biri olacağını da anlamıştır.

Dönemin İngiliz Sömürgeler Bakanı Winston Churchill, 12 Eylül 1922'de yaptığı bir değerlendirmede, "*İngiltere ve Ankara savaş durumuna gelirse Kemalist birliklerin Musul'a yürümesi kaçınılmaz görünüyor, bu durumda İngiltere bu toprakları savaşta kaybetse bile askeri bir operasyonla değil, fakat Barış Konferansında geri almalıdır*" demiştir.[308] Churchill'in siyasi hayatı boyunca İngiliz derin devletinin himayesinde hareket eden bir kişi olması nedeniyle bu ifade, İngiliz derin devletinin sürece bakışını net bir biçimde ortaya koyan bir ifadedir. Nitekim, bu sözler aynen uygulanmıştır.

Görüşmeler Başlıyor

Kurtuluş Savaşı'ndan galip çıkan yeni Türk Devleti'ni Batılı devletlerin tanıması gerekiyordu. Tanıdılar da; birisi hariç: İngiltere.

İngiltere'nin bu tutumu, savaş sonrasında yapılan Lozan Görüşmeleri'ne de yansımış ve Londra yönetiminin Türkiye'ye egemen ve eşit bir devlet olarak davranmaması, görüşmelerin birçok kez tıkanmasına, hatta Şubat 1923'te askıya alınmasına neden olmuştur.[309]

Lozan'da Musul meselesi oturumları son derece gerilimli bir ortamda gerçekleşmişti.

İngiltere Başbakanı Bonar Law ve İngiliz Sömürge Bakanlığı, Lozan'daki görüşmeleri İngiltere adına yürüten Lord Curzon'a gönderdikleri telgraflarda, görüşmelerin sekteye uğratılmadan yürütülmesini ve Türk tarafının muhakkak ikna edilmesini telkin etmekteydi. Sömürge Bakanlığı o konjonktürde, petrol gelirlerinin %20'si karşılığında Türk Hükümeti'nin Musul vilayetindeki taleplerinden vazgeçeceğine inanmaktaydı.[310]

Görüşmeleri Türkiye adına yürüten İsmet İnönü ve yardımcısı Rıza Nur, Musul'un Türkiye'nin bir vilayeti olduğunu, burada yaşayan tüm Kürtlerin Türk vatandaşı olduğunu savunmuştur. TBMM heyeti Türk tezini siyasi, tarihi, etnografik, coğrafi, ekonomik ve askeri açılardan detaylıca izah etmiştir.

İsmet Paşa bir konuşmasında şu ifadeyi kullanmıştır:

Büyük Meclis Hükümeti, Türklerin olduğu kadar Kürtlerin de hükümetidir. Büyük Millet Meclisi'nde Kürtlerin de temsilcileri bulunmaktadır. Kürt halkı ve Meclis'teki temsilcileri, Musul vilayetinde oturan kardeşlerini anayurttan ayırmaya razı değillerdir.[311]

Ancak Lord Curzon, İsmet Paşa'nın savunmasını çürütmek amacıyla TBMM üyesi Kürt mebusların Kürt halkını temsil etmediğini, bu kişilerin Mustafa Kemal tarafından atandığını, temsil hakları olmadığını iddia etmiş, "*Ankara'nın Kürt milletvekillerine gelince, onların nasıl seçilmiş olduklarını kendi kendime sormaktayım*" diyerek seçilmelerinin şaibeli olduğunu ima etmiştir.[312]

Bu ifadeye karşı kendisi de bir Kürt olan Bitlis Mebusu Yusuf Ziya Bey'in, 25 Ocak 1923 tarihli TBMM oturumunda verdiği cevap ders niteliğindedir:

Lozan görüşmelerinde Lord Curzon

Lozan'daki delegelerimiz bu suçlamalara gereği gibi cevap vermemişler. Biz Kürt topraklarının hakiki temsilcileriyiz, tayinle değil seçimle geldik. Kürtler hiçbir tazyik altında olmayarak bu seçimlere katıldılar. Eğer Kürtler ayrılık gütseydiler bu seçimlere katılmazlardı. İngilizler altınlarıyla çalıştıkları halde Kürtler bu seçimlere katıldılar. Türk kardeşleriyle gayeleri aynıydı.[313]

Konuyla ilgili olarak TBMM'de söz alan diğer Kürt vekillerden bazılarının ifadeleri de çok çarpıcıdır. Bunlardan birisi, Milli Mücadele tarihimizin simge isimlerinden 70 yaşındaki Dersim Mebusu Diyab Ağa'dır. Sözlerine şöyle başlar:

(Solda) Lozan Görüşmeleri'nde İsmet İnönü ve Türk delegeleri
(Altta) Lozan Görüşmeleri sırasında Türk delegelerinin kaldığı otel.

Hepimiz biliyoruz ki ve söylüyoruz ki, dinimiz, diyanetimiz, aslımız ve neslimiz hep birdir. Bizim içimizde ayrılık, gayrılık yoktur, ismimiz de, dinimiz de, Allah'ımız da birdir.

Milletvekilleri, Diyab Ağa'nın Lozan'a giden heyet ile neler konuştuğunu sorunca Ağa, şu cevabı verir:

Allah yardımcıları olsun. Hangisini münasip görmüş ise öyle etsin. Hamdolsun gidenler dinini, diyanetini bilir adamlardır… Hepimiz biriz. Ne Türklük, ne Kürtlük davası vardır. Hep biriz, kardeşiz. (Meclis'te 'Bravo' sedaları, alkışlar) Bir kişinin beş, on oğlu olur. Biri

Hasan, biri Ahmed, biri Hüseyin, biri Mehmed isimli olabilir. Fakat hep bir insandırlar. Biz de öyleyiz. Yoksa ayrı gayrımız yoktur. ('Bravo' sesleri)… Ama düşmanlar bizi birbirimize sardırmak için tuzaklar kuruyorlar. Sen şöylesin, ben böyleyim, filan diye hile yapıyorlar… Biz kardeşiz. Bizim dinimiz, diyanetimiz birdir. Bazıları bilmiyorlar, birçok şeyler söylüyorlar ama onlar bilmiyorlar, öyle değildir. La ilahe illallah Muhammed Resulullah, İşte bu. (Alkışlar, 'bravo' sesleri).[314]

Devamında söz alanlardan Erzurum Mebusu Süleyman Necati (Güneri) Bey, kendisini seçenlerin "büyük bir kısmının Kürt olduğunu" belirterek "vatan kardeşliği" kavramını vurgulamış, Türklerin ve Kürtlerin tarihinin daima bir olduğunu, ayrı kavimler olmadıklarını, Türkiye'de ırki azınlıklar bulunmadığını söylemiştir.

Bitlis Mebusu Yusuf Ziya Bey, bir başka konuşmasında da ırk ve dil azınlıkları kavramı ile ilgili şu sözleri sarf etmiştir:

Avrupalılar diyorlar ki, "Türkiye'de yaşayan azınlıkların en büyüğü, en yoğunu Kürtlerdir." Bendeniz Kürt oğlu Kürt'üm. Binaenaleyh bir Kürt mebus olmak sıfatıyla sizi temin ederim ki Kürtler hiçbir şey istemiyorlar. Yalnız büyük ağabeyleri olan Türklerin saadet ve selametini istiyorlar. (Alkışlar) Biz Kürtler vaktiyle Avrupa'nın Sevr paçavrası ile verdiği bütün hakları, hukukları ayaklarımız altında çiğnedik ve bütün manasıyla bize hak vermek isteyenlere iade ettik. Nasıl ki, El Cezire (Arap Yarımadası) cephesinde çarpıştık. (Alkışlar) Nasıl ki Türklerle beraber kanımızı döktük, onlardan ayrılmadık ve ayrılmak istemedik ve istemeyiz. (Alkışlar) Binaenaleyh sözüme son verirken delege heyetimizden rica ederim ki, azınlıklar söz konusu edildiği zaman Kürtlerin hiçbir talebi olmadığını ve Kürtlerin kanaatine tercüman olarak buradan söylediklerimi [Lozan'da] söylesinler…[315]

Erzurum Mebusu Durak (Sakarya) Bey ise, İslam tarihi boyunca Türklerin ve Kürtlerin karıştığını, Anadolu'da ailelerin iç içe geçtiğini anlatmıştır.[316]

Mardin Mebusları adına Necip imzasıyla verilen bir takrirde, Lozan Konferansı'nda özellikle Türklerle Kürtlerin yekvücut olduklarının duyurulması istenmiştir. Van Mebusu Hakkı Ungan Bey de, Lozan'da, Kürtlerin Türklerden ayırt edilemeyeceğinin savunulmasını istemiştir.[317]

Sonuç itibariyle, gerek Musul bölgesindeki Kürt nüfusun, gerekse Anadolu'daki Kürtlerin kendilerini Türklerden ayrı görmek gibi bir durumları yoktu. Onları Türklerden ayırmak, tek kelimeyle imkansızdı.[318] Bölge halkı, eskiden olduğu gibi, alışmış oldukları şekilde Türk ve Kürt olarak aynı çatı altında yaşamak, yani Türk yönetiminde kalmak istiyordu. Hatta Arapların bile İngiliz mandası istemedikleri görülmüş, "ya Türk idaresi ya istiklal" dedikleri gözlemlenmişti. Irak Hükümeti tarafından askere alınan Kürtlerin her fırsatta Türk tarafına geçtikleri sıkça rastlanan bir durumdu.[319]

Savaştan önce, Musul, Kerkük, Süleymaniye ve Erbil'e kadar olan bölümde yazı dili olarak Türkçe, Arapça ve Farsça kullanılıyordu. Kürt dilinin ve Kürtçe yazının oluşturulması, bölgedeki İngiliz görevliler tarafından gerçekleştirilmiştir. Bir süre sonra yine İngiliz yetkililer tarafından Kürtçe, bir iletişim aracına dönüştürüldü. Bölge halkı günlük hayatlarında ve yazışmalarında Arapça ve Türkçeyi kullanmakta ısrar ederken, İngiliz derin devleti tarafından Kürtçe ısrarı baş gösterdi. Gazetelerin dahi Kürtçe çıkarılması şartı getirilmişti. Hatta yine İngiliz derin devletinin çabaları ile, Türkçe yazı dilinden kaldırılmaya çalışılmış, özel yazışmalarda kullanılmasına yasaklar getirilmiştir. İngiliz derin devleti, resmi olarak Türk dilinin bölgede tasfiyesine çalışmış, Musul vilayetinde kasıtlı olarak Türklere ve Türkçeye yönelik kapsamlı bir yok etme politikası uygulamıştır.

Akademisyen ve yazar İhsan Şerif Kaymaz, bu durumu şu sözlerle açıklamıştır:

> *İngiltere'nin, kısa vadede kurulamayacağı anlaşılan Kürdistan devletinin zaman içinde kurulmasını sağlamak için Kürt ulusal kimliğini yaratmaya yönelik uzun vadeli düzenlemeler yapmakta olduğu anlaşılmaktadır. Bu düzenlemelerin meyveleri birkaç on yıl içinde alınmaya başlanacak ve hem Türkiye'nin, hem de bölgenin geleceği açısından ciddi sorunlara yol açacak bir süreç böylece başlatılmış olacaktır.*[320]

Kürt Reşo'ya İstiklal Madalyası

9 Eylül 1922'deki Büyük Taaruz'da İzmir'deki Yunan bayrağını indirip Türk bayrağını göndere çeken Erganili Süvari Çavuş Kürt Reşo'nun oğluna İstiklal Madalyası verildi.

Kürtlerle Türkler yaklaşık bin yıldır birlikte, kardeşçe yaşayan iki millettir. İstiklal Savaşı'nda büyük kahramanlıklarla mücadele eden Kürt Reşo'nun hikayesi bunun canlı örneklerinden sadece biridir.

Yaklaşık bin yıldır beraber yaşayan, birbirine karışmış ve evlenerek aileler kurmuş halklar, savaş ortamı içinde derin bir plan çerçevesinde zorla birbirinden ayrılıyordu. Bu planının mimarı, her türlü ayrılık ve bölünmelerin sebebini oluşturan İngiliz derin devletiydi. Kendi çıkarları uğruna bir milleti bölmeyi, hatta sonraki satırlarda inceleyeceğimiz gibi, onları katlederek ve tehdit ederek kendilerine mecbur bırakmayı göze almaktaydı. İngiliz derin devleti, tarih sahnesine her gelişinde, böyle ayrılık politikalarının baş mimarı olmuştu. Bunun önünde durabilen olmamış, hiçbir zaman bu mafyavari oluşumdan hesap sorulmamıştı. İşte bu ürkütücü politika, bu yüzden bugün hala devam etmektedir. 20. yüzyıl başında Musul üzerinde oynanan oyun ne ise, günümüzde Güneydoğu'da oynanan oyun da aynıdır. Her birinin mimarı, İngiliz derin devletidir.

İngiliz derin devletinin, Türklerle Kürtlerin arasını ayırmak için Lozan'da izlediği strateji dikkatli incelenmelidir. Burada oynanan oyunların aynısı, şu anda Güneydoğu Anadolu bölgemizde, PKK kullanılarak oynanmaktadır.

İngilizlerden Ayak Oyunları

28 Aralık 1922'de Lozan Görüşmeleri'ni gerçekleştiren İsmet Paşa, Türkiye'ye bir telgraf çekti. Hissiyatına göre İngiltere, Musul'u kesinlikle terk etmeyi düşünmüyordu. Sadece Musul'un kuzeyinde bir hudut düzeltmesi yapabilecek, bu konu dostane biçimde tartışılacaktı.

Fakat kısa bir süre içinde İngiliz General Townshend, İsmet Paşa'ya şaşırtıcı bazı açıklamalarda bulundu. General'in ifadelerinde Musul konusundan vazgeçileceği ve yeni bir savaşa neden olunmayacağı, bir sene içinde İngiliz güçlerinin Musul'dan çıkacağı ve bunu müteakiben Arapların da Kral Faysal'a karşı ayaklanacağı ve Türklerin külfetsiz olarak Musul'a girecekleri konu edilmişti.[321]

Burada İngiliz derin devletinin bir kurnazlık peşinde olduğu son derece açıktı. Derin devlet elemanları, gergin ortamda gerçekleşen görüşmeler sırasında her türlü taktiği uygulamakta, Türk delegelerini şaşırtmak ve yanıltmak için tüm yolları denemekteydiler. Nitekim İsmet Paşa'nın bir başka telgrafı da, İngiltere'nin amacının Musul meselesini Lozan kapsamından çıkararak daha sonraya bırakmak ve iki devlet arasındaki bir mesele şekline dönüştürmek istediğini göstermişti.[322]

Yine de İsmet Paşa bu çelişkili durumu görünce temsilcilerin önerilerini inandırıcı bulmayıp ilk planda Fransız Hükümeti'nin desteğine başvurdu. Ancak Fransa, Musul sorununun Türklerle İngilizler arasında çözülmesi gerekliliğini vurguladı.

Bu sırada İngiltere Parlamentosu'nda bazı muhalif sesler de yükselmeye başlamıştı. Türklerin Musul konusunda ikna edilememesine her ne kadar Curzon tarafından İsmet Paşa'nın inatçılığı gerekçe olarak gösterilse de, mesele İngiliz Parlamentosu'nda Curzon'un başarısızlığı olarak nitelendirilmiş ve Curzon aleyhine bir kampanya başlatılmıştı. 8 Aralık 1922 tarihinde İngiltere'nin eski Başbakanı Bonar Law, Curzon'a gönderdiği mektupta bunu açıkça dile getirmekteydi:

> *…Sana karşı burada büyük bir kampanya başlatıldı. Son olarak Gounaris'in sana 15 Şubat'ta yazmış olduğu mektup yayınlandı. Felaketle sonuçlanan Yunan hareketinin müsebbibinin Llyod George değil de senin olduğun iddiası, senin aleyhine bir silah olarak kullanılıyor. Bu mektuplardan kabinenin haberi olup olmadığına dair soru önergesi verildi. Ve ben evet dedim. Konu soruşturuldu ama herhangi bir sonuca ulaşılmadı. Sadece Foreign Office listesi değil, Horne ve Austen'in kendi haleflerine bıraktıkları listelerde senin adının geçmemesi bizim için çok önemli bir kanıttır. Dolayısıyla için rahat olsun bu meseleyle ilgili hiçbir şekilde seni suçlayamazlar.*[323]

Görülebildiği gibi Curzon, İngiliz derin devleti tarafından ciddi şekilde baskı altında tutulmakta ve Musul meselesi konusunda taviz vermemesi istenmekteydi. İşte bu baskı neticesinde Curzon, İngiliz derin devletinin önemli bir kozu olan Musul'u Lozan'da vermemek için elinden geleni yapacaktır.

Lozan'da Musul meselesinin görüşüldüğü yıllarda Musul'dan manzaralar

Musul konusunda Lord Curzon ile anlaşamayacağını anlayan İsmet Paşa, görüşmelerin kesilmesini tercih etmeyen İngiliz Başbakanı Bonar Low'a Türk ekonomi uzmanı Rüstem Bey ile eski ticaret ve demiryolları Bakanı Şeref Bey'i gönderdi, ancak bu durum Lord Curzon'u çok sinirlendirmişti. 11 Ocak 1923 tarihinde İngiliz diplomat Sir Eyre Crowe'a sert bir mektup göndererek, Türk temsilcileri ile yapılan bu görüşmeler son bulmazsa Musul konusundaki müzakerelerden çekileceğini bildirmişti.[324]

Daha sonra da Curzon, 17 Ocak 1923 tarihinde aynı sertlikte bir mektubu da, Kolonilerden Sorumlu Dışişleri Bakanı Walter Hulme Long'a gönderdi.[325] Bu mektupta Curzon şöyle demekteydi:

> *Eski bir meslektaşınız ve arkadaşınız olarak size sorabilir miyim, nasıl oluyor da benim burada ilgilendiğim çok önemli bir takım meselelere burnunuzu sokuyorsunuz? Geçen gün sizin de tanıdığınız Rickett buradaydı. Benim arkamdan iş çevirerek ve İsmet Paşa'yı kandırarak Londra'ya üç temsilci göndermeye ikna etmiş ki, bu üç Türk'ün kimler olduğu konusunda bilgi sahibi olduğunuza eminim.[326] Bu temsilciler, Londra'ya İngiliz işgalinde bulunan Musul'un Türklere teslim edilmesi karşılığında petrol tavizi verme teklifinde bulunmaya gelmişler. Bense Lozan'da buna son derece karşı olduğumu, Musul'u savunmak için her şeyi yapacağımı ortaya koydum ve* ***izlediğim politikada ne bugün ne de gelecekte Türklerin o topraklarla ilgili herhangi bir hayale kapılmamaları hedefini güttüm.*** *Rickett, Türkleri, sizin ve Bonar Law'ın üzerinde büyük etki sahibi olduğuna inandırmış ve Türkler Londra'ya gelirlerse bir şekilde Musul'u geri alacaklarını sanmışlar. Elbette bu olanların ne kadarından haberdar olduğunuzu bilemiyorum. Bildiğim tek şey kasıtlı olarak benim işimi zorlaştırmak ya da ülkenizin çıkarlarına zarar vermek istemeyeceğinizdir. Lütfen bu petrol macerasından uzak durunuz.* ***Bu meselede sizin bilmediğiniz ama er ya da geç masum bir insanda leke bırakabilecek***

> ***pek çok rezalet dönmektedir.*** *Rickett kesinlikle güvenilmez bir adamdır. Bir taraftan Türklerle neler konuştuğunu diğer taraftan da Sir G. Armstrong ile görüştüğünü biliyorum.*[327]

Lord Curzon'un kastettiği "pek çok rezalet", İngiliz derin devletinin kapalı kapılar ardında çevirdiği ayak oyunlarıydı.

Bu noktada başka önemli bir detay da, İngiliz Gizli Servisi'nin kanunsuz bir şekilde Türk telgraflarını ele geçirmesidir. İngilizler, İstanbul'a yerleştirdikleri özel yetiştirilmiş telsiz-telgraf sinyal çözme ekibi sayesinde Türk Hükümeti'nin Lozan'a çektiği telgrafları Türklerden önce yakalıyor, çözüyor ve Lozan'daki Türk heyetinin eline ulaşmadan önce Londra'ya ulaştırıyorlardı. Gereken emirler verildikten sonra Lozan'da müzakere masasına, Türklerin kozlarını bilerek oturuyorlardı. Lozan'daki İngiltere Başdelegesi Rumbold da bunu 18 Temmuz günü Foreign Office'teki arkadaşı Lancelot Oliphant'a keyifle açıklamıştı:

> *Gizli kaynaktan psikolojik anlarda elde ettiğimiz bilgiler bizim için değer biçilemez önemdeydi. Bu bilgiler sayesinde biz, briç oynarken rakibin elindeki kartları bilen bir kimsenin rahatlığı içindeydik.*[328]

Lord Curzon ve yardımcısı Rumbold bu sayede Türklerin ne zaman esneklik gösterebileceklerini önceden biliyor, gelecekteki stratejilerini takip ediyor ve ona göre ısrarcı davranıyor ya da İsmet Paşa'ya baskı yapmanın faydası olmayacağı zamanları kestirebiliyorlardı. Bu dinlemeler elbette İngiliz derin devletinin Türk tarafına hangi konularda baskı yapabileceğini de ifşa etmiş oluyordu. İngiliz derin devleti, sinsi istihbarat politikasını, bir barış anlaşması masasında dahi uygulamaktan çekinmiyor ve Musul'u kazanma politikasını hile ile başarmaya çalışıyordu. Bu hırsın sebebi petrol ve ticaret yollarından daha öteydi. Musul, Türkiye üzerinde oynanacak oyunları içeren 100 yıl sürecek bir planın ilk adımıydı.

Milletler Cemiyeti = İngiltere

Musul üzerine yapılan görüşmeler, Lozan'ın en fazla vakit alan ve en hararetli geçen görüşmeleri olmuştur. İki taraf da konu hakkında taviz vermek istememiş, fakat İngiliz derin devletinin Musul meselesini çılgınca sahiplenmesi, kimi zaman ülkeleri tekrar savaş noktasına dahi getirmiştir. Lord Curzon, görüşmeyi çıkmaza sokma amaçlı manevralarda bulunmuş ve konunun Milletler Cemiyeti tarafından incelenerek karara varılmasını istemiştir. Türkiye o sırada Milletler Cemiyeti'ne üye dahi değildir ve buradaki ağırlığıyla İngiltere'nin istediği her türlü kararı çıkartabilecek bir lobiye sahip olduğunu bilmektedir.

Görüşmelerdeki çıkmazı aşmak amacıyla İsmet İnönü yeni bir çözüm yolu önerdi. Bölgede "plebisit", yani halk oylaması yapılarak Kürt halkının kendi iradesi öğrenilebilirdi. Sonucu gayet iyi bildiğinden bu öneriyi reddeden Lord Curzon'un gerekçesini tarihçi Sevtap Demirel şöyle anlatmıştır:

> *Lord Curzon diyor ki plebisit asla olamaz. Niye? Şimdi bu çok zahmetli bir iş. Eşekler bulacaksın, kağıtlar bulacaksın, eşeklere kağıtları yükleyeceksin, dağlara tırmandıracaksın, oradaki Kürtlere gideceksin, diyeceksin ki Türkiye'de mi kalmak istiyorsun? Irak'ta İngiliz mandası altında mı kalmak istiyorsun? "Bu Kürtler" şimdi bakın aynen belgedeki ifadeyi söylüyorum, "Bu Kürtler bu kağıtları yerler." Onun için sen bunu bırak, bu plebisiti filan unut diyor. Neden böyle yapıyor biliyor musunuz, bunun arkasındaki gerekçe ne? İngiliz Dışişleri Bakanlığı'na ve dolayısıyla Lord Curzon'a çok düzenli bir şekilde o bölgeden istihbarat geliyor. Onlarca, yüzlerce istihbarat raporu okudum, bütün istihbarat raporları tek bir gerçeğin altını çiziyor: O günkü koşullarda Musul'da Kürtlere bir plebisit yapsa ve sorsa siz kime katılmak istiyorsunuz? Oradaki Kürtler yüzde 99 Türkiye'yi*

seçecekler. Bunlar İngiliz İstihbarat raporları, Biz Musul'u kaybedeceğiz diyor İngilizler, dolayısıyla hiçbir biçimde Türklerin burada halk oylaması yapmasına ve Kürtlere sormasına müsaade edemeyiz...[329]

Akademisyen tarihçi yazar İhsan Şerif Kaymaz ise, Curzon'un Kürtlere yönelik kendince aşağılayıcı bakış açısını şu sözlerle ifade etmiştir:

Curzon bunun Musul vilayetinin kiminle birleşeceği sorunu olmadığını, sınırın nereden geçeceğinin basit bir teknik konu olduğunu, bu yüzden de burada herhangi bir şekilde plebisit yapılmasının söz konusu olamayacağını, zaten burada plebisit yapılmasına nüfusun ve kültürün müsait olmadığını, bunların okuma yazma bilmeyen insanlar olup hayatları boyuna hiç seçim sandığı görmediklerini, hatta bir takım incitici, küçültücü ifadeler kullanarak söylüyor ve bunun birtakım karışıklıklara hatta kan dökülmesine neden olabileceğini söylüyor. O yüzden de bunun yerine Milletler Cemiyeti'ne başvurmak gerektiğini belirtiyor.[330]

Kürtlere yöneltilen bu çirkin yakıştırmalar, İngiliz derin devletinin Kürtlere yönelik bakış açısının o yıllarda da bugünkü gibi oldukça ürkütücü olduğunu belgelemektedir. Haddini bilmez bu sözlerden Kürt halkı elbette münezzehtir. Curzon'un burada sarf ettiği sözler, açıktır ki İngiliz derin devletinin bölge halkı üzerinde hiçbir etkisinin olamayacağını bilmesinden kaynaklanmaktadır. Muhtemel bir plebisiti önlemek için öne sürülen bu mantıksız ve seviyesiz izahlar, İngiliz derin devletinin, Musul Kürtlerini ve Araplarını, asla kazanamayacaklarını belgeler niteliktedir. İngiliz derin devleti, hileli siyaset ve şiddetle bölgeyi belki ele geçirmiştir; fakat bölge halkını hiçbir zaman kazanamamıştır.

Musul, İngiliz Mandasını Reddediyor

Musul halkı 700 yıldır Türklerin idaresinde olan, Arap'ıyla, Türk'üyle, Kürt'üyle Türk halkıdır. Onları Türk idaresinden ayırmak, bu insanları kendi anavatanlarından ayırmak demektir. Bunun gayet bilincinde olan İngiliz derin devleti, halkı "ikna" etmek için her zamanki sinsi politikasını uygulamıştır: Şiddet.

Ankara, Musul'da İngiltere'yi dengelemek için Amerikan Chester şirketine demiryolu yapımı ve maden arama konusunda geniş imtiyazlar veren bir antlaşma imzalamış, antlaşma TBMM'de de onaylanmış ve

1902 yılında Osmanlı İmparatorluğu'na bağlı olan Musul'da yaşamı gösteren fotoğraflar. Musul halkı, tarihindeki en huzurlu dönemi, Osmanlı'ya bağlıyken yaşamıştır. İngiliz derin devleti, bu beldeye sayısız bela getirmiştir.

İngilizler buna çok öfkelenmişti. İngiliz derin devleti, Musul'da istediği hakimiyeti bir türlü kuramıyordu. Bunun üzerine bölgede, İngiliz mandasına ve İngilizlerin göreve getirdiği Irak Kralı Faysal'a karşı halkın gösterdiği tepki ve isyanlar, İngilizler tarafından şiddetle bastırıldı.[331] İngiliz birlikleri, Türk taraftarı aşiretlere baskı yapıyor ve aşiret reislerini tutukluyordu. Özellikle Kerkük ve Süleymaniye'de halk, bu şiddet politikasına rağmen, İngiliz mandasını reddetmeyi sürdürmüştür.[332]

Musul'da İngiliz manda yönetimine karşı Kürtler yaygın bir ayaklanma başlattılar. İngiliz uçakları, Musul'daki Kürt isyanını vahşice bastırdı. İhsan Şerif Kaymaz, İngiliz belgelerine dayanarak yazdığı değerli kitabında bu katliamı şöyle anlatır:

Özetle, Churchill savunma bütçesinde tasarruf yapmak için kara kuvvetlerini azaltmış, Musul'da hava kuvvetlerini takviye etmiştir. İngilizler kara kuvveti olarak Irak ordusu ile Asuri milislerini kulla-

İngiliz derin devletinin getirdiği zulüm sistemi, Musul üzerinde halen devam etmektedir. Musul halkı, bugün bile, Osmanlı idaresindeyken yaşadığı barış dolu günlerin özlemini çekmektedir.

nacaklardır. Amaç Musul'da Kürtlerin yapacağı en ufak bir hareketin bile en sert biçimde cezalandırılacağını göstermek, aşiretleri boyun eğmeye zorlamaktır. Yöntem amansız olduğu ölçüde başarılıydı. Öyle ki bir süre sonra, yaklaşan uçakların sesini duymaları bile aşiretleri "yola getirmeye" yetiyordu...

Kentler, kasabalar ve köyler aralıksız olarak havadan bombalanıyor, ardından Asuri milisleri kullanılarak yakılıp yıkılıyordu. Türklere destek oldukları varsayılan aşiretlerin hayvanları ve ekinleri yok ediliyordu. Köysancak, Raniye, Revanduz, Biraz, Kapra, Kale, Diza, Barzan, Derbet, Merga gibi kent ve kasabalar büyük ölçüde tahrip edildi... Barzan aşireti açlıktan ölümle teslim olmak arasında bırakıldı. Asıl vahşet teslim olunca başladı. Barzan kasabası ve köyleri Asuri milislerince tahrip edildi...[333]

4 Şubat 1923'te Lozan Görüşmeleri'ne ara verildi. Bundan sadece 2 gün önce Mustafa Kemal, İzmir'de yaptığı bir konuşmada "*Musul'u ve Musul'un güneyindeki kıtayı bizim elimizden, ana yurdumuzdan zorla almak istiyorlar*" ifadesini kullanmıştı.[334]

Musul'da uygulanan bu korkunç kıyım, İngiliz derin devletinin istediğinde, bir bölgeyi ele geçirebilmek için ne kadar canileşebileceğinin açık göstergesidir. Aslında bu strateji, Güney Afrika'da veya Hindistan'da uygulanan soykırım stratejilerinden farklı değildir. İngiliz derin devleti, kendince aşağı gördüğü ve değerli bir coğrafyada kullanabileceğini düşündüğü bir milleti, değerli Kürt milletini, çeşitli bahanelerle soykırıma uğratmıştır. Fakat söz konusu İngiliz derin devleti olduğundan, tarihin her aşamasında olduğu gibi, I. Dünya Savaşı'ndan sonra da bu hukuksuzluğa kimse dur diyememiş, kimse bu katliamlara "soykırım" adını verememiştir.

1920'de Musul'da bir Ortodoks ayini sırasında farklı dinlerden insanlar bir arada.

"Operation Kurdistan"

Tarihçi Sevtap Demirci, Kürt isyanının İngilizlerce vahşetle bastırılmasının, aynı zamanda Chester projesine ve plebisit isteğine bir tepki olduğu görüşündedir:

Arşivde, bilinmeyen, yazılıp çizilmeyen, benim de araştırma sırasında tesadüfen gördüğüm bir "O.K." ifadesi vardı. Nedir bu "O.K." diye baktım. "Okey" olamaz dedim çünkü dantel raporlar yazıyorlar, "okey" bile yazmış olsalar aralarına nokta konulmaz. Halbuki "O" nokta, "K" nokta. Çok küçücük bir yerde, günler aylar geçti, ama Dışişleri Bakanlığı belgelerinde değil, Sömürgeler Bakanlığı belgelerinde küçücük bir yerde yakaladım. Bu, "Operation Kurdistan"ın kısaltılmışı... İngiltere "Kürdistan Operasyonu"nu devreye sokmuştu. Nedir bu operasyon diyeceksiniz, hiçbir bilgi yok, belge yok, ama bu kadarcık bir ifade var.

Kürdistan Operasyonu kapsamında İngiltere, o bölgeyi çok yoğun bir hava bombardımanına tabi tuttu. Son derece gizli bir operasyon, hiç kimse bilmiyor. İngiliz Genelkurmayından bir kişi, Başbakanlıktan bir kişi... Hiç kimsenin haberi yok, Parlamentonun haberi yok, müttefiklerin haberi yok, hiç kimsenin haberi yok. Gece gündüz iki gün İngilizler Musul, Kerkük ve Süleymaniye'yi bombaladı. Lozan'da ikinci dönem görüşmeleri 23 Nisan 1923'te başlayacaktı. Operasyon 22 Nisan gece saat 12.00'de bitti. Ertesi sabah Lozan'da ikinci yarı görüşmeleri başladığında Türkiye'nin plebisit yapacak halkı kalmamıştı orada. Plebisit ihtimalini tamamen ortadan kaldırdı bu operasyon. Bana diyebilirsiniz ki kaç kişi öldü? Bilmiyorum, çok ciddi ölçüde sivil öldü. Yani İngiltere ne demek istedi? Siz ABD'ye böyle bir imtiyazı tanıyorsunuz, bu topraklarda kararları benim dahlim olmadan alamazsınız. Ve ikinci olarak da Türk yanlısı Kürt aşiretlerini, Türkiye'ye katılmak isteyen bölge halkını da bir şekilde enterne etmiş

oldu ve ikinci yarı başladığında Türkiye'nin artık plebisit yapma imkanı ortadan kalkmıştı.[335]

İngiliz derin devleti, Musul üzerindeki hakimiyeti, ancak oradaki halkı tümüyle şehit ederek elde edebileceğini biliyordu. Bu yüzden, yüzyıllardır süregelen gelenek bozulmamış, İngiliz derin devleti, binlerce

(Sağda) İngiltere işgali sonrası Irak
(Altta) 1914 yılında Irak'ta İngiliz askerleri

İngiliz derin devleti, hem Avrupa hem de Ortadoğu'ya hakim, güçlü bir Türk hakimiyetini asla istememiş, tüm gücüyle bunu engellemeye çalışmıştır.

insanı, bir bölgenin yerel halkını vahşice katletmekten çekinmemişti. Burada söz konusu katliamların, petrol veya ticaret yollarından ziyade başka bir amaç için yapıldığı dikkat çekmektedir. "Kürdistan Operasyonu", İngiliz derin devletinin Musul ısrarının kalbindeki sebeptir; zaten bu yüzden, hiçbir resmi belgede yer almaksızın gizli kapaklı gerçekleştirilmiştir. İngiliz derin devleti, daha Lozan Görüşmeleri devam ederken, önceden planlanmış bir Kürdistan meselesini yeşertmeye başlamıştır. Bu meselenin kalbi, Türkiye'den koparılması şart olan Musul'dur. Kürtlerin İngiliz idaresine girmesi, yüz yıl sürecek suni bir Kürt meselesinin ilk adımı olacaktır. İngiliz derin devleti, Gladstone'un "Türkleri Orta Asya steplerine sürme" hayalinin, bu şekilde gerçekleşeceğine inanmaktadır. Bu hedef için bir halkı yok etmeyi bile umursamamaktadır.

Musul Konusunda Türkiye Geri Adım Atıyor

Bu noktaya kadar Musul konusunda kesin bir kararlılık gösteren Türk heyeti, artık yeni bir stratejiye geçmek mecburiyetindeydi. Çünkü İngiliz derin devleti, korkunç katliamlar gerçekleştirmekten çekinmiyor, Musul, Kerkük ve Süleymaniye'de "bizim halkımızı" göz göre göre katlediyordu. Burada tek çıkar yol, uzlaşma gibi gözüküyordu.

Türkiye'nin, Musul'da savaşı göze almayıp İngiltere'nin öngördüğü şartlarda uzlaşmaya razı olmasının önemli bir sebebi de, Irak'ta konuşlanmış İngiliz Hava Kuvvetleri'ne karşı Ankara'nın elinde hiçbir hava gücünün bulunmamasıdır. İngiltere, savaş sonrası tüm hava gücünü Irak'ta yerleştirme gibi bir strateji izlemiştir. Bu, Musul meselesinin İngiltere için hiçbir şekilde tavize açık bir mesele olmadığını da sergiler niteliktedir. Fakat Türk tarafının Balkan Savaşları, I. Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı gibi art arda gelen 10 yıllık bir savaş sürecinden çıktığı burada unutulmamalıdır. Türkiye, o yıllarda, yıkılmış ve sömürülmüş Osmanlı'nın kalıntılarında varlık bulmaya çalışan, savaşlardan dolayı oldukça yorgun ve yoksul düşmüş bir devlettir. Kendini koruyacak hava gücü hiç olmadığı gibi, askeri gücü de oldukça kısıtlıdır.

Musul meselesinde atılan geri adımı değerlendirirken, Lozan Görüşmeleri sırasında İstanbul'un halen işgal altında tutulduğunu da unutmamak gerekmektedir. Bu şartlar altında Türk tarafının Lozan masasında baskı gücünün oldukça kısıtlandığı açıktır. Bu durum, Türk tarafını Musul meselesinde taviz vermeye zorlamıştır.

Mustafa Kemal, Lozan Görüşmeleri'nin kesintiye uğradığı zamana kadar tüm gücüyle Musul'un Türk toprağı olduğunu ve gerekirse askeri güç kullanarak böyle kalmasını sağlayacaklarını söylüyordu. Ancak daha sonra bu söyleminde önemli bir yön değişikliği olmuştur. Musul sorununun çözümü için Lozan'da ısrarcı olunmaması gerektiğini, çözümün ileriye bırakılabileceğini telaffuz etmeye başlamıştır. Mustafa Kemal'deki bu

strateji değişikliğinin sebebini, 15 Mart 1923 tarihli İngiliz gizli istihbarat raporunda buluyoruz. Raporda, 3–4 yıl içinde yalnız Musul değil, tüm Irak, Basra, Arabistan, Suriye ve belki de öteki İslam ülkelerinin Türk hegemonyasına girebilecekleri, bunun **İSLAM BİRLİĞİ** projesiyle yapılacağı ve bu projenin başarı ihtimalinin büyük olduğu ifade edilmiştir.[336] Kuşkusuz ki İslam Birliği gerçekleşecek, tüm İslam ülkeleri bir araya gelecek, aradaki sınırlar kalkacak ve hatta bu birliğe Rusya, ABD, İsrail, Çin gibi diğer bütün dünya ülkeleri dahil olacaktır. Bu durum, Hz. Mehdi (as)'ın zuhuruyla gerçekleşecek ve bu, İngiliz derin devletinin sinsi entrikalarının, savaşların ve anlaşmazlıkların sona erdiği, tek bir damla dahi kanın akmadığı bir dönem olacaktır. Mustafa Kemal, kuşkusuz ki böyle bir dönemin mutlaka geleceğini bilmektedir. Bize ait olan topraklara er-geç tekrar kavuşacağımızın farkındadır. O gün gerçekleşmeyen bu hayalin, kısa bir zaman sonra Hz. Mehdi (as)'ın gelişiyle gerçekleşeceğinden emindir. İşte bu nedenle, mevcut durum nedeniyle şartları o zaman zorlamamış ve İslam Birliği hayalini kalbinde taşıyarak ümitvar olmuştur.

Lozan'da İmzalar Atılıyor

24 Temmuz'da imzalanan Lozan Antlaşması'nın 3. maddesinde "Türkiye ile Irak arasında sınır" düzenlendi. Musul'un adının geçmediği bu maddede, sınırın tespiti için Türkiye ve İngiltere'nin 9 ay süreyle görüşmeler yapacağı, çözüme ulaşamazlarsa, Musul meselesinin "Milletler Cemiyeti Meclisi'ne arz edileceği" hükmü vardır. Bununla birlikte Cemiyet'in hangi usulle, ne konuda karar vereceği maddede belirsizdir. Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, bu konunun Milletler Cemiyeti'ne gitmesi zaten İngiltere'nin lehine olacak bir durumdur. Türkiye, henüz üyesi olmadığı bir kurumda hak iddiasında bulunamayacaktır. O dönemde Milletler Cemiyeti'ni de kontrolü altına almış olan İngiliz derin devleti, tüm gücünü kullanarak Musul üzerinde haksız yere hak iddia edecektir.

Lozan Görüşmeleri'nin yapıldığı, Ouchy (Uşi) Şatosu.

Milletler Cemiyeti'ne gidildiğinde Türkiye, Cemiyet'ten "Musul halkının iradesinin" tespitini, İngiltere ise "Türk-Irak sınırının" tespitini isteyecektir. Madde metninde de Musul'un anılmayıp sadece "sınır"dan bahsedilmesi İngiltere'nin tezini güçlendirecektir.[337]

Lozan Sonrası Musul

Lozan sonrası Türk dış politikasına hakim olan gelişmeler, antlaşmanın askıda bıraktığı sorunlu konulardı. Bu anlamda 1923-1926 arası dış politikanın ilk gündem maddesini İngiltere ile Musul konusunda yaşanan anlaşmazlıklar oluşturmuştur.

İngiltere'nin başvurusu ile Musul sorunu Milletler Cemiyeti gündemine 6 Ağustos 1924'te taşındı. Milletler Cemiyeti, Musul meselesini, Lozan'ın imzalanmasından bir yıl sonra, 20 Eylül 1924'te görüşmeye başladı. Görüşmelerde Türk tarafı daha önceki görüşlerinde ısrar ederek Musul'da bir halk oylaması yapılmasını istediyse de İngiliz temsilciler bu talebi, daha önce Lozan'da da yaptığı gibi "bölgede yaşayan halkın cahil

(Üstte) İsmet Paşa Lozan Antlaşması'nı imzalarken (1923)
(Altta) Lozan Görüşmeleri'nin yapıldığı salon

olduğu ve sınır işlerinden anlamadığı" gibi küstah bir gerekçeyle kabul etmedi.[338] (Bölgedeki Kürt halkını tenzih ederiz.) Milletler Cemiyeti, 30 Eylül 1924'te bir soruşturma komisyonu kurulmasını kararlaştırdı. Komisyon 28 Ekim 1924'te bir sınır tanımı yaparak "Brüksel Hattı" adıyla ve geçici mahiyette bir Türk-Irak sınırı tespit etti. Soruşturma Komisyonu hazırladığı raporu, 16 Temmuz I925'te Cemiyet Meclisi'ne sundu. Raporda yer alan temel görüşler ana hatlarıyla şöyleydi:

1- Brüksel Hattı'nın coğrafi sınır olarak tespit edilmesi,

2- Musul vilayetinde çoğunluğun, sayıları 500 bini bulan Kürtlerden meydana geldiği,

3- Kürtlerin, Türk ve Arap nüfustan fazla olduğu,

4- 1928 yılında sona erecek olan Irak'taki manda yönetiminin 25 yıl daha uzatılması,

5- Bölgedeki Kürtlere yönetim ve kültürel haklarının verilmesi kaydıyla Musul'un Irak yönetimine bırakılması,

6- Milletler Cemiyeti Meclisi'nin, bölgenin iki ülke arasında taksimine karar vermesi halinde Küçük Zap çizgisinin sınır olarak kabul edilmesi,

7- Milletler Cemiyeti, Irak'taki manda yönetiminin uzatılmasını ve Kürtlere imtiyazlar tanımak suretiyle bölgenin Irak'a bırakılmasını uygun görmezse, o zaman Musul'un Türkiye'ye bırakılmasının uygun olacağı,

8- İngiltere'nin Hakkari üzerindeki iddia ve isteklerinin kabul edilmemesi.

Türkiye'nin bu rapora itiraz etmesi üzerine, Konsey, 19 Eylül 1925'te La Haye Adalet Divanı'ndan (Lahey Uluslararası Adalet Divanı) görüş istedi. Divan'ın verdiği karar, Milletler Cemiyeti Meclisi'nin işini kolaylaştırır nitelikteydi. Milletler Cemiyeti Meclisi, Türkiye'nin karşı çıkma-

sına rağmen, 8 Aralık 1925'te Divan'ın kararını benimsediğini açıkladı. Hemen arkasından da 16 Aralık 1925'te Soruşturma Komisyonu Raporu'nu kabul ederek, Brüksel Hattı'nın güneyindeki toprakların Irak'a bırakılmasını kabul eden kararını aldı.

Bölgede İsyanlar, İngiliz Derin Devletinin Yönlendirmesiyle Başlatılmıştır

Nasturi Ayaklanması

Nasturilik ve Nasturiler üzerindeki misyonerlik faaliyetleri

Nasturilik Asya'nın çeşitli yerlerinde mensupları olan bir Hıristiyan mezhebidir. Türkiye'de 1915-24 yıllarına dek Nusaybin, Siirt ve Hakkari çevresinde önemli bir Nasturi nüfusu yaşamıştır.[339] Bu nüfusun büyük çoğunluğu Hakkari'de yaşamış, burayı merkez olarak kabul etmiştir (Bugün Türkiye'de Nasturi bulunmamaktadır.)[340]

Nasturilerin Osmanlı topraklarındaki varlığının Batı'da öğrenilmesi ile yaşadıkları bölgeye bir misyoner akını başlamıştır. Osmanlı toprakları içinde böyle Hıristiyan bir azınlığın varlığı üzerinden pek çok ülke çıkar sağlamaya çalışmıştır. Ancak bunlar içinde en yoğun çaba gösteren ve dolayısıyla en etkili olan ülke İngiltere olmuştur.

İngiliz cemiyetlerinden "Royal Geographical Society" ve "Society for Promoting Christian Knowledge", bölgede misyonerlik faaliyeti yapmış olan başlıca kurumlardır. Burada şu hatırlatmayı yapalım: Daha önce de belirttiğimiz gibi, misyonerlik, kişinin kendi inandığı dini yayma ve tebliğ yapma amacıyla üstlendiği ulvi bir görevdir. Burada adı geçen misyonerler, söz konusu görevi yerine getirmek için değil, İngiliz derin devletinin kirli işlerini üstlenmek için misyoner kılığına girmiş ajanlardır. Nitekim bu kurumlar tarafından gönderilen sözde misyonerler, Türk toprakları üzerinde adeta bir istihbarat ajanı gibi çalışmışlardır. Bölgedeki sosyal yapıyı ve devlet otoritesini araştırmışlardır. Farklı etnik kökene

sahip bu topluluğu devlete karşı ayaklandırmak için kullanabilecekleri yöntemlerin neler olduğunu tespit etmişlerdir.

Nasturi Ayaklanmaları ve İngiliz Derin Devletinin Çalışmaları

Nasturiler tarihte iki defa, 1843 ve 1846'da, Osmanlı Devleti'ne karşı ayaklanmış ancak bu ayaklanmalar bastırılmıştır. I. Dünya Savaşı yıllarında ise Nasturiler, Güneydoğu ve Doğu Anadolu'da yaşayan Kürt aşiretleri ile çatışmışlardır. Osmanlı arşiv belgeleri, bu yıllarda Protestan İngiliz ve Amerikan misyonerler ile Ortodoks Rusların Nasturileri kazanmaya yönelik rekabetlerinden söz etmektedir[341] ve Nasturiler ile Kürtler arasındaki sorunların bu sözde misyonerlik faaliyetleri neticesinde arttığını ifade etmektedir.[342] Gerçekten de yıllarca dost olarak bir arada yaşamış olan Kürtler ile Nasturiler arasındaki ilişkilerin şekil değiştirmeye başlaması, gerginliklerin kanlı çatışmalara dönmesi, İngiliz derin devletinin devreye girdiği ve bölgede Nasturileri misyonerlik faaliyeti adı altında kışkırtmaya başladığı 19. yüzyıla rastlamaktadır.[343]

1843'te Kürt-Nasturi çatışmaları sırasında George Percy Badger'in başını çektiği İngiliz misyonerler, Nasturileri kullanmak amacıyla, onlara yiyecek, giyecek ve parasal yardımda bulunmuş ve Nasturi patriği İngiliz Konsolosluğu'na sığınmıştır.344 Bu, bölgeye hakim olmak isteyen İngiliz derin devlet elemanlarının Nasturileri kendilerince ideal bir araç olarak kabul ettiklerini göstermektedir. Dr. William Henry Browne gibi İngiliz misyonerleri, bölgede kabul gördükten hemen sonra "işi, iç politikaya intikal ettirmiş",[345] Osmanlı Devleti aleyhinde saf tutmuştur.

İngiltere'nin Erzurum Konsolosu John George Taylor, 1869 yılında, Clarendon Kontu'na; "*6 yıllık görevim sırasında gerek ülke, gerekse halk üzerindeki deneyimlerime dayanan hususları iki ek halinde ilişikte sunuyorum*" sözleriyle başlayan bir mektup göndermiştir. Mektubunun ekinde Nasturilerle ilgili nüfus bilgilerinin yanında, şu maksatlı ve haksız değerlendirmeye yer vermiştir:

(Solda) 1899 Yılında Cudi Dağı'ndaki Nasturiler.
(Üstte) Nasturi Ayaklanmasına dair bir resim. Nasturiler, İngiliz derin devleti tarafından petrol bölgelerini kontrol altına almak amacıyla kışkırtılmışlardır.

Nasturiler, Ermenilerden sonra gelen en nüfuzlu Hıristiyan toplumdur. Bunların önemi zengin veya akıllı olduklarından değildir. İran hududuna yakın dağlık bölgede oluşları nedeniyle, gerektiği zaman savaşçı ve pratikte bağımsız bir konumda oluşlarındandır… Bunlar Kürtlerden ve Türklerden öylesine yakınmakta ve acınacak durumdadırlar ki, kendi inanç ve yurtlarını bile feda ederek bir yabancı himayesine [girmeyi] dört gözle beklemektedirler.[346]

Görülebildiği gibi İngiliz derin devleti elemanları, bilindik taktikleri uygulamış, Türk toprakları üzerinde yüzyıllardır barış içinde yaşayan Nasturileri "zulüm içinde" gibi göstermeye çalışmış ve onları, "himaye" bahanesiyle kullanılacak bir piyon olarak görmüşlerdir (Nasturi mezhebini ve bu mezhebe tabi olanları tenzih ederiz). Bunu açıkça dile getirmekten de çekinmemektedirler.

1. Dünya Savaşı Sırasındaki Ayaklanma ve Sonrasındaki Çatışmalar

I. Dünya Savaşı sırasında Anadolu'da ayaklanan Nasturiler, Osmanlı ordusu karşısında bozguna uğrayıp dağıldılar. Bunun üzerine Nasturiler, İngilizlerin çağrısı ve İngiliz uçaklarının himayesiyle Hemedan'a yöneldiler. Buradan sonra İngiltere, sayıları 40 bin-50 bin arasındaki Nasturiler için Bağdat'a 50 km. uzaklıkta bulunan Bakuba'da 3 bin çadırlık bir yerleşim merkezi kurdu.[347]

Bu durum, Nasturileri İngiltere'nin sömürüsüne daha da açık hale getirdi. Çadır kamplarda İngilizlere muhtaç bir şekilde yaşayan Nasturiler, İngiliz derin devleti için 'hakkı aranan bir halk' olmaktan çok, ileride bu bölgeye ilişkin hak iddia etmenin bir aracı ve buradaki çıkarlarının korunması adına kullanılacak paralı asker adayı oldular.

İngilizler, Nasturilere, Hakkari ve Urmiye bölgesinde muhtarlık vaat ederek Osmanlı ile Irak'taki toprakları arasında bir tampon bölge kurmak istediler ve bu tampon yapının silahlı gücünü oluşturmak amacıyla Nasturilerden oluşan ve "Levi birlikleri" adı verilen dört tabur kurdular.[348]

Giyim ve teçhizat bakımından İngiliz birlikleri ile aynı olan bu birlikler, Hakkari-Şırnak ve Van bölgelerinde halka yönelik saldırılarda bulundular ve Zap vadisi boyunca yerleşen Kürtlerin bölgeden çıkarılmasına çalıştılar. Buna tepki gösteren Kürt aşiretleri, Mart 1919'dan itibaren çeşitli bölgelerde İngiliz birliklerine karşı saldırılara başladılar.[349]

İngilizler, her ne kadar bu saldırılara, karşı saldırılarla cevap verseler de, "Levi birliklerine" dayanan tampon bölge planından vazgeçmek zorunda kaldılar. Buna rağmen İngiliz derin devleti Anadolu'da bir Nasturi devleti kurma yolundaki çabalarından vazgeçmedi. Lord Curzon, Osmanlı topraklarının paylaşılması amacıyla 18-26 Haziran 1920 tarihinde İtalya'nın San Remo şehrinde düzenlenen konferansta, Nasturiler için özel bir yerleşim alanı talep etti. Bunu müteakip bir kısım Nasturiler Hakkari'ye bir askeri saldırı düzenlemeyi ve sonrasında da buraya göç etmeyi planladılar.[350] 27 Ekim 1920'de başlayan saldırı, bölgede süren ağır kış şartları nedeniyle başarısızlıkla sonuçlandı.

1924 Ayaklanması

İşte bu geri dönüşten 3 yıl sonra Nasturiler bir kez daha ayaklandılar; yine arkalarında İngiliz derin devleti vardı. İngiliz derin devleti, Musul meselesini kendi lehine çözümleyene kadar Nasturileri, Türkiye'ye karşı paralı asker olarak kullanmaya devam etti.[351]

1924 Nasturi ayaklanmasının başlangıcında esir alınan, ancak daha sonra serbest bırakılan Halil Rıfat Bey, Nasturiler arasında üniformalı, silahlı İngiliz askerlerini ve Hakkari'de (Çukurca) tepelerinde gezen İngiliz uçaklarını gördüğünü belirtiyordu. Gördüklerinden yola çıkan Hakkari Valisi Halil Rifat Bey; "*İngilizlerin son günlerde bunları hükümetimiz aleyhine kışkırtmakta olduğu hiçbir şüphe bırakmamaktadır*" demiştir.[352]

Halil Rifat Bey'in, ayaklanmanın arkasında İngiliz derin devletinin olduğuna dair kanaati son derece isabetlidir. Bu dönemde İngiliz *The Times* gazetesinde yayınlanmış bir yazıdan da durumun böyle olduğu anlaşılmaktadır. Bu yazıda, Nasturiler için istenen Türk toprakları Asuriye Eyaleti olarak belirtilmiş ve Hakkari'de meydana gelen olaya atıfta bulunularak; eğer bu bölge Türkiye'ye bırakılacak olursa 'daha çok hadiselerin gerçekleşeceği', şeklinde tehditkar bir üslup kullanılmıştır. Yine aynı yazıda, Türk toprağı olan Çölemerik (Hakkari), "henüz kimseye ait

olmayan topraklar" olarak adlandırılmış ve bu bölgeyi teftişe çıkan Vali Halil Rıfat Bey sanki bu topraklara tecavüzde bulunmuş izlenimi yaratılmaya çalışılmıştır.[353]

Nitekim Türkiye başka resmi ağızlardan, kendisine karşı silahlı saldırıda bulunan Nasturi kabilelerini İngiltere'nin silahlandırdığını da beyan etmiştir.[354]

İngiliz derin devleti kendi mandası altında kurulacak olan Arap devletine bağlamayı düşündüğü Musul vilayeti içerisinde Kürt ve Nasturi özerk bölgeleri oluşturmayı planlamıştır. Böylelikle İngiltere, hem Ortadoğu'daki petrol yataklarını koruyacak bir tampon bölge oluşturmayı hem de Kürt ve Nasturi nüfuz alanlarını kuzeye doğru kaydırarak zamanla egemenlik alanını genişletmeyi amaçlamıştır.[355]

Musul, zengin petrol yataklarına sahip bir beldedir. Bu nedenle tarih boyunca İngiliz derin devletinin hedefinde olmuştur.

Genel Kurmay Başkanlığı isyanın bastırılması için yapılacak askeri harekatın komutasını 7'nci Kolordu Komutanı Cafer Tayyar (Eğilmez) Paşa'ya verdi.[356] Harekat, 11 Eylül 1924 tarihinde başladı.[357] Nasturilere karşı yapılan harekata Kürt aşiretleri de katılarak destek verdiler.[358]

14 Eylül sabahı, Hakkari-Musul Vilayeti arasındaki sınırı geçen bir Türk süvari grubu, Zaho'dan kalkan 3 İngiliz uçağı tarafından 3 saat bombalandı. Bu saldırı üzerine, Türk birlikleri kuzeye çekildiler.[359] Bu sırada İngilizlerin Nasturileri kullanarak Türk topraklarına tecavüz etmeleri üzerine, Türkiye, Lozan Antlaşması'nın ihlal edildiği gerekçesiyle, 17 Eylül 1924'te, Milletler Cemiyeti'ne bir nota verdi.[360]

Harekat, Türk birliklerinin 11 Ekim 1924'te Hezil suyu hattına ulaşarak isyancıları Irak'ın kuzeyine sürmesi ile sonuçlandı.

Şeyh Said İsyanı

Türkiye, Musul'u Irak'a bırakan 16 Aralık 1925 tarihli Milletler Cemiyeti'nin kararını hoş karşılamadı. Hatta İngiliz istihbaratına göre Mustafa Kemal Paşa'nın savaşmayı bile göze aldığı anlaşılıyordu. Musul üzerine askeri bir harekatın hazırlığı devam ederken aniden Güneydoğu Anadolu'da Şeyh Said İsyanı çıktı. Bazı Kürt ve Zaza aşiretlerinin katılımıyla gerçekleştirilmiş olan bu isyan, hem sebebi hem de zamanlaması açısından oldukça şüpheliydi. Gerçekte bu isyan herhangi bir sebepten çıkmış değildi. İngiliz derin devleti tarafından yıllar önce düşünülmüş ve tertip edilmiş bir olaydı. Önceden planlanmış bu isyan, Türkiye'nin Musul üzerinde hak iddia etmesi, hatta bu yüzden savaşa kalkışması gibi ihtimaller karşısında hazır tutuluyordu. Bu sahte isyan bahanesiyle, İngiliz derin devleti tarafından üretilen hayali "Türk-Kürt" ayırımının belirginleşmesi sağlanacak ve Türkiye'nin eli güçsüzleştirilecekti.

İngiltere, Şeyh Said isyanını yakından takip ediyordu. İngiliz derin devletinin denetimi altında, Musul meselesinin en kritik anlarında bu isyan meydana gelmiş ve bu da –tam İngiliz derin devletinin planladığı

şekilde– İngiltere'nin eline önemli bir koz vermişti. Bu sahte isyan vesilesiyle uluslararası kamuoyuna, "Türk toprakları üzerinde Türklerle Kürtlerin barış içinde yaşayamadığına" dair intiba verilmişti.[361] Şeyh Said İsyanı'ndan sonra İngiltere şunu söyleyecek noktaya gelmiştir: *"Bırakın Musul'daki Kürtleri kendi Kürtlerinizle bile kavga ediyorsunuz."*[362]

Şu gerçek tekrar tekrar vurgulanmalıdır: Kürtler de Süryaniler de Türk toprakları üzerinde ayaklanmak istememişlerdir. Tam tersine söz konusu nüfusun çoğunluğu, bu ayaklanmalara karşı çıkmıştır. Adı geçen ayaklanmalar, İngiliz derin devletinin kendi ajanları tarafından kurgu-

(Solda) Şeyh Said ve diğer isyancılar tutuklandıktan hemen sonra. (Altta) Şeyh Said, idamdan bir saat önce. Bu isyan, İngiliz derin devletinin kontrolünde gerçekleşmiştir.

lanmış, destekçileri tarafından da uygulanmıştır. Amaç, İngiltere'nin Türk topraklarına müdahalesini kolaylaştırmak, Türkiye'yi zayıf ve azınlıklara karşı tahammülsüz göstermek ve elbette asıl olarak Musul üzerinde kesin hakimiyet kurabilmektir. İngiliz derin devletinin entrikaları başarılı olmuş ve Milletler Cemiyeti İnceleme Komisyonu, Musul hakkında, İngiltere lehine rapor vermiş ve Cemiyet de bu yönde karar almıştır. Meclis'te, Erzurum Mebusu Hüseyin Avni Bey'in sarf ettiği, "*Milletler Cemiyeti İngiliz şurasından başka bir şey değildir*" sözlerinin haklılığı bir kez daha kanıtlanmıştır.[363]

Musul Defteri Kapanıyor

Milletler Cemiyeti'nin kararından sonra Musul Vilayeti, İngiliz mandasındaki Irak'a bağlanmış, bu mandanın müddeti 5 yıldan 25 yıla çıkarılmış ve ekonomik konuların iki ülke arasında antlaşmalar yoluyla çözüme kavuşturulması karara bağlanmıştır.

Musul kararının Türkiye aleyhine sonuçlanmasının belli başlı nedenleri şöyle sıralanabilir:

1- Türkiye'nin Milletler Cemiyeti'ne üye olmaması,

2- İngiltere'nin Cemiyetin en etkili üyesi olması (hatta Cemiyetin bir İngiliz şurası olarak isimlendirilmesi),

3- İncelemeler yapmak üzere bölgeye gelen Estonyalı generalin, geçici Türkiye-Irak sınırını belirleyen Brüksel Hattı'nın kuzeyine sokulmaması ve böylelikle tarafsız bir inceleme yapılmasına izin verilmemesi,

Musul şehri

4- Türkiye'nin Adalet Divanı'na temsilci gönderememesi,

5- İngiliz derin devleti tarafından kasıtlı şekilde başlatılmış olan Şeyh Said İsyanı'nın Türkiye'yi zor duruma düşürmesi.

Türkiye, söz konusu kararı kabul etmemiş olmasına rağmen, ortaya çıkan "barış atmosferini" bozmamak ve daha önce kabul etmiş olduğu ahitlere karşı çıkmamak adına kararı tanımak zorunda kalmıştır. O dönemde de çok etkili olan İngiliz derin devletinin Musul konusuna canla başla sahip çıkması ve görüşmeler sırasında sadece bu konuda kesin taviz vermeme ihtirasında olması da Türk devletini ciddi şekilde zorlamıştır. Bu konu, İngiliz derin devleti için önemlidir; çünkü sonraki yıllarda İngiliz derin devleti, Ortadoğu ve Türkiye üzerindeki kirli planlarını büyük ölçüde Kürtler üzerinden yürütmüştür. Musul meselesi ile başlatılan suni Türk-Kürt ayırımı, bunun başlangıç noktasıdır.

Türkiye, Musul konusunda alınan karar doğrultusunda haksızlığa uğradığını ifade etmişse de, Türk dış politikasının, uyuşmazlıkları barışçıl yollarla çözme ilkesi bağlamında hareket etmesi nedeniyle bir çatışmadan kaçınılmıştır. Türkiye Musul kararına tepkisini, dönemin koşullarına uygun olarak diplomasi yoluyla göstermeye çalışmıştır. Bu bağlamda 17 Aralık 1925'te Sovyetler Birliği ile Dostluk ve Tarafsızlık Antlaşması imzalamıştır. Bu antlaşma, Milli Mücadele döneminde başlayan ve iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesi üzerine bina edilen "doğal bir antlaşma" görünümündedir. Ancak söz konusu antlaşmanın imza tarihinin Milletler Cemiyeti'nin Musul kararının hemen ertesine denk gelmesi bu bakımından manidardır. Bu doğrultuda imzalanan antlaşma, Türkiye ile Sovyet Rusya arasında 16 Mart 1921'de imzalanan Dostluk Antlaşması, Sovyet Cumhuriyetleri olan Ermenistan, Gürcistan, Azerbaycan ile Türkiye arasında 13 Ekim 1921 tarihinde imzalanan Kars Antlaşması ve son olarak Türkiye ile Ukrayna arasında 2 Ocak 1922'de imzalanan Dostluk ve Kardeşlik Antlaşması'nın devamı niteliğindedir. Aynı zamanda Musul kararına da bir tepkidir.

Musul Konusu Ne Mesaj Veriyor?

Lozan'daki Musul görüşmelerini incelerken, İngiliz derin devletinin bu konuda neden baskıcı olduğunu iyi anlamak gerekmektedir. Daha önce hiçbir şekilde var olmayan Kürt meselesi, Lozan Görüşmeleri'nin ardından Musul'un cebren İngiliz himayesi altına girmesinden sonra başlamıştır. İngiliz derin devletinin yüz yıllık planı içinde, "Kürt meselesi" adında sanal bir konuyu Türkiye için günümüze kadar ulaşan bir sorun haline getirmek yer almaktadır. "Türklerin ve Kürtlerin ayrılığı" konusu ilk defa o günlerde gündeme getirilmiş ve adeta gelecekte terör örgütleri tarafından kullanılacak bir planın altyapısı oluşturulmuştur. Türkiye'de ve Musul'da, tüm Kürtler "Türk" olduklarını ve "Türkiye'ye" bağlı olduklarını ısrarla dile getirirken ve TBMM'de Kürt mebuslar ısrar-

Kendi toprağımız olan Musul üzerinde, sinsice suni bir Kürt sorunu üretilmiştir.

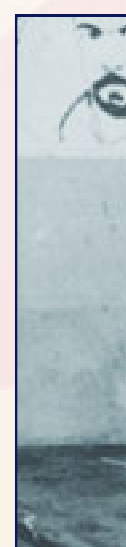
la Türklerle Kürtler arasında herhangi bir ayrılık-gayrılık olmadığını haykırırken, İngiliz derin devleti bunun tam tersi bir propaganda yapmıştır.

"Kürt sorunu" o yıllarda nasıl suni olarak üretildiyse, bugün de bu meselenin kaynağı sunidir. Bugün böyle bir ayırımın var olduğunu iddia eden ve buna göre ırkçı tavır takınan kişilerin İngiliz derin devletine hizmet etmekte olan ajanlar olduğu unutulmamalıdır. Türkiye tarihinde de bu zihniyetteki kişiler, derin devlet yapılanmalarının içinde yer almış, Kürtlere baskıcı davranmış ve hatta şiddet uygulayarak Türk toprakları içinde ayrılık yaratmışlardır. Söz konusu kişilerin de İngiliz derin devle-

tinin ajanları olarak varlık sürdürdükleri, Türkiye'de özellikle kutuplaşma ve suni bir azınlık nefreti meydana getirdikleri bugün kesin olarak bilinmektedir. Bu kişilerin provokasyonu, dikkat edilirse bugün her fırsatta İngiliz derin devletinin tanıdık yayınları tarafından servis edilmektedir.

Tüm amacı Güneydoğu'da anarşist-komünist bir devlet kurmak ve komün sistemini Kürt kardeşlerimize dayatmak olan Stalinist terör örgütü PKK, ideolojisi gereği hiçbir milli varlığı kabul etmemesine rağmen, şaşılacak şekilde Kürt milliyetçiliği üzerinden propaganda yapmaktadır. Çünkü bu propaganda, İngiliz derin devleti tarafından kollanan ve daima etki alanı bulan bir kitle propagandasıdır. Nitekim PKK'ya bu aklı veren yine İngiliz derin devleti olmuştur. PKK'nın, özellikle İngiliz derin devleti tarafından müthiş bir koruma altında olması da işte bu nedenle bizleri hiç şaşırtmamaktadır. Musul sorunu ile başlayan suni Kürt meselesinin, sonraki yüzyıla uzanan derin bir plan olduğunu hatırlatmıştık. PKK ile devam eden bu sürece baktığımızda, Musul sorununun, İngiliz derin devletinin halen kullanmakta olduğu Kürt kartının başlangıç noktası olduğu daha iyi anlaşılabilmektedir.

Kürtler, Lozan Görüşmeleri'nde de bizim canımız, parçamız, milletimiz ve büyük bir değerimizdi; şu anda da öyledir. Neyse ki, özellikle Güneydoğu Anadolu'daki Kürt kardeşlerimiz, çabalarımız neticesinde, İngiliz derin devletinin sinsi planlarının farkına varmış durumdadır. Yıllardır hiçbir provokasyondan olumsuz etkilenmemiş olan bu halk, şu anda da ne İngiliz derin devletinin ne de PKK'nın hain pusularına itibar etmemektedir. İngiliz derin devleti, Musul entrikalarından bu yana, Kürt kardeşlerimizi bizden ayıramamıştır, bunu asla başaramayacaktır.

PKK'nın ilk bayrağı, üzerinde orak çekiç sembolleri olan kızıl komünist bayraktır.
PKK toplantıları Marks, Engels ve Lenin posterleri altında yapılmaktadır.

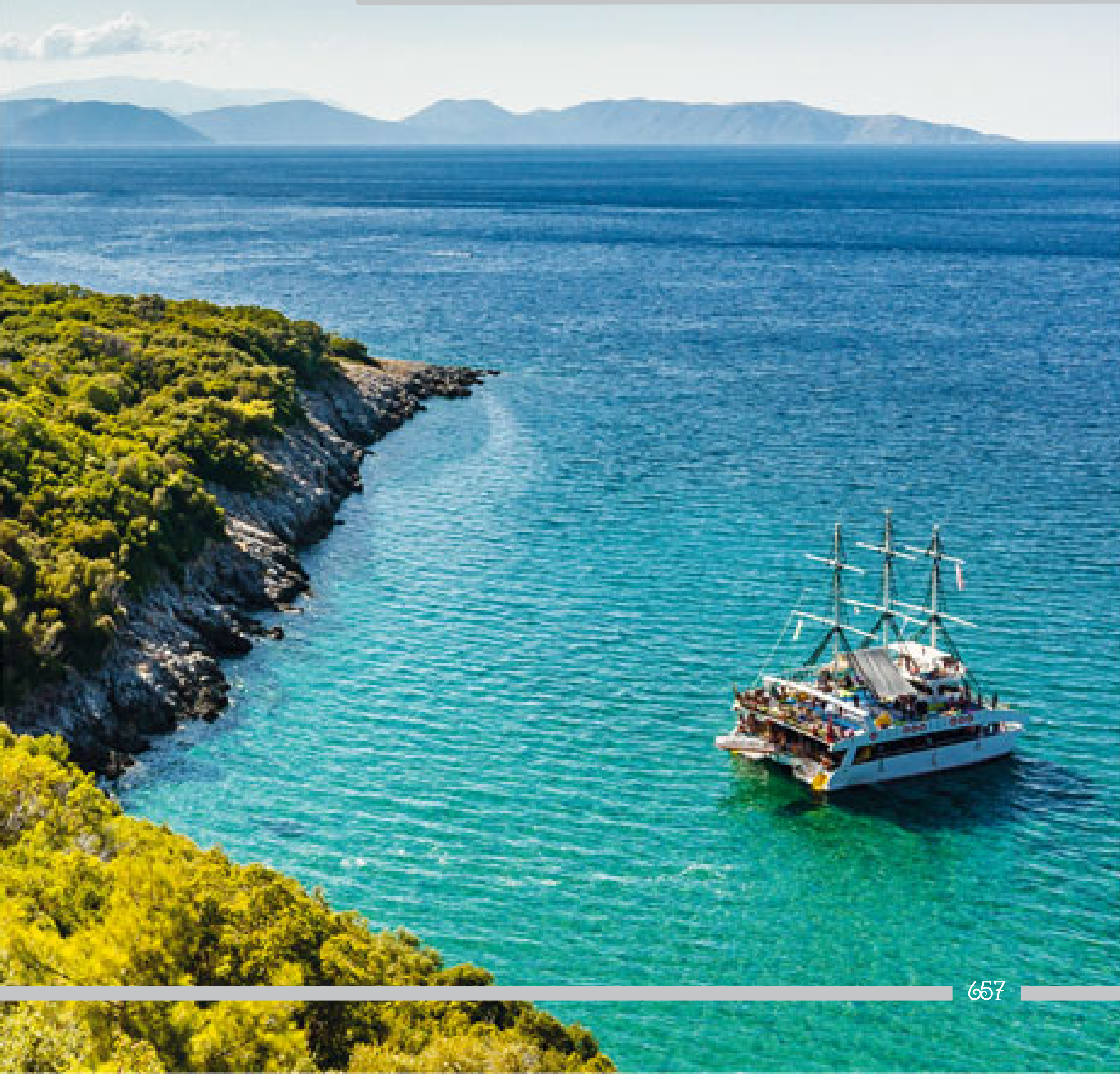

KUŞADASI

Mü'minler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup-düzeltin ve Allah'tan korkup-sakının; umulur ki esirgenirsiniz. (Hucurat Suresi, 10)

LOZAN'DA KAPİTÜLASYONLAR KONUSU

Kapitülasyon deyimi genel olarak bir ülkenin, başka bir ülkede yaşayan vatandaşlarının ve konsoloslarının o ülkede sahip oldukları mali, ticari, hukuki, idari vb. ayrıcalıkları ifade etmektedir.

Osmanlı İmparatorluğu, bu ayrıcalıkları 16. yüzyıldan itibaren Avrupa devletlerine ve bu devletlerin vatandaşlarına vermeye başladığında, elbette ki hedefi başkaydı. İmparatorluk yükseliş dönemindeydi; dönemin şartlarına uygun olarak verilmiş bu ayrıcalıkların ekonomiye katkısının olacağı düşünülüyordu. Osmanlı, o dönemde böylesine sakıncalı bir ayrıcalığın ileride nelere mal olacağını hesap edememişti.

İlk defa Fatih Sultan Mehmet döneminde Venediklilere verilen kapitülasyonlar, Kanuni Sultan Süleyman döneminde Fransızlara da verilmiş ve ilerleyen dönemlerde başta İngiltere olmak üzere diğer devletlere de

tanınmaya başlanmıştı. Padişahların hayatlarıyla sınırlı olan bu kapitülasyonlar 1740 yılında Fransa ile yapılan anlaşmayla birlikte süreklilik kazanmıştı. Bu tarihten sonra, başta İngiltere olmak üzere pek çok ülkeye tanınan kapitülasyonlar, Osmanlı ekonomisi, sanayisi, adli vb. sistemleri için büyük bir problem halini aldı. Söz konusu ticari ve hukuki ayrıcalıklar birikerek ve güçlendirilerek, 19. yüzyıla kadar gelecek ve ciddi sorunlara yol açacaktı. Önceleri tek taraflı olarak ve egemen konumdaki Osmanlı'nın çıkarları gözetilerek verilen bu ayrıcalıklar, sonraları Devlet-i Ali'nin elindeki bazı hakların ikili anlaşmalarla yabancı devletlere bırakıldığı bir sisteme dönüşecekti.

Bu ayrıcalıkları gerek açıktan, gerekse kapalı kapılar ardından yöneten ve takip edenlerin başında İngiliz derin devleti vardı.

Büyük Britanya'nın Büyük Çıkarları

1820'lere gelindiğinde İngiltere, sanayi devrimini tamamlamış ve Napolyon Savaşları sonucunda Fransa'yı yenerek dünya pazarlarında rakipsiz duruma gelmişti. Ancak, aynı yıllarda, sanayi devrimini yaşamakta olan diğer Avrupa ülkeleri korumacı önlemlerle İngiliz mamullerinin kendi pazarlarına girmesini engelliyorlardı. Bu durumda İngiliz sermayesi Avrupa dışındaki ülkelere yöneldi. 1820'lerden 1840'lara kadarki dönemde İngiltere, Latin Amerika'dan Çin'e kadar pek çok ülkede serbest ticaret antlaşmaları imzaladı.[364] Bu imzalar mümkünse yerel iktidarları kendi yanına alarak, gerektiğinde ise silah gücü kullanarak gerçekleşiyordu. Örneğin 1839 yılında Çin'in, İngiltere'nin ülkesine afyon satışını yasaklaması üzerine, İngiltere, bu ülkeye savaş ilan etmiştir. Bu savaşı kazanan İngilizler, Çin Hükümeti'ne İngiltere'ye geniş kapitülasyonlar tanıyan antlaşmaları imzalatmıştı.

Ancak tüm bu çabaların sonucu İngiliz derin devletinin beklediği gibi olmadı.

19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da gümrük vergileri genel olarak yükseldi ve 1819-1835 yılları arasında İngiltere'nin dış ticaretinde durgunluk baş gösterdi.[365] Bu durum ülkenin genç sanayisine ağır zararlar verebilirdi ve derhal yeni pazarlar bulunmalıydı. Gerileme sürecine girmekle birlikte Osmanlı Devleti, geniş toprakları ve zengin halkıyla bu sırada dünyanın en varlıklı ülkelerinden biri durumundaydı. İştah açıcı ve karlı pazar olmaya uygun olan bu haliyle Osmanlı devleti, İngiliz derin devletinin birden ilgi odağı haline geldi. Bu pazar üzerinde hakimiyet kurmak amacıyla İngiltere, Osmanlı Devleti ile bir serbest ticaret antlaşması imzalayabilmenin her türlü yolunu sonuna kadar zorladı.[366] İşte kullanılan bu yollar sayesinde 16 Ağustos 1838 tarihinde Osmanlı'yla, daha önce detaylarını gördüğümüz, Baltalimanı Osmanlı-İngiliz Ticaret Antlaşması imzalandı.

Antlaşmanın içeriği özetle şöyleydi:

1- Mevcut kapitülasyonlar devam edecek, bu antlaşma ile verilen yeni imtiyazlar eskilerine eklenecekti.

2- İngilizler, ülkedeki tarım ve sanayi ürünlerini serbestçe alıp satabileceklerdi.

3- Osmanlı Devleti, iç ticarette uyguladığı her türlü tekeli (yed-i vahid) ve ihracat yasaklarını kaldıracaktı.

4- Yabancı tüccarlar, bütün Osmanlı ülkesinde en çok gözetilen yerli tüccarlara sağlanan hak ve kolaylıklardan yararlanacaktı.

5- İhracattan alınan vergiler %12, ithalattan alınan vergiler ise %5 olacaktı.

1838 Baltalimanı Ticaret Antlaşması, iç ve dış ticaretteki her türlü sınırlamayı kaldırarak yabancı malların ülkeye kolayca girişini ve her türlü yerli malın ise önemli ölçüde dışarı götürülmesini kolaylaştırdı. Osmanlı sanayi ve ticaretini görünürde Avrupa'nın, gerçekte ise İngiltere'nin denetimine soktu.

1838'de kurulan bu ticaret sisteminin en önemli yanı, Osmanlı Devleti'nin dış ticaret üzerindeki egemenlik hakkının büyük bir kısmını geri dönüşü olmamak üzere kaybetmesiydi. Devletin önemli bir kaynağı olan ithalattan ve ihracattan alınan ek vergiler sınırlandırılmış ve Osmanlı, savaş gibi olağanüstü hallerde bu kaynaktan ek gelirler almaktan da mahrum kalmıştı.[367]

Bu süreç sonucunda, Ortadoğu'da İngiliz ticaret hacminde olağanüstü artışlar oldu. Örneğin 1837'de İstanbul'a gelen 432 İngiliz gemisi toplam 86.253 ton mal indirmişken, 1848 yılında bu rakamlar 1.392 gemiyle 358.422 tona yükselmişti. Artış giderek hızlandı ve 1856'da 2.504 gemiyle 898.753 tona ulaştı.[368] İngiltere, Osmanlı pazarını tam anlamıyla hakimiyet altına almaktaydı; Osmanlı tüccarları ise gittikçe zayıflamaktaydılar.

Osmanlı'da Kapitülasyonları Kaldırma Çabaları

Avrupalı Büyük Güçler (Düvel-i Muazzama), zayıflayan Osmanlı'da gittikçe daha fazla nüfuz alanı oluşturmak için tüm güçleriyle bastırıyorlardı. Kapitülasyonlar yüzünden Osmanlı Devleti'nin eli kolu bağlanmıştı. Devlet, kendi gümrüklerini düzenleyemiyordu. Ülkede Türklerden vergi alınıyor, fakat ticaret yapan yabancılardan vergi alınamıyordu. Türk topraklarında yaşayan yabancılar, Türk hukukuna göre muamele göremiyor, Türk mahkemeleri onları yargılayamıyordu. Bu insanlar, ülke içinde milli olan hiçbir şeyin parçası değillerdi. Açıkça, Osmanlı topraklarında –oldukça ayrıcalıklı olarak– kendi ülkelerinin hukukunu uyguluyor; ticaret yaparak yerli halktan daha fazla para kazanıyor, buna karşın vergiye tabi tutulmuyorlardı. Sağlık sektörü bile, yabancılara tanınmış olağanüstü ayrıcalıklarla doluydu.

Kapitülasyonlar Osmanlı Devleti için açık bir yara gibiydi. Zaman ilerledikçe bu yarayı kapatabilmek için Osmanlı yöneticileri de çeşitli girişimlerin peşine düştüler.

Osmanlı Kabinesi'nde kapitülasyonların kaldırılması yönündeki ilk görüşme, 2 Eylül 1914'te yapıldı ve bu görüşmede, kapitülasyonların kaldırılmasına dair bir muhtıra hazırlanılmasına karar verildi.

Bunun ardından, Adliye Nezareti'nde Nazır Pirizade İbrahim Bey başkanlığında bir komisyon oluşturuldu.[369] Komisyon, 4 Eylül'de kapitülasyonların kaldırılması gerektiği hakkında sadrazamlığa yazılacak tezkerenin esaslarını kararlaştırdı ve tezkereyi 5 Eylül 1914 günü sundu. Bunun üzerine hükümetin 5 Eylül 1914 tarihli Heyet-i Vükela (Bakanlar Kurulu) toplantısında, gerek iktisadi, gerekse adli tüm kapitülasyonların kaldırılmasına karar verildi.

8 Eylül'de hükümet yeniden toplandı, yazılan nota okundu ve onaylanan metnin 9 Eylül 1914 akşamı başkentteki büyükelçilere tebliğ edilmesi kararlaştırıldı. Yine 8 Eylül günü, Padişah'ın da kapitülasyonların kaldırılması konusundaki iradesi çıktı. İrade metni şu şekilde kaleme alınmıştı:

> *Memalik-i Osmaniye'de (Osmanlı memleketinde) mukim teba-ı ecnebiye (ikamet eden yabancılar) hakkında dahi hukuk-u umumiye-i düvel (devletler genel hukuku) ahkâmı dairesinde muamele olunmak (hükmedilmek) üzere elyevm (bugün) cari (yürürlükte olan) mali ve iktisadi ve adli ve idari, "kapitülasyon" namı altındaki bilcümle imtiyazat-ı ecnebiyenin (yabancılara tanınan imtiyazların tümü) ve onlara müteferri (bağlı) veya onlardan mütevellid (kaynaklanan) bilcümle müsaidat (tüm izinler) ve hukukun fi'mabad (hukukun bundan sonra) ref ve ilgası (kaldırılıp hükümsüz kılınması) meclis-i vükela (meclis vekilleri) kararıyla tensib olunmuştur (uygun görülmüştür). İş bu irade-i seniye (Padişah emri) 18 Eylül 1330 [1 Ekim 1914] tarihinden itibaren meri-ül ahkâm (geçerli) olacaktır.*[370]

Tam Bağımsızlık İçin Kapitülasyonların Kaldırılması Şarttır

Osmanlı devlet yönetiminin kapitülasyonları tek taraflı olarak kaldırmaya çalışması, dönemin şartları içinde değerlendirildiğinde geç kalınmış, fakat son derece mantıklı bir karardı. Yaklaşık 2 ay öncesinde Avrupa'da başlamış bir dünya savaşı vardı ve ateşi her an Osmanlı topraklarına sıçramak üzereydi. Bu süreç içinde kapitülasyon haklarına sahip olan karşı devletlerin derdi başından aşkın olacaktı. Öte yandan İmparatorluğun büyük bir kesiminde bu gelişme büyük bir sevinçle karşılandı. Osmanlı Devleti, sırtına yüklenmiş büyük bir yükten kurtulmuş oluyordu.

Özellikle Avrupa ülkelerinin elçilerinden kapitülasyonların kaldırılmasına büyük tepkiler gelmişse de, bu konudan taviz verilmedi. Elbette elçilerin taleplerine göre yeni düzenlemeler yapılmıştı fakat bunlar kesinlikle kapitülasyonlarla verilen ayrıcalıklar gibi değildi. Osmanlı, bu önemli kararın uygulanması ile büyük ve yeni bir adım atmış olacak ve üzerindeki boyunduruktan kurtulacaktı. Fakat bu sevinç kısa sürmüştü. Osmanlı, I. Dünya Savaşı'na katılmak zorunda kalmış, bu savaştan yenilgiyle çıkmış ve 30 Ekim 1918'de yenilmiş bir devlet olarak tekrar başka devletlerin boyunduruğu altına girmişti. Osmanlı'ya karşı uygulamaya konan ilk maddelerden biri de kapitülasyonlar olacaktı.

Milli Mücadele yıllarında da Mustafa Kemal, kapitülasyonlar konusunu oldukça ciddiye almıştır. Mustafa Kemal Paşa, kongrelerde tam bağımsızlıktan yana tavırlar ortaya koymuştur. Osmanlı Mebusan Meclisi'nde Misak-ı Milli görüşmelerinin yapıldığı (22-28 Ocak 1920)

sırada yine kapitülasyonlar tartışılmıştır. Nitekim orada alınan kararların 6. maddesi özetle şöyledir: "*...Milli ve ekonomik gelişmemizi sağlamak amacıyla her devlet gibi tam serbestlik ve bağımsızlığın sağlanması, devamlılığımız için esastır. Bu nedenle siyasi, adli, ticari ve mali gelişmemize engel olacak sınırlamaların kaldırılması gerekmektedir...*"[371]

İşte bu nedenledir ki, Mustafa Kemal Atatürk'ün, delegeleri Lozan'a gönderirken taviz kabul etmediği en önemli konulardan biri, kapitülasyonlar konusu olmuştur.

Osmanlı'ya büyük bir yük olan kapitülasyonlar, 1914 yılında kaldırılmış, fakat I. Dünya Savaşı'ndan yenik çıkmamız kapitülasyonları yeniden karşımıza çıkarmıştır. (Yanda) I. Dünya Savaşı'nın bittiği yıl, yoksul düşen Osmanlı halkına bir hayırsever ekmek dağıtıyor.

BURGAZ ADASI, İSTANBUL

Allah'a ve Resûlü'ne itaat edin
ve çekişip birbirinize düşmeyin,
çözülüp yılgınlaşırsınız, gücünüz gider.
Sabredin. Şüphesiz Allah,
sabredenlerle beraberdir.
(Enfal Suresi, 46)

Lozan yolundayken, Avrupa devletlerinin de kapitülasyonların, yani ticari ve adli ayrıcalıkların peşinde olacakları bilinmektedir. Bu nedenle yeni Türk devleti, bu konuda hazırlıklıdır ve özellikle bağımsızlık ilkesinden taviz vermeden bu konuyu ele alacaktır. Bu konuda karşısındaki en büyük engellerden biri de kuşkusuz, yeni Türk devletinin bağımsızlığını kabul etmeyen yegane ülke olan İngiltere olacaktır.

Lozan Yolunda

Lozan yolunda milli heyete kapitülasyonlar konusunda iletilen izahat son derece kısa ve özdü:

> *Kapitülasyonlar asla kabul edilemez. Gerekirse müzakerelerin kesilmesine gidilir.*[372]

Aslında bu konunun çözüme ulaştırılması konusunda büyük zorluklar olacağını herkes tahmin etmekteydi. Söz konusu ayrıcalıkların devam etmesinde, Konferansa katılan veya katılmayan pek çok devletin çıkarları söz konusu idi. Ayrıca bu ayrıcalıklara Batılılar, en azından 400 yıldan beri alışmış ve tüm ilişkiler bu temele dayandırılmıştı. Bu nedenle karşı devletler bu konuda işbirliği yapmış gibi ayrıcalıkların devamını istiyorlardı. Bu bakımdan Lozan'da kapitülasyonların tümden tasfiye edilmesi oldukça zor görünüyordu.

Türk Heyeti Başkanı İsmet Paşa'nın; "*Bunda bütün müttefikler ve Amerika karşımızda bulunmuşlardır. Biz ise bu meseleyi hayati davalarımızdan biri sayıyorduk*", diyerek meselenin aşılması şart bir konu olduğunu vurgulamıştır.[373]

Karşılıklı Güç Yoklamaları

27 Kasım 1922'de Mali ve Ekonomik İşler Komisyonu kapitülasyonları görüşmek üzere toplandı. İsmet Paşa, Türkiye'nin ekonomik bağımsızlığını kısıtlayan tüm sınırlamaların kaldırılmasını istedi. Kapitülas-

yonların bir milletin bağımsızlığı ile bağdaşmayacağını, Türkiye'deki yabancıların durumunun, tüm uygar ve bağımsız ülkelerde yürürlükte olan genel yasalara benzeyen düzenlemelerle güvence altına alındığını ve Türk delegasyonunun ancak bu ilkeye göre tali komisyonlarda çalışabileceklerini belirtti.[374]

Ülkesi, kapitülasyonlardan dolayı büyük ölçüde çıkar sağlayan Fransız delegesi, bunun yerine bir başka sistemin konmasını ısrarla istemekteydi. Ancak o sırada tamamen belirsiz olan bu yeni sistemin, her halükarda yine devletin güvenliğini veya bağımsızlığını zedeleyecek olmasından dolayı, İsmet Paşa bunun kabulünün mümkün olmayacağını belirtmişti.

Lord Curzon, *"kapitülasyonların antlaşma haklarına dayandığını"* söylüyor; hatta bu hakların kaldırılmasına *"Osmanlı'nın müttefiki olan Almanların bile karşı çıktığını"* ifade ediyordu. Ayrıca konuşmasında, tarafların üzerinde anlaşacağı yeni bir sistem getirilmeden kapitülasyonların kaldırılamayacağını da ifade ediyordu.[375]

Türkiye için ne şekilde olursa olsun kapitülasyonları kabul etmeme ana ilke idi. 28 Aralık 1922'de çalışmalar çıkmaza girdi. Karşı tarafın önerileri, Türk egemenliğini ihlal edici bulunduğundan hiç bir şekilde kabul edilmedi. İsmet Paşa bu konuda, *"Türkiye'deki yargı sisteminin, dünyada en iyi yönetilen ülkelerin yargı sistemlerinin ayarında olacağını"* belirterek savunma yaptı. Bu sistemin değiştirilmesini, yabancı yargıçların Türkiye'de görevlendirilmesini ve hatta geçici bir sistemin uygulanmasını ve buna benzer her türlü öneriyi, Türkiye'nin bağımsızlığına karşı bir saldırı olarak niteleyerek kabul etmedi.[376]

Bu şartlar altında sürdürülen çalışmalardan bir sonuç alınamadı. İsmet Paşa ve Türk Heyeti, her ne isimle olursa olsun, bu konuda herhangi bir sınırlamayı kabul etmemiş ve yapılan baskı ve zorlamaları geri çevirmişti. Konferans 4 Şubat 1923 günü anlaşmazlıkla sona erdi.[377]

İkinci Deneme Başlıyor

Lozan Görüşmeleri'nin kesildiği devrede, 17 Şubat 1923'te İzmir İktisat Kongresi'nde konuşan Mustafa Kemal, kapitülasyonlar konusunda hiçbir tavizin verilmeyeceğini şu sözlerle ifade etmişti:

> *Osmanlı Devleti hakikatte ve fiilen istiklalden mahrum bir hale getirilmişti. Bir devlet ki kendi tebaasına koyduğu vergiyi yabancılara koyamaz; bir devlet ki gümrüklerini düzenleme hakkından yasaklıdır… Ve bir devlet ki yabancılar üzerinde yargı hakkını kullanamaz. Böyle bir devlete bağımsız denilemez…*[378]

Bu sözler, kapitülasyonların kaldırılmasının Türk tarafı açısından mecburi olduğunu tekrar belgeliyordu. Nitekim Lozan Görüşmeleri'nin, kapitülasyonlar nedeniyle kesintiye uğraması Türk tarafının kararlılığını etkilememişti. Öyle ki, 10 yıllık savaşın ardından varını yoğunu kaybetmiş Türk tarafı, tekrar savaş hazırlıkları yapmaktan çekinmedi. Lozan Görüşmeleri'nin kapitülasyonlar nedeniyle kesintiye uğramasıyla Mustafa Kemal, Türk ordusuna savaş hazırlıklarını yapmasını emretti.

Aslında Lozan Konferansı'nın kesintiye uğraması İtilaf Devletleri'nin hiç de işine gelmiyordu. Büyük yıkım getiren I. Dünya Savaşı sonrasında hiçbirinin yeni bir savaşa girmeye niyeti yoktu; keza 4 yıllık korkunç savaş, yeneni de yenileni de harap etmişti. Ayrıca "barıştan yana olmamak", Avrupa ülkelerinin üzerlerine alabileceği bir sorumluluk değildi. Savaştan yorgun düşmüş Batı kamuoyunun barış istemesi, İtilaf Devletleri'nin kapitülasyonlar konusunda daha fazla ısrarcı davranmamasında büyük rol oynamıştı. Barış görüşmelerini durduran taraf olmak, barışı istemeyen taraf olmakla eşdeğerdi ve böyle bir devletin büyük ölçüde hem kendi halkı hem de diğer devletler tarafından dışlanacağı açıktı. Avrupa, bunu göze alamazdı.

Dahası, 1921'de Türkiye ile dostluk anlaşması imzalamış olan Sovyetler Birliği, eğer tekrar savaş çıkarsa Türkiye'nin yanında savaşa gireceğini duyurmuştu. Bu durum, İtilaf Devletleri açısından tüm dengeleri değiştiriyordu.

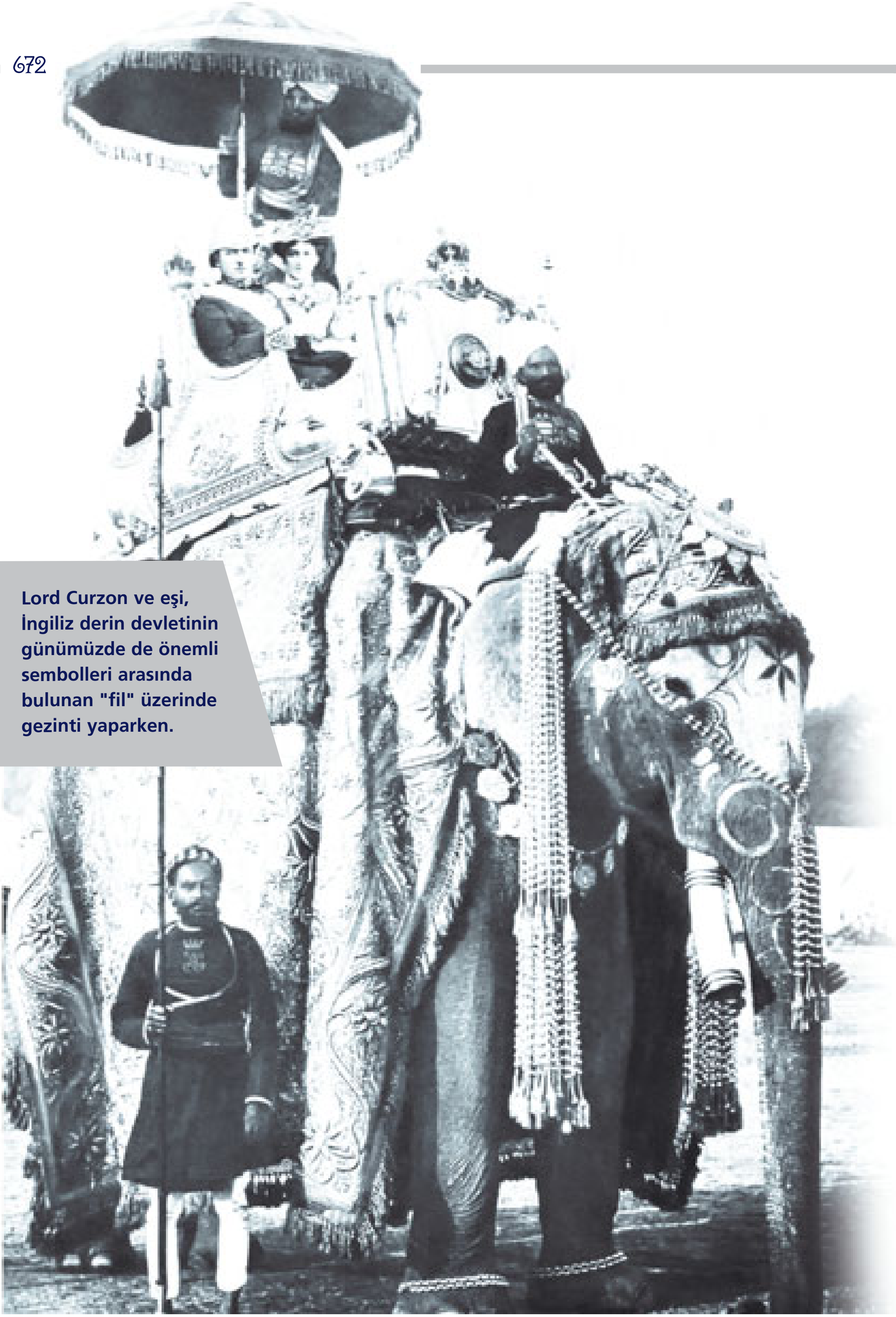
Bu konuda Türkiye'nin kararlı tutumunu gören Batılı devletler, Lozan Konferansı'nın yeniden başlatılması yönünde çalışmalar başlattılar. Böylece Lozan Konferansı'nın ikinci dönemi 23 Nisan 1923'te açıldı. Bu kez Konferansa Lord Curzon ve "eski ünlüler" gelmemişti. İngiliz Heyeti ve Konferansın başkanı, İstanbul Yüksek Komiseri Horace Rumbold olmuştu.

Kapitülasyonlar, Lozan Konferansı'nı sonuçlandırma konusunda en büyük engeldi. Batılılar, ekonomik çevrelerinden de gelen baskıların da etkisiyle kapitülasyonlardan vazgeçmek istemiyorlardı. Türkiye ise hiçbir sınırlamayı kabul etmiyordu. Bu nedenle ikinci dönemin açılışından 4 Mayıs'a kadar geçen sürede yapılan görüşme ve tartışmalardan bir sonuca varılamadı. Öteki mali konular da diğer zorlukları oluşturmaya devam etti.

Uzun tartışmalardan sonra, Türkiye için en önemli sorunlardan birisi olan kapitülasyonlar maddesi antlaşmaya konulmak üzere şu şekilde tespit edildi:

> *Madde 28: Bu Antlaşmayı imza eden akitlerin her birisi, kendisini ilgilendiren yönde, Türkiye'deki kapitülasyonların her bakımdan tam olarak ilgasını (yürürlükten kaldırıldığını) beyan etmeyi kabul ederler.*[379]

Bu arada sağlık kapitülasyonları da, İstanbul'da bir doktorluk komitesi şeklinde istenmişse de kabul edilmedi. Sonuçta Türkiye'de 5 yıl müddetle, müşavir unvanı ile üç Avrupalı doktorun karantina işlerinde çalışmasına izin verilecek bir yöntem kabul edildi. Bu gelişme ile sağlık kapitülasyonları da sona ermişti. Beş yıl sonra bu üç yabancı doktorun da

Lord Curzon ve eşi, İngiliz derin devletinin günümüzde de önemli sembolleri arasında bulunan "fil" üzerinde gezinti yaparken.

görevlerine son verildi ve sağlık işleri de tamamen millileştirildi. Atatürk bu konuyu Nutuk'ta "*bu konuda hiçbir kapitüler kayıt yoktu. İstişari mahiyette olmak üzere bir kaç yabancı mütehassısın 5 yıl için hizmetimizi almasını kabul ettik*" şeklinde açıklamıştır.[380]

Böylece Türk heyetinin kesin kararlı tutumu sayesinde, yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'ni geçmişin prangasından kurtaracak şekilde kapitülasyonlar ortadan kaldırıldı. Türkiye, tam bağımsızlık ilkesini bu şekilde kazanmakla beraber, İngiliz derin devletinin yıllar süren "sömürge" planını da alt üst etmiştir. İngiliz derin devleti, kurnazca devletlerin içine sızarak ülkeleri ekonomik ve hukuki anlamda hegemonya altına alma planını, yeni Türkiye üzerinde uygulayamamıştır. Bu nedenledir ki Lozan Görüşmeleri'ni sürdüren İngiliz heyeti için kapitülasyon tavizi, büyük bir hezimet olarak karşılanmıştır. 14 Nisan 1924 tarihli *Time* dergisi, sonuçlanan Lozan'ın ardından şu yorumda bulunmuştur:

> *Lozan Antlaşması, yüz yıldan fazla süredir İngiliz diplomasisinin ilk göze çarpan başarısızlığıydı.*

Aynı yazıda, İngiliz derin devletinin kirli planlarının geri teptiği ise şu sözlerle ifade edilmiştir:

> *Neticede, Lozan Antlaşması, Türkiye'yi yaka paça Avrupa'dan atmak yerine, Avrupa'yı Türkiye'den attı.*[381]

İngiliz Derin Devletinin Kapitülasyon Planı

Kapitülasyonlar konusunu incelerken, İngiliz derin devletinin, sonraki yüzyılları kapsayacak derin planlar kuran bir yapılanma olduğu gerçeği mutlaka akılda tutulmalıdır. İngiliz derin devleti, Osmanlı imkanlarından faydalanmak için İngiltere'nin aldığı bu ayrıcalıkları zaman içinde genişletmiş, Osmanlı'nın bu konuda iyi niyetinden ve zayıflığından yararlanmış ve daha sonra Osmanlı Devleti içinde bir yapılanma oluştur-

muştur. Öyle ki, bu yapılanma içinde Osmanlı topraklarında yabancıların mahkemeleri hüküm sürmekte, Osmanlı toprakları yabancılar tarafından parsellenmekte ve alınıp-satılmakta ve yine Osmanlı toprakları üzerinde en iyi sağlık hizmetleri yabancı doktorlar tarafından yabancılara sunulmaktadır. Türk vatanında Türklerden daha ayrıcalıklı hale gelen söz konusu yabancılar, doğrudan devleti yağmalamakta ve tümüyle Osmanlı kanunlarından bağımsız bir hayat yaşamaktadırlar. Bu kişiler, Türk tacirlerinden daha fazla haklara sahip oldukları için ülkedeki tüm ticareti yürütmüşlerdir. Bu sistem, İngiliz derin devletinin yıllar içinde geliştirdiği sinsi planın uygulamasıdır. Bugün sömürge ülkelerinde veya İngiliz derin devletinin nüfuz ettiği diğer ülkelerde de görülen bu sinsi yapılanma, Osmanlı'nın kendi içine kadar girmiş, devlet sistemini ele

geçirmiş ve kendi hegemonyasını kurmuştur. İngiliz derin devleti, bu sistemi koz olarak kullanarak ülke içinde rahatça ajanlar yerleştirebilmiştir. Bu durum, öylesine sistemli şekilde gerçekleşmiştir ki, yeni Türk Devleti, bu virüsü bünyesinden atmak için olağanüstü bir savaş vermiştir.

Bugün Ortadoğu'da, özellikle de Afrika'da, İngiliz derin devletinin himayesindeki ülkelere bakıldığında, derin devletin, bu ülkelerin tüm kaynaklarını kullanıp zenginleştiğine, sömürülen ülke halklarınınsa açlıktan ve yoksulluktan perişan olduklarına şahit oluruz. Bu, İngiliz derin devletinin bilindik politikasıdır. Osmanlı üzerinde kapitülasyonlar ile kurgulanan sistem de bu olmuştur. Fakat Allah, Türk milleti üzerinde bu oyuna izin vermemiş ve Başkomutan Mustafa Kemal Paşa'yı ve dönemin yürekli Türk insanlarını vesile ederek İngiliz derin devleti hegemonyasını durdurmuştur. Kapitülasyonlar, Osmanlı Devleti'ni içten sömürme sisteminin farklı adıdır. Mutlaka bertaraf edilmesi gereken bu bela, Lozan Görüşmeleri'nin önemli bir zaferidir.

Onlar, Allah'ın tuzağından güvende mi idiler? Allah'ın bir tuzak kurmasından, hüsrana uğrayan bir topluluktan başkası (akılsızca) güvende olmaz. (Araf Suresi, 99)

İngiliz Hegemonyasını Reddeden İmanlı Türk Halkı

Türklerin Lozan'da elde ettiği bu zaferi kendine yediremeyen İngiliz liderler, imzaların atılmasından sonra "kendilerini rahatlatmak için" çeşitli yorumlarda bulunmuşlardır. İngiliz derin devleti, Lozan'da olmasa da sonrasında Türkiye diye bir devletin kalmayacağına yönelik hayalini her fırsatta dile getirmiştir.

Lozan Görüşmeleri'nin büyük kısmını yürüten İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Curzon, Lozan'da imzaların atılmasından sadece dokuz gün sonra, İngiltere'nin Paris ve Roma büyükelçilerine gönderdiği talimatta, Türkiye'nin küçük bir devlet olduğunu, Müttefiklerin Türkiye'ye büyükelçi göndermemelerini ve maslahatgüzar gibi çok düşük düzeyli bir temsilci göndermenin uygun olabileceğini söylemiştir.[382]

Lozan'ın imzalarının atılmasından sadece 21 gün sonra ise, İstanbul'daki İngiliz Yüksek Komiser Vekili Neville Henderson Londra'ya gönderdiği raporda, şu sözleri sarf etmiştir:

> *Türkiye küçülmüş, yoksul düşmüş ve nüfus kaybetmiştir. Büyüklük, zenginlik ve nüfus bakımından önemsiz olan Türkiye gibi bir memlekete büyükelçi göndermek fazla olabilir… Bugünkü Türk Hükümeti ayakta duramazsa –ki uzun zaman ayakta duramaz kanaatindeyim– o zaman İngiliz Büyükelçiliği hangi şehirde olursa Türk Hükümeti de oraya gelecektir. Bizim desteğimizle sürüklenmesi kaçınılmaz. Bu anarşide şimdiki hükümet düşecek ve bizimle işbirliği yapacak yeni bir hükümet işbaşına gelecektir.*[383]

Henderson'un kendine böylesine özgüvenle sarf ettiği sözleri kuşkusuz boşuna değildir. Keza, İngiliz derin devleti, Türkiye üzerinde uygulamaya çalıştığı sinsi stratejiyi pek çok ülke üzerinde uygulamış ve neredeyse tümünde devletler, tıpkı Henderson'un dediği gibi, eninde sonun-

İngiliz Yüksek Komiser Vekili Neville Henderson

da İngiliz derin devletin talimatlarına göre şekillenmişlerdir. Henderson'un hesaba katmadığı asıl konu ise, Atatürk'ün ve Türk milletinin hiç yılmayan azmi ve imanıdır. Böylesine büyük bir lidere ve imanlı bir millete sahip Türk devleti üzerinde kimsenin pranga vuracak gücü kalmamıştır. Lozan öncesinde ve sonrasında böylesine üst perdeden konuşan İngiliz derin devlet temsilcileri, zaman ilerledikçe imanlı millete karşı güçlerinin yetmeyeceğini anlamışlardır. Gladstone'un 1800'lerde, *"Türkleri yenmek için ellerinden Kuran'ı almak gerektiğine"* dair ifadeleri, imanlı milletin asla yenilmeyeceğinin, İngilizler tarafından aslında 19. yüzyıldan beri biliniyor olduğunu göstermektedir.

Türkiye, Hz. Mehdi (as)'ın zuhur edeceği mübarek bir ülke; İstanbul, bu zuhurun gerçekleşeceği mübarek bir şehirdir. Hz. Mehdi (as) da, onun çıkacağı kutlu bölge de daima Allah'ın koruması altında olacaktır. Dolayısıyla, Türkiye'nin kaderinde, sinsi derin devletlerin oyununa gelme, bölünme ve parçalanma yoktur. Türkiye üzerindeki hiçbir sinsi plan başarılı olamamıştır ve başarılı olması mümkün değildir. Türkiye üzerinde planlar geliştiren İngiliz derin devletinin elemanları bu gerçeği daima akıllarında tutmalıdırlar.

... Onlar, öyle kimselerdir ki, (Allah) kalplerine imanı yazmış ve onları Kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır; orada süresiz olarak kalacaklardır. Allah, onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz Allah'ın fırkası olanlar, felah (umutlarını gerçekleştirip kurtuluş) bulanların ta kendileridir. (Mücadele Suresi, 22)

SONUÇ

GERÇEK ÜST AKIL

İngiliz derin devleti, tarih boyunca deccali sistemin öncülüğünü yapmış ve hükümetlerin, hukukun, devlet politikalarının, liderlerin üzerinde bir güç olarak davranmıştır. Gerçek liderler barış için çabalarken, o savaş çıkarmış; ülkeler kalkınıp gelişme aşamasındayken, onları bölüp parçalamış, isyanlar ve darbelerle istikrarsızlaştırmış; dostluk içinde yaşayan kardeş toplumları düşmanlığa sürüklemiştir. Kararların üzerinde, savaşların arkasında, her türlü fitnenin geri planında hep o "üst akıl" varlığını göstermiştir. Tarih boyunca hiç kimse ve hiçbir sistem, bu üst aklın, yani İngiliz derin devletinin fitnesine karşı koyamamış, bunu engelleyememiştir.

Ta ki bugüne kadar.

İngiliz derin devleti, yıllardır mücadele etmek için hazırlık yaptığı büyük gerçek ile karşılaşmak üzeredir. Bu gerçek, Hz. Mehdi (as)'ın zuhurudur. Yıllardır bu zuhura kendince set olabilmek için hazırlık yapmış, bu uğurda dünya coğrafyasını değiştirmiş, imparatorlukları yıkmış, kardeşi kardeşe kırdırmıştır. Kendi sinsi yöntemleriyle başarı elde edebileceğini sanmıştır; oysa sahte başarısı bir Kurtarıcının çıkışını engelleyememiştir. Hz. Mehdi (as), şu anda yeryüzündedir ve dünya onun zuhuruna çok yakında şahit olacaktır.

İngiliz derin devleti, tarihinde belki de ilk defa başarısızdır. Çünkü, her türlü fitnenin temelindeki bu üst akıl, her üst aklın üzerinde bir Akıl olduğundan habersizdir. Tüm zihinlere hakim olan, her planın planlayıcısı olan gerçek üst Akıl, Yüce Rabbimiz Allah'tır. Hiçbir güç, Allah'ın planının önüne geçemez ve geçemeyecektir. Allah'ın tuzağı, kurulan bütün tuzaklardan daha büyüktür.

İngiliz derin devletinin bugüne kadar elde ettiği sahte zafer kimseyi aldatmamalıdır. Yapılan hiçbir plan, Allah'tan bağımsız değildir. Allah, söz konusu fitne odaklarına sadece zaman tanımış, bu dönem içinde deccal, kendini belli etmiştir. Her zaman mutlak gücün kendisinde olduğunu zanneden İngiliz derin devleti, aslında tüm kontrolün Yüce Allah'ta olduğunu artık anlayacaktır. Kaderin akışına karşı koyamayacak, Mehdiyetin hakim olduğu bir dünyada oyun oynayamayacaklarını çok yakında göreceklerdir. Mehdiyetin sevgi ve barış rüzgarı, İngiliz derin devletinin deccali vahşetini eritecek, deccaliyete teslim olmuş zihinleri eğitecek ve dünyaya hakim olacaktır.

Bu nedenle telaş etmeye gerek yoktur. Dikkatli bakan her göz, Mehdiyetin önündeki tüm engellerin birer birer kalktığını görebilir. İngiliz derin devletinin fitneleri de çok yakında sona erecektir. Metafizik işleyen bu dünyaya Allah, mutlaka, inananların ve iyilerin zaferini getirecektir.

Allah, yazmıştır: "Andolsun, Ben galip geleceğim ve elçilerim de." Gerçekten Allah, en büyük kuvvet sahibidir, güçlü ve üstün olandır. (Mücadele Suresi, 21)

KAYNAKÇA

1. Frank L. Kinder, Maria Bucur, Ralph Mathisen, Sally McKee ve Theodore R. Weeks, *Making Europe: The Story of the West Since 1300*, Massachusetts: Wadsworth Publishing, 2009, s. 718
2. Frank L. Kinder, a.g.e., s. 718
3. John Daniel, *Two Faces of Freemasonry*, Longview: Day Publishing, 2007, s. 121
4. "İngiliz Kilisesi Darwin'den Özür Diledi", NTVMSNBC, 15 Eylül 2008 http://arsiv.ntv.com.tr/news/459349.asp
5. Albert G. Mackey, *"Charles Darwin and Freemasonry", An Encyclopedia of Freemasonry*, Vol. III, New York: The Masonic History Company, 1921
6. John J. Robinson, *Born in Blood*, M. Evans & Company, 2009, s. 285
7. Onur Öymen, *Silahsız Savaş: Bir Mücadele Sanatı Olarak Diplomasi*, 8. Baskı, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2015, s. 68
8. Öymen, a.g.e., s. 68
9. Öymen, a.g.e., s. 68
10. Öymen, a.g.e., s. 91
11. Jasper Copping, "British have invaded nine out of ten countries - so look out Luxembourg", *The Telegraph*, 4 Kasım 2012 - http://www.telegraph.co.uk/history/9653497/British-have-invaded-nine-out-of-ten-countries-so-look-out-Luxembourg.html
12. "60 Ülke İngiltere'den Bağımsızlığını Kazandı", *Türkiye Gazetesi*, 19 Eylül 2014, http://www.turkiyegazetesi.com.tr/dunya/186318.aspx
13. John Coleman, *300'ler Komitesi*, çev. Mert Akcanbaş, İstanbul: Destek Yayınları, 2014, s. 55
14. Dr. John Coleman, *Diplomacy by Deception an Account of the Treasonous Conduct by the Governments of Britain and The United States*, Bridger House Publishers, 1993, s. 1
15. John Coleman, *300'ler Komitesi*, çev. Mert Akcanbaş, İstanbul: Destek Yayınları, 2014, s. 54
16. Dr. John Coleman, *Diplomacy by Deception an Account of the Treasonous Conduct by the Governments of Britain and The United States*, Bridger House Publishers, 1993, s. 233.
17. Pink Humanist, 'The Role of Some Smart 17th-Century Gays Should Not Be Overlooked in The History of Science" - http://iheu.org/pink-humanist-role-some-smart-17th-century-gays-should-not-be-overlooked-history-science/
18. Archives of the Royal Society; Record of the Royal Society; Dictionary of National Biography; Henry Lyons, History of the Royal Society inside Matt Cook (Ed), A Gay History of Britain; and John Gribbin, The Fellowship.
19. "Leading International Researchers to Begin Fellowships in UK" The Royal Society, 26 Ekim 2010, https://royalsociety.org/news/2010/third-round-newton-fellowships/
20. "Cecil Rhodes", Wikipedia, https://en.wikipedia.org/wiki/Cecil_Rhodes
21. Matthew Sweet, "Cecil Rhodes & De Beers: Genocide Diamonds", The Espresso Stalinist, https://espressostalinist.com/genocide/cecil-rhodes-and-de-beers-genocide-diamonds/
22. Matthew Ehret, "Cecil Rhodes, the Roundtable Movement and Eugenics", The Canadian Patriot, 11 Nisan 2015, http://canadianpatriot.org/cecil-rhodes-the-roundtable-movement-and-eugenics/
23. Matthew Ehret, a.g.m.
24. "Commitee of 300", Wikipedia, https://en.wikipedia.org/wiki/Committee_of_300
25. Dr. John Coleman, *300'ler Komitesi*, çev. Mert Akcanbaş, İstanbul: Destek Yayınları, 2014, s. 27
26. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 70
27. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 29
28. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 45
29. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 47
30. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 49
31. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 60-61
32. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 72
33. Dr. John Coleman, *Diplomacy by Deception an Account of the Treasonous Conduct by the Governments of Britain and The United States*, Bridger House Publishers, 1993, s. 45.
34. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 24
35. Dr. John Coleman, *300'ler Komitesi*, çev. Mert Akcanbaş, İstanbul: Destek Yayınları, 2014, s. 41
36. "Theodore Roosevelt Quotes", Goodreads, http://www.goodreads.com/quotes/162686-behind-the-ostensible-government-sits-enthroned-an-invisible-government-owing
37. "Invisible Government", Goodreads, http://www.goodreads.com/search?q=invisible+government&search%5Bsource%5D=goodreads&search_type=quotes&tab=quotes
38. John F. Kennedy Speeches, "The President and the Press: Address before the American Newspaper Publishers Association", 27 Nisan, 1961, https://www.jfklibrary.org/Research/Research-Aids/JFK-Speeches/American-Newspaper-Publishers-Association_19610427.aspx
39. Dr. John Coleman, *300'ler Komitesi*, çev. Mert Akcanbaş, İstanbul: Destek Yayınları, 2014, s. 44
40. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 79
41. Cliff Kincaid, "Obama's Communist Mentor", Accuracy in Media, 18 Şubat 2008, http://www.aim.org/aim-column/obamas-communist-mentor/
42. Dr. John Coleman, *300'ler Komitesi*, çev. Mert Akcanbaş, İstanbul: Destek Yayınları, 2014, s. 113-114
43. Dr. John Coleman, a.g.e., s. 113
44. "Russia or China…Whats your choice?" - https://cb75948.com/tag/tavistock/
45. Kris Millegan, "The Order of the Skull and Bones: Everything You Always Wanted to Know, but Were Afraid to Ask", Conspiracy Archive, http://www.conspiracyarchive.com/NWO/Skull_Bones.htm
46. Aşağıda 1890-1913 periyodu için verilen rakamlar Almanya'nın neden durdurulması gerektiğinin önemli göstergeleridir. Bu bağlamda ifade edilen yıllar arasında İngiltere'nin nüfusu 37,4 milyondan 45,6 milyona çıkarken, aynı dönemde Alman nüfusu 49,2'den 66,9 milyona çıkmıştır. Demir, çelik üretimi İngiltere'de 8 milyon tondan 7,7 milyona düşerken, Almanya 4,1'den 17,6 milyona çıkarmıştır. Keza kömür tüketiminde de benzer bir tablo olup İngiltere belirtilen dönemde tüketimini 145 milyon tondan 195 milyona, Almanya da 71 milyon tondan 187 milyon tona çıkarmıştır. - Paul Kennedy, *Büyük Güçlerin Yükseliş ve Çöküşleri*, Çev. Birtane Karanakçı, 12. Baskı, İstanbul: İş Bankası Yayınları, 2010, s. 248-250
47. Doğan Avcıoğlu, *Türkiye'nin Düzeni*, l. Cilt, 5. Baskı, Ankara: Bilgi Yayınevi, 1971, s.73
48. Gary Allen, *None Dare Call It A Conspiracy*, New York: Buccaneer Books, 1971, s. 92-93
49. "İngiliz Ordusu'ndan Türkiye'ye Müdahale Hazırlığı", Odatv, 29.07.2016, http://odatv.com/ingiliz-ordusundan-turkiyeye-mudahale-hazirligi-2907161200.html
50. 1898 yılında Osmanlı İmparatorluğu'nu ziyaret eden Almanya Kayseri 2. Wilhelm, bu ziyareti esnasında Şam'a da gitmiş ve burada Selahattin Eyyübi'nin türbesini ziyaret etmiştir. Ziyareti esnasında yaptığı *"Yüce Sultan ve O'nu halife olarak bağırlarına basan tüm dünyaya yayılmış 300 milyon Müslüman halkını temin ederim ki, Almanya'nın Kayseri ilelebet onların dostu olacaktır."* Sözüyle Almanya'nın, Panislamizm politikasını destekleyeceğini göstermiş-

tir. Sean McMeekin, *Berlin Bağdat Demiryolu*, Çev. Azize F. Çakır, İstanbul: Picus Yayınları, 2012, s. 31
51. Sait Paşa, *Sait Paşanın Hatıratı*, I. Cilt, Dersaadet (İstanbul): Sabah Matbaası, 1328 (1912), s. 271
52. Ronald Storrs, *Orientations*, London: Readers Union, 1929, s. 152-156
53. Robert Lacey, *The Kingdom: Arabia and the House of Sa'ud*, London: Avon Books 1983, s. 182
54. Robert Lacey, a.g.e., s. 119
55. Feridun Kandemir, *Fahreddin Paşa'nın Medine Müdafaası: Peygamberimizin Gölgesinde Son Türkler*, Istanbul: Yağmur Yayınevi, 2007
56. Robert Lacey, *The Kingdom: Arabia and the House of Sa'ud*, London: Avon Books 1983, s.119-120
57. David Garnett (ed.), *The Letters of T.E. Lawrence of Arabia*, New York: Spring Books, 1964, s. 351-353
58. Richard Aldington, *Lawrence of Arabia a Biographical Enquiry*, London: Collins, 1969
59. David Garnett, *The Letters of T.E. Lawrence of Arabia*, New York: Spring Books, 1964, s. 15
60. David Garnett, a.g.e., s. 185-186
61. David Garnett, a.g.e., s. 197
62. David Garnett, a.g.e., s. 183
63. David Garnett, a.g.e., s. 244
64. David Garnett, a.g.e., s. 254
65. David Garnett, a.g.e., s. 258
66. T. E. Lawrence, *Seven Pillars of Wisdom, Manning Pike and H. J. Hodgson*, London, 1926,
67. Süleyman Kocabaş, *Osmanlı İsyanlarında Yabancı Parmağı "Bir İmparatorluk Nasıl Parçalandı?"*, I. Baskı, Vatan Yayınları, Ekim 1992, s. 103
68. "Alınamayan Gemiler: Sultan Osman I ve Reşadiye", http://www.canakkale.gen.tr/bilinmeyenler/b1.html
69. Feridun Kandemir, *Hatıraları ve Söyleyemedikleri ile Rauf Orbay*, İstanbul: Sinan Matbaası, s. 103-104
70. Bkz. Lozan Barış Antlaşması, m. 58
71. Jon Henley, *"Remembering Gallipoli: Honouring the Bravery Amid the Bloody Slaughter", The Guardian*, 24.04.2015
72. Jon Henley, a.g.m.
73. Yavuz Bahadıroğlu, *İnancın Zaferi Çanakkale*, İstanbul: Nesil Yayınları, 2015
74. Mustafa Turan, *Destanlaşan Çanakkale*, İstanbul: Cihan Yayınları, 2012
75. Gökçen Keskin, "Barbar Türklere Karşı Zehirli Gaz Kullanalım", *Sabah,* 20.03.2007, http://arsiv.sabah.com.tr/2007/03/20/gnd116.html
76. Gökçen Keskin, a.g.m.
77. Tom Heyden, "The 10 Greatest Controversies of Winston Churchill's Career", *BBC*, 26.01.2015
78. Tom Heyden, a.g.m.
79. Eyüb Sabri Akgöl ve Nejat Sefercioğlu, *"Esaret Hatıraları: Bir Esirin Hatıraları ve Matbuat Ve Istihbarat Müdüriyet-i Umumiyesi: Yunan İllerinde Zavallı Esirlerimiz"*, İstanbul: *Tercüman*, 1978
80. "Türk Esirleri", Akın Tarih, http://www.akintarih.com/turktarihi/osmanli/turk_esirleri/turk_esirleri.html
81. Cemalettin Taşkıran, *Ana Ben Ölmedim "I. Dünya Savaşı'nda Türk Esirleri"*, İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2001, s. 143-147
82. Cemalettin Taşkıran, a.g.e., s. 143-147
83. Cemalettin Taşkıran, a.g.e., s. 143-147
84. Eyüb Sabri Akgöl ve Nejat Sefercioğlu, *"Esaret Hatıraları: Bir Esirin Hatıraları ve Matbuat Ve Istihbarat Müdüriyet-i Umumiyesi: Yunan İllerinde Zavallı Esirlerimiz"*, İstanbul: *Tercüman*, 1978
85. Patrick Sawer, "Rarely Seen WWI Diaries Reveal Agony of Ignominious British Defeat", *The Telegraph*, 02.12.2015
86. Patrick Sawer, a.g.m.
87. Patrick Sawer, a.g.m.
88. Furkan Düzenli, "Kızgın Kumlarda Kazanılan Büyük Zafer: Kûtü'l-Amâre", *Haber10*, 30.04.2016, http://www.haber10.com/tarih/kizgin_kumlarda_kazanilan_buyuk_zafer_kutul_amare-629101
89. Charles Darwin, *The Origin of Species*, New York: D. Appleton and Company, 1859, s. 172.
90. Ekmeleddin İhsanoğlu, Modern Islam and Science Konferansı - John Hedley Brooke and Ronald L. Numbers (ed), *Science and Religion Around the World*, New York: Oxford University Press, 2011, s. 162
91. 'Hoca Tahsin', Ülkücü Dünya, 03.07.2012, http://www.ulkucudunya.com/index.php?page=haber-detay&kod=5827
92. Ahmet Mithat, "İnsan-Dünyada İnsanın Zuhuru", *Dağarcık*, Sayı 4, Hicri 1288, s. 109-116
93. Abdullah Al Andalusi, 'Lord Cromer on the British Colonial Project for Egypt,' 23.12.2013, https://abdullahalandalusi.com/2013/12/23/a-brief-word-by-lord-cromer-on-the-british-colonial-project-for-egypt/
94. Kenan Alpay, "Hindistan ve Pakistan'da Modernizm ve İslam", http://www.islamdusuncesi.net/hindistan-ve-pakistanda-modernizm-ve-islam-308h.htm
95. Süleyman Kocabaş, *Osmanlı İsyanlarında Yabancı Parmağı "Bir İmparatorluk Nasıl Parçalandı?"*, I. Baskı, İstanbul: Vatan Yayınları, Ekim 1992, s. 94
96. "Arabistanlı Lawrence: Arap İsyanının Öncüsü İngiliz Casus", Serenti, 19.08.2016, http://www.serenti.org/arabistanli-lawrence-arap-isyaninin-oncusu-ingiliz-casus/
97. Bekir Hazar, "Aramızda Çok Cevdet Var", *Takvim*, 12.11.2015, http://www.takvim.com.tr/yazarlar/bekirhazar/2015/11/12/aramizda-cok-cevdet-var
98. Sinan Tavukçu, "Dr. Abdullah Cevdet'le İstiklal Harbi Üzerine 1922 Yılında Yapılan İlginç Bir Mülakat", *SDE*, 06.02.2012, http://www.sde.org.tr/tr/authordetail/dr-abdullah-cevdetle-istiklal-harbi-uzerine-1922-yilinda-yapilan-ilginc-bir-mulakat/1043
99. "Çok Okunanlar", *Açık İstihbarat*, 12.10.2011, http://www.acikistihbarat.com/Sayfalar/haberdetay.aspx?id=9783
100. George Washburn, *"Robert Kolej Hatıraları" İstanbul'da Elli Yıl*, İstanbul: Meydan Yayıncılık, 2011
101. "Atatürk'ün Anadolu'ya Geçişi, İstanbul Hükümetinin Tutumu", *Türk Töresi*, 30.12.2010, http://www.turktoresi.com/viewtopic.php?f=57&t=2745
102. "Damat Ferit Paşa", Wikipedia, https://tr.wikipedia.org/wiki/Damat_Ferit_Pa%C5%9Fa#cite_note-8
103. "Derviş Vahdeti", *Wikipedia* https://tr.wikipedia.org/wiki/Dervi%C5%9F_Vahdeti
104. Cihan Dura, "Bir Dincinin Portresi: Derviş Vahdetî", Cihan Dura, 01.03.2011, http://www.cihandura.com/tr/makale/-BIR-DINCININ-PORTRESI-DERVIS-VAHDET
105. Cihan Dura, a.g.m.
106. 'Atatürk'ün Anadolu'ya Geçişi, İstanbul Hükümetinin Tutumu', Türk Töresi, 30.12.2010, http://www.turktoresi.com/viewtopic.php?f=57&t=2745
107. Türk Töresi, a.g.m.
108. "İngiliz Muhipler Cemiyeti", *Wikipedia*, https://tr.wikipedia.org/wiki/%C4%B0ngiliz_Muhipler_Cemiyeti#cite_note-ref208-5
109. "Tripoliçe Katliamı", *Wikipedia*, https://tr.wikipedia.org/wiki/Tripoli%C3%A7e_katliam%C4%B1
110. "Tripoliçe Katliamı", *Wikipedia*, https://tr.wikipedia.org/wiki/Tripoli%C3%A7e_katliam%C4%B1
111. Süleyman Kocabaş, *Osmanlı İsyanlarında Yabancı Parmağı "Bir İmparatorluk Nasıl Parçalandı?"*, I. Baskı, İstanbul: Vatan Yayınları, Ekim 1992, s. 81-82
112. Süleyman Kocabaş, a.g.e., s. 91-92
113. John Henry Newman, *Historical Sketches*, Volume 1, London: Aeterna Press, 2014; 'Gladstone and the Bulgarian

Atrocities', Ellopos, http://www.ellopos.net/politics/turkey-blight/gladstone.asp?pg=3
114. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, Vol. I, New York: D. Appleton and Company, 1888. s. 285-286
115. "The Telegraph (Brisbane, QLD), 18 Oca 1919", *Myheritage*, https://www.myheritage.com.tr/research/collection-10450/avusturalyali-gazeteler?itemId=56619410&action=showRecord#fullscreen
116. William John Hamilton, *Researches in Asia Minor, Pontus and Armenia*, Vol. I, John Murray, London:1842
117. Soner Yalçın, "Osmanlı İstihbarat Teşkilatı İngiliz Elçisinin Israrıyla Kuruldu", *Hürriyet*, 10.03.2010, http://www.hurriyet.com.tr/osmanli-istihbarat-teskilati-ingiliz-elcisinin-israriyla-kuruldu-6102121
118. Doğan Gürpınar, "The Rise and Fall of Turcophilism in Nineteenth-Century British Discourses: Visions of the Turk, 'Young' and 'Old'", *British Journal of Middle Eastern Studies*, Vol. 39, Issue 3, 2012.
119. David Mikkelson, *'Churchillislam', Snopes*, 08.01.2015, http://www.snopes.com/politics/quotes/churchillislam.asp
120. Evelyn Baring, *Political and Literary Essays*, 1908–1913, London: Cambridge University Press, 2010
121. Candan Badem, "Amiral Adolphus Slade'in Osmanlı Donanmasındaki Hizmetleri ve Osmanlı İmparatorluğu Üzerine Gözlemleri", *Türkiyat Mecmuası*, C. 21, Bahar 2011, s. 121
122. Candan Badem, a.g.e., s. 121
123. Candan Badem, a.g.e., s. 124
124. Sadık Ilgaz, "Osmanlı Donanması'na Dair İki İlginç Anekdot", *İlim Dünyası*, 2012, http://www.ilimdunyasi.com/dun-bugun-yarin/osmanli-donanmasi8217na-dair-iki-ilginc-anekdot/?imode
125. Fatih Erbaş, "Osmanlı Donanmasında Yabancı Müşavirler", *Academia*, https://www.academia.edu/13440260/OSMANLI_DONANMASINDA_YABANCI_M%C3%9C%C5%9EAV%C4%B0RLER
126. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye*, İstanbul: Cumhuriyet Kitapları, 2010
127. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 200
128. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 220
129. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 249
130. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 121
131. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 122
132. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 125
133. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 159
134. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 164
135. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 230-231
136. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 247-248
137. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 165
138. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 176
139. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 212
140. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 215
141. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 227
142. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 230
143. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 237
144. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 242
145. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 254
146. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 255
147. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 188-189
148. Erol Ulubelen, a.g.e.
149. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 211-212
150. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 212-213
151. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 213
152. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 244-245
153. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 246
154. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 257
155. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 261-266
156. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 267-268
157. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 269
158. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 281
159. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 283
160. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 202
161. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 202
162. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 191
163. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 206
164. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 217
165. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 218
166. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 269
167. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 272
168. Kevork Aslan, *L'Arménie et les Arméniens*, İstanbul: Librairie Weiss, 1914
169. Süleyman Kocabaş, *Osmanlı İsyanlarında Yabancı Parmağı "Bir İmparatorluk Nasıl Parçalandı?"*, I. Baskı, Vatan Yayınları, İstanbul, 1992, s. 85-86
170. T.C. Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü, *Osmanlı Belgelerinde Ermeni İngiliz İlişkileri*, Ankara: Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Yayınları, 2004, s. 10
171. Louise Nalbantyan, *Armenian-Revolutionary Movement*, Los Angeles: University of California Press, 1963, s. 110-111
172. George H. Hepworth, *Through Armenia on Horseback*, New York: E. P. Dutton, 1898, s. 32
173. George H. Hepworth, a.g.e., s. 32
174. İhsan Ilgar, "Bir Asır Boyunca Ermeni Meselesi", *Hayat Tarih Mecmuası*, sayı 10, Ekim 1975, s. 68
175. Süleyman Kocabaş, *Osmanlı İsyanlarında Yabancı Parmağı "Bir İmparatorluk Nasıl Parçalandı?"*, I. Cilt, İstanbul: Vatan Yayınları, 1992, s. 87
176. Halil Halit, *Türk Hâkimiyeti ve İngiliz Cihangirliği*, İstanbul: Yeni Matbaa, 1341, s. 26; - Süleyman Kocabaş, a.g.e., s. 87
177. Süleyman Kocabaş, a.g.e., s. 88
178. T.C. Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü, *Osmanlı Belgelerinde Ermeni İngiliz İlişkileri*, Ankara: Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Yayınları, 2004, s. 31
179. T.C. Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü, a.g.e., s. 194
180. "Papers of the American Board of Commissioners for Foreign Missions Reel Listing", Reel 644, No: 241, Papers Of The American Board Of Commissioners For Foreign Missions, http://microformguides.gale.com/Data/Download/3041000R.pdf
181. T.C. Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü, *Osmanlı Belgelerinde Ermeni İngiliz İlişkileri (1845-1890)*, Ankara: Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü Yayınları, 2004, s. 28
182. Burhan Çağlar, *İngiliz Said Paşa ve Günlüğü (Jurnal)*, İstanbul: Arı Sanat Yayınları, 2010, s. 58-59
183. Michael Mann, *The Dark Side of Democracy: Explaining Ethnic Cleansing,* Cambridge University Press, 2005, s. 113
184. "Müslüman-Türk Katliamları", *Türkçe Bilgi*, http://www.turkcebilgi.com/m%C3%BCsl%C3%BCman_-_t%C3%BCrk_katliamlar%C4%B1
185. "Ermeni Gerçeği", *Gözlemci*, http://www.gozlemci.net/921-ermeni-gercegi.html
186. Avni Özgürel, "Van'da Gördüklerimi Saklayamam", *Radikal*, 26.04.2009, http://www.radikal.com.tr/yorum/vanda-gorduklerimi-saklayamam-933029/
187. Ömer Aymalı, "Van İsyanı, 24 Nisan 1915 ve Ermeni Tehciri", *Dünya Bülteni*, 26.04.2014, http://www.dunyabulteni.net/tarihten-olaylar/296379/van-isyani-24-nisan-1915-ve-ermeni-tehciri
188. Michael A. Reynolds, *Shattering Empires The Clash and Collapse of the Ottoman and Russian Empires 1908–1918*, Cambridge: Cambridge University Press, 2011.

189. 'Tehcir Kanunu ve Bu Kanunun Tatbiki', *Gerçek Tarih*, 08.08.2012 http://gercektarih1a.blogcu.com/tehcir-kanunu-ve-bu-kanunun-tatbiki/12865279
190. "İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek: Sözümüzde Durduk Bu İşi Bitiriyoruz", Vatan Partisi, 20.11.2016, http://vatanpartisi.org.tr/genel-merkez/haberler/isci-partisi-genel-baskani-dogu-perincek-sozumuzde-durduk-bu-isi-bitiriyoruz-10298
191. Yves Bénard, *Ermeni soykırımı "Ya bize yalan söylenmişse?"*, 2015, http://pdb-ebooks.com/_/_/539225/ermeni-soykirimi-ya-bize-yalan-soylenmisse-turk-ermeni-trajedisi-konusunda-dusunceler
192. Demir Delen, "Armenian Forgeries and Falsifications", A Publication of the Federation of Canadian Turkish Associations, http://www.ataa.org/reference/forgeries-delen.html
193. Ovanes Kaçaznuni, *Taşnak Partisi'nin Yapacağı Bir Şey Yok*, İstanbul: Kaynak Yayınları, 2005
194. H. A. Arslanian, 'British Wartime Pledges, 1917-1918', *Journal Of Contemporary History*, Vol. 13, Nu. 3, 1978
195. Şükrü Elekdağ, "Amerikalı Bilim Adamlarının Açıklamaları", *Bakış*, 19.05.1985, https://sukruelekdag.wordpress.com/1985/05/19/amerikali-bilim-adamlarinin-aciklamasi/
196. 'Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın 1915 Olaylarına İlişkin Mesajı', Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlık, 23.04.2014, http://www.basbakanlik.gov.tr/Forms/_Article/pg_Article.aspx?Id=974ccd3b-fb77-499a-ab6a-7c5d2a1e79c9
197. "Sayın Başbakanımızın, Osmanlı İmparatorluğu'nun Yıkılış Döneminde Hayatını Kaybeden Osmanlı Ermenilerine İlişkin Açıklaması", Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlık, 22.04.2015, http://www.basbakanlik.gov.tr/forms/_Article/pg_Article.aspx?Id=14f71a8b-108a-4701-bc58-457fb06f35e7
198. "Tal Buenos Tarafından NSW Parlamentosu'nda Yapılan Konuşma", ATA, 24.11.2014, https://www.ata-a.org.au/tal_buenos_konusma/ - https://www.ata-a.org.au/tal_buenos_speech/
199. Leslie Gelb "When to Forgive and Forget: Engaging Hanoi and Other Outlaws", *New York Times*, 15.04.1993, http://www.nytimes.com/1993/04/15/opinion/foreign-affairs-when-to-forgive-and-forget.html
200. Onur Öymen, *Bir Propaganda Silahı Olarak Basın*, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2014, s. 272
201. Süleyman Kocabaş, *Hindistan Yolu ve Petrol Uğruna Yapılanlar: Türkiye ve İngiltere*, İstanbul: Vatan Yayınları, 1985, s. 231
202. Ahmet İhsan, *Matbuat Hatıralarım*, İstanbul: A. İhsan Matbaası, 1931, s. 57
203. Kurtuluş Öztürk, "Cambrige'de Bir Türk Eğitimci (Halil Halid Bey: 1869-1931)", s. 131, http://docplayer.biz.tr/463513-Cambridge-de-bir-turk-egitimci-halil-halid-bey-1869-1931.html
204. Ellis Ashmead Bartlett, *Teselya Marekesinde*, İkdam Matbaası, Dersaadet (İstanbul): 1315, s.12-13
205. Ragıp Üner, "Tarihte Türk-İngiliz İlişkileri", *Hayat Tarih Mecmuası*, c. 2, sayı 9, 1975, s. 26
206. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, 4. Baskı, İstanbul: Tekin Yayınları, 1996, s. 42
207. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye*, İstanbul: Çağdaş Yayınları, 1982, s. 62
208. Erol Ulubelen, a.g.e., s. 77
209. John M. Vander Lippe, "The Other Treaty of Lausanne: The American Public and Official Debate on Turkish-American Relations", *The Turkish Yearbook of International Relations*, c.23, 1993
210. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, 4. Baskı, İstanbul: Tekin Yayınları, 1996, s. 285
211. "Onur Öymen'in Kıbrıs Yakın Doğu Üniversitesi'nde Yaptığı Konuşma" – 19 Nisan 2014; http://www.onuroymen.com/arsiv/3113
212. Enver Ziya Karal, *Birinci Meşrutiyet ve İstibdat Devirleri 1876-1907,* VIII. Cilt, Atatürk Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Türk Tarih Kurumu Yayınları, s. 122-126
213. Frederick Burnaby, *Küçük Asya Seyahatnamesi*, çev. Meral Gaspıralı, İstanbul: Sabah Kitapları, 1998, s. 74
214. Pierre Loti, *Can Çekişen Türkiye*, çev. R.C.H., İstanbul: Matbaai Hayriye ve Şürekâsi, 1329 (1913), s. 60-61
215. Onur Öymen, *Bir Propaganda Silahı Olarak Basın*, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2014, s. 122
216. Onur Öymen, a.g.e., s. 122
217. Onur Öymen, a.g.e., s. 118
218. Onur Öymen, a.g.e., s. 341
219. Onur Öymen, a.g.e., s. 126
220. Onur Öymen, a.g.e., s. 128
221. Onur Öymen, a.g.e., s. 337
222. Onur Öymen, Bursa Konferansı Konuşma Metni, 25.01.2015, http://www.onuroymen.com/arsiv/3039
223. Onur Öymen, *Bir Propaganda Silahı Olarak Basın*, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2014, s. 128
224. Öymen, a.g.e., s. 129
225. Öymen, a.g.e., s. 80
226. Öymen, a.g.e., s. 132
227. "1914 Osmanlı İmparatorluğu Nüfus Sayımı", *Wikipedia*,
https://tr.wikipedia.org/wiki/1914_Osmanl%C4%B1_%C4%B0mparatorlu%C4%9Fu_n%C3%BCfus_say%C4%B1m%C4%B1
228. Onur Öymen, *Bir Propaganda Silahı Olarak Basın*, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2014, s. 271-272
229. Taner Akçam, "Anatomy of Genocide Denial: Academics, Politicians, and the "Re-Making of History", http://chgs.umn.edu/histories/occasional/Akcam_Anatomy_of_Denial.pdf
230. Michel Paillares, Le Kémaliste devant les alliés, s. 75; Yves Bénard, *Ermeni Soykırımı: Ya Bize Yalan Söylenmişse? Türk-Ermeni Trajedisi Konusunda Düşünceler,* Smashwords, 2015
231. Onur Öymen, *Bir Propaganda Silahı Olarak Basın*, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2014, s. 158
232. Peter Buitenhuis, *The Great War of Words: British, American, and Canadian Propaganda and Fiction*, 1914-1933, Vancouver: Univ of British Columbia Press, 1987, s. 15
233. James Bryce, *The Future of Armenia*, Contemporary Reviev, December 1918
234. Justin McCarthy, "I. Dünya Savaşı'nda İngiliz Propagandası ve Bryce Raporu", *Turkishnews*, 2009, http://www.turkishnews.com/tr/content/2009/07/30/i-dunya-savasinda-ingiliz-propagandasi-ve-bryce-raporu/
235. H. C. Peterson, *Propaganda for War: The Campaign Against American Neutrality*, 1914-1917, Oklahoma: University of Oklahoma Press, 1939, s. 58
236. H. C. Peterson. a.g.e., s.243
237. Justin McCarthy,. "I. Dünya Savaşı'nda İngiliz Propagandası ve Bryce Raporu", *Turkishnews*, 2009, http://www.turkishnews.com/tr/content/2009/07/30/i-dunya-savasinda-ingiliz-propagandasi-ve-bryce-raporu/
238. Justin McCarthy, a.g.m.
239. Onur Öymen, *Bir Propaganda Silahı Olarak Basın*, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2014, s. 210-211
240. Onur Öymen, a.g.e., s. 268, 269
241. Onur Öymen, a.g.e., s. 277
242. Ş. Can Erdem, "İtilaf Devletlerinin İstanbul'u Resmen İşgali ve Faaliyetleri", Atatürk Araştırma Merkezi (ATAM),

http://www.atam.gov.tr/dergi/sayi-62/itilaf-devletlerinin-istanbulu-resmen-isgali-ve-faaliyetleri
243. Gary Jonathan Bass, *Stay the Hand of Vengeance: The Politics of War Crimes Tribunals*, Princeton University Press, s. 121
244. "Amerikan Mandası İçin Propagandalar", Atatürk Araştırma Merkezi (ATAM), http://www.atam.gov.tr/nutuk/amerikan-mandasi-icin-propagandalar
245. Onur Öymen, *Silahsız Savaş: Bir Mücadele Sanatı Olarak Diplomasi*, 8. Baskı, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2015, s. 91
246. Arnold J. Toynbee, *Bir Devletin Yeniden Doğuşu*, çev. Kasım Yargıcı ve Nurer Uğurlu, İstanbul: Çağdaş Matbaacılık 1999, s. 84
247. "İstanbul'un İşgali, Wikipedia, https://tr.wikipedia.org/wiki/%C4%B0stanbul'un_%C4%B0%C5%9Fgali
248. 'Yeşilay Tarihçesi', Yeşilay, http://www.yesilay.org.tr/tr/kurumsal/tarihce
249. "İngiliz Casuslar Terzi ve Kahveci ile Atatürk'ü İzledi", T24, 22.09.2010, http://t24.com.tr/haber/ingiliz-casuslar-terzi-ve-kahveci-ile-ataturku-izledi,100045
250. Ali Dağlar, "90 Yıllık Sır Perdesini Kaldıran Kitap: İşgal Altındaki İstanbul", *Hürriyet*, 07.10.2013, http://www.hurriyet.com.tr/90-yillik-sir-perdesini-kaldiran-kitap-isgal-altindaki-istanbul-24859602
251. Ali Dağlar, a.g.m.
252. Kerrar Esat Atalay, "Milliyetçiler İngiliz taraftarlığı propagandalarını nefretle karşılıyordu", *Yeniçağ*, 24.01.2014, http://www.yenicaggazetesi.com.tr/milli-mucadelede-zararli-dernekler-ve-isyanlar-93885h.htm
253. John Bennett, *Witness: The Story of a Search*, USA: Bennett Books, 1997
254. Yrd. Doç Dr. Mehmed Demiryürek, "Kıbrıs'ta Bir 150'lik: Said Molla (1925-1930)", *Mustafa Kemal Araştırma Merkezi Dergisi*, Sayı 57, Cilt: XIX, Kasım 2003
255. "Ankara Milletvekili Mustafa Kemal Paşa'nın Ateşkesten Meclisin Açılmasına Kadar Geçen Süre İçindeki Siyasi Durum Hakkındaki Meclis Konuşmaları", *Atatürkiye*, http://www.ataturkiye.com/nutuklari/1d1yy.html
256. Gazi Mustafa Kemal, *Nutuk*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2015
257. Nurullah Çetin, "Harici ve Dahili Bedhahları Tanımak", *Öncevatan*, http://www.oncevatan.com.tr/m/?id=29925&t=makale
258. Mustafa Akca, "Hutbe-i Şamiye: "Said Nursi ve Davranışı", *Köprü*, s. 115, 2011 http://www.koprudergisi.com/index.asp?Bolum=EskiSayilar&Goster=Yazi&YaziNo=1122
259. Bediüzzaman Said Nursi, *Eski Said Dönemi Eserleri*, İstanbul: Yeni Asya Neşriyat, 2010, s. 537
260. "İşte Masonlara Ait ve Daha Önce Hiç Bilinmeyen Yeni Bir Yemin Metni", *Siyasethane*, 08.04.2012, http://www.siyasethane.com/kose-yazilari-ve-makaleler/372-iste-masonlara-ait-ve-daha-once-hic-bilinmeyen-yeni-bir-yemin-metni.html
261. Arslan Tekin, *İmralı'daki Konuk*, İstanbul, Bilgeoğuz Yayınları, 2009, s. 57-435.
262. Mehmet Temel, "Ulusal Çıkar Politikası Açısından İngiltere'nin Osmanlı Devleti'ne ve Milli Mücadeleye Bakışı", *Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, s. 1, 1998
263. Gotthard Jaeschke, *Kurtuluş Savaşı İle İlgili İngiliz Belgeleri*, çev. Cemal Köprülü, Ankara: Türk Tarih Kurumu Basımevi, 2011
264. Onur Öymen, *Silahsız Savaş: Bir Mücadele Sanatı Olarak Diplomasi*, 8. Baskı, İstanbul: Remzi Kitabevi, 2015, s. 355
265. "TBMM Genel Kurul Tutanağı 20. Dönem 3. Yasama Yılı 38. Birleşim", 06.01.1998, https://www.tbmm.gov.tr/develop/owa/tutanak_b_sd.birlesim_baslangic?P4=11005&P5=B&page1=29&page2=29
266. "George Curzon", Wikiquote, https://tr.wikiquote.org/wiki/George_Curzon
267. Mustafa Turan, "İzmir'in İşgali Üzerine", *Atatürk Araştırma Merkezi (ATAM)*, http://www.atam.gov.tr/dergi/sayi-36/izmirin-isgali-uzerine
268. Selçuk Ural, "Mütareke Döneminde İngiltere'nin Güneydoğu Anadolu Politikası", *Ankara Üniversitesi Türk Inkılâp Tarihi Enstitüsü Atatürk Yolu Dergisi*, s. 39, 2007, s. 425-463
269. Gotthard Jaeschke, *Kurtuluş Savaşı ile ilgili İngiliz Belgeleri 2,* çev. Cemal Köprülü, İstanbul: Yeni Gün Haber Ajansı Basın ve Yayıncılık, 2001
270. Svante Cornell, Small Nations and Great Powers: A Study of Ethnopolitical Conflict in the Caucasus, UK: Curzon Press, 2001
271. Kadir Algül, *"Atatürk Dönemi Türk İngiliz İlişkileri 1919-1938"*, Atatürk İlkeleri ve İnkılapları Semineri, İstanbul, 2009
272. Gazi Mustafa Kemal, *Nutuk*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2015, s. 237.
273. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye*, İstanbul: Çağdaş Yayınları, 1982, s. 185
274. Mustafa Albayrak, "Atatürk ve Anti-Emperyalizm", *Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Atatürk Yolu Dergisi*, 1997, c. 5, s. 20,
275. Gotthard Jaeschke, *Kurtuluş Savaşı ile ilgili İngiliz Belgeleri 2*, çev. Cemal Köprülü, İstanbul: Yeni Gün Haber Ajansı Basın ve Yayıncılık, 2001
276. Hakan Özoğlu, "İşgal Altındaki İstanbul", http://www.aljazeera.com.tr/gorus/isgal-altindaki-istanbul
277. Gazi Mustafa Kemal, *Nutuk*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2015
278. Taha Niyazi Karaca, *Büyük Oyun: İngiltere Başbakanı Gladstone'un Osmanlı'yı Yıkma Planı*, İstanbul: Timaş Yayınları, 2015
279. Falih Rıfkı Atay, *Çankaya*, İstanbul: Doğan Kardeş Basımevi, 1969, s. 127
280. Frederick Madden, E. T. Williams and D. K. Fieldhouse, *Oxford and the Idea of Commonwealth Essays Presented to Sir Edgar Williams*, London: Croom Helm, 1982, s. 99
281. "William Ewart Gladstone", *Wikipedia*, https://tr.wikipedia.org/wiki/William_Ewart_Gladstone
282. Taha Akyol, *Bilinmeyen Lozan*, İstanbul: Doğan Kitap, 2014, s. 26
283. Taha Akyol, a.g.e., s. 22
284. Özcan Pehlivanoğlu, "Balkanlar Gelecekte Neleri Yaşar", *Balkanlar Net*,
http://www.balkanlar.net/forum/index.php?topic=23694.0;wap2
285. Tarık Zafer Tunaya, *Türkiye'de Siyasal Partiler: Mütareke Dönemi*, İstanbul: Hürriyet Vakfı Yayınları, 1986, s. 27
286. Taha Akyol, *Bilinmeyen Lozan*, İstanbul: Doğan Kitap, 2014, s. 28
287. Semih Yalçın, "Misâk-ı Millî ve Lozan Barış Konferansı Belgelerinde Musul Meselesi", *Tarih Araştırmaları*, http://www.tariharastirmalari.com/musulmeselesi.html
288. Zülal Keleş, "Musul Meselesi," *Türk Tarihi Araştırmaları*, http://www.altayli.net/musul-meselesi.html
289. Kemal Melek, "Türk-İngiliz İlişkileri (1890-1926) ve Musul Petrolleri", Esat Çam (der.), *Türk Dış Politikasında Sorunlar*, İstanbul: Der Yayınları, 1989, s. 28 - Zekeriya Türkmen, *Musul Meselesi Askeri Yönden Çözüm Arayışları (1922-1925)*, Ankara: Atatürk Araştırma Merkezi Yayınları, 2003, s. 7
290. Esra Sarıkoyuncu Değerli, "Lozan Barış Konferansı'nda Musul", *Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, c. 10, sayı 18, Aralık 2007, s. 127-140

291. *On Yıllık Savaşın Günlüğü, Balkan, Birinci Dünya ve İstiklal Savaşları Orgeneral İzzettin Çalışlar'ın Günlüğü*, İsmet Görgülü (haz.), İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 1997, s. 89
292. *Hatırat (1913-1922) Cemal Paşa*, Alpay Kabacalı (haz.), İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2001, s. 180
293. Ahmet İzzet Paşa, *Feryadım*, c.1, Yüksel Kanar ve Süheyl İzzet Furgaç (haz.), İstanbul: Nehir Yayınları, 1992, s. 210-211
294. Zafer Kaya, "Musul Meselesine Genel Bir Bakış", *Abant İzzet Baysal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, c. 1, s. 8, 2004, s. 119
295. Tevfik Bıyıklıoğlu, *Türk İstiklal Harbi 1, Mondros Mütarekesi ve Tatbikatı*, Ankara: Genelkurmay Yayınları, 1962, s. 78-79
296. Mim Kemal Öke; *Kerkük-Musul Dosyası*, İstanbul, 1991, s. 31
297. Semih Yalçın, "Misâk-ı Millî ve Lozan Barış Konferansı Belgelerinde Musul Meselesi", *Tarih Araştırmaları*, http://www.tariharastirmalari.com/musulmeselesi.html
298. Semih Yalçın, a.g.m.
299. Kemal Melek, "Türk-İngiliz İlişkileri (1890-1926) ve Musul Petrolleri", Esat Çam (der.), *Türk Dış Politikasında Sorunlar*, İstanbul: Der Yayınları, 1989, s. 28 - Zekeriya Türkmen, *Musul Meselesi Askeri Yönden Çözüm Arayışları (1922-1925)*, Ankara: Atatürk Araştırma Merkezi Yayınları, 2003, s. 40; Yusuf Hikmet Bayur, *Türkiye Devleti'nin Harici Siyasası*, Ankara: TTK Yayınları, 1973, s. 32
300. Paul C. Helmreich, *Sevr Entrikaları*, çev. Şerif Erol, İstanbul: Sabah Yayınları 1996, s. 221-222
301. Kemal Koçoz, "Lozan Süreci", http://add.org.tr/kemal-kocoz-lozan-sureci/
302. Mustafa Kemal Atatürk, *Söylev ve Demeçler*, c. III, Ankara: A. Ü. Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yayınları 1981, s. 78
303. "Genelkurmay Başkanlığı Askeri Tarih ve Stratejik Etüt Başkanlığı Arşivi", ATASE, Ankara, Klasör 15, Gömlek 38, Belge 38/1
304. "Genelkurmay Başkanlığı Askeri Tarih ve Stratejik Etüt Başkanlığı Arşivi", ATASE. Ankara, Klasör 15, Gömlek 38, Belge 38/2
305. Mustafa Kemal Atatürk, *Söylev ve Demeçler*, c. III, Ankara: A. Ü. Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yayınları 1981, s. 12; "Atatürk'ün Milli Dış Politikası", c. I, Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları, s. 35-36
306. Mustafa Kemal Atatürk, a.g.e., s. 24
307. Sibel Turan, "Türkiye'nin Coğrafi Konumunun Dış Politikasına Etkisi", Yayınlanmamış Doktora Tezi, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul, 1992, s. 101
308. Hikmet Uluğbay, *İmparatorluktan Cumhuriyete Petropolitik*, Ankara: Turkish Daily News Yayınları, 1995, s. 179
309. Ali Balcı, *Türkiye Dış Politikası (3. Bölüm)*, İstanbul: Etkileşim Yayınevi, 2013
310. "UK The Parliamentary Archives", BL/G/13/18 Colonial Office adına Bindsay'in 4 Ocak tarihli Curzon'a gönderdiği telgrafları
311. Seha L. Meray, *Lozan Barış Konferansı: Tutanaklar Belgeler*, c. 7, İstanbul: TTK Yayınları 1993, s. 346-347.
312. Seha L. Meray, a.g.e., s. 360
313. *TBMM, Lozan Görüşmeleri Zabıt Ceridesi (ZC)*, c. 26, s. 505–506
314. Taha Akyol, *Bilinmeyen Lozan*, İstanbul: Doğan Kitap, 2014, s: 224
315. Taha Akyol, a.g.e., s. 225
316. Taha Akyol, a.g.e., s. 225
317. İsmail Göldaş, *Lozan: Biz Türkler ve Kürtler*, İstanbul: Avesta Yayınları, 2000, s. 25
318. Paul C. Helmreich, *Sevr Entrikaları*, çev. Şerif Erol, İstanbul: Sabah Yayınları 1996, s. 227
319. Sezen Kılıç, "Musul Sorunu ve Lozan", Atatürk Araştırma Merkezi (ATAM), http://www.atam.gov.tr/dergi/sayi-71/musul-sorunu-ve-lozan
320. İhsan Şerif Kaymaz, "Birinci Dünya Savaşı Sonunda Musul Vilayetinde İngiliz Yönetiminin Kurulması", *Memleket Siyaset/Yönetim Dergisi*, c. 5, 2010
321. Bilal N. Şimşir, *Lozan Telgrafları – 1*, (1922-1923), Ankara: TTK Yayınları, 1990, s. 288-289 (telgraf no: 149, 150, 151)
322. Bilal N. Şimşir, a.g.e., s. 328 (telgraf no: 180, 181, 182)
323. "İngiltere Parlemento Arşivi," BL/111/12/42; Esra Sarıkoyuncu Değerli, "Lozan Barış Konferansı'nda Musul", *Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, c.10, sayı 18, Aralık 2007, s. 133
324. "İngiltere Ulusal Arşivi" PRO, FO 371/9059'dan aktaran Salahi Sonyel, *Gizli Belgelerle Lozan'ın Perde Arkası*, Ankara: TTK Yayınları, 2006, s, 95-96
325. "Walter Long, 1st Viscount Long", *Wikipedia*, https://en.wikipedia.org/wiki/Walter_Long,_1st_Viscount_Long
326. Her ne kadar Curzon 17 Ocak tarihinde Walter'e gönderdiği mektupta Türk heyetinin üç kişiden oluştuğunu ifade etmişse de 23 Ocak 1923 tarihinde yapılan öğleden sonraki oturumda İsmet Paşa Londra'ya iki kişi gönderildiğini söylemişti. (Seha L. Meray, *Lozan Barış Konferansı: Tutanaklar Belgeler*, c. 7, İstanbul: TTK Yayınları 1993, Birinci takım cilt: I, kitap I, s. 369)
327. İngiltere Parlamento Arşivi, BL/111/12/61; Esra Sarıkoyuncu Değerli, "Lozan Barış Konferansı'nda Musul", *Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, c.10, sayı 18, Aralık 2007, s. 134
328. K. Jeffrey ve A. Sharp, "Lord Curzon and the Use of Secret Intelligence at the Lausanne Conference: 1922-1923, The Turkish Yearbook, 1993; "Rumbold to Oliphant 18. 7. 23" Rumbold MSS De. 30 in the Bodleian Library, Oxford
329. Taha Akyol, *Bilinmeyen Lozan*, İstanbul: Doğan Kitap, 2014, s. 231
330. Taha Akyol, a.g.e., s. 232
331. *Gaye-i Milliye Gazetesi*, 29 Mart 1921, s. 1
332. Fahri Belen; *Askeri Siyasal ve Sosyal Yönleri ile Türk Kurtuluş Savaşı*, Nadir Kitap, Ankara: 1973, s: 534-535; Mim Kemal Öke, *Musul Meselesi Kronolojisi (1918-1926)*, Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı, İstanbul 1987, s. 34
333. Taha Akyol, *Bilinmeyen Lozan*, İstanbul: Doğan Kitap, 2014, s. 264-265
334. Haldun Eroğlu, "Tarihten Günümüze Irak ve Türkiye", *Dokuzuncu Askeri Tarih Semineri Bildirileri I*, Ankara: Genelkurmay ATASE ve Genelkurmay Denetleme Başkanlığı Yayınları, 2005, s. 92
335. Taha Akyol, *Bilinmeyen Lozan*, İstanbul: Doğan Kitap, 2014, s. 265
336. Salahi Sonyel, *Gizli Belgelerle Lozan'ın Perde Arkası*, Ankara: TTK Yayınları, 2006, s. 321-322
337. Taha Akyol, *Bilinmeyen Lozan*, İstanbul: Doğan Kitap, 2014, s. 266.
338. Mehmet Gönlübol ve Cem Sar, *Olaylarla Türk Dış Politikası*, (1919-1973), Cilt I, Ankara, A.Ü.S.B.F. Yayınları, 1982, s. 75
339. Levent Ayabakan, "Kürt-Nasturi İlişkileri ve Ağa Petros'un Özerk Asuri Devleti Projesi" (1919-1923), Sakarya Üniversitesi, *Sosyal ve Kültürel Araştırmalar Dergisi*, C.1, S.1, s. 49-76
340. "Nasturiler", *Wikipedia*, https://tr.wikipedia.org/wiki/Nasturiler
341. BOA, (Başbakanlık Osmanlı Arşivi), Hariciye Nezareti, Tercüme Odası (HR.TO.), 258/72, 03 Nisan 1880 (1297.Ra.22); BOA, Sadaret, Mühime Kalemi Evrakı

(A.}MKT.MHM.), 613/14, 17 Aralık 1895 (1313.Ca.29.); BOA, Dahiliye Mektubi Kalemi (DH.MKT.), 2087/7, 05 Ağustos 1897 (1315.B.06); BOA, Dahiliye, İdare (DH.İD.), 116/57, Ağustos 1913 (1331.Ra)
342. BOA, Yıldız, Yaveran ve Maiyet-i Seniye Erkan-ı Harbiye Dairesi (Y..PRK.MYD.), 7/115, 31 Ağustos 1888 (1305.Z.23); BOA, Yıldız, Başkitabet Dairesi Maruzatı (Y..PRK.BŞK.), 14/23, 13 Ekim 1888 (1306.S.07)
343. Aziz S Atiya, *Doğu Hıristiyanlığı Tarihi*, İstanbul: Doz Yayınları, 2005, s. 312
344. Abdurrahman Yılmaz, Osmanlı Cumhuriyet Döneminde Nasturi Ayaklanmaları, *Tarih Okulu Dergisi*, Mart 2015, sayı 21, s. 107-129
345. Başbakanlık Osmanlı Arşivi (BOA), İ.DH., 100258, 27 L. 1309. s.1
346. Taylor (1869) aktaran Bilal N. Şimşir, *İngiliz Belgelerinde Osmanlı Ermenileri (1856-1880)*, Bilgi Yayınevi, Ankara, 1986, s. 86-87
347. Serdar Sakin ve Zeki Kapcı, "İngiltere, Nasturiler ve İç Toprak Projesi (1919-1922)", *International Journal of History Studies*, 2013, C. 5, sayı 5, s.211-212.
348. Deniz Bayburt, "Milli Mücadele Döneminde Süryaniler", *Gazi Akademik Bakış Dergisi*, c. 3, sayı 6, Yaz 2010, s. 48
349. Sakin ve Kapçı, "İngiltere, Nasturiler ve İç Toprak Projesi (1919-1922)", *International Journal of History Studies*, 2013, C. 5, sayı 5, s. 212
350. Deniz Bayburt, "Milli Mücadele Döneminde Süryaniler", *Gazi Akademik Bakış Dergisi*, c. 3, sayı 6, Yaz 2010, s. 59
351. İhsan Şerif Kaymaz, *Musul Sorunu*, Kaynak Yayınları, Şubat 2014, s. 179-182, 336
352. Cihangir İleri, "Türkiye'de Nasturi Sorunu (1830-1926)", Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Tarih (Genel Türk Tarihi) ABD, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Ankara, 2000, s.71-72
353. *İkdam*, 21 Eylül 1924
354. Ergün Baybars, *(1975) İstiklal Mahkemeleri*. Bilgi. Konu için bak.: Mehmet Gönlübol ve Cem Sar, *Atatürk ve Türkiyenin Dış Politikası*, İstanbul, 1963; Ali Naci Karacan, *Lozan*, İkinci Baskı, İstanbul, 1971; Yusuf Hikmet Bayur, *Yeni Türkiye'nin Harici Siyaseti*, İstanbul, 1935; Salahi R. Sonyel, *Türk Kurtuluş Savaşı ve Dış Politikası*, TTK yay., Ankara, 1986
355. İhsan Şerif Kaymaz, "Birinci Dünya Savaşı Sonunda Musul Vilayetinde İngiliz Yönetiminin Kurulması", *Memleket Siyaset/Yönetim Dergisi*, 2010, c. 5, sayı 14, s. 114
356. Suat Akgül, *Musul Sorunu ve Nasturi İsyanı*, Ankara: Berikan Yayınları, 2004, s. 107-108
357. Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi (BCA), "Hakkari harekatının 15 Eylül'de başlayacağının Cumhurbaşkanı'na bildirildiği", 1.6.8/28, 30..10.0.0., 14/09/1924
358. Yonca Anzerlioğlu, "Nasturiler ve 1924 Ayaklanması", (Hacettepe Üniversitesi Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Enstitüsü, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Ankara, 1996 s. 181
359. Suat Akgül, *Musul Sorunu ve Nasturi İsyanı*, Ankara: Berikan Yayınları, 2004, s. 33-34
360. TBMM Zabıt Ceridesi, 2. Dönem, 1. İçtima, 1. Celse, 18.10.1340, C. IX, s. 7-11
361. Suat Zeyrek, "Milli Mücadele Sürecinde Türk – İngiliz Rekabeti: Kürt Sorunu", *Türkiyat Mecmuası*, c. 23/Bahar, 2013, s. 134
362. Taha Akyol, *Bilinmeyen Lozan*, İstanbul: Doğan Kitap, 2014, s. 267
363. Taha Akyol, a.g.e., s. 267-268; Şevket Pamuk, *100 Soruda Osmanlı Türkiye İktisadi Tarihi*, İstanbul: Gerçek Yayınevi, 1988, s. 200
364. Şevket Pamuk, a.g.e., s. 200
365. Stefanos Yerasimos, *Azgelişmişlik Sürecinde Türkiye*, İstanbul: Belge Yayınları, 1986, s. 462
366. İsmail Özsoy, "1838 Baltalimanı Ticaret Antlaşması'ndan Gümrük Birliği'ne", *Çerçeve Dergisi*, sayı 15, Ekim 1995, s. 134
367. Bilal Eryılmaz, *Tanzimat ve Yönetimde Modernleşme*, İstanbul: İşaret Yayınları, 1991, s. 86.
368. Ali Nejat Ölçen, *Karl Marx ve İngiliz Emperyalizmi*, Ankara: Ekin Yayınları, 1992, s. 114
369. Tahir Taner, *Kapitülasyonlar Nasıl İlga Edildi*, İstanbul: İsmail Akgün Matbaası, 1956, s. 34
370. "Düstur, Tertibisani 6. Cilt s. 1273" naklen Ozan Arslan, "I. Dünya Savaşı Başında Kapitülasyonların İttihad ve Terakki Yönetimi Tarafından Kaldırılması ve Bu Gelişme Karşısında Büyük Güçlerin Tepkileri", *Sakarya Üniversitesi Fen Edebiyat Dergisi*, c. 10 (1), 2008, s. 265
371. Şerafettin Turan, *Türk Devrim Tarihi II: İmparatorluğun Çöküşünden Ulusal Direnişe*, İstanbul: Bilgi Yayınevi, 1998, s. 82-91; Zeki Arıkan, "1536 Kapitülasyonları ve Cumhuriyet İdeolojisi", *A. Ü. Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Atatürk Araştırmaları Dergisi*, c. 24, sayı 37, 1963, s. 11-28
372. Mahmut Goloğlu, *Türkiye Cumhuriyeti*, V. Kitap, Ankara: Başnur Yayınları, 1971, s. 8
373. Afet İnan, "Türk İstiklali ve Lozan Muahedesi", *Belleten*, c. II/7-8, s. 277-291; Salahi Sonyel, "Lozan'da Türk Diplomasisi", *Belleten*, c. XXXVIII, sayı 149, s. 41-115; Yusuf Hikmet Bayur, *Türkiye Devleti'nin Harici Siyasası*, Ankara: TTK Yayınları, 1973, s. 116- 130
374. Salahi Sonyel, a.g.m., s. 76
375. Salahi Sonyel, a.g.m., s. 77; Şevket Süreyya Aydemir, *Tek Adam*, c. 3, İstanbul: Remzi Kitapevi, 1966, s. 112
376. Afet İnan, "Türk İstiklali ve Lozan Muahedesi", *Belleten*, c. II/7-8, s. 293; Ahmet Yavuz, *Lozan Barış Konferansı Tutanakları*, c. II, Ankara: Dışişleri Bakanlığı Yayınları, 1972, s. 48 – 50
377. Şerafettin Turan, *İsmet İnönü: Yaşamı, Dönemi ve Kişiliği*, İstanbul: Bilgi Yayınevi 2003, s. 59 - 73; Hamza Eroğlu, *Türk İnkılap Tarihi*, İstanbul: Savaş Yayınevi, 1981, s. 260
378. Mustafa Kemal Atatürk, *Söylev ve Demeçler*, c. III, Ankara: A. Ü. Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yayınları 1981, s. 99-112
379. L. Seha Meray, *Lozan Barış Konferansı: Tutanaklar Belgeler*, c. 7, İstanbul: TTK Yayınları 1993, takım II, cilt: I, kitap I, s. 30 - 31; Tevfik Rüştü Aras, *Lozan'ın İzinde 10 Yıl*, İstanbul 1935, s. 10 - 13; Tahir Tamer, "Lozan ve Kapitülasyonların İlgası", *İ. Ü. Hukuk Fakültesi Dergisi*, c. VII, sayı 4, 1941, s. 730
380. Mustafa Kemal Atatürk, *Nutuk*, Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları, 1973, s. 758
381. Taha Akyol, *Bilinmeyen Lozan*, İstanbul: Doğan Kitap, 2014, s. 323
382. Taha Akyol, a.g.e., s. 307
383. Taha Akyol, a.g.e., s. 308